BIÊN NIÊN SỬ

NARNIA

C.S. LEWIS

http://daotiengvn.blogspot.com

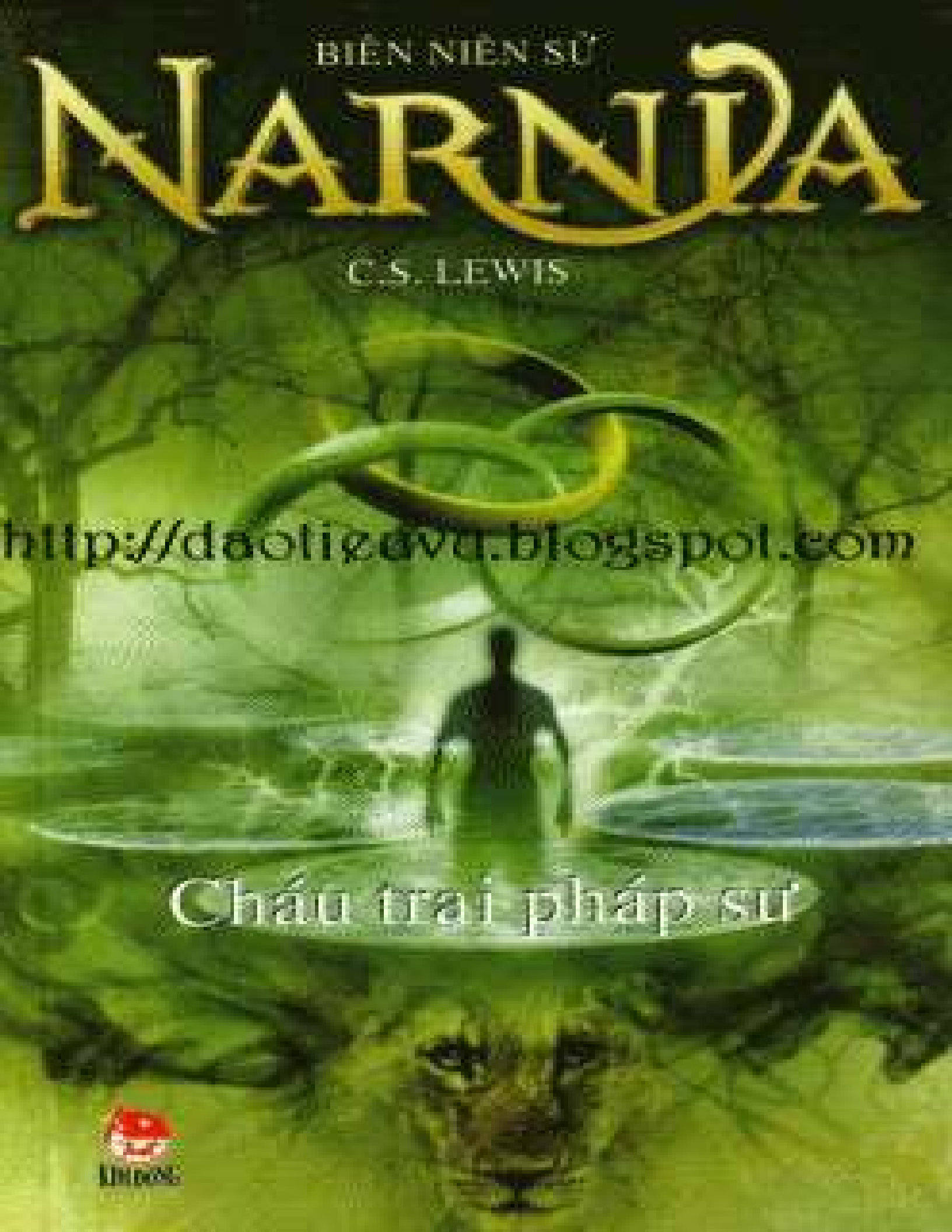

Cháu trai pháp sư

https://thuviensach.vn

Biên Niên Sử Narnia

C. S. Lewis

Ebook by: Đào Tiểu Vũ eBook

https://thuviensach.vn

Giới Thiệu Tác Phẩm

Tên eBook: Biên niên sử Narnia - The Chronicles of Narnia

Tác giả: C.S Lewis

Thể Loại: 100 Cuốn sách hay nhất thế giới, Huyền ảo, Tiểu thuyết, Văn học phương Tây

Dịch giả: Hồng Vân

Chụp ảnh & QLDA: Xồ

Type: Vermillion, haian, hnah, mejie, bluemu1, saccauvong, ani nguyen, Bad_Boy91, cockroach, xixixitrum, tranngocbich224

Soát lỗi văn bản: Tyty1803

Nguồn: e-thuvien.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu:

Clive Staples Lewis sinh năm 1898 tại Belfast. Ông làm nghiên cứu sinh và là trợ giảng bộ môn Văn học Anh tại trường Magdalen, Oxford và sau này là giáo sư bộ môn Văn học thời kỳ Trung cổ và Phục hưng tại Đại học Cambridge, nơi ông làm việc cho đến khi qua đời vào năm 1963.

https://thuviensach.vn

Clive Staples Lewis viết rất nhiều sách về phê bình văn học và Đạo cơ đốc, với tác phẩm nổi tiếng "The Screwtape Letters", cùng với bốn cuốn tiểu thuyết khác dành cho người lớn.

Bộ truyện "Biên niên sử Narnia", gồm 7 tập, là bộ truyện duy nhất ông viết cho trẻ em.

Biên niên sử về Narnia viết về một thế giới tưởng tượng, những phép màu và một thế giới song song cùng tồn tại với thế giới của chúng ta.

Biên niên sử về Narnia dựng nên một thế giới tưởng tượng, kỳ ảo nhưng có những cơ sở của hiện thực - điểm khác biệt với Harry Potter.

Biên niên sử về Narnia là một tác phẩm hư cấu có giá trị nghệ thuật cao trên nhiều phương diện:

Một tác phẩm có cấu trúc cân đối, hoàn chỉnh, tính tư tưởng quán xuyến từ đầu đến cuối ; là tinh thần đấu tranh cho chính nghĩa, cho con người, đặc biệt là một tình yêu thiên nhiên, hoà mình với thiên nhiên, coi cỏ cây hoa lá, muông thú cũng có tính bản thiện và có nhu cầu được cộng sinh trong thế giới của muôn loài và cho muôn loài. Một tư tưởng rất nhân bản và đang được nhân loại đề cao. Bộ sách Biên niên sử về Narnia giúp bạn đọc có ý thức tốt hơn về môi trường thiên nhiên cũng như môi trường văn hoá. Và đặc biệt có thể nhìn cuộc đời với một đôi mắt " ngây thơ " hơn.

Biên niên sử về Narnia hấp dẫn nhờ một cốt truyện cổ điển, có mâu thuẫn, cao trào và giải quyết mâu thuẫn, thể hiện một trí tưởng tượng rất cao, mang dấu ấn của cá tính sáng tạo của nhà văn. Từ tập 1 đến tập 7 của Biên niên sử về Narnia, thế giới tưởng tượng được xây dựng và phát triển một cách vừa khác biệt vừa nhất quán với toàn bộ và theo cấp độ tăng tiến, khiến người đọc đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác với những hình tượng độc đáo, kỳ thú không hề bị lặp lại.

https://thuviensach.vn

Tập 1: Cháu trai Pháp Sư

Tập 2: Sư Tử Phù Thủy và cái Tủ Áo

Tập 3: Con Ngựa và Cậu Bé

Tập 4: Hoàng Tử Caspian

Tập 5: Trên con tàu hướng tới Bình Minh

Tập 6: Chiếc ghế Bạc

Tập 7: Trận chiến cuối cùng

Biên niên sử về Narnia đưa ra một hệ thống nhân vật phong phú, có cá tính : không có nhân vật nào lẫn với nhân vật nào, dù là con vật hay con người đều có những nét đặc biệt đáng ghi nhớ.

Lối giải quyết mâu thuẫn của tác giả, tự nhiên, không gượng ép và đặc biệt là nhẹ nhàng, thoải mái không gây nên những cảnh quá dữ dội có thể ảnh hưởng đến tâm hồn trẻ thơ.

Theo bình chọn của tạp chí Big Reader : Biên niên sử về Narnia có tên trong danh sách 21 cuốn sách được độc giả Anh yêu thích nhất (trong danh sách 100 tiểu thuyết thế giới).

Bộ truyện được chuyển thể sang tác phẩm điện ảnh trở thành là bộ phim ăn khách của thế kỷ 21.

Mời các bạn đón đọc Biên niên sử về Narnia của tác giả Clive Staples Lewis.

https://thuviensach.vn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Mục lục

Giới Thiệu Tác Phẩm
Chương 1 → 50
Chương 51 → 100
Chương 101 → 150

https://thuviensach.vn

Chương 1 → 50

Chương 1
Chương Khác – Một Giới Tự Nhiên Khác – Một Vũ Trụ Khác, Là Một Nơi Cháu Không Thể Tới Được Kể Cả Khi Cháu Du Hành Trong Cái Khoảng Không Bao La Này Của Vũ Trụ Muôn Đời Và Mãi Mãi.
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26

https://thuviensach.vn

Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50

https://thuviensach.vn

Chương 51 → 100

Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78

https://thuviensach.vn

Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100

https://thuviensach.vn

Chương 101 → 150

Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110

https://thuviensach.vn

Chương 1

Đây là câu chuyện kể về một sự kiện đã xảy ra lâu lắm rồi. Ngày ấy, ông nội bạn vẫn còn là một đứa trẻ. Đây cũng là một câu chuyện hết sức quan trọng bởi vì nó cho biết chuyện gì đã xảy ra giữa thế giới của chúng ta với mảnh đất Narnia từ buổi khai thiên lập địa.

Vào thời điểm ấy, thám tử tài ba Sherlock Holme vẫn sống ở đường Baker còn Bastables thì đang tìm kho báu ở đường Lewisham. Thời ấy, nếu bạn là một cậu bé, bạn sẽ phải mặc áo cổ cồn kiểu Eton thít chặt lấy cổ còn bọn học sinh ấy mà, đúng là được xếp thứ ba trong việc quậy – chỉ sau ai thì bạn biết rồi đấy. Nhưng các món ăn thì ngon hết biết, còn kẹo bánh thì… Thôi, tôi chả nói nó rẻ và ngon đến mức nào đâu, e sẽ làm bạn chảy nước miếng vì thèm mất thôi.

Phải vào thời ấy, có cô bé tên là Polly Plummer.

Cô bé sống trong một căn hộ nằm trong một dãy nhà liên kế dài. Một sáng nọ trong lúc ra vườn sau chơi cô thấy một thằng nhóc đang trèo lên bức tường nhà bên cạnh. Polly lấy làm thắc mắc bởi vì cho đến lúc ấy nó chưa hề trông thấy một nhóc nào ở nhà bên ngoài ông già Ketterley và cô Ketterley, vốn là hai anh em ruột – một ông già độc thân và một bà cô không chồng. Vì thế khi ngóng cổ nhìn sang, trên mặt con bé mang một dấu hỏi to đùng. Mặt cậu bé kia thì nhem nhuốc như hề. Khó có thể làm cho mặt nó bẩn hơn, kể cả khi nó nghịch đất nghịch cát rồi vì một lí do gì đó khóc nức nở và đưa hai tay lên lau mặt. Nhưng thật ra thì đó gần như là điều mà nó vừa làm.

- Xin chào. – Polly lên tiếng.
- Chào bạn. – Thằng bé nói. – Tên cậu là gì?
- Polly. Còn cậu?
- Digory.
- Tôi có thể nói, đó là một cái tên thật buồn cười. – Polly nói.

https://thuviensach.vn

- Cũng không tức cười bằng nửa cái tên Polly.
- Tên cậu mới ngốc nghếch làm sao.
- Không phải như vậy. – Digory cãi lại.
- Dù sao thì tôi cũng sẽ đi rửa mặt. – Polly bực bội nói. – Đó là điều mà bạn cần làm, nhất là sau khi… - Nói đến đây, cô bé dừng lại. Nó định nói sau khi đằng ấy vừa vãi nước mắt ra, - nhưng đã kịp dừng lại vì nghĩ nói như thế không được lịch sự cho lắm.
- Được thôi, tôi cũng đang định… – Digory nói, giọng vùng lên, đúng cái kiểu một thằng con trai đau khổ đến mức không thèm quan tâm đến việc có người biết nó vừa mới khóc nhè. – Cậu… cậu cũng thế thôi, - nó tiếp tục, - nếu cậu đã sống từ hồi nào đến giờ ở nông thôn… làm bạn với một con ngựa non và một dòng sông chảy qua vườn nhà rồi lại bị bốc đến sống trong một cái hốc bẩn thỉu như thế này…
- London không phải là một cái hốc. – Polly nói giọng phẫn nộ.
Nhưng Digory, đau khổ đến mức đâu còn quan tâm đến người đối diện, đã nói tiếp:
- Nếu cha cậu phải đi sang tận Ấn Độ… cậu phải đến sống với một bà dì và một ông bác khùng (ai mà thích như thế?)… với một lí do họ phải chăm sóc mẹ cậu – và nếu mẹ cậu bị ốm nặng và sắp… sắp… chết. – Nói đến đây mặt nó méo xẹo đi như cái kiểu người ta cố kìm lại những giọt nước mắt.
- Tôi không biết. Tôi xin lỗi. – Polly nhún nhường. Rồi vì không biết phải nói gì và cũng vì muốn Digory chú ý đến một đề tài khác vui vẻ hơn, nó hỏi:
- Thế ông Ketterley khùng thật sao?
- À… có thể là bác ấy khùng, - Digory nói, - cũng có thể bác ấy đang có một bí mật nào đó. Bác ấy có một phòng nghiên cứu ở gác xép và dì Letty cấm tôi không bao giờ được bước chân lên đấy. Phải… những việc này ngay từ đầu đã có một cái gì rất ám muội. À, mà có một chuyện này nữa. Mỗi khi bác ấy cố nói một điều gì đó với tôi trong bữa ăn – trong khi bác ấy thậm trí chưa bao giờ nói chuyện với em gái thì dì Letty bao giờ cũng cố chặn bác ấy lại. Dì nói “Không phải lo cho thằng bé đâu, Andrew” hoặc

https://thuviensach.vn

“Em chắc là Digory không muốn nghe chuyện đó” hoặc là “Nào, Digory, cháu có muốn ra ngoài vườn chơi không?”

- Thế bác ấy cố nói chuyện gì vậy?

- Tôi không biết, bác ấy không bao giờ đi quá xa. Nhưng còn có chuyện gì nữa… Một đêm – thực ra là đêm hôm qua – trong lúc tôi đi ngang qua chân cầu thang dẫn lên phòng áp mái để về phòng ngủ (tôi cũng chẳng thích thú gì cái chuyện đi ngang qua đấy đâu) tôi nghĩ mình nghe một tiếng kêu hốt hoảng.

- Có lẽ ông ấy nhốt một người vợ điên ở trên ấy.

- Phải, tôi cũng cho là thế.

- Hoặc giả ông ta đang làm tiền giả.

- Hoặc cũng có thế bác ấy là một tên cướp biển. Giống như người đàn ông ở đoạn đầu câu chuyện Đảo giấu vàng nên phải trốn chui trốn lủi tránh những tên đồng bọn cũ.

- Ái chà, tất cả những chuyện này có cái gì thật kích động đây! – Polly reo lên. – Thế mà tớ chưa bao giờ nghĩ là nhà bên ấy lại có gì hấp dẫn đâu.

- Cậu có thể nghĩ là nó thú vị. – Digory buồn bã nói. – Nhưng cậu sẽ không thích thế đâu, nếu buộc phải sống ở đó. Làm sao cậu thích được khi nằm nín thở lắng nghe tiếng bước chân của bác Andrew rón rén đi dọc hành lang vào buồng ngủ của cậu? Mà bác ấy có đôi mắt trông đến sợ.

Chuyện xảy ra vào những ngày đầu mùa hè. Năm ấy, cả hai đứa trẻ đều không đi nghỉ mát ngoài biển nên hầu như ngày nào chúng cũng gặp nhau.

Đó là một trong những mùa hè ẩm ướt và lạnh lẽo nhất trong bao năm qua. Thời tiết buộc chúng phải chơi những trò chơi trong nhà: bạn có thể gọi đó là những khám phá trong bốn bức tường. Tuyệt vời biết bao khi bạn có thể đi thám hiểm trong một ngôi nhà rộng hoặc trong cả một dãy nhà với một mẩu nến.

Từ lâu, Polly đã phát hiện ra rằng nếu nó mở một cánh cửa nhỏ trong gian phòng áp mái đựng đồ linh tinh, nó sẽ tìm thấy một cái bồn chứa nước và một góc tối sau bồn chứa, một nơi mà nó có thể vào được bằng cách bò cẩn thận từng chút một. Cái chỗ tối tăm ấy rất giống một địa đạo sâu hun hút, bức tường gạch ở một bên và mái nhà dốc thoai thoải ở bên kia. Có vài khe

https://thuviensach.vn

hở nhỏ trên mái nhà, giữa những viên đá đen, cho phép một vài tia sáng lọt vào. Không có sàn nhà ở lối đi này. Bạn phải đặt từng bước chân lên các rui nhà mà giữa các rui chỉ có vữa. Nếu đặt chân lên đấy bạn sẽ thấy mình rơi tọt xuống trần nhà phía dưới. Polly đã dùng một phần lối đi ngay bên cạnh bồn chứa như một cái hang của những kẻ buôn lậu. Nó tha đến đấy nào mấy hộp đựng đồ đã cũ mèm, mấy cái ghế bị gãy trong nhà bếp và những vật dụng tương tự. Nó gác những vật đó từ thanh rui này sang thanh rui khác làm thành một lối đi mới. Trong hang, nó cất giữ một cái hộp đựng tiền, có chứa nhiều vật lặt vặt khác, có cả một câu chuyện mà nó đang viết và thường là một vài trái táo. Nó cũng thường lặng lẽ uống một chút bia gừng ở đây: những cái chai cũ làm cho nơi này giống một cái hang của bọn buôn lậu thật sự.

Digory thích cái hang này (Polly không để cho bạn đọc câu chuyện nó đang viết) nhưng nó còn thích thám hiểm hơn.

- Coi này, - một hôm nó nói – cái lối đi này kéo dài đến đâu? Tớ muốn nói không biết có phải nó chỉ nằm trong khu vực nhà cậu không?

- Không, - Polly nói, - tường không xây cao đến tận mái nhà. Lối đi thông qua hai nhà, nhưng tớ không biết nó dài bao nhiêu.

- Nếu vậy chúng ta có thể đi suốt chiều dài của cả dãy nhà này.

- Có thể. – Polly nói. - Ồ, tớ muốn nói…

- Nói cái gì?

- Chúng ta có thể đi vào những căn nhà khác.

- Phải, và để bị tóm như những kẻ đào tường khoét ngạch. Không, xin cảm ơn.

- Đừng có suy diễn như thế. Tớ đang nghĩ đến căn hộ cạnh nhà cậu.

- Có chuyện gì vậy?

- Chuyện gì à? Thì nó là nhà hoang. Bố tớ bảo, nó bị bỏ hoang kể từ ngày nhà tớ dọn đến đây.

- Nếu vậy, tớ cho rằng chúng mình cũng nên thử nhìn qua một cái xem sao. – Digory nói. Nó còn dễ bị kích động hơn là bạn tưởng nếu căn cứ vào cái cách nó nói. Bởi vì nó đang hình dung ra tất cả những lí do – cũng như vào lúc này chắc bạn cũng đang nghĩ – là tại sao căn nhà lại bị bỏ hoang lâu đến

https://thuviensach.vn

thế. Cả Polly cũng vậy, tuy không đứa nào nói ra cái câu là nhà – có – ma. Cả hai đều cảm thấy một khi đã nói ra thành lời thì chúng đích thị là những đứa hèn nhát nếu sau đó không dám thám hiểm ngôi nhà này.

- Vậy chúng ta sẽ tìm hiểu ngay bây giờ chứ? - Digory hỏi.

- Ừm… được…

- Thôi nếu bạn chưa sẵn sàng, thì thôi vậy. – Digory gợi ý.

- Tớ dám liều nếu cậu cũng có gan. – Polly rắn rỏi đáp.

- Nhưng làm sao chúng ta biết được khi nào chúng ta bước sang ngôi nhà kế tiếp? – Hai đứa quyết định chúng sẽ đi ra khỏi phòng chứa đồ và cứ tiếp tục đếm từng bước khi đi qua các rui nhà. Bằng cách ấy chúng sẽ biết có bao nhiêu rui nhà trong một gian phòng. Sau đó chúng sẽ tính thêm bốn cái rui nữa, lối đi giữa hai gian phòng áp mái trong nhà Polly và cũng một con số tương tự như thế cho phòng cô hầu gái và phòng chứa đồ. Như vậy, chúng sẽ ước lượng được chiều ngang ngôi nhà. Khi đi gấp đôi khoảng cách đó, chúng sẽ đi hết nhà Digory và bất cứ cánh cửa nào mở ra sau đó sẽ dẫn chúng đến ngôi nhà áp mái của ngôi nhà không có người ở.

- Nhưng tớ không mong là nó bỏ hoang chút nào. – Digory nói.

- Thế cậu mong cái gì nào?

- Tớ muốn có một ai sống lén lút trong đó, chỉ đến và đi vào ban đêm, với một cái đèn lồng che kín. Có thể chúng ta sẽ khám phá ra một băng tội phạm nghiêm trọng và nhận được một phần thưởng. Tất cả tình trạng mục nát này đều nói lên rằng ngôi nhà bị bỏ hoang bao năm qua, trừ phi có một bí mật nào đó.

- Bố tớ nói có thể đó là do các ống nước. – Polly nói.

- Chà! Người lớn bao giờ cũng nghĩ ra những lời giải thích chán chết. – Digory nói.

Lúc này chúng đang đứng nói chuyện ở phòng áp mái, dưới ánh sáng ban ngày chứ không phải dưới ánh nến trong hang buôn lậu nên mọi chuyện dường như đơn giản hơn và cái ý nghĩ ngôi nhà bị ma ám xem ra không có sức thuyết phục.

Khi hai đứa đo đạc phòng áp mái, chúng dùng đến bút chì và làm nhiều việc khác. Đầu tiên, hai đứa đặt ra những câu trả lời khác nhau cho vấn đề này

https://thuviensach.vn

và kể cả khi chúng nhất trí với nhau thì tôi cũng không chắc là những vấn đề chúng đặt ra có đúng không nữa. Hai đứa nóng lòng muốn bắt đầu cuộc khám phá bí mật ngôi nhà hoang.

Chúng ta không được gây ra tiếng động. – Polly nói trong khi hai đứa trèo ra sau bồn nước. Đây là một trường hợp quan trọng, mỗi đứa cầm một ngọn nến (Polly có cả một kho nến dự trữ trong hang).

Lối đi vừa tối tăm, bụi bặm, vừa khó đi và chúng bước từ cái rui này qua cái rui khác mà không nói một lời, trừ một vài lần thì thào những câu như: Chúng ta đang đối diện với phòng gác mái nhà cậu – hoặc – chắc đã đi được nửa đoạn đường.

Không một đứa nào bị trượt chân và nến cũng không tắt. Cuối cùng hai đứa cũng đến đích và chúng thấy một cánh cửa nhỏ trổ ra từ bức tường gạch bên tay phải. Không có then cửa hoặc tay cầm ở phía bên này vì tất nhiên cái cửa được làm ra chỉ để đi vào chứ không phải để đi ra, nhưng có một cái móc (như bạn thường thấy ở bên trong một cái cửa tủ) và bọn trẻ cảm thấy yên tâm, thế là chúng có hai đường thoát lui.

- Để tớ vào nhé. – Digory nói giọng ngập ngừng.

- Tớ cũng sẽ liều nếu cậu dám. – Polly lặp lại câu nó đã nói lần trước. Cả hai đều cảm thấy chúng đang tiến gần đến một cái gì khá nguy hiểm, nhưng không đứa nào muốn rút lui trước. Digory mở cái móc một cách khó khăn. Cánh cửa bật mở và bất thình lình ánh sáng ban ngày làm cho chúng lóa mắt. Rồi với một sự kinh ngạc cao độ, chúng thấy trước mắt không phải là một cái phòng áp mái bỏ hoang mà là một căn phòng được bày trí đồ đạc, mặc dù khá trống trải và căn phòng chìm trong một sự im lặng đầy chết chóc. Sự tò mò của Polly đã thắng, nó thổi tắt ngọn nến và bước vào căn phòng kì lạ, không gây nên một tiếng động to hơn của một con chuột nhắt.

Tất nhiên căn phòng này chính là phòng áp mái nhưng lại được bày biện như phòng khách. Nhiều khoảng tường được kê kín bởi các kệ sách và nhiều kệ sách chất đầy sách vở. Một ngọn lửa bập bùng cháy sáng trong vỉ lò (xin bạn nhớ cho, đó là một mùa hè ẩm ướt và lạnh lẽo). Trước lò sưởi và quay lưng về phía hai đứa là một cái ghế bành lưng cao. Giữa cái ghế và Polly, và gần như nằm giữa phòng là một cái bàn lớn bày la liệt đủ loại sách

https://thuviensach.vn

in, tập vở, lọ mực, sáp dán thư và một cái kính hiển vi. Nhưng vật đập ngay vào mắt Polly là một cái khay gỗ màu đỏ tươi đựng mấy cái nhẫn. Nhẫn được sắp thành từng cặp, màu xanh đi đôi với màu vàng, chừa một khoảng trống rồi lại đến một cặp nhẫn tiếp theo. Những chiếc nhẫn này không lớn hơn những chiếc nhẫn bình thường và không ai không nhận ra bởi vì những chiếc nhẫn này phát sáng. Có thể nói đó là những vật nhỏ lấp lánh và đẹp nhất mà bạn có thể hình dung ra được. Nếu Polly nhỏ hơn một chút, hẳn nó sẽ muốn ngậm một cái trong miệng.

Căn phòng yên ắng đến mức bạn sẽ nhận ra ngay tiếng tích tắc đều đặn của một chiếc đồng hồ. Tuy vậy, bây giờ Polly nhận ra là căn phòng không hoàn toàn yên lặng. Có một tiếng rù rì rất mảnh, rất mơ hồ, rất khẽ khàng, khiến nó khó lòng nhận ra được. Nếu máy hút bụi được sáng chế ra vào thời ấy hẳn Polly sẽ nghĩ đó là tiếng động của một cái máy hút bụi hiệu Hoover đang hoạt động ở xa – cách đây mấy căn phòng và ở dưới mấy tầng lầu. Nhưng đây là một âm thanh dễ chịu hơn nhiều, giàu nhạc điệu hơn, chỉ có điều nó quá nhỏ để bạn có thể nhận ra ngay.

- Ổn rồi, không có ai ở đây hết. – Polly ngoái đầu lại nói với Digory. Giọng nó chỉ to hơn tiếng thì thào một chút. Digory bước vào phòng, hai mắt hấp háy, cả người nhem nhuốc như vừa trong lỗ chui ra – thực ra thì cả Polly cũng vậy.

- Thế này thì không ổn rồi. – Digory nói. – Hoàn toàn không phải là nhà hoang. Tốt nhất hãy ra khỏi đây trước khi có người tới.

- Cậu nghĩ kia là cái gì? – Polly hỏi, chỉ vào những cái nhẫn lấp lánh.

- Ồ, thôi đi, càng sớm… - nó còn chưa kịp nói hết câu thì đã có một chuyện xảy ra.

Cái ghế bành lưng cao trước lò sưởi bất thần chuyển động và từ đó đứng lên – giống như một con quỷ lao ra từ một cái cửa sập trong kịch thần thoại – chính là cái bóng dáng u ám đầy đe dọa của bác Andrew. Thế là không phải chúng vào ngôi nhà hoang mà là đang đứng trong nhà Digory và ở trong căn phòng cấm. Cả hai đều ồ lên một tiếng, khi nhận ra sai lầm của mình. Chúng cảm thấy lẽ ra chúng phải biết trước là không nên đi quá xa như thế.

https://thuviensach.vn

Bác Andrew cao lòng khòng, gầy trơ xương, khuôn mặt dài thòng, nhẵn nhụi không râu, với cái mũi nhọn hoắt, đôi mắt sáng long lanh và mái tóc bạc rối bù.

Digory ớ người ra không thốt lên được tiếng nào bởi vì trông bác Andrew một ngàn lần dữ tợn hơn bất cứ lúc nào trước đó. Tuy lúc đầu Polly không sợ hãi bằng bạn, nhưng chẳng bao lâu cô bé cũng hoảng thật sự. Bởi việc đầu tiên bác Andrew làm là đi đến cửa phòng, đóng sập cửa lại, quay chìa khóa trong ổ. Đoạn ông quay lại nhìn hai đứa chằm chặp: đôi mắt sáng quắc, những thớ thịt trên mặt nhúc nhích, ông nhe ra tất cả 36 cái răng.

- Bây giờ thì cô em gái ngu ngốc của ta sẽ không làm gì được các cháu.

Mọi việc thật dễ sợ và không hề giống bất cứ cái gì mà người ta chờ đợi ở một người lớn. Trái tim Polly thót lên đến tận cổ, nó và Digory quay lại nhìn chằm chằm vào cái cánh cửa mà chúng vừa chui qua. Bác Andrew hành động rất nhanh. Ông đi vòng ra sau lưng hai đứa, đóng sập cánh cửa lại và đứng chắn ngang. Đoạn ông xoa hai tay vào nhau, bẻ đốt ngón tay răng rắc – ông có những ngón tay dài, trắng xanh, thanh nhã.

- Bác rất vui khi được gặp các cháu. Hai đứa đúng là người mà bác cần.

- Làm ơn, thưa ông Ketterley, - Polly năn nỉ. – Sắp đến giờ ăn trưa rồi và cháu phải về nhà. Xin ông làm ơn cho chúng cháu ra ngoài.

- Chưa phải lúc này, một cơ hội tốt như vậy làm sao ta có thể bỏ qua được. Bác muốn cả hai đứa. Các cháu thấy đấy, bác đang tiến hành một thí nghiệm hết sức vĩ đại. Bác đang thử với một chú chuột bạch và nó dường như có tác dụng. Nhưng một con chuột bạch thì không thể nói với các cháu bất cứ điều gì. Và các cháu cũng không thể giải thích với nó khi nó quay lại.

- Coi này, bác Andrew, - Digory nói, - đã đến giờ ăn rồi và mọi người sẽ đi tìm chúng cháu. Bác phải để cho chúng cháu ra khỏi đây.

- Phải ư? – Bác Andrew hỏi lại.

Digory và Polly liếc nhìn nhau. Chúng không dám nói thêm điều gì nhưng những cái liếc mắt có nghĩa là: - Thôi lần này thì tiêu rồi – và – Chúng ta cố chịu đựng một lúc xem sao.

- Nếu bác để cho chúng cháu về nhà ăn trưa ngay bây giờ, - Polly nói, - chúng cháu sẽ trở lại đây sau bữa ăn.

https://thuviensach.vn

- Ờ, mà làm sao ta biết chắc là các cháu sẽ làm như thế hả? – Bác Andrew nói với một nụ cười rất láu, nhưng sau đó ông có vẻ nghĩ lại.
- Thôi được, thôi được, nếu các cháu nhất định phải về thì bác cũng cho là các cháu nên đi đi. Bác cũng không dám hi vọng là hai bạn nhỏ như các cháu lại thấy có gì vui vẻ trong việc nói chuyện với một lão già vô dụng như ta. – Ông thở dài và nói tiếp. – Các cháu không biết đôi khi ta cảm thấy cô đơn như thế nào đâu. Nhưng không hề gì, cứ về ăn cơm đi. Nhưng mà này, ta phải cho cháu một món quà trước khi cháu ra về chứ? Không phải ngày nào ta cũng gặp một cô bé trong căn phòng làm việc cũ kĩ bẩn thỉu này đâu… nhất là, ta có thể nói… một cô bé đáng yêu như cháu.
Polly bắt đầu nghĩ rằng ông già này không hề điên chút nào.
- Cháu có muốn một cái nhẫn không cháu gái? – Bác Andrew nói với Polly.
- Có phải bác muốn nói một trong những chiếc nhẫn vàng hoặc xanh lá cây kia? Trông chúng thật đẹp ạ.
- Không phải nhẫn xanh lá cây. – Bác Andrew nói. – Bác e rằng, bác chưa thể cho cháu một cái nhẫn màu xanh. Nhưng bác rất vui được tặng cháu bất cứ chiếc nhẫn màu vàng nào… với tất cả tấm lòng quý mến của bác. Lại đây đi, thử một cái xem nào.
Lúc này Polly đã vượt qua được nỗi sợ hãi, nó biết rõ là ông già này không điên, và chắc chắn là những chiếc nhẫn kia có một sức hút không thể cưỡng lại được. Cô bé bước đến gần khay gỗ.
- Sao thế nhỉ? Cháu dám nói là những tiếng rù rì này nghe to hơn. – Polly nói. – Hình như chính những chiếc nhẫn phát ra cái tiếng rù rì này.
- Chỉ là một trò chơi vui vui của trí tưởng tượng, cháu yêu ạ. – Bác Andrew nói với một tiếng cười cụt lủn. Một tiếng cười bình thường không có gì đáng nói nhưng Digory đã nhìn thấy một vẻ háo hức gần như là tham lam trên gương mặt ông.
- Polly! Đừng ngốc như thế! – Nó thét lên. – Đừng chạm tay vào!
Quá trễ rồi. Đúng lúc nó bật ra thì Polly đã đưa tay ra chạm vào một trong những cái nhẫn. Và lập tức Polly biến mất không phát ra một tia chớp, một tiếng động hay một lời cảnh báo nào. Chỉ còn lại Digory và bác nó trong phòng.

https://thuviensach.vn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương Khác – Một Giới Tự Nhiên Khác – Một Vũ Trụ Khác, Là Một Nơi Cháu Không Thể Tới Được Kể Cả Khi Cháu Du Hành Trong Cái Khoảng Không Bao La Này Của Vũ Trụ Muôn Đời Và Mãi Mãi.

Mọi việc xảy ra quá bất ngờ và quá kinh khủng, không giống bất cứ chuyện gì từng xảy ra với Digory kể cả trong một cơn ác mộng. Nó hét lên một tiếng. Bác Andrew nhanh nhẹn đưa tay ra bịt miệng nó lại. - Đừng làm thế. – Ông thì thào vào tai nó. – Nếu cháu làm ồn, mẹ cháu sẽ nghe thấy mất. Cháu cũng biết là tiếng kêu sẽ làm cho mẹ cháu hoảng như thế nào. Như sau này Digory kể lại, cái ý nghĩ kinh khủng về mối quan hệ ruột thịt với con người này bằng một cách nào đó làm cho nó chỉ chực nôn ọe. Nhưng tất nhiên nó không la hét nữa. - Thế có phải hơn không? – Bác Andrew nói. – Có lẽ cháu khó mà chịu đựng nổi. Thật là một cú sốc khi một ai đó tan biến ngay trước mũi mình. Nó cũng làm cho bác giật cả mình khi chuyện ấy xảy ra với một con chuột bạch vào một đêm nọ. - Lúc ấy bác cũng la lên? – Digory hỏi. - Ồ, cháu có nghe thấy, đúng không? Bác hi vọng cháu không rẻnh mỉ bác. - Không, cháu không thèm làm thế, - Digory nói giọng phẫn uất, - nhưng chuyện gì sẽ xảy ra với Polly đây? - Hãy chúc mừng bác đi, cậu bé. – Bác Andrew nói, xoa hai tay vào nhau. – Thí nghiệm của bác đã thành công. Cô bé đã tan biến – bốc hơi – ngay ở đây, ra khỏi thế giới này. - Bác đã làm gì bạn ấy? - Gửi cô bé… đi… đi đến một nơi khác. - Bác nói thế nghĩa là sao? – Digory thảng thốt hỏi. Bác Andrew ngồi xuống ghế bành, từ tốn đáp: - À bác sẽ cho cháu biết mọi chuyện. Thế cháu đã bao giờ nghe nói đến bà già Lefay chưa? - Đó có phải là một bà cô hay một người đại loại như thế không ạ? - Không hẳn thế. Bà ấy là mẹ đỡ đầu của bác. Kia kìa, bà ở kia,

https://thuviensach.vn

trên bức tường đối diện. Digory nhìn theo hướng tay chỉ và trông thấy một tấm ảnh đã phai màu chụp một bà già đội mũ bêrê. Bây giờ thì nó có thể nhớ lại là nó đã từng thấy tấm ảnh chụp cũng cái khuôn mặt này để trong một chiếc ngăn kéo cũ trong ngôi nhà của nó ở vùng quê. Nó đã hỏi mẹ người đàn bà đó là ai nhưng mẹ nó dường như không muốn nói nhiều về chủ đề này. Đó hoàn toàn không phải là một khuôn mặt dễ coi, Digory nghĩ, dù tất nhiên vào cái thời xa xưa ấy những tấm ảnh không nói lên được gì nhiều. - Có cái gì… không… có chuyện gì không ổn về bà ấy phải không bác Andrew? - À, - bác Andrew nói với một tiếng cười khùng khục trong cổ, - điều đó còn tùy thuộc vào cái điều mà cháu gọi là không ổn. Con người ta vốn rất rất thiển cận. Chắc hẳn bà có phần hơi kì cục vào lúc cuối đời… Làm những việc thiếu khôn ngoan. Đó là lí do tại sao người ta nhốt bà lại. - Trong một nhà thương điên, bác muốn nói thế? - Ồ, không, không, không phải thế. – Bác Andrew nói với một giọng sững sờ. – Không có chuyện như thế. Chỉ là… trong một nhà tù. - Vậy… vậy bà ấy đã gây ra chuyện gì? - Một người đàn bà tội nghiệp, bà ấy thật dại dột. Ôi, có nhiều chuyện lắm lắm. Chúng ta không nên sa vào tất cả những chuyện này. Bà bao giờ cũng rất tốt đối với bác. - Nhưng bác coi chừng đấy, chuyện gì sẽ xảy ra với Polly? Cháu ước gì bác có thể… - Chuyện gì cũng đều có thời điểm của nó, anh bạn ạ. – Bác Andrew vẫn thủng thỉnh nói tiếp. – Người ta thả bà Lefay ra trước khi bà qua đời và bác là một trong số ít người được bà cho phép gặp mặt vào lúc lâm chung. Bà rất ghét những kẻ tầm thường, dốt nát, cháu hiểu không? Bác cũng thế… bà cụ và bác cùng quan tâm đến một việc. Chỉ vài ngày trước khi qua đời, bà bảo bác đến một chiếc bàn làm việc cũ trong nhà bà, mở một ngăn kéo bí mật và mang đến cho bà một cái hộp nhỏ mà bác tìm thấy trong đó. Ngay lúc cầm cái hộp ấy lên, bác đã có thể nói rằng bác đang nắm trong tay một bí mật lớn nếu cứ căn cứ vào cái cảm giác tê buốt như kim châm ở hai bàn tay. Mẹ đỡ đầu đưa cái hộp cho bác, buộc bác phải hứa là ngay sau khi bà nhắm mắt ra đi, bác phải đốt cái hộp mà không được mở ra với những nghi thức nhất định. Lời hứa này bác đã không giữ được. - Nếu vậy, bác là một kẻ xấu xa. - Xấu xa? – Bác Andrew lặp lại với vẻ bối rối. - Ồ, bác biết rồi. Cháu muốn nói các cậu bé phải giữ

https://thuviensach.vn

lời hứa của mình. Rất đúng, bác chắc đó là một điều rất đúng đắn, phải đạo và bác mừng là cháu được dạy dỗ chu đáo về điểm đó. Nhưng tất nhiên cháu phải hiểu là lẽ phải cũng có ba, bảy đường: những điều là tuyệt đối đúng với các cậu bé con… và bọn đầy tớ… và đàn bà thậm chí với con người nói chung… làm sao những điều ấy có thể nghĩ là áp dụng được cả với những sinh viên xuất chúng, những nhà tư tưởng và hiền triết vĩ đại. Không đâu, Digory! Những người đàn ông như ta sở hữu một trí tuệ vĩ đại, siêu việt… giải phóng khỏi những quy luật thông thường cũng như chúng ta bị tước đoạt những niềm vui thông thường. Chúng ta, anh bạn thân mến ạ, chúng ta có một sứ mệnh cô đơn và cao cả. Trong khi giãi bày cả cõi lòng như thế, bác Andrew thở dài, khuôn mặt có vẻ nghiêm trọng gần như cao quý và huyền bí đến nỗi trong một giây Digory thoáng có ý nghĩ tất cả những điều bác mình nói đều tốt đẹp. Nhưng rồi nó nhớ lại cái vẻ hiểm ác trên mặt bác nó vào cái lúc Polly biến mất và một lần nữa nó lại nhìn thấy qua những lời lẽ hay ho ấy một cái gì khác. – Tất cả đều là ngụy biện, - nó tự nhủ, - ông ta nghĩ rằng mình có quyền làm bất cứ việc gì mình muốn để có được cái mà mình thích. - Tất nhiên, trong một khoảng thời gian dài, bác không dám mở cái hộp vì bác biết, có thể nó chứa đựng một cái gì hết sức nguy hiểm. Bởi vì mẹ đỡ đầu của bác là một người rất đặc biệt. Sự thật thì mẹ đỡ đầu của bác là một trong những người cuối cùng trên đất Anh này mang dòng máu thần tiên trong huyết quản (bà nói cùng thời với mình còn có hai người nữa. Một người là một nữ công tước, người kia là một bà giúp việc). Trong thực tế, Digory à, cháu đang nói chuyện với người đàn ông cuối cùng (dám thế lắm) có một người mẹ đỡ đầu siêu nhiên. Thật thế, sẽ có một cái gì đó để cháu có thể nhớ lại khi cháu, đến lượt mình, cũng lại trở thành một lão già. - Cháu đoán bà ta là một bà tiên ác, - Digory thầm nghĩ và nó nói to ra cái ý nghĩ đang chiếm trọn tâm trí nó, - nhưng còn Polly thì sao ạ? - Sao cháu cứ lải nhải mãi chuyện đó vậy? Cứ làm như thể chuyện đó có gì ghê gớm lắm ấy. Tất nhiên… nhiệm vụ đầu tiên của bác là nghiên cứu cái hộp. Nó rất cổ xưa. Bác cũng đủ kiến thức để nhận biết nó không thuộc về thời cổ Hi Lạp hoặc cổ Ai Cập, cũng không phải của người Babylon hoặc người Hittite hoặc người Trung Quốc. Nó còn lâu đời hơn tất cả những

https://thuviensach.vn

nền văn minh này. Rồi một ngày trọng đại cũng đến khi cuối cùng bác tìm ra sự thật. Cái hộp này thuộc về thời đại Atlanta, nó đến từ một hòn đảo đã biến mất trong vùng Atlantis. Điều đó có nghĩa là nó có niên đại lâu đời hơn vài thế kỷ so với bất cứ vật nào thuộc thế kỷ đồ đá mà người ta khai quật được ở châu Âu. Nó cũng không thô sơ và kém thẩm mĩ như những vật ấy. Từ thời bình minh của nhân loại, Atlantis đã là một kinh đô lớn với nhiều cung điện, đền đài và những người thông thái. Bác Andrew dừng lại như thể chờ đợi Digory nói một cái gì đó. Nhưng thằng bé mỗi lúc một ác cảm với ông bác hơn nên nó lặng thinh không nói. - Trong khi đó, - bác Andrew nói tiếp, - bác cũng đã tìm hiểu được nhiều điều, bằng những cách thức khác nhau – không thích hợp để giải thích cho một đứa trẻ - về Pháp thuật nói chung. Nói thế có nghĩa là bác đã đi đến chỗ có những ý niệm đúng đắn về những gì có thể có trong cái hộp đó. Bằng nhiều thử nghiệm khác nhau, bác đã có thể đi đến chỗ khoanh nhỏ vùng về những điều có thể xảy ra. Bác cũng đi đến chỗ nhận thức được là có một số người – phải, đấy là những kẻ kì lạ, quỷ quái – đã trải qua những kinh nghiệm hãi hùng, đáng sợ. Chính điều này đã khiến tóc bác bạc trắng như thế này. Người ta không trở thành một pháp sư mà chẳng vì cái gì cả. Cuối cùng, sức khỏe của bác cũng bị suy sụp. Nhưng rồi bác cũng khá hơn. Rốt cục, bác cũng đã biết chính xác. Mặc dù ngồi ở đây không thể có ai nghe được câu chuyện giữa hai người, ông bác vẫn cúi người về phía trước thì thầm vào tai đứa cháu: - Cái hộp Atlanta chứa một chất bột có thể mang người ta sang thế giới khác từ khi thế giới mà chúng ta đang sống chỉ mới bắt đầu. - Là cái gì ạ? – Digory hỏi, bây giờ thì chính nó cũng bị lôi cuốn vào câu chuyện từ lúc nào không biết. - Chỉ là bụi. Phải, chỉ là tro bụi. Chẳng có gì nhiều để xem xét, không có gì nhiều để khoe với cái thế giới nhọc nhằn này, cháu có thể nói như thế. À, nhưng khi bác nhìn vào đám bụi (bác rất cẩn thận để không chạm đến nó), bác đã nghĩ là mỗi một hạt bụi này đều đã từng ở trong một thế giới khác – bác không có ý nói là một hành tinh khác, cháu cũng biết đấy, các hành tinh cũng là một phần trong thế giới của chúng ta và cháu có thể đến được đấy nếu cháu đi đủ xa. Nhưng Một Thế Giới khác – một giới Tự nhiên khác – một vũ trụ khác, là một nơi cháu không thể tới được kể cả khi cháu du hành trong cái

https://thuviensach.vn

khoảng không bao la này của vũ trụ muôn đời và mãi mãi. Đó là một thế giới có thể đặt chân đến bằng một phép màu – là thế đấy. – Nói đến đây bác Andrew lại vặn hai tay vào nhau cho đến khi các đốt ngón tay của bác kêu côm cốp như tiếng than nổ đôm đốp trong lò sưởi. - Bác biết, - ông bác tiếp tục, - rằng nếu ta có thể đưa nó về hình dạng thích hợp thì đám bụi này sẽ đưa ta quay lại cái chỗ mà từ đấy nó ra đi. Nhưng cái khó chính là ở chỗ làm sao đưa nó về hình dạng thích hợp. Tất cả những thử nghiệm đầu tiên của bác đều thất bại. Bác đã thử làm với bọn chuột bạch. Một số con lăn ra chết. Số khác lại nổ tung như quả bom. - Làm như vậy thật vô cùng tàn ác. – Digory nói, nó đã từng có một con chuột như vậy. - Sao cháu lại giữ mãi cái thành kiến ấy? Những con vật ấy chỉ có giá trị như vậy. Bác đã bỏ tiền ra mua chúng. Để coi nào, bác kể đến đâu rồi? À, phải, cuối cùng bác đã thành công trong việc chế tạo ra những chiếc nhẫn: những chiếc nhẫn màu vàng. Nhưng đến đây lại có một khó khăn khác nảy sinh. Bác chắc như đinh đóng cột là chiếc nhẫn màu vàng sẽ đưa bất cứ sinh vật nào chạm đến nó sang một thế giới khác. Nhưng điều đó thì có nghĩa lí gì khi bác không thể đưa chúng trở về để chúng nói cho bác biết chúng nhìn thấy những gì ở cái thế giới ấy. - Chuyện gì sẽ xảy ra với chúng? – Digory ghê tởm nói. – Cả một đàn chuột lớn nếu như chúng không biết đường quay trở lại. - Thôi nào, sao cháu cứ giữ mãi cách nhìn nhận mọi việc từ một quan điểm sai lạc như vậy? – Bác Andrew kêu lên với vẻ đã mất hết kiên nhẫn. – Cháu không thể hiểu được rằng đây là một thí nghiệm vĩ đại vô tiền khoáng hậu sao? Toàn bộ vấn đề của việc đưa bất cứ ai sang một thế giới khác chính là để tìm hiểu xem cái thế giới ấy như thế nào. - Vậy, tại sao bác không tự mình đi đến đấy? Digory khó có dịp trông thấy bất kỳ một ai có vẻ sửng sốt và bị xúc phạm đến thế trước câu hỏi hết sức đơn giản này. - Ta ư? Là ta ư? – Ông rống lên. – Thằng lỏi này mất trí rồi! Một người đàn ông ở tuổi này, trong tình trạng sức khỏe hiện nay mà lại lao đầu vào những nguy hiểm và những cú sốc rợn người của việc bất thần bị lẳng vào một thế giới khác ư? Ta chưa bao giờ nghe một điều gì vô lí đến như thế trong đời. Cháu có nhận ra mình vừa nói gì không hả? Cứ nghĩ coi, thế giới khác có nghĩa là… cháu có thể gặp bất cứ cái gì, phải, bất cứ cái gì. - Vì vậy bác đã gửi Polly đến đó. –

https://thuviensach.vn

Digory nói, hai má đỏ lựng lên vì giận dữ. – Tất cả những điều cháu có thể nói – dù bác là bác ruột của cháu – rằng bác đã hành động như một kẻ tiểu nhân hèn nhát: đẩy một cô bé vào một nơi mà chính mình cũng sợ không dám đến. - Câm miệng, ông mãnh! – Bác Andrew nói, chống cả hai tay lên bàn – Ta không thể nói chuyện theo kiểu này với một thằng nhóc con bẩn thỉu. Ngươi sẽ không hiểu đâu. Ta là một nhà bác học vĩ đại, một pháp sư cao cường, một nhà luyện đan thần thông đang tiến hành một thí nghiệm vô tiền khoáng hậu. Tất nhiên, ta cần các đối tượng để thử nghiệm. Ta ban phước cho linh hồn ngươi, chẳng lẽ ta… ta mà lại phải bảo ngươi rằng việc kế tiếp phải làm là xin phép lũ chuột bạch mỗi khi ta sử dụng chúng vào một mục đích thử nghiệm à? Không có một sự hiểu biết trác tuyệt nào có thể đạt được mà không kèm theo một sự hi sinh. Cái ý nghĩ ta phải tự mình thực hiện cuộc viễn du ấy thật lố bịch. Cũng giống như yêu cầu một vị thống soái phải cầm súng đánh nhau như một gã tân binh. Nói giả dụ, ta bị giết thì công việc của cả đời ta sẽ ra sao? - Thôi, bác tắt cái đài ấy đi cho rồi. Bác có ý định đem Polly trở lại đây không? - Ta đang định nói cho ngươi biết thì ngươi cứ cắt ngang một cách hỗn xược. Phải, ta đã tìm ra cách mang những vật ấy trở về. Chiếc nhẫn xanh sẽ làm việc đó. - Nhưng Polly không có chiếc nhẫn ấy. - Không có, đúng! – Andrew nói với một cái nhếch mép độc ác. - Vậy thì bạn ấy không thể quay về? – Digory gào lên. – Làm như thế có khác nào bác đã giết bạn ấy. - Con bé có thể quay về, - bác Andrew nói chậm rãi, - nếu có một ai đó chịu theo nó, đeo một cái nhẫn vàng và hai cái nhẫn xanh, một cái để trở về được, một cái để đưa cô bé quay lại. Tất nhiên bây giờ Digory đã thấy cái bẫy mà nó bị mắc vào. Nó chằm chằm nhìn người bác không thốt ra câu nào dù cái miệng há hốc. Đôi má nó chuyển sang màu xanh mét. - Bác hi vọng, - lúc này bác Andrew nói bằng một giọng cao và đầy quyền lực như thể ông là một người bác hoàn hảo vừa tặng cho đứa cháu ruột một món quà hoàn hảo với một lời khuyên tốt lành, - bác hi vọng Digory à, không phải cháu được sinh ra đời để vật vờ như một cọng lông chim trắng. Bác sẽ lấy làm tiếc lắm khi phải nghĩ, có một thành viên nào đó trong gia đình chúng ta không có đủ sự cao thượng, lòng nghĩa hiệp để từ chối giúp đỡ… ừm… một phụ nữ trong tình cảnh

https://thuviensach.vn

tuyệt vọng. - Thôi im đi! – Digory nóng nảy nói. – Nếu bác có chút xíu lòng tự trọng và một cái gì như vậy, bác phải đích thân ra đi. Nhưng cháu biết, bác không làm gì có những thứ đó. Được rồi, cháu thấy mình phải liều một phen thôi. Bác đúng là đồ độc ác. Cháu cho rằng bác đã sắp đặt chuyện này, để bạn ấy ra đi mà không hề hay biết gì và cháu buộc phải đi tìm bạn ấy. - Tất nhiên! – Bác Andrew nói với một nụ cười héo hắt, hằn học. - Được lắm. Cháu sẽ đi ngay. Nhưng có một điều cháu rất muốn nói trước khi đi. Cháu cóc tin vào pháp thuật… cho đến tận hôm nay. Bây giờ cháu mới mở mắt ra và thấy nó có thật. Và nếu đúng là như thế, cháu cho rằng tất cả những truyện cổ tích ngày xưa đều ít nhiều phản ánh đúng sự thật. Bác chỉ là một lão phù thủy già độc ác, xấu xa, đê tiện… đúng cái loại phù thủy xấu xa trong các câu chuyện ấy. Và cháu chưa từng đọc một câu chuyện nào mà trong đó kẻ độc ác xấu xa lại có một kết cục có hậu và cháu cá là bác rồi sẽ lãnh một kết cục không ra gì… đúng với những gì bác đáng nhận lãnh. Những điều Digory nói chưa hề vang lên trong ngôi nhà này. Bác Andrew giật mình chột dạ, khuôn mặt dúm dó lại trong một vẻ hãi hùng đến nỗi dù ông ta độc ác đến như thế nào bạn cũng gần như thấy thương hại ông ta. Nhưng chỉ một giây sau, Andrew đã xóa tan cái vẻ mặt ấy mà nói với một tiếng cười gằn: - Phải, phải, bác cho rằng đó là một điều vẫn xảy ra trong suy nghĩ của một thằng bé lớn lên giữa đám đàn bà con gái như cháu. Ba cái chuyện cũ rích của các bà nội trợ hả? Digory à, cháu không cần lo cho hậu vận của bác. Không phải là tốt hơn khi lo cho sự an nguy của cô bạn gái nhỏ sao? Nó đã đi khá lâu rồi. Nếu như có bất cứ sự nguy hiểm nào ở nơi ấy thì không phải là điều đáng tiếc khi đến chậm một bước hay sao? - Ái chà, bác quan tâm chu đáo quá đấy. – Digory đay nghiến. – Cháu phát ốm lên vì cái bài giảng đạo ấy đấy. Bây giờ cháu phải làm gì đây? - Cháu nên học cách kiềm chế tình cảm của mình, con trai ạ. – Bác Andrew lạnh lùng nói. – Nếu không lớn lên cháu sẽ y hệt như dì Letty của cháu. Bây giờ thì đi theo bác. Ông đứng dậy, đeo vào tay một đôi găng rồi đến bên chiếc khay đựng những chiếc nhẫn. - Nó chỉ phát huy tác dụng khi thật sự chạm vào da thịt của cháu. Coi đây, với đôi găng tay này ta có thể cầm lên – như thế này – mà không có chuyện gì xảy ra. Nếu cháu bỏ vào trong túi áo thì cũng chẳng

https://thuviensach.vn

có chuyện gì hết nhưng tất nhiên, cháu phải cẩn thận, không cho tay vào trong túi mà vô tình chạm phải nó. Ngay từ lúc chạm tay vào cái nhẫn màu vàng này, cháu sẽ biến khỏi thế giới này. Khi cháu đã ở một thế giới khác, ta nghĩ – tất nhiên, điều này chưa được kiểm nghiệm, nhưng ta nghĩ thế - ngay lúc chạm vào cái nhẫn màu xanh lá cây cháu sẽ biến khỏi thế giới ấy – và ta hi vọng – sẽ lại xuất hiện ở đây. Bây giờ bác nhặt lên hai cái nhẫn xanh bỏ vào túi quần bên phải. Nhớ cẩn thận với cái túi quần có những chiếc nhẫn màu xanh nghe chưa. Chữ G cho màu xanh lá cây, còn chữ R cho bên phải. Cháu thấy chữ GR cũng là hai chữ cái đầu của từ màu xanh lá cây. Một cái cho cháu, một cái cho Polly. Bây giờ thì tự cháu hãy nhặt lên một chiếc màu vàng đi. Ta sẽ đeo nó vào ngón tay – nếu ta ở địa vị cháu. Như thế sẽ ít có khả năng đánh rơi nhẫn. Digory gần như đã nhặt một chiếc nhẫn màu vàng lên thì nó khựng lại. - Coi này, thế mẹ cháu thì sao? Giả sử mẹ hỏi cháu đi đâu? - Cháu đi sớm thì sẽ về sớm. – Bác Andrew vui vẻ nói. - Nhưng chính bác cũng không biết là cháu có thể trở về hay không cơ mà? – Digory hỏi lại. Ông bác nhún vai đi ra phía cửa, xoay xoay chìa khóa rồi mở cửa, nói: - Vậy thì cứ làm như cháu muốn. Xuống dưới nhà ăn cơm đi. Cứ để cho con bé bị thú dữ ăn thịt hoặc bị lạc đường nếu như đó là điều mà cháu lựa chọn. Tất cả cũng thế đối với ta. Có lẽ trước giờ uống trà, cháu nên ghé qua nhà Plummer giải thích cho mẹ nó rõ là bà ta sẽ không bao giờ gặp lại con gái nữa, chỉ vì cháu sợ không dám đeo một chiếc nhẫn. - Lạy Chúa! Ước gì tôi đủ lớn để đập vỡ đầu ông ra. Đoạn, nó cài nút áo khoác, hít một hồi thật sâu và cầm cái nhẫn màu vàng lên. Sau đó, nó nghĩ, như sau đó bao giờ nó cũng nghĩ, rằng nó không thể làm một việc gì đúng đắn hơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 3

Bác Andrew và phòng làm việc của bác biến mất trong tích tắc. Rồi chỉ một khoảnh khắc sau, mọi việc rối nùi như một mớ bòng bong. Cái kế tiếp đập vào nhận thức của Digory là làn ánh sáng màu xanh nhạt đổ từ trên cao xuống người nó, phía dưới là một tấm mền đen. Có vẻ như nó không đứng trên một cái gì mà cũng không ngồi hoặc nằm. Không có một vật gì chạm vào người nó. - Mình tin là mình đang ở trong nước, – Digory lẩm bẩm, - hoặc giả ở dưới nước. – Ý nghĩ này làm nó phát hoảng trong vòng một giây, nhưng gần như đúng vào lúc đó nó cảm thấy mình đang lao vùn vụt về phía trước. Rồi đầu nó bất thần nhô lên trong không khí và nó thấy mình đang bò lên bờ, lên một mảnh đất trải một thảm cỏ mềm, cạnh một hồ nước nhỏ. Trong lúc đứng lên, nó nhận ra nó không bị ướt mà cũng không thở gấp như bất cứ ai cũng thế sau khi lặn dưới nước. Quần áo nó vẫn khô nguyên. Nó đang đứng bên một hồ nước nhỏ - mỗi chiều không lớn hơn ba, bốn mét – lọt thỏm giữa một khu rừng, cây cối mọc ken sát vào nhau và rậm rạp đến mức nó không thể nhìn thấy bầu trời. Ánh sáng lọt xuống chỗ nó đứng là ánh sáng màu xanh lá cây sau khi lọc qua những tán lá: mặt trời phía trên đầu chắc phải rực rỡ lắm, bởi vì mặc dù tắm trong ánh sáng màu xanh nhưng tất cả đều sáng sủa và ấm áp. Đó là một khu rừng yên ả nhất mà bạn có thể tưởng tượng ra. Không có chim chóc, côn trùng hay một ngọn gió. Hầu như bạn có thể cảm thấy cây cối đang lớn lên. Cái hồ mà nó vừa ngoi lên không phải là cái hồ duy nhất. Có hàng chục cái hồ khác, mỗi hồ cách nhau vài mét, chạy ra xa ngút tầm mắt. Hầu như bạn có thể cảm nhận được việc cây cối uống nước với những cái rễ đâm ra tua tủa. Khu rừng này rất sống động. Sau này khi cố miêu tả lại cảm nhận này, Digory bao giờ cũng nói – Đó là một nơi thật màu mỡ, màu mỡ như một cái bánh nhân mận vậy. Điều kỳ lạ nhất là, trước khi nhìn lại mình, nó quên mất một nửa những sự kiện đã dẫn nó đến đây. Dù sao thì nó cũng không nhớ ra Polly hay bác

https://thuviensach.vn

Andrew, thậm chí cả mẹ nó nữa. Nó chẳng sợ hãi cũng không kích động hay tò mò gì hết. Nếu có ai hỏi nó: - Cậu bé ở đâu đến vậy? – Chắc chắn nó sẽ trả lời: - Thì ở đây chứ ở đâu. Từ trước tới giờ tôi vẫn ở đây. – Đó là cái cách thức mà các cảm xúc diễn ra – giống như với một người bao giờ cũng ở một chỗ mà không bao giờ buồn chán cho dù không có sự cố nào xảy ra. Giống như rất lâu sau đó nó bình luận: - Đó không phải là một nơi có bất kỳ chuyện gì xảy ra, cây cối cứ tiếp tục lớn lên, thế thôi. – Sau khi Digory đã nhìn quanh nhìn quẩn khu rừng hồi lâu, nó trông thấy một cô bé nằm cạnh một gốc cây, cách nó chỉ vài mét. Đôi mắt cô bé gần như khép lại nhưng không hẳn thế, cứ như thể cô bé đang trong tình trạng nửa thức nửa ngủ. Thế là nó chăm chú nhìn cô bé một lúc lâu nhưng không lên tiếng. Chợt cô bé mở mắt nhìn nó hồi lâu cũng chẳng nói gì. Sau đó, cô bé bắt đầu với một giọng mãn nguyện, mơ màng: - Tôi nghĩ, tôi đã trông thấy bạn trước đây rồi. - Thật lòng tôi cũng nghĩ thế. – Digory đáp. – Mà bạn ở đây bao lâu rồi? - Bao giờ cũng ở đây. – Cô bé nói. – Ít nhất thì tôi cũng không rõ… Có thể đã lâu lắm rồi. - Tôi cũng vậy. - Không đâu, tôi vừa chỉ thấy bạn ngoi lên khỏi hồ nước. Phải, tôi cho là thế. – Digory nói vẻ bối rối. – Tôi chẳng biết gì hết. Một lúc lâu, không ai nói gì thêm. - Nghe này, - cô bé lại lên tiếng, - tôi tự hỏi có thật chúng ta đã từng gặp nhau không? Tôi có một ý nghĩ – một hình ảnh trong đầu về một cậu bé và một cô bé giống như tôi với bạn – sống ở một nơi nào đó rất khác với nơi này – làm những việc cũng khác lắm. Có thể đó chỉ là một hình ảnh trong mơ. - Tôi cũng có cùng giấc mơ ấy. – Digory nói – về một thằng con trai và một đứa con gái sống cạnh nhà nhau – và về một việc gì đó giống như là bò qua những xà nhà. Tôi nhớ cô bé có một khuôn mặt lem luốc. - Bạn có lẫn lộn không đấy? Trong giấc mơ của tôi lại là một thằng nhóc mặt mày bẩn thỉu. - Tôi không thể nhớ ra mặt thằng bé, - Digory nói vẻ tư lự, rồi kêu lên - Ối la la! Cái gì thế này? - Tại sao vậy? Một con chuột bạch! Cô bé nói rõ hơn. Quả thật đó là một con chuột bạch béo mũm đang dúi mõm vào một bụi cỏ. Ngang cái bụng no tròn của con vật có buộc một cái nhẫn màu vàng lóng lánh. - Coi này! Coi này! – Digory reo lên. – Nhìn đây, bạn có một cái ở ngón tay, tôi cũng có một cái như thế. Đến đây cô bé ngồi dậy, cuối cùng nó cũng đã thực sự

https://thuviensach.vn

quan tâm đến việc này. Chúng chăm chú nhìn nhau, cố nhớ lại mọi chuyện. Và rồi đúng lúc đó đứa con gái kêu lên: - Ông Ketterley! – Thì thằng con trai cũng hét lên: - Bác Andrew! – Bây giờ chúng đã biết mình là ai và bắt đầu nhớ lại tất cả mọi chuyện. Sau vài phút nói chuyện nghiêm túc, chúng sắp đặt các dữ kiện cho khớp vào nhau. Digory giải thích cho bạn nó hiểu bác nó xấu bụng như thế nào. - Bây giờ chúng ta phải làm gì? - Polly hỏi. – Đem con chuột bạch này về nhà ư? - Đâu cần phải gấp gáp như thế. – Digory nói và ngáp sái cả quai hàm. - Tớ nghĩ thế đấy, - Polly nói, - chỗ này yên tĩnh quá. Thật mơ màng. Cậu gần như chỉ muốn ngủ. Nếu chúng ta đắm chìm mình vào đấy một lần nữa chúng ta sẽ nằm xuống và chìm vào một giấc ngủ đến muôn đời. - Nhưng cảnh vật ở đây thật đẹp. - Đúng là thế. Nhưng chúng ta phải về nhà. – Polly nói và đứng dậy, thận trọng đi về phía con chuột bạch. Nhưng rồi nó đổi ý. - Tốt nhất là cứ để nó lại đây. Ở đây nó hoàn toàn vui vẻ, bác cậu sẽ chỉ dùng nó cho những mục đích độc ác nếu chúng ta đem nó quay về. - Tớ cũng nghĩ thế. – Digory thừa nhận. – Coi đây, ông ấy đối xử với chúng ta như thế nào. Nhưng mà chúng ta quay về nhà bằng cách nào đây? - Tớ cho là hãy quay lại chỗ cái hồ nước. Chúng bước lại gần hồ nước hơn, nhìn xuống mặt nước êm đềm không gợn sóng. Mặt hồ phản chiếu toàn bộ hình ảnh những thân cây rậm rạp xanh um, màu xanh làm cho hồ nước như sâu thêm. - Chúng ta chẳng có đồ tắm, - Polly nói. - Nhưng chúng ta đâu cần tới nó, ngốc quá. – Digory nói. – Chúng mình cứ để cả quần áo mà lội xuống. Cậu không nhớ là nước không làm chúng ta ướt khi ngoi lên sao? - Cậu bơi được không? - Chút chút. Còn cậu? - Hừm. Không được thạo lắm. - Tớ không nghĩ là mình cần phải biết bơi. Chúng ta muốn lặn xuống đáy phải không nào? Chẳng đứa nào thích thú với ý nghĩ nhảy tòm xuống hồ, nhưng cũng chẳng đứa nào nói ra điều đó. Hai đứa cầm tay nhau hô to: - Một – Hai – Ba – Ta cùng nhảy! – rồi lao xuống nước. Nước bắn tung té lên và tất nhiên hai đứa nhắm nghiền mắt lại. Nhưng khi mở mắt ra chúng thấy mình vẫn đang đứng nguyên, tay trong tay trong khu rừng xanh tốt và nước chỉ gần chạm đến mắt cá chân chúng. Thì ra cái hồ chỉ sâu vài phân. Hai đứa lại chạy lên bờ. - Có chuyện trục trặc quái quỷ gì thế này? – Polly thốt lên, giọng sợ hãi nhưng cũng không quá sợ

https://thuviensach.vn

hãi như bạn nghĩ đâu. Bởi vì khó mà có cảm giác sợ hãi khi ở trong một khu rừng thanh bình yên ả đến như thế. - Ồ, tớ biết rồi. – Digory reo lên. – Tất nhiên, nó không có tác dụng vì rằng chúng ta vẫn đeo cái nhẫn màu vàng. Màu vàng là để đi ra ngoài thế giới, cậu biết đấy. Màu xanh sẽ đưa chúng ta quay về. Chúng ta cần đổi nhẫn. Áo váy của bạn có túi chứ? Tốt. Vậy hãy cho cái nhẫn màu vàng vào cái túi áo bên trái. Tớ có hai cái nhẫn màu xanh. Đây, cái này của cậu. Hai đứa đeo nhẫn màu xanh vào rồi quay lại hồ. Nhưng trước khi thử nhảy một lần nữa, Digory đã kêu ầm lên: - Ôi trời! - Lại có chuyện gì thế? – Polly hỏi. - Tớ vừa nảy ra một ý tuyệt vời. Thế còn những cái hồ khác thì sao nhỉ? - Bạn nói thế là có ý gì? - Là thế này, nếu chúng ta có thể trở về thế giới của mình bằng cách nhảy xuống cái hồ này, thì tại sao chúng ta không thể đến một nơi khác bằng cách nhảy xuống một cái hồ khác? Giả sử có một thế giới khác ở dưới đáy mỗi cái hồ. - Nhưng tớ nghĩ chúng ta đang ở thế giới khác, hoặc nơi khác, hoặc là bất cứ cái gì mà bác Andrew đã gọi. Bạn không muốn nói… - Ồ, quên bác Andrew đi. – Digory cắt ngang. – Tớ không nghĩ là ông ta biết tất tần tật mọi chuyện đâu. Ông ta chưa bao giờ dẫn xác đến đây, chỉ nói về một thế giới khác, nhưng giả sử có tồn tại vài chục thế giới khác thì sao? - Cậu muốn nói khu rừng này chỉ là một trong những thế giới ấy? - Đúng, tớ không tin nơi này lại là toàn bộ một thế giới. Tớ nghĩ đây chỉ là… hừm… chỉ là một trạm trung chuyển. Polly không nói gì, khuôn mặt lộ rõ vẻ bối rối. - Cậu thấy không? – Digory nói tiếp. – Khoan, cứ nghe tớ nói hết đã. Hãy nghĩ về cái lối đi dưới mái nhà cậu. Nó đâu phải là một cái phòng trong bất cứ ngôi nhà nào. Một nghĩa nào đó, nó cũng không thuộc về một ngôi nhà nào. Nhưng một khi cậu đã ở đó cậu có thể đi tiếp đến bất cứ ngôi nhà nào trong dãy nhà ấy. Sao khu rừng này lại không giống như vậy? Một chỗ không thuộc về bất cứ một thế giới nào nhưng một khi cậu đã tìm thấy nó, cậu có thể đi đến tất cả những nơi khác. - Được rồi, thậm chí nếu cậu có thể… - Polly bắt đầu, nhưng Digory tiếp tục cứ như thể nó chẳng hề nghe bạn nói gì. - Tất nhiên, điều này có thể giải thích được một số điều. Tại sao ở đây vắng lặng như mơ ngủ vậy? Chẳng có chuyện gì xảy ra ở đây. Giống như trong một căn nhà… trong những căn nhà người ta trò chuyện, làm việc

https://thuviensach.vn

nhà và ăn uống. Chẳng có gì xảy ra ở nơi chuyển tiếp giữa hai nhà, sau các bức tường, trên những trần nhà và dưới sàn nhà hoặc là trong cái lối đi thông của chúng ta. Nhưng một khi cậu ra khỏi lối đi ấy cậu có thể thấy mình ở bất cứ ngôi nhà nào. Tớ nghĩ chúng ta có thể bằng cách này đi đến bất cứ đâu. Chúng ta không cần nhảy xuống đúng cái hồ mà chúng ta đã tới. Hoặc là chưa… vào lúc này. - Cánh rừng giữa hai thế giới. – Polly nói mơ mộng nói, - cái tên nghe chừng ngồ ngộ đấy chứ. - Đi nào. – Digory giục giã. – Chúng ta sẽ thử cái hồ nào trước? - Nghe đây. – Polly nói. – Tớ sẽ không thử bất cứ một cái hồ nào cho đến khi chúng ta biết chắc là có thể trở về nhà bằng cái hồ cũ. Chúng ta còn chưa rõ là liệu việc này có diễn ra đúng như là chúng ta nghĩ hay không? - Phải. – Digory dài giọng. – Để rồi chui tọt vào tay bác Andrew, bị tước đi những cái nhẫn trước khi chúng ta có một trò vui nào. Không đâu, xin cám ơn! - Sao chúng ta không thử về nhà từ cái hồ của mình? – Polly nói. – Chỉ để xem nó có công hiệu không. Nếu đúng là như thế, chúng ta sẽ thay nhẫn rồi quay về đây trước khi về đến phòng làm việc của bác Andrew. - Có thể đi được một đoạn đường sao? - Thì cũng phải mất một khoảng thời gian nào đó chứ. Tớ nghĩ sẽ mất một chút thời gian quay lại. Digory còn làm nhặng xị lên một hồi rồi mới đồng ý, nhưng nó chịu đầu hàng chỉ bởi vì Polly nhất định cự tuyệt không làm một cuộc khám phá ở một thế giới nào nếu không biết rõ như hai với hai là bốn là nó có thể quay về nhà. Con bé cũng dũng cảm như thằng bạn trong những lúc nguy nan (như con ong bò vẽ chẳng hạn) nhưng nó không khoái tìm kiếm điều mới lạ ở một nơi chưa từng có ai nghe nói tới còn Digory lại là một loại người muốn biết tuốt mọi thứ và khi lớn lên nó sẽ trở thành giáo sư Kirke, sẽ xuất hiện trong những cuốn sách khác. Sau một hồi cãi vã, chúng đạt đến thỏa thuận về việc đeo những chiếc nhẫn xanh lá cây. (- Màu xanh cho sự an toàn, - Digory nói, - vì thế cậu không thể quên nó là cái gì). Hai đứa sẽ giơ tay lên nhảy tùm xuống nước. Đúng lúc chúng sắp về đến phòng để sách của bác Andrew hoặc thế giới của chúng thì Polly sẽ la lên: - Đổi nhẫn. – Hai đứa sẽ tháo nhẫn màu xanh ra và đeo vào chiếc nhẫn màu vàng. Digory muốn là người được kêu lên câu: - Đổi nhẫn, - nhưng Polly không chấp nhận. Thế là hai đứa đeo nhẫn màu xanh, cầm tay nhau đồng

https://thuviensach.vn

thanh la lớn: - Một – hai – ba – nhảy. Lần này mọi việc xảy ra như mong đợi. Thật khó có thể thuật lại cho bạn nghe cái cảm giác khi việc đó diễn ra bởi vì mọi thứ diễn ra quá nhanh. Đầu tiên có những luồng ánh sáng chuyển động rực rỡ trên màn trời đen như nhung. Digory bao giờ cũng nghĩ đó là những vì sao, thậm chí nó còn thề rằng, nó nhìn thấy sao Mộc ở cự ly rất gần – gần đến độ có thể nhìn thấy cả vầng trăng của nó. Rồi chẳng mấy chốc chúng đã nhìn thấy hàng dãy mái nhà san sát, những ống khói vươn lên bầu trời và chúng có thể nhìn thấy nhà thờ St.Paul, thế là chúng biết mình đang nhìn xuống thành London. Nhưng chúng có thể nhìn qua các bức tường nhà và hai đứa trông thấy bác Andrew mờ mờ tỏ tỏ nhưng mỗi lúc một rõ hơn và xác định hơn cứ như thể ông đang bước đến tiêu điểm. Nhưng trước khi ông hiện ra bằng xương bằng thịt thì Polly đã kêu lên: - Đổi nhẫn – và hai đứa đổi nhẫn cùng một lúc. Thế giới của chúng nhòa dần như trong một giấc mơ, ánh sáng màu xanh lá cây trên đầu mỗi lúc một đậm hơn cho đến lúc đầu chúng nhô lên khỏi mặt nước và hai đứa bước lên bờ. Vẫn là khu rừng ấy, xanh và sáng như bao giờ cũng thế. Tất cả mọi chuyện diễn ra trong chưa đầy một phút. - Đến rồi! – Digory nói. – Thế là ổn, đến tiết mục phiêu lưu. Bất cứ cái hồ nào cũng được. Hãy thử cái này. - Hượm đã, chúng ta còn chưa đánh dấu cái hồ ấy phải không? Hai đứa nhìn nhau, khuôn mặt biến thành màu trắng bợt khi nhận ra cái việc kinh khủng mà Digory vừa làm. Có nhiều hồ nước trong rừng mà cái nào cũng giống cái nào, cây nào cũng giống nhau như tạc, vì thế nếu một khi chúng để lại sau lưng cái hồ dẫn chúng trở lại thế giới của chúng ta lẫn trong hàng trăm cái hồ khác thì chuyện gì sẽ xảy ra. Tay Digory run bắn lên khi nó mở con dao nhíp, vạch một đường dài trên bờ hồ, đất ở đây (tỏa ra một mùi rất dễ chịu) là loại đất đỏ màu mỡ và lớp đất mới lật nổi bật giữa màu xanh của cây cối. - Thật là may, khi một trong hai chúng ta có ý thức về những chuyện như thế này. –Polly nhận xét. - Thôi đi, đừng có huênh hoang về chuyện đó nữa. – Digory nói. – Đi thôi, tớ muốn tìm hiểu ngay xem có gì trong những cái hồ kia. Khi hai đứa đứng ở trên bờ một cái hồ chúng chọn hú họa, trong lúc tim đập thùm thụp và khuôn mặt lộ vẻ sợ hãi. Hai đứa lại đeo chiếc nhẫn màu vàng rồi đồng thanh hô to: - Một – Hai – Ba – nhảy! Tùm một cái, một

https://thuviensach.vn

lần nữa lại chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Cái hồ té ra chỉ là một vũng nước nông choèn. Thay vì đến một thế giới khác, chúng chỉ làm ướt bàn chân và bắn nước lên ống chân lần thứ hai trong buổi sáng hôm ấy (nếu lúc ấy là buổi sáng; có vẻ như thời gian không trôi đi trong khu rừng giữa hai thế giới). - Chết tiệt! Chán quá đi mất! – Digory thất vọng kêu lên. – Có chuyện gì trục trặc đây? Chúng ta đã đeo chiếc nhẫn màu vàng rồi cơ mà. Bác ấy chả bảo chiếc nhẫn màu vàng là để đi ra ngoài là gì. Sự thật là bác Andrew chẳng biết gì về khu rừng giữa hai thế giới nên đã có những nhận định sai lầm về các chiếc nhẫn. Màu vàng không phải là để đi ra ngoài và nhẫn màu xanh không phải là cái để trở về hoặc ít nhất thì nó cũng không giống như ông nghĩ. Vật liệu để làm hai chiếc nhẫn này đều xuất phát từ gỗ ở khu rừng này. Chất liệu làm chiếc nhẫn màu vàng có năng lượng hút bạn đến khu rừng này bởi cái tính năng có xu hướng hút nó về chỗ cũ. Còn chất liệu làm chiếc nhẫn màu xanh lại cố đẩy nó ra xa chỗ của mình. Như vậy, nhẫn màu xanh lá cây sẽ đưa bạn ra khỏi khu rừng để đến một thế giới khác. Bác Andrew, như bạn có thể nhận thấy, đã mò mẫm giữa những thứ mà bác ta không thật hiểu biết như hầu hết các pháp sư đều như thế. Tuy nhiên, Digory không nhận ra sự thực này cả lúc ấy lẫn sau này. Sau khi trao đổi hồi lâu, cả hai đứa quyết định đeo thử chiếc nhẫn màu xanh để nhảy vào một hồ nước khác xem chuyện gì xảy ra. - Mình cũng dám nếu cậu dám. – Polly nói. Nhưng nó nói thế bởi vì trong thâm tâm nó chắc mẩm chẳng có cái nhẫn nào có tác dụng trong một cái hồ mới, thế thì có gì phải đắn đo khi nhảy xuống một vũng nước. Tôi cũng chẳng dám cam đoan là Digory không có cảm giác tương tự đâu. Dù sao thì khi hai đứa đeo nhẫn màu xanh vào ngón tay, đi ra bờ hồ, cầm tay nhau – chắc chắn chúng vui nhiều hơn là sợ so với lần thử đầu tiên. – Một – Hai – Ba – nhảy! – Digory kêu lên và cả hai đứa cùng nhảy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 4

Lần này thì không còn gì phải nghi ngờ về phép màu nữa. Mỗi lúc một chìm sâu xuống, đầu tiên, chúng đi qua một vùng đen thăm thẳm, sau đó đến một mớ hỗn độn những cái bóng xoay xoay mờ ảo, có thể là bất cứ cái gì. Rồi xung quanh sáng dần lên. Bất thình lình hai đứa thấy mình đang đứng trên một vật cứng. Một khoảnh khắc trôi qua. Mọi thứ định hình và hai đứa có thể đưa mắt nhìn rõ ràng. - Ôi chao, nơi này mới lạ làm sao! – Gigory thốt lên. - Tôi không thích chút nào. – Polly nói và hơi rùng mình. Cái chúng nhận ra đầu tiên là ánh sáng không giống như ánh sáng mặt trời mà cũng không giống như ánh sáng điện hoặc ánh đèn dầu, ánh nến hoặc bất cứ thứ ánh sáng nào mà chúng từng biết. Đó là một thứ ánh sáng ảm đạm có màu đỏ quạch chẳng vui vẻ chút nào – nó không ổn định mà cũng không nhấp nháy. Hai đứa đứng trong một khoảng đất rộng lát đá, chung quanh là những tòa nhà cao đồ sộ. Không có mái che trên đầu. Hai đứa đang đứng ở một nơi trông như một cái sân. Bầu trời có một gam màu tối rất khác thường – một màu xanh gần như chuyển sang màu đen. Khi bạn nhìn lên một bầu trời như vậy, bạn tự hỏi làm sao ánh sáng có thể lọt xuống dưới này. - Thời tiết ở đây đến lạ. - Gigory nhận xét. – Tớ tự hỏi không biết chúng ta có đến đúng vào lúc có một trận bão hay hiện tượng nhật thực không? - Tớ không thích chuyện này chút nào. – Polly nhấn mạnh. Cả hai đứa cũng không hiểu tại sao mình lại nói chuyện bằng những tiếng thì thầm. Và mặc dù chẳng có lí do gì để tiếp tục nắm tay nhau sau cú nhảy. Chúng vẫn không buông tay nhau ra. Xung quanh chúng, các bức tường vươn lên rất cao, có rất nhiều khung cửa sổ lớn, không có kính nhưng bạn chẳng nhìn thấy gì ngoài một khoảng đêm đen thẫm. Thấp hơn một chút là những chiếc cổng mái vòng cung, hai bên có những cái cột to chống đỡ đang ngoác cái miệng đen ngòm ra trông như miệng con đường ray khoét vào chân núi. Trời lạnh tê lạnh tái. Đá dùng để xây mọi thứ ở đây dường như có màu đỏ,

https://thuviensach.vn

nhưng có thể đó chỉ là hệ quả của cái ánh sáng kì lạ này. Rõ ràng là nó rất lâu đời. Nhiều viên đá lát trên sân đã bị nứt ngang nứt dọc. Không có viên nào vừa khít với viên nào và những cái góc sắc cạnh đã bị mòn hẳn đi. Một trong những cái cổng có mái cong gần như bị lấp đi một nửa bởi một đống gạch vụn. Hai đứa trẻ cứ quay đầu sang bên phải rồi lại bên trái, chăm chú nhìn những phía khác trong sân. Một trong những lí do khiến chúng làm vậy là vì chúng sợ có một ai đó – hoặc một vật gì đó – quan sát chúng từ những cái cửa sổ kia khi chúng quay lưng lại. - Cậu có nghĩ là có bất cứ ai sống ở đây không? – Cuối cùng Digory thì thầm hỏi. - Không. – Polly nói. – Tất cả đều trong tình trạng hoang tàn, đổ nát. Từ lúc đến đây đến giờ, chúng ta có nghe thấy tiếng động gì đâu. - Ta cứ đứng im nghe ngóng thêm một chút xem sao. – Digory gợi ý. Hai đứa đứng im phăng phắc dỏng tai lên nghe ngóng như tất cả những âm thanh mà chúng nghe thấy chỉ là tiếng hai trái tim đập thùm thụp trong lồng ngực. Ít nhất thì nơi này cũng yên tĩnh như cánh rừng giữa hai thế giới. Nhưng vẫn có sự khác nhau giữa hai kiểu im lặng. Cái tĩnh lặng ở rừng cây, là cái im lặng có chiều sâu và ấm áp (bạn gần như có thể nghe thấy âm thanh của cây cối đang lớn lên) và như vậy nó tràn ngập sự sống, còn cái im lặng ở đây là cái im lặng trống rỗng, lạnh lẽo và chết chóc. Bạn không thể tưởng tượng là có cái gì có thể sinh trưởng ở nơi này. - Thôi, về nhà đi. – Polly nói. - Nhưng chúng ta còn chưa thấy gì mà! – Cậu bé nói. – Một khi đã đến đây rồi, chúng ta cũng phải nhìn ngó qua một chút chứ. - Tớ chắc là chẳng có gì thú vị ở đây hết. - Này, nếu bạn sợ cả cái việc nhìn ra xung quanh, một khi đã cất công đến đây thì việc tìm ra một chiếc nhẫn thần đưa bạn sang một thế giới khác còn có y nghĩa gì nữa? - Ai nói chuyện sợ hãi vậy? – Polly bực bội hỏi lại, thả tay Digory ra. - Tớ chỉ nghĩ là cậu không nhiệt tình khám phá nơi này thôi. - Tớ sẽ đi đến bất cứ nơi nào cậu đi. - Chúng ta có thể quay về bất cứ lúc nào mà chúng ta muốn. – Digory nói. – Bây giờ hãy tháo cái nhẫn màu xanh ra bỏ vào túi bên phải, tất cả những điều chúng ta cần làm là ghi nhớ rằng chiếc nhẫn vàng ở túi bên trái. Cậu có thể để tay gần túi như cậu muốn. Có điều, đừng cho tay vào túi hoặc chạm vào chiếc nhẫn vàng, nếu không cậu sẽ biến mất. Polly làm theo đề nghị của Digory rồi hai đứa đi tới một cái cổng lớn dần

https://thuviensach.vn

vào trong tòa nhà. Khi đi đến ngưỡng cửa và có thể nhìn vào trong, chúng thấy trong nhà không tối đen như chúng tưởng. Một hành lang dài dẫn đến một căn phòng sáng nhờ nhờ rộng thênh thang, hết sức trống trải nhưng ở đầu kia căn phòng có một dây cột nối với nhau bằng những vòm cuốn và từ những nhịp cuốn này hắt xuống một thứ ánh sáng làm người ta mệt mỏi. Hai đứa đi ngang qua căn phòng với những bước đi e dè như sợ những cái hố bí mật trên sàn hoặc bất cứ thứ gì nằm trong phòng mà chúng có thể vấp phải. Có vẻ như đấy là một quãng đường dài. Khi đi hết chiều dài một căn phòng, chúng đi qua một cái cửa khác và thấy mình đứng trên một cái sân khác, rộng hơn. - Coi bộ không có vẻ an toàn. – Polly nói, chỉ vào một chỗ phồng ra trên bức tường tựa hồ nó sắp sửa đổ xuống. Có một cái cột bị khuyết giữa hai nhịp cuốn. Một cái sà thấp xuống không có gì chống đỡ. Rõ ràng chỗ này đã bỏ hoang hàng trăm năm, có thể đến hàng ngàn năm. - Nếu nó còn chịu đựng được đến bây giờ, tớ cho là nó còn có thể chịu đựng thêm một ít lâu nữa. – Digory nói. – Nhưng chúng ta phải thật nhẹ chân. Cậu cũng biết là đôi khi một tiếng động cũng có thể làm mọi vật đổ sập xuống như một trận tuyết lở trên đỉnh Alps vậy. Chúng đi ngang qua sân, vào một lối đi khác và bước lên những bậc thềm rộng rãi rồi lại đi ngang qua những căn phòng rộng khác cho đến khi chúng hoa mắt và bối rối trước sự rộng lớn của nơi này. Mỗi lần chúng nghĩ là sắp sửa đi ra một khoảng trống để nhìn xem vùng đất xung quanh khu vực này như thế nào thì chúng lại đến một cái sân khác. Đây chắc phải là một nơi tráng lệ và đẹp đẽ khi sự sống ngự trị. Cái ở giữa sân chắc từng là một hồ nước có vòi phun. Một quái vật khổng lồ tạc bằng đá, hai cánh sải rộng, cái mỏ há to đến nỗi bạn có thể nhìn thấy một ống dẫn nước từ trong cuống họng. Dưới chân quái vật là một cái bồn rộng bằng đá nhưng nó khô rang như một khúc xương. Đó đây rải rác những cành khô tựa như có một loại cây keo từng quấn quanh các cây cột và đã góp phần kéo đổ những cây cột xuống. Nhưng tất cả đã chết từ lâu rồi. Không có kiến hoặc nhện hoặc bất kì một sinh vật sống nào mà bạn có thể trông đợi tồn tại ở một nơi hoang phế như thế này. Cả ở những khe đất giữa hai phiến đá lát đường bị nứt vỡ cũng không có cỏ hoặc rêu mọc lên được. Không khí thê lương bao trùm toàn bộ cảnh vật, cả đến

https://thuviensach.vn

Digory cũng nghĩ là tốt nhất chúng nên đeo chiếc nhẫn vàng vào và quay về khu rừng ấm áp, xanh tươi, sống động giữa hai thế giới. Nhưng bước chân lại đưa hai đứa đến một cánh cửa làm bằng kim loại cũng có thể là vàng. Cánh cửa hơi hé mở. Tất nhiên chúng bước qua. Cả hai hơi giật mình lùi lại, hít một hơi thật dài, bởi vì cuối cùng ở đây cũng có một thứ đáng nhìn. Trong vòng vài giây, chúng nghĩ căn phòng đầy người – hàng trăm người ngồi trong tư thế bất động. Cả Polly và Digory đều đứng ngây như phỗng ngơ ngác nhìn quanh phòng. Nhưng chẳng bao lâu sau khi chúng nhận định rằng cái mà chúng đang nhìn không thể là người thật. Không có một cử động, một hơi thở hay một âm thanh nào trong đám người này. Họ như những tác phẩm sáp tuyệt vời mà bạn từng trông thấy. Lần này Polly đóng vai trò chủ động. Có một cái trong phòng làm cho một cô bé chú y đến hơn là một cậu con trai: tất cả những hình nhân ấy đều mặc những bộ quần áo đẹp lộng lẫy. Nếu bạn quan tâm đến trang phục thì bạn không thể không đến gần để nhìn cho rõ hơn. Vẻ rực rỡ của những gam màu trên những bộ quần áo không làm cho căn phòng có một vẻ tươi vui mà chỉ nhấn mạnh mặt sang trọng và uy nghi so với những căn phòng trống trải và bụi bặm khác. Căn phòng này cũng có nhiều cửa sổ hơn do đó cũng có nhiều ánh sáng hơn. Tất cả các hình nhân ở đây đều mặc áo dài và đều đội vương miện. Trang phục kết hợp giữa các màu đỏ, xám bạc, tím đậm và xanh lá cây rất sống động. Có những chiếc áo thêu các họa tiết, những bức tranh về chim muông hoa lá, tất cả đều được thêu tay công phu và nền nã. Đồ trang sức thì có gắn những viên đá quí to tướng với vẻ lấp lánh đáng ngạc nhiên và hắt cái ánh sáng đặc biệt của nó ra từ những chiếc vương miện, những sợi dây chuyền đeo quanh cổ và lộ ra ở cả những chỗ có thể gắn đá quí vào được. - Tại sao những chiếc áo này lại không bị mục nát nhỉ? – Polly hỏi. - Phép thuật, – Digory thì thầm, – cậu không cảm thấy điều này ư? Tớ đoán căn phòng này vẫn ở dưới tác động màu nhiệm ấy. Tớ có thể cảm thấy điều đó ngay từ lúc chúng ta mới bước vào. - Bất cứ bộ đồ nào ở đây cũng có giá trị ít nhất hàng trăm bảng. – Polly ước lượng. Nhưng Digory quan tâm đến các khuôn mặt trong phòng hơn và thực sự điều này cũng đáng để cho nó quan sát. Đám người ngồi trên những chiếc ghế đá kê ở hai bên tường, giữa

https://thuviensach.vn

phòng là một khoảng trống và bạn có thể đi quanh nhìn vào tận mặt từng người. - Những người này thật đẹp, mình nghĩ thế. - Digory nói. Polly gật đầu. Tất cả các khuôn mặt mà chúng nhìn đều có một vẻ ưa nhìn nào đó. Cả đàn ông và đàn bà đều có vẻ nhân từ và thông thái. Dường như họ thuộc về một tộc người đẹp đẽ. Nhưng chỉ đi thêm vài bước nữa chúng thấy mặt của những người ngồi bên trong có một cái gì đó hơi khác. Những gương mặt thật nghiêm nghị. Bạn cảm thấy mình sẽ phải tra vấn đầu óc mình xem bạn đã có lúc nào gặp những gương mặt trông giống như thế chưa. Đi xa hơn một chút ở khu vực giữa phòng là những khuôn mặt mà chúng không có thiện cảm chút nào. Đó là những khuôn mặt mạnh mẽ, kiêu hãnh và rất thỏa mãn nhưng lại toát ra vẻ độc ác. Xa hơn một chút nữa là những khuôn mặt còn có vẻ nanh ác hơn. Đi thêm một đoạn nữa là những khuôn mặt vẫn còn độc ác nhưng không còn cái vẻ hơn hớn nữa. Thậm chí đó còn là những gương mặt tuyệt vọng cứ như thể họ đã gây ra khá nhiều tội lỗi và cũng phải gánh chịu những hậu quả ấy. Hình nhân cuối cùng đáng chú ý nhất – một người đàn bà ăn mặc sang trọng và đẹp hơn tất cả những người khác. Bà ta rất cao – mỗi người trong phòng đều cao hơn người trong thế giới của chúng ta – có một vẻ mặt vừa dữ dội vừa kiêu hãnh có thể làm cho bạn phải nín thở. Tuy vậy, đó cũng là một tuyệt thế giai nhân. Nhiều năm sau khi đã trở về già, Digory nói rằng suốt đời mình ông chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào đẹp hơn thế. Cũng là điều công bằng khi nói thêm rằng Polly luôn nhấn mạnh rằng mình chẳng phát hiện được nét quyến rũ nào trong người đàn bà này. Đó là người cuối cùng nhưng còn có nhiều ghế trống quanh bà ta như thể căn phòng rộng thênh thang này có ý định chứa một bộ sưu tập hình nhân đồ sộ hơn. - Ước gì chúng mình biết được những câu chuyện đằng sau những hình nhân này. - Digory nói. – Ta quay lại nhìn xem trên cái bàn ở giữa phòng kia có cái gì. Vật kê giữa phòng không hẳn là một cái bàn, đó là một cái cột vuông, cao chừng hơn một mét, trên đó có gắn một cái khung nhỏ hình mái vòm làm bằng vàng, từ đó treo lủng lẳng, một cái chuông nhỏ bằng vàng. Cạnh chuông có đặt một cái búa nhỏ cũng bằng vàng dùng để đánh chuông. - Tớ tự hỏi... tớ không biết... tớ không hiểu... – Digory lắp bắp. - Hình như có dòng chữ gì viết ở đây. – Polly nói, cúi lom

https://thuviensach.vn

khom nhìn vào một bên cột. - Trời đất, đúng là thế rồi. – Digory thốt lên. – Nhưng tất nhiên là chúng ta làm sao đọc được? - Không đọc được à? Tớ không nghĩ thế đâu. – Polly nói. Cả hai đứa đều căng mắt ra nhìn vào những con chữ. Và như bạn có thể đoán ra những con chữ khắc trên cột đá này trông rất lạ. Nhưng lúc này đã có một điều kì diệu xảy ra. Bởi vì khi chúng chăm chú nhìn như vậy thì dù hình dáng của những con chữ này không thay đổi nhưng hai đứa có cảm giác có thể hiểu được nghĩa của nó. Nếu Digory nhớ rằng trước đó vài phút nó đã nói rằng căn phòng này bị yểm bùa thì nó có thể đoán ra là bùa mê bắt đầu phát huy tác dụng. Nhưng nó đã phát cuồng lên vì tò mò để nghĩ ra được điều gì đó. Càng lúc nó càng háo hức muốn biết rõ cái gì được viết trên cây cột. Chẳng bao lâu sau, cả hai đứa đã hiểu được ít nhất thì những dòng thơ cũng toát lên một thông điệp như thế này: Hãy lựa chọn, người khách lạ phiêu lưu Gióng hồi chuông và làm một cú liều Hay băn khoăn cho đến khi đầu bạn phát điên Chuyện gì sẽ xảy ra, bạn biết không? - Không sợ! – Polly nói trước. – Chúng ta không muốn có bất cứ một nguy hiểm nào. - Ồ, nhưng bạn cũng đâu thấy có gì là không tốt! – Digory nói. – Chúng ta không thể rút lui vào lúc này, nếu thế thì bao giờ chúng ta cũng băn khoăn tự hỏi không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta đánh chuông. Tớ sẽ không về nhà để rồi lại phát điên vì cứ phải nghĩ mãi đến những chuyện đó. Không có gì phải sợ. - Đừng có ngốc như thế. Cứ làm như ai cũng bốc đồng như cậu. Thế nên có chuyện gì xảy ra thì sao? - Tớ nghĩ bất cứ ai đến đây cũng sẽ phải tự hỏi lại chuyện này cho đến khi nó làm cho anh ta trở thành người gàn gàn, dở dở. Cậu thấy đấy, đó chính là cái gọi là pháp thuật. Tớ có thể cảm thấy nó bắt đầu có tác động đến tớ đấy. - Còn tớ thì không. – Polly bực bội kêu lên. – Và tớ cũng không tin là chuyện đó xảy ra với cậu. Cậu chỉ cường điệu lên thôi. - Dù là tất cả những gì cậu biết. Bởi vì nói gì thì nói cậu cũng chỉ là một nhóc con thôi. Bọn con gái chẳng bao giờ muốn biết cái gì ngoài chuyện ngồi lê đôi mách và những chuyện vớ vẩn linh tinh về những con người xung quanh. - Trời đất, tôi mà là một con nhóc ư? – Polly hỏi lại, bây giờ thì nó bị chạm nọc thật sự. - Phải, phải rồi, cậu không cần phải đeo thêm con nhóc này một phút nào nữa. Tôi biến đây. Tôi biết về chỗ này như thế là quá đủ rồi. và tôi cũng

https://thuviensach.vn

ngán cậu đến tận cổ rồi, ông mãnh cứng đầu, vênh váo và thô lỗ ạ. - Không có chuyện đó. – Digory nói bằng cái giọng gay gắt hơn là nó muốn, nó thấy bàn tay của bạn đã cho vào túi áo, chuẩn bị chạm vào túi, nó đã nắm lấy cổ tay bạn, đoạn dùng cùi chỏ gạt cánh tay kia của Polly. Nó nhanh nhẹn nghiêng người, nhặt chiếc búa gõ vào quả chuông vàng một tiếng đanh và nhẹ. Sau đó nó thả tay Polly ra. Hai đứa lùi ra sau, trừng trừng nhìn nhau, thở hổn hển. Polly bắt đầu bật khóc. Không phải vì sợ, thậm chí cũng không phải vì Digory đã làm đau cổ tay nó mà vì một cơn giận làm nóng cả người. Tuy vậy, hai giây sau đã có một chuyện xảy ra xua tan một trận cãi vã sắp sửa nổ ra. Búa đánh vào chiếc chuông vàng phát ra một âm thanh ngọt ngào, du dương như bạn có thể chờ đợi, một âm thanh ấy không lớn lắm. Nhưng thay vì tắt đi, nó lại tiếp tục kéo dài. Mỗi lúc nó lại lớn hơn. Trong vòng một phút âm lượng của nó to gấp đôi lúc đầu và chẳng bao lâu đã oang oang đến nỗi nếu hai đứa cố hỏi một điều gì đó (nhưng lúc bấy giờ chúng không nghĩ đến chuyện nói năng – mà chỉ đứng ngây ra, mồm há hốc) thì tiếng chuông sẽ át cả tiếng nói. Rồi thoắt một cái âm thanh đó đã vang động đến mức dù chúng có gào lên thì cũng không thể nghe được câu gì. Vậy mà tiếng chuông vẫn tiếp tục lớn hơn, to hơn: vẫn cái âm giai ấy, vẫn âm điệu ngọt ngào ấy dù có một cái gì làm cho cả sự ngọt ngào cũng trở nên chối không thể chịu nổi. Bây giờ thì cả không gian trong đại sảnh này đều rung động bởi tiếng chuông. Hai đứa cảm thấy sàn nhà làm bằng đá rung chuyển dưới những nốt nhạc ma quái. Cuối cùng, tiếng chuông bắt đầu được cộng hưởng bởi một chuỗi tiếng động vừa dữ dội vừa khó xác định, thoạt đầu, nghe như tiếng rít của một con tàu từ đằng xa, sau đó nghe như tiếng của cả rừng cây răng rắc. Hai đứa nghe như có những vật rất nặng ầm ầm đổ sập xuống. Cuối cùng, đột ngột như một tiếng sấm làm hai đứa súyt bị hất tung lên trời, một phần tư trần nhà ở cuối phòng bị sụp xuống, một đám xà bần đổ rào rào quanh người hai đứa, trong lúc bốn bức tường đu đưa như cành cây trước gió. Tiếng chuông tắt hẳn. Đám mây bụi quang dần. Tất cả lại chìm trong không khí im lặng chết chóc. Không có ai biết trần nhà đổ xuống là do pháp thuật hay là do tiếng động phát ra từ cái chuông khi được đánh lên và cái âm thanh ấy là một cái gì còn đáng sợ hơn những

https://thuviensach.vn

bức tường ọp ẹp mục rỗng nhưng vẫn còn đứng được. - Hừm! Tôi hi vọng bây giờ thì cậu lấy làm mãn nguyện lắm rồi. – Polly thở hổn hển vừa nói, giọng chì chiết. - À, dù sao thì tất cả cũng qua rồi. – Digory nói. Thực ra cả hai đứa đều nghĩ thế nhưng đó là một nhầm lẫn lớn nhất trong đời chúng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 5

H

ai đứa trẻ đứng nhìn chăm chăm vào cái cột có treo quả chuông bây giờ vẫn đang rung lên dù không còn tạo ra tiếng vang nào nữa. Chợt chúng nghe thấy một tiếng động nhẹ vang lên từ phía đầu căn phòng vẫn còn nguyên vẹn. Cả hai đứa quay phắt lại xem thử đó là cái gì. Một thoáng những hình nhân mặc áo thụng, cái hình nhân ở đầu xa nhất – người đàn bà mà Digory nghĩ là một tiên nữ giáng trần – đứng dậy khỏi chiếc ghế đang ngồi. khi bà ta đã đứng lên hẳn, hai đứa mới thấy bà ta còn cao hơn là chúng nghĩ nữa. Bạn có thể lập tức nhận ra không chỉ nhờ vào vương miện và bộ váy áo vương giả mà từ ánh mắt và khóe môi rằng đó là một nữ hoàng uy nghiêm nhất trên đời. Bà nhìn quanh phòng, lướt ánh mắt qua đống đổ nát rồi nhìn sang hai đứa trẻ. Bạn không thể căn cứ vào vẻ mặt của bà ta mà đoán được suy nghĩ của bà ta về hai hiện tượng này hoặc sẽ không biết được là liệu bà ta có ngạc nhiên về những gì trước mắt mình hay không. Người đàn bà bắt đầu sải những bước đi dài, cứng nhắc. - Kẻ nào đánh thức ta dậy? Kẻ nào đã làm hỏng phép màu? – Bà ta lên tiếng hỏi. - Tôi nghĩ chính là tôi đấy ạ. - Digory nói. - Ngươi? – Nữ hoàng hỏi lại, đặt một tay lên vai thằng bé – bàn tay trắng trẻo, đẹp đẽ nhưng Digory cảm thấy nó mạnh như một cái kìm sắt. - Ngươi? – Nhưng ngươi chỉ là một nhóc con, một thằng nhóc hết sức tầm thường. Chỉ cần một cái liếc mắt thì bất cứ ai cũng có thể thấy rằng người không có một giọt máu vương giả hay quí tộc nào chảy trong huyết quản. Làm sao những kẻ như bọn bay lại dám đặt chân vào cung điện này? - Chúng tôi đến đây từ một thế giới khác, nhờ vào phép thuật. – Polly trịnh trọng nói, nó nghĩ đã đến lúc nữ hoàng phải chú ý đến nó cũng như bà đã để tâm đến Digory. - Thật vậy sao? – Nữ hoàng hỏi giọng trầm trầm, vẫn chăm chú nhìn Digory mà không thèm liếc về phía Polly lấy một lần. - Dạ, đúng thế ạ. - Digory đáp. Nữ hoàng đưa bàn tay còn lại nâng cằm nó lên, làm thằng bé phải ngửa cả mặt lên để bà ta nhìn cho rõ hơn. Digory nhìn lại

https://thuviensach.vn

nhưng chẳng được mấy nỗi nó phải cụp mắt xuống. Một cái gì trong đôi mắt ấy có sức mạnh áp đảo nó. Sau khi nhìn nó thật kỹ trong vòng một phút, bà thả cằm nó ra và chậm rãi nói. - Ngươi không phải là một pháp sư. Không có dấu ấn pháp thuật trên người. Có thể mi chỉ là một tên đầy tớ của một pháp sư. Nhờ vào pháp thuật của người khác mà đặt chân được đến đây. - Đó là nhờ bác Andrew của tôi. – Digory nói. Đúng lúc đó không phải ở trong phòng mà ở một chỗ nào đó rất gần, có một cái gì đó đã xảy ra: đầu tiên là tiếng ầm ầm, sau đó là tiếng gãy răng rắc rồi tiếng gầm của vôi vữa đất đá đổ xuống cùng một lúc, cả đại sảnh rùng rùng chuyển động. - Ở đây rất nguy hiểm. – Nữ hoàng nói. – Cả tòa lâu đài này sẽ đổ sụp xuống. Nếu chúng ta không mau chạy khỏi đây trong vòng vài phút chúng ta có thể bị chôn sống trong đống hoang tàn này. – Tuy nói một điều nghiêm trọng như vậy mà giọng bà ta điềm tĩnh như thể chỉ thuần túy nói về giờ giấc trong ngày. - Lại đây! – Bà nói thêm, chìa tay ra cho hai đứa. Polly là đứa không có thiện cảm với nữ hoàng ngay từ đầu, nó lại cảm thấy mếch lòng. Nó hẳn sẽ không đưa tay nếu có thể chống lại ý muốn của bà ta. Nhưng nữ hoàng nói với một vẻ bình thản dễ sợ, hành động của bà ta lại nhanh như ý nghĩ. Trước khi Polly biết chuyện gì xảy ra thì tay trái của nó đã nằm gọn trong một bàn tay lớn hơn, mạnh hơn nên nó chẳng còn có thể làm gì khác được. - Thật là một người đàn bà khủng khiếp. – Polly thầm nghĩ. – Bà ta đủ mạnh để bóp gãy tay mình chỉ bằng một động tác. Bà ta chộp tay trái nên mình không thể chạm vào cái nhẫn vàng. Nếu mình thử thò tay phải sang túi bên trái thì có lẽ mình không thể cho tay vào túi được mà lại khiến cho bà ta tò mò. Dù có chuyện gì xảy ra, chúng mình cũng không được để cho bà ta biết được bí mật của những chiếc nhẫn. Mình chỉ hi vọng Digory đủ khôn ngoan để giữ mồm giữ miệng. Ước gì có thể nói riêng với nó một lời nhỉ. Nữ hoàng lôi hai đứa trẻ ra khỏi đại sảnh của những hình nhân, chạy vào một hành lang dài rồi phóng qua một mê cung rối rắm gồm những căn phòng, cầu thang và sân trời. Chốc chốc họ lại nghe sau lưng mình tiếng vôi vữa, gạch đá ầm ầm đổ xuống, có những lúc ngay sát bên cạnh họ. Có một lần, một vòm cuốn lớn thình lình ập xuống chỉ một tích tắc sau khi họ đi qua. Nữ hoàng đi nhanh thoăn thoắt, bọn trẻ phải chạy gấp lên mới kịp bước

https://thuviensach.vn

chân bà – nhưng bà không lộ ra một vẻ gì sợ hãi. Thấy thế, Digory thầm nhủ: - Bà ấy can đảm lạ thường. Và mạnh mẽ nữa, ở bà có một cái gì đó khiến cho người ta gọi bà là nữ hoàng! Mình mong sao bà kể cho hai đứa nghe câu chuyện xung quanh chốn này. Quả là bà có nói với chúng vài điều trong khi họ bở chạy. - Đây là cửa nhà ngục – hoặc – Đây là lối dẫn đến phòng đại nhục hình – hoặc – Đây là phòng đại tiệc thời xưa, nơi cụ cố của ta đã khoản đãi 700 nhà quí tộc rồi giết tất cả bọn họ sau khi cả bọn cơm no rượu say. Tất cả bọn chúng đều có tư tưởng phản loạn. Cuối cùng họ đi đến một đại sảnh lớn hơn, có cái trần cao hơn bất cứ căn phòng nào mà họ đã nhìn thấy. Căn cứ vào kích thước của nó và cánh cửa đồ sộ ở đằng xa, Digory nghĩ cuối cùng thì họ cũng đi đến cửa chính. Về điểm này thì nó đúng. Cánh cửa có một màu đen chết bằng gỗ mun hoặc bằng kim loại đen, một loại không được tìm thấy trong thế giới chúng ta. Cửa được đóng chặt lại bởi những gióng cửa vĩ đại, phần lớn cao quá tầm tay với và quá nặng để có thể nhấc lên. Digory tự hỏi làm thế nào họ có thể thoát ra ngoài được. Nữ hoàng thả tay nó ra, giơ một cánh tay lên. Bà vươn thẳng người lên và đứng im bất động. Đoạn, bà nói một cái gì đó mà chúng không hiểu (nhưng lại khiến chúng nổi da gà) và làm một động tác như đang ném một vật gì đó vào cánh cửa. Nhưng cánh cửa cao và dày uych rung chuyển trong vòng một giây tựa hồ cửa được làm bằng lụa. Vài giây sau, nó vụn ra cho đến khi chẳng còn gì ngoài một đống bụi ở ngưỡng cửa. - Chu cha! – Digory thốt lên, giọng thán phục. - Pháp sư thầy của ngươi, cái ông bác của người ấy có một phần năng lực siêu phàm như ta chăng? – Nữ hoàng hỏi, một lần nữa lại nắm chặt bàn tay Digory. – Nhưng ta sẽ sớm biết được điều này thôi. Còn bây giờ ngươi cố mở to mắt ra mà ghi nhớ hết tất cả những điều đang diễn ra. Đó là điều sẽ xảy ra với những vật và những người cản trở ta. Các mảng sáng đổ xuống từ cái cửa nát vụn và khi nữ hoàng dẫn hai đứa trẻ đi qua, chúng không lấy làm ngạc nhiên khi thấy mình đang ở ngoài trời. Gió thổi vào mặt họ lạnh buốt và nghe như có mùi thum thủm. Họ đang đứng trên bờ lũy cao, cả một miền đất rộng mênh mông trải ra trước mắt họ. Thấp thấp phía dưới và ở gần đường chân trời là một mặt trời đỏ rực, rất lớn, còn lớn hơn mặt trời của chúng ta rất nhiều. Ngay lập tức, Digory có cảm tưởng

https://thuviensach.vn

là nó cũng đã già hơn mặt trời chiếu sáng trái đất: một mặt trời đã đi gần đến cái kết cục cuối cùng của mình, mệt mỏi rải cái ánh sáng lạnh lẽo úa tàn lên vạn vật. Bên trái mặt trời và chếch lên cao hơn một chút là một ngôi sao cô đơn, to và sáng trắng. Đó là hai vật duy nhất được nhìn thấy trên bầu trời xám xịt. Chúng làm thành một tập hợp thảm đạm. Trên mặt đất, ở tất cả các hướng, trải dài ngút tầm mắt là một thành phố rộng mênh mông không hề có sự sống. Tất cả những đền đài, tháp canh, lâu đài, tháp chuông và những chiếc cầu đều hắt ra cái bóng dài hắc ám dưới ánh sáng quành quạch của một mặt trời tàn úa. Nơi trước kia từng là một dòng sông lớn vắt ngang thành phố bây giờ nước đã cạn kiệt từ lâu và trên dòng sông rộng chỉ còn phủ một lớp bụi xám tang tóc. - Hãy nhìn kỹ quang cảnh này bởi vì không có một cặp mắt nào được chứng kiến nó thêm một lần nữa. – Nữ hoàng phán. – Đây chính là Cham – thành phố vĩ đại, thành phố của hoàng đế của những ông hoàng. Phải, đó là một phép màu của thế giới, có lẽ là của tất cả các thế giới. Bác ngươi đã từng trị vì một thành phố hoàng tráng như thế này chưa, nhóc? - Thưa không. – Nó toan giải thích là bác Andrew không lãnh đạo bất cứ một thành phố nào nhưng nữ hoàng đã nói tiếp. - Bây giờ thì nó đang ngủ nhưng ta từng đứng ở đây khi trong không gian vang động âm thanh của thành phố: tiếng bước chân rầm rập, tiếng cót két của những bánh xe lăn, tiếng vun vút của những ngọn roi và tiếng rên rỉ đau đớn của bọn nô lệ, tiếng động như sấm rền của không biết bao nhiêu cỗ xe lao đi, cả tiếng trống chầu trong các điện thờ nữa... Ta đứng ở đây – lúc bấy giờ kinh thành tráng lệ này gần đi đến ngày tàn của nó – thì nghe thấy tiếng ồn ào kinh động của một trận chiến một mất một còn diễn ra trên khắp các thành phố, chỗ nào cũng có giao tranh, dòng sông Charn nhuộm đỏ máu. – Bà ngừng lại một lúc rồi nói tiếp. – Và trong một tích tắc ngắn ngủi, một người đàn bà đã xóa sạch nó, vĩnh viễn. - Là ai vậy? – Digory hỏi bằng giọng yếu ớt, kỳ thực nó đã đoán ra câu trả lời. - Chính là ta. – Nữ hoàng nói .– Ta – Jadis, nữ vương cuối cùng nhưng là nữ vương vủa cả thế giới. Hai đứa trẻ đứng im, rùng mình trong gió lạnh. - Đó là lỗi của chị ta. – Nữ hoàng lại tiếp tục. – Chị ấy đã đẩy ta đến chỗ làm chuyện đó. Có thể là lời nguyền của tất cả Quyền lực đều nằm trong tay chị ấy, mãi mãi. Bất cứ lúc nào ta cũng

https://thuviensach.vn

sẵn sàng làm hòa – phải, chính là thế và tha mạng cho chị ấy, nếu như chị ấy chịu nhường ngôi báu cho ta. Nhưng chị ấy rất bướng bỉnh, lòng kiêu hãnh thâm căn cố đế của chị ấy đã hủy hoại cả thế giới. Kể cả sau khi chiến tranh bắt đầu... Có một quy định bất di bất dịch là cả hai bên giao tranh không bên nào được dùng đến ma thuật. Vậy, ta phải làm sao? Thật là ngu độn hết sức! Cứ như thế chị ta không biết rằng pháp thuật của chị ta còn cao siêu hơn mình nhiều. Thậm chí chị ấy còn biết rõ ta còn biết được bí mật của Từ Húy. Chị ấy nghĩ – chà chà thật là một kẻ nhu nhược – rằng ta không dám dùng đến từ ấy. - Nó là cái gì vậy? – Digory hỏi. - Đó là bí mật của những bí mật – Nữ hoàng Jadis nói. – Từ lâu, các hoàng đế vĩ đại của dân tộc ta đã biết là có một từ nếu được nói ra với những nghi thức thích hợp sẽ hủy diệt tất cả sự sống, chỉ trừ cái người nói ra cái từ đó. Nhưng các hoàng đế cổ xưa quá yếu đuối và nhân từ đã ràng buộc mình bằng một lời thề đó là không bao giờ tìm hiểu sự thật về Từ Húy đó. Nhưng ta đã học được nó ở một nơi bí mật và đã phải trả một giá cực đắt để biết được điều đó. Ta sẽ không dùng đến nó cho đến khi chị ta buộc ta phải sử dụng. Ta buộc phải chiến đấu để chiến thắng chị mình bằng tất cả mọi phương tiện. Ta đã làm cho máu của kẻ thù chảy thành sông. - Thật ghê tởm – Polly thì thầm. - Trận đánh lớn cuối cùng, – nữ hoàng nói, - diễn ra trong một cơn cuồng loạn kéo dài suốt ba ngày đêm ở thành Charn. Suốt ba ngày, ta cứ đứng từ trên này nhìn xuống. Ta không dùng đến biện pháp cuối cùng cho đến lúc tên lính cuối cùng của ta ngã xuống. Và người đàn bà đáng nguyền rủa, chị ruột của ta dẫn đầu đoàn quân phiến loạn đi được nửa đoạn đường từ dưới thành kia đi lên bờ lũy này. Ta đã đợi cho đến lúc chúng tiến đến gần hơn, đủ để người này nhìn tỏ mặt người kia. Chị ấy chiếu đôi mắt độc ác đáng ghê tởm của mình lên người ta, reo lên đắc thắng: - Chiến thắng! - Phải, - ta điềm tĩnh nói, - chiến thắng nhưng không dành cho ngươi. – Thế là ta nói ra Từ Húy. Và một tích tắc sau, chỉ còn lại mình ta sống sót dưới ánh sáng mặt trời. - Nhưng còn người ta? – Digory kêu lên, thở hổn hển. - Người nào, nhóc con? - Tất cả những người dân bình thường? – Polly nói – Những người không hề làm hại đến bà. Tất cả đàn bà, trẻ con và súc vật. - Ngươi có hiểu không? – Nữ hoàng nói (vẫn chỉ với Digory) – Ta chính là

https://thuviensach.vn

nữ vương. Họ là thần dân của ta. Họ có mặt trên đời này để làm gì nếu không phải là phục tùng y muốn của ta? - Thật là một tai họa kinh khủng đối với bọn họ. - Thằng bé nói. - Sao ta lại quên mất rằng, ngươi chỉ là một thằng nhóc tầm thường. Làm sao ngươi hiểu nổi những lí lẽ của luật trời! Ngươi phải hiểu là tiêu chuẩn đúng sai đối với ngươi hoặc bất cứ ai trong lũ người phàm phu, tục tử hay bọn dân đen kia đều không thể đem ra áp dụng với một nữ hoàng cao quí, vĩ đại như ta. Gánh nặng của cả thế giới đè nặng lên vai những người như ta. Chúng ta phải được giải phóng khỏi các quy luật. Chúng ta có một số mệnh cao quí và đơn độc. Chợt Digory nhớ ra bác Andrew cũng nói đúng những lời như thế. Nhưng những lời này oai vệ hơn, uy nghiêm hơn khi phát ra từ miệng nữ hoàng Jadis, có lẽ bởi vì bác Andrew không cao quá hai thước mốt và không đẹp đến hớp hồn như vậy. - Sau đó bà đã làm gì? – Digory hỏi. - Ta đã phù phép cả đại sảnh nơi các hình nhân của tổ tiên ta ngồi. Sau đó ta thực hiện một trong những câu thần chú khiến ta có thể ngủ cùng với họ như một hình nhân, không cần thức ăn và hơi ấm... trong hàng ngàn năm cho đến khi có một người nào đó đến đánh vào cái chuông đánh thức ta dậy. - Có phải Từ Húy đã làm cho mặt trời hóa ra như thế không ạ? – Digory hỏi. - Như thế nào?- Jadis hỏi. - Phồng to, đỏ quành quạch và lạnh lẽo. - Nó bao giờ cũng như thế. - Jadis đáp. – Ít nhất nó cũng là như thế trong vòng hàng trăm năm qua. Thế mặt trời ở thế giới của ngươi không giống mặt trời này ư? - Phải, nó nhỏ hơn, vàng hơn và tỏa ra nhiều nhiệt lượng hơn. Nữ hoàng thở hắt ra một hơi dài: - À... à ra thế! – Và Digory nhìn thấy trên mặt bà vẻ tham lam háo hức mà nó đã nhìn thấy trên mặt bác Andrew cách đây không lâu. – Như vậy, thế giới của các ngươi non trẻ hơn. Nữ hoàng đứng yên, trầm ngâm ngắm nhìn thành phố hoang tàn, chết chóc một lần nữa – và nếu bà ta có nuối tiếc cho việc làm độc ác của mình thì chắc chắn bà cũng không để lộ ra – cuối cùng bà ta nói: - Bây giờ thì chúng ta phải đi thôi. Ở đây rất lạnh... vào giai đoạn cuối của tất cả các thời đại. - Đi đâu? – Cả hai đứa đồng thanh hỏi. - Đi đâu à? – Jadis nói giọng ngạc nhiên. – Thì đi đến thế giới của các ngươi chứ còn đi đâu nữa. Polly và Digory nhìn nhau, rùng mình ghê tởm. Polly có ác cảm với bà nữ hoàng này ngay từ đầu, cả Digory nữa, sau khi nghe xong câu

https://thuviensach.vn

chuyện, nó cảm thấy chịu đựng sự có mặt của bà ta như thế là quá đủ. Chắc chắn đó không phải là loại người mà bạn muốn dẫn về nhà. Mà nếu chúng có muốn đi chăng nữa thì chúng cũng không biết phải làm cách nào để đưa bà ta đi cùng. Điều chúng mong muốn là hai đứa biến khỏi nơi này. Nhưng Polly không thể lấy cái nhẫn của nó và tất nhiên Digory không thể đi mà không có bạn. Nó đỏ mặt lên lắp bắp: - À... à... thế giới của chúng tôi. Tôi... không... không biết là bà muốn đến đấy. - Các người đến đây để làm gì nếu không phải là để đi tìm ta? – Jadis hỏi. - Tôi chắc là bà không thích thế giới của chúng tôi một chút nào đâu. – Digory nói – Đó không phải là chỗ dành cho bà ấy có phải không Polly? Nó rất tẻ nhạt, chẳng có gì đáng xem, thật thế. - Rồi nó sẽ là một nơi đáng nhìn khi ta làm chủ nó. – Nữ hoàng nhấn giọng. - Ồ, nhưng bà không thể làm thế. - Digory nói. – Không có chuyện đó, bà cũng biết đấy. Nữ hoàng mỉm một nụ cười khinh thường. - Nhiều ông vua vĩ đại nghĩ rằng họ có thể chống lại Nguyên lão viện thành Charn. Nhưng tất cả đều thất bại, tên tuổi họ đều rơi vào quên lãng. Thằng lõi ngu ngốc! Bộ ngươi nghĩ rằng ta với vẻ đẹp có một không hai và pháp thuật vô biên lại không thể khiến cho thế giới của ngươi nằm gọn dưới chân ta trong vòng một năm sao? Chuẩn bị câu thần chú của ngươi mau và mang ta đến đó ngay lập tức! - Chuyện này thật đáng sợ - Digory thì thầm với Polly. - Có thể ngươi lo cho ông bác của ngươi? – Jadis hỏi. - Nhưng nếu y bày tỏ lòng tôn kính thích đáng với ta, y sẽ giữ được mạng sống và ngai vàng của mình. Ta không đến đấy để tranh giành với y. Ta chắc rằng bác ngươi phải là một pháp sư thần thông quảng đại nếu y biết cách gửi ngươi đến đây. Y là chúa tể của cả thế giới hay chỉ là một phần thôi? - Ông ấy chẳng là vua ở bất cứ chỗ nào hết. – Digory nói. - Ngươi nói láo. – Nữ hoàng phán. – Pháp thuật không phải bao giờ cũng đi đôi với dòng máu vua chúa hay sao? Đã có ai từng nghe nói một kẻ hạ tiện lại trở thành một pháp sư chưa? Ta có thể nhìn thấy sự thật trên mặt ngươi. Bác của ngươi là một ông vua vĩ đại và một Đại phù thủy ở thế giới của ngươi. Bằng tài nghệ của mình y đã nhìn thấy hình bóng của khuôn mặt ta – trong một chiếc gương thần hay một cái ao ma thuật gì đó. Vì say mê vẻ đẹp của ta mà y đã tạo ra một phép màu hiệu nghiệm có thể làm rung chuyển thế giới của ngươi cho đến cả nền tảng

https://thuviensach.vn

của nó để phóng cả hai đứa bay ngang qua khoảng không bao la giữa hai thế giới, cầu xin ân huệ của ta và đưa ta về với y. Trả lời ta đi, mọi việc không phải diễn ra như thế hay sao? - Không, hoàn toàn không phải như thế. - Digory nói. - Không có một chút sự thật nào. – Polly đột ngột hét lên. – Tại sao à? Đó là một sự bịa đặt từ đầu đến cuối. - Lũ nhãi ranh! – Nữ hoàng gào lên đổ cơn giận lên Polly, túm tóc nó ở ngay trên đỉnh đầu là chỗ đau nhất. Nhưng khi làm như thế bà ta buộc phải thả tay cả hai đứa ra. - Nào, - Digory hét lên và Polly hấp tấp hô theo. – Nhanh lên! – Cả hai đứa đồng loạt cho tay vào túi bên trái. Thậm chí chúng cũng không cần phải đeo nhẫn vào ngón tay nữa. Ngay lúc chúng chạm tay vào nhẫn, cả cái thế giới biến mất trước mắt chúng. Cả hai bị hút lên trên không và cái ánh sáng màu xanh ấm áp càng lúc càng trở nên gần hơn rõ hơn trên đầu chúng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 6

B

ỏ tay ra! Bỏ tay ra! – Polly gào lên. - Tớ có chạm vào người cậu đâu. – Digory nói. Lúc này đầu chúng đã ngoi lên khỏi hồ nước, và một lần nữa sự thanh bình đầy nắng ấm của khu rừng giữa hai thế giới lại ủ chúng vào lòng. Nơi này trở nên đẹp đẽ hơn, ấm áp hơn, yên bình hơn bao giờ hết sau khi đã trải qua cái thế giới hoang tàn hắc ám mà chúng vừa bỏ lại sau lưng. Tôi nghĩ rằng nếu có cơ hội, hẳn chúng sẽ lại quên mình là ai, từ đâu đến. Và lại nằm lăn ra cỏ, sung sướng được là chính mình, và trong lúc nửa mê, nửa tỉnh, lắng nghe sự sống chuyển mình trong từng thớ gỗ. Nhưng lần này có một cái gì đó khiến chúng tỉnh táo trong chừng mực có thể, bởi vì ngay khi đặt chân lên cỏ, chúng đã thấy mình không chỉ một mình. Nữ hoàng hay mụ phù thủy (tùy bạn muốn gọi thế nào cũng được) cũng cùng đi với chúng bằng cách túm chặt lấy tóc Polly. Đó là lí do tại sao Polly lại hét lên: – Bỏ tay ra! Sự kiện này đã chứng minh được một đặc tính khác của chiếc nhẫn mà bác Andrew chưa nói cho Digory chỉ vì bác cũng chưa biết nốt. Để di chuyển từ thế giới này sang thế giới khác bằng cách sử dụng một trong những chiếc nhẫn, bạn không cần phải đeo nhẫn hay trực tiếp chạm vào nó: chỉ cần bạn chạm tay vào cái người đang chạm vào nó là đủ. Ở khía cạnh này, chiếc nhẫn hoạt động như một cục nam châm, ai cũng biết rằng, nếu bạn nhặt một cái kim bằng một cục nam châm thì bất chứ cái kim nào chạm vào cái kim đầu tiên cũng sẽ bị nhấc lên theo. Lạ lùng làm sao, ở nơi này, nữ hoàng Jadis không còn là mình nữa. Cả người bà tái nhợt đi và với vẻ xanh xao bệnh hoạn ấy, bà ta chẳng còn cái vẻ đẹp chim sa cá lặn nữa. Bà ta khuỵu người xuống, vẻ như không thở được, cứ như thể không khí nơi đây làm bà ta bị ngạt. Ít nhất thì bây giờ không đứa nào cảm thấy sợ bà ta nữa. - Bỏ ra! Bỏ tóc tôi ra! – Polly nói. – Bà đang làm cái gì vậy? - Này, bỏ tóc bạn ấy ra ngay lập tức! – Digory xẵng giọng. Hai đứa quay lại, vật lộn với phù thủy. Chúng mạnh hơn bà ta và chỉ mất vài giây chúng đã buộc được bà

https://thuviensach.vn

ta phải bỏ tay ra. Người đàn bà loạng choạng lùi lại, thở hổn hển, đôi mắt tràn ngập một vẻ kinh hoàng. - Nhanh lên Digory! Đổi nhẫn mau và đi đến cái hồ quay về nhà. - Cứu ta! Làm ơn đi mà! – Phù thủy kêu lên giọng lả đi, trong khi lê bước đi theo hai đứa. Hãy mang ta đi theo! Các ngươi không thể độc ác đến nỗi để ta ở lại cái chỗ kinh khủng này. Nó sẽ giết ta mất. - Âu cũng là luật trời thôi. – Polly mỉa mai. – Hãy nhớ bà đã ra tay tàn sát bao người dân vô tội trong thế giới của bà. Nhanh lên nào Digory. – Hai đứa đã đeo chiếc nhẫn màu xanh nhưng Digory ngần ngại. – Ôi phiền quá! Chúng ta đang làm cái gì vậy? – Nó không khỏi cảm thấy thương hại bà hoàng độc ác. - Này, đừng có ngu ngốc như vậy. – Polly nói. – Mười chọi một tớ cá là bà ta chỉ vờ vịt thôi. Đi mau! Cả hai nhảy xuống cái hồ nước dẫn về nhà. – Thật là một điều tốt đẹp khi chúng ta nghĩ đến chuyện đánh dấu cái hồ này. – Polly thầm nghĩ. Nhưng trong lúc nhảy xuống Digory cảm thấy hai ngón tay to và lạnh kẹp chặt lấy tai nó. Khi chúng chìm sâu xuống và những cái bóng lờ mờ, rối rắm trong thế giới của chúng ta bắt đầu rõ nét hơn, ngón cái và ngón trỏ riết vào tai nó mỗi lúc một mạnh hơn. Rõ ràng phù thủy đã phục hồi công lực. Digory giãy giụa, đá loạn lên nhưng vô hiệu. Chẳng mấy chốc, chúng đã thấy mình đứng trong phòng đọc sách của bác Andrew. Ông đứng đực ra, gương mắt nhìn sinh vật đẹp tuyệt với mà Digory mang về từ một thế giới khác. Trong lúc ông ngây người nhìn, thì cả Polly lẫn Digory đều ngạc nhiên không kém. Không còn nghi ngờ gì nữa, phù thủy đã qua cơn yếu lả. Vào lúc ấy, nếu bạn thấy bà ta ở trong thế giới của mình với những vật thông thường bao quanh, bạn hẳn sẽ được một phen kinh hồn bạt vía. Ở Charn, nhìn bà ta đã đủ giật mình. Ở London trông bà ta thật đáng sợ, bởi vì chỉ đến lúc ấy người ta mới nhận ra vóc dáng khổng lồ của mụ. - Không thể là người. – Digory nói khi nó nhìn mụ phù thủy, cũng có thể là nó đúng, đã có người từng nói, trong hoàng tộc Charn có dòng máu của người khổng lồ. Nhưng chiều cao ngất ngưởng ấy không có gì đáng kể so với diễm lệ, sự dữ tợn và man dại của mụ. Trông mụ ta mười lần sống động hơn hầu hết mọi người bạn gặp ở London. Bác Andrew cúi rạp người, tay xoa xoa vào nhau và trông có vẻ, nói thật nhé, thất sắc đến nỗi ba hồn bảy vía đều bay đâu mất. Đứng bên cạnh phù thủy, ông không khác gì

https://thuviensach.vn

một tên lùn dúm dó, dị dạng và như sau này Polly thường nói có một vẻ gì đó na ná giống nhau trên khuôn mặt ông và phù thủy, và cái gì gì đó hiện rõ trên hai khuôn mặt. Đó là cái vẻ mà tất cả những pháp sư, phù thủy độc ác đều có – Dấu ấn – như Jadis đã nói khi bà ta không tìm thấy nó trên khuôn mặt Digory. Nhìn thấy hai người này đứng bên nhau cũng có một điểm tốt. Bạn sẽ không bao giờ cảm thấy sợ bác Andrew nữa cũng giống như cái việc bạn không sợ một con giun, khi đã gặp một con rắn chuông hoặc sợ một con bò cái sau khi đã chạm trán một con bò tót đang nổi điên. - Xì, – Digory thầm nghĩ, - bác ấy mà là một pháp sư. Không dám đâu, bà ta mới là một phù thủy chính hiệu. Bác Andrew cứ cúi gập người xuống và xoa xoa tay vào nhau mãi. Bác cố moi trong óc một điều gì đó thật phong nhã nhưng miệng bác khô khốc và bác không sao thốt ra được tiếng nào – Thử nghiệm – với những chiếc nhẫn như bác vẫn gọi hóa ra đã thành công ngoài sự mong đợi vì xưa nay vốn tập tọng học đòi làm pháp thuật, bác bao giờ cũng loại trừ tất cả các nguy hiểm (như người ta có thể làm được) đối với người khác. Chưa từng có một chuyện như thế này xảy ra với bác. Bây giờ thì Jadis lên tiếng, giọng không to lắm nhưng có một cái gì đó trong giọng nói của mụ làm căn phòng rung lên: - Pháp sư, cái kẻ đã mời ta đến thế giới này ở đâu? - À… à… thưa quý bà, - bác Andrew vừa nói vừa thở rất khó nhọc, - tôi có được vinh dự cao quý nhất… một phần thưởng lớn… một niềm vui ngoài sự mong đợi… nếu như chỉ với tư cách là người… có cơ hội thực hiện bất cứ sự chuẩn bị nào… tôi… tôi… tôi… - Pháp sư đâu, tên ngu ngốc kia? – Jadis xẵng giọng. - Tôi… chính là tôi thưa bà. Tôi hi vọng bà sẽ thể tất cho bất cứ… hừm… sự vô lễ… thất kính nào mà bọn nhóc con hư hỏng này đã vô phép với quý bà. Tôi xin đoán chắc với quý bà là ở đây không có một dự tính nào… - Ngươi? – Nữ hoàng nói với cái giọng càng lúc càng ghê rợn hơn. Rồi chỉ với một sải chân, mụ đã bước ngang qua căn phòng, túm lấy một nắm tóc bạc của bác Andrew, giật ngửa lên để nhìn vào tận mặt bác. Sau đó, mụ chăm chú nhìn khuôn mặt ấy theo cái cách đã ngắm nghía mặt Digory lúc còn ở cung điện Charn. Bác Andrew hấp háy đôi mắt, cắn môi bồn chồn trong suốt khoảng thời gian đó. Cuối cùng, người đàn bà thả bác ra, đột ngột đến mức bác loạng quạng lùi lại ngã dụi người vào bức

https://thuviensach.vn

tường sau lưng. - Ta thấy, - mụ nói, giọng miệt thị đến điều, - ngươi đúng là một pháp sư… thấp kém nào đó. Đứng lên đi, đồ chó và đừng có bò lê như thể ngươi đang nói về sự bằng vai phải lứa của ngươi. Làm thế nào mà ngươi lại biết được Ma thuật? Ta xin thề là trong ngươi không có lấy một giọt máu quý tộc. - Thưa… không… có lẽ là không theo cái nghĩa nghiêm ngặt của từ này. – Bác Andrew lúng búng nói. – Không hẳn là hoàng tộc, thưa quý bà. Tuy vậy, dòng họ Ketterley cũng là dòng họ lâu đời đấy ạ. Và dòng họ Dorsetshire thưa bà… - Câm miệng! – Phù thủy gắt lên. – Ta biết ngươi là hạng người nào rồi. Một pháp sư bé nhỏ, cả mèng chỉ lẩn mẩn với đống sách vở cũ rích và những quy tắc. Không có pháp thuật nào trong tim và máu ngươi. Các loại pháp sư như ngươi đã tuyệt diệt trong thế giới của ta ngàn năm rồi, nhưng ở đây ta cho phép ngươi được làm tôi tớ hầu hạ ta. - Bề tôi sẽ là người hạnh phúc nhất - sung sướng được phục vụ bề trên bất cứ điều gì - một diễm phúc, thật thế ạ. - Câm miệng lại! Ngươi lép bép quá nhiều đấy. Hãy nghe ta giao nhiệm vụ đầu tiên đây. Theo ta thấy chúng ta đang ở một thành phố lớn. Đem đến ngay cho ta một cỗ xe hoặc một tấm thảm biết bay hoặc một con rồng đã được thuần hóa hoặc bất cứ một cái gì được các vương tôn, công tử hoặc giới đại quý tộc ở xứ này sử dụng. Sau đó đưa ta đến nơi ta có thể có những bộ trang phục, nữ trang và bọn nô lệ xứng đáng với địa vị của ta. Ngày mai ta sẽ bắt đầu thuần phục thế giới này. - Tôi… bề tôi… kẻ đầy tớ này sẽ đi gọi ngay một cỗ xe ạ! – Bác Andrew lập bập nói. - Khoan đã, - phù thủy ra lệnh đúng lúc bác đi ra đến cửa, - đừng có mơ đến chuyện phản bội ta nhé. Con mắt ta có thể nhìn xuyên tường, đọc ý nghĩ của kẻ khác vanh vách. Nó sẽ dõi theo ngươi đến bất cứ nơi nào ngươi đến. Hễ ta phát hiện ra dấu vết bất trung đầu tiên, ta sẽ trừng phạt ngươi ngay lập tức để cho bất cứ cái gì ngươi ngồi lên đều biến thành một cục sắt nung đỏ rực và bất cứ khi nào ngươi nằm xuống thì cái giường sẽ lập tức biến thành một giường băng vô hình dưới thân ngươi. Bây giờ thì cút mau! Ông già lủi thủi đi khỏi, dáng vẻ giống như một con chó với cái đuôi cụp xuống giữa hai chân sau. Hai đứa trẻ đứng lại, sợ rằng Jadis sẽ hỏi tội về chuyện xảy ra trong khu rừng. Tuy vậy mọi việc có vẻ như là phù thủy sẽ không nhắc đến chuyện đó vào lúc này và cả sau này cũng thế. Tôi

https://thuviensach.vn

nghĩ (và Digory cũng nghĩ) rằng đầu óc mụ thuộc vào loại không thể lưu giữ cái gì về cái chốn yên tĩnh ấy, dù bạn có thường xuyên đưa mụ lên đó rồi bỏ mụ lại đấy thật lâu thì mụ cũng sẽ không có ý niệm gì về nơi ấy. Lúc này chỉ còn lại mình mụ với hai đứa trẻ, mụ cũng tuyệt nhiên không để ý đến bất cứ đứa nào. Và điều đó cũng đúng với con người mụ. Ở Charn, mụ không hề để mắt tới Polly (cho đến phút cuối) bởi vì Digory mới là người mụ muốn dùng cho lợi ích của mình. Bây giờ đã có trong tay bác Andrew, mụ không thèm để ý đến Digory nữa. Tôi thì tôi cho rằng hết thảy những bà phù thủy đều như thế. Họ không quan tâm đến người khác hoặc vật khác trừ khi họ có thể dùng người hoặc vật ấy vào một việc gì đó - họ thực dụng dễ sợ. Im lặng ngự trị trong phòng khoảng một hoặc hai phút. Nhưng bạn có thể căn cứ vào cách Jidas nhịp nhịp chân trên sàn mà nói rằng mỗi lúc mụ một mất kiên nhẫn hơn. Sau đó mụ nói: - Chà, không biết cái con rối già kia đang làm cái giống gì. Lẽ ra ta phải mang theo người một cái roi. – Phù thủy đi qua đi lại trong phòng làm việc của bác Andrew tìm kiếm một vật gì đó, vẫn không thèm liếc qua bọn trẻ lấy một cái. - Ái chà! – Polly buột miệng, thở ra một hơi dài, nhẹ nhõm. – Giờ thì tớ phải về nhà đây. Đã muộn lắm rồi, tớ sẽ gặp phải chuyện lôi thôi đấy. - Ừ, đi đi, nhưng cậu hãy quay lại đây càng sớm càng tốt nhé. Có mụ ta ở đây thật là đại họa. Chúng mình phải nghĩ ra một kế sách nào đó. - Chuyện ấy thì cậu cứ để cho bác Andrew lo. Chính ông ta là người bắt đầu tất cả những chuyện rắc rối liên quan đến pháp thuật pháp thiếc này. - Thì mọi chuyện vẫn vậy thôi. Cậu sẽ quay lại ngay chứ? Thôi đi mà, cậu không thể để tớ lại một mình trong một tình thế khó khăn như thế này. - Tớ sẽ về nhà theo đường thông trên trần. – Polly nói, giọng tỉnh queo, lạnh lùng. - Đó là cách nhanh nhất. Và nếu cậu muốn người bạn này quay lại, cậu không thể không xin lỗi phải không? - Xin lỗi! - Digory kêu lên. - À phải, nếu đây không phải là một cô bé. Mà tớ đã làm gì sai trái? - Chẳng làm gì, tất nhiên rồi. - Polly dài giọng nhạo báng. - Chỉ thiếu một chút nữa đã vặn gãy tay tôi trong căn phòng có người sáp, như một tên côn đồ hèn nhát. Chỉ đánh chuông như một thằng đại ngốc… chỉ quay đầu lại ở cánh rừng để mụ ta có thời gian tóm vào tai cậu trước khi chúng ta nhảy xuống hồ. Cậu chỉ làm có bằng ấy việc thôi… - Ôi! – Digory

https://thuviensach.vn

kêu lên, giọng hết sức ngao ngán. - Ồ, phải, tớ sẽ nói lời xin lỗi. Tớ rất tiếc về những việc xảy ra ở lâu đài Charn. Bây giờ tớ chính thức xin lỗi. Vậy, cậu hãy tỏ ra biết điều và hãy quay lại nhé. Tớ sẽ sợ lắm đấy nếu cậu không quay lại. - Tớ không thấy có chuyện gì xảy ra với cậu. Ông Ketterley mới là người phải nghỉ trên chiếc ghế nung đỏ và nằm trên giường băng, phải không? - Không phải chuyện đó. – Digory nói. – Tớ lo là lo cho mẹ tớ. Giả sử mụ phù thủy tìm đến phòng mẹ, mụ ta có thể làm cho mẹ tớ sợ đến chết. - Ồ, tớ biết rồi. - Polly nói bằng một giọng nghe có vẻ khang khác. - Được thôi, chúng ta sẽ gọi nó là Pax. Tớ sẽ quay lại - nếu có thể. Nhưng bây giờ tớ phải đi đây. Nói đoạn, nó bò qua cái cửa nhỏ đi vào đường thông trên trần. Cái con đường tối đen qua các rui nhà ấy mới vừa có vẻ đầy đe dọa và mạo hiểm là thế mà giờ đây lại hiền hòa thân thuộc biết bao nhiêu. Chúng ta phải quay lại với bác Andrew. Trái tim tội nghiệp, già nua của ông đập như trống làng khi ông thất thểu đi xuống cầu thang, vừa đi vừa rút khăn tay chậm mồ hôi. Khi xuống đến phòng ngủ ở ngay tầng dưới, ông khóa trái cửa lại. Việc đầu tiên mà ông làm là quờ quạng trong tủ quần áo tìm một chai rượu và một cái ly mà bao giờ ông cũng giấu ở đấy nơi mà dì Letty không nghĩ đến chuyện lục soát để tìm một chai rượu. Ông rót ra đầy đến ngọn thứ chất lỏng dành cho những người lớn xấu tính và chỉ với một động tác dốc hết vào cổ. Đoạn ông hít một hơi thật dài. - Thật thà mà nói, - ông lẩm bẩm một mình, - ta sợ đến run bắn cả người. Một sự kiện chấn động nhất. Ở vào cái tuổi này nữa chứ! Ông rót đầy ly thứ hai và cũng nốc cạn ngay lập tức, sau đó ông thay quần áo. Bạn chưa bao giờ trông thấy cái bộ quần áo ấy đâu nhưng mà tôi có thể nhớ rất rõ. Ông đeo một cái cổ cồn cao, cứng nhắc và trắng toát, cái lúc nào cũng làm cho bạn phải hất ngược cằm lên. Ông mặc ra ngoài một cái áo khoác màu trắng, có trang trí họa tiết rồi gài một dây xích đồng hồ bằng bạc lên trước ngực. Bên ngoài ông lại khoác thêm một chiếc áo choàng dài, đẹp nhất mà ông chỉ dành cho những dịp đi dự đám cưới hoặc đám tang. Ông lấy ra cái mũ ống và đánh cho nó sáng bóng lên. Trên cái bàn cạnh tủ áo có một bình hoa (do dì Letty cắm), ông chọn lấy một bông đẹp nhất rồi cài vào khuy áo. Sau đó ông mở ngăn kéo nhỏ bên trái lôi ra một chiếc khăn mùi xoa sạch (thuộc loại khăn tuyệt đẹp

https://thuviensach.vn

mà ngày nay bạn không kiếm đâu ra) rồi nhỏ lên đấy vài giọt nước hoa. Đoạn, ông lấy ra một cặp kính có dải ruy băng dài màu đen, đeo lên mắt và đứng ở trước gương ngắm nghía. Trẻ con có cái ngốc nghếch của trẻ con, người lớn cũng có cái ngớ ngẩn của người lớn. Đến lúc này ông già Andrew cũng bắt đầu cưa sừng làm nghé theo cái kiểu như người xưa vẫn thường nói: ông già với trẻ lên ba là một. Một khi phù thủy không còn ở cùng một phòng với ông nữa thì ông cũng mau chóng quên rằng mụ đã làm cho ông bở vía như thế nào. Ông chỉ nghĩ đến mỗi vẻ đẹp chim sa cá lặn của mụ. Ông cứ mãi lẩm bẩm một mình: - Chu cha, một người đàn bà đẹp tuyệt trần, trời đất, một người đẹp có một không hai. Một tạo vật siêu tuyệt. Một cách nào đó ông cũng cố quên đi hai đứa bé đang trong tay tạo vật siêu tuyệt này mà sung sướng rằng chính pháp thuật của mình đã đưa người đẹp tới đây từ một thế giới không được ai biết đến. - Andrew cậu bé của ta, - ông nói với chính mình khi soi vào trong lòng, - cậu còn ngon lành ra phết ở cái tuổi của mình đấy. Một gã trai hết sức ưu tú! Bạn thấy chưa, ông già ngu ngốc này bắt đầu tưởng tượng là phù thủy đã đem lòng say mê mình. Hai ly rượu rõ to rõ ràng là đã có tác động trong chuyện này, và cả những bộ đồ đẹp nữa. Nhưng mà dù sao thì ông ta cũng phù phiếm như một con công trống. Đó là lý do tại sao ông ta lại trở thành một pháp sư. Ông khóa cửa lại, đi xuống lầu rồi sai cô hầu gái ra ngoài tìm một cỗ xe đẹp (ngày ấy, ai cũng có một vài người hầu hạ). Andrew đưa mắt nhìn vào phòng khách. Ở đấy như ông mong đợi, có dì Letty. Bà đang bận rộn vá một vài tấm nệm. Tấm nệm đang trải ra sàn gần cửa sổ và bà đang quỳ lom khom bên cạnh. - Chào em Lettia thân yêu. – Bác Andrew bắt đầu. – À… à... mà anh ra ngoài có chút việc. Bé có thể cho anh mượn 5 bảng không bé? (Bé – là cách ông gọi cô em gái già chưa chồng). - Không đâu, Andrew thân yêu. – Dì Letty đáp với giọng nghiêm nghị, nhỏ bé, vẫn không ngẩng đầu lên khỏi việc đang làm. – Em đã nói với anh không biết bao nhiêu lần rồi, em sẽ không cho anh mượn tiền nữa đâu. - Thôi mà, cầu xin bé đừng làm khó anh, bé thân yêu. Chuyện này tối quan trọng. Bé sẽ đặt anh vào tình thế vô cùng rắc rối, tế nhị mà bé không biết rõ đâu. - Andrew, - dì Letty nói to, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mặt ông anh, - em tự hỏi tại sao anh không hề xấu hổ khi hỏi mượn tiền của

https://thuviensach.vn

em? Đó là cả một câu chuyện dài lê thê, chán phát ốm lên của người lớn khi họ bắt đầu bằng những ngôn từ này. Đại loại, bạn chỉ cần biết là bác Andrew, với tư cách là – người quản lý công việc làm ăn cho Letty thân yêu – đã chẳng làm được trò trống gì và với một chồng hóa đơn trả cho rượu mạnh và xì gà (mà dì Letty bao giờ cũng phải xùy tiền ra trả hết lần này đến lượt khác) đã làm cho đồng vốn của cô em gái cạn dần so với ba năm về trước. - Bé thân yêu, em không hiểu đâu. Quả là hôm nay anh có một số việc phải chi phí. Anh phải làm một cái gì đó để tiêu khiển. Thôi mà, đừng rầy rà thêm nữa. - Ai? Lạy Chúa tôi, anh đi vui thú với ai thế anh Andrew? - À… à… chả là có một vị khách đặc biệt vừa ghé qua. - Chuyện ba láp ba xàm. – Dì Letty kêu lên. – Suốt một giờ qua đâu có nghe tiếng chuông kêu cửa gì đâu. Đúng lúc đó, cửa phòng khách thình lình bật mở. Dì Letty nhìn lên, xiết bao kinh ngạc khi thấy một người đàn bà cao lừng lững như cái tháp mặc một tấm áo dài lộng lẫy để lộ đôi cánh tay và đôi mắt sáng quắc đứng sừng sững bên ngoài. Đó chính là phù thủy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 7

Nào tên nô lệ kia, ta phải đợi cỗ xe đến đón ta đi trong bao lâu đây? – Phù thủy gầm lên như sấm rền. Bác Andrew dúm người lại lảng ra xa. Lúc này, khi phù thủy hiện ra, bao nhiêu ý nghĩ ngu xuẩn, vẩn vơ, lãng mạn lúc ông đứng soi gương đã biến sạch khỏi đầu. Nhưng dì Letty lập tức đứng dậy đi ra khỏi phòng. - Andrew, em có thể hỏi cô ả này là ai không? – Bà hỏi, trong giọng nói nghe như có hơi thở của băng giá. - Một người nước ngoài xuất chúng… hết sức quan… trọng. – Ông ấp úng. - Chuyện vớ vẩn. – Dì Letty nói rồi quay sang phù thủy. – Ra khỏi nhà tôi ngay, đồ con gái trắc nết mặt dạn mày dày kia, nếu không tôi sẽ gọi ngay cảnh sát đến. – Bà nghĩ phù thủy là một loại con gái hạ đẳng làm việc trong một rạp xiếc và bà thấy đôi cánh tay trần trông hết sức chướng mắt. - Con mụ này là ai vậy? – Jadis hỏi. – Quỳ xuống đồ rác rưởi, trước khi ta vật chết mi. - Không ăn nói thô bạo trong nhà này, xin cô chú ý cho, thưa quý cô. Vào lúc đó, dưới con mắt của bác Andrew dường như phù thủy còn vươn người cao hơn nữa. Lửa tóe ra từ đôi mắt mụ, phù thủy vung một cánh tay lên cũng với cái dáng điệu và phát ra những từ kinh khủng đã biến cánh cổng vĩ đại của kinh thành Charn thành tro bụi cách đây không lâu. Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra trừ việc dì Letty nghĩ những từ kinh khủng này chỉ có nghĩa như những từ tiếng Anh thô tục, bèn nói: - Tôi nghĩ như thế là quá lắm. Người đàn bà này say rồi. Đồ nát rượu. Cô ả thậm chí không còn nói năng cho ra hồn nữa. Đó là một thời khắc kinh hoàng đối với phù thủy, mụ bất thần nhận ra rằng quyền năng biến người thành tro bụi, một điều khả thi trong thế giới của mụ lại không hề phát huy tác dụng trong thế giới của chúng ta. Nhưng mụ không để mất tinh thần dù chỉ trong một giây. Không hề lãng phí thời gian suy nghĩ về sự bất lực của mình, mụ bất ngờ lao lên, một tay túm cổ, một tay túm chân cô gái già giơ cao lên quá đầu như thể dì Letty không hề nặng hơn một con búp bê rồi ném bà qua suốt chiều dài căn phòng. Trong lúc dì Letty

https://thuviensach.vn

vẫn bay trong không trung thì cô hầu gái (người có cả một buổi sáng đầy kích động) thò đầu vào cửa và nói: - Thưa ngài, xe đã sẵn sàng như ngài muốn. - Dẫn đường, tên nô lệ. – Phù thủy quay ra nói với bác Andrew. Ông bắt đầu lầu bầu cái gì có về - hành động bạo lực đáng tiếc – cần phải có hành động tự vệ thực sự - nhưng chỉ cần một cái liếc mắt của Jadis đã làm ông phải nín khe. Mụ đẩy ông ra khỏi phòng rồi ra khỏi nhà; Digory chạy xuống cầu thang vừa đúng lúc nhìn thấy cánh cửa trước sập lại sau lưng họ. - Chị Jiminy! – Nó gọi. – Bà ta lại lang thang ở London cùng với bác Andrew! Tôi tự hỏi không biết còn có chuyện gì diễn ra nữa đây? - Ồ, thưa cậu Digory, - người hầu gái lên tiếng (chị ta hẳn có một ngày tuyệt đẹp), - tôi nghĩ Miss Ketterly đang bị đau đấy ạ. – Thế là cả hai chạy vào phòng khách xem ở đó có chuyện gì xảy ra. Nếu dì Letty rơi xuống một cái tủ lạnh hoặc thậm chí một tấm thảm thì e tất cả những khúc xương già nua của bà sẽ gãy vụn ra mất nhưng nhờ vào một hồng phúc to lớn, bà lại rơi vào tấm nệm bông. Dì Letty là một người đứng tuổi rất chi là nghiêm nghị: thì các bà các cô không chồng ngày ấy đều như vậy đấy. Sau khi đã lấy lại bình tĩnh và sau khi ngồi im phăng phắc vài phút, bà nói chẳng có chuyện gì nghiêm trọng trừ một vài chỗ trầy xước. Chẳng bao lâu sau bà đã làm chủ được tình thế. - Lurah, - bà nói với cô hầu gái (người chưa bao giờ trải qua một ngày như thế này), - mau đến ngay đồn cảnh sát báo với họ là có một kẻ tâm thần rất nguy hiểm đang ở đây. Tôi sẽ đi cho bà Kirke ăn trưa ngay. Bà Kirke tất nhiên là mẹ của Digory. Sau bữa trưa của mẹ Digory là đến bữa ăn của nó và dì Letty. Sau đó nó ngồi suy nghĩ lung lắm. Vấn đề là ở chỗ làm cách nào đưa phù thủy trở về thế giới của mụ hoặc bằng bất cứ cách nào đưa mụ ra khỏi thế giới của chúng ta càng sớm càng tốt. Dù có chuyện gì xảy ra thì cũng không thể để phù thủy lang thang trong ngôi nhà này. Mẹ tuyệt đối không được thấy mặt mụ. Và nếu có thể, mụ cũng không được lang thang trên các đường phố London nữa. Digory không có mặt trong phòng khách vào lúc phù thủy cố - thiêu - dì Letty ra tro nhưng nó đã chứng kiến cảnh Jadis - thiêu hủy - cổng thành kiên cố ở Charn, vì thế nó chỉ biết pháp thuật ghê gớm của phù thủy mà không biết là mụ đã để mất tất cả những năng lực siêu phàm ấy khi bước chân vào thế giới này. Vào lúc

https://thuviensach.vn

này, như nó có thể thấy, phù thủy có thể đã phá hủy cung điện Buckingham hoặc Nhà Quốc hội và chắc chắn có một số cảnh sát bây giờ đã biến thành tro bụi. Dường như Digory không thể làm gì để cứu vãn tình hình được nữa. - Những chiếc nhẫn dường như có thể hoạt động như nam châm. – Digory nghĩ. – Nếu như mình có thể chạm vào người mụ rồi chạm vào cái nhẫn vàng thì cả hai sẽ bay đến cánh rừng đệm giữa hai thế giới. Không biết ở đấy mụ có bị xỉu đi như lần trước không? Có một cái gì đấy ở đó tác động đến mụ hoặc có thể đó chỉ là một cú sốc khi mụ bị lôi ra khỏi thế giới quen thuộc của mình. Cứ cho là mình sẽ liều mạng làm việc đó, nhưng mình biết kiếm mụ ở đâu! Mình không nghĩ là dì Letty sẽ cho mình ra ngoài trừ khi mình phải giải thích ngọn ngành là mình sẽ đi đâu. Mà mình thì không có hơn hai xu. Mình cần một khoản tiền đủ để đi xe buýt hoặc xe ngựa nếu để tìm mụ, mình buộc phải lang thang khắp London. Dù sao thì mình cũng không mảy may có ý niệm cần phải đi đâu. Không biết là bác Andrew có còn bên cạnh mụ ta không nữa. Cuối cùng có vẻ như điều duy nhất mà Digory có thể làm là ngồi đợi bác Andrew và phù thủy quay về. Nếu mọi việc xảy ra đúng như nó dự đoán, nó phải lao ra ngoài, bám vào người phù thủy đồng thời chạm tay vào chiếc nhẫn vàng trước khi mụ có cơ hội bước vào nhà. Điều đó có nghĩa là nó phải canh gác cửa trước như một con mèo rình trước hang chuột. Nó không được rời vị trí dù chỉ trong một tích tắc. Thế là nó đi vào phòng ăn và dán mắt vào cửa sổ như người ta thường nói. Đó là một cửa sổ vòm, từ đó bạn có thể nhìn từ bậc thềm trên đến cửa trước, ngoài ra còn có thể nhìn ngược nhìn xuôi xuống phố; như thế không có ai xuất hiện ở ô cửa trước mà bạn không nhìn thấy. - Không biết giờ này Polly đang làm cái gì nữa. – Digory thầm hỏi. Nó ngồi đó nghĩ vẩn vơ nhiều chuyện trong nửa giờ chậm rì đầu tiên. Bạn không cần phải sốt ruột bởi vì tôi sẽ là người nói cho bạn biết mọi chuyện. Polly về nhà trễ so với giờ ăn trưa, ai cũng thấy là giày và vớ con bé ướt sũng. Khi người nhà hỏi nó đi đâu và làm những chuyện quái quỷ gì, nó bảo nó đi ra ngoài với Digory Kirke. Trả lời vài câu hỏi thóc mách khác, nó bảo sở dĩ đôi giày bị ướt là do nó lội xuống vũng nước và vũng nước ấy ở trong một khóm rừng. Hỏi rừng ở đâu thì nó lại tắc tị không nói được. Khi người ta hỏi có phải

https://thuviensach.vn

cánh rừng ấy ở trong một công viên không thì nó trả lời với giọng vồ vập là nó cũng nghĩ thế. Từ những dữ kiện đó, mẹ Polly đi đến một kết luận là Polly đã đi ra ngoài mà không xin phép ai, lại đến một nơi mà nó không biết rõ, vào một khu rừng xa lạ và nghịch bẩn đến mức như vầy trong một vũng nước. Bấy nhiêu sự việc đủ để bà mẹ đưa ra một phán quyết: - Polly không ngoan và nó không được phép chơi với thằng nhóc Kirke nữa để đề phòng một chuyện gì tương tự có thể xảy ra. Thế là nó phải ngồi ăn bữa trưa sau khi các thành viên ngoan ngoãn khác đã dùng bữa xong và phải lên giường ngủ trưa trong vòng hai tiếng. Đó là một kỉ luật thường được áp dụng vào thời ấy. Trong lúc Digory dán mắt vào cửa sổ phòng ăn, Polly nằm trên giường, cả hai đứa đều nghĩ thời gian trôi chậm dễ sợ. Tôi cũng như thế thôi, nếu tôi ở trong hoàn cảnh của Polly, đợi cho hai giờ cấm túc trôi qua, trong khi cứ vài phút Digory lại nghe tiếng bánh xe lăn qua trên đường phố hoặc một chiếc xe chở bánh của bác thợ làm bánh mì hoặc một thằng nhỏ đầu sai của bác hàng thịt đi ra từ một góc phố và lần nào nó cũng nghĩ: - Ồ, mụ ta đã về, - để rồi nhận ra nó lại bé cái nhầm. Trong những lần báo động giả này, mỗi phút trôi qua đều dài đằng đẵng trong đó tiếng đồng hồ kêu tích tắc một cách đều đều và một con ruồi trâu cứ bay lên bay xuống, vo ve quanh cửa sổ làm cho Digory có cảm giác rất khó chịu. Đó là một trong những thời khắc yên lặng và nhàm chán nhất của buổi chiều và bao giờ cũng nghe phảng phất có mùi thịt cừu. Trong suốt mấy giờ chờ đợi dài đằng đẵng ấy có một việc nhỏ xảy ra mà tôi cũng nên điểm qua bởi vì sau đó nó trở nên rất quan trọng. Có một quý bà đến thăm mẹ Digory, mang biếu một chùm nho, và vì cánh cửa phòng để ngỏ, Digory không thể không nghe thấy tiếng trò chuyện giữa khách và dì Letty từ phòng khách vọng ra. - Ôi, những trái nho trông mới ngon lành làm sao! - Đó là giọng dì Letty. - Tôi chắc nếu trên đời này có một cái gì đó có thể làm cho em tôi khỏe lại thì đó là thứ này. Mabel đáng thương, yêu quý của chúng tôi! Tôi e là chỉ có trái cây từ mảnh đất của tuổi thanh xuân vĩnh cửu mới giúp được em nó lúc này. Bây giờ thì chẳng có gì ở trên đời này có thể làm được gì nhiều. – Đến đây, cả hai đều hạ giọng thì thầm nói nhiều chuyện khác mà nó không nghe được. Nếu cách đây mấy hôm, nó nghe được câu chuyện miền đất của tuổi

https://thuviensach.vn

trẻ vĩnh cửu nó sẽ nghĩ ngay là bà dì già nua của mình chỉ nói những chuyện tầm phào vô nghĩa như người lớn vẫn thế và nó chẳng thèm để tâm đến làm gì. Lúc này nó cũng gần như đã nghĩ như thế. Nhưng bất thình lình một ý nghĩ lóe lên trong đầu nó, rằng giờ thì nó biết (mà dì Letty lại không hề biết) là có tồn tại cả những thế giới khác và bản thân nó đã từng đặt chân đến một nơi như vậy. Rất có thể là có tồn tại Mảnh đất của Tuổi trẻ vĩnh hằng, ở một nơi nào đó. Hầu như chuyện gì cũng có thể xảy ra. Rằng có một thứ trái cây ở một miền đất khác có thể chữa bệnh cho mẹ nó. Ái chà… chắc bạn cũng rõ là khi trong bạn nảy sinh một niềm hi vọng nào đó thì bạn sẽ tha thiết mong muốn nó xảy ra như thế nào đến mức bạn gần như phải bóp chết hi vọng đó bởi vì nó quá tốt đẹp để có thể là hiện thực. Chẳng phải có bao nhiêu điều kì lạ xảy ra đó sao? Digory đang có trong tay những chiếc nhẫn màu nhiệm. Chắc chắn là có nhiều thế giới mà nó có thể bay đến qua mỗi hồ nước trong rừng. Nó có thể đi qua tất cả những cái hồ đó. Và rồi mẹ sẽ khỏe lại. Mọi thứ lại đâu vào đấy. Nó phấn khích với ý nghĩ này đến mức quên cả chuyện phải ngồi rình phù thủy. Tay nó đã sẵn sàng cho vào cái túi nó để chiếc nhẫn màu vàng thì nghe có tiếng vó ngựa nện rầm rập xuống đường phố. - Chu cha! Chuyện gì thế vậy? – Digory nghĩ. – Xe chữa cháy à? Không biết nhà nào bị cháy đây. Lạy Chúa tôi, đến rồi. Bởi vì đó là mụ ta. Tôi đâu cần phải giải thích cho bạn hiểu “mụ ta” ám chỉ cái gì, phải không? Một cỗ xe ngựa ầm ầm lao tới. Không có ai ngồi trên ghế của người đánh xe. Trên nóc xe – không ngồi mà đứng sừng sững, thỉnh thoảng lại nghiêng người để giữ thăng bằng bởi vì cỗ xe lao đi hết tốc lực với một bánh xe văng lên trời – chính là Jadis, nữ hoàng của những bà hoàng và là Thần khủng bố của xứ Charn: Hai hàm răng trắng nhe ra, đôi mắt như bốc lửa, mái tóc dài bay phần phật phía sau như đuôi sao chổi. Mụ ta ra roi quất con ngựa, không thương xót. Lỗ mũi ngựa nở rộng và đỏ rực, hai bên sườn nó bọt phun trắng xóa. Con ngựa phóng như điên đến cửa trước, sượt qua cột đèn đường trong đường tơ kẽ tóc, đoạn dừng hai chân sau lên đá hậu. Cỗ xe lao vào cột đèn vỡ ra thành mấy mảnh. Phù thủy với một cú nhảy ngoạn mục rất đúng lúc đã ngồi ngay ngắn lên lưng ngựa. Mụ sửa lại tư thế, cúi người về phía trước thì thầm một điều gì đó vào tai nó. Chắc chắn đó là

https://thuviensach.vn

những lời không có tác dụng làm con ngựa đang hăng máu dịu đi mà chỉ làm cho nó trở nên bất kham hơn. Con ngựa lại dựng hai chân sau lên đá lần nữa, tiếng hí của nó nghe như tiếng gào thét. Nó khua móng, nhe răng, mắt đỏ nọc và bờm dựng đứng lên. Chỉ có một kị sĩ tài ba mới có thể ngồi vững trên lưng nó. Trước khi Digory lấy lại được hơi thở, một loạt các việc khác dồn dập xảy ra. Một chiếc xe thứ hai lao đến sau chiếc thứ nhất, nhảy ra khỏi xe là một người đàn ông to béo mặc áo choàng dài và một viên cảnh sát. Sau chiếc xe có khoảng 20 người (đa số là những cậu bé chạy việc vặt) cưỡi xe đạp, rung chuông xe ầm ĩ, miệng la hét như điên. Cuối cùng là một đám đông chạy bộ: tất cả đều mệt sau một đoạn đường chạy thục mạng nhưng rõ ràng là họ rất khoái trò này. Các cửa sổ trông ra đường của tất cả các ngôi nhà đều bật mở, một cô hầu gái hoặc một người bán thịt xuất hiện ở mỗi cánh cửa đi vào nhà. Họ không muốn bỏ qua một dịp vui vẻ. Trong khi đó, một ông già bắt đầu vùng vẫy như điên để thoát ra khỏi cỗ xe bị vỡ nát. Vài người lao đến giúp đỡ ông ta, nhưng bởi vì người này thì muốn lôi qua cửa này, người khác lại muốn kéo ông ra chỗ khác thành thử ông không thể chui ra nhanh như mình muốn. Digory đoán ông già đó chính là bác Andrew nhưng nó không thể nhìn rõ mặt bởi vì chiếc mũ ông đã chụp xuống che khuất một phần khuôn mặt. Digory lao ra, nhập vào đám đông. - Người đàn bà ấy, chính bà ta! – Một người đàn ông to béo kêu lên chỉ vào Jadis. – Hãy thực hiện trách nhiệm của mình đi, ông đội. Bà ta đã cướp cửa hiệu của tôi, thiệt hại hàng trăm, hàng ngàn bảng đấy. Coi kìa, coi cái sợi dây ngọc trai đeo quanh cổ cô ả kìa, của tôi đấy. Cô ả còn tặng tôi một bên mắt tím đen đấy, còn nữa… - Công nhận người đẹp chơi đẹp thật. – Một người trong đám đông nói. – Một con mắt đẹp như thế thì tôi cũng muốn nhìn ngắm nữa là. Cái đẹp thì phải được… Lạy Chúa tôi, khiếp… đàn bà gì mà bốc thế… Chu cha! - Ông phải đặt một miếng bít tết tươi ngon lên mắt, thưa ông, đó là việc cần làm ngay, - một cậu loong toong trong một cửa hàng thịt pha trò. - Nào bây giờ thì, - người có vẻ quan trọng nhất trong đám cảnh sát nói, - tất cả chuyện này là như thế nào đây? - Báo cáo ông, cô ta… - người chủ hiệu to béo toan bắt đầu thì có một người la lớn. - Đừng để lão già trong xe kia trốn thoát. Bắt lão lại. – Lão già đích thị là bác Andrew,

https://thuviensach.vn

thành công trong việc chui ra khỏi xe đang đứng xoa xoa mấy chỗ bị đau. - Nào bây giờ, - viên cảnh sát quay sang bác, - chuyện này nghĩa là thế nào đây? - Womfle – pomfy – shomf. – Giọng lập bập của Andrew vang ra bên từ bên trong cái mũ. - Không phải chuyện đùa. – Viên cảnh sát nói giọng nghiêm khắc. – Ông sẽ thấy ngay là chuyện này chẳng có gì buồn cười hết. Bỏ mũ ra nghe chưa? Nói thì dễ hơn làm. Trong khi bác Andrew cố gắng một cách vô vọng để gỡ cái mũ ra thì có hai viên cảnh sát đỡ vành mũ, giúp ông kéo nó ra. - Cảm ơn, cảm ơn, - bác Andrew nói với giọng yếu ớt, - cảm ơn nhiều. Trời ơi, tôi được một phen hú vía. Có ai vui lòng cho tôi xin một hớp rượu mạnh không? - Bây giờ xin ông vui lòng đi theo tôi. – Ông sĩ quan cảnh sát rút ra một cuốn sổ to tổ bố và một cái bút chì bé tẹo. – Ông chịu trách nhiệm về người phụ nữ trẻ kia phải không? - Coi kìa! – Một vài giọng nhao nhao cất lên và viên cảnh sát nhảy ra sau rất đúng lúc. Con ngựa nhắm đá vào ông một đòn chí mạng nếu ông không tránh được. Phù thủy điều khiển ngựa chạy vòng tròn để mụ có thể đối mặt với đám đông trên lưng con ngựa dựng đứng người lên trên hai chân sau. Mụ lăm lăm trên tay một con dao dài, loang loáng, bận rộn giải phóng con ngựa ra khỏi cỗ xe vỡ nát. Trong lúc đó, Digory cố len lỏi đến gần vị trí mà nó có thể chạm tay vào phù thủy. Điều này không dễ dàng chút nào bởi vì phía gần nó nhất thì có quá nhiều người đang chen lấn xô đẩy nhau, để sang được phía bên kia thì nó phải lách qua được những cái móng ngựa đang giương lên và một hàng rào bao quanh lãnh địa trước nhà, bởi vì nhà họ Ketterley có một tầng hầm. Nếu bạn biết bất cứ cái gì về lũ ngựa, nhất là khi bạn chứng kiến cảnh một con ngựa đang lúc nổi xung, bạn sẽ nhận ra chỉ có mất trí mới dám đối mặt với nó. Digory hiểu biết về loài ngựa nhưng nó vẫn nghiến chặt hàm răng lại sẵn sàng liều một phe ngay khi có cơ hội làm thế. Một người đàn ông mặt đỏ gay đỏ gắt, đôi một chiếc mũ quả dưa lách vai đi qua đám đông chen lên trước. - Chào ông cảnh sát, - người này nói, - con ngựa người đàn bà kia đang cưỡi là của tôi, cả cỗ xe mà cô ả làm thành một đống gỗ vụn kia nữa. - Mỗi lúc một việc, xin ông, mỗi lúc giải quyết một việc thôi. – Viên cảnh sát xua tay. - Nhưng không còn thời gian nữa. – Người chủ xe nói. – Tôi biết rõ con ngựa này hơn ông. Nó không thuần như một con ngựa bình

https://thuviensach.vn

thường. Nếu cô ả kích động nó, sẽ có khối người thiệt mạng vì nó. Thưa ngài, hãy để tôi trị nó. Viên cảnh sát quá hài lòng khi có một lý do chính đáng để tránh xa con ngựa đang nổi điên. Chủ xe tiến lại gần con ngựa một bước, nhìn Jadis và nói bằng một giọng không phải là thiếu thiện chí. - Thưa cô, để tôi kìm nó lại giúp cô xuống ngựa. Cô là một tiểu thư lá ngọc cành vàng và cô không muốn tất cả đám đông này chạy theo cô, phải thế không? Cô nên về nhà, làm một ly trà ngon và nằm xuống nghỉ ngơi một lát. Sau đó cô sẽ cảm thấy khá hơn nhiều. – Cũng lúc đó người đàn ông chìa tay ra cho con ngựa, nói với nó: - Yên nào, Strawberry 1. Đứng yên nào. - Đồ chó! – Cái giọng tách bạch lạnh lùng của phù thủy vang lên át hẳn những giọng nói khác. – Đồ chó, bỏ tay ra khỏi con ngựa hoàng gia của ta. Ta chính là nữ hoàng Jadis. ---------- 1 Strawberry: Quả Dâu Tây (tên con ngựa).

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 8

Ô hô! Nữ hòn! Ngươi là Nữ hòn? Chúng ta đang chứng kiến chuyện quái gì thế này? Một giọng nói vút lên. Rồi một giọng khác hùa vào: - Chào mừng Nữ hòn của Colney Atch. – Rồi nhiều tiếng nói cùng cất lên nhao nhao. Một màu hồng rực lên trên đôi má của phù thủy trong lúc mụ ta nhè nhẹ cúi chào. Những tiếng trêu chọc vừa tắt đi thì những tràng cười khác lại rộn lên, bây giờ thì phù thủy hiểu đám đông chỉ đem mình ra làm trò cười. Khuôn mặt đẹp chợt biến sắc và mụ ta đổi sang cầm dao bên tay trái. Rồi, không hề có dấu hiệu cảnh báo, mụ làm một việc khiến mọi người dựng tóc gáy vì sợ. Dễ dàng và nhẹ nhàng như thể đó là một việc làm tầm thường nhất trên đời, mụ đưa tay phải ra nhổ một trong những thanh giằng cột đèn. Mụ phù thủy đánh mất pháp thuật của mình trong thế giới của chúng ta thì mụ lại không bị mất đi sức mạnh, mụ có thể dễ dàng bẻ gãy một thanh sắt như thể nó chỉ là một cái que cắm kẹo mạch nha. Phù thủy ném vũ khí lên không trung, giơ tay đón bắt, vung lên thị uy rồi thúc ngựa xông lên. - Bây giờ thì có cơ hội cho mình rồi. – Digory thầm nghĩ. Nó lao giữa con ngựa và hàng rào và bắt đầu chạy lên trước. Giá như con ngựa dữ chỉ khựng lại một giây thì nó đã tóm được gót chân phù thủy. Phù thủy vừa nện thanh sắt xuống cái mũ của ông cảnh sát trưởng; ông này ngã xụi lơ như một con kị trong trò chơi ki 9 con. - Nhanh lên Digory! Phải chặn lại ngay. – Một giọng nói vang lên sau lưng nó. Đó là Polly chạy lao ra đường ngay khi nó được phép ra khỏi giường. - Cậu hãy giúp một tay. – Digory hổn hển nói. – Bám chặt lấy tớ. Cậu hãy lo chuyện cái nhẫn. Màu vàng, nhớ nhé. Đừng chạm vào nó cho đến khi tớ bảo. Lại một cú đánh nữa và một người cảnh sát ngã gục xuống đường. Một giọng gào lên sôi sục vì giận dữ: - Lôi con mụ kia xuống. Lấy một vài viên đá lát đường. Gọi quân đội đến. Nhưng đại đa số mọi người lo tránh càng xa phù thủy càng tốt. Tuy vậy người đánh xe rõ ràng vẫn là người dũng cảm nhất và nghĩa hiệp nhất bởi vì anh vẫn là người chạy theo

https://thuviensach.vn

con ngựa, với lối chạy lắt léo để tránh đòn, nhưng vẫn cố nắm cương con Strawberry. Đám đông hò hét, la ó vang trời. Một hòn đá trượt qua đầu Digory. Rồi giọng phù thủy vang lên rõ ràng, âm vang như tiếng chuông nhà thờ lớn và nghe trong giọng nói có cảm giác mụ ta lấy làm khoái trá lắm lắm. - Lũ rác rưởi. Các ngươi sẽ phải trả một giá thật đắt cho chuyện này một khi ta đã chinh phục được cả thế giới này. Không có một hòn đá nào trong thành phố này còn nguyên vẹn. Ta sẽ biến nó thành một Charn, hay Felinda hay Sorlis hay như Bramandin. Cuối cùng Digory cũng nắm được vào mắt cá chân phù thủy. Mụ dùng gót đá một cái vào miệng nó. Vì đau mà nó mất thăng bằng. Môi nó bị rách, miệng nó chảy máu. Từ một chỗ nào đó rất gần vang lên giọng bác Andrew trong một tiếng kêu gào run rẩy: - Thưa bề trên… bà chủ trẻ yêu quý của bề tôi… vì các thánh thần tối cao, xin bà chủ hãy bình tâm lại. Digory cố gắng tóm lấy gót phù thủy lần thứ hai nhưng lại bị trượt. Nhiều người bị thương bởi thanh sắt. Digory nỗ lực thêm một lần nữa, nó tóm lấy cái gót, giữ thật chặt như cái chết không chịu lùi bước và nó hét lên bảo Polly: - Đi! Và rồi tạ ơn đấng tối cao. Những khuôn mặt hoảng sợ giận dữ biến mất. Những giọng nói hoảng hốt, tức tối tắt hẳn. Tất cả, trừ giọng nói của bác Andrew. Ngay bên cạnh Digory trong bóng đêm dày đặc, cái giọng rền rĩ ấy vang lên: - Ôi, ôi đây là một cơn mê sảng à? Tất cả thế là hết ư? Tôi không thể chống lại. Như thế là không công bằng. Tôi không bao giờ muốn trở thành một pháp sư. Tất cả chỉ là một sự hiểu lầm. Tất cả là lỗi lầm của bà mẹ đỡ đầu của tôi. Tôi phải chống lại điều này. Trong tình trạng sức khỏe của tôi, dòng họ Dorsetshire cổ xưa… - Thật chán chết. – Digory nghĩ. – Chúng mình đâu có muốn đem bác ấy theo, cái mũ của mình… thật là một buổi cắm trại ngoài trời. Này Polly, cậu có mặt ở đây không? - Có, mình đây này. Nhưng cậu đừng có xô đẩy chứ. - Tớ đâu có xô đẩy ai. – Digory bắt đầu nhưng trước khi nó có thể nói thêm bất cứ điều gì thì đầu mọi người đã nhô lên khỏi mặt nước, chung quanh họ là khoảng không ấm áp, xanh rờn và rực rỡ ánh mặt trời. Vừa bước lên khỏi hồ nước Polly đã kêu lên: - Nhìn kìa? Chúng ta mang theo cả con ngựa già nữa. Và cả ông Ketterley, anh đánh xe. Một cái nồi chứa đầy nhóc những con cá. Vừa lúc phù thủy thấy mình, một lần nữa lại ở trong rừng, mặt mụ

https://thuviensach.vn

tái nhợt đi, đầu cúi gục xuống cho đến khi mặt chạm vào bờm ngựa. Bạn có thể thấy mụ không còn chút sức lực nào. Bác Andrew vẫn run lẩy bẩy. Con ngựa Strawberry lắc lắc đầu, hí lên một tiếng vui mừng, có vẻ như đã thuần lại. Cho đến lúc ấy Digory mới thấy con ngựa Strawberry tỏ ra im lặng, đôi tai vừa mới đây còn dựng đứng lên trên đầu bây giờ đã trở lại đúng vị trí và ngọn lửa hừng hực không còn bốc cháy trong đôi mắt nó nữa. - Tốt lắm, cậu bé. – Anh đánh xe nói, vỗ vỗ lên cổ con ngựa Strawberry. – Tốt hơn rồi. Đừng lo lắng cậu bé. Strawberry làm một việc thông thường nhất trên đời, cảm thấy khát nước (điều này cũng chẳng có gì lạ) nó thong thả đi đến cái hồ gần nhất, bước xuống uống nước. Digory vẫn nắm gót chân phù thủy, Polly vẫn giữ tay Digory. Một tay anh đánh xe đặt lên bờm con ngựa, bác Andrew vẫn chưa hoàn hồn, một tay vẫn bám chặt lấy bàn tay còn lại của anh đánh xe. - Nhanh lên, - Polly nói, liếc nhìn Digory, - nhẫn xanh. – Vì thế mà con ngựa không bao giờ uống được một ngụm nước ở đây. Ngược lại cả đoàn người và con ngựa thấy mình chìm vào trong bóng đêm. Strawberry hí vang; bác Andrew vẫn không thôi rên rỉ. Digory nói: - Đây cũng là một chút may mắn. Im lặng một lúc. Đoạn Polly lên tiếng: - Chúng ta không nên ở gần quá đúng không? - Có vẻ như chúng ta đang ở một nơi nào đó, - Digory nói. – Ít nhất thì tớ cũng đang đứng trên một vật cứng. - Tại sao, ừ mà tớ cũng thấy thế, bây giờ tớ phải suy nghĩ một chút. – Polly nói. – Nhưng sao trời lại tối quá vậy? Này, cậu có nghĩ là chúng ta đến nhầm cái hồ khác hay không? - Có lẽ đây là Charn. – Digory nói. – Chỉ có điều chúng ta ở lại đây vào giữa ban đêm thôi. - Đây không phải là Charn. – Giọng phù thủy vang lên. – Đây là một thế giới trống rỗng. Chẳng có gì ở đây hết. Nhưng thật ra đây là một Cõi hư vô khác thường. Không hề có một ngôi sao. Trời tối đen đến nỗi không thể nhìn thấy bất cứ vật gì và bất kể là bạn nhắm mắt hay mở mắt thì cũng không có gì khác biệt. Dưới chân họ là vật gì bằng phẳng và lành lạnh. Cũng có thể là mặt đất nhưng chắc chắn không có cỏ và cây cối. Không khí khô và lạnh nhưng không hề có gió. - Số phận cuối cùng cũng đã tuyên án với ta. – Phù thủy nói với giọng bình thản nghe rợn cả người. - Đừng nói thế, - bác Andrew lảm nhảm, - công nương yêu quý của tôi, xin nàng đừng nói những lời như thế. Có thể mọi việc

https://thuviensach.vn

không đến nỗi tệ hại như thế đâu. Này anh bạn xà ích – người bạn quý hóa của tôi, anh bạn có mang theo người một chai rượu không? Một vài giọt cay cay là cái mà tôi cần nhất vào lúc này. - Thôi nào, thôi nào! – Giọng người đánh xe vang lên rắn rỏi, bình tĩnh và đầy sức động viên. – Hãy bình tĩnh, tất cả mọi người, đó là điều tôi muốn nói. Không có ai có cái xương nào bị gãy chứ? Tốt. Thế là vẫn còn có cái gì đó để cảm tạ trời đất sau một cú rơi tự do như thế! Không có ai dám chờ đợi điều này sau những chuyện như vậy đâu. Chà chà, nếu chúng ta rơi xuống một cái mỏ nào đó – xem chừng đó có thể là một cái trạm mới mẻ trong lòng đất – thế thì thế nào cũng có ai đó đến đón chúng ta đi, cứ chờ xem! Và nếu chúng ta phải chết – điều mà tôi sẽ không phủ nhận là không thể xảy ra – phải, thế thì các vị hãy nhớ là những điều tồi tệ hơn có thể xảy ra ngoài biển và con người ta ai cũng phải chết vào một lúc nào đó. Thế nên chả có gì phải sợ nếu như chúng ta biết sống một cách tử tế, đúng đắn. Nếu quý vị hỏi tôi, tôi nghĩ điều tốt nhất mà chúng ta có thể làm để giết thời gian là cùng nhau hát một bài. Và anh hát trước. Anh bắt nhịp vào một bài ca tạ ơn cho một mùa gặt bội thu, tất cả đã được gom vào trong kho an toàn. Không phải là một bài hát phù hợp với một nơi chẳng có gì mọc lên được từ hồi khởi thủy, nhưng đấy là bài hát mà anh nhớ nhất. Người đánh xe có một chất giọng tốt và bọn trẻ hòa giọng cùng với anh; bài hát vang lên đầy lạc quan, phấn khởi. Chỉ có bác Andrew và phù thủy là không tham gia. Đến cuối bài hát, Digory cảm thấy có ai đó chạm vào khuỷu tay nó và căn cứ vào cái mùi rượu mạnh, mùi xì gà và quần áo mới hồ nó nghĩ đó chính là bác Andrew. Bác thận trọng kêu nó ra một chỗ khuất. Khi họ đã đi đủ xa, ông ghé vào tai nó thì thà thì thầm làm nó nhột: - Này, nhóc. Cháu hãy chạm vào cái nhẫn đi. Chúng ta hãy biến khỏi đây. Nhưng phù thủy có đôi tai cực thính. - Đồ ngu! – Mụ hét lên, nhảy ngay xuống ngựa. – Ngươi quên là ta có thể nghe được suy nghĩ của người khác sao? Thả thằng nhỏ ra! Nếu ngươi bày trò phản trắc ta sẽ trừng trị ngươi bằng một cách mà ngươi chưa bao giờ nghe thấy ở tất cả các thế giới, kể từ ngày khởi đầu đến bây giờ. - Và, - Digory nói thầm, - nếu bác nghĩ cháu là một con heo bẩn thỉu có thể thoát thân một mình để lại Polly, anh đánh xe và con ngựa ở một nơi như thế này thì bác nhầm to rồi. - Mày

https://thuviensach.vn

là một thằng lỏi ngang ngạnh, hỗn xược. – Ông bác nó càu nhàu. - Suỵt! – Người đánh xe lên tiếng. Tất cả im lặng lắng nghe. Cuối cùng, trong bóng đêm sâu thẳm đã có một cái gì đó xảy ra. Một giọng hát cất lên. Nghe như từ rất xa. Digory cảm thấy khó mà xác định được nó vang lên từ hướng nào. Có những lúc nó như vang lên từ tất cả các hướng. Lại có khi, Digory nghĩ, nó vọng lên từ trong lòng đất dưới chân họ. Ở giai điệu trầm trầm, nó đủ thấp để có thể là tiếng vọng của chính mặt đất. Một bài ca không lời. Thực ra cũng khó xác định giai điệu của nó. Chẳng qua đó chỉ là một chuỗi tiếng động tuyệt vời nhất mà Digory từng nghe, bởi vì mọi phép so sánh đều khập khiễng. Phải, một tiếng động có một âm giai đẹp đến không ngờ. Con ngựa dường như cũng thích nghe, nó hí lên bằng tiếng kêu tán thưởng của loài ngựa; sau nhiều năm kéo xe khách trên kinh thành, nó thấy mình trở về cánh đồng xưa, nơi nó chạy nhảy tung tăng từ lúc còn là một chú ngựa non; rồi nó như thấy lại cái người mà nó vẫn nhớ và yêu thương đang chạy ngang qua cánh đồng, đến với nó với một nắm đường trên tay. - Tuyệt! – Anh đánh xe kêu lên. – Âm thanh này, sao mà hay đến thế! Sau đó có hai điều kì lạ cùng xảy ra. Một là cái giọng ấy đột ngột hòa chung vào nhiều giọng khác; nhiều đến nỗi bạn không thể đếm xuể. Tất cả các giọng hòa quyện vào nhau, nốt cao nhất còn cao hơn cả nốt đô trưởng: những giọng ca mảnh, xao xuyến và trong như tiếng hạc. Điều ngạc nhiên thứ hai là màn đêm đen như nhung trên đầu bất chợt lấp lánh các vì sao. Màn trời không hiện dần lên những chấm sao như ta vẫn thấy trong một đêm mùa hạ; chỉ là vừa mới đây còn chẳng có gì ngoài một màn đen nhức nhối thế mà chớp mắt một cái đã thấy có hàng ngàn, hàng ngàn những điểm sáng lung linh – những ngôi sao đơn lẻ, những chòm sao, những hành tinh sáng hơn và lớn hơn bất cứ vì tinh tú nào ta nhìn thấy từ trái đất. Nền trời trong vắt không hề có một gợn mây. Những ngôi sao mai và những giọng hát mới xuất hiện đồng thời. Nếu bạn nghe và chứng kiến điều này như Digory, bạn sẽ cảm thấy một niềm tin xác tín rằng chính là các ngôi sao đang rì rào ca hát và rằng chính cái giọng đầu tiên sâu thẳm ấy đã làm chúng xuất hiện và khiến chúng cùng cất lên tiếng hát. - Vinh quang thay! – Người đánh xe nói. – Tôi hẳn sẽ trở thành một người tốt đẹp hơn trong đời một khi đã được biết đến

https://thuviensach.vn

những thứ như thế này. Bây giờ giọng hát chính đã vươn cao hơn, cao hơn, mang âm hưởng chiến thắng; những giọng hát bè phụ họa theo sau khi cùng hòa với nó được một lúc, bắt đầu trở nên yếu dần. Và lúc này lại có một cái gì khác xảy ra. Ở một quãng xa xôi và ngang bằng với mặt đất, vệt màu đen dần dần chuyển sang màu tro. Một ngọn gió mơn man, lành lạnh hết sức sảng khoái bắt đầu nổi lên. Bầu trời chỗ này từ từ nhạt dần một cách đều đặn. Bạn có thể nhìn thấy bóng dáng các ngọn đồi thẳng đứng, in các bóng đen thẫm của nó lên nền trời. Suốt thời gian đó giọng chính vẫn tiếp tục ca hát. Chẳng bao lâu sau đã có đủ ánh sáng để người này có thể nhìn tỏ mặt người kia. Người đánh xe và hai đứa trẻ há to miệng, đôi mắt sáng ngời lên; họ đang uống vào lòng chuỗi âm thanh với dáng vẻ tựa hồ như nó nhắc nhở họ nhớ đến một cái gì đó. Bác Andrew cũng há hốc mồm ra nhưng không phải vì vui mừng. Môi ông trễ xuống làm như quai hàm dưới sắp long ra khỏi khuôn mặt. Đôi vai cụp hẳn lại và hai đầu gối run lẩy bẩy. Ông không thích cái giọng hát này chút nào. Nếu có thể thoát khỏi cái âm thanh này bằng cách chui vào một cái lỗ chuột trũi, ông hẳn sẵn lòng làm thế. Nhưng phù thủy lại có cái vẻ như thể bằng một cách nào đó mụ có khả năng thẩm âm tốt hơn bất cứ ai trong bọn. Cái miệng chúm chím, đôi môi hơi mím lại, hai tay nắm chặt vào nhau. Kể từ lúc bài hát bắt đầu, mụ đã có cảm giác rằng cả thế giới này tràn ngập một phép màu khác hẳn pháp thuật của mụ và nó áp đảo hơn. Đó là điều mụ không sao chịu nổi. Mụ có thể nghiền nát cả thế giới này hoặc tất cả những thế giới khác nếu như có thể chặn được tiếng hát. Con ngựa đứng yên, hai tai dựng đứng về phía trước và giật mạnh. Chốc chốc nó lại khịt khịt mũi và giậm giậm móng xuống đất. Nó không còn giống một con ngựa kéo xe già nua mỏi mệt nữa; nhìn nó bạn có thể tin rằng nó đã tham gia nhiều trận chiến oanh liệt. Bầu trời đằng đông chuyển dần từ màu trắng sữa sang màu hồng phớt và từ màu hồng sang ráng vàng mỡ gà. Giọng hát cao hơn, cao hơn cho đến khi cả không gian rung động vì tiếng hát ấy. Đúng lúc nó chuyển sang nốt đô trưởng kéo dài hùng tráng nhất của một khúc ca khải hoàn thì mặt trời nhô lên. Digory chưa bao giờ trông thấy một mặt trời như vậy. Mặt trời ở Charn già hơn mặt trời của chúng ta, mặt trời ở đây lại trẻ hơn. Bạn có thể hình dung rằng nó cười vui

https://thuviensach.vn

suốt chặng đường đi lên của nó. Những tia nắng mặt trời chiếu xiên ngang mảnh đất giúp các du khách bất đắc dĩ có ý niệm đầu tiên về cái nơi họ vừa đặt chân đến. Đó là một thảo nguyên có một con sông rộng, nước chảy xiết, uốn lượn tìm đường chảy về hướng Đông như để đến tận chỗ của mặt trời. Có nhiều rặng núi cao ở hướng Nam, phía Bắc là những ngọn đồi lúp xúp. Đây là một thung lũng chỉ thuần túy có đất, đá và nước, không hề có một cái cây, một bụi cây, thậm chí một cọng cỏ cũng không hề nhìn thấy. Mặt đất có nhiều màu, những gam màu nóng sống động và tươi rói làm cho máu bạn chảy rần rật đầy hứng khởi cho đến khi bạn nhìn thấy chính Người Ca sĩ thì bạn quên đi tất cả mọi thứ khác. Đó là một con sư tử. To lớn, bộ lông dài và rậm, rực sáng; nó đứng, ngước mặt về phía mặt trời lên. Cái miệng nó mở to trong khi hát và nó đứng cách đoàn người chừng khoảng 300 mét. - Đây là một thế giới chết tiệt - Phù thủy nói. - Chúng ta phải bay khỏi đây ngay. Chuẩn bị làm phép. - Tôi hoàn toàn đồng ý với công nương. – Bác Andrew hùa theo ngay. - Một nơi khó chịu nhất. Tuyệt nhiên không có dấu chân con người, chưa được khai phá. Trời ơi, nếu như tôi mạnh hơn và có một khẩu súng. - Trời đất! - Người đánh xe nói. - Ông không nghĩ là ông sẽ bắn nó đấy chứ? - Ai sẽ bắn? - Polly hỏi. - Chuẩn bị làm phép, lão già ngu ngốc kia. - Jadis ra lệnh. - Chắc chắn rồi thưa công nương. - Bác Andrew nói vẻ ranh mãnh. - Cần phải có hai đứa bé chạm vào người tôi. Đeo cái nhẫn đi về nhà ngay, Digory. Ông chỉ muốn bỏ đi khỏi đây mà không có phù thủy. - Ồ, đó là chiếc nhẫn, phải không? - Jadis kêu lên. Mụ hắn sẽ cho tay vào túi Digory trước khi nó kịp trở tay, nhưng trẻ con hành động mau lẹ hơn, nó nắm lấy tay Polly, hét lên: - Cẩn thận! Nếu bất cứ ai trong các người tiến gần thêm một vài phân, cả hai chúng tôi sẽ biến mất để mặc các người ở lại đây. Phải, tôi có trong túi quần chiếc nhẫn sẽ đưa Polly và tôi về nhà. Nhìn đây, tay tôi đã sẵn sàng. Vì thế hãy giữ một khoảng cách. Em rất tiếc cho anh (Nó nói với người đánh xe) và con ngựa nhưng em không thể làm gì khác. Còn về các người - nó quay sang bác Andrew và phù thủy, - cả hai đều là pháp sư vì thế các người sẽ thích sống chung với nhau. - Bài hát, xin mọi người vui lòng giữ trật tự. - Người đánh xe nổi cáu. Tôi muốn lắng nghe giai điệu này. – Bởi vì bây giờ bài hát đã thay đổi tiết tấu.

https://thuviensach.vn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 9

Sư tử đi đi lại lại trên mảnh đất trơ trụi, vừa đi vừa hát một bài ca mới. Đó là một bài ca dịu dàng hơn, du dương hơn bài trước, trong đó nó mời gọi các vì sao và mặt trời. Phải, đây là một giai điệu trữ tình, nghe như tiếng róc rách của dòng suối. Trong lúc nó bước đi và ca hát như vậy, cả thảo nguyên chuyển sang màu xanh biếc với cỏ non lún phún mọc từ chỗ sư tử đứng và chạy lan ra xa như một dòng nước. Cỏ chạy lên sườn đồi như sóng gợn. Trong vòng một vài phút nó bò lên chân núi ở các rặng núi xa xa, làm cho cái thế giới non trẻ này mỗi lúc một trở nên mềm hơn, dịu hơn. Bây giờ đã có thể nghe tiếng gió đùa nhẹ trong lá cỏ, rồi chẳng mấy chốc đã có những vật khác xuất hiện cùng với cỏ. Trên các triền núi cao, bụi thạch nam mọc lên một màu xanh lam. Những bụi cây to hơn, xanh hơn hiện lên trong thung lũng. Digory không biết là có chúng cho đến khi có một lùm cây mọc lên ngay cạnh nó. Đầu tiên nó là một vật nhỏ và nhọn rồi nó chĩa ra hàng chục cánh tay, sau đó một màu xanh biếc phủ lên những cánh tay đó và nó lớn lên với tốc độ một giây một centimet, bây giờ thì có hàng chục những vật như thế bao quanh Digory. Khi nó cao ngang tầm cậu bé, - Digory mới nhận ra. - Ồ, đó là một cái cây! Thật phiền toái, như sau này Polly nói, khi bạn không được yên tĩnh một mình ngắm cảnh tượng có một không hai này. Đúng lúc Digory thốt lên. - Ồ, cây đang mọc! - thì nó lại phải nhảy lên vì bác Andrew đã len lén đến gần nó, toan thò tay vào túi nó. Mưu toan này của ông pháp sư già cũng chẳng đi đến đâu, dù ông có lấy được chiếc nhẫn cũng vậy, bởi vì ông nhắm đến cái túi bên phải là cái túi mà ông nghĩ có chiếc nhẫn màu xanh có thể đưa ông về nhà. Tất nhiên Digory không muốn mất đi một chiếc nào. - Dừng tay! - Phù thủy hét lên. – Lùi lại! Không, lùi xa hơn nữa. Bất cứ ai tiến đến gần một trong hai đứa, trong phạm vi mười bước chân ta sẽ móc óc kẻ đó ra ngay. - Mụ ta giơ thanh sắt mà mụ ta đã nhổ ở cột đèn, sẵn sàng làm đúng lời đe dọa. Một cách nào đó, chẳng ai

https://thuviensach.vn

dám nghi ngờ khả năng đánh trúng mục tiêu của phù thủy. - Thế ra ngươi muốn lẻn về thế giới của mình với thằng lỏi để mình ta ở lại nơi này? Cuối cùng cơn giận của bác Andrew đã thắng được nỗi sợ của ông. - Phải, thưa bà, tôi muốn thế đấy. - Ông dõng dạc nói. – Chẳng cần gì phải nghi ngờ điều đó. Và tôi hoàn toàn có quyền làm thế. Tôi đã chịu đựng một sự đối xử nhục nhã nhất, tồi tệ nhất. Tôi đã làm hết sức mình để chứng minh với bà là người ta phải cư xử như thế nào trong một xã hội văn minh. Tôi được đền đáp như thế nào? Bà đã ăn cướp - tôi phải lặp lại cái từ này - ăn cướp của một nhà kim hoàn đáng được kính trọng. Bà cứ nhất định buộc tôi phải chiều lòng bà bằng những món đắt tiền - nếu không muốn nói là một hành động phô trương - trong bữa trưa, vì thế mà tôi buộc phải đem cắm chiếc đồng hồ và sợi dây xích vàng (và để tôi nói cho bà biết, không một thành viên nào trong gia đình tôi có thói quen đến tiệm cầm đồ, trừ chú em họ Edward, người mà giờ đây đang ở Yeomanry). Trong suốt bữa ăn khó tiêu hóa mà tôi cảm thấy tồi tệ ngay từ đầu - cử chỉ và cách nói năng của bà đã thu hút sự chú ý thiếu thiện cảm của những người có mặt trong nhà hàng. Tôi cảm thấy bị làm nhục ở nơi công cộng. Tôi sẽ không bao giờ dám ló mặt ở nơi đấy lần nữa. Bà đã tấn công cảnh sát. Bà ăn cướp…. - Ôi, thôi xin ông đừng nói nữa, đừng nói chuyên ấy nữa. - Người đánh xe can. – Hãy quan sát và lắng nghe những gì đang diễn ra. Đừng cãi vã nữa. Chắc chắn là có nhiều cái để nhìn và nghe. Cái cây mà Digory chú ý nhìn, vào lúc này đã là một cây sồi vạm vỡ xòa những tán lá xum xuê vẫy nhẹ trong gió sớm ngay trên đầu nó. Họ đứng trên một thảm cỏ xanh, mát lạnh sương sớm có điểm những đóa hoa cúc và hoa mao lương vàng rộm. Xa xa một chút, dọc theo bờ sông, bên kia lau sậy mọc lên xanh biếc; ở bên này mọc chen nhiều loài thực vật nở hoa: cây lý chua, tử đinh hương, hồng dại và đỗ quyên. Con ngựa cúi xuống ngoạm một miệng đầy cỏ non ngon lành. Trong suốt thời gian sư tử cất tiếng hát, nó đều đặn đi lại, ngang dọc, lên xuống không nghỉ. Rõ ràng mỗi một vòng nó đi như vậy nó lại tiến đến gần các lữ khách của chúng ta hơn. Polly cảm thấy bài hát của sư tử mỗi lúc một thêm ý vị hơn bởi vì nó biết mình đã bắt đầu thấy được mối liên hệ giữa tiếng hát và những việc đang diễn ra xung quanh. Một hàng cây linh sam đen đen mọc

https://thuviensach.vn

lên từ đỉnh một ngọn đồi cách chỗ họ đứng chừng 100 mét và nó cảm thấy việc này có liên quan đến một nốt nhạc kéo dài, sâu lắng mà sư tử hát lên một giây trước đó. Khi sư tử chuyển sang một chuỗi âm thanh có tiết tấu nhanh hơn, bay bổng hơn, Polly không còn ngạc nhiên nữa khi thấy hoa anh thảo mọc lên khắp nơi. Như vậy, với một niềm tin không thể diễn thành lời, nó cảm biết một cách chắc chắn rằng tất cả mọi thứ được – gọi ra (theo cách nói của nó) từ đầu ông sư tử. Khi bạn nghe khúc nhạc của sư tử, bạn cũng nghe thấy những cái sư tử tạo hình, khi bạn nhìn xung quanh, chứng kiến quá trình ấy. Điều này thú vị đến nỗi nó không còn tâm trí để lo ngại chuyện gì nữa. Nhưng Digory và người đánh xe không khỏi cảm thấy một chút hồi hộp vì sao mỗi vòng sư tử lại tiến đến gần nó hơn. Trong khi đó, răng bác Andrew nghiến vào nhau trèo trẹo, hai đầu gối ông bủn rủn đến nỗi dẫu có muốn ông cũng không thể bỏ chạy. Chợt phù thủy xồng xộc bước đến gần sư tử. Nó đang bước đến, vẫn luôn miệng hát, với những bước chân chậm rãi, chắc nịch. Người và vật cách nhau chừng hai mét. Phù thủy giơ tay ném thanh sắt vào đầu sư tử. Không có ai, nhất là người đó lại là Jadis, lại ném trượt trong một khoảng cách gần như vậy. Thanh sắt nhắm vào tinh mũi, giữa hai con mắt của sư tử nhưng nó lại trượt đi, cắm xuống cỏ. Sư tử vẫn bước tới. Bước di chuyển không nhanh hơn hay chậm hơn trước. Bạn không thể nói rõ là liệu sư tử có biết nó đang bị tấn công hay không. Dù những bước đi của nó không hề gây nên tiếng động, bạn vẫn cảm thấy mặt đất rung lên dưới sức mạnh của mỗi bước chân. Phù thủy rít lên và bỏ chạy, chỉ trong vòng vài giây mụ đã thoát khỏi tầm nhìn, lẫn vào giữa các hàng cây. Bác Andrew cũng lập cập chạy theo, vấp phải một rễ cây, ngã khuỵu, dập mặt xuống một dòng suối nhỏ chảy xuống nhập với dòng suối lớn. Hai đứa trẻ đứng yên không nhúc nhích, thậm chí chúng cũng không biết mình muốn làm gì nữa. Sư tử không mảy may quan tâm đến chúng, cái miệng rộng màu đỏ há to nhưng chỉ để thoát ra lời ca tiếng hát chứ không phải để càu nhàu, đe dọa ai. Nó đi sát đến bên họ, gần đến nỗi có thể đưa tay ra sờ lên bờm nó. Nhưng họ sợ nó quay lại, nhìn họ, mặt khác, bằng một cảm giác kì lạ nào đó họ lại muốn nó làm như vậy. Nhưng rồi cả bọn nhận ra nó đi qua họ như thể họ là những sinh vật vô hình và

https://thuviensach.vn

không tỏa ra mùi gì cả. Sau khi vượt qua họ vài bước, nó quay lại đi qua họ lần nữa, tiếp tục cuộc hành lễ kì lạ về hướng đông. Bác Andrew vừa ho vừa đứng dậy, miệng lắp ba lắp bắp: - Bây giờ thì Digory, chúng ta đã gạt bỏ được mụ phù thủy, còn con sư tử dữ tợn cũng đã đi xa rồi. Đưa tay cho bác và đeo nhẫn vào đi. - Bác tránh ra, - Digory nói, chạy lùi ra khỏi ông bác. – Tránh xa bác ấy ra, Polly. Đến đây, đứng cạnh tớ đây này. Này, cháu cảnh cáo bác đấy nhé, chỉ cần bác tiến lên một bước là tụi cháu biến mất đấy. - Hãy làm cái điều tôi bảo ngay bây giờ, ông mãnh, - Bác Andrew tức giận nói. – Ông mãnh, ông là một thằng nhóc con quá đáng lắm: hư thân mất nết, không biết nghe điều hay lẽ phải của người lớn. - Và không sợ gì hết. - Digory đế theo, - chúng cháu muốn ở lại đây xem chuyện gì đang diễn ra. Cháu từng nghĩ bác muốn biết về thế giới khác lắm cơ mà. Sao bây giờ bác lại đâm ra sợ sệt như một con rùa rụt đầu vậy? - Thích thú cái gì! – Bác Andrew gào lên. – Hãy coi tình trạng mà ta đang lâm vào đây này. Đây lại là cái áo khoác và áo choàng bảnh nhất của ta cơ chứ. Chắc chắn là trông bác ta rất thảm hại, bởi một điều, lúc đầu bạn càng tơ tuốt điệu đà bao nhiêu thì trông bạn càng tơi tả bấy nhiêu sau khi chui ra từ một cỗ xe ngựa vỡ nát và ngoi lên từ một dòng suối đầy bùn. - Bác không nói, - ông nói thêm, - rằng nơi này không phải là nơi thú vị. Nếu như bác trẻ hơn một chút thì việc đầu tiên mà bác làm sẽ là đưa đến đây một vài chàng trai. Một trong những người tham gia vào đội săn thú lớn. Cần phải làm một điều gì đó cho vùng đất này. Khí hậu ở đây rất tuyệt, bác chưa bao giờ được hít thở bầu không khí như thế này. Bác tin là nó sẽ rất tốt cho sức khỏe của bác nếu như các điều kiện xung quanh trở nên dễ chịu hơn. Giá mà chúng ta có một khẩu súng. - Súng sẽ bị cuốn đi. – Người đánh xe nói. - Tôi nghĩ tôi đi xem có thể kì cọ tắm rửa cho con Strawberry không. Tôi dám nói là loài ngựa còn khôn hơn một số người đấy. - Anh quay về phía Strawberry và bắt đầu huýt sáo gọi nó như một tay xà ích chính hiệu. - Bác vẫn nghĩ là con sư tử này có thể bị một khẩu súng bắn chết sao? - Digory hỏi. - Nó có bị thanh sắt đâm trúng đầu đâu. - Tất cả là do lỗi của bà ta, - bác Andrew mạnh miệng kết luận, - sao có thể hành động lỗ mãng như vậy được. Đây là một việc làm có thiên hướng tinh thần. - Ông vừa nói vừa xoa hai tay vào nhau, bẻ các đốt

https://thuviensach.vn

ngón tay răng rắc; đúng là một lần nữa bác lại quên mất chuyện phù thủy đã làm bác kinh hồn bạt vía như thế nào, những lúc mụ có mặt ở gần. - Đó là một việc làm độc ác, - Polly kêu lên, - con sư tử có làm gì hại mụ ta đâu? - Ối la la! Cái gì thế này? – Chợt Digory la lên rồi lao về phía trước xem xét một cái gì đó cách đấy vài mét. - Này, Polly, - nó quay lại gọi bạn, - đến đây coi đi. Bác Andrew đến coi cùng nó, không phải bởi vì bác tò mò muốn xem mà chỉ vì bác muốn bên cạnh bọn trẻ - có thể có cơ hội ăn cắp nhẫn của chúng. Nhưng mà khi ông nhìn thấy cái mà Digory đang nhìn thì cả ông bắt đầu cảm thấy thích thú. Đó chính là mô hình nhỏ của một cái cột đèn, cao khoảng một mét nhưng điều thú vị là nó đang cao và to hơn trong lúc họ đứng nhìn; trong thực tế nó đang lớn lên như một cái cây. - Nó cũng sống - tớ muốn nó phát sáng. – Digory nói. Và cậu bé đã nói đúng, mặc dù tất nhiên, ánh mặt trời rực rỡ làm cho ngọn lửa nhỏ trong ngọn đèn khó nhìn thấy, trừ khi là bạn phải lấy tay che lại. - Đáng kinh ngạc, đáng kinh ngạc nhất đấy. – Bác Andrew lầm bẩm. – Cả đến tôi cũng không bao giờ mơ đến một phép màu như vậy. Chúng ta đang ở trong một thế giới, nơi hết thảy mọi thứ, đến cả cái cột đèn cũng có sự sống và cũng tăng trưởng. Bây giờ thì tôi tự hỏi hạt giống của cái cột đèn này từ đâu mà có? - Bác không thấy à? - Digory hỏi. – Đó là nơi thanh sắt rơi xuống - chính là cái thanh giằng mà phù thủy nhổ ra từ trước cửa nhà ta. Nó đã cắm xuống đất và bây giờ mọc lên như một cây cột đèn con. Nhưng bây giờ nó không còn là – con - nữa mà nó đã cao bằng Digory trong khi nó say sưa phân tích. - Thế đấy! Thật tuyệt vời, trên cả tuyệt vời – Bác Andrew nói, vặn hai tay vào nhau nhanh hơn bao giờ hết. - A ha ha! Họ đã cười vào pháp thuật của ta. Cô em ngu ngốc của ta đã nghĩ ta bị tâm thần. Ta tự hỏi bây giờ thì bọn họ sẽ nói gì đây? Ta đã khám phá ra một thế giới mà trong tất cả mọi thứ đều tuôn trào sự sống và sức tăng trưởng. Colombus, bây giờ người ta sẽ nói về Colombus. Chậc chậc, nước Mỹ thì là cái gì so với nơi này chứ? Khả năng thương mại của nơi này là vô tận. Hãy mang đến đây mấy mẩu sắt cũ, vùi nó xuống và từ đây sẽ mọc lên những đầu xe lửa mới tinh, tàu chiến nữa, bất kì cái gì mà người ta muốn. Mang những thứ phế liệu vô giá trị đến đây và ta có thể bán nguyên giá trị tại Anh. Ta sẽ là triệu phú. Lại còn khí hậu

https://thuviensach.vn

nữa chứ! Ta cảm thấy mình trẻ lại đến mươi tuổi. Ta có thể chạy đến đây như một nơi hồi phục sức khỏe. Một lần điều dưỡng ở đây có thể trị giá 20,000 bảng một năm. Tất nhiên ta sẽ chỉ cho ít người, thật ít người biết bí mật này. Điều đầu tiên cần làm là bắn chết con thú dữ kia. - Ông cũng giống như phù thủy, - Polly nói - tất cả những điều ông nghĩ đến đều chỉ là chuyện chém giết. - Và sau đó là quan tâm đến bản thân. - Bác Andrew tiếp tục như trong một giấc mơ hạnh phúc. - Sẽ không thể biết rõ giới hạn tuổi thọ của ta nếu ta đến định cư ở nơi này. Đây là một vấn đề lớn cần xem xét nếu như người ta sắp sang tuổi lục tuần. Ta sẽ không lấy gì làm ngạc nhiên nếu ta không già thêm một ngày nào trên đất nước này. Tuyệt vời ! Hỡi mảnh đất của tuổi thanh xuân vĩnh cửu. - Trời ơi! – Digory reo lên. - Mảnh đất của tuổi trẻ, bác nghĩ đây chính là mảnh đất đó à? - Tất nhiên là nó vẫn nhớ chuyện mà dì Letty đã nói với bà khách mang chùm nho đến biếu mẹ nó và những hi vọng quá đỗi ngọt ngào lại xâm chiếm nó. - Bác Andrew, bác có nghĩ là ở đây có bất cứ thứ gì có thể chữa khỏi bệnh cho mẹ cháu không? - Cháu đang nói cái gì vậy? Đây đâu phải là một tiệm thuốc. Nhưng, như ta đã nói… - Bác không quan tâm đến mẹ cháu, không mảy may quan tâm. - Digory bật lên, dữ dội - Cháu nghĩ lẽ ra bác phải quan tâm đến chứ, đấy là em gái bác và là mẹ cháu. Thôi được rồi, không thành vấn đề. Cứ để cháu đi hỏi sư tử xem nó có giúp cháu không. - Digory quay lại và quả quyết bước đi. Polly đợi một chút rồi cũng đi theo nó. - Này! Đứng lại! Quay lại đây! Thằng nhóc kia phát điên mất rồi. - Bác Andrew kêu lên. Ông đi theo bọn trẻ, cẩn thận giữ một khoảng cách an toàn vì ông vừa không muốn xa những chiếc nhẫn màu xanh vừa không muốn ở quá gần sư tử. Vài phút sau, Digory đã đến bìa rừng và đến đây nó dừng lại. Sư tử vẫn cất giọng hát nhưng bây giờ bài hát lại thay đổi tiết tấu một lần nữa. Cũng giống như cái mà ta gọi là một làn điệu, nhưng nó vốn rộng hơn nhiều. Nó làm cho Digory nóng người và đỏ bừng cả hai má. Nó cũng có một tác động nào đó đến bác Andrew bởi vì Digory có thể nghe bác lẩm bẩm: - Một cô gái mạnh mẽ, say sưa làm sao. Đáng tiếc là tính khí quá bốc, nhưng đó là một người đàn bà đẹp về mọi phương diện, một người đàn bà đẹp. - Nhưng tác động của bài hát đến hai người chả là gì so với tác động của nó đến vạn vật trên

https://thuviensach.vn

vùng đất này. Bạn có thể hình dung ra một dải đất cỏ mọc sùng sục như nước sôi trong nồi không? Bởi vì đó là miêu tả chính xác nhất cho những gì đang xảy ra. Ở tất cả mọi phía, đất phồng lên thành những cái gò, khác nhau về kích cỡ. Có cái không lớn hơn một cái hang chuột, có cái lại to như một cái xe cút kít, có cái còn to bằng cả hai ngôi nhà. Những gò này chuyển động, phình to cho đến khi nó nổ tung ra và các mảnh vụn của nó vương vãi trên mặt đất. Từ mỗi cái gò ấy chui ra một con vật. Nhưng con chuột trũi ra đời cũng giống như các con vật mang cái tên ấy chui ra từ trong hang chuột trên cánh đồng nước Anh. Lũ chó nhặng xị lên ngay từ lúc ló đầu ra ngoài được và vùng vẫy bốn chân hệt như bạn thấy bọn cún con làm khi nó cố chui ra khỏi cái lỗ bé tí trên bờ giậu. Loài hươu nai ra đời kì lạ nhất, bởi vì tất nhiên sừng gạc của chúng ló ra được một lúc rồi cả người con vật mới chui ra, thế nên lúc đầu Digory đã nghĩ nó là những cái cây. Ếch nhái ra đời gần bờ sông rồi nhảy bòm bõm xuống nước và từ đấy dậy lên bản đồng ca ồm ộp của chúng. Loài hổ, báo và những con vật họ mèo, ngồi ngay xuống, phủ sạch đất cát bám ở phần đuôi rồi leo thoăn thoắt lên cây, mài cho sắc những vuốt ở chi trước. Từng bầy chim bay ra từ những lùm cây. Bươm bướm chập chờn liệng vòng. Ong miệt mài hút nhụy hoa cứ như thể chúng không để cho một giây phút nào trôi qua một cách lãng phí. Nhưng khoảnh khắc thú vị nhất là khi một cái gò to nhất bùng nổ như một trận động đất nhỏ rồi từ đó chui ra cái lưng lù lù, cái đầu khôn ngoan to tướng và bốn cái chân đần đẫn như cột đình của con voi. Bây giờ thì bạn khó có thể nghe thấy rõ bài ca của sư tử, có quá nhiều tiếng động bốn chung quanh: tiếng quạ kêu quang quác, tiếng bồ câu gù nhau tình tứ, tiếng gà gáy ò ó o o o, tiếng lừa kêu be be, tiếng ngựa hí, tiếng chó sủa oăng oẳng, tiếng gâu gâu, tiếng rống ò ò của đàn bò, tiếng nghé ọ của đàn bê và tiếng voi rống. Nhưng cho dù Digory không nghe được bài hát của sư tử, cậu bé cũng có thể nhìn rõ sư tử. Nó quá lớn, bộ lông quá rực rỡ để bạn có thể đưa mắt nhìn đi chỗ khác. Những loài vật khác không có vẻ gì sợ hãi nó. Thật vậy, Digory vừa mới nghe tiếng móng guốc sau lưng thì một giây sau đã thấy con ngựa già Strawberry phi nước kiệu chạy qua gia nhập vào đại gia đình thú vật. (Không khí ở đây rõ ràng là thích hợp với nó cũng như tốt cho sức khỏe của

https://thuviensach.vn

ông già Andrew. Nó không còn có vẻ một con ngựa kéo xe già nua mệt mỏi ở London lúc nó đá bốn vó lia lịa và dựng đứng đôi tai lên). Và bây giờ, lần đầu tiên, sư tử thôi không hát nữa. Nó đi tới đi lui trong bầy thú (bao giờ cũng là hai con một lần) và chạm mũi nó vào mũi hai con vật. Nó khẽ chạm mũi vào hai con hải li trong một bầy hải li, hai con báo trong một đàn báo, một con hươu đực và một con hươu cái trong bầy hươu. Có một số loài vật nó chỉ đi qua. Nhưng cặp mà nó vừa giao tiếp liền tách ra khỏi bầy đi theo nó. Cuối cùng nó đứng im, tất cả những con vật mà nó vừa ngửi tiến đến gần tạo thành một vòng rộng quanh nó. Những con vật khác không được nó chạm vào bắt đầu tản đi xa. Tiếng động do chúng gây ra dần dần tan trong khoảng không. Những con thú được chọn đứng im phăng phắc, tất cả dán mắt vào sư tử. Chỉ có loài vật họ mèo là đôi khi còn ve vẩy cái đuôi còn những loài khác đứng bất động. Lần đầu tiên trong ngày, không gian hoàn toàn tĩnh lặng, trừ tiếng nước rầm rì ngoài dòng sông. Trái tim trong lồng ngực Digory đập như điên dại, nó biết một điều gì tối quan trọng sắp sửa xảy ra. Nó vẫn không quên người mẹ gần đất xa trời nhưng nó biết rằng dù là chỉ vì mẹ thì nó cũng không nên cắt ngang mọi việc như thế này. Sư tử với đôi mắt không hề chớp, nhìn tất cả các con vật một cách dữ dội như thể sắp sửa thiêu cháy chúng chỉ bằng cái nhìn của mình. Và dần dần tất cả có một sự thay đổi. Những loại vật bé nhỏ: thỏ, chuột trũi và những con vật cùng họ từ từ lớn lên. Những con vật lớn – bạn có thể nhận ra to nhất là loài voi thì lại bé đi một chút. Nhiều con vật ngồi trên hai chân sau. Đa số nghiêng đầu sang một bên như thể chúng phải tập trung lắm lắm để hiểu một điều gì đó. Sư tử há to mồm, nhưng không có một âm thanh nào phát ra; nó thở ra một làn hơi dài, ấm áp; dường như làn hơi làm chấn động tất cả các con vật như ngọn gió làm xào xạc các hàng cây. Cao tít trên đầu, trên lớp da trời màu xanh lá mạ, các vì sao lại bắt đầu ngân nga tiếng hát; một thứ âm thanh tuần túy, xa cách, cao vời, khó hiểu. Tiếp đó là một tia chớp nhanh như ngọn lửa (nhưng không đốt cháy ai) lóe lên từ bầu trời và từ sư tử, làm cho mỗi giọt máu trong người hai đứa trẻ đều sôi lên, rồi một giọng nói âm vang, sâu thẳm nhất mà chúng từng nghe được âm vang trong không trung: - Narnia, Narnia, Narnia. Hãy thức dậy! Hãy yêu thương! Hãy suy

https://thuviensach.vn

nghĩ! Hãy dùng lời! Hãy là cây cối biết đi! Là con thú biết nói! Là dòng nước linh thiêng!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 10

Tất nhiên đấy là tiếng nói của sư tử. Từ lâu bọn trẻ đã biết chắc rằng nó có thể nói, biết trước rồi mà nghe vẫn cảm thấy sốc; vừa thú vị vừa dễ sợ khi nghe giọng nói của sư tử. Từ sau các hàng cây những con người thiên nhiên bước ra, những vị thần và nữ thần của vạn vật, cùng đi với họ là những thần Rừng, thần Dê và những chú Lùn. Nhảy lên khỏi dòng sông là Thủy thần với những cô con gái Naiad của ông. Và tất cả những vị thần cùng các loài thú và chim chóc, với những chất giọng khác nhau; trầm hoặc bổng; trong vắt hoặc khàn khàn đều lên tiếng: - Cúi chào Aslan. Chúng tôi nghe và tuân phục. Chúng tôi nghe và tuân phục. Chúng tôi đã thức dậy. Chúng tôi yêu. Chúng tôi nghĩ. Chúng tôi nói. Chúng tôi hiểu... - Nhưng, làm ơn, chúng tôi còn chưa hiểu nhiều. – Một giọng mũi hơi khụt khịt vang lên. Giọng nói này làm hai đứa trẻ giật mình bởi vì đó chính là con ngựa thồ lên tiếng. - Anh bạn già Strawberry! – Polly thốt lên. – Ôi, tôi thật lấy làm sung sướng: nó là con vật được chọn đã trở thành con thú biết nói. Và người đánh xe, lúc này đã đứng bên bọn trẻ, bèn nói: - Thật đáng kinh ngạc cho dù tôi luôn nói rằng con ngựa này khôn ngoan phải biết. - Muôn loài muông thú, ta ban cho các ngươi chính bản thân mình. – Aslan nói với giọng vừa hân hoan vừa mạnh mẽ. – Ta trao cho các ngươi mảnh đất Narnia này mãi mãi. Ta để lại cho các ngươi rừng núi, sông ngòi, cây trái. Ta tặng các ngươi các vì sao và chính bản thân ta. Những con thú khác mà ta không chọn cũng chính là bản thân các ngươi đó. Hãy đối xử với chúng với tinh thần hòa ái, yêu mến chúng nhưng đừng trở về con đường của chúng để không còn là những – Con – thú – biết – nói. Bởi vì dù các ngươi đã được lựa chọn nhưng các ngươi cũng có thể lại câm lặng như chúng. Đừng làm thế! Đừng làm thế! - Không đâu thưa Aslan, chúng tôi sẽ không làm như thế, không làm như thế! – Tất cả lên tiếng. Ngay lúc đó một con quạ gáy xám vênh váo đã thêm vào với giọng quang quác: - Không sợ chuyện đó đâu! – Giọng nó nghe rất chói

https://thuviensach.vn

và chua loét trong không khí im phăng phắc vì các con vật khác đã im bặt – và có lẽ bạn cũng sẽ thấy điều đó kinh khủng như thế nào nếu ở vào trường hợp của nó – một phen bị - quê - trước mắt mọi người. Quạ gáy xám xấu hổ đến nỗi nó giấu đầu dưới cánh như khi nó chuẩn bị đi ngủ. Tất cả những con thú khác bắt đầu nhao nhao lên cười đùa bằng đủ loại âm thanh kì lạ khác nhau và tất nhiên đó là những thứ mà bạn chưa từng nghe thấy trong thế giới chúng ta. Muông thú toan kiềm chế cơn cười đùa nhưng Aslan nói: - Muôn loài nghe đây: cười thì được nhưng sợ hãi thì không. Giờ đây các ngươi không còn là những con vật không biết nói và không có trí khôn nữa, nhưng điều đó không có nghĩa là lúc nào cũng phải tỏ ra nghiêm trọng. Bởi vì những chuyện đùa vui cũng như sự phán xét sẽ đến cùng với lời nói. Thế là tất cả các con vật không cần phải giữ ý giữ tứ nữa. Không khí tưng bừng đến nỗi quạ gáy xám lại lấy được can đảm bay đến đậu trên đầu ngựa thồ, giữa hai tai ngựa, xốc xốc đôi cánh và nói: - Thưa Aslan! Aslan! Tôi có phải là người tạo ra trò đùa đầu tiên không ạ? Từ nay ai cũng sẽ được biết đến một điều quạ gáy xám chính là người tạo ra trò đùa đầu tiên. - Không, anh bạn nhỏ, - sư tử nói, - ngươi không phải là người đầu tiên tạo ra trò vui; ngươi chỉ là kẻ bị đem ra cười đầu tiên mà thôi. Nghe thấy thế muôn loài cười rộ lên, nhưng lần này quạ gáy xám không lấy làm xấu hổ nữa, nó cũng cười thật to cho đến khi con ngựa lắc đầu, quạ mất thăng bằng rơi xuống, nhưng rồi nó nhớ ra nó có cánh (các loài vật vẫn cảm thấy quá mới mẻ với cơ thể mình) nó bay lên trước khi rơi bịch xuống đất như một hòn đá. - Và bây giờ, - Aslan tuyên bố, - Narnia đã được sinh thành. Điều tiếp theo chúng ta phải nghĩ đến giữ cho nó được an lành. Ta sẽ chọn một số trong các ngươi vào hội đồng tư vấn. Đi đến đây với ta hỡi thủ lĩnh của những chú lùn, và ngươi nữa – Thủy thần cùng Mộc tinh, cú, cả hai quạ đen và voi Cồ. Chúng ta cần trao đổi, bởi vì thế giới này mới sinh ra chưa đầy năm giờ mà Cái Ác đã đặt chân đến. Những con vật mà sư tử điểm mặt bước lên trước và sư tử dẫn đầu hội đồng đi về hướng Đông. Những con vật ở lại bắt đầu nhao lên, nói những câu như thế này: - Ngài nói cái gì đã đến thế giới này? Cái Áo a? Cái Áo là gì vậy?... Không, ngài không nói Cái Áo mà là Cáo Lão... Ồ, đó là cái gì vậy ? - Nhìn kìa, - Digory nói với Polly. – Chúng

https://thuviensach.vn

ta phải đi theo sau ông... Aslan ấy... tớ muốn nói sư tử. Tớ phải nói chuyện với ông ấy. - Cậu nghĩ là có thể làm như vậy a? Tớ chẳng dám đâu. - Tớ phải làm thế. Vì mẹ tớ. Nếu có bất cứ ai có thể cho tớ một cái gì khiến cho mẹ tớ khỏe lại thì người ấy hẳn là Aslan. - Anh sẽ đi cùng các em. – Người đánh xe nói. – Anh thích tất cả mọi thứ về sư tử. Anh cũng không nghĩ đến chuyện những con thú khác sẽ đi theo chúng ta. Anh có lời muốn nói với anh bạn già Strawberry. Thế là cả ba cùng hùng dũng – hoặc tạo một vẻ hùng dũng như họ có thể tỏ ra – đi theo Aslan và bầy thú. Những con vật biết nói bận rộn nói chuyện, làm thân với nhau nên không không để ý đến ba người cho đến lúc họ đi đến gần, chúng không nghe thấy tiếng bác Andrew – đứng run lẩy bẩy trong đôi ủng cài khuy còn khá tốt – hét lên (nhưng không phải bằng cái giọng cao nhất của ông): - Digory! Quay lại! Quay lại ngay lập tức, bác ra lệnh cho các cháu. Bác cấm cháu không được đi thêm một bước nào nữa. Bây giờ thì họ đã đứng giữa bầy thú, các con vật ngừng nói chuyện, đưa mắt nhìn họ: - Này, - cuối cùng anh chàng hải ly lên tiếng, - nhân danh Aslan, những người này là ai ? - Làm ơn... – Digory vừa bắt đầu với cái giọng thở không ra lời, thì thỏ đã nói: - Theo tôi nghĩ, đây là một loại rau diếp lớn. - Không, chúng tôi không phải rau diếp, thành thật mà nói không phải như thế. – Polly hấp tấp nói. – Chúng tôi không phải là cái gì ngon lành để ăn đâu. - Đấy, - chuột trũi nói, - họ biết nói. Có ai từng nghe nói rau diếp có thể nói được chưa? - Có thể họ là chuyện đùa thứ hai. – Quạ gáy xám gợi ý. Báo hoa, đang rửa mặt, bèn dừng lại một chút rồi nói: - Ái chà, nếu thế thì họ chẳng có gì buồn cười so với chuyện đùa đầu tiên. Ít nhất thì tôi cũng chẳng thấy có yếu tố gì gây cười ở bọn họ hết. – Nó ngáp một cái rõ to rồi tiếp tục rửa mặt. - Ồ, làm ơn, - Digory nói – tôi đang vội lắm. Tôi muốn gặp sư tử. Suốt trong thời gian đó, người đánh xe cố bắt cho được ánh mắt của Strawberry. Bây giờ thì nó đã nhìn anh. - Nào, Strawberry, bạn cũ, - anh nói, - mày biết tao mà. Mày sẽ không đứng ở đây mà nói là mày không biết gì về tao chứ? - Vật kia đang nói chuyện gì vậy anh bạn ngựa? – Vài giọng nói cất lên. - À, - Strawberry từ tốn bắt đầu, - tôi cũng không biết rõ đâu, tôi nghĩ hầu hết chúng ta không biết rõ về bất cứ chuyện gì. Nhưng tôi có một ý nghĩ là tôi có nhìn thấy một vật như thế này

https://thuviensach.vn

trước đây – hoặc là một cái gì khác – trước khi Aslan đánh thức tất cả chúng ta dậy chỉ một vài phút. Tất cả là một mớ hỗn độn. Như trong một giấc mơ. Nhưng có những thứ giống như ba người này trong giấc mơ ấy. - Cái gì? – Người đánh xe bật lò xo. – Không biết tao ư? Chính tao là người thường mang cho mày món bột kê nóng vào những buổi tối khi mày không được khỏe, phải không nào? Tao là người chải lông cho mày đúng chưa? Tao không bao giờ quên khoác bao tải lên người mày khi mày đứng trong gió lạnh, nhớ chưa? Tao chẳng phải bao giờ cũng nghĩ đến mày sao, Strawberry? - Ký ức bắt đầu trở về đấy. – Ngựa thủng thẳng với giọng ưu tư, - Phải, để tôi nghĩ coi, để tôi nhớ lại. Đúng, ông thường cột một vật gì đen đen kinh khủng sau lưng tôi rồi đánh tôi, bắt tôi phải chạy và dù tôi có chạy nhanh như thế nào đi nữa thì cái vật đen ấy bao giờ cũng vun vút bám theo đánh lên lưng tôi. - Tao với mày đều phải kiếm sống mà! – Người lái xe chép miệng nói. – Mày cũng như tao thôi. Nếu chúng ta không cần làm việc thì không bị roi vọt cũng chẳng có tàu, chẳng có cỏ, chẳng có cháo kê, chẳng có yến mạch; phải làm việc thì tao mới có tiền mua chứ, điều này thì không ai phủ nhận được, phải không? - Yến mạch? – Ngựa hí vang, dựng đôi tai lên. – À phải, tôi nhớ ra một vài điều gì về nó. Phải, tôi nhớ ra một chút rồi. Ông bao giờ cũng ngồi ở một chỗ nào đó phía sau, còn tôi bao giờ cũng chạy phía trước, kéo theo ông và cái vật đen đen phía sau. Tôi biết một mình tôi làm tất cả mọi việc. - Mùa hè, tao thừa nhận: Công việc cho mày, chỗ mát mẻ cho tao. Nhưng còn mùa đông thì sao anh bạn? Mày thì được ủ cho ấm, còn tao thì ngồi đầu xe, đôi chân lạnh như băng, cái mũi buốt như kim châm trong gió rét, hai tay tê dại không còn cầm nổi dây cương nữa. - Đó là một vùng đất dữ dội, khắc nghiệt. – Strawberry nói. – Không có cỏ. Toàn là sỏi đá. - Đúng, ngựa của tao, chú mày nói quá đúng. Công việc nhọc nhằn quá lắm. Chẳng phải tao vẫn nói rằng những tảng đá lát đường không tử tế với bất cứ con ngựa nào hay sao? Bữa trưa ấy! Tao cũng không thích chuyện đó hơn mày đâu. Mày là một con ngựa vùng quê, tao cũng là một anh dân cày. Thường vẫn hát trong dàn đồng ca nhà thờ khi tao còn ở nhà. Nhưng ở đấy không có chỗ cho tao sống nữa. - Thôi thôi. – Digory năn nỉ. – Làm ơn cho chúng tôi đi tiếp. Sư tử mỗi lúc một đi xa hơn.

https://thuviensach.vn

Mà tôi thì rất... rất muốn được nói chuyện với ông ấy. - Nghe đây Strawberry, - người đánh xe nói tiếp, - anh bạn trẻ này có một cái gì đó trong đầu và anh ta nhất định phải nói về nó với sư tử là người mà mày gọi là Aslan. Giả dụ mày cho phép cậu ấy cưỡi lên lưng mày (một điều mà cậu ấy sẽ lấy làm biết ơn lắm) rồi đưa cậu ấy đến chỗ sư tử thì sao? Còn tao và cô bé này sẽ chạy theo sau. - Cưỡi à? – Strawberry kêu lên. - Ồ, tôi nhớ ra rồi. Thế nghĩa là ngồi lên lưng tôi. Tôi nhớ là có một người nhỏ bé đứng trên hai chân thường làm như thế... từ lâu lắm rồi. Cậu ta thường dúi vào mõm tôi những vật gì vuông vuông, cưng cứng,... có màu trắng. Ôi, cái vị của nó sao mà tuyệt vời, ngọt ngào hơn cả cỏ non. - À đấy là đường. - Làm ơn đi Strawberry, - Digory nài nỉ, - hãy để cho tôi cưỡi và để cho tôi đến chỗ Aslan đi. - Được, không có vấn đề gì. Không phải là ngay tắp lự, nào nhảy lên đi. - Strawberry tốt bụng. - Người đánh xe nói. – Ê, chú em, để ta giúp chú một tay. - Digory lẹ làng nhảy lên lưng ngựa cảm thấy rất thoải mái bởi vì trước đó nó đã cưỡi một con ngựa non mà không dùng đến dây cương. - Tế lên trước thôi, Strawberry. – Nó kêu lên. - Tôi cho rằng cậu không có một nắm cái chất trắng trắng, ngòn ngọt ấy cho tôi đâu nhỉ? - Không, tôi e là mình không có. - Thôi được, không thể khác được. – Strawberry thở dài và cả hai phóng đi. Lúc đó có một con chó Bull lớn khịt khịt mũi đánh hơi và gườm gườm nhìn quanh rồi nói: - Coi kìa! Kia không phải là một sinh vật khác trong những sinh vật kì lạ kia hay sao? Cái vật đứng đằng kia kìa, cạnh bờ sông, trong lùm cây ấy. Bầy thú quay ra nhìn và trông thấy bác Andrew, đứng bất động trong bụi đỗ quyên với hy vọng không bị chú ý tới. - Lại đây! – Vài giọng nói hùa theo. – Lại đằng ấy tìm đi. – Thế là, trong lúc Strawberry phóng như bay mang Digory về hướng Aslan đi – Polly và người đánh xe chạy theo – thì hầu hết các con thú quay về phía bác Andrew với những tiếng gầm, rống, sủa, hú, tru và nhiều tiếng ồn vui vẻ khác. Chúng ta hãy dừng lại một chút và giải thích toàn bộ cảnh này dưới góc nhìn của bác Andrew. Nó không gây nên một ấn tượng tương tự như với người đánh xe và bọn trẻ. Bởi vì cái các bạn nhìn và nghe tùy thuộc rất nhiều vào nơi bạn đứng: nó cũng còn tùy thuộc vào việc bạn thuộc loại người nào nữa. Kể từ khi những con thú đầu tiên xuất hiện, bác

https://thuviensach.vn

Andrew đã co dúm người lại lùi dần, lùi dần về phía một lùm cây. Tất nhiên ông cũng quan sát tất cả, nhưng ông không quan tâm nhiều đến việc chúng làm, chỉ lo lắng xem chúng lao về phía mình hay không. Cũng như phù thủy, ông hết sức thực dụng. Ông không chú tâm đến việc Aslan đã chọn một cặp thú trong mỗi loài. Tất cả những cái ông chứng kiến hoặc nghĩ là mình chứng kiến chỉ là đám đông những con vật nguy hiểm, hung dữ, chúng đang được tự do ở ngay sát nách ông. Và ông cứ thắc mắc hoài là tại sao những con thú khác không tránh xa con sư tử khổng lồ kia. Vào cái giây phút trọng đại là lúc những con thú cất tiếng nói, ông đã bỏ qua một điều bởi một lý do rất đặc biệt. Khi sư tử lần đầu tiên cất tiếng hát, kể cũng lâu rồi, lúc ấy trời còn tối đen như mực, ông vẫn biết chuỗi âm thanh đó là một bài ca, nhưng ông không thích nó một chút nào. Nó khiến ông nghĩ về mọi vật theo cái cách mà ông không muốn; không, ông không muốn lòng mình rung lên, hoặc óc mình nảy ra những ý nghĩa mới mẻ dưới tác động của nó. Khi mặt trời lên và ông thấy ca sĩ là một con sư tử (- chỉ là một con sư tử, - như ông tự nhủ) ông đã cố hết sức để buộc mình phải tin là nó không hát và chưa bao giờ hát – chỉ gầm rú như bất cứ một con sư tử nào trong sở thú ở thế giới chúng ta. “Tất nhiên nó làm sao hát được, mình chỉ tưởng tượng mà thôi, - ông nghĩ, - tiếc là mình đã để cho đầu óc trở nên hỗn độn hết cả. Có đời nào lại có người nghe thấy một con sư tử hát bao giờ?” Thế là bài hát của sư tử càng kéo dài và đẹp đẽ bao nhiêu thì bác Andrew tội nghiệp càng phải cố gắng bấy nhiêu để buộc mình phải tin rằng bác ta chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng gầm rống. Rắc rối là ở chỗ khi bạn cố gắng làm cho đầu óc mình trở nên ngu muội thì bạn thường thành công. Trường hợp của bác Andrew cũng thế. Quả là ông chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng gầm rú trong bài ca của Aslan. Chẳng bao lâu sau ông không còn nghe thấy một điều gì như thế nữa, kể cả khi có muốn cũng vậy. Cuối cùng khi sư tử nói: - Narnia đã thức dậy, - ông không hề nghe thấy những lời này, chỉ thấy nó nhe nanh, nhe vuốt. Khi những con thú khác trả lời, ông chỉ nghe thấy tiếng sủa, tiếng gầm gừ, tiếng tru, tiếng hú. Và khi chúng cười – phải, bạn có thể hình dung ra đấy – thì đó là điều tồi tệ nhất trong những điều xảy ra đối với bác Andrew. Chưa bao giờ ông thấy nhiều con thú ghê rợn, khát máu, dữ tợn

https://thuviensach.vn

đến thế trong đời. Đã thế trước cơn tức giận và sợ hãi rụng rời của ông, ngay trước mũi ông, ba người kia lại tiến về phía trước để gặp bầy thú. - Một lũ xuẩn! – Ông thầm rủa. – Bây giờ những con thú dữ kia sẽ ăn cả những chiếc nhẫn cùng với hai đứa nhóc con, thế là mình sẽ không bao giờ có thể về nhà được nữa. Cái thằng quỷ Digory kia đúng là thằng mất dạy! Bọn kia thì xấu tính. Nếu chúng muốn vứt bỏ cái mạng của chúng thì cũng cóc phải việc của mình. Nhưng còn mình? Có vẻ như chúng chẳng lo gì đến điều đó. Chẳng có nghĩ đến mình? Cuối cùng khi cả bầy thú kéo về phía ông, ông quay đầu chạy thục mạng. Bây giờ bất cứ ai cũng có thể thấy không khí ở thế giới mới chào đời này tốt cho người già như thế nào. Ở London, ông quá già để có thể chạy, thế mà ở đây ông chạy với một tốc độ chắc chắn sẽ giúp ông giật được huy chương vàng trong cuộc thi cự ly 100 mét ở một trường dự bị đại học của Anh. Đuôi chiếc áo đuôi tôm bay phần phật phía sau tạo nên một hình đẹp. Nhưng tất nhiên nó chẳng có lợi gì. Nhiều con thú phía sau chạy rất nhanh; đây là cuộc chạy đua đầu tiên trong đời chúng và chúng ao ước được thi thố sức mạnh của những cơ bắp trẻ trung. - Đuổi theo! Đuổi theo! – Chúng la lên. – Có lẽ đấy là Cái Áo! Bắt lấy! Xé xác hắn ra. Quây tròn hắn lại. Nhanh lên! Ura! Trong vòng vài phút một vài con đã chạy lên trước mặt ông, xếp thành một hàng dài cản đường. Một số con khỏe chạy phía sau. Nhìn đâu ông cũng chỉ thấy một sự khủng bố. Những cái sừng nhọn chĩa lên, bộ mặt hung dữ của những con voi. Những con gấu nặng nề, quá nghiêm trọng trong mọi việc và heo rừng gầm lên phía sau lưng. Hổ, báo với những khuôn mặt đầy mỉa mai (ấy là ông nghĩ thế) chằm chằm nhìn ông với vẻ lạnh lùng rồi ve vẩy cái đuôi. Cái làm ông sợ nhất là một số con vật đang há mõm, nhe nanh. Thực ra chúng há miệng ra để thở nhưng ông lại nghĩ chúng làm thế để chuẩn bị ăn tươi nuốt sống ông. Bác Andrew dừng lại, run như cầy sấy, quay ngược quay xuôi tìm đường trốn. Suốt đời mình ông chưa bao giờ thích những con vật, cả vào thời kỳ tốt đẹp nhất, thường thì ông sợ chúng và tất nhiên, những năm làm các cuộc thí nghiệm độc ác trên thú vật khiến ông chỉ thêm sợ và ghét chúng hơn mà thôi. - Bây giờ thì thưa quý ông, - con chó Bull nói với

https://thuviensach.vn

phong cách thuần túy sự vụ, - ông là thú vật, cây cỏ, hay khoáng chất? – Chỉ vậy thôi mà bác Andrew nghe ra là: Xe... xé x... ác... ra... a...a!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 11

Bạn có thể nghĩ rằng những con thú này quá ngu ngốc mới không biết ngay là bác Andrew cũng là một loại sinh vật giống như hai đứa bé và người đánh xe. Nhưng xin bạn hãy nhớ là thú vật chẳng biết gì về quần áo cả. Chúng nghĩ váy áo của Polly, bộ đồ hiệu Norfolk của Digory và chiếc mũ quả dưa của người đánh xe cũng là một phần gắn vào họ, tựa như lông và da của chúng. Thậm chí chúng cũng không biết cả ba chỉ là một giống người nếu họ không tự nói ra và nếu Strawberry không biết rõ như thế. Bác Andrew cao hơn hai đứa bé nhiều, lại quá gầy so với người đánh xe. Ông mặc toàn màu đen, trừ cái áo trắng khoác bên ngoài (mà vào lúc này nó cũng chẳng còn giữ được màu trắng nữa), mái tóc bờm xờm muối tiêu (bây giờ thì rối bù) không có chút gì giống với cái ở trên đầu ba người kia. Vì vậy, thử hỏi làm sao mà chúng không lẫn lộn cho được. Tệ hơn cả, dường như ông lại không có khả năng nói chuyện. Nhưng ông đã cố mở miệng. Khi con chó Bull nói với ông (nhưng ông nghĩ đầu tiên nó nhe nanh sau đó thì gầm gừ với ông) ông đã giơ hai bàn tay run rẩy ra nói trong tiếng thở khò khè: - Cún con ngoan ngoãn, anh bạn chó đáng thương, - Nhưng thú rừng không thể hiểu ông hơn ông hiểu chúng. Muông thú chẳng nghe ra lời nào cả, đó chỉ là những âm thanh lào thào mơ hồ. Có thể là cũng không phải như vậy nốt, bởi vì không có con chó nào mà tôi biết – ít nhất là trong tất cả những con chó biết nói ở Narnia – thích được gọi là – Cún con ngoan ngoãn – cả, cũng giống như bạn đâu có thích người ta gọi mình là – này thằng oắt con kia? – phải không? Đến đây thì bác Andrew gục xuống, ngất đi. - Thấy chưa! – Một con cầy hương nói. – Chỉ là một cái cây thôi. Tôi bao giờ cũng nghĩ như thế. (Bạn hãy nhớ là những con vật này chưa bao giờ thấy một người bất tỉnh hay thậm chí ngã xuống). Con chó Bull ngửi ngửi bác Andrew từ đầu đến chân, sau đó ngẩng đầu lên và nói: - Đây là một con thú. Chắc chắn là một con thú. Có lẽ là cũng loại với những động vật kia! - Tôi

https://thuviensach.vn

thì tôi không nghĩ thế. – Một con gấu nói. – Một con vật thì không thể nằm sấp thế kia. Chúng ta là động vật và chúng ta đâu có nằm như thế. Chúng ta đứng, như thế này này. – Nó đứng lên trên hai chân sau, lùi lại một bước, vấp phải một cành cây và ngã ngửa ra. - Trò đùa thứ ba, trò đùa tếu thứ ba! – Quạ gáy xám thích chí kêu ỏm tỏi. - Tôi vẫn nghĩ đó là một cái cây, - Cầy hương khăng khăng. - Nếu đấy là một cái cây, - một con gấu khác nói, - thì phải có tổ ong trên đấy chứ. - Tôi chắc nó không phải là một cái cây. – Một con lửng nói. - Tôi thì tôi cho rằng nó đã toan nói một cái gì đó trước khi ngã gục xuống. - Đó chỉ là tiếng gió lùa vào các cành lá của nó. – Cầy hương vẫn khăng khăng. - Chắc anh không hiểu rồi, - quạ gáy xám nói với con lửng. – Thế nên anh mới nghĩ nó là một động vật biết nói. Nó đâu có nói cái quái gì đâu. - Vậy chắc anh thì biết. – Voi lên tiếng (đó là thím voi bởi vì đức ông chồng của thím đã được Aslan gọi đi). – Anh thì biết hẳn, nó có thể là một loại động vật nào đó. Biết đâu cái vật trăng trắng ở phía sau cũng là một loại mặt? Những cái lỗ ấy không phải là mắt và miệng hay sao? Tất nhiên là không thấy mũi. Nhưng mà này – e hèm – người ta không thể có đầu óc hẹp hòi, thiển cận. Ít ai trong chúng ta có một cái được gọi một cách chính xác là cái mũi. – Nói rồi thím vươn dài cái vòi ra với một vẻ kiêu hãnh mà bạn có thể châm chước được. - Tôi cực lực phản đối nhận xét này. – Chó Bull nói. - Chị voi có thể là đúng đấy các bác ạ. – Heo vòi nói. - Để tôi nói cho các bạn nghe điều này, - lừa nói với vẻ nhẹ nhõm, - có thể đó là một loài động vật không biết nói nhưng lại biết suy nghĩ. - Có thể làm nó đứng lên được không? - Voi nói với vẻ cân nhắc. Nó dùng cái vòi nhẹ nhàng nâng thân hình cứng đơ của bác Andrew lên, nhưng lại dựng ông lên ở tư thế trồng cây chuối. Từ trong túi áo của ông rơi ra hai đồng nửa xôrơren, ba đồng nửa curon, và 6 đồng penxơ. Nhưng vô ích, bác Andrew vẫn đổ xụp xuống. - Thấy chưa – vài giọng nói vang lên. – Nó đâu phải một con vật. Nó không có sự sống. - Tôi bảo các bác đó là một con vật. – Con chó Bull vẫn khăng khăng. – Đấy các bác cứ tự ngửi đi thì biết ngay thôi. - Ngửi không thôi thì chưa phải là tất cả. – Voi nói. - Tại sao? – con chó Bull hỏi lại. – Nếu như người ta không thể tin vào cái mũi của mình thì hắn còn biết tin vào cái gì đây? - À, vào đầu óc của mình, có lẽ thế. – Voi đáp giọng nhu

https://thuviensach.vn

mì. - Tôi cực lực phản đối luận điểm này. – Chó Bull nói. - Vậy thì chúng ta phải làm một cái gì với nó chứ. – Voi nêu ý kiến. – Bởi vì nó có thể là Cái Áo, và nó phải được đem đến trình diện trước Aslan. Tất cả các bác nghĩ sao? Đây là động vật hay một loại thực vât? - Cây! Cây! – Hàng chục giọng đồng thanh đáp. - Được lắm! – Voi đáp. – Vậy, nếu nó là một cái cây, nó cần phải được trồng xuống đất, chúng ta hãy đào một cái hố. Hai con chuột chũi giải quyết một phần công việc rất nhanh. Có một cuộc tranh cãi về việc bác Andrew cần phải được trồng xuống hố như thế nào, và ông khó mà thoát khỏi việc bị trồng lộn ngược đầu xuống đất. Một vài con nói rằng chân ông là cành và vì vậy mà cái vật xam xám, tua tủa (chúng muốn nói đến cái đầu) chính là bộ rễ. Nhưng rồi một số con khác lại lý sự phần chân của ông dơ bẩn dính nhiều bùn đất hơn và nó dài đúng như một bộ rễ phải thế. Rốt cuộc ông được trồng đứng. Chúng để ông đứng rồi lấp đất đến ngang đầu gối. - Cái cây này có vẻ đã héo queo. – Lừa nói. - Tất nhiên nó cần được tưới nước. – Voi phụ họa. - Tôi nghĩ tôi có thể nói (mà không có ý xúc bất cứ ai có mặt) rằng đó có lẽ là một loại hình công việc thích hợp với cái kiểu mũi của tôi. - Tôi cực lực phản đối ý kiến này. – Chó Bull bật lò xo. - Nhưng thím voi đã lẳng lặng đi ra sông, hút đầy một vòi nước rồi quay lại chỗ bác Andrew. Con vật khôn ngoan phun hết mấy gallon 1 nước vào người ông, nước chảy lòng ròng trên bộ đồ của ông cứ như thể ông mặc nguyên quần áo mà tắm. Cuối cùng nước đã làm ông hồi tỉnh. Đó cũng là một sự thức tỉnh!!! Nhưng chúng ta hãy để ông già lại đấy để ngẫm nghĩ về những việc làm không phải của mình (nếu ông còn có xu hướng làm bất cứ điều gì hợp lý) mà quay về với những việc quan trọng hơn. Con Strawberry phi nước kiệu mang theo Digory trên lưng cho đến khi tiếng ồn do bầy thú gây nên xa dần rồi tắt hẳn, bây giờ thì người và ngựa đã đến gần chỗ Aslan và nhóm cố vấn đã được chọn. Digory vẫn biết rằng nó không nên cắt ngang một cuộc họp nghiêm trọng đến thế nhưng nó cần phải làm như vậy. Chỉ một lời của Aslan thôi là voi đực, hai con quạ đen, cùng tất cả những con thú khác tránh ra một bên. Digory nhảy xuống ngựa và thấy mình đứng đối diện với Aslan. Một Aslan to lớn hơn, oai phong hơn, đẹp đẽ hơn với bộ lông vàng rực rỡ hơn và cũng đáng sợ hơn là nó nghĩ. Nó không dám nhìn

https://thuviensach.vn

thẳng vào đôi mắt to sáng rực ấy. - Xin làm phúc... thưa ông sư tử… thưa ngài Aslan, - Digory lắp bắp. – ông có thể… tôi có thể… xin ông hãy cho tôi một loại trái cây màu nhiệm nào đó trên xứ sở này để làm cho mẹ tôi khỏe lại không? Nó hết lòng hi vọng là sư tử sẽ nói – được – và nó sợ chết khiếp nếu sư tử trả lời – không – Nhưng nó giật mình lùi lại khi sư tử không nói cả hai từ ấy. - Đây là cậu bé, - Aslan nói, không nhìn Digory mà nhìn vào những con thú trong hội đồng – đây là cậu bé đã làm điều đó! - Lạy trời, mình đã làm cái gì vậy? – Digory nghĩ. - Con trai của Adam! – Sư tử nói với nó. – Có một phù thủy độc ác từ bên ngoài xâm nhập vào mảnh đất Naria mới mẻ tinh khôi của ta. Hãy nói cho những con thú tốt lành này biết mụ ta đến đây như thế nào? Có hàng chục khả năng biến báo mà Digory có thể điểm qua trong tâm trí nó, nhưng nó đủ thông minh để quyết định không nói cái gì ngoài sự thật. - Tôi đã đưa phù thủy đến đây thưa Aslan. – Nó đáp lại với một giọng rất khẽ. - Với mục đích gì? - Tôi chỉ muốn đưa mụ ta ra khỏi thế giới của chúng tôi và trả mụ về thế giới của mụ. Tôi tưởng tôi đã mang mụ trở về chỗ của mụ kia. - Làm thế nào mụ đến được thế giới của ngươi, hỡi con trai của Adam? - Bằng... bằng pháp thuật… Sư tử không nói gì thêm và Digory biết rằng nó nói như thế là chưa rõ nghĩa. - Đó là ông bác của tôi thưa Aslan, - nó tiếp, - chính bác ấy đã phái chúng tôi ra ngoài thế giới của mình bằng những chiếc nhẫn màu nhiệm, ít nhất là tôi buộc phải đi bởi vì ông đã đẩy Polly đi trước, sau đó chúng tôi gặp mụ phù thủy ở một nơi gọi là Charn và mụ ta bám theo chúng tôi khi… - Ngươi đã gặp phù thủy? – Aslan hỏi bằng một giọng trầm ấm vang trong cổ, nghe có sự đe dọa. - Mụ ta thức giấc, - Digory đau khổ và khó nhọc nói tiếp trong khi mặt nó trắng bệch ra, - tôi muốn nói tôi đã đánh thức mụ dậy. Chỉ bởi vì tôi muốn biết cái gì sẽ xảy ra nếu tôi đánh vào một cái chuông. Polly không muốn thế. Đó không phải là lỗi của bạn ấy. Tôi… tôi đã đánh bạn ấy. Tôi biết tôi không nên làm thế, tôi nghĩ mình có phần nào bị mê hoặc bởi những dòng chữ viết trên cột đá. - Thật ư? – Aslan hỏi, vẫn bằng cái giọng trầm sâu tận trong lồng ngực. - Không. Bây giờ thì tôi hiểu là không phải như thế. Tôi chỉ giả vờ là như vậy thôi Một quãng lặng dài. Trong đầu Digory quay cuồng một ý nghĩ. – Mình làm hỏng mọi chuyện rồi. Bây giờ thì

https://thuviensach.vn

chẳng có cơ hội nào lấy được bất cứ cái gì cho mẹ nữa. Một lần nữa sư tử là người phá tan im lặng, nhưng nó không nói với cậu bé. - Bằng hữu của ta, - nó nói, - trước khi một thế giới mới mẻ, tinh khôi mà tôi trao cho các bạn qua được giờ thứ bảy thì một lực lượng hắc ám đã đặt được chân vào, được đánh thức dậy bởi đứa con này của Adam mang tới đây. Bầy thú, kể cả Strawberry nhất loại quay lại nhìn Digory cho đến khi nó cảm thấy chỉ có một mong muốn là mặt đất nứt ra nuốt chửng nó. - Nhưng cũng không nên xóa bỏ một cái gì. – Aslan nói tiếp vẫn với hội đồng thú. – Tội ác sẽ đến theo con đường của nó nhưng cũng vẫn còn khá xa. Ta sẽ xem xét để cái điều tồi tệ nhất chỉ bổ xuống đầu ta mà thôi. Trong khi đó, chúng ta hãy sắp đặt sao cho trong hàng trăm năm tới, nơi đây sẽ là mảnh đất của niềm vui, của nụ cười và của hạnh phúc. Và nếu dòng giống của Adam đã gây nên họa lớn thì dòng giống của Adam sẽ phải góp một tay cứu vãn điều đó. Lại gần đây, cả hai người kia. Câu cuối cùng Aslan nói với Polly và người đánh xe đúng lúc họ vừa đi đến. Polly, cả mắt và miệng đều tròn xoe nhìn Aslan bất giác nắm chặt lấy tay người lái xe. Người này liếc nhìn Aslan một cái, bỏ cái mũ quả dưa trên đầu ra; chưa có ai nhìn thấy anh mà không có cái mũ đó trên đầu. Khi bỏ mũ ra trông anh trẻ hơn, có cái vẻ của một anh trai làng hơn đồng thời cũng ít đi cái vẻ của một người lính đánh xe ở London hơn. - Con trai, - Aslan nói với người đánh xe, - ta đã biết con khá lâu rồi. Con có biết ta chăng? - Không, thưa ngài, - người đánh xe đáp, - ít nhất thì tôi cũng không biết ngài theo cách nói thông thường. Tuy nhiên, tôi cảm thấy bằng một cách nào đó, nếu tôi được tự do nói ra những gì trong đầu, tôi có thể… nói… chúng ta đã gặp nhau bằng một cách nào đó. - Nó là thế đấy. – Sư tử nói. – Con biết nhiều hơn cái con nghĩ là mình biết và con sẽ sống để biết về ta rõ hơn. Sao, mảnh đất này có làm vừa lòng con không? - Đây là mảnh đất lành, thưa ngài. - Con có muốn sống ở đây mãi mãi không? - Ồ ngài thấy đấy, tôi đã là người đàn ông có gia đình. Nếu vợ tôi cũng ở đây thì cả hai chúng tôi sẽ không muốn quay lại London nữa đâu, tôi nghĩ thế. Cả hai chúng tôi đều là dân quê mà. Aslan hất cái đầu bờm xờm lên, há to miệng nhả ra một nốt nhạc kéo dài, không to lắm nhưng mà đầy sức mạnh. Trái tim của Polly nảy lên trong lồng ngực khi nghe nốt nhạc

https://thuviensach.vn

này. Nó cảm thấy đó chính là một tiếng gọi mà bất cứ ai nghe thấy lời hiệu triệu này đều phải tuân phục nó dù có bao nhiêu thế giới và thế hệ ngăn cách cũng vậy. Và thế là trong nó tràn ngập một sự xao xuyến ngỡ ngàng nên nó không lấy gì làm ngạc nhiên hay giật mình khi thình lình trông thấy một phụ nữ trẻ có khuôn mặt thật thà, nhân hậu bước ra từ hư vô đến đứng ngay bên cạnh mình. Nó biết ngay đấy là vợ người đánh xe đã bị bứt ra khỏi thế giới của mình không phải bằng bất cứ một chiếc nhẫn thần chán chết nào mà bằng một cách đơn giản, nhanh chóng và nhẹ nhàng như một con chim tung cánh bay về tổ ấm. Người phụ nữ này rõ ràng là đang giặt đồ bởi chị vẫn khoác cái tạp dề, tay áo xắn lên đến khuỷu và hai bàn tay vẫn còn bọt xà bông. Nếu chị có thời gian diện bộ đồ đẹp nhất (cái mũ điệu nhất của chị có gắn những bông hoa anh đào giả) hẳn chị sẽ được coi là đẹp, còn bây giờ thì chị chỉ ở mức dễ thương thôi. Tất nhiên, chị nghĩ mình đang mơ. Đó là lý do tại sao chị không lao đến bên chồng hỏi anh xem chuyện gì đang xảy ra với họ. Nhưng khi chị nhìn sư tử, chị không còn chắc đây là một giấc mơ nữa, tuy vậy vì một lý do nào đó chị không tỏ vẻ quá sợ hãi. Chị hơi nhún gối chào như một vài cô gái quê cũng biết chào người lạ theo kiểu này. Sau đó chị đến khoác tay chồng và đứng đó nhìn quanh với đôi chút e ngại. - Các con của ta, - Aslan nói, nhìn chăm chú vào đôi vợ chồng trẻ, - các con sẽ là vua và hoàng hậu đầu tiên ở Narnia. Người đánh xe há hốc mồm vì kinh ngạc, còn vợ anh thì đỏ bừng hai má. - Các con sẽ trị vì và đặt tên cho tất cả các loài thú này, phán xử mọi việc giữa chúng với nhau, bảo vệ chúng khỏi kẻ thù khi kẻ thù xuất hiện. Mà thế lực xấu thì trước sau cũng sẽ xuất hiện bởi vì phù thủy độc ác đã có mặt ở thế giới này. Người đánh xe nuốt nước bọt khan hai, ba lần rồi đằng hắng: - Cầu xin ngài bỏ quá cho, - anh nói, - và cảm tạ ngài rất nhiều nhưng tôi chắc (và nhà tôi cũng thế) rằng tôi không phải là kẻ làm được một việc như thế. Tôi không được học hành đến nơi đến chốn, ngài cũng rõ đấy. - Phải, - Aslan đáp, - nhưng con có thể dùng cuốc, xẻng, cày, bừa và làm ra thức ăn từ đất chứ? - Vâng thưa ngài, tôi có thể làm được loại công việc đó, chả là tôi được nuôi dưỡng trong môi trường đó mà. - Nếu vậy, các con có thể cai trị muông thú một cách công bằng, tử tế, luôn nhớ rằng chúng không phải là nô lệ như những

https://thuviensach.vn

con thú câm trong cái thế giới con sinh ra, mà là những con thú biết nói và những sinh vật tự do. - Tôi đã hiểu thưa ngài, - người đánh xe đáp, - tôi sẽ cố gắng làm những việc đúng đắn với các loài thú. - Và các con cũng nuôi dạy con cháu của mình đúng như thế chứ? - Tôi sẽ cố, thưa ngài. Tôi sẽ làm hết sức mình, chúng mình sẽ làm như thế phải không, Nellie? - Và các con sẽ không thiên vị ai trong số con cháu mình cũng như giữa các con thú khác hoặc để cho loài này hiếp đáp loài khác hoặc lợi dụng chúng chứ? - Tôi không bao giờ để cho những chuyện đó xảy ra thưa ngài và đó là sự thật. Tôi sẽ trả cho chúng cái mà tôi có được ở chúng. – Người đánh xe nói. (Trong cuộc trao đổi này giọng anh từ tốn, mỗi lúc một biểu cảm hơn, gần với cái giọng nhà quê khi anh còn bé và ít đi âm sắc đanh gọn và liến thoắng của một người ở khu đông London.) - Và nếu kẻ thù kéo đến mảnh đất này (bởi vì trước sau gì chúng cũng đến) và chiến tranh nổ ra thì con sẽ là người đầu tiên đứng mũi chịu sào và là người cuối cùng rút lui chứ? - Chính là thế, thưa ngài. – Người đánh xe đáp giọng chậm rãi. – Một người đàn ông không biết chính xác mọi chuyện cho đến khi anh ta thử sức mình. Tôi dám nói tôi có thể trở thành một người nhân hậu. Không bao giờ đánh nhau trừ khi là với nắm đấm của chính mình. Tôi sẽ cố - thế đấy – tôi hi vọng sẽ cố... hoàn tất công việc của mình. - Nếu vậy, con có thể làm tất cả những gì mà một ông vua phải làm. Lễ đăng quang của con sẽ được tiến hành ngay bây giờ. Con và con cháu của con sẽ được ban phước, một số người sẽ là vua ở Narnia, một số khác sẽ làm chủ Archenland nằm cao cao trên những rặng núi phương Nam. Còn con, con gái bé bỏng của ta (nói đến đây sư tử quay sang Polly) chào mừng con đã đến đây. Con tha thứ cho cậu bé cái hành động thô bạo nó đã làm ở đại sảnh của các Hình nhân trong lâu đài hoang tàn xứ Charn đáng bị nguyền rủa chứ? - Thưa Aslan. Chúng cháu đã làm hòa rồi ạ. - Thế thì tốt, bây giờ đến lượt cậu bé. ---------- 1 Gallon là đơn vị đo lường. Một gallon bằng 4,54 lít ở Anh và 3,79 ở Mỹ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 12

Nãy giờ Digory vẫn mím chặt môi lại. Mỗi lúc nó một trở nên bứt rứt, khó chịu. Nó chỉ biết hi vọng dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì nó cũng không òa khóc hoặc làm bất cứ chuyện gì ngớ ngẩn. - Con trai của Adam, - Aslan nói, - ngươi có sẵn lòng chuộc lại việc làm sai trái mà ngươi đã mang đến đất nước Narnia tươi đẹp vào đúng ngày nó chào đời không? - Nhưng… tôi không biết mình có thể làm được gì. - Digory nói. – Ngài thấy đấy, phù thủy đã bỏ chạy và… - Ta hỏi, ngươi sẵn sàng chứ? – Sư tử nhắc lại. - Thưa vâng. – Digory nói. Trong đầu nó quay cuồng một ư nghĩ man dại chỉ chực bật ra: Tôi sẽ cố giúp ông nếu ông hứa sẽ giúp mẹ tôi khỏi bệnh. Nhưng nó kịp nhận ra là Aslan không phải là loại người bạn có thể đặt điều kiện hoặc mặc cả. Vào lúc nó đáp: - Thưa vâng. – Nó chỉ nghĩ đến mẹ, đến những hi vọng lớn lao mà nó ấp ủ và bây giờ đang chết dần; cổ họng nó nghẹn lại, nước mắt cay xè trong mắt và nó thốt lên: - Nhưng làm ơn… làm ơn… thế ngài không… không thể cho tôi một cái gì chữa khỏi bệnh cho mẹ tôi sao? Nói đến đây nó thôi không nhìn bốn cái chân to tướng và những cái móng khủng khiếp của sư tử nữa. Trong cơn tuyệt vọng nó ngẩng lên nhìn vào mặt sư tử. Điều nó chứng kiến làm nó ngạc nhiên hơn bất cứ chuyện gì khác xảy ra trong đời nó. Bởi vì khuôn mặt hung hung ấy cúi xuống sát khuôn mặt nó và (điều kì diệu của những điều kì diệu) chính là những giọt lệ long lanh đọng trong mắt sư tử. Đó là những giọt lệ to và trong trẻo không kém gì với giọt nước mắt nằng nặng trong khóe mắt Digory và trong giây lát nó cảm thấy sư tử còn thương xót mẹ nó hơn chính bản thân nó nữa. - Con trai của ta, con trai của ta, - Aslan nói, - ta biết. Nỗi buồn này lớn lắm. Chỉ có con và ta trên mảnh đất này là biết đến điều đó. Chúng ta hãy là bạn tốt của nhau. Nhưng ta còn phải nghĩ đến hàng thế kỷ sắp tới trên mảnh đất Narnia này. Phù thủy mà con đã mang đến đây sẽ quay lại Narnia. Bây giờ thì chưa đâu. Ta có ý định trồng ở Narnia một cái cây khiến phù

https://thuviensach.vn

thủy không dám lai vãng đến đây. Cái cây ấy sẽ bảo vệ Narnia khỏi cái ác trong vòng nhiều năm. Như thế mảnh đất này sẽ có một buổi sáng trong lành kéo dài trước khi có bất cứ đám mây nào kéo đến che khuất mặt trời. Con phải lấy cho ta hạt giống của cái cây ấy. - Vâng, thưa ngài. – Digory nói. Nó cũng không biết việc ấy sẽ được hoàn thành như thế nào nhưng nó cảm thấy bây giờ mình có khả năng làm được điều đó. Sư tử hít một hơi dài, cúi đầu xuống thấp hơn nữa trao cho cậu bé một nụ hôn của sư tử. Ngay lập tức Digory cảm thấy luồng sức mạnh và một ý chí vững vàng ùa vào trong huyết mạch. - Con thân yêu, - Aslan nói, - ta sẽ nói cho con biết việc mà con phải làm. Hãy quay đầu nhìn về phía Tây và cho ta biết con nhìn thấy cái gì ở đấy. - Con thấy một rặng núi thật hùng vĩ, thưa Aslan. – Digory nói. – Con thấy một dòng nước lao xuống từ các vách đá tạo thành một thác nước, phía sau các vách đá là những cánh rừng xanh tươi phủ kín những ngọn đồi cao. Xa hơn nữa là những rặng núi cao hơn gần như đen thẫm. Và xa tít phía sau là những dãy núi lớn, tuyết phủ trắng trên đỉnh – giống như những bức tranh về dãy núi Alps. Sau nữa thì chẳng còn gì ngoài bầu trời. - Mắt con nhìn tốt lắm – Aslan nói. – Đất của Narnia chấm dứt ở chỗ thác nước chảy xuống và một khi con lên đến đỉnh các vách đá cheo leo kia, con đã ra ngoài Narnia mà xâm nhập vào miền Tây hoang dã. Con cần phải đi qua những quả núi này cho đến khi tìm thấy một thung lũng xanh tươi có hồ nước trong suốt đến tận đáy, quanh hồ là những ngọn núi phủ đầy băng tạo thành bức tường bao. Cuối hồ có một ngọn đồi xanh dốc thoai thoải. Trên đỉnh đồi có một khu vườn. Giữa vườn có một cái cây. Hãy hái một quả táo trên cây đưa về đây cho ta. - Vâng, thưa ngài. – Digory đáp. Nó còn chưa mảy may có ý niệm gì về việc làm cách nào nó trèo lên được vách đá, tìm đường đi qua các đỉnh núi nhưng nó không muốn nói ra vì sợ điều đó sẽ nghe có vẻ như nó đang tạo ra một cái cớ thoái thác. Nó nói thêm: - Thưa Aslan, con hy vọng ngài không gấp quá. Con không thể đi đến đấy và quay về thật nhanh được. - Con trai nhỏ của Adam, con cần phải được giúp đỡ. - Aslan nói, rồi quay qua con ngựa từ đầu đến giờ vẫn đứng yên lặng phía sau, ve vẩy cái đuôi đuổi những con ruồi và nghiêng đầu lắng nghe như thể câu chuyện đang diễn ra có đôi điều khó hiểu. – Ngựa yêu, ngươi

https://thuviensach.vn

muốn trở thành một con ngựa có cánh chứ? Bạn chỉ cần chứng kiến cái cách nó rung bờm và nở rộng lỗ mũi, gõ móng chân sau xuống đất cũng đủ biết rõ là nó muốn trở thành một con ngựa biết bay như thế nào. Nhưng nó chỉ nói một cách giản dị: - Nếu ngài muốn, thưa Aslan – nếu ngài thật sự muốn – tôi chỉ không hiểu tại sao lại là tôi – tôi không lấy gì làm xuất sắc cho lắm. - Có cách. Và là cha của những con ngựa biết bay. – Aslan ngân lên bằng cái giọng làm cho cả mặt đất cũng rung lên. – Tên ngươi là Fledge. Con ngựa nhảy sang một bên cùng với cách nó đã nhảy trong những ngày đau khổ xa xưa khi nó phải gò lưng kéo xe. Đoạn nó hí vang, vươn dài cổ ra sau như thể có một con ruồi trâu cắn vào vai nó và chỉ muốn cào vào cái chỗ đang ngứa ran lên. Và rồi cũng như các con thú bật lên từ lòng đất, từ đôi vai của Fledge nhú ra một đôi cánh dang rộng, lớn hơn cánh chim ưng, lớn hơn cánh thiên nga, lớn hơn cánh thiên thần vẽ trên cửa sổ các nhà thờ. Lông cánh có màu hạt dẻ sáng bóng và màu đồng. Ngựa dang cánh bay vút lên trên không trung. Lên cao hơn Aslan và Digory khoảng gần 10 mét, nó khịt khịt mũi hí vang và chồm lên. Sau một vòng lượn tròn, nó hạ cánh xuống đất, bốn móng cùng một lúc, dáng vẻ ngượng ngùng và lóng ngóng nhưng hết sức sung sướng. - Tốt chứ Fledge? - Ngươi sẽ mang con trai của Adam đến thung lũng nằm lọt giữa các đỉnh núi mà ta vừa nói đến chứ? - Cái gì? Bây giờ ư? Ngay lập tức à? – Strawberry – hay Fledge như bây giờ chúng ra phải gọi nó như thế - kêu lên: – Hoan hô! Đến đây cậu bé, tôi đã mang những thứ như cậu trên lưng trước đây rồi. Lâu, đã lâu lắm rồi. Những cánh đồng xanh và những miếng đường. - Hai người con gái của Eve thì thầm cái gì đấy? – Aslam hỏi, bất thình lình quay sang Polly và vợ người đánh xe, hai người này đã làm bạn với nhau. - Nếu ngài cho phép, - hoàng hậu Helen nói (bây giờ Nellie – vợ người đánh xe đã có danh hiệu cao quý này), - tôi nghĩ cô bé này cũng muốn đi theo nếu không có gì phiền ạ. - Vậy ngươi, Fledge, ý người thế nào? – Sư tử hỏi. - Ồ, tôi không ngại mang hai người, kể cả khi họ không phải là hai nhóc con. Tôi chỉ hi vọng là bạn voi không muốn đi cùng. Voi không có ý muốn đó và ông vua mới của xứ Narnia giúp hai đứa trẻ nhảy lên lưng ngựa, nghĩa là vua đẩy mạnh Digory lên lưng ngựa và bế Polly đặt lên một cách nâng niu, trìu mến như

https://thuviensach.vn

thể cô bé được làm bằng sứ và có thể vỡ ra từng mảnh, rồi nói: - Các bạn trẻ ngồi yên rồi, Strawberry – Fledge, ta có thể nói như thế. Đây là một chuyến đi nguy hiểm đấy. - Đừng bay quá cao. – Aslan nói. – Đừng có bay trên những đỉnh núi băng tuyết. Hãy tìm những thung lũng và những miền cỏ xanh mà bay qua đấy. Bao giờ cũng có đường đi. Bây giờ thì hãy bay đi cùng với lời chúc phúc của ta. - Ồ Fledge! – Digory nói và cúi xuống vỗ lên chiếc cổ bóng láng của con ngựa. – Sẽ vui lắm đấy. Ôm chặt lấy tớ, Polly. Chỉ một loáng tất cả đã bị bỏ lại bên dưới hai đứa và chúng lượn vòng khi con Fledge như một con bồ câu khổng lồ, đánh một vòng rồi hai vòng trước khi thực hiện một chuyến bay dài về hướng tây. Nhìn xuống dưới Polly khó có thể nhìn thấy vua và hoàng hậu, kể cả Aslan cũng chỉ là một chấm vàng rực lên trên thảm cỏ xanh. Chẳng bao lâu gió đã tốc thẳng vào mặt hai đứa và đôi cánh của Fledge đã ở vào một vị trí cân bằng. Dải đất Narnia nhiều màu, với những thảm cỏ, núi đá, những bụi thạch và nhiều loại cây khác nhau nằm trải dài phía dưới họ, con sông chảy qua miền đất tươi đẹp này như một dải ruy băng bằng thủy ngân. Hai đứa có thể nhìn rõ đỉnh những ngọn đồi thấp chạy về phía bắc, ở bên phải chúng; vượt qua những quả đồi là một vùng đất hoang, mọc đầy thạch nam rộng mênh mông, uốn lượn nhịp nhàng trải ra tới tận chân trời. Bên tay trái là những dãy núi cao hơn nhiều nhưng chốc chốc lại có những thảo nguyên mà khi nhìn xuống bạn có thể thấy những cánh rừng thông dốc cao và một thoáng miền đất phía nam nằm giữa những quả núi trông xanh biếc xa vời. - Đó chính là đất nước Archenland – Polly nói. - Phải, nhưng hãy nhìn về phía trước đi. Và kia một dãy núi cheo leo sừng sững trước mặt chúng làm thành một rào cản và chúng gần như hoa mắt khi thấy ánh nắng mặt trời nhảy nhót trên một thác nước hùng vĩ bởi có một con sông lớn cuồn cuộn chảy xuống từ cao nguyên miền Tây và từ đáy ầm ầm tung bọt trắng đổ xuống đất Narnia. Người và ngựa đang ở trên một độ cao mà tiếng nước gầm thét đổ xuống chỉ còn là một âm thanh yếu ớt, mơ hồ nhưng tuy vậy ngựa vẫn chưa bay đủ cao để vượt qua được những ngọn núi cao tạo thành bức tường thành chót vót. - Chúng ta buộc phải bay theo đường dích dắc để vượt qua đây. – Fledge nói – Ngồi cho chắc nhé. Nó bắt đầu bay vòng vèo mỗi lúc một cao hơn. Không

https://thuviensach.vn

khí lạnh buốt, chúng có thể nghe thấy tiếng diều hâu gọi nhau ở bên dưới. - Này, quay lại đi! Nhìn ra phía sau kìa. – Polly nói. – Bây giờ các bạn nhỏ có thể nhìn thấy toàn bộ thung lũng Narnia trải ra đến đâu và ngay phía trước chân trời phía đông là một dải biển. Ngựa có cánh bay cao đến nỗi dãy núi hình răng cưa xa xa sau những đồng hoang phía bắc chỉ là những chấm nhỏ và dải đồng bằng trông như những hạt cát ở về phía nam. - Tôi mong có ai đó ở đây để bảo cho chúng ta biết tất cả những nơi này là đâu. – Digory nói. - Tớ cho là người ấy không có mặt ở bất cứ đâu. Tớ muốn nói là không có ai cả và chẳng có gì xảy ra. Thế giới này mới chỉ được bắt đầu vào ngày hôm nay thôi mà. - Chưa, nhưng rồi con người sẽ kéo đến đây, - Digory nói, - và họ viết lên lịch sử của chính mình, cậu cũng biết đấy. - Nếu vậy thì sẽ là một điều tốt đẹp khi họ còn chưa có mặt ở đây. – Polly nói. – Bởi vì con người không phải được sinh ra để biết đến những chuyện như thế, chiến tranh, niên đại và tất cả những thứ thối nát ấy. Bây giờ thì chúng đã vượt qua được vách đá và chỉ vài phút sau vùng thảo nguyên của Narnia đã chìm sâu đằng sau. Chúng đang bay qua một đất nước hoang dã chỉ có những ngọn đồi dốc đứng và những cánh rừng già đen sẫm và vẫn đi theo hướng dòng sông. Những rặng núi cao đã hiện ra lù lù trước mặt. Mặt trời nằm thành một đường thẳng với du khách và chúng khó có thể nhìn rõ vật gì theo hướng ấy. Bởi vì, mặt trời mỗi lúc một xuống thấp hơn, thấp hơn cho đến khi vùng trời phía tây trông giống như một miệng lò luyện vàng lớn, nấp sau một ngọn núi răng cưa làm cho dãy núi sáng rực và sắc nét như thể được cắt ra từ một tấm bìa carton. - Ở đây cũng không ấm áp hơn. – Polly nói. - Và đôi cánh tôi bắt đầu đau nhức lên đây này. – Fledge nói. – Không thấy tăm hơi cái thung lũng có một cái hồ như Aslan đã nói. Hay là ta hạ cánh, tìm một chỗ tàm tạm để nghỉ đêm hả? Chúng ta sẽ không đến được đó trước lúc trời tối đâu. - Phải, chắc chắn là cũng đến giờ ăn tối rồi. – Digory nói. Thế là Fledge bắt đầu hạ cánh thấp dần. Trong lúc chúng xuống gần mặt đất hơn (đó là một vùng đồi thấp) không khí mỗi lúc một ấm áp hơn. Sau nhiều giờ bay trên cao, chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng vỗ cánh của Fledge, thật dễ chịu khi lại được nghe thấy những âm thanh thân thuộc của mặt đất – tiếng trò chuyện của dòng sông với bờ đá và tiếng xào xạc của

https://thuviensach.vn

hàng cây trong gió nhẹ. Cái mùi ấm áp tốt lành của mặt đất được mặt trời sưởi ấm cùng với hương của cỏ hoa, tất cả ùa đến đón bọn trẻ. Cuối cùng Fledge hạ cánh an toàn. Digory nhảy xuống trước rồi giúp Polly xuống ngựa. Cả hai được sung sướng duỗi dài đôi chân tê cứng. Thung lũng mà chúng hạ xuống nằm ở trung tâm các dãy núi vươn cao hơn tất cả, sáng rực lên như một đóa hồng thắm đỏ trong ánh chiều tà. - Tớ đói quá rồi. – Digory nói. - Vậy thì chén đi. – Fledge nói, ngoặt một mồm đầy cỏ non. Đoạn nó ngẩng đầu lên, vẫn nhai cỏ rau ráu làm cho vài cọng thò ra hai bên mép trông như một hàng ria, rồi nói: - Ăn đi, đừng mắc cỡ. Có đủ cỏ cho tất cả chúng ta. - Nhưng chúng tôi không thể ăn cỏ. – Digory nói. - Hưm, hừm! – Fledge nói, miệng nhồm nhoàm đầy cỏ. – Hừm, vậy thì không biết phải làm gì cho hai bạn. Cỏ ngon lắm. Polly và Digory nhìn nhau, mất hết cả tinh thần: - Vậy mà đã tưởng là sẽ có một ai đó chuẩn bị bữa ăn cho chúng ta. - Digory nói. - Tôi chắc Aslann sẽ đáp ứng yêu cầu này nếu như cậu hỏi ngài. – Con ngựa nói nhỏ. - Ông ấy sẽ không biết nếu điều đó không được nói ra hay sao? – Polly hỏi. - Tôi không nghi ngờ điều đó. – Ngựa nói (vẫn với một miệng đầy cỏ). – Nhưng tôi nghĩ là ngài thích được thỉnh cầu hơn. - Nhưng trời ạ, bây giờ chúng tôi phải làm gì đây? – Digory hỏi. - Tôi chắc mình không rõ chuyện này rồi. – Fledge nói. - Trừ khi các người thử ăn cỏ. Các người sẽ thích ăn cỏ hơn là mình tưởng đấy. - Thôi đừng có ngu xuẩn nữa. – Polly nói, giậm chân xuống đất. – Tất nhiên con người không thể ăn cỏ, cũng như loài ngựa không thể ăn sườn cừu. - Vì Chúa, xin đừng nói chuyện sườn cừu nữa được không. Nó chỉ làm cho mọi việc tồi tệ hơn mà thôi. – Digory kêu lên rồi bảo Polly là tốt nhất cô bạn nên quay về nhà bằng cái nhẫn để kiếm cái gì ăn ở đấy, bản thân nó không thể đi được vì nó đã hứa thực hiện nhiệm vụ Aslan giao, với lại giả sử Digory có mặt ở nhà rất có thể có một chuyện gì đó xảy ra ngăn không cho nó ra đi. Nhưng Polly nói nó không thể bỏ bạn trong lúc khó khăn. Digory cảm ơn người bạn tốt. - Mà này, tớ vẫn còn một bịch kẹo nhỏ trong túi, ít còn hơn không. – Polly nói. - Thế là quá tốt rồi, nhưng cậu hãy cẩn thận đừng chạm vào nhẫn khi cho tay vào túi đấy. Đó là một nhiệm vụ khó khăn và đòi hỏi một sự khéo léo, chính xác nhưng cuối cùng chũng cũng làm được. Cái túi nhỏ bằng

https://thuviensach.vn

giấy mềm xèo và rất dính khi chúng móc ra khỏi túi, thế là lại có vấn đề nên xé cái bịch giấy đựng kẹo hay là lấy kẹo ra. Một số người lớn (bạn cũng biết họ có thể xé to những chuyện nhỏ như thế nào) họ sẽ chấp nhận cả hai cùng nhịn đói còn hơn là chia đều số kẹo trên. Có chín cái tất cả. Theo ý kiến của Digory thì nên chia đều tám cái cho hai đứa còn một cái cấy xuống đất bởi vì như nó lý luận: Nếu một thanh sắt từ cột đèn cũng có thể mọc lên một cột đèn thật sự thì tại sao cái kẹo lại không thành cây kẹo cơ chứ? Thế là chúng đào một cái lỗ nhỏ ngay trên lớp đất bề mặt rồi vùi mẩu kẹo xuống. Chúng chia nhau, mỗi đứa ăn bốn cái, cố làm sao cho cái kẹo càng lâu tan trong miệng càng tốt. Đúng là voi ăn thuốc gió, thậm chí cả đến giấy gói kẹo chúng cũng ăn luôn. Fledge đã chén xong một bữa cỏ ngon lành bèn nằm khềnh ra đất. Hai đứa trẻ đứng bên cạnh nó, mỗi đứa ngồi ở một bên, dựa vào thân hình ấm áp của nó, Fledge xòe cánh che lên người hai đứa và thế là chúng có một mái nhà ấm cúng. Nhìn những ngôi sao non trẻ, rực sáng trên bức màn nhung đen của một thế giới mới, hai đứa nói với nhau về đủ mọi thứ chuyện làm thế nào mà từ cái hi vọng điên rồ tìm được thuốc cải tử hoàn sinh cho mẹ Digory lại dẫn đến việc Aslan giao cho nó một trọng trách lớn lao với đất nước Narnia như thế. Hai đứa nhắc lại với nhau về tất cả những dấu hiệu để nhận ra những nơi mà chúng phải đến – hồ nước xanh, ngọn đồi với một vườn cây trên đỉnh. Câu chuyện uể oải dần khi chúng bắt đầu thiu thiu ngủ. Bất thình lình Polly choàng tỉnh, ngồi phắt dậy và nói: - Suỵt! Người và vật căng tai lắng nghe. - Có lẽ chỉ là tiếng gió thổi qua cành cây thôi. – Digory thì thào. - Tôi không chắc đâu. – Fledge nói. – Dù sao thì cũng đợi đấy! Kìa, nó lại đến. Nhân danh Aslan, nó là một cái gì đó. Con ngựa vùng dậy gây ra một tiếng động lớn và bọn trẻ tư thế sẵn sàng. Fledge chạy nước kiệu vòng vòng, vừa chạy vừa ngửi ngửi đánh hơi và hí vang. Bọn trẻ nhón chân đi lại nhòm ngó sau mỗi gốc cây, bụi cỏ. Hai đứa vẫn nghĩ là chúng nhìn thấy một cái gì đó, có lúc Polly hoàn toàn chắc chắn là nó nhìn thấy một vật đen và cao bước đi rất nhanh về hướng tây. Nhưng chúng chẳng khám phá đươc gì, cuối cùng Fledge lại nằm xuống và hai đứa trẻ lại rúc (nếu đây là một từ phù hợp) dưới đôi cánh nó. Hai đứa lập tức ngủ ngay. Fledge thức lâu hơn một chút, ngoáy đôi tai tới lui trong

https://thuviensach.vn

bóng đêm, thỉnh thoảng lại cảm thấy có một luồng run rẩy dưới làn da như thể có một con ruồi chạm vào, nhưng cuối cùng nó cũng ngủ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 13

Dậy đi Digory! Dậy thôi Fledge! – Đó là giọng của Polly. – Cái kẹo đã trở thành cây kẹo bơ rồi. Và trời sáng rồi, đẹp quá! Mặt trời buổi sớm vừa mới lên khỏi đường chân trời, ánh nắng chiếu qua rừng cây, lá cây vẫn còn mang màu xam xám với những giọt sương long lanh và làm cho những sợi tơ nhện trông như được dệt bằng loại chỉ bạc cực mỏng. Ngay bên cạnh chúng là một thân cây nhỏ, gỗ đen, cao cỡ một cây táo nhỏ, lá cây trắng nhờ nhờ, mỏng như giấy, giống như một loài cây gọi là luna. Trên cành chi chít những trái cây nhỏ màu nâu nom tựa như quả chà là. - Hoan hô! – Digory nói. – Nhưng trước hết tớ phải đi ngâm mình xuống nước một lát đã. Nó chạy qua một hoặc hai bụi hoa, đi về phía bờ sông. Bạn đã bao giờ tắm ở một dòng sông trên núi, chảy qua một cái khe hẹp qua những hòn đá màu đỏ, xanh và vàng chưa? Cũng sướng như tắm biển vậy; ở một vài khía cạnh nó thậm chí còn tuyệt vời hơn. Tất nhiên, Digory phải mặc lại bộ quần áo cũ vì không có thời gian để giặt và phơi khô, nhưng dù sao được tắm như vậy cũng là một kỷ niệm thú vị. Nó quay về và đến lượt Polly ra sông tắm; ít nhất thì Polly cũng nói là nó làm như vậy nhưng chúng ta biết là nó không biết bơi mà thôi tốt nhất là không nên đặt ra quá nhiều câu hỏi trong chuyện này. Fledge cũng tìm đường ra bờ sông nhưng nó chỉ đứng ở giữa dòng cúi xuống uống một hơi dài, đoạn lúc lắc cái bờm và hí vang lên vài lần. Polly và Digory bắt đầu – làm việc – với cây kẹo bơ. Quả của nó rất ngon; không hẳn như kẹo bơ – mềm hơn và có nước – nhưng là một loại quả nhắc ta nhớ đến loại kẹo bơ. Fledge cũng có một bữa ăn sáng ngon lành, nó nếm thử một trái kẹo bơ và thích loại này nhưng nói thêm, nó ưng ăn cỏ vào bữa điểm tâm hơn. Sau đó với một chút bịn rịn, bọn trẻ lên lưng ngựa và chặng đường thứ hai bắt đầu. Thậm chí mọi chuyện còn tuyệt hơn ngày hôm qua nữa, một phần vì ai cũng cảm thấy khỏe khoắn, tươi tắn, một phần vì mặt trời mới mọc, lại ở ngay sau lưng chúng ta và tất nhiên mọi thứ

https://thuviensach.vn

đều đẹp hơn khi ánh sáng chiếu sau lưng bạn. Một chuyến bay tuyệt vời. Những ngọn núi hùng vĩ tuyết phủ trắng đỉnh sừng sững vươn lên khắp nơi tạo thành một thế giới trinh bạch, tinh khôi. Những thung lũng phía dưới có màu ngọc lục bảo, các dòng suối lớn nhỏ chảy xuống từ các sông bằng để nhập vào dòng sông lớn đều có màu xanh biếc của da trời khiến cho việc bay qua đây sánh ngang với việc bay qua một bộ sưu tập kim cương khổng lồ. Hai đứa trẻ thầm mong đoạn đường này của cuộc hành trình kéo dài hơn. Nhưng chẳng bao lâu cả hai bất giác hít căng cả lồng ngực, hỏi nhau: - Cái gì thế vậy? – Bạn có ngửi thấy mùi gì không? Và nó từ đâu bay lại vậy? – Bởi vì đó là một mùi hương thần diệu, ấm áp hiếm có trên đời, tựa như nó tổng hợp mùi thơm của những loại trái cây ngon lành nhất cùng với hương của tất cả các loài hoa trên đời. Làn hương ngây ngất tỏa ra từ một nơi nào đó ở trên cao. - Nó đến từ thung lũng có cái hồ nước. – Fledge gợi ý. - Chính là thế đấy, - Digory nói, - và nhìn kìa. Có một hồ nước ở chỗ ngọn đồi đằng kia. Xem kìa, nước hồ mới trong xanh làm sao! - Đến nơi rồi!!! – Cả ba cùng thốt lên. Fledge sà xuống thấp hơn, thấp hơn, chao cánh thành những vòng rộng. Những đỉnh núi băng tuyết vươn lên cao hơn, cao hơn. Không gian mỗi lúc một thêm ấm áp và ngọt ngào hơn, ngọt ngào đến mức gần như làm cho lệ dâng lên trong mắt bạn. Bây giờ Fledge trượt xuống trong không gian với đôi cánh dang rộng bất động và bốn móng cào cào để đáp xuống đất. Ngọn đồi dốc thoai thoải chạy về phía chúng. Một phút sau, ngựa hạ cánh xuống triền đồi, thân hình hơi chao đảo một chút. Hai đứa trẻ ngã xuống, lăn mấy vòng trên lớp cỏ mềm, ấm áp; cỏ không làm chúng đau chút nào. Chúng bò dậy thở hơi mạnh một chút, chỉ là vì đang rất phấn khích mà thôi. Người và ngựa đang đứng ở vào khoảng ba phần tư quãng đường lên đỉnh, chúng lập tức trèo lên cao. (Tôi không nghĩ Fledge có thể leo cao mà không có đôi cánh giữ thăng bằng và thỉnh thoảng lại vẫy nhẹ). Bao quanh đỉnh đồi là một bức tường cao, thực ra đó là một lũy đất cỏ mọc dày. Bên trong bức tường có nhiều cây cối mọc lên. Cành cây chìa cả ra ngoài bức tường, những chiếc lá không chỉ khoe ra màu xanh lá mà còn cả màu da trời và màu bạc mỗi khi gió thổi qua làm xao động các lá cành. Khi các lữ khách của chúng ta lên đến đỉnh, họ phải đi gần hết một vòng quanh

https://thuviensach.vn

bức tường cỏ mới tìm thấy cổng đi vào: một cái cổng cao ngất bằng vàng, quay mặt về hướng Đông, im ỉm khóa. Cho đến lúc ấy, tôi vẫn nghĩ Fledge và Polly đều cho rằng chúng nên vào trong cùng với Digory. Nhưng đến cổng chúng không nghĩ thế nữa. Bạn chưa từng thấy một nơi nào có vẻ riêng tư rõ ràng đến thế đâu. Chỉ cần liếc nhìn một cái là bạn hiểu nó hoàn toàn không thuộc về mình. Cũng chỉ có người dại dột mới nghĩ đến chuyện bước vào trong nếu anh ta không được giao cho một sứ mệnh quan trọng đặc biệt. Digory hiểu ngay ra rằng những người khác không nên và không thể vào cùng với nó. Thế là nó một mình bước đến trước cánh cổng. Khi đến gần hơn nó đọc thấy những dòng chữ bạc viết trên cánh cửa vàng như thế này: Vào vườn qua cánh cổng vàng Hái một trái táo mà mang cho người Những kẻ trộm cắp trèo qua Sẽ chỉ có nỗi xót xa trong lòng! - Hái một trái táo mà mang cho người, - Digory lẩm bẩm một mình. – Phải, đó là điều mình sắp làm. Mình cho rằng nó có nghĩa là mình không được phép ăn. Mình không biết cho cái trái ấy vào miệng sẽ như thế nào nhỉ. Vào vườn qua cánh cổng vàng. Ồ phải, ai còn muốn trèo tường khi có thể đi qua cổng! Nhưng làm sao để mở cổng đây? Nó đặt tay lên cánh cổng và cửa lập tức mở vào bên trong, bản lề quay êm ru mà không gây nên một tiếng động. Bây giờ nó thấy chỗ này còn riêng tư hơn bao giờ hết. Nó đi vào vườn với vẻ mặt nghiêm nghị, ngơ ngác nhìn chung quanh. Bên trong vườn im lặng như tờ. Cả đến cái vòi phun nước ở giữa đường đi cũng không gây nên một tiếng động nhỏ. Mùi thơm dễ chịu quấn quýt chung quanh nó: đây là một nơi hạnh phúc nhưng sao có vẻ nghiêm trang quá. Nó nhận ra cái cây phải tìm ngay lập tức, phần vì nó mọc lên ở vị trí trung tâm, phần vì những quả táo lớn bằng bạc lúc lỉu trên các cành chiếu sáng cả một vùng đầy bóng râm, nơi mà mặt trời không chiếu tới được. Nó đi thẳng đến chỗ cây táo hái một quả bỏ vào túi áo ngực của chiếc bu dông hiệu Norfolk nhưng nó không thể không ngắm nghía và ngửi trái táo một cái trước khi bỏ vào túi. Mọi việc sẽ suôn sẻ hơn nếu nó không làm thế. Một cảm giác nôn nao tràn lên trong lòng và nó thèm được nếm thử trái táo quá đi mất. Nó vội vã cho táo vào túi. Trên cây còn cơ man là trái. Liệu có gì không ổn nếu nếm thử một trái không? Sau cùng, nó nghĩ những dòng chữ trên cánh cổng có thể

https://thuviensach.vn

không hẳn là lệnh cấm, chắc chỉ là một lời khuyên – mà ai lại quan tâm đến một lời khuyên cơ chứ! Ngay cả khi đó là một lệnh cấm thì ăn một quả táo có phạm phải một tội tày đình không? Chẳng phải nó đã tuân theo một phần quy định khi lấy một quả táo – cho người khác – đó sao? Trong khi suy tính như vậy nó vô tình nhìn lên cành cây trên ngọn. Và kia, ngay trên đầu nó có một con chim tuyệt đẹp bám trên cành. Tôi nói – bám – bởi vì hình như nó đang ngủ, nhưng có lẽ không hẳn như thế. Một con mắt hơi hé ra tạo thành một khe hở nhỏ như sợi chỉ. Con chim lớn hơn một con chim ưng, cái ức màu vàng như nghệ, một cái mào đỏ chót trên đầu và cái đuôi dài màu tím. - Điều đó chứng tỏ, - sau này Digory thường nói khi kể lại chuyện này cho người khác nghe, – rằng bạn phải thật thận trọng khi đặt chân lên những xứ sở kì diệu như thế này. Bạn không bao giờ thấy hết được cái gì đang quan sát bạn. – Riêng tôi thì nghĩ, Digory sẽ không lấy một quả cho mình trong bất cứ trường hợp nào. Những bài học liên quan đến hành động – cầm nhầm của người khác - đã ăn sâu vào đầu óc các cậu bé vào thời ấy hơn là với lớp trẻ bây giờ. Dù vậy, chúng ta cũng không lấy gì làm chắc chắn lắm. Digory toan quay ra cổng thì nó dừng lại nhìn quanh thêm một lần nữa. Chợt nó sững người vì sợ. Nó không chỉ có một mình. Và kia, chỉ cách nó có vài bước chính là phù thủy. Mụ ném đi cái lõi quả táo mà mụ vừa ăn. Nước trong quả táo có màu sẫm hơn là bạn nghĩ và nó để lại một dấu vết đáng sợ quanh miệng mụ. Digory đoán ra ngay: mụ đã trèo qua tường. Nó cũng bắt đầu hiểu ý nghĩa của câu thơ cuối cùng về việc chứa chất trong lòng những dục vọng và chỉ chuốc lấy thất vọng mà thôi. Mặc dù trông phù thủy có vẻ mạnh mẽ và cao ngạo hơn bao giờ hết, thậm chí ở một khía cạnh nào đó còn có vẻ chiến thắng, nhưng mặt mụ lại trắng bệch ra như muối. Tất cả những điều này lướt qua tâm trí Digory trong vòng một giây, đoạn nó nhón chân chạy hết sức về phía cổng. Phù thủy đuổi theo nó. Digory vừa vượt qua thì cánh cổng đã tự động khép lại sau lưng nó. Điều đó tạo cho nó một lợi thế nhưng sẽ kéo dài không lâu. Vào lúc nó chạy đến chỗ các bạn, miệng la lớn: - Nhảy lên, nhảy lên ngựa đi Polly! Bay đi Fledge! – thì mụ phù thủy đã trèo qua bức tường, hoặc nhảy phắt một cái và theo sát đằng sau nó. - Đứng yên đấy, - Digory gào lên, quay mặt về phía phù thủy, - nếu không tất cả

https://thuviensach.vn

chúng tôi sẽ biến mất. Không được bước lên dù chỉ một li. - Thằng nhỏ ngu ngốc, - phù thủy nói, - tại sao trông thấy ta ngươi lại bỏ chạy? Ta đâu có ý hại ngươi. Nếu không dừng lại nghe ta nói, ngươi sẽ bỏ lỡ một điều có thể làm ngươi hạnh phúc suốt đời. - Tôi chẳng muốn nghe cái điều đó đâu, cảm ơn. - Digory nói. Nhưng thực ra nó cũng tò mò muốn biết đó là cái gì. - Ta biết vì việc gì mà ngươi phải đến đây. – Phù thủy tiếp tục giọng ngọt ngào hơn. – Bởi vì chính ta đã ở bên các ngươi trong rừng suốt đêm qua và đã nghe được câu chuyện của các ngươi. Ngươi đã hái một quả táo trong vườn kia. Bây giờ ngươi đã bỏ nó vào túi ngực. Ngươi sẽ mang về cho sư tử mà không hề nếm thử; để cho nó ăn, để cho nó xài. Ngươi khờ quá! Ngươi không biết trái cây này là cái gì ư? Ta sẽ cho ngươi biết. Đó là thứ trái cây của tuổi thanh xuân vĩnh hằng, là quả táo trường thọ. Ta biết nó như thế bởi vì ta vừa được nếm và ta đã cảm thấy có gì khang khác trong người nên ta biết ta sẽ không bao giờ già đi, không bao giờ chết. Ăn đi nhóc, ăn ngay đi; ngươi và ta sẽ sống đến muôn đời, sẽ trở thành vua và hoàng hậu của thế giới này hoặc ở thế giới của ngươi – nếu như ngươi quyết định quay về đó. - Không, cảm ơn, - Digory nói, - tôi không thèm sống thêm sau khi những người tôi biết đều chết cả. Chỉ muốn sống hết thời hạn của mình, rồi chết và đi lên thiên đường. - Nhưng còn người mẹ mà ngươi giả vờ yêu thương thì sao? - Nó sẽ làm được gì cho mẹ tôi? – Digory hỏi. - Ngươi thấy đấy, đồ ngốc, chỉ cần cắn một miếng táo là mẹ ngươi sẽ lập tức khỏi bệnh. Ngươi đang có quả táo trong túi. Ở đây chỉ có chúng ta với nhau, sư tử thì ở rất xa. Hãy sử dụng pháp thuật của ngươi và trở về thế giới của ngươi. Chỉ một phút sau ngươi đã có mặt bên giường bệnh của mẹ, đưa cho bà trái táo cải tử hoàn sinh. Năm phút sau ngươi đã thấy màu hồng ửng lên trên khuôn mặt mẹ ngươi. Bà ấy sẽ báo cho ngươi biết là những đau đớn đã qua. Rồi chỉ một lát sau bà lại bảo mình đã khỏe hơn. Sau đó bà ấy sẽ ngủ thiếp đi – hãy nghĩ về điều này; một giấc ngủ tự nhiên, ngọt ngào, kéo dài mấy giờ không đau đớn, không cần đến thuốc. Ngày hôm sau mọi người sẽ trầm trồ là bà ấy đã phục hồi nhanh như thế nào. Chẳng bao lâu bà sẽ khỏe lại như người bình thường. Tất cả người thân thuộc cũng đều khỏe lại. Gia đình ngươi sẽ lại hạnh phúc. Ngươi sẽ lại giống những thằng con trai khác. - Ôi!

https://thuviensach.vn

- Digory kêu lên như thể nó đau đớn lắm, đặt cả một tay lên đầu. Bây giờ thì nó hiểu mình đang đứng trước một lựa chọn nghiệt ngã. - Sư tử đã làm được cái gì cho ngươi mà ngươi tình nguyện làm nô lệ cho nó? - Phù thủy hỏi. – Nó còn có thể làm gì được ngươi nữa một khi ngươi đã trở về thế giới của mình? Mẹ ngươi sẽ nghĩ gì nếu bà ta biết ngươi có thể cất đi cái gánh nặng đau đớn, đưa bà ấy về lại với cuộc sống và tránh cho cha ngươi không bị tan nát trái tim, thế mà ngươi lại không làm… thay vì thế ngươi lại làm thằng nhỏ sai vặt cho một con thú hoang ở một thế giới xa lạ chẳng có gì dính líu tới ngươi hết? - Tôi… tôi không nghĩ Aslan chỉ là một con thú. - Digory nói, giọng khô khốc.Ông ấy… tôi cũng không biết nữa. - Vậy thì nó còn là một cái gì tồi tệ hơn. - Phù thủy nói. – Coi kìa nó đã làm gì ngươi vậy? Ngẫm mà coi, nó làm cho ngươi trở thành một kẻ không tim. Đó là điều nó làm cho tất cả những kẻ nghe lời nó đấy. Một thằng nhóc độc ác không biết thương sót là gì! Ngươi, ngươi thà để cho mẹ mình chết còn hơn là… - Thôi im đi, - Digory khốn khổ kêu lên vẫn với cái giọng khô khan. – Bà nghĩ tôi không hiểu chuyện à? Nhưng tôi… tôi đã hứa. - À… chính ngươi không biết mình đã hứa cái gì nữa. Và ở đây không có ai để ngăn cản ngươi. - Mẹ tôi, - Digory nói, lời lẽ bật khỏi miệng nó một cách khó khăn, - mẹ sẽ không thích thế - bà có những quy tắc rằng buộc nghiêm ngặt về việc nói phải giữ lời - tuyệt đối không được ăn cắp… và cả những chuyện như thế. Mẹ sẽ bảo tôi không được làm như thế - ngay lập tức, chắc chắn thế - nếu mẹ ở đây. - Nhưng bà ấy không cần biết đến những điều này. - Phù thủy nói, giọng ngọt ngào hơn là bạn có thể nghĩ là một người có vẻ mặt dữ dằn như thế lại có thể có được. – Ngươi không cần phải nói cho mẹ ngươi biết đã có được quả táo bằng cách nào. Cả cha ngươi cũng không cần biết. Không một ai ở thế giới của ngươi cần biết đến điều đó. Ngươi cũng không nên mang con nhỏ kia về thế giới của mình, biết chưa? Đến đây thì phù thủy phạm phải một sai lầm chết người. Tất nhiêu Digory biết Polly có thể quay về thế giới của mình với chiếc nhẫn của nó dễ dàng cũng như Digory. Nhưng rõ ràng phù thủy không biết điều đó. Lời gợi ý độc ác rằng nó nên để Polly ở lại bất thình lình làm cho tất cả những điều khác mà phùy thủy nói đều trở nên xấu xa, đáng tởm. Ngay cả trong lúc lòng dạ đang rối bời về

https://thuviensach.vn

bệnh tình của mẹ, đầu óc nó cũng bắt đầu sáng ra và nó nói (bằng một giọng khác hẳn, dõng dạc hơn): - Coi này; bà định dẫn tôi đi đâu đây? Tại sao đột nhiên bà lại có tình cảm quý hóa với mẹ tôi như vậy? Bà có mưu toan gì thế? Bà định chơi trò gì thế? - Digory, vì những điều tốt đẹp cho cậu, - Polly thì thầm vào tai nó, - nhanh lên! Đi khỏi đây ngay. – Nãy giờ Polly không dám xen vào cuộc tranh luận, bởi vì bạn cũng biết rằng người sắp chết không phải là mẹ nó. - Vậy thì bay lên. – Digory nói, giúp cô bạn trèo lên lưng ngựa còn bản thân nó thì hấp tấp nhưng lên thật nhanh trong khả năng cho phép. Con ngựa dang rộng cánh bay lên. - Đi đi đồ ngốc! – Phù thủy gào theo. – Hãy nghĩ đến ta, thằng lỏi, khi ngươi nằm xuống già nua, yếu đuối và sắp chết… nhớ rằng ngươi đã ném đi một cơ hội có được tuổi trẻ bất diệt. Chúng đã bay lên cao nhưng vẫn nghe thấy tiếng gầm gào của phù thủy. Nhưng phù thủy cũng không phí thời gian nhìn theo chúng, mụ đã bỏ đi vào hướng bắc, trượt xuống một cái dốc dài. Chúng ra đi từ sáng sớm và khu vườn cũng không ở xa cho lắm cho nên Fledge và Polly đều nói rằng chúng dễ dàng quay lại Narnia trước khi trời tối. Digory không mở miệng trong suốt chặng đường về, cả Fledge và Polly đều ngại không dám nói chuyện với nó. Digory hoang mang, nó không dám chắc là điều mình làm có đúng không nhưng mỗi khi nhớ đến những giọt nước mắt long lanh trong mắt Aslan nó nghĩ là mình đã hành động đúng. Fledge bay cả ngày một cách đều đặn với đôi cánh không mỏi về phương đông theo hướng của con sông chảy qua vùng núi đồi, vượt qua những quả đồi mọc đầy cây rừng, vượt qua thác, bay xuống, bay xuống đến với những cánh rừng của Narnia đang đen lại bởi cái bóng của vách đá cao sừng sững, cho đến khi cuối cùng cả bầu trời nhuộm đỏ ánh tà dương sau lưng chúng và bọn chúng nhìn thấy một bầy thú tụ tập bên bờ sông. Chẳng bao lâu Digory đã có thể trông thấy Aslan giữa bầy muôn thú, Thần Rừng, Thần Dê, Mộc tinh đứng giạt sang hai bên nhường đường cho nó. Digory chạy đến chỗ Aslan, đưa ra quả táo và nói: - Thưa ngài, con đã mang về cho ngài quả táo mà ngài muốn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 14

L

àm tốt lắm. – Aslan nói bằng cái giọng làm cho mặt đất rung chuyển. Đến đây thì Digory biết rằng tất cả cư dân ở Narnia đã nghe thấy những lời này và rằng câu chuyện của họ sẽ được truyền từ cha sang con trong hàng trăm năm và có thể là mãi mãi. Nhưng nó không có cái cảm giác của một kẻ có tội khi phải giáp mặt với người phán xử bởi vì nó đã không có một ý định nào như thế. Bây giờ nó thấy mình có thể nhìn thẳng vào mắt sư tử. Nó quên mất nỗi buồn lo của chính mình và cảm thấy hoàn toàn hài lòng về bản thân. - Làm tốt lắm, hỡi con trai của Adam. – Sư tử nói một lần nữa. – Chính vì trái táo này mà con đói khát và rơi lệ. Đừng đưa cho ta, chính tay con hãy gieo hạt giống này xuống đất để nó trở thành vật che chở cho Narnia. Hãy ném quả táo về phía bờ sông vì đất ở đấy tươi xốp hơn. Digory làm theo lời sư tử. Tất cả mọi người đều giữ im lặng và bạn có thể nghe thấy tiếng bịch nhẹ nhàng khi quả táo rơi xuống lớp bùn xốp. - Ném tốt lắm. – Aslan nói. – Bây giờ ta hãy tiến hành làm lễ đăng quang cho đức vua Frank và hoàng hậu Helen của xứ Narnia. Đến lúc này hai đứa trẻ mới nhìn thấy hai người. Họ mặc những bộ quần áo trông rất lạ mắt và rất đẹp, từ đôi vai họ rũ xuống tà áo dài. Có bốn chú lùn nâng vạt áo cho vua, trong khi bốn cô con gái thủy thần nâng vạt áo cho hoàng hậu. Đầu họ để trần, Helen xõa cho mái tóc buông xuống lưng và trông chị xinh đẹp hẳn lên. Nhưng cả kiểu tóc và quần áo đều không phải là nguyên nhân chính làm cho họ có một vẻ sáng rỡ, nhất là nhà vua. Tất cả những nét lỗ mãng, khôn vặt, ưa gây gổ mà anh tiêm nhiễm trong thời gian làm nghề đánh xe ở London đã bị xóa sạch, chỉ còn sự dũng cảm và lòng nhân hậu mà anh bao giờ cũng có và bây giờ nó nổi bật hơn. Có lẽ không khí mới mẻ của thế giới trinh nguyên này đã làm được điều đó, hoặc nhớ việc anh được tiếp xúc với Aslan hoặc là do cả hai. - Nghe tôi đi. – Fledge thì thầm với Polly. – Ông chủ cũ của tôi thay đổi cũng gần như bản thân tôi vậy! Bây giờ thì ông ấy là một ông chủ thực

https://thuviensach.vn

sự. - Phải, nhưng đừng thổi phù phù vào tai tối như thế. – Polly nói. – Nhột quá. - Bây giờ, - Aslan nói, - với trái cây thiêng này một số người trong các con đã cứu vãn được một phần rắc rối do các con đem lại. Nào hãy xem chúng ta có thể tìm thấy cái gì ở đằng kia. Digory nhìn thấy bốn cây mọc ở bốn góc, các cánh cây đan hoặc buộc vào nhau chặt đến nỗi chúng tạo thành một loại chuồng canh giữ thú vật. Hai con voi dùng vòi và vài chú lùn với những chiếc rìu nhỏ, chẳng mấy chốc đã phá bỏ được hàng rào. Bên trong có ba vật. Vật thứ nhất là một cây con hình như được làm bằng vàng, vật thứ hai là một cây bằng bạc, còn vật thứ ba trông hết sức khốn khổ trong một bộ quần áo đầy bùn đất, ngồi với dáng đầu quá tai ở giữa hai cái cây kia. - Trời ơi! – Digory thầm thì. – Bác Andrew! Để giải thích tất cả những điều này chúng ta phải quay lại một chút. Bạn cũng nhớ là muông thú đã trồng ông xuống rồi tưới nước lên người ông. Khi nước làm cho ông tỉnh dậy, ông thấy mình mẩy ướt sũng, đôi chân bị chôn xuống đất đến gần đầu gối (chỗ đất ấy chẳng bao lâu đã trở thành bùn nhão) và bốn chung quanh ông là một tập hợp các loài thú mà ông chưa bao giờ dám nghĩ tới dù có ngày sẽ phải gặp. Có lẽ không có gì phải ngạc nhiên khi ông bắt đầu la hét om tỏi. Đó là một việc làm có ích bởi vì cuối cùng nó thuyết phục muông thú (kể cả lợn rừng châu Phi) tin rằng ông còn sống. Thế là chúng nhổ ông lên (cái quần của ông bây giờ trông thật gớm ghiếc). Ngay sau khi đôi chân được giải phóng, ông toan bỏ chạy nhưng cái vòi voi quấn ngang người đã chấm dứt toan tính đó. Các loài đều nghĩ cần phải giữ ông lại ở một chỗ an toàn đợi đến khi Aslan có thời gian để mắt đến và quyết định sẽ làm gì với ông. Thế là muông thú làm một cái lồng hay một cái cũi chung quanh ông. Đoạn, chúng đưa cho ông bất cứ cái gì mà chúng nghĩ là ông có thể ăn. Con lừa nhặt một đống quả khế ném vào nhưng bác Andrew không có vẻ quan tâm đến. Sóc thì mang đến rất nhiều hát dẻ, nhưng tù nhân chỉ lấy hai tay ôm đầu và cố tránh bọn chúng. Một vài con chim bay qua bay lại cần mẫn tìm sâu thả xuống cho ông. Gấu tỏ ra đặc biệt tử tế. Nó tìm kiếm suốt buổi chiều mới được một tổ ong rừng và thay vì chén một mình (một điều sẽ khiến nó khoái lắm) thì con vật chu đáo này lại mang đến cho bác Andrew. Nhưng trong thực tế điều này là một thất bại lớn nhất. Gấu gắn cái tổ ong

https://thuviensach.vn

kiếm được ấy lên cái cây làm hàng rào và không may tổ ong đập vào mặt bác (không phải tất cả các con ong đều đã chết). Gấu vốn là con vật không lấy làm phiền lòng khi bị đập vào mặt bởi một tổ ong nên nó không hiểu cớ làm sao bác Andrew lại loạng choạng lùi lại, trượt té và ngồi bệt xuống đất. Lại một điều xui xẻo khác, bác ngồi lên mấy trái khế. - Dù sao thì, - lợn rừng châu Phi nói, - cũng có một ít mật chảy vào miệng sinh vật ấy và điều đó cũng làm được một việc tốt. - Muông thú đâm ra quý mến con vật kỳ lạ này và hi vọng Aslan sẽ cho phép chúng giữ lại nó. Những con vật khôn ngoan hơn bây giờ cũng hiểu là ít nhất thì những tiếng kêu phát ra từ miệng sinh vật lạ cũng có ý nghĩa. Chúng đặt tên cho bác Andrew là Brandy bởi vì ông thường xuyên gào thét. Tuy vậy, cuối cùng chúng cũng để cho ông yên tĩnh được một đêm. Aslan bận rộn suốt cả ngày trong việc hướng dẫn vua và hoàng hậu làm quen với vai trò mới, cũng như phải làm những việc quan trọng khác nên không đủ thời gian để ý đến già Brandy tội nghiệp. Với hạt dẻ, đào, táo và chuối mà bọn thú mang đến cho ông, chắc chắn ông có một bữa tối no nê, nhưng không hẳn là ông đã trải qua một đêm dễ chịu. - Đem con thú kia ra đây! – Aslan ra lệnh. Một trong những con voi dùng vòi quắp bác Andrew ra, để bác dưới chân sư tử. Ông quá sợ để có thể bỏ chạy. - Thưa Aslan, ngài làm ơn nói một điều gì đó đừng để… bác ấy quá sợ hãi, đồng thời ngài cũng làm một cái gì đó để ngăn không cho bác ấy quay lại đây lần nữa. – Polly nói. - Con gái nghĩ là ông ấy muốn như thế nào? - Vâng thưa Aslan, bác ấy có thể gửi một số người đến. Bác ấy rất kích động khi thấy thanh sắt giằng ở cột đèn có thể mọc thành một cây cột đèn và bác ấy nghĩ… - Ông ta nghĩ những chuyện thật điên rồ, con gái ạ. – Aslan chậm rãi nói. – Thế giới này chỉ nảy nở ra sức sống mới trong vòng vài ngày nhờ bài hát mà ta hát lên để kêu gọi sự sống vẫn bảng lảng trong không khí và sôi sục trong lòng đất. Nhưng nó sẽ không kéo dài đâu. Tuy vậy, ta không thể nói điều đó với ông già tội lỗi kia mà ta cũng không thể an ủi ông ta. Người này đã cố làm cho mình không có khả năng nghe bài hát của ta. Dù ta có nói với ông ta thì ông ta cũng chỉ nghe thấy tiếng gầm, tiếng rống mà thôi. Ôi những người con của Adam, các ngươi thật khôn ngoan trong việc chống lại tất cả những cái có thể là tốt cho mình! Nhưng ta sẽ cho ông ta

https://thuviensach.vn

một món quà duy nhất nếu ông ta vẫn còn có khả năng đón nhận. Sư tử cúi cái đầu vĩ đại xuống với vẻ buồn bã, hà hơi vào khuôn mặt đang khiếp đảm của pháp sư. - Ngủ đi. – Aslan nói. – Hãy ngủ đi và hãy thoát khỏi những gông xiềng mà ngươi đã tạo ra cho mình dù chỉ trong vài giờ. – Bác Andrew lập tức nằm lăn ra, đôi mắt nhắm lại, bắt đầu thở một cách yên bình. - Mang ông ta để sang một bên và đặt nằm xuống. – Aslan nói. – Nào những chú lùn! Hãy chứng tỏ nghề thợ rèn của các chú. Hãy cho ta thấy các chú làm vương miện cho vua và hoàng hậu như thế nào. Có nhiều những người lùn hơn là bạn có thể tưởng tượng chạy ùa về phía cây vàng. Họ tước tất cả những chiếc lá, bẻ một vài cành chỉ trong khoảng thời gian đủ để bạn có thể gọi cái tên – Jack Jobinson – lên. Bây giờ thì bọn trẻ có thể thấy nó không chỉ giống vàng mà còn thật sự là một thứ vàng ròng rất mềm. Tất nhiên nó mọc lên từ cái đồng nửa xôvơren lăn ra từ trong túi áo bác Andrew khi bác bị dốc ngược người lên, còn cây bạc mọc lên từ nửa curon. Từ một nơi nào đó, hình như là như vậy, hiện lên một đống củi cành để đốt, một cái đe nhỏ, búa, kẹp sắt và ống bễ. Ngay sau đó (những chú lùn này mới say sưa với công việc của mình làm sao) ngọn lửa được nhen lên, ông bễ reo ù ù, vàng được nung chảy ra, búa bắt đầu nhịp nhàng đập xuống. Hai con chuột trũi mà Aslan giao cho nhiệm vụ đào đất (điều mà chúng thích nhất) từ sớm, đổ ra cả một đống đá quý xuống dưới chân những người lùn. Dưới đôi tay khéo léo của những người thợ rèn bé nhỏ, hai cái vương miện đã bắt đầu tượng hình – không xấu xí, nặng nề như những vương miện ở Châu Âu mà có vẻ thanh tao, duyên dáng, cao quý đến nỗi bạn chỉ muốn đội nó lên đầu và khi làm thế trông bạn sẽ đẹp hẳn lên. Vương miện của vua được gắn hồng ngọc, của hoàng hậu được gắn ngọc lục bảo. Khi vương miện được làm nguội bằng cách ngâm xuống dòng sông, Aslan bảo Frank và Helen quỳ trước mặt mình rồi đặt vương miện lên đầu họ. Đoạn sư tử nói: - Đứng lên đi hỡi vua và hoàng hậu xứ Narnia, cha mẹ của nhiều đời vua chúa ở Narnia , các đảo và xứ Archenland. Hãy công chính, nhân từ và quả cảm. Ta ban phước cho các ngươi. Tiếng hoan hô ồ lên như sóng dậy bằng những tiếng hí, tiếng rống, tiếng gầm, tiếng vỗ cánh và vua cùng hoàng hậu đứng đó dáng trang nghiêm, hơi có phần rụt rè nhưng lại cao quý hơn bởi cái vẻ

https://thuviensach.vn

rụt rè ấy. Trong khi Digory vẫn vỗ tay nó nghe thấy cái giọng trầm ấm vang của Aslan vang lên bên cạnh. - Nhìn kìa! Tất cả mọi người đều quay đầu lại, ai nấy đều hít một hơi dài vừa ngạc nhiên vừa hân hoan. Cách họ một chút, cao vượt lên trên đầu họ là một cái cây chắc chắn chưa hề có trước đấy. Chắc chắn nó lặng lẽ mọc lên ở đấy nhanh như một lá cờ đi lên khi bạn kéo sợi dây ở cột đăng quang. Cây dang rộng cành lá hút vào mình nhiều ánh sáng còn hơn là một cái chụp đèn , những quả táo bạc ló ra khỏi mỗi cuống lá như một vì sao lấp lánh. Chính cái mùi của nó, hơn tất cả những chuyện khác, làm cho người và vật đều nín thở. Trong một khoảng khắc, khó ai có thể nghĩ đến một chuyện gì khác. - Con trai của Adam, - Aslan nói, - con gieo hạt tốt đấy. Và các ngươi, dân của xứ Narnia, hãy coi nó là mối quan tâm đầu tiên của mình và hãy bảo vệ cây này bởi vì nó là tấm khiên che chở cho các ngươi. Phù thủy, kẻ mà ta từng nhắc tới đã chạy đến miền Bắc của thế giới này; mụ ta sẽ sống ở đó và sẽ mạnh hơn nhiều với những pháp thuật hắc ám. Nhưng một khi cái cây này còn sinh trưởng còn sum suê, mụ ta sẽ không bao giờ dám bén mảng xuống Narnia đâu. Mụ ta sẽ không dám đến gần cây trong vòng một trăm dặm; bởi vì mùi của nó là niềm vui, sự sống, sức khỏe đối với các ngươi lại là cái chết, sự kinh hoàng và tuyệt vọng đối với mụ. Trong lúc tất cả nghiêm trang ngắm nhìn cái cây thì Aslan bất thần quay đầu (một luồng hào quang tỏa ra từ cái bờm sự tử khi ông làm thế) đưa mắt nhìn hai đứa trẻ. - Có chuyện gì thế các con? – Sư tử hỏi bởi vì ông bắt gặp hai đứa thì thầm và lấy khuỷu tay hích vào nhau. - Ồ, thưa Aslan! – Digory nói, mặt đỏ lên. – Con quên không thưa với ngài, phù thủy đã ăn một trong những trái táo này, một quả táo từ cái cây giống như cây táo này. Nó không có ý định nói ra tất cả những điều mà nó nghĩ, nhưng Polly đã lập tức nói ra tất cả hộ nó. (Digory bao giờ cũng sợ trở thành một kẻ lố bịch trước mặt người khác hơn Polly). - Thế là chúng cháu nghĩ, thưa Aslan, - Polly nói, - chúng cháu nghĩ rằng ở đây có thể có một nhầm lẫn gì đó và phù thủy thực sự không sợ mùi của những quả táo này. - Tại sao con lại nghĩ thế hả con gái của Eve? – Sư tử hỏi. - Đó là vì mụ ta đã ăn một quả. - Con gái ạ, đó lại là lý do tại sao tất cả những quả táo còn lại trở thành nỗi kinh hoàng đối với mụ. Đó là điều sẽ xảy ra với kẻ nào hái táo

https://thuviensach.vn

và ăn không đúng lúc, không đúng cách. Táo thì rất ngon nhưng nó lại mang theo sự kinh hoàng ngay sau đó. - Ồ, cháu biết rồi. – Polly nói. – Bởi vì mụ ta đã ăn cắp một vật không thuộc về mình thì nó cũng sẽ không có tác động tốt gì đối với mụ ta. Cháu muốn nói nó sẽ không làm mụ ta trẻ mãi không già và sống mãi phải không ạ? - Than ôi! – Aslan nói, lắc lắc đầu. – Nó sẽ như thế. Mọi thứ bao giờ cũng tuân theo bản chất tự nhiên của nó. Mụ đã thắng được khao khát trong trái tim, mụ sẽ có một sức trẻ không bao giờ mệt mỏi và những tháng ngày bất tận của một nữ thần. Nhưng độ dài của tháng ngày đối với một trái tim xấu xa, độc ác chỉ là độ dài của đau khổ và điều này thì mụ cũng bắt đầu được nếm qua rồi đó. Con người ta có được cái mà mình muốn nhưng không phải bao giờ cũng thích nó đâu. - Cháu… cháu suýt ăn một quả, thưa Aslan. – Digory nói. - Cháu có… - Điều đó không có gì lạ. – Aslan nói. – Bởi vì trái táo bao giờ cũng tác động… nó phải tác động… nhưng nó sẽ không đem lại hạnh phúc cho bất cứ ai hái táo chỉ vì ý muốn của bản thân. Nếu bất cứ người Narnia nào, không được phép cũng hái trộm một quả rồi trồng xuống đây với mục đích bảo vệ Narnia thì nó cũng bảo vệ xứ này. Nhưng như thế sẽ chỉ làm cho Narnua trở thành một vương quốc hùng cường và độc ác như Charn, là một nơi mà ta không muốn tạo nên chút nào. À, mà phù thủy dụ dỗ con lấy một quả táo, có phải không? - Vâng, thưa Aslan. Mụ ta muốn con lấy một quả mang về cho mẹ con. - Ta hiểu, rồi nó cũng làm cho mẹ con lành bệnh, nhưng nó không mang lại niềm vui cho con và mẹ con đâu. Rồi sẽ có một ngày cả con và bà ấy đều nhìn lại và nói thà là chết vì bệnh tật còn hơn. Digory không nói gì, nước mắt dâng lên làm cho nó nghẹn ngào. Thế là tất cả những hy vọng cứu sống mẹ đã tan tành mây khói; nhưng cũng lúc đó nó biết rằng Aslan biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra và có những cái còn đáng sợ hơn cả việc cái chết cướp đi một người mà mình rất mực yêu thương. Và bây giờ Aslan lại nói, gần như một tiếng thì thầm: - Con trai ạ, đó là điều sẽ xảy ra với một trái táo đánh cắp. Đó không phải là cái sẽ diễn ra bây giờ. Cái mà ta cho con lúc này sẽ mang đến niềm vui. Trong thế giới của con nó sẽ không mang đến một sự sống bất diệt, nhưng nó có khả năng chữa lành bệnh tật. Đi đi, hãy hái một trái táo cho mẹ con. Trong vòng một giây Digory khó mà hiểu nổi

https://thuviensach.vn

chuyện gì đang xảy ra. Cứ như thể cả thế giới này xáo tung và lộn ngược lên. Và rồi như một người trong giấc mơ, nó đi đến gần trái táo. Vua và hoàng hậu chúc mừng nó, tất cả các con thú cũng reo mừng theo. Nó hái một quả cho vào trong túi áo. Đoạn nó quay lại chỗ Aslan. - Làm ơn… cho phép chúng cháu về nhà ngay bây giờ ạ. Nó quên không nói câu: - Cảm ơn ngài. – Nhưng nó muốn nói thế và Aslan hiểu hết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 15

Các con không cần đến nhẫn nữa một khi ta đi với các con. – Giọng Aslan vang lên. Bọn trẻ chớp mắt nhìn nhau. Một lần nữa họ lại ở cánh rừng giữa các thế giới, bác Andrew nằm trên cỏ vẫn ngủ li bì, Aslan đứng bên họ. - Đến đây, - Aslan nói, - đã đến lúc các con trở về. Nhưng ở đây có hai điều các con cần ghi nhớ một là một lời cảnh cáo; điều còn lại là một mệnh lệnh. Nhìn đây các con! Hai đứa đưa mặt nhìn và thấy trên thảm cỏ có một cái hố nhỏ, đáy mọc đầy cỏ, ấm áp và khô ráo. - Lần cuối cùng khi các con ở đây, - Aslan nói, - cái hố này còn là một hồ nước nhỏ, khi các con nhảy xuống các con đã đi đến cái thế giới có một mặt trời đang hấp hối hắt ánh sáng úa tàn lên một đống hoang tàn đổ nát ở Charn. Bây giờ thì không còn ao hồ gì hết. Thế giới này đã cáo chung như thể nó chưa hề tồn tại. Dòng giống của Adam và Eve hãy coi đó là một lời cảnh cáo. - Vâng thưa Aslan, - cả hai đứa trẻ đồng thanh đáp. Polly nói thêm, - nhưng thế giới của chúng con cũng đâu có tồi tệ như thế giới ấy ạ. - Còn chưa đến mức như thế, con gái của Eve ạ. Còn chưa. Nhưng nó có xu hướng dẫn đến chuyện đó. Không có gì đảm bảo là một số kẻ độc ác trong các con không tìm ra một bí mật xấu xa như ở Thế giới Suy Vong và dùng nó để thiêu hủy tất cả những vật thể sống. Và chẳng bao lâu, rất nhanh thôi, trước khi hai con trở thành một ông già và một bà lão, những cường quốc trong thế giới của các con sẽ nằm trong tay nhưng tên bạo chúa không quan tâm đến niềm vui lành mạnh, sự công bình và tình người hơn nữ hoàng Jadis. Hãy làm sao cho thế giới của các con được thức tỉnh. Đó là lời cảnh báo, đó cũng là một yêu cầu. Ngay khi có thể hãy tước những cái nhẫn màu nhiệm của bác Andrew, chôn nó đi để không ai có thể sử dụng nó nữa. Hai đứa nhìn lên mặt sư tử khi ông nói những lời này. Và bất thình lình (chúng không hề biết tại sao điều đó lại xảy ra) khuôn mặt của sư tử dường như hóa thành một biển vàng xao động trong đó hai đứa bập bềnh trên lớp sóng, rồi một cái gì rất đỗi ngọt ngào và

https://thuviensach.vn

cũng hết sức mạnh mẽ, trào lên chúng, bủa vây chúng, ấp ủ chúng và thấm sâu vào trong chúng làm cho chúng cảm thấy mình chưa bao giờ thực sự hạnh phúc hoặc khôn ngoan hoặc tốt lành, thậm chí chưa bao giờ thực sự sống và tỉnh táo như thế trong đời. Ký ức về khoảnh khắc này bao giờ cũng lắng đọng lại trong tâm hồn hai đứa, lâu dài như cuộc sống của chúng, nếu có bao giờ chúng buồn rầu hoặc sợ hãi hoặc giận dữ thì ý nghĩ về tất cả những điều tốt đẹp vàng rực này, và cảm xúc về nó vẫn còn đó, thật gần gũi cứ như thể ở một góc nào đó hoặc chỉ ở sau một cánh cửa, những điều tốt đẹp ấy sẽ quay trở lại, sẽ làm cho chúng biết rõ từ sâu thẳm trong lòng là tất cả sẽ lại đâu vào đấy. Chỉ một phút sau cả ba người bọn họ (lúc này bác Andrew đã thức giấc) đã bổ nhào vào giữa thành London ồn ào, nồng nực đầy những mùi thức ăn nóng hổi. Họ đang đứng trên vỉa hè bên ngoài cửa vào nhà Ketterley, trừ việc phù thủy, con ngựa Strawberry và người đánh xe đã biến mất, mọi việc vẫn đúng như khi họ rời đây ra đi. Kia là cái cột đèn, thiếu đi một thanh giằng, nọ là xác của chiếc xe ngựa bị vỡ và đây là đám đông. Người ta xôn xao bàn tán, có người quỳ xuống bên cạnh người cảnh sát bị thương nói những lời như thế này: - Ông ấy tỉnh rồi – hoặc – Ông thấy trong người như thế nào ông bạn? – hoặc – Xe cứu thương sẽ đến đây ngay lập tức. - Lạy Chúa tôi! – Digory thầm nghĩ. – Mình tin là những cuộc phiêu lưu này chưa từng xảy ra. Hầu hết mọi người lao đi tìm kiếm Jadis và con ngựa như điên. Không ai để ý gì đến lũ trẻ bởi vì họ không nhìn thấy chúng biến mất mà cũng không nhận thấy chúng quay về. Còn về phần bác Andrew ngoài việc quần áo của bác nhàu nát, bẩn thỉu và vết mật ong ở khóe miệng, bác chẳng có gì đáng để người ta nhìn đến. May thay cửa trước của ngôi nhà đang mở, người hầu gái đang đứng ở ngưỡng cửa nhìn ngó cho vui (cô gái này có một ngày vui đáo để) thế là hai đứa trẻ không gặp khó khăn gì trong việc đẩy bác Andrew vào nhà trước khi có bất cứ ai thắc mắc về vẻ ngoài thảm họa của bác. Ông chạy lên cầu thang trước cả hai đứa, đầu tiên chúng lo ngại rằng ông sẽ chui vào gác xép, giấu đi những chiếc nhẫn màu nhiệm. Nhưng chúng không cần lo ngại lâu. Cái mà ông quan tâm là chai rượu giấu trong tủ áo và ông lập tức biến vào trong phòng ngủ, khóa trái cửa lại. Khi ông ra ngoài (ông ở trong phòng không lâu) ông

https://thuviensach.vn

đã khoác lên người một chiếc áo khoác và đi thẳng vào phòng tắm. - Cậu có thể đi lấy những chiếc nhẫn còn lại không, Polly? Tớ muốn đến ngay chỗ mẹ. - Được. Gặp lại cậu sau. – Polly nói và thoăn thoắt chạy lên cầu thang dẫn lên gian áp mái. Digory mất một phút để lấy lại nhịp thở sau đó nó nhẹ nhàng đi vào phòng mẹ. Bà vẫn nằm ở đấy như nó thấy nhiều lần khác, người tựa lên một chồng gối, khuôn mặt gầy guộc, vàng vọt đáng thương đến nỗi bạn sẽ cảm thấy đôi mắt rưng rưng lệ khi nhìn bà. Digory lấy quả táo của sự sống ra khỏi túi áo. Và cũng như việc phù thủy Jadis nom rất lạ khi bạn thấy mụ trong thế giới của bạn so với khi gặp mụ ta trong thế giới mà mặt trời sắp tắt, quả táo của khu vườn trên núi trông cũng rất khác. Tất nhiên trong phòng người bệnh có đủ các màu khác nhau; màu rực rỡ nắng vàng bên ngoài cửa sổ và chiếc áo choàng cũ màu xanh nhạt rất đẹp của mẹ. Vào cái lúc Digory móc quả táo trong túi ra, mọi vật trong phòng dường như không còn màu gì nữa. Tất cả mọi thứ, thậm chí cả ánh nắng vàng xộm khi nãy cũng bay màu và có vẻ nhàn nhạt, nhôm nhoam. Vẻ rực rỡ của quả táo đã hất những luồng ánh sáng lạ lên trần. Không có một vật gì đáng nhìn nữa: bạn không thể đưa mắt đi chỗ khác. Hương táo của tuổi trẻ vĩnh hằng làm cho ta nghĩ đến một cánh cửa dẫn đến thiên đường. - Ôi, con yêu… quả táo sao… dễ thương lạ. - Người mẹ trầm trồ thốt lên bằng giọng yếu ớt. - Mẹ sẽ ăn táo chứ, đúng không ạ? Con xin mẹ ăn ngay bây giờ - Mẹ không biết là bác sĩ có cho phép không? – Bà mẹ đáp – Nhưng quả tình… mẹ cảm thấy gần như là mình có thể ăn được. Digory gọt táo, bổ ra thành nhiều miếng và ân cần đưa cho bà từng miếng một. Chẳng bao lâu sau bà đã nở một nụ cười, ngả đầu xuống chồng gối và thiếp đi: một giấc ngủ tự nhiên, êm đềm, một giấc ngủ thật sự không phải dùng đến những loại thuốc giống như con dao hai lưỡi – chính là cái mà Digory biết là mẹ mình cần nhất trên đời. Chỉ ít giây sau nó đã đọc thấy một sự thay đổi kín đáo trên khuôn mặt mẹ. Nó quỳ xuống cạnh giường, nhẹ nhàng hôn mẹ rồi rón rén ra khỏi phòng với trái tim đập thình thịch trong lồng ngực. Trong suốt những giờ còn lại của ngày hôm ấy, mỗi khi nhìn mọi vật xung quanh và thấy chúng tầm thường chẳng hề có gì màu nhiệm nó lại cảm thấy khó mà hi vọng vào một điều gì tốt đẹp nhưng mỗi khi nhớ lại khuôn mặt của Aslan thì hi vọng

https://thuviensach.vn

lại được nhen nhóm trong lòng. Đêm hôm ấy nó chôn hạt táo trong vườn sau. Sáng hôm sau khi bác sĩ đến thăm bệnh nhân như thường lệ, Digory cúi người qua tay vịn cầu thang nghe ngóng. Bác sĩ đi ra ngoài với dì Letty và nói: - Cô Ketterley, đây là một ca đặc biệt nhất mà tôi biết trong suốt cuộc đời hành nghề y của mình. Nó giống như… giống như một phép màu vậy. Tôi còn chưa muốn nói với cậu bé bất cứ chuyện gì vào lúc này; chúng ta không nên gieo những hạt giống hy vọng có thể là hão huyền. Nhưng theo thiên ý của tôi… - Đến đây giọng ông trầm hẳn xuống, không còn nghe rõ nữa. Buổi chiều nó ra vườn sau, huýt sáo theo quy ước bí mật với Polly (cô bé không được phép đi ra ngoài từ ngày hôm trước). - Có may mắn gì không? – Polly hỏi, kiễng chân nhìn bức tường. – Tớ muốn hỏi về mẹ cậu - Tớ nghĩ… tớ nghĩ… sẽ có một điều gì đó xảy ra. Nhưng nếu cậu không phiền thì tớ chưa muốn nói vào lúc này… còn quá sớm. Còn về những chiếc nhẫn thì sao? - Tớ đã lấy tất cả rồi. Coi này, tất cả đều ổn, tớ đang mang bao tay. Hãy chôn nhẫn đi. - Ừ, cứ làm đi. Tớ đã đánh dấu nơi tớ chôn hạt táo ngày hôm qua. Polly nhảy qua tường sang bên vườn nhà Digory và hai đứa cùng đi đến chỗ chôn hạt táo. Hóa ra Digory không cần đánh dấu làm gì. Một cái gì đó đã mọc lên. Nó không lớn nhanh đến mức bạn có thể nhìn thấy sự tăng trưởng của nó như một cái cây mọc ở Narnia, nhưng nó cũng đã nhú lên khỏi mặt đất. Chúng lấy một cái xẻng đào đất lên, vùi xuống đấy tất cả những chiếc nhẫn pháp thuật, kể cả những chiếc nhẫn trong túi hai đứa. Vào khoảng một tuần sau, mọi việc đã trở nên chắc chắn: mẹ Digory đã khỏe hẳn. Hai tuần sau bà đã có thể ra ngoài vườn ngồi chơi. Một tháng sau cả ngôi nhà đã khác hẳn. Dì Letty làm tất cả những việc mà mẹ thích, các cửa sổ mở rộng cánh, những tấm màn che màu cháo lòng được kéo sang một bên để cho nắng tràn ngập vào phòng, hoa tươi được trưng ở khắp mọi nơi, có nhiều món ăn ngon hơn, cây đàn piano cũ cũng được mở bung nắp, mẹ lại cất tiếng hát và tham gia những trò chơi với Polly và Digory, vui đến nỗi dì Letty phải nói: - Mabel, chị dám nói em là đứa bé to đầu nhất trong ba đứa. Khi mọi việc trở nên xấu đi bạn sẽ thấy nó có khuynh hướng xấu quá đi ở nhiều mặt, nhưng khi một việc đã tốt thì nó sẽ kéo theo nhiều việc tốt hơn. Vào khoảng sáu tuần sau có một lá thư dài của cha Digory từ Ấn

https://thuviensach.vn

Độ gửi về, trong đó có những tin vui nức lòng: Ông trẻ Kirke vừa qua đời và điều này có nghĩa là cha sẽ được thừa kế gia tài. Cha Digory sẽ giải ngũ và rời Ấn Độ để về nhà mãi mãi. Và một trang trại ở nông thôn, một thứ mà Digory cứ nghe nói suốt về nó mà chưa được nhìn thấy sẽ trở thành nhà của họ, một ngôi nhà đồ sộ với những bộ sưu tập áo giáp cổ, chuồng ngựa, chuồng nuôi chó, dòng sông, công viên, một ngôi nhà hóng mát mùa hè, những mảnh vườn xinh, những cánh rừng nhỏ và có cả dãy núi đồi nhấp nhô làm hậu cảnh. Thế là Digory cũng rõ như bạn là họ sẽ sống một cuộc đời vui vẻ, hạnh phúc mãi mái. Nhưng có lẽ bạn cũng muốn biệt thêm một hoặc hai điều. Polly và Digory bao giờ cũng là bạn tốt của nhau, gần như mùa hè nào cô cũng đến nghỉ hè với họ trong ngôi nhà đẹp ở miền quê, ở đây cô học cưỡi ngựa, bơi lội, vắt sữa bò, nướng bánh và leo núi. Ở Narnia các con thú sống trong thanh bình, vui vẻ. Dù là phù thủy hay bất cứ kẻ thù nào cũng đều không dám đến quấy nhiễu cuộc sống êm ả đầy niềm vui ở xứ sở này trong vài trăm năm. Vua Frank và hoàng hậu Helen cùng con cháu sống cuộc đời hạnh phúc ở Narnia. Người con trai thứ hai trở thành vua Archenland. Các chàng trai lấy các tiên nữ, các cô gái kết hôn với các sơn thần hoặc thủy thần. Cái cột đèn mà phù thủy cắm xuống đất (mà không biết) chiếu sáng cả ngày lẫn đêm trong rừng Narnia vì thế mà nơi này được gọi là Cột đèn hoang và nhiều năm sau đó khi một đứa trẻ khác từ thế giới của chúng ta đến Narnia vào một đêm tuyết rơi nó thấy ngọn đèn vẫn cháy sáng. Cuộc phiêu lưu ấy, nói một cách khác có liên quan đến những người mà tôi vừa kể cho các bạn nghe. Nó là như thế này. Cái cây mọc lên từ hạt táo mà Digory chôn ở vườn sau lớn lên và trở thành một cây táo khỏe mạnh. Mọc trên đất của chúng ta, cách xa giọng nói của Aslan và không khí non trẻ của Narnia. Nó không cho ra những quả táo đã cứu sinh một người gần đất xa trời như mẹ Digory dù nó vẫn sai quả hơn bất cứ cây táo nào ở Anh; như thế cũng là quá tốt có phải không các bạn của tôi? Nhưng trong thân cây, trong từng giọt nhựa, nó không bao giờ quên một cây khác là mẹ của nó ở Narnia. Thỉnh thoảng nó cũng chuyển động một cách bí ẩn khi không hề có gió thổi: tôi nghĩ rằng điều xảy ra vào lúc có gió to ở Narnia và cái cây con ở Anh run rẩy bởi vì lúc ấy cây mẹ ở Narnia đang lung lay, chao

https://thuviensach.vn

đảo trong cơn lốc tây nam tàn bạo. Tuy vậy rất có thể nó đã chứng minh rằng nó vẫn mang trong mình một cái gì đó liên hệ với cố hương. Bởi vì khi Digory ở vào tuổi trung tuần (khi ấy ông đã trở thành một học giả nổi tiếng, một giáo sư và một nhà du lịch lớn) và ngôi nhà cũ của dòng họ Ketterly thuộc về ông, có một trận bão lớn quét qua miền Nam nước Anh nhổ bật cái cây đó lên. Ông không thể chịu đựng được cái ý nghĩ nó sẽ bị đem chẻ ra làm củi đun nên đã cho người cưa gốc đóng một cái tủ áo và mang về để trong ngôi nhà lớn của ông ở nông thôn. Mặc dù bản thân ông không khám phá ra được đặc tính kỳ diệu nào của cái tủ áo ấy thì đã có người khác làm được điều đó. Thế là bắt đầu những chuyến đi đi về về giữa Narnia và thế giới của chúng ta mà bạn có thể đọc được ở những cuốn sách khác. Khi Digory và cha mẹ cậu về sống trong ngôi nhà lớn ở nông thôn, họ đã đưa bác Andrew về sống với họ; bởi vì cha của Digory nói: - Chúng ta phải cố giữ ông già này tránh xa những rắc rối, và thật không công bằng lắm khi chị Letty đáng thương bao giờ cũng phải chăm nom anh ấy. Bác Andrew không bao giờ thử làm bất cứ pháp thuật nào trong suốt quãng đời còn lại. Ông đã rút ra được bài học xương máu. Càng lớn tuổi ông càng trở nên dễ mến và ít ích kỷ hơn trước. Nhưng bao giờ ông cũng thích đưa khách khứa vào phòng chơi bida kể cho họ nghe câu chuyện về người đàn bà bí ẩn, một nữ hoàng ngoại quốc mà ông đã được vinh hạnh đưa đi chơi khắp London. - Một người đàn bà tính khí thật dễ sợ, - ông nói, - nhưng là một người đàn bà đẹp, thưa quý vị, một người đàn bà đẹp thật sự. Hết Tập I

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 16

Đã từng có bốn đứa trẻ tên là Peter, Susan, Edmund và Lucy. Câu chuyện này kể về một chuyện đã xảy ra với chúng trong thời gian chúng bị đưa đi khỏi London để tránh những trận công kích. Chúng sơ tán đến nhà một giáo sư già sống ở trung tâm đất nước, cách ga xe lửa gần nhất 10 dặm và cách bưu điện 2 dặm. Ông không có vợ con và sống trong một tòa nhà rộng mênh mông với một bà quản gia tên là Macready và ba người giúp việc. (Tên họ là Iry, Margaret và Betty nhưng họ không xuất hiện trong chuyện này nhiều). Giáo sư tuổi đã già, rất già, tóc râu bờm xờm, bạc trắng cả trên mặt lẫn trên đầu và bọn trẻ đem lòng quý mến ông ngay lập tức. Nhưng vào cái buổi tối đầu tiên, khi ông đứng chờ đón chúng ở cửa trước, trông ông lạ đến nỗi Lucy (cô em út) cảm thấy hơi sờ sợ, còn Edmund (đứa áp út) thì lại buồn cười và nó phải giả tảng là đang hỉ mũi để che giấu điều này. Ngay sau khi chúc giáo sư ngủ ngon, bọn trẻ lên lầu ngủ đêm đầu tiên và bọn con trai đã kéo sang phòng con gái để tán chuyện. - Chúng ta đã đi đến nơi đến chốn. – Peter nói.- Mọi chuyện rồi sẽ tuyệt lắm đấy! Chà chà, ông già này sẽ để cho chúng ta muốn làm gì tùy thích. - Em nghĩ đấy là một ông già đáng mến!- Susan nói. - Ồ, đừng giở cái giọng ấy ra đi!- Edmund nói, nó đang mệt mà lại phải giả vờ là không mệt, điều này bao giờ cũng khiến nó trở nên cáu bẳn, khó chịu.- Đừng có tiếp tục cái kiểu ăn nói như thế. - Như thế là thế nào? – Susan hỏi.- Dù sao thì cũng đến giờ em đi ngủ rồi đấy. - Cứ làm như mẹ người ta ấy, Edmund dấm dẳn. – Chị là cái thớ gì mà bảo tôi đi ngủ? Chị đi ngủ đi! - Cả mấy anh em mình cùng đi ngủ không hơn sao?- Lucy hỏi.- Chắc chắn là lại cãi vã nếu chúng ta tiếp tục nói chuyện theo kiểu này. - Không, khoan hãy đi ngủ.- Peter nói.- Để anh bảo cho các em biết, đây là một kiểu gia đình không có ai để ý đến việc chúng ta làm đâu. Dù sao họ cũng không nghe thấy chúng ta đâu. Từ đây đi xuống phòng ăn cũng mất đến mười phút cùng với đủ loại cầu thang và hành lang. - Có

https://thuviensach.vn

tiếng động gì vậy?- Lucy giật mình lên tiếng. Đó là ngôi nhà lớn hơn bất cứ căn nhà nào mà nó đã thấy và ý nghĩ về tất cả những hành lang dài dằng dặc cùng một dãy các cánh cửa dẫn vào những căn phòng trống trải khiến nó cảm thấy hơn rờn rợn. - Chỉ là một con chim thôi, đồ ngốc,- Edmund nói. - Đó là một con cú, - Peter nói. – Đấy là một nơi tuyệt vời dành cho chim chóc. Anh đi ngủ đây. Anh nói thế đấy, hãy mở một cuộc thám hiểm nơi này vào sáng ngày mai. Các em có thể tìm thấy bất cứ cái gì ở một nơi như thế này. Có nhìn thấy những dãy núi trên đường chúng ta đi đến không? Còn những cánh rừng nữa? Có thể có đại bàng. Có thể có hươu đực. Sẽ có cả chim ưng nữa. - Và con lửng! – Lucy reo lên. - Cáo!- Edmund đế thêm. - Và thỏ nữa!- Susan nói. Nhưng sáng hôm sau chỉ có một cơn mưa dai dẳng, xám xịt làm thành một bức màn dày và khi nhìn qua cửa sổ bạn chẳng nhìn thấy núi, cũng chẳng nhìn thấy rừng cây thậm chí cả dòng suối chảy qua vườn cũng không. - Trời thế này thì không tạnh nổi đâu.- Edmund nói. Bọn trẻ vừa ăn điểm tâm với giáo sư xong và đang ở trên lầu trong một căn phòng rộng dành cho chúng – một căn phòng dài, trần thấp có hai cửa sổ nhìn về một hướng và hai cửa sổ nhìn về một hướng khác. - Đừng có làu bàu nữa, Edmund. – Susan nói.- Chị dám cả mười ăn một rằng nó sẽ tạnh trong vòng một giờ hoặc hơn một chút. Dù sao thì chúng ta còn may mắn chán. Ở đây còn có radio và rất nhiều sách. - Không phải dành cho anh,- Peter nói,- anh đang định khám phá ngôi nhà đây. Thế là cuộc phiêu lưu bắt đầu. Đấy là một kiểu nhà dường như bạn không bao giờ khám phá hết và nó chứa toàn những yếu tố bất ngờ. Mấy cánh cửa đầu tiên mà chúng mở ra chỉ dẫn đến những căn phòng ngủ bỏ trống và chỉ cần liếc mắt qua cũng hiểu những căn phòng này sinh ra là để có chức năng ấy, nhưng chẳng mấy chốc bốn anh em đã đi đến một phòng rất dài treo tranh. Ở đấy chúng phát hiện ra một bộ sưu tập áo giáp, tiếp đó là một căn phòng toàn màu xanh với một chiếc đàn harp kê ở một góc phòng. Sau đó chúng đi xuống ba bậc rồi bước lên năm bậc vào một phòng nhỏ trên lầu. Phòng có cửa mở ra hành lang khác, từ đó dẫn đến một dãy phòng thông nhau, phòng nào cũng đầy ắp sách – hầu hết là sách cổ, có nhiều cuốn to hơn cả một cuốn Kinh Thánh trong nhà thờ nữa. Chẳng bao lâu sau chúng đứng ngoài hành lang nhìn vào

https://thuviensach.vn

một căn phòng thật trống trải có một tủ áo lớn thuộc loại tủ gương. Chẳng có gì trong căn phòng nếu không kể một chai màu xanh xỉn đặt trên bệ cửa sổ. - Chẳng có gì ở đây hết. – Peter nói và cả bọn ra đi, chỉ trừ Lucy. Con bé ở lại vì nó nghĩ kể cũng đáng mở cửa cái tủ áo này mặc dù nó cảm thấy gần như chắc chắn cửa tủ sẽ khóa. Nhưng trước sự ngạc nhiên của nó, cửa tủ dễ dàng mở ra và hai viên băng phiến lăn xuống sàn. Nhìn vào trong tủ nó thấy có treo vài chiếc áo khoác – hầu hết là những chiếc áo khoác dài bằng lông thú. Chẳng có gì làm cho Lucy thích thú hơn việc ngửi và sờ vào những trang phục may bằng lông thú. Nó lập tức chui vào trong tủ, đứng giữa đám quần áo lông, cọ mặt vào từng cái. Tất nhiên là nó để cửa tủ mở vì nó biết rằng chỉ có đại ngốc mới nhốt mình vào bên trong bất cứ cái tủ nào. Khi đã bước thêm một hai bước, nó thấy một lớp quần áo khác treo ở dãy bên trong. Trong này đen tối như mực, nó phải đưa tay ra quờ quạng phía trước vì sợ lại làm cho trán mình sưng u lên một cục nếu đâm đầu vào tấm ván phía sau tủ áo. Nó bước thêm một bước – rồi hai hoặc ba bước nữa – bao giờ cũng chắc mẩm sẽ chạm tay vào tấm gỗ mặt sau lưng tủ. Nhưng ngạc nhiên làm sao, phía trước mặt nó vẫn trống trơn. - Đây hẳn là một cái tủ khổng lồ. – Lucy thầm nghĩ, dấn thêm mấy bước nữa, đưa tay ra trước gạt lớp vải mềm mại sang một bên để lấy lối đi. Chợt nó thấy có vật gì lạo xạo dưới chân. - Không biết đấy có phải là mấy con mối không? – Nó nghĩ, cúi xuống lấy tay sờ sờ dưới chân. Nhưng thay vì sờ phải lớp gỗ nhẵn bóng ở dưới đáy tủ áo nó lại thấy một vật gì ươn ướt, tơi như bột và lạnh ngắt. – Quái lạ thật.- Nó buột miệng rồi tiếp tục bước thêm một vài bước nữa. Vài giây sau nó thấy một vật gì cọ vào mặt mình; tay nó không còn chạm phải những chiếc áo lông mềm mại nữa mà là một cái gì cứng, thô ráp và thậm chí sắc nhọn như cái gai. - Sao vật này giống như một cành cây vậy?- Lucy kêu lên, chợt nó nhìn thấy ánh sáng trước mặt, không phải chỉ cách vài phần như nó mường tượng về tấm ván lưng tủ áo mà cách nó một quãng khá xa. Một vật gì lạnh và mềm rơi xuống người nó. Chỉ một phút sau nó thấy rõ mình đang đứng giữa rừng trong một đêm tối trời, lớp tuyết xốp dưới chân và những bông tuyết bay lả tả trong không trung. Lucy cảm thấy hơi sờ sợ, đồng thời nó cũng rất tò mò và có cái gì như là kích thích nữa. Nó liếc nhìn

https://thuviensach.vn

ra sau và kia sau những thân cây đen đen nó vẫn có thể nhìn thấy lối đi dẫn vào cái tủ áo và thậm chí còn thoáng thấy căn phòng trống trải mà nó vừa đi ra. (Tất nhiên nó còn nghĩ đến việc để cửa ngỏ bởi vì sẽ là ngu xuẩn lắm lắm nếu nhốt mình vào bên trong một tủ áo). Có vẻ như ánh ngày vẫn còn bảng lảng đâu đây. “Mình vẫn có thể quay lại nếu như có gì không ổn”, Lucy thầm nhủ. Nó bước về phía trước, tuyết kêu lạo xạo dưới chân và nó cứ thế đi qua rừng cây về phía có nguồn ánh sáng. Khoảng mười phút sau nó đi đến một nơi có cái cột đèn. Trong lúc nó đứng đấy ngắm nghía cái cột đèn, tự hỏi làm sao lại có một cái cột đèn mọc lên ở giữa rừng và phải làm gì tiếp theo thì nó nghe có tiếng bước chân lẹp xẹp đi đến gần và chẳng bao lâu sau một người hình dáng kỳ lạ bước ra sau một khóm cây rừng, đi vào vùng được ánh đèn chiếu sáng. Người này chỉ nhỉnh hơn Lucy một chút, tay cầm một chiếc dù phủ đầy tuyết trắng. Nửa người phần trên của ông giống người nhưng đôi chân thì lại giống chân dê (lông chân đen như mun, bóng mướt và thay cho bàn chân là móng vuốt của loài dê). Ông ta cũng có đuôi nhưng thoạt tiên Lucy không nhìn thấy bởi vì nó được kẹp gọn gàng bằng cánh tay đang cầm dù, vì không muốn để cái đuôi bị kéo lê trong tuyết. Ông quấn một chiếc khăn phu la đỏ quanh cổ và nước da của ông cũng có màu hung đỏ. Người đàn ông này có một khuôn mặt nhỏ dễ mến nhưng ngộ nghĩnh với một chòm râu nhọn và một mái tóc quăn loăn xoăn ở hai bên thái dương. Một tay ông, như tôi đã tả, cầm một cây dù, tay còn lại cầm mấy bịch giấy đựng hàng màu nâu. Với những gói giấy ấy và trong không gian mờ mờ tuyết trắng có vẻ như ông vừa đi mua quà Noel về. Đó là một vị thần rừng nửa người nửa dê. Và khi nhìn thấy Lucy, ông giật mình làm rơi tất cả những gói đồ xuống đất. - Trời cao phù hộ cho tôi! - Thần rừng kêu lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 17

X

in chào!- Lucy lên tiếng. Nhưng thần rừng bận rộn nhặt các gói giấy nên thoạt đầu ông không nói gì. Sau khi nhặt xong thì ông cúi chào cô bé thật thấp. - Chào buổi tối tốt lành, chào buổi tối tốt lành. – Thần rừng nói. – Tha thứ cho tôi … tôi không muốn tỏ ra quá tọc mạch … nhưng tôi muốn hỏi … không phải lẽ lắm … nhưng cô bé có phải là con gái của Eve không? - Cháu tên là Lucy. – Cô bé đáp, không thật hiểu người đàn ông muốn nói gì. - Nhưng cô có … bỏ quá cho tôi … khi gọi cô là cô bé không? – Thần rừng hỏi. - Tất nhiên cháu là một cô bé. - Vậy cô là con người? - Tất nhiên cháu là người chứ! – Lucy nói, vẫn không bối rối. - Để cho chắc chắn, để cho chắc chắn. – Thần rừng nói. – Sao mà tôi ngu ngốc thế! Nhưng tôi chưa hề trông thấy con của Adam và con gái của Eve bao giờ. Có thể nói … - Ông dừng lại như thể muốn nói một cái gì đó bất chợt hiện ra trong đầu, nhưng đã kịp nhớ ra và dừng lại đúng lúc. – Rất vui, rất hân hạnh.- Ông nói tiếp. – Cho phép tôi tự giới thiệu. Tên tôi là Tumnus. - Rất vui được gặp ông, thưa ông Tumnus. – Lucy nói. - Tôi có thể mạo muội hỏi không hỡi Lucy, con gái của Eve? – Tumnus trang trọng hỏi. – Làm thế nào cô vé đến được Narnia? - Narnia? Narnia là cái gì? – Lucy hỏi. - Đâu là xứ sở Narnia, nơi chúng ta dang đứng, nằm giữa cột đèn và lâu đài vĩ đại Cair Paravel trên bờ biển Đông. Còn cô bé … phải chăng cô đến đây từ cánh rừng hoang ở miền Tây? - Cháu … cháu đi qua cái tủ áo của căn phòng bỏ trống. – Lucy nói. - À! – Ông Tumnus nói với giọng rầu rĩ. – Nếu như tôi học địa lý chu đáo hơn vào lúc còn nhỏ thì còn gì phải nghi ngờ nữa, tôi đã biết tất cả về những mảnh đất xa lạ ấy. Bây giờ thì quá muộn mất rồi. - Nhưng đấy không phải là một đất nước gì cả.- Lucy nói, suýt nữa thì bật cười to. – Nó ở ngay đằng kia thôi … Ít nhất thì cháu cũng không chắc lắm. Ở đấy đang là mùa hè. - Trong khi đó ở Narnia lại là mùa đông và nó kéo dài quá lâu… À mà hai chúng ta có thể bị cảm lạnh nếu cứ đứng nói chuyện ở chỗ tuyết rơi như

https://thuviensach.vn

thế này. Con gái của Eve từ mảnh đất xa xôi ở Spare Oom nơi mùa hè vĩnh cửu ngủ đi trong thành phố tươi đẹp War Drobe 1 … liệu cô bé có vui lòng quá bộ đến dùng trà với tôi không? - Cám ơn ông rất nhiều, thưa ông Tumnus. Nhưng e rằng cháu phải quay về thôi. - Nó ở ngay khúc quẹo kia ấy mà. – Thần rừng nói - Ở đấy có lò sưởi đang cháy rừng rực… bánh mì nướng… và cá mòi… cả bánh kem nữa. - Ôi, ông thật tốt bụng quá, nhưng cháu không thể ở lâu được. - Nếu cô bé khoác tay tôi, con gái của Eve ạ, tôi sẽ có thể che dù cho cả hai người. Lối này. Bây giờ chúng ta đi thôi. Thế là Lucky thấy mình đi trong rừng, khoác tay một sinh vật kì lạ với dáng vẻ như họ đã biết nhau từ hồi nảo hồi nào rồi. Chẳng bao lâu họ đến một nơi mặt đất mấp mô lổn nhổn những cục đá và con đường đồi vòng lên lượn xuống. Xuống đến chỗ thấp nhất của một thung lũng nhỏ, ông Tumnus bất thần rẽ ngang tựa hồ sắp đâm thẳng vào một tảng đá lớn khác thường, nhưng vào phút chót Lucy thấy ông dẫn cô bé đi vào một cái cửa hang. Vào bên trong cô bé phải nheo nheo mắt vì ánh lửa rực rỡ từ trong lò hắt ra. Rồi ông Tumnus cúi xuống, gắp một mẩu gỗ nhỏ đang cháy khỏi bếp lửa bằng một cái kẹp nhỏ và thắp lên một ngọn đèn. - Giờ thì chúng ta sẽ không phải đợi lâu đâu. – Ông nói và lập tức đặt một ấm nước lên bếp lò. - Lucy nghĩ, nó chưa hề thấy một nơi nào dễ thương hơn. Đó là một cái hang nhỏ, khô ráo, sạch sẽ, vách hang là đá đỏ, một tấm thảm nhỏ trải dưới sàn. Trong hang có hai cái ghế (“một cho tôi, một cho khách” – ông Tumnus nói). Một cái bàn, một cái tủ áo, một cái mặt lò sưởi đặt trên bếp lửa. Treo trên một vách hang là chân dung một thần rừng già với chòm râu bạc. Ở một góc hang có một cánh cửa mà Lucy nghĩ là dẫn đến phòng ngủ của ông Tumnus. Sát vào một vách hang là cái kệ chất đầy sách vở. Lucy nhìn ngắm những vật này trong khi chủ nhà pha trà. Có những cuốn sách như Cuộc đời và thư từ của Silenus; Nữ thần và cách thức của họ; Con người, Tu sĩ và người nuôi chim săn; Một nghiên cứu về những huyền thoại nổi tiếng; Con người có phải là huyền thoại? - Bây giờ, hỡi người con gái của Eve! Hãy lại đây! – Chủ nhà lên tiếng. Đó là một bữa tiệc trà rất thú vị. Có món trứng chiên phồng, trứng trần hai phần cho chủ và khách, ngoài ra còn có cá mòi ăn với bánh mì nướng, bánh mì phết bơ, bánh mì với mật ong và cuối cùng

https://thuviensach.vn

là bánh mì cam phủ đường. Khi Lucy đã ăn no bụng thì thần rừng bắt đầu trò chuyện. Ông kể những mẩu chuyện rất hay về đời sống trong rừng. Những buổi khiêu vũ lúc nửa đêm, các tiên nữ sống trong cái giếng như thế nào, những nữ mộc tinh và thần hoa, đến khiêu vũ với các thần rừng ra sao. Chuyện về những đội đi săn quyết lùng cho được con hươu đực trắng như sữa, chả là nó có thể ban cho người bắt được nó ba điều ước. Những bữa tiệc và những đội đi tìm kho báu gồm những chú lùn Đỏ ở những hang động trong lòng đất. Thời xa xưa khi mùa hạ còn ở trong những cánh rừng xanh biếc, ông già Silenus thường cưỡi trên lưng con lừa mập ú vào rừng chơi, thỉnh thoảng chính thần Bacchus 2 cũng xuất hiện, lúc đó các dòng suối trong rừng chảy ra rượu vang thay cho nước lã và cả khu rừng buông mình cho những cuộc vui kéo dài suốt tuần. - Không phải lúc nào cũng là mùa đông như bây giờ. – Tumnus buồn rầu nói thêm. Sau đó để cho tâm trạng phấn chấn thêm, ông lấy từ trong ngăn tủ ra một cái sáo nhỏ trông rất lạ có vẻ như được tết bằng rơm và bắt đầu thổi. Âm điệu của nó làm cho Lucy muốn khóc, muốn cười, muốn nhảy múa và muốn đi ngủ cùng một lúc. Cứ như thế nhiều giờ trôi qua, Lucy lắc đầu và nói: - Ôi, ông Tumnus, cháu thật xin lỗi khi phải ngắt quãng cảm hứng của ông, cháu thích khúc nhạc của ông lắm nhưng quả là cháu phải về nhà. Cháu chỉ có thể ở lại vài phút thôi ạ. - Như thế là không tốt … vào lúc này, cô bé ạ. – Thần rừng nói, bỏ cái ống sáo xuống, nhìn Lucy lắc đầu vẻ mặt buồn rười rượi. - Không tốt? – Lucy hỏi, đứng phắt dậy và cảm thấy hoảng thật sự. – Ông nói thế nghĩa là thế nào? Cháu phải về nhà ngay bây giờ. Người nhà sẽ thắc mắc không biết có chuyện gì xảy ra với cháu. – Nhưng ngay sau đó nó say sang hỏi, giọng dịu đi: - Ông Tumnus ơi, có chuyện gì xảy ra vậy? Đôi mắt nâu của thần rừng ứa lệ, những giọt nước mắt bắt đầu chảy dài xuống má, tong tong từ mũi chảy xuống, cuối cùng ông lấy hai tay ôm mặt, thổn thức. - Ông Tumnus! Ông Tumnus! – Lucy nói trong nỗi hoảng sợ. – Đừng khóc nữa! – Đừng thế mà! Có chuyện gì vậy? Ông không được khỏe sao? Ông Tumnus, hãy nói cho cháu biết có chuyện gì không ổn đi. Nhưng thần rừng vẫn khóc như thể trái tim đã hoàn toàn tan vỡ. Đến nước này thì Lucy không chịu nổi, nó đến bên cạnh choàng tay quanh vai ông, đưa cho ông chiếc khăn mùi xoa

https://thuviensach.vn

của nó nhưng ông vẫn không dịu đi. Ông chỉ cầm lấy khăn, lau mãi nước mắt rồi dùng cả hai tay vắt cho ráo nước khi khăn ướt đẫm không thể dùng để thấm thêm nước mắt nữa. Chỗ Lucy đứng ướt lép nhép vì nước mắt thần rừng như những giọt mưa ngoài mái hiên cứ tí tách nhỏ xuống. - Ông Tunmus ơi! Đừng khóc nữa … Nín đi … nín ngay đi. Ông phải xấu hổ chứ, một Thần rừng như ông mà lại thế à? Mà ông khóc về chuyện quái quỷ gì vậy? - Hu, hu, hu! – Ông Tumnus nức nở không ra lời. – Tôi khóc vì tôi là một thần rừng tồi tệ… hức … hức. - Cháu không hề nghĩ ông là một thần rừng như thế. Cháu nghĩ ông là một thần rừng thật tốt. Ông là một vị thần dễ mến nhất mà cháu từng gặp đấy. - Hức hức … cô bé nói thế vì cô bé không biết … Ông Tumnus nói giữa những tiếng nấc nghẹn ngào. - Không, tôi là một kẻ tồi tệ nhất mà … tôi không nghĩ là có một thần rừng nào xấu xa đến thế kẻ từ khi thế giới này hình thành. - Nhưng mà ông đã làm diều gì vậy? - Người cha già của tôi, đây ảnh của ông treo trên chốc lò sưởi kia kìa. Cha tôi sẽ không đời nào làm một việc như thế này. - Một việc như thế nào? - Như cái việc mà tôi đã làm. Làm tôi tớ phục vị Bạch Phù Thủy. Tôi là thế đấy. Tôi được Bạch Phù Thủy thuê làm tay sai. - Bạch Phù Thủy? Nhưng bà ta là ai chứ? - Là người đã gí cả xứ Narnia này dưới ngón tay cái của mình. Chính bà ta đã làm cho nơi đây lúc nào cũng là mùa đông. Mùa đông vĩnh viễn, không bao giờ có Giáng Sinh; cứ thử nghĩ đến chuyện ấy xem! - Kinh khủng thật. Vậy bà ta trả cho ông cái gì? - Làm một việc tồi tệ nhất. – Ông Tumnus nói với một tiếng rên sâu thẳm trong lồng ngực. – Một kẻ chuyên đi bắt cóc người cho mụ, tôi là thế đấy. Hãy nhìn tôi đi người con gái của Eve. Cô bé có tin là một gã thần rừng nào đó có thể đến gặp một cô bé ngây thơ trong rừng – một người chưa từng làm một việc gì hại đến gã – giả vờ thân thiện với cô bé ấy, mời cô bé ấy về nhà, về cái hang của mình, rồi tìm cách ru cho cô bé ấy ngủ để đem giao nộp cho Bạch Phù Thủy không? - Không, - Lucy khẳng định, - cháu dám chắc ông không đời nào làm một chuyện như thế. - Nhưng tôi … tôi lại… làm đấy! - Thế thì, - Lucy nói, giọng kéo dài ra (bởi vì nó vừa muốn nói thật vừa không muốn tỏ ra quá nghiêm khắc) – thế thì đó là một việc làm xấu, nhưng ông đã ăn năn hối lỗi, vì vậy cháu nghĩ ông sẽ không bao giờ lặp lại chuyện này nữa. - Con gái

https://thuviensach.vn

của Eve, thế cô bé không hiểu à? Đó không phải là việc tôi đã làm, mà là việc tôi sắp làm… vào ngay lúc này. - Ông muốn nói gì? – Lucy kêu lên, mặt trắng bệch. - Cô là một đứa trẻ. Bạch Phù Thủy đã lệnh cho tôi là nếu tôi gặp một đứa con trai của Adam hoặc một con gái của Eve thì tôi phải lập tức bắt chúng đem giao cho mụ ấy. Cô bé là người đầu tiên mà tôi gặp. Tôi đã giả vờ thân thiện với cô, mời cô về hang uống trà, và trong suốt thời gian qua tôi chỉ chờ cho đến khi cô lăn ra ngủ để ra khỏi hang mách với mụ. - Ồ, nhưng ông sẽ không làm thế, ông Tumnus – Lucy nói. – Ông không làm thế, có phải không? Sự thực, sự thực ông sẽ không làm thế. - Và nếu tôi không làm, - thần rừng nói, bắt đầu khóc lóc, - trước sau gì phù thủy cũng sẽ phát hiện ra. Bà ta sẽ cắt đuôi tôi, cưa hai cái sừng cụt đi, sẽ nhổ từng cọng râu, sẽ vung cây gậy phép trên bộ móng guốc đẹp đẽ của tôi mà biến thành bộ móng thảm hại của một con ngựa. Có thể, bà ấy còn giận dữ ghê gớm đến mức biến tôi thành đá và tôi sẽ thành tượng một thần rừng trong ngôi nhà khủng khiếp của bà ta cho đến khi bốn ngai vàng trong lâu đài Cair Paravel có chủ. Nhưng chỉ có trời mới biết khi nào chuyện đó xảy ra hoặc có lẽ nó sẽ không bao giờ xảy ra cũng nên. - Cháu xin lỗi, ông Tumnus, nhưng làm ơn hãy để cho cháu về nhà. - Tất nhiên là tôi sẽ làm thế. Tất nhiên tôi nên làm thế. Bây giờ thì tôi đã rõ rồi. Trước khi gặp cô bé tôi còn chưa gì về con người… Tất nhiên tôi không thể giao nộp cô cho Phù Thủy… không, bởi bây giờ tôi đã biết rõ cô. Nhưng chúng ta phải đi ngay lập tức. Tôi sẽ đưa cô quay lại chỗ cột đèn. Tôi hy vọng cô sẽ tìm được đường quay về Spare Oom và War Drobe, được chứ? - Chắc chắn cháu có thể tìm được đường về. - Nhưng chúng ta phải hết sức lặng lẽ mới được. Thế giới này đầy rẫy những tên do thám của bà ta. Kể cả cây cối cũng đứng về phía bà ta. Cả hai đứng dậy, để lại những đĩa ăn dở trên bàn, Tumnus giương cây dù lên, đưa tay cho Lucy khoác và họ đi ra ngoài trời tuyết. Chuyến trở về khác hẳn lúc đi đến hang thần rừng, họ lẻn đi nhanh như biến, không ai nói một lời và ông Tumnus chọn những chỗ tối mà đi. Lucy thở phào nhẹ nhõm khi họ lại đến chỗ cột đèn. - Từ đây cô biết đường đi về nhà mình chứ, con gái của Eve? Lucy nhìn thật kỹ khoảng trống giữa các thân cây và có thể thấy phía xa một khoảng không ánh sáng trông như ánh

https://thuviensach.vn

sáng ban ngày. - Vâng, cháu có thể nhìn thấy cái cửa tủ. - Vậy thì hãy mai về nhà… thật nhanh lên… và cô bé có bao giờ tha thứ cho cái việc tôi định làm không? - Tất nhiên, cháu có thể quên chuyện này. – Lucy nói, nồng nhiệt bắt tay thần rừng. – Cháu hy vọng ông không bị liên lụy hoặc gặp rắc rối về chuyện của cháu. - Tạm biệt, con gái của Eve. Tôi có thể giữ chiếc khăn tay này làm kỷ niệm được không? - Được ạ. – Lucy nói, rồi chạy như bay đến cái rẻo ánh sáng trước mặt. Thay cho những cành cây gai quệt vào áo của nó và tiếng tuyết lạo xạo dưới chân, nó thấy mình nhảy khỏi tủ áo đặt trong căn phòng trống trải, nơi cuộc phiêu lưu của nó bắt đầu. Nó đóng sập cửa lại sau lưng, đưa mắt nhìn quanh, vẫn thở hổn hển. Bên ngoài trời vẫn mưa và nó có thể nghe thấy giọng nói của anh chị nó vẫn ngoài hành lang. - Em ở đây. – Nó la lên. – Em ở đây. Em đã quay về. Em không sao hết! ---------- Wardrobecó nghĩa là tủ áo, thần rừng cho đấy là một địa danh nên đọc thành War Drobe. Bacchus là thần Rượu Nho trong thần thoại Hy Lạp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 18

Lucy chạy từ căn phòng bỏ trống qua hành lang và tìm thấy ba anh chị nó. - Ổn rồi,- nó lặp lại,- em đã quay về rồi. - Em đang nói chuyện gì vậy, Lucy?- Susan hỏi. - Cái gì? – Lucy kinh ngạc hỏi.- chẳng phải các anh chị đang đi tìm em hay sao? - A, vậy ra em chơi trốn tìm, phải không? Peter nói.- Bé Lu tội nghiệp chơi trốn tìm mà không ai biết! Em phải trốn lâu hơn nữa nếu muốn mọi người đi tìm em chứ? - Nhưng em đã đi hàng mấy tiếng đồng hồ cơ mà. - Man man! - Edmund kêu lên, đập đập lên đầu, man quá đi. - Em nói gì vậy Lu?- Peter hỏi. - Em muốn nói….sau bữa ăn sáng em đi vào trong tủ áo, em đi cũng phải mấy tiếng ấy, em còn dùng tiệc trà và có nhiều chuyện xảy ra. - Đừng có ngốc thế, Lucy.- Susan nói.- Bọn chị vừa mới ra khỏi phòng thì em chạy theo thôi. - Nó không ngốc chút nào đâu.- Peter nói.- Nó chỉ bịa chuyện cho vui thôi, phải không Lu? Mà tại sao lại không được làm như thế chứ? - Không, anh Peter, em không bịa đâu. Nó... nó là một cái tủ kì lạ. Có rừng cây trong đó, có cả tuyết rơi, còn có thần rừng và một phù thủy và nơi ấy gọi là Narnia; không tin anh đến thử xem. Những đứa trẻ khác không biêt phải nghĩ thế nào nữa, nhưng Lucy kích động đến nỗi cả bọn quay lại căn phòng nọ. Lucy chạy trước mọi người, mở tung cánh cửa tủ, kêu lên: - Nào, vào trong đi và mọi người sẽ tự chứng kiến. - Cái gì đây? Em đúng là đồ con ngỗng.- Susan nói, thò đầu vào trong, gạt những chiếc áo lông sang một bên, - chỉ là một cái tủ áo bình thường, coi này, đằng sau còn có cả tấm ván che nữa. Cả bọn thò đầu vào, gạt những chiếc áo lông sang một bên nhìn vào tận bên trong, và tất cả những cái chúng nhìn thấy,- cả Lucy cũng vậy – chỉ là một cái tủ hết sức bình thường. Chẳng thấy rừng, chẳng thấy tuyết, chỉ thấy cái lưng tủ với một cái giá mắc áo mà thôi. Peter bước hẳn vào trong, gõ gõ đốt ngón tay lên đó để chắc rằng nó là một tấm gỗ cứng. - Một trò lừa khéo thật đấy , Lucy ạ, - nó nói khi nhảy ra khỏi tủ - em đã lừa cho bọn anh bước vào, anh thừa nhận, bọn

https://thuviensach.vn

anh đã tin em đến một nửa rồi. - Nhưng chuyện này không phải là chuyện bịa tí nào, hoàn toàn là thật đấy. Sao bây giờ nó lại khác đi cơ chứ. Chuyện thật trăm phần trăm đấy. em xin thề. - Thôi đi Lu, - Peter nói,- em đi quá xa rồi đấy. Em đã lừa được bọn anh rồi, bây giờ em có thôi đi không ? Lucy đỏ mặt tía tai, cố nói một điều gì đó, nhưng nó biết mình khó có thể nói lên lời, thế là nước mắt nó trào ra. Mấy hôm sau, con bé cảm thấy thật khổ sở. Tuy vậy, nó có thể làm cho mối quan hệ giữa mấy anh chị em trở nên dễ chịu, thoải mái,- vào bất cứ lúc nào, - nếu nó ép được mình nói ra rằng nó chỉ bịa ra toàn bộ câu chuyện này để mua vui thôi. Nhưng Lucy không làm như vậy, là một cô bé trong sáng và nó biết là mình đúng, vậy nên nó không thể bắt mình nói như thế được. Những đứa kia nghĩ nó nói láo mà lại là một lời nói láo ngô nghê nên chúng làm cho nó thấy thật khốn khổ. Hai đứa lớn trêu ghẹo cô em mà không có ác ý, nhưng Edmund có những lúc rất tai quái và trong trường hợp này nó không vô tư chút nào. Nó trêu trọc, chế giễu em gái, hỏi đi hỏi lại Lucy là nó có tìm thấy bất cứ một đất nước nào khác trong những cái tủ khác trong nhà không. Điều làm cho mọi chuyện trở nên xấu hơn với Lucy là những ngày này lại là những ngày đẹp trời. Thời tiết thì khỏi chê, bọn trẻ chơi ngoài trời từ sáng đến tối : bơi lội, câu cá, trèo cây, nằm chơi trong bụi thạch thảo. Tuy vậy, Lucy không hoàn toàn tận hưởng được niềm vui này. Mọi việc cứ diễn ra thế cho đến một hôm trời lại đổ mưa. Ngày hôm ấy, cho đến tận chiều cũng không có dấu hiệu trời sẽ hửng lên một chút, bọn trẻ quyết định chơi trò trốn tìm. Susan là người bị bịt mắt và ngay sau khi những đứa khác tản đi tìm chỗ trốn, Lucy bước vào căn phòng có cái tủ áo. Nó không có ý định trốn trong tủ áo bởi nó cũng bắt đầu tự tra vấn mình xem có thật là Narnia và thần rừng không phải hiện về trong mơ không. Toà nhà này rộng thênh thang, lại có kiến trúc phức tạp và có vô số chỗ trốn thế là nó nghĩ mình có thời gian nhìn qua cái tủ áo một lần rồi tìm chỗ nấp khác. Nhưng vừa đến bên tủ áo thì nó nghe tiếng bước chân ngoài hành lang và rồi nó không biết làm gì khác ngoài việc nhảy vào trong tủ, khép cánh cửa lại sau lưng. Nó không đóng sập cửa lại bởi vì nó biết rằng chỉ có ngốc nghếch mới nhốt mình trong một cái tủ đóng chặt cho dù nó không phải là cái tủ kì lạ đi chăng nữa. Bây giờ thì nó biết tiếng chân

https://thuviensach.vn

bước mà nó nghe thấy là của Edmund, bước vào vừa đúng lúc thấy Lucy biến mất sau cánh cửa tủ. Ngay lập tức Edmund quyết định trốn vào trong tủ - không phải vì nó nghĩ đây là một chỗ trốn tốt mà chỉ vì nó muốn tiếp tục chọc quê em gái về cái miền đất tưởng tượng kia.Vẫn những chiếc áo lông treo thành hàng như cũ, vẫn cái mùi băng phiến ấy, vẫn khoảng không chật hẹp tối mờ mờ và sự im lặng ấy ; không hề có dấu hiệu của Lucy. - Nó tưởng tượng mình là chị Susan đến tìm nó. – Edmund tự nhủ. – Thế là con bé đứng im như phỗng ở bên trong. Thằng bé chui vào tủ, đóng cánh cửa lại, quên rằng mình đang làm một chuyện ngu ngốc. Đoạn nó bắt đầu quờ quạng tìm Lucy trong bóng tối. Nó nghĩ sẽ tìm thấy em trong vòng vài giây và rất ngạc nhiên khi thấy mọi chuyện không phải như vậy. Nó quyết định mở cửa tủ để cho ánh sáng hắt vào. Nhưng nó không thể tìm cửa ra. Nó không thích điều này chút nào và bắt đầu quờ quạng như điên về mọi hướng, thậm chí nó còn la lớn : - Lucy, Lucy ! em đâu rồi ? Anh biết em ở đây mà. Không có tiếng đáp lại và Edmund nhận thấy tiếng vọng của giọng nói của nó không phải là trong một cái tủ kín mà là giọng nói vang lên nơi đồng trống. Nó cũng đột ngột thấy lạnh cóng cả người rồi nó thấy ở xa le lói chút ánh sáng. - Lạy chúa, - Edmund nói, - chắc cánh cửa tự động mở ra. – Nó quên mất Lucy và bước về phía có ánh sáng – cũng là chỗ nó nghĩ cánh cửa vừa mở ra. Thay vì thấy mình vừa bước vào một căn phòng trống, nó thấy mình bước ra khỏi bóng râm của một cây thông đen xum xuê để đi ra một khoảng cây cối thưa thớt hơn trong rừng. Tuyết vỡ ra lạo xạo dưới chân nó, tuyết trĩu nặng lên các cành cây. Trên đầu, da trời ửng một màu xanh lá mạ, giống như bầu trời mà bạn có thể thấy vào một buổi sáng mùa đông đẹp trời. Ngay trước mặt nó, giữa hai thân cây lớn là một mặt trời vừa lên cao hồng rực và trong sáng. Không gian tuyệt đối yên tĩnh như thể nó là sinh vật duy nhất ở vùng đất này. Không có lấy một con chim cổ đỏ hay một con sóc chuyền cành; cây cối trải dài ra ngút tầm mắt ở tất cả các hướng. Edmund rùng mình. Bây giờ thì nó nhớ ra là mình đang đi tìm Lucy và nó đã tai quái thế nào khi chọc quê em gái “về một vùng đất hão” nhưng mà bây giờ té ra lại không phải là “ hão” chút nào. Nó nghĩ chắc em gái mình đang ở đây ngay bên cạnh, thế là nó gào to : - Lucy, Lucy ! anh cũng

https://thuviensach.vn

đang ở đây - Edmund đây. Không có tiếng trả lời. - Nó vẫn còn đang giận mình về những điều mình đã trêu trọc nó vừa rồi. – Edmund nghĩ. Dù không thích phải thừa nhận là mình sai, nó cũng không muốn ở một nơi xa lạ hết sức xa lạ và lạnh lẽo này một mình, nó lại kêu to lần nữa : - Này Lu ! Anh xin lỗi đã không tin em. Bây giờ thì anh biết là em đúng rồi. Ra ngoài đi. Ta làm hòa nhé. Vẫn không có tiếng trả lời. - Đúng là đồ con gái, - nó lầm bầm một mình, - chắc lại đang đừng phụng phịu ở một xó nào đó, không chấp nhận lời xin lỗi. - Nó nhìn quanh một lượt, khẳng định là nó không thích nơi này chút nào và gần như đã quyết định quay về thì nghe thấy ở nơi xa xôi trong rừng vang lên tiếng nhạc ngựa. Nó để tai lắng nghe, tiếng réo rắt mỗi lúc một gần hơn, gần hơn và cuối cùng hiện ra trước mặt nó một cỗ xe trượt có hai con tuần lộc kéo. Tuần lộc có kích thước bằng con ngựa giống Shetland, bộ lông trắng đến nỗi so với nó, tuyết trên cành khó có thể gọi là có màu trắng, cặp sừng nhiều nhánh trông như được dát vàng và sáng lên lấp lánh như một vật trong bếp lò khi ánh mặt trời rọi vào. Bộ dây cương bằng da màu đỏ chói treo những chiếc lục lạc. Ngồi ở vị trí điều khiển chiếc xe trượt là một chú lùn mập mạp cao khoảng chín tấc nếu đứng thẳng lên. Ông ta bận một chiếc áo may bằng lông gấu Bắc Cực, đầu đội một cái mũ trùm đầu màu đỏ có một quả tua rua dài bằng vàng rủ xuống từ cái chỏm nhọn, bộ râu vĩ đại dài đến tận đầu gối được coi như một tấm mền ấm. Sau người lùn, ngồi ở vị trí cao hơn ở chính giữa xe trượt, là một người khác, - một người đàn bà cao lớn – cao hơn bất cứ người đàn bà nào mà nó đã gặp. Bà ta quấn quanh cổ một chiếc khăn lông trắng muốt, tay phải cầm một chiếc gậy dài và thẳng. Chiếc vương miện ngay ngắn trên đầu. Khuôn mặt trắng toát - không hẳn là xanh xao mà trắng như tuyết hoặc như tờ giấy trắng hoặc như một miếng đường đóng băng, nhưng đôi môi lại đỏ chót. Đó là một khuôn mặt đẹp xét dưới bất cứ góc độ nào nhưng là một vẻ đẹp cao ngạo, lạnh lùng và nghiệt ngã. Cỗ xe trượt lao về chỗ Edmund đứng tạo nên một bức tranh nên thơ, có cái gì hư hư thực thực; tiếng chuông réo rắt, người lùn luôn tay vung roi lên và tuyết bay lên lả tả ở hai bên thành xe. - Dừng lại! – người đàn bà ra lệnh, người lùn giật dây cương rất gấp khiến hai con tuần lộc gần như khựng lại ngay tức khắc. Đoạn chúng mau chóng

https://thuviensach.vn

lấy lại thăng bằng vừa nhai nhai cái gì trong mồm vừa thở hổn hển. Trong làn không khí giá lạnh, hơi thở từ mũi chúng tạo những luồng khói. - Này, nói đi, ngươi là ai? – người đàn bà hỏi, đôi mắt sáng quắc chiếu vào Edmund với cái nhìn dữ dội. - Tôi … tôi… tôi tên là Edmund. – Nó ấp úng. Nó không thích cái cách người đàn bà này nhìn nó. Người đàn bà cau mày. - Đây là cái lối mày thưa chuyện với một nữ hoàng đấy à? – Bà ta hỏi, trông còn có vè dữ dội hơn nữa. - Xin bà tha thứ, thưa nữ hoàng, tôi không biết rõ điều đấy ạ. - Không biết nữ hoàng xứ Narnia? – Bà ta la lên. – A ha ha ! ngươi sẽ biết rõ ta là ai ngay bây giờ. Nhưng ta nhắc lại - Ngươi là ai? - Thưa nữ hoàng, - Edmund nói, - tôi không biết ý bà định nói gì. Tôi đang đi học – ít nhất thì tôi đang trong kỳ nghỉ hè.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 19

Nhưng ngươi là ai? – Nữ hoàng hỏi lại – Có phải là một người lùn đã cạo sạch râu đi không? - Không, thưa nữa hoàng – Edmund nói, - tôi chưa có râu, tôi còn là một thằng nhóc. - Thằng nhóc! Ngươi muốn nói, ngươi chính là con trai của Adam ư? Edmund đứng yên, chẳng nói gì. Lần này nó quá bối rối chẳng hiểu câu hỏi này có ý nghĩa gì. - Ta thấy mày đúng là một thằng ngu xuẩn, cũng có thể mày còn là bất cứ thứ gì khác. Trả lời ta ngay lập tức, không thì ta mất hết kiên nhẫn đấy. Mày có phải là người không? - Phải, thưa bà. - Vậy ngươi đến lãnh địa của ta bằng cách nào? - Thưa nữ hoàng, tôi đi đến đây qua một cái tủ áo. - Tủ áo? Ngươi nói thế là thế nào? - Tôi...tôi chỉ mở cửa một tủ áo và nhìn thấy mình đang ở đây, thưa bà – Edmund nói. - A ha! – Nữ hoàng nói với bản thân mình hơn là nói với thằng bé – Một cánh cửa từ thế giới của con người! Ta đã nghe được những chuyện như thế này. Nó có thể hủy diệt tất cả. Nhưng thằng nhóc này chỉ có một mình, ta dễ dàng đối phó với nó. Nói xong, mụ đứng lên nhìn tận mặt Edmund cho rõ, đôi mắt tóe lửa và chiếc gậy làm phép vung lên. Edmund có thể cảm thấy mụ chuẩn bị làm một cái gì đó thật dễ sợ nhưng nó dường như không có khả năng cử động. Rồi trong lúc thằng bé phó mặc mọi sự thì xem ra mụ lại đổi ý. - Cậu bé đáng thương của ta – nữ hoàng nói với giọng lưỡi khác hẳn – coi kìa, con của ta bị lạnh cóng cả người! Hãy đến đây ngồi trên xe cùng với ta nào, ta sẽ quấn khăn lông quanh người con và chúng ta sẽ cùng nhau trò chuyện. Edmund không thích sự dàn xếp này chút nào nhưng nó không dám cưỡng lời, nó trèo lên xe trượt, ngồi ngay dưới chân nữ hoàng, mụ lấy khăn quấn quanh người nó và thắt lại rất khéo. - Một cái gì nong nóng để uống chăng? – Nữ hoàng hỏi – Con có thích vậy không? - Vâng, thưa nữ hoàng – Edmund đáp, hai hàm răng đánh vào nhau cầm cập. Nữ hoàng móc ra từ chỗ nào đó trong mớ quần áo quấn quanh người, lấy ra một cái lọ nhỏ trông như làm bằng bạc. Đoạn giơ một cánh tay lên, mụ nhỏ

https://thuviensach.vn

một giọt trong lọ rơi xuống lớp tuyết bên cạnh xe trượt. Edmund nhìn thấy cái giọt ấy lơ lửng trong không khí trong vòng một giây, nó sáng lấp lánh như một viên kim cương. Nhưng vào cái lúc nó chạm xuống bề mặt lớp tuyết thì có tiếng xèo xèo và kìa, một chiếc ly kim cương đựng đầy một cái gì bốc hơi nghi ngút. Người lùn lập tức cầm lấy đưa cho Edmund với một cái cúi đầu và một nụ cười mỉm, nhưng đó không phải là một nụ cười thiện chí. Edmund cảm thấy dễ chịu hơn khi nó bắt đầu nhấp môi vào cái thứ nước uống nóng hổi đó. Đấy là một cái gì nó chưa từng nếm qua: ngọt lịm, sủi bọt và béo ngậy. Đầu tiên là cảm giác tê tê ở đầu lưỡi, rồi một làn sóng ấm áp, thoải mái lâng lâng lan đi từ đầu đến ngón chân. - Thật là chán nếu chỉ uống mà không ăn, con trai của Adam ạ – Nữ hoàng nhìn nó nói. –Vậy con thích ăn gì nhất? - Bánh thạch rắc đường, thưa nữ hoàng. – Edmund đáp. - Nữ hoàng bèn nhỏ một giọt nữa rơi xuống lớp tuyết trắng, ngay lập tức trên tuyết xuất hiện một vật gì nom như một chiếc hộp trên có cột một dải băng bằng lụa xanh – một cái hộp mà khi mở ra chắc chắn có mấy khoanh bánh thạch rắc đường loại thượng hảo hạng. Mỗi miếng bánh đều tan trong miệng với một vị ngọt dịu và có màu nhạt hơn ở giữa; Edmund chưa bao giờ được nếm một thứ gì ngon lành đến như vậy. Bây giờ thì nó cảm thấy ấm áp, khỏe khoắn, lâng lâng, bay bổng. Trong khi nó mải mê ăn, người đàn bà hỏi nó hết câu này đến câu khác. Thoạt đầu nó cũng nhớ ra là vừa ăn ngồm ngoàm vừa nói là một việc không đúng phép tắc những chẳng bao lâu nó cũng quên mất chuyện đó và chỉ nghĩ đến chuyện tọng vào miệng càng nhiều càng tốt. Càng ăn nhiều bao nhiêu nó càng thèm ăn thêm bấy nhiêu và nó không thể tự hỏi mình tại sao nữ hoàng lại có vẻ tò mò tọc mạch quá vậy. Mụ ta khiến nó khai ra rằng nó có một anh, một chị và một em gái; em gái nó đã từng đến Narnia gặp một thần rừng ở đây và chẳng ai trong số anh chị của nó biết gì về Narnia cả. Nữ hoàng tỏ vẻ quan tâm trước những sự việc về tất cả bốn anh em và cứ hỏi đi hỏi lại mãi về chuyện đó. - Ngươi có chắc là chỉ có bốn đứa ngươi không? Hai đứa con trai của Adam và hai đứa con gái của Eve, không nhiều hơn, không ít hơn chứ? Và Edmund, với một miệng đầy bánh thạch, nói luôn miệng. - Vâng như tôi đã khẳng định từ trước. – nó quên không thêm câu “thưa nữ hoàng! – nhưng

https://thuviensach.vn

mụ ta không còn để ý nhiều đến việc ấy nữa. Cuối cùng khi món bánh đã ăn sạch đến miếng cuối cùng, Edmund thèm thuồng nhìn dán vào cái hộp rỗng, thầm mong mụ sẽ hỏi xem nó có muốn ăn thêm nữa không. Tất nhiên, nữ hoàng biết tỏng nó nghĩ gì, bởi vì mụ ta chứ không phải nó là người biết rằng đó là thứ bánh có ếm bùa, rằng bất cứ ai đã từng ăn qua một miếng sẽ muốn ăn thêm, ăn thêm nhiều nữa và nếu được phép cứ tì tì ăn mãi cho đến lúc nứt bụng ra mà chết. Nhưng mụ không mời nó ăn thêm mà lại nói: - Con trai của Adam, ta rất muốn gặp anh chị và em gái con. Có thể mang chúng đến đây gặp ta được không? - Tôi sẽ cố, - Edmund đáp, mắt vẫn không rời chiếc hộp bánh rỗng. - Bởi vì nếu ngươi quay lại đây một lần nữa – mang theo anh chị em ngươi, tất nhiên – ta có thể cho ngươi nhiều bánh thạch rắc đường cũng ngon lành như thế này. Bây giờ ta không thể có ngay bánh cho ngươi, phép màu này chỉ sử dụng một lần. Nhưng ở nhà ta, nó lại là một vấn đề khác. - Vậy tại sao chúng ta không thể quay về nhà bà ngay bây giờ? – Edmund hỏi. Khi nó mới bước lên xe trượt nó đã sợ bà ta có thể đưa nó đến một nơi nào đó xa lạ mà nó không biết đường về, bây giờ nó đã quên mất nỗi sợ dó. - Nhà ta ở là một nơi rất dễ thương – Nữ hoàng nói – Ta chắc là ngươi sẽ thích lắm, hơn nữa ta lại chẳng có con. Ta muốn có một thằng con trai kháu khỉnh để có thể nuôi dạy như một hoàng tử, sau này khi ta không còn trên đời nữa nó sẽ làm vua. Trong vai trò hoàng tử, đứa bé ấy sẽ được đội vương miện bằng vằng này, ăn bánh thạch rắc đường suốt ngày này... Và con là đứa bé lanh lợi nhất, đẹp trai nhất mà ta biết. Ta nghĩ ta sẽ phong cho con làm hoàng tử vào một ngày nào đó, khi con đưa những đứa kia đến gặp ta. - Tại sao không phải ngay bây giờ? – Edmund hỏi. Mặt nó đỏ lên và như thể trông nó chẳng “lanh lợi” cũng chẳng “tuấn tú” như lời nữ hoàng nói. - Ồ nếu ta đưa con đến đây lúc này, ta sẽ không được gặp các anh chị em con. Ta rất muốn biết mối quan hệ anh em thân thiết giữa các con. Con sẽ là hoàng tử và sau này sẽ là vua hiểu chưa? Con cần phải có triều thần và các nhà quý tộc chứ. Anh con sẽ được phong công tước, còn chị và em gái sẽ là các công nương. - Họ chẳng có gì đặc biệt cả – Edmund nói, - Với lại cháu sẽ mang họ đến vào lần khác vậy. - Nhưng một khi con đã ở trong nhà ta, con có thể sẽ quên tất cả bọn họ. Con sẽ cảm thấy vui thú

https://thuviensach.vn

đến mức sẽ không muốn nghĩ về đất nước của con nữa. Vậy hãy trở lại đây vào một ngày khác, cùng với họ. - Nhưng cháu không còn biết đường về nhà nữa – Edmund nói. - Dễ ợt. Con có thấy các cột đèn kia không? – Nữ hoàng hỏi và chỉ cây gậy phép về phía cái cột đèn mà Lucy đã gặp thần rừng ở đó – Cứ thẳng theo con đường đó là thế giới của con người. Và bây giờ nhìn về phía con đường kia, - vừa nói mụ vừa chỉ về đường ngược lại – nói cho ta biết con có thể nhìn thấy hai ngọn đồi cao vượt lên lên trên những hàng cây kia không? - Cháu nghĩ là có thấy. - Vậy thì nhà của ta ở giữa hai ngọn đồi đó. Lần sau đến đây, con chỉ việc tìm cột đèn và đi về hướng hai ngọn đồi kia, sau khi băng qua khu rừng này, con sẽ đến lâu đài của ta. Nhưng phải nhớ mang theo anh chị em con. Ta sẽ nổi giận nếu con đến một mình đấy. - Cháu sẽ cố làm thật tốt ạ. - Còn nữa, con không được nói với chúng dù chỉ một lời về ta. Sẽ vui hơn nếu bí mật này chỉ có chúng ta biết với nhau thôi, phải không? Hãy dành cho họ một bất ngờ. Chỉ cần chúng đến hai ngọn đồi kia – một cậu bé thông minh như con sẽ nghĩ ra những lý do để làm việc đó. Khi bước vào lâu đài của ta, chỉ cần nói: “Hãy xem ai sống ở đây”, hoặc đại loại như thế. Chắc như thế sẽ tốt hơn. Nếu em gái ngươi đã gặp một trong những thần rừng, nó có thể nghe những điều quái lạ về ta – những câu chuyện kinh khủng ấy có thể làm cho nó sợ không dám đến gặp ta. Bọn thần rừng láo lếu có thể nói bất cứ chuyện gì. Con cũng biết đấy, còn bây giờ... - Làm ơn, làm ơn – Edmund đột nhiên nói, - làm ơn cho cháu chỉ một mẫu bánh thạch rắc đường nữa để cháu ăn trên đường về nhà, được không ạ? - Không, không – người đàn bà nói với một tiếng cười khô khốc – con phải đợi cho đến lần sau – Nói xong mụ ta ra hiệu cho người lùn đánh xe đi, nhưng chiếc xe vừa đi khỏi, nữ hoàng đã quay lại vẫy tay với Edmund, kêu lớn – Lần sau, lần sau nhé! Đừng quên đấy! Hãy đến sớm nghe. Edmund vẫn đứng ngây người nhìn theo xe trượt thì nó nghe thấy có ai gọi tên mình. Quay đầu nhìn lại, nó trông thấy Lucy đi về phía nó từ phía ở bên kia khu rừng. - Ôi, Edmund – nó kêu lên – thế là anh cũng đến được đây. Nơi này rất dễ thương đúng không và bây giờ... - Được rồi, anh biết là em nói đúng, sau cùng đó là một cái tủ có phép màu. Anh sẽ xin lỗi nếu em muốn. Nhưng mà nãy giờ em chui vào cái xó xỉnh

https://thuviensach.vn

nào vậy? Anh ...anh cứ tìm em suốt? - Nếu em biết anh cũng đi vào thì em đã đợi anh – Lucy hấp tấp nói, nó quá vui mừng và kích động khi thấy anh chàng khó ưa đã chịu nói lời xin lỗi và đỏ mặt lên như thế nào, vì thế mà không nhận thấy trên mặt Edmund có một cái vẻ gì là lạ – Em vừa ăn trưa với ông Tumnus thân yêu, vị thần rừng ấy mà, ông ấy không bị liên lụy gì và Bạch Phù Thủy không làm gì ông trong chuyện thả cho em về nhà. Thế là ông nghĩ mụ ta không phát hiện ra và có thể mọi việc rồi cũng đâu vào đấy cả. - Bạch Phù Thủy ư? Là ai vậy? – Edmund hỏi. - Mụ ta là một người hết sức đáng sợ. Mụ ta tự xưng là nữ hoàng của Narnia dù mụ ta không hề có cái quyền ấy. Tất cả những thần rừng, nữ mộc tinh và sơn thần cùng muông thú và các chú lùn đều sợ mụ – ít nhất thì tất cả những người tốt – đều căm ghét mụ. Mụ có thể biến người ta thành đá và làm đủ mọi chuyện kinh khủng khác. Mụ ta hóa phép sao cho ở Narnia lúc nào cũng là mùa đông và không bao giờ có ngày Noel. Mụ đi trên một cỗ xe trượt có những con tuần lộc kéo, tay cầm một cây gậy phép, đầu đội vương miệng. Edmund thấy trong người khó chịu vì ăn quá nhiều đồ ngọt và nghe em nói, nó biết mình đã kết bạn với một kẻ nguy hiểm nên càng thấy bứt rứt không yên. Nhưng nó vẫn muốn được ăn bánh thạch rắc đường hơn bất cứ điều gì khác trên đời. - Ai bảo em những chuyện nhảm nhí về Bạch Phù Thủy vậy? - Ông Tumnus – thần rừng. - Em không nên tin vào những điều mà mấy ông thần rừng này nói – Edmund làm mặt nghiêm, cố tỏ ra nó còn biết nhiều về họ hơn Lucy. - Ai nói với anh về chuyện đó? - Ai mà chẳng biết rõ điều đó, cứ hỏi bất cứ ai đi nếu em thích. Nhưng, đứng trong tuyết như thế này là một môn thể thao chẳng có lợi gì. Về nhà thôi. - Vâng, đi về nhà thôi. Ôi Edmund, em rất lấy làm sung sướng là anh đã đến đây. Bây giờ hai ngươi kia sẽ tin vào Narnia vì cả hai anh em mình đều đã tới. Vui quá là vui! Là la là... Nhưng Edmund khó mà nghĩ là chuyện này có gì vui đối với nó cũng như đối với Lucy. Nó phải thừa nhận là Lucy đúng trong tất cả mọi chuyện và nó cảm thấy những người khác cũng sẽ đứng về phe các thần rừng và muôn thú, nhưng nó đã bước hơn một chân về phía phù thủy mất rồi. Nó không biết phải làm gì và liệu nó có thể giữ được bí mật không, một khi tất cả đều nói về Narnia. Hai anh em đã đi được một đoạn, chợt thình lình

https://thuviensach.vn

chúng cảm thấy áo lông cọ vào mặt thay cho cành cây và chỉ một tích tắc sau chúng đã đứng bên ngoài cái tủ áo trong căn phòng trống trải. - Em thấy...anh có vẻ làm sao ấy, Edmund. Anh có khỏe không? - Anh không sao, - Edmund nói, nhưng điều đó không đúng. Nó cảm thấy khó thở trong người. - Vậy thì đi thôi, - Lucy nói, - đi tìm những người khác đi. Có rất nhiều chuyện để kể cho họ. Cùng với nhau, chúng ta sẽ có thể biết nhiều cuộc phiêu lưu thú vị.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 20

B

ởi vì trò chơi trốn tìm vẫn tiếp tục, Edmund và Lucy mất một chút thời gian để tìm hai đứa kia. Cuối cùng khi chúng gặp lại nhau (ở trong một căn phòng dài bày các bộ áo giáp) Lucy bật lên: - Anh Peter! Chị Susan! Tất cả đều đúng. Edmund cũng đã nhìn thấy rồi. Đúng là có một đất nước mà mọi người có thể đi đến đấy qua tủ quần áo. Edmund và em đã vào đấy rồi. Đúng là chúng em đã gặp nhau trong rừng. Nói đi, Edmund, kể cho họ tất cả những chuyện đó đi. - Kể tất cả những gì hả Edmund? – Peter hỏi. Và bây giờ chúng ta đi đến phần gay cấn nhất của câu chuyện. Vào lúc ấy Edmund đã cảm thấy khó ở lắm rồi, nó lại khó chịu và bực bội vì nỗi Lucy mới là người nói đúng nhưng mà nó vẫn chưa quyết định là cần phải làm gì. Khi Peter bất thình lình hỏi nó câu hỏi này, nó đi đến một quyết định tức thì – làm một việc hèn hạ và độc ác nhất mà nó có thể nghĩ ra. Nó quyết định phản bội Lucy. - Nói đi! – Susan nhắc. Thế là Edmund làm ra vẻ đàn anh, cứ như thể nó cao hơn em gái mấy cái đầu (dù nó chỉ hơn em gái có một tuổi) rồi xì một tiếng kinh khủng và nói: - Phải, em và Lucy chơi đóng trò, giả vờ là tất cả câu chuyện của nó về đất nước trong cái tủ áo là có thật. Thực ra chả có gì hết. Cô bé Lucy tội nghiệp nhìn anh một cái rồi chạy vụt ra khỏi phòng. Edmund càng lúc càng tỏ ra xấu chơi hơn, nó chắc mẩm là nó đã thắng một quả nữa và tiếp tục nói thêm: - Đấy nó lại thế nữa. Không biết có chuyện gì xảy ra với nó đây? Đó là cái tệ nhất của bọn con nít, bọn chúng bao giờ cũng, thật là… - Nghe đây, - Peter nói, quay sang em trai giọng quyết liệt. – Im mồm! Em tỏ ra quá độc ác với Lucy kể từ lúc nó nói chuyện ngớ ngẩn về cái tủ áo, thế mà bây giờ em lại chơi nó cái trò này và lại khơi ra cho nó lặp lại những chuyện ấy. Anh tin là em làm như thế chỉ đơn giản là vì thói tai quái. - Nhưng chuyện này rất ngớ ngẩn. – Edmund chống chế. - Phải, tất cả đều rất ngớ ngẩn, - Peter nói, - nhưng hãy nhớ điểm này. Lu hoàn toàn bình thường khi chúng ta rời khỏi nhà đi sơ tán,

https://thuviensach.vn

nhưng từ khi đến đây có vẻ có một cái gì đó kỳ lạ nảy ra trong đầu nó hoặc giả nó trở thành một kẻ nói dối đáng sợ nhất. Nhưng dù thế nào đi nữa thì việc em, mới hôm qua còn trêu ghẹo, chọc quê nó về chuyện đó, hôm nay lại khuyến khích nó nói dối lại là điều tốt hay sao? - Em cho rằng… em cho rằng…- Edmund ấp úng nhưng nó không nghĩ ra được cái gì để nói. - Em chẳng biết gì hết, - Peter nói, - đó chỉ là một thói đùa dai độc ác. Em bao giờ cũng tỏ ra tàn nhẫn với bất kỳ ai nhỏ hơn em; chúng ta đã thấy rõ điều này ở trường, từ lâu rồi. - Thôi im đi, - Susan gắt lên, - cãi vã nhau như thế này thì làm được gì. Mau đi tìm Lucy thôi. Không có gì đáng ngạc nhiên khi một hồi sau chúng tìm thấy Lucy đang khóc nức nở. Chẳng có điều gì chúng nói làm con bé thôi khóc. Nó khăng khăng khẳng định câu chuyện của mình, rồi nói: - Em không quan tâm đến điều mọi người nghĩ, em cũng cóc cần mọi người nói gì. Các anh chị cứ việc kể cho giáo sư hoặc viết thư cho bố mẹ hoặc làm bất cứ thứ gì mọi người muốn. Em biết đã gặp một thần rừng ở đấy – và em ước gì em ở lại đấy cho rồi, các người… tất cả các người đều độc ác, vô lý. Đó là một buổi tối buồn bã. Lucy rất đau lòng còn Edmund cảm thấy kế hoạch đã không diễn ra theo ý nó. Hai đứa lớn thì nghĩ Lucy phát rồ. Chúng đứng ngoài hành lang thì thầm với nhau hồi lâu sau khi Lucy đã đi ngủ. Kết quả là sáng hôm sau chúng quyết định tìm đến giáo sư kể lại mọi chuyện cho ông nghe. - Ông ấy sẽ viết thư cho bố mẹ nếu ông nghĩ đúng là có chuyện xảy ra với Lucy, - Peter nói, - việc này vượt ra ngoài quyền hạn của chúng ta. Thế là hai đứa đến gõ cửa thư phòng và nghe giáo sư nói: “Mời vào”. Ông đứng lên tìm ghế cho hai đứa ngồi và bảo ông sẵn sàng giúp đỡ chúng. Sau đó ông ngồi yên chăm chú lắng nghe, đôi môi mím lại, không hề cắt ngang câu chuyện cho đến khi hai đứa nói xong. Nghe xong, ông cũng yên lặng hồi lâu. Đoạn ông tằng hắng và nói ra cái điều cuối cùng mà hai đứa có thể hình dung ra: - Sao các cháu biết câu chuyện của em các cháu là không đúng sự thật? - Ồ, nhưng mà… - Susan bắt đầu, nó ấp a ấp úng và dừng lại. Ai cũng có thể căn cứ vào mặt của ông già mà biết ông hoàn toàn nghiêm túc. Susan cố trấn tĩnh, rồi nói:- Nhưng Edmund nói chúng chỉ giả vờ thôi. - Đó là vấn đề, - giáo sư từ tốn nói, - một vấn đề cần cân nhắc kỹ lưỡng… cần xem xét cẩn thận. Ví dụ - các cháu

https://thuviensach.vn

bỏ qua cho ta câu hỏi này nhé – theo kinh nghiệm của các cháu thì trong hai đứa ấy, đứa nào tỏ ra đáng tin cậy hơn? Bác muốn nói, ai trung thực hơn? - Đó là một câu hỏi rất hay thưa giáo sư. – Peter lên tiếng ngay. – Cho đến lúc này, cháu có thể nói Lucy là người như vậy. - Thế còn cháu thì sao? – Giáo sư quay sang hỏi Susan. - Dạ, nói chung cháu có thể nói như Peter, nhưng điều này không thể là sự thật – tất cả những chuyện về khu rừng và thần rừng ấy. - Ồ, đó là một cái gì đó vượt ra ngoài tầm hiểu biết của bác, - giáo sư nói, - và buộc tội dối trá cho một người mà bao giờ cháu cũng nghĩ là trung thực là một vấn đề rất nghiêm trọng, phải, là một vấn đề nghiêm trọng. - Chúng cháu sợ rằng đây, thậm chí là một cái gì đáng sợ hơn lời nói dối. – Susan nói. – Chúng cháu nghĩ có thể có một chuyện gì không ổn với Lucy. - Cháu muốn nói đến sự điên loạn? – Giáo sư nói bằng giọng khách quan. - Ồ, các cháu có thể dễ dàng đi đến quyết định đó. Nhưng nếu nhìn con bé và nói chuyện với nó thì thấy nó không điên. - Nếu vậy thì… - Susan bật lên rồi im lặng. Nó chưa bao giờ nghĩ là một vị giáo sư lại có thể nói những lời như thế và nó không biết nghĩ như thế nào cho phải. - Logic! – Giáo sư nói, nửa như nói với chính mình. – Tại sao người ta lại không dạy môn logic học trong trường phổ thông nhỉ? Ở đây chỉ có ba khả năng: hoặc là các em cháu nói dối hoặc là nó nói sự thật hoặc là nó bị điên. Các cháu đã rõ Lucy không có thói quen nói dối và rõ ràng là nó không bị điên. Vậy thì cho đến lúc này, trừ khi có thêm những dữ kiện mới, ta có đi đến giả thiết rằng Lucy nói thật. Susan trố mắt nhìn ông, nó khẳng định chắc chắn rằng ông không đem chuyện này ra làm trò đùa nếu căn cứ vào vẻ mặt của ông. - Nhưng sao chuyện này có thể đúng được ạ? – Peter hỏi. - Tại sao cháu lại nói thế? - Bởi vì thứ nhất là, - Peter nói, - nếu chuyện này là đúng tại sao mọi người lại không tìm thấy cái đất nước ấy một khi đi vào tủ áo? Cháu muốn nói, chúng cháu đã tận mắt nhìn vào nhưng chúng cháu có thấy gì đâu, thậm chí lúc ấy Lucy cũng không thể giả vờ là chuyện đó có thật. - Điều này thì có quan hệ gì? – Giáo sư hỏi. - Vâng thưa giáo sư, nếu tất cả chuyện đó là thật thì bao giờ nó cũng phải có ở đó chứ? - Vậy sao? – Giáo sư hỏi lại, lần này Peter cũng không biết phải nói thế nào nữa. - Mà lại không mảy may mất một chút thời gian nào, - Susan lên tiếng, - Lucy

https://thuviensach.vn

không có thời gian để đi bất cứ đâu, dù là có một nơi như thế đi chăng nữa. Nó chạy theo chúng cháu vừa lúc chúng cháu ra khỏi phòng. Trong vòng chưa đến một phút, thế mà nó giả vờ là đã đi hàng giờ. - Đó chính là cái điều làm cho câu chuyện của cô bé có vẻ đáng tin hơn. – Giáo sư thủng thẳng nói. – Nếu thực sự có một cánh cửa trong ngôi nhà này dẫn đến một thế giới khác (và bác phải báo cho các cháu biết đây là một ngôi nhà kỳ lạ, cả đến bác cũng biết rất ít về nó), nếu giả sử cô bé đã bước vào một thế giới khác thì bác sẽ không lấy làm ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng thời gian trong cái thế giới ấy có cách vận hành khác thời gian của chúng ta vì thế bất kể cháu có ở đấy bao lâu chăng nữa nó cũng sẽ không khấu trừ đi bất cứ khoảng thời gian nào ở đây. Mặt khác, bác không nghĩ là một cô bé ở tuổi nó lại phát minh ra điều như thế này. Nếu Lucy giả vờ, nó sẽ trốn ở đâu đó trong một thời gian cần thiết trước khi chạy ra kể cho các cháu nghe mọi chuyện. - Nhưng như vậy bác muốn nói, - Peter ngỡ ngàng hỏi, - có thể có những thế giới khác - ở bất kỳ đâu, có thể ở một góc nào đó – có phải như thế không ạ? - Không chuyện gì là không có thể xảy ra. – Giáo sư đáp, gỡ cặp kính lão ra bắt đầu lau kính trong khi ông lẩm bẩm một mình: - Mình tự hỏi không hiểu họ dạy bọn trẻ cái gì ở trong trường học. - Nhưng chúng ta phải làm gì ạ? – Susan hỏi. Nó cảm thấy câu chuyện bắt đầu đi quá xa. - Cô bé, - giáo sư nói, bất thần ngước lên nhìn hai đứa với một vẻ gần như dữ dội. – có một kế hoạch mà chưa ai có thể lập ra chi tiết và nó đáng được liều một phen. - Cái gì vậy ạ? - Susan hỏi. - Mỗi người chúng ta nên suy ngẫm thật kỹ về chuyện này. – Ông nói. Và thế là chấm dứt cuộc tranh luận. Sau đó mọi chuyện trở nên tốt đẹp với Lucy. Peter có thể thấy rằng Edmund thôi không chọc phá nó nữa, cả Lucy lẫn những đứa khác đều cảm thấy không nên nói về chuyện cái tủ áo nữa. Nó trở thành một đề tài cấm kỵ. Và thế là thời gian trôi đi, có vẻ như tất cả các cuộc phiêu lưu đã chấm dứt, nhưng thật ra không phải như vậy. Tòa nhà của giáo sư – một nơi mà cả giáo sư cũng biết rất ít về nó – cổ xưa và nổi tiếng đến nỗi người ở khắp nước Anh này thường kéo đến xin được vào tham quan. Đó là một loại nhà cổ được đề cập đến trong sách lịch sử bởi có vô số câu chuyện liên quan đến nó, trong đó có cả những chuyện kể thậm chí còn kỳ lạ hơn cả câu

https://thuviensach.vn

chuyện tôi đang kể cho bạn nghe nữa kìa. Khi có một đoàn khách tham quan đến xin được vào chiêm ngưỡng ngôi nhà, bao giờ giáo sư cũng vui lòng mở rộng cánh cửa và bảo bà quản gia Macready đưa họ đi một vòng, giới thiệu với họ về những bức tranh và bộ sưu tập áo giáp cùng những quyển sách cổ quý hiếm. Bà Macready không thích trẻ con và cũng không thích bị cắt ngang trong khi bà đang thuyết trình với khách về tất cả những gì mà bà biết, cũng như không biết. Gần như vào ngay buổi sáng đầu tiên bà đã bảo Peter và Susan (cùng những lời huấn thị nghiêm nghị khác): “Làm ơn nhớ giùm tôi là các cháu phải tránh ra chỗ khác mỗi khi tôi dẫn khách đi tham quan ngôi nhà”. “Cứ làm như thể bất cứ ai trong anh em mình cũng muốn phí mất một nửa buổi sáng với một đám người lạ hoắc ấy”. Edmund dè bỉu và ba đứa kia cũng nghĩ như thế. Đó là lý do tại sao cuộc phiêu lưu lần thứ hai lại bắt đầu. Mấy hôm sau, vào một buổi sáng, trong lúc hai đứa con trai đang ngắm nghía những bộ áo giáp và tự hỏi chúng có thể lấy xuống xem một chút không thì hai đứa con gái chạy vào phòng nói: - Nhìn kìa, bà Macready và một đám người hiếu kỳ sắp đến đây đấy. - Biến thôi. – Peter nói và cả bốn đứa đi về phía cánh cửa ở cuối phòng bên kia. Nhưng khi chúng ra khỏi phòng Xanh, rồi ra ngoài hành lang và đi vào thư viện, chúng lại nghe tiếng người xôn xao ở phía trước và nhận ra bà Macready sẽ đưa những người khách tham quan của bà theo cầu thang sau – thay vì đi theo lối cầu thang trước như chúng nghĩ. Và như thế hoặc là chúng sẽ “mất đầu” hoặc là bà Macready sẽ chộp được lỗi của chúng, hoặc những phép thuật trong ngôi nhà này sẽ sống lại đuổi theo chúng đến Narnia – dường như chúng phải đi lang thang khắp nơi cho đến khi Susan nói: - Đến mệt với những người thích nhòm ngó này. Thôi hãy vào chờ ở phòng tủ quần áo cho đến khi họ đi qua. Không ai theo chúng ta đến đây đâu. Nhưng vừa vào bên trong thì chúng nghe tiếng người xôn xao ngoài hành lang rồi có tiếng ai đó đụng vào cánh cửa – và rồi chúng thấy tay nắm cửa xoay xoay. - Nhanh lên! Peter nói. – Không còn chỗ nào khác. – Và nó mở cửa tủ. Cả bốn đứa cùng chui vào, ngồi xuống thở hổn hển trong bóng tối. Peter khép cửa nhưng không đóng kín lại bởi vì nó nhớ, như bất cứ một người khôn

https://thuviensach.vn

ngoan nào là không bao giờ, không bao giờ nên nhốt mình bên trong một tủ quần áo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 21

Mình chỉ muốn bà Macready nhanh nhanh chân lên và đưa những người này đi cho rồi, - Susan than vãn, - khiếp, lèn cả lũ vào đây ngột muốn chết. - Mà lại còn mùi long não gớm ghiếc này nữa chứ, - Edmund phụ họa. - Chị cho rằng cái tủ quần áo ở đây đầy băng phiến, - Susan nói tiếp, - chỉ có mục đích làm cho bọn gián tránh xa nơi đây mà thôi. - Có cái gì đó chọc vào anh – Peter lên tiếng. - Sao trong này lại lạnh thế nhỉ? – Susan hỏi. - Em có nói anh mới nhớ ra, quả thật trời lạnh thật đấy – Peter đáp. – Úi chà, lại còn có cái gì ướt mèm nữa chứ. Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy? Anh đang ngồi lên một cái gì ướt nhẹp à. Đã thế mỗi lúc nó lại một ướt hơn. – Peter vừa nói vừa ngọ ngoạy đôi chân. - Ra ngoài đi. – Edmund nói. – Họ đi rồi. - Ối trời ơi! – Susan kêu lên giọng thất thanh. Mấy đứa kia hỏi có chuyện gì, - Tôi ngồi trên một cành cây, - Susan đáp, - và coi nè… có ánh sáng… ở đằng kia. - Thế à, nhưng mà trời ơi, em nói đúng – Peter ngỡ ngàng thốt lên. – Và nhìn kia - ở đằng kia. Bao nhiêu là cây. Cái vật ướt mèm chính là tuyết. anh tin là sau cùng chúng ta đã vào khu rừng Lucy nói. Bây giờ thì không còn nhầm lẫn vào đâu được nữa, cả bốn đứa đứng ngây người ra chớp chớp mắt trước ánh sáng ban ngày của một ngày mùa đông. Sau lưng chúng là những chiếc áo khoác mắc thành dãy, trước mặt chúng là những thân cây tuyết đọng trắng lốp. Peter quay sang Lucy. - Tha lỗi cho anh vì đã không tin em – Nó nói. – Thành thật xin lỗi. Em chịu bắt tay dàn hòa không? - Tất nhiên rồi. – Lucy nói, lắc lắc tay anh cả. - Và bây giờ chúng ta sẽ làm gì tiếp đây? – Susan hỏi. - Làm gì à? – Peter nói. – Còn phải hỏi, đi tiếp và khám phá khu rừng này. - Chu cha. – Susan nói, giậm giậm chân, - lạnh phát khiếp. Mọi người nghĩ sao về việc mượn những chiếc áo này? - Ê, nó không phải là của chúng ta. – Peter nói giọng phân vân. - Em chắc không ai bắt lỗi chuyện đó đâu, - Susan nói, - với lại chúng ta đâu có mang nó ra khỏi nhà, thậm chí chúng ta còn không mang nó ra khỏi tủ nữa. - Anh cũng chưa bao

https://thuviensach.vn

giờ nghĩ thế, Susan à. – Peter nói. – Tất nhiên, cứ mượn đỡ cũng được, không có vấn đề gì. Chẳng có ai quy tội em chôm cái áo chừng nào em lại bỏ nó vào trong tủ nơi em lấy xuống. Anh cho rằng cả đất nước này đều nằm trong tủ áo. Cả bọn đều thấy rằng sáng kiến của Susan là rất có lý. Những chiếc áo khoác quả là dài quá khổ so với bọn trẻ và khi khoác áo lên người chúng thì lại giống áo choàng quý tộc hơn là áo bành tô Cả bọn đều thấy ấm người lên, mỗi đứa đều nghĩ đứa kia trông bảnh hơn trong bộ đồ mới và cũng thích hợp hơn với khung cảnh. - Chúng ta có thể giả bộ mình là những nhà thám hiểm Bắc Cực. - Như thế này cũng đủ kích động lắm rồi, không cần phải giả bộ làm chi. – Peter nói khi nó bắt đầu dẫn đầu đoàn thám hiểm đi về phía khu rừng. Trên đầu, trời tối sầm lại với những đám mây đen kịt, rất có thể sẽ có tuyết rơi dày hơn trước lúc trời tối. - E hèm… nghe em này, - mãi đến lúc này Edmund mới mở miệng, - chúng ta không nên đi về phía bên trái nếu chúng ta muốn đến chỗ cột đèn, phải không? Trong lúc bột phát nó quên khuấy đi rằng nó phải đóng kịch là chưa từng đi vào khu rừng này bao giờ. Nhưng một khi đã nói ra rồi thì không cứu vãn được và nó biết đã trót để lộ mình. Cả bọn dừng lại, những đứa kia trừng mắt nhìn nó. Peter huýt sáo. - Thế là em đã ở đây? – Nó dằn giọng hỏi – Lần ấy Lu nói nó gặp em ở đây – và em đã làm tất cả để hóa ra rằng Lu là kẻ dối trá. Một sự im lặng chết chóc. - Phải, mày là đồ súc sinh độc ác! – Peter buông ra một câu giận dữ rồi nhún vai và không nói thêm gì nữa. Cả bốn đứa tiếp tục đi, riêng Edmund lẩm bẩm trong miệng: “Ta sẽ bắt tất cả bọn bay trả giá cho chuyện này, cả cái lũ đạo đức giả, hợm hĩnh, cứng đầu!” - Bây giờ chúng ta đi đâu đây? – Susan hỏi, chủ yếu là vì muốn thay đổi đề tài. - Anh nghĩ Lu sẽ là người lãnh đạo. – Peter nói. – Chúa biết là nó xứng đáng với vai trò đó. Em sẽ dẫn tụi anh đi đâu đây Lucy? - Đi đến gặp ông Tumnus có được không ạ? – Lucy hỏi. – Ông ấy là một vị thần rừng rất dễ thương mà em đã kể cho mọi người nghe. Cả bọn đều đồng ý và trong rừng vang lên tiếng những bước chân nhẹ tênh, vui vẻ. Lucy chứng tỏ nó có lo lắng không biết mình có khả năng tìm được đường không nhưng rồi nó nhận ra một thân cây có dáng kỳ lạ ở một góc và một nơi mặt đất trở nên lồi lõm. Chúng đi xuống một thung lũng nhỏ và cuối cùng đến trước cánh cửa

https://thuviensach.vn

dẫn vào sơn động của ông Tumnus. Nhưng có một sự bất ngờ đáng sợ đang đợi chúng. Cánh cửa bị bật khỏi bản lề và bị vỡ nhiều chỗ. Bên trong động tối om và lạnh lẽo, tỏa ra mùi ẩm mốc và cái mùi của một nơi không có hơi người đã lâu ngày. Tuyết dồn thành đống ở ngưỡng cửa, đóng cứng lại trên nền hang, trộn lẫn với vật gì đen đen, nhìn kỹ hóa ra là tro và những mẩu củi cháy nham nhở. Có ai đó vứt những thanh củi đang cháy dở ra khỏi hang rồi lấy chân dập đi. Bát đĩa bị vỡ nằm rải rác trong phòng và bức ảnh của cha ông Tumnus bị rạch nát bằng một con dao. - Đây là một nơi tang thương. – Edmund nói, - chẳng phải chỗ đáng lui tới. - Cái gì thế này? – Peter hỏi, cúi xuống. Nó thấy một mảnh giấy dính vào tấm thảm trên sàn. - Tờ giấy viết cái gì vậy anh Peter? – Susan hỏi. - Phải, anh nghĩ là nó viết cái gì đấy, nhưng anh không thể đọc ở trong chỗ tối như thế này, hãy ra chỗ sáng đọc. Cả bọn ra khỏi hang, xúm quanh Peter khi nó đọc to những dòng chữ này: “Cựu chủ nhân trong sơn động này – thần rừng Tamnus – đã bị bắt và đang chờ hình phạt vì tội mưu phản chống lại nữ hoàng tối cao Jadis – nữ chúa Narnia, chủ nhân của lâu đài Cair Paravel, hoàng đế của quần đảo Đơn Côi. Hắn cũng bị khép vào tội chứa chấp kẻ thù của nữ hoàng, đồng đảng với bọn phản nghịch giấu mặt và những kẻ thân thiện với con người. Ký tên MAUGRIM, Đội trưởng đội thám báo NỮ HOÀNG VẠN TUẾ, VẠN TUẾ, VẠN VẠN TUẾ!” Bọn trẻ đứng sững nhìn nhau. - Tớ không biết mình có thích một nơi như thế này hay không nữa. – Susan nói. - Ai là nữ hoàng hả Lucy? – Peter hỏi. – Em có biết bất cứ cái gì về bà ta không? - Mụ ấy không phải là nữ hoàng gì hết, - Lucy đáp, - mà là một mụ phù thủy hết sức độc ác được gọi là Bạch Phù Thủy. Tất cả mọi người, - tất cả các dân cư trong rừng – đều căm ghét mụ. Phù thủy đã hóa phép để đất nước này chìm trong một mùa đông vĩnh viễn, không bao giờ có Giáng Sinh. - Tớ… tớ tự hỏi không biết có nên tiếp tục không. – Susan nói. – Ý tớ là nơi này không có vẻ gì an toàn và nó… cũng chẳng có vẻ gì là thú vị. Trời mỗi lúc một lạnh thấu xương, mà chúng ta lại chẳng mang theo cái gì ăn. Hay là ta trở về nhà thôi? - Nhưng chúng ta không thể làm thế, không thể…. – Lucy bất thần lên tiếng, - các anh chị thấy không, chúng ta không thể về nhà sau những chuyện như thế này. Cũng chỉ vì em mà thần rừng đáng

https://thuviensach.vn

thương bị vướng vào vụ bắt bớ này. Ông ấy đã giấu Bạch Phù Thủy về chuyện em đến đây… lại chỉ cho em đường về nhà. Vì thế mới bị quy vào tội chứa chấp kẻ thù của nữ hoàng và thân thiện với con người. Chúng ta sẽ phải làm một cái gì để cứu ông ấy chứ? - Có quá nhiều cái phải làm! – Edmund dè bỉu, - trong khi không có bất cứ cái gì bỏ vào mồm. - Câm mồm - Mày! – Peter quát lên, nó vẫn còn giận Edmund. – Em nghĩ sao hả Susan? - Em có một cảm giác chẳng lấy gì làm vui vẻ rằng Lucy nói đúng. – Susan đáp. – Em chẳng muốn dấn sâu hơn vào chuyện này và em ước mình không bao giờ đến đây. Nhưng em nghĩ mình phải cố làm một cái gì đó cho cái ông gì gì đó. – em muốn nói đến thần rừng. - Anh cũng cảm thấy giống như vậy. – Peter nói. – Anh cũng lo lắng về việc chúng ta không có thức ăn mang theo. Anh muốn tất cả chúng ta quay về nhà lấy một thứ gì đó trong chạn thức ăn, chỉ có điều chắc chắn là các em không muốn quay lại đây một lần nữa một khi đã rời khỏi nơi đây. Anh nghĩ chúng ta phải tiếp tục. - Em cũng nghĩ thế. – Hai đứa con gái đồng thanh nói. - Giá như ta biết ông già tội nghiệp bị giam ở đâu! – Peter nói. Tất cả vẫn còn đang nghĩ xem phải làm gì tiếp theo thì Lucy nói: - Coi kìa! – Rồi chỉ vào một con chim cổ đỏ có cái ức đỏ chót – Đó là con chim đầu tiên em thấy ở đây. Em … em tự hỏi không biết loài chim ở đây có biết nói không? Xem kìa, dường như nó có điều gì muốn nói với chúng ta. Rồi quay sang chim cổ đỏ nó hỏi: - Chim ơi làm ơn nói cho chúng tôi biết thần rừng Tumnus ở đâu? – Vừa nói Lucy vừa bước lên một bước. Con chim lập tức bay đi nhưng chỉ bay sang cái cây bên cạnh. Ở đấy, nó đậu lại chăm chú nhìn bọn trẻ với ánh mắt như hiểu rõ bọn chúng vừa nói gì với nhau. Gần như không nhận ra việc mình làm, bốn đứa bước một hai bước đến gần con chim. Nó lại xốc cánh vù sang cây bên cạnh và một lần nữa lại nhìn chúng chăm chú hơn. (Bạn không thể tìm ra một con chim nào có cái ức đỏ hơn hoặc đôi mắt sáng hơn). - Mọi người biết không, - Lucy nói, - em thực sự tin rằng nó muốn ta đi theo nó. - Em cũng nghĩ rằng nó muốn như thế - Susan nói – Anh nghĩ sao, Peter? - À, chúng ta có thể thử xem sao. – Peter đáp. Chim cổ đỏ có vẻ như hiểu vấn đề một cách thấu đáo. Nó nhảy từ cây này sang cây kia, bao giờ cũng với một khoảng cách vài mét và bao giờ cũng rất gần để bọn trẻ có thể theo kịp. Cứ

https://thuviensach.vn

như vậy nó dẫn họ xuống một ngọn đồi thấp. Bất cứ chỗ nào chim cổ đỏ đậu xuống lại có một cơn mưa tuyết nhỏ rắc xuống như một thứ bột tơi mịn, đám mây u ám từ từ tan dần trên bầu trời, mặt trời ló ra và tuyết chung quanh họ sáng đến chói cả mắt. Cả bọn cứ đi như vậy chừng nửa tiếng, trong lúc hai đứa con gái đi lên trước một chút, Edmund nói nhỏ với anh trai: - Nếu anh không quá làm bộ làm tịch và tỏ ra… biết điều hơn, thì em có một chuyện mà anh có thể cũng muốn nghe đấy. - Là chuyện gì? – Peter hỏi, cũng hạ thấp giọng xuống; - Chúng ta đi theo một chỉ dẫn mà chúng ta biết con chim kia ở phe nào? Rất có thể nó sẽ đưa chúng ta vào bẫy. Đó là một ý nghĩ rất độc địa. Với lại, một con chim cổ đỏ…. Đó là một loại chim tốt lành trong tất cả các câu chuyện mà anh đã đọc. Anh biết chắc là nó không ở vào phe địch. - Nếu như vậy thì phe nào là phe bạn? Làm sao anh biết được thần rừng là bạn, còn nữ hoàng (phải, em biết chúng ta đã được bảo cho biết, bà ta là một phù thủy) thì lại là thù? Chúng ta còn chưa biết gì về cả hai bên cơ mà. - Thần rừng đã cứu Lucy. - Đấy là ông ta nói thế. Nhưng làm sao ta biết rõ được? Và còn những chuyện khác nữa. Có ai trong chúng ta mảy may biết đường về nhà đâu. - Lạy Chúa tôi! – Peter kêu lên. – Anh còn chưa nghĩ đến điều này. - Và chúng ta cũng không có cơ hội được ăn trưa nữa. – Edmuns nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 22

T

rong khi hai đứa con trai thì thầm với nhau ở phía sau, hai đứa con gái thình lình kêu lên: “Ôi!” rồi đứng phắt lại. - Chim cổ đỏ! – Lucy kêu lên. – Chim cổ đỏ bay mất tiêu rồi. Đúng như thế, nó bay khuất khỏi tầm nhìn. - Bây giờ chúng ta phải làm gì đây? – Edmund nói, ném cho Peter một cái nhìn như muốn nói:” Thấy chưa, em đã bảo mà.” - Suỵt! Nhìn kìa! – Susan nói. - Cái gì? – Peter hỏi. - Có một cái gì đang chuyển động trong các lùm cây trên đầu ở về phía tay trái. Tất cả căng mắt ra nhìn và đứa nào cũng có cảm giác bất an. - Đấy, nó lại di chuyển nữa. – Susan lại lên tiếng. - Lần này anh trông thấy nó rồi. – Peter nói. – Nó vẫn ở đấy. Đằng sau cái cây to kia kìa. - Đó là con gì vậy? – Lucy hỏi, cố hết sức để không tỏ ra lo lắng quá. - Dù nó là cái gì thì nó cũng đang theo dõi chúng ta. – Peter nhận định. – Chắc chắn là nó không muốn bị phát hiện. - Về nhà thôi, - Susan nói. Và rồi dù không ai nói ra lời, đứa nào cũng thình lình nhận ra cái sự thật mà Edmund vừa nói với Peter ở cuối chương trước. Rằng chúng có thể gặp rắc rối to. - Đó… đó… là một con vật. – Susan nói. – Nhìn kìa! Nhìn kìa! Nhanh lên!Đấy, nó đấy. Lần này thì cả bọn đã nhìn rõ: một cái mặt nhọn có hàng ria dài đang nhìn xuống chúng từ sau một thân cây. Con vật không rút lui ngay. Thay vì thế nó đặt một chân lên mõm như cái kiểu người ta đặt một ngón tay lên môi ra hiệu cho bạn im lặng. Đoạn nó biến mất. Tất cả bọn trẻ đứng ngây người, nín thở. Một lát sau con vật kỳ lạ lách ra khỏi chỗ nấp, đưa mắt nhìn len lén xung quanh như thể nó e ngại có ai đó đang quan sát và nói: “Suỵt!” rồi ra hiệu cho bọn trẻ đi theo nó vào một hành cây rậm rạp hơn – là nơi mà nó đang trốn – và một lần nữa nó lại biến mất. - Anh biết nó là con gì rồi, - Peter nói, - đó là con hải ly. Anh đã thấy cái đuôi nó. - Nó muốn chúng ta đi theo nó, - Susan bảo, - và nó ra hiệu cho chúng ta không được làm ồn. - Anh cũng biết thế, - Peter nói tiếp, - vấn đề là ở chỗ chúng ta có nên đi theo nó không? Em nghĩ sao hả Lucy. - Em nghĩ con hải ly này rất dễ thương. –

https://thuviensach.vn

Lucy đáp. - Nhưng làm sao chúng ta biết rõ được? – Edmund hỏi. - Chúng ra không thể liều một phen với nó ư? – Susan nói. – Peter, em cảm thấy cứ dừng ở đây thì có ích gì đâu, em thấy kiến bò bụng rồi đó. Lúc này hải ly lại thò đầu ra thân cây lần nữa và nôn nóng nhìn bọn trẻ. - Thì đi vậy, - Peter chép miệng nói, - cứ thử liều một phen. Đằng nào cũng thế thôi, chúng ta đã bị bao vây rồi nếu hải ly là một kẻ thù. Cả bọn nhích lại gần nhau hơn, thận trọng bước đến chỗ hải ly. Sau thân cây bốn anh em Peter tìm thấy nó. Con thú lùi lại phía sau một chút, nói với họ bằng một giọng cổ khàn khàn nghe như tiếng thì thầm: - Vào nữa, vào sâu trong này. Ở ngay đây. Đi mé ngoài không an toàn đâu. Chỉ đến khi nó dẫn bọn trẻ đến một chỗ tối, nới bốn cây cổ thụ mọc sát bên nhau, cành lá giao nhau tạo thành mái che trên đầu và dưới chân có thể nhìn thấy mặt đất màu nâu lẫn với những chiếc lá thông hình kim – bởi vì tuyết không thể rơi xuống được dưới này – hải ly mới bắt đầu câu chuyện của nó. - Các bạn có phải là con trai của Adam và con gái của Eva không? – Nó hỏi. - Chúng tôi là con người. – Peter đáp. - Suỵt, - hải ly nói, - khẽ khẽ thôi. Nơi này tai vách mạch rừng. - Tại sao, mà bác sợ cái gì kia chứ? – Peter hỏi. - Ở đây chẳng hề có ai ngoài chúng ta với nhau. - Còn cây cối, - hải ly đáp, - chúng bao giờ cũng để tai nghe ngóng. Hầu hết cây cối ở về phe chúng ta nhưng vẫn có những cây quay lưng lại chính nghĩa, về phe "kẻ ấy". Các bạn biết tôi muốn nói đến ai rồi đấy! – Vừa nói nó vừa gật gật đầu. - Nói chuyện về hai phe, - Edmun nói, - làm sao chúng tôi biết các bác là bạn hay thù? - Tôi không muốn tỏ ra thô lỗ, hải ly ạ, - Peter nói thêm,- nhưng bác thấy đấy chúng tôi hoàn toàn xa lạ với nơi này. - Đúng, rất đúng. – Hải ly nói. – Đây chính là bằng chứng. Vừa nói hải ly vừa giơ lên cho bọn trẻ một vật gì nho nhỏ, trăng trắng. Bốn đứa nhìn chăm chăm vào vật đó với vẻ ngơ ngác cho đến khi Lucy kêu khẽ: - Ồ, phải rồi. Đó là chiếc khăn tay của em – cái khăn em đã tặng cho ông Tumnus đáng thương. - Đúng thế. – Hải ly nói. –Anh bạn tội nghiệp của tôi đã bị bắt và trước đấy một hôm anh ấy tình cờ trao cho tôi. Tumnus nói nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra cho anh ấy, tôi phải gặp các bạn tại đây và dẫn các bạn đến… - Nói đến đây hải ly chợt im bặt và gật gù một hai cái ra chiều bí mật. Đoạn nó ra hiệu cho bọn trẻ xích lại gần đến mức mặt chúng chạm vào hàng

https://thuviensach.vn

ria của con vật. Hải ly thì thầm: - Có lời đồn Aslan sẽ xuất hiện – có lẽ ngài đến rồi cũng nên. Đến đây có một việc kỳ lạ xảy ra. Không một đứa trẻ nào trong bọn biết Aslan là ai hơn bạn đọc của tôi nhưng vào lúc hải ly nói ra cái tên ấy ai cũng cảm thấy có một cái gì khác hẳn. Có lẽ một điều như vậy cũng thường xảy ra trong giấc mơ của bạn, có một ai đó nói một cái gì với bạn, tuy bạn không hiểu rõ nhưng trong giấc mơ của bạn, điều ấy hình như có một ý nghĩ gì đó rất lớn lao - hoặc nó là một cái gì rất mực đáng sợ có thể làm cho giấc mơ trở thành một cơn ác mộng, cũng có thể nó có một ý nghĩ quá kỳ diệu để diễn đạt thành lời, và cái ý nghĩ ấy khiến cho giấc mơ trở thành một kỷ niệm làm cho bạn ghi nhớ suốt đời và hằng ao ước là bạn lại có thể đắm mình trong giấc mơ ấy một lần nữa. Một chuyện tương tự như vậy đã xảy ra. Nghe cái tên Aslan, mỗi đứa trong bọn đều cảm thấy có một cái gì đó nảy lên trong lòng mình. Edmund cảm thấy lòng thắt lại với một cảm giác lo sợ huyền bí. Peter đột nhiên thấy mình can đảm hơn, liều lĩnh hơn. Susan như ngửi thấy một mùi hương ngọt ngào hoặc một khúc nhạc tươi vui trùm lên khắp người mình, ủ mình vào trong đó. Lucy thì có cảm giác hân hoan như khi bạn thức dậy vào một buổi sáng đẹp trời và nhận ra hôm ấy bắt đầu một kỳ nghỉ lễ hoặc một mùa hè tươi sáng. - Ông Tumnus làm sao rồi? – Lucy hỏi. – Ông ấy đâu? - S..u…y..t, - hải ly nói, - ông ấy không ở đây. Tôi phải dẫn các bạn đến một chỗ chúng ta có thể có một cuộc trao đổi thật sự và có một bữa ăn trưa. Không có ai, trừ Edmund , cảm thấy có bất cứ một chút băn khoăn nào trong việc tin cậy vào hải ly và mọi người, kể cả Edmund đều tỉnh cả người khi nghe đến từ”ăn trưa”. Thế là chúng vội vã đi theo người bạn mới đang thoăn thoắt dẫn đường phía trước với một sự nhanh nhẹn đánh ngạc nhiên. Hải ly bao giờ cũng chọn những khu vực rậm rạp nhất trong rừng. Họ đi như thế trong vòng một giờ. Ai nấy đều thấm mệt và đói bụng thì bất chợt cây cối trước mặt họ thưa dần và mặt đất bắt đầu dốc nghiêng. Một phút sau họ đã bước đến một khoảng trống thoáng đãng và bầu trời mở ra trước mắt(mặt trời vẫn rực rỡ). Cả bọn nhìn xuống một cảnh tượng tuyệt đẹp. Họ đang đứng ngoài bìa một thung lũng hẹp và dốc, ở dưới cái đáy lòng chảo của nó có một dòng sông lớn chảy qua – ít nhất thì nó cũng vẫn chảy như thể chưa hề bị đóng băng. Cả

https://thuviensach.vn

bọn phóng tầm mắt ra xa thấy một cái đập xây vắt qua sông và lúc ấy bọn trẻ bất ngờ nhớ ra rằng, tất nhiên loài hải ly giỏi nghề đắp đập. Chúng cảm thấy chắc chắn rằng chính bác hải ly này đã đắp cái đập kia. Bọn trẻ cũng nhận ra là lúc này hải ly có một vẻ mặt rất khiêm tốn – chính là cái vẻ mặt của một người khi bạn đi thăm khu vườn tươi tốt do chính họ chăm bón hoặc đọc một câu chuyện hay do họ viết ra. Vì thế khi Susan nói:" Cái đập đẹp thật!" thì đấy chỉ là một phép xã giao thông thường. Nhưng hải ly không suyt một tiếng mà lại nói: - Chuyện nhỏ, thuần túy là một chuyện nhỏ. Và nó còn chưa được hoàn tất. Phía trên đập có thể vốn là một hồ nước sâu nhưng bây giờ, tất nhiên , nó là một cái sân băng màu xanh đậm, phẳng lặng. Phía dưới đập, thấp hơn nhiều cũng là một lớp băng nhưng thay vì láng bóng thì sân băng này lại đông thành một lớp bọt và những lớp sóng nhấp nhô như thể nước đang nổi sóng đúng vào lúc cái lạnh âm hàng chục độ ập xuống. Chỗ nước trào qua đập bắn tung lên bây giờ là một bức tường băng sáng lấp lánh tựa hồ một bên đập phủ đầy những bông hoa, tràng hoa hoặc lớp bọt đường trắng tinh khiết. Quá giữa đập một chút mọc lên một ngôi nhà nhỏ hình dáng đến buồn cười, trông giống như một tổ ong khổng lồ và phía trên một cái ống nhỏ gắng bên mái, một làn khói móng màu xám nhạt cuộn lên. Khi bạn nhìn thấy những cụm khói mỏng ấy (nhất là vào lúc bạn đang đói) bạn sẽ lập tức nghĩ ngay đến việc nấu nướng và cảm thấy bụng cồn cào như xát muối. Đó là điều mà bốn anh em Peter nhìn thấy, nhưng Edmund còn nhận ra một cái khác nữa. Phía hạ lưu của dòng sông này có một dòng sông nhỏ chảy xuống từ một thung lũng nhỏ khác, nhập chung vào với nó. Nhìn về hướng này Edmund có thể thấy hai ngọn đồi nhỏ mà Bạch Phù Thủy đã chỉ cho nó khi nó chỉ nghĩ đến món bánh thạch rắc đường và việc làm vua. "Mình tự hỏi không biết Peter khoái chuyện đó như thế nào?" – nó tự hỏi và những ý nghĩ đáng sợ ùa vào đầu óc nó. - Về đến nhà rồi! – Hải ly nói. – Có vẻ như bà xã tôi đang chờ đón mọi người. Để tôi đi trước dẫn đường, xin cẩn thận kẻo trượt té đấy. Mặt đập khá rộng, đủ chỗ đi qua; đó là một loại đường đi rất hẹp – mặc dù nó không phải loại đường để cho người ta đạp chân lên – bởi vì nó được phủ một lớp bằng tinh khiết nhất. Sau khi vắt qua một cái hồ phẳng lặng đóng băng, nó đột ngột đổ ập

https://thuviensach.vn

xuống con sông thấp hơn phía bên kia. Đi theo lộ trình này hải ly dẫn mọi người đi thành hàng một đến giữa đập, nơi họ có thể đứng nhìn lên thượng nguồn và nhìn xuống hạ nguồn. Sau khi đi quá lên một chút, họ đến trước cửa một nếp nhà nhỏ. - Tới nơi rồi bà nó ơi. – Hải ly gọi vợ. – Tôi đã tìm ra họ. Đây là những người con trai và con gái của Adam và Eva. – Sau đó cả bọn bước vào nhà. Điều đầu tiên Lucy nhận ra là một tiếng động đều đều và cảnh tượng đầu tiền nó nhìn thấy là một con hải ly có vẻ mặt tử tế đang ngồi ở góc nhà. Một sợi chỉ ngậm trong miệng, hải ly vợ đang miệt mài đạp máy may và tiếng động mà Lucy nghe thấy là từ chiếc máy này. Hải ly vợ ngừng chân đạp máy, đứng lên đon đả đón khách. - Chào mừng quý vị đã đến đây. – Hải ly cái nói, xòe tất cả những cái móng nhăn nheo lên. – Cuối cùng!Cứ nghĩ xem, tôi đã cố sống để thấy cái ngày này…Phải, khoai tây luộc đã chín, nước trong ấm đã reo vang và ông nó ơi, ông hãy đi bắt cho chúng tôi một ít cá tươi. - Xong ngay. – Hải ly chồng nói và đi ra khỏi nhà (có Peter đi theo). Họ đi trên lớp băng trên hồ nước sâu, nơi hải ly đã đục một cái hố nhỏ trên mặt băng và mỗi ngày lại đục rộng thêm ra bằng một cái rìu nhỏ. Họ mang theo một cái xô. Hải ly ngồi yên lặng bên mép hồ (có vẻ như bác không màng đến chuyện bị chết cóng), chăm chú nhìn xuống hồ, đoạn bất thần thọc một chân xuống và trước khi bạn nói xong từ “Jack Robinson” thì hải ly đã tóm được một con cá hồi tuyệt đẹp. Hải ly tiếp tục làm theo cách đó đến khi bắt được rất nhiều cá. Trong khi đó,hai cô bé giúp hải ly vợ đổ nước vào trong ấm, dọn bàn, cho các đĩa ăn lên bếp lò để hãm lại cho nóng, múc ra một ly cối bia cho hải ly chồng từ trong một thùng bia để ở góc nhà rồi đặt nồi và chảo lên trên bếp. Lucy thầm nghĩ gia đình bác hải ly có một ngôi nhà nhỏ thật ấm cúng mặc dầu nó không có gì giống với sơn động của ông Tumnus. Trong nhà không có sách vở và cũng không có tranh ảnh, thay cho giường là những tấm ván gỗ gắn vào tường giống như trên tàu thủy. Từ trần nhà thả xuống những xâu hành khô và những tảng thịt xông khói. Trên bốn bức tường treo lủng lẳng nào ủng cao su, quần áo vải dầu, rìu, mấy cái kéo lớn, cuốc xẻng, những dụng cụ trộn vôi vữa, cần câu, lưỡi đánh cá và mấy các bao tải lớn. Khăn trải bàn ăn dù rất sạch nhưng lại khá thô. Vừa lúc cái chảo chiên phát ra những tiếng xèo xèo thì Peter và hải

https://thuviensach.vn

ly bước vào nhà với một xô cá mà hải ly vừa mổ bụng và làm sạch ở bên ngoài. Bạn có thể hình dung những con cá tươi rói mới bắt dưới sông lên tỏa mùi thơm quyến rũ như thế nào khi chúng được chiên trong chảo dầu nóng và mấy đứa trẻ háu đói hết lòng mong cá mau chín ra sao. Thậm chí chúng còn thấy đói hơn khi hải ly chồng tuyên bố: - Chao ôi, chúng tôi đã sẵn sàng ngồi vào bàn ăn đây. Susan vớt khoai tây ra rổ để cho ráo nước rồi cho tất cả vào một cái chảo không, chiên giòn một mặt trong khi Lucy giúp hải ly vợ múc món cá hồi ra đĩa; chỉ vài phút sau mọi người kê ghế ra (trong nhà hải ly chỉ có những chiếc ghế ba chân, không kể chiếc ghế xích đu đặc biệt của hải ly vợ kể ở gần bếp lò) và chuẩn bị thưởng thức một bữa ăn ngon lành. Mỗi đứa trẻ được một ly bự đầy sữa béo (hải ly chồng uống bia). Một tảng bơ lớn màu vàng đặt ở giữa bàn ăn để mọi người xén bao nhiêu tùy thích khi ăn kèm với khoai tây. Tất cả bốn đứa đều nghĩ – và tôi cũng đồng ý với chúng – là không có gì ngon lành như cái món cá nước ngọt nếu bạn ăn nó sau khi bắt cá lên khỏi sông nửa tiếng đồng hồ, rồi gắp cá ra khỏi chảo nửa phút trước khi ăn. Sau khi đã chén xong món cá, hải ly vợ lại mang ra khỏi bếp lò một thứ bánh ống có phết môt thứ mứt cam trong, dẻo, nóng hổi, tuyệt vời, đó là một thứ ngoài sự mong đợi của các vị khách háu đói. Cũng lúc đó bà đặt một ấm nước lên bếp lửa, thế là khi ăn xong món bánh ống phết mứt cam thì trà cũng đã pha xong và sẵn sàng rót ra ly. Khi mỗi vị khách có trên tay một ly trà và lại ngồi thoải mái vào ghế của mình để có thể dựa lưng vào tường, thở ra những làn hơi mãn nguyện, hải ly chồng nói: - Bây giờ, nếu các bạn đợi được tôi mồi một tẩu thuốc và thư giãn một chút, bác đẩy ly bia rỗng ra xa và kéo đến trước mặt mình một ly trà nóng bốc khói, thì chúng ta bắt đầu bàn công việc. Trời ơi, lại có tuyết rơi nữa rồi. – Hải ly nói thêm đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. - Như thế mà lại tốt, bởi vì nó có nghĩ là chúng ta sẽ không bị những vị khách không mời quấy rối và nếu có bất cứ ai cố gắng đuổi theo chúng ta, hắn sẽ không tìm thấy dấu vết gì hết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 23

V

âng, bây giờ bác làm ơn cho chúng cháu biết chuyện gì đã xảy ra cho ông Tumnus – Lucy nói. - Thật xấu – Hải ly nói, lắc đầu quầy quậy.- Thật là xấu, thật xấu, không có gì nghi ngờ, bác ấy đã bị bọn mật thám mang đi. Tôi biết được điều này là từ một chú chim đã tận mắt chứng kiến. - Nhưng bác ấy bị giải đi đâu ạ? – Lucy lo lắng hỏi. - À, người ta nhìn thấy họ lần cuối khi đang đi về hướng Bắc và tất cả chúng ta đều hiểu điều đó có ý nghĩa gì. - Không, chúng cháu không hiểu.- Susan nói. Ông chủ nhà lắc đầu với vẻ buồn bã: - Tôi e rằng điều đó có nghĩa là chúng giải bác ấy đến nhà mụ ta. - Nhưng chúng cháu phải làm gì để giúp đỡ bác ấy đây, bác hải ly? – Lucy hỏi với hơi thở gấp, vẻ âu lo ra mặt. - À, trong chuyện ấy các bạn không thể nói chắc được. Chẳng có bao nhiêu tin tức trong lâu đài lọt ra ngoài. Tượng đá. Có quá nhiều những pho tượng, người ta kháo nhau như thế, trong sân lâu đài, trên các bệ cầu thang và trong đại sảnh. Đó là những người bị mụ ta hóa phép – nói đến đây hải ly dừng lại rùng mình – biến thành đá. - Nhưng bác hải ly, - Lucy nôn nóng nói, - chúng ta có thể - cháu muốn nói chúng ta phải làm một cái gì đó để cứu bác ấy. Chuyện này liên quan đến sinh tử và tất cả là lỗi của cháu. - Tôi không nghi ngờ là các cháu sẽ cứu bác ấy nếu có thế làm được, các cháu yêu quý ạ. – Hải ly vợ đáp thay chồng, - nhưng các cháu không có cơ hội đột nhập vào lâu đài trái với ý muốn của mụ và cũng khó mà trở ra ngoài mà vẫn còn nguyên cái cổ trên vai. - Chúng ta không nghĩ ra một kế nào hay sao? – Peter hỏi. – Cháu muốn nói, ta có thể cải trang như thế nào đó hoặc đóng giả những người bán hàng rong hoặc bất cứ ai – để theo dõi chờ cho đến khi mụ phù thủy đi ra ngoài. Ôi, thế nào cũng phải có một cách nào chứ. Ông thần rừng này đã liều mạng cứu em gái cháu bác hải ly ạ. Chúng cháu không thể để mặc ông ấy…bị hóa đá hoặc để cho người ta muốn làm gì ông ấy thì làm. - Chẳng có ích gì đâu, con trai của Adam, - hải ly nói, - dù các cháu hoặc tất cả loài

https://thuviensach.vn

người có cố gắng đến mấy cũng không được. Nhưng bây giờ Aslan đang đến. - Ồ phải, kể cho cháu nghe về Aslan đi, - mấy giọng nói cùng bật lên một lượt, và một lần nữa một cảm giác kỳ lạ - như những tín hiệu đầu tiên báo xuân sang, như những tin tức tốt lành – lại tràn ngập trong lòng chúng. - Aslan là ai ạ? – Susan hỏi. - Aslan ư? Tại sao các cháu lại không biết nhỉ? Ngài là vua. Ngài là chúa tể của cả vùng này nhưng lại không thường xuyên ở đây, các cháu có hiểu không? Chưa một lần xuất hiện trong đời tôi cũng như trong cuộc đời cha tôi. Nhưng tin tức cho chúng tôi biết là ngài sẽ đối phó với Bạch Phù Thủy. Chính là ngài chứ không phải là các cháu có thể cứu được ông Tumnus. - Bà ta sẽ không hóa phép biến ông ta thành tượng được hay sao? – Edmund hỏi. - Ngài yêu thương cháu, con trai của Adam ạ, đó là một sự thực hết sức đơn giản! Hải ly đáp với một tiếng cười sảng khoái. – Hóa phép biến ngài thành đá ư? Nếu mụ có thể đứng trên đôi chân và nhìn thẳng vào mặt ngài thì công lý là một việc làm oanh liệt nhất mà mụ có thể làm được và nhiều hơn là điều tôi có thể mong muốn ở mụ. Không, không, ngài sẽ xếp đặt mọi việc vào chỗ của nó theo một trật tự từ lâu đã được thể hiện trong những vần thơ này: Aslan sẽ đến sửa sai Xua tan cái ác, tiếng ngài gầm vang Mùa đông băng giá sẽ tàn Chim ca hoa nở thế gian xuân về. Các cháu sẽ hiểu được điều đó khi gặp mặt ngài. - Nhưng chúng cháu có được phép gặp mặt ông ấy không? – Susan thắc mắc. - Tại sao không con gái của Eve, đó chính là lý do tôi mang các cháu đến đây. Tôi dẫn các cháu đến nơi có thể gặp ngài. - Hải ly nói. - Ông ấy có phải là người không ạ? – Lacy hỏi. - Aslan có phải là người không ư? – Hải ly lặp lại giọng tư lự - Chắc chắn là không. Tôi cho các cháu biết ngài là chúa tể sơn lâm và là con trai của Thương Hải Đại Vương. Các cháu có biết ai là vua của các loài thú không? Aslan là sư tử - chính là sư tử, sư tử vĩ đại. - Ôi, - Susan nói, - cháu lại nghĩ Aslan là người chứ. Ông ấy… ông ấy thật sự không làm gì ai chứ ạ? Cháu rất sợ khi gặp sư tử. - Cháu sẽ sợ lắm đấy cháu thân yêu ạ, không có gì nhầm lẫn trong chuyện này đâu, - hải ly vợ nói, - nếu có ai đó xuất hiện trước mặt Aslan mà đầu gối không run rẩy, nhũn ra như nước thì hoặc đó là con người can đảm nhất hoặc chỉ là một kẻ ngu xuẩn. - Như vậy gặp ông ấy sẽ không an toàn? – Lacy hỏi. - An toàn à? –

https://thuviensach.vn

Hải ly hỏi lại. – Cháu không nghe bà xã tôi nói gì sao? Có ai nói bất cứ cái gì về chuyện an toàn nào? Tất nhiên ngài không phải là con sư tử đã được thuần hóa nhưng ngài tốt lành. Ngài là vua, chính thế đấy. - Cháu muốn được gặp Aslan, - Peter nói, - cho dù cháu có thể sẽ hoảng lắm khi cái giây phút ấy đến. - Được lắm, con trai của Adam. – Hải ly nói, vỗ đến rầm một cái làm cho tất cả ly tách và chén đĩa va vào nhau loảng xoảng. – Các cháu sẽ được gặp ngài. Thông điệp đã được gửi đến rằng các cháu sẽ gặp ngài, ngày mai, nếu các cháu sẵn sàng, ở Bàn Đá. - Là ở đâu ạ? – Lacy hỏi. - Tôi sẽ dẫn đường cho các cháu. – Hải ly nói. - Ở dưới mạn bờ sông, chỉ cách đầy vài bước thôi. Tôi sẽ đưa các cháu đến đó. - Nhưng, trong lúc ấy… trong lúc ấy… thì bác Tumnus đáng thương sẽ ra sao đây? – Lucy hỏi. - Cách tốt nhất mà các cháu có thể giúp bác ấy là gặp Aslan. – Hải ly nói. – Một khi ngài đã ở bên ta rồi thì ta có thể bắt tay làm một số việc. Như thế không có nghĩa là ở đây chúng tôi không cần đến các cháu bởi vì còn có một bài ca cổ khác như thế này: Con của Eve, Adam Xuất hiện sẽ làm thiên hạ an khang Họ ngồi vào bốn ngai vàng Một kỷ nguyên vàng ngự trị nơi đây. Thế là mọi thứ sẽ đi vào thế ổn định khi ngài hạ thế và các bạn cũng đã đến đây. Chúng tôi đã nghe đến chuyện Aslan xuất hiện ở vùng này từ trước – lâu lắm rồi – nhưng không ai có thể nói chắc khi nào. Trước đây chưa từng có con người xuất hiện ở đây. - Đó là điều tôi không hiểu, bác hải ly, - Peter hỏi, - tôi muốn nói chẳng phải Bạch Phù Thủy cũng là người sao? - Mụ muốn chúng tôi tôn danh như thế, - hải ly đáp, - đó là cơ sở để mụ xưng hùng xưng đế. Nhưng mụ không phải là con gái của Eve. Mụ ra đời từ sự kết hợp của cha Adam của loài người (nói đến đây hải ly khẽ cúi đầu) và người vợ đầu tiên của Adam có tên là Lilith. Đó là nửa thần thánh trong mụ, nửa còn lại xuất phát từ những người khổng lồ. Không, không, không có một dòng máu con người chảy trong huyết quản Bạch Phù Thủy. - Đó là lý do vì sao mụ hành xử tàn ác với tất cả, ông nó ạ. – Hải ly vợ nói. - Nói rất đúng, bà nó ạ, - ông chồng đáp, - có thể có hai quan điểm về loài người (không có nghĩa là nó chống lại những người đang có mặt) nhưng không có nghĩa có hai quan điểm nào về những kẻ chỉ gần giống với con người. - Tôi có biết được một vài chú lùn rất tốt. – Hải ly vợ nói. - Và tôi cũng thế, bây

https://thuviensach.vn

giờ bà đã nói đến chuyện này, - ông chồng tiếp, - thì tôi xin nói một số chú lùn rất đáng quý và họ là những sinh vật rất gần với con người. Nhưng nhìn chung hãy nghe lời khuyên của tôi, nếu các bạn gặp bất cứ cái gì sắp thành người nhưng lại chưa thành; hoặc cái gì đã từng là người nhưng bây giờ không phải là người nữa; hoặc lẽ ra đã là người nhưng lại không phải thì các bạn nên coi chừng và cầm thật chắc cái rìu của mình. Đó là lý do tại sao Bạch Phù Thủy bao giờ cũng lùng sục tìm bắt bất cứ con người nào ở Narnia. Mụ có dã tâm muốn bắt các bạn từ nhiều năm nay rồi và nếu mụ ta biết ở đây có bốn người thì mụ sẽ trở nên nguy hiểm vô cùng. - Chuyện này có ý nghĩa gì đây? – Peter hỏi. - Vì có một lời sấm truyền khác, - hải ly tiếp tục, - ở lâu đài Cair Paravel dưới kia – đó chính là lâu đài nằm trên bờ biển ngay cửa con sông này – nơi lẽ ra đã trở thành trái tim của cả đất nước này nếu mọi chuyện được sắp đặt đâu vào đấy. Phải, ở Cair Paravel có bốn ngai vàng và có một điều được truyền tụng ở Narnia từ hồi nào đến giờ là khi hai con trai của Adam và hai con gái của Eve ngồi vào bốn cái ngai vàng này thì việc đó không chỉ chấm dứt triều đại của Bạch Phù Thủy mà còn kết liễu đời mụ và đó là lý do tại sao chúng ta phải thận trọng trong từng đường đi nước bước ở đây, bởi vì nếu mụ biết bốn người ở đâu, thì cuộc sống của các bạn cũng không đáng giá hơn nhưng cọng ria mép của tôi. Bọn trẻ tập trung vào câu chuyện của hải ly nên không để ý đến bất cứ một chuyện gì khác. Trong một khoảng im lặng kéo theo sau nhận định cuối cùng của hải ly, chợt Lucy kêu lên: - Ô hay… Edmund đâu rồi? Một quãng im lặng nổi da gà và rồi mọi người bắt đầu hỏi nhau. “Ai nhìn thấy nó lần cuối? Nó mất tích bao lâu rồi? Nó có ở bên ngoài không?” Sau đó mọi người chạy ào ra khỏi nhà, nhìn quanh. Tuyết rơi rất dày và rất mau, màu xanh của nước hồ đóng băng đã biến mất dưới một lớp tuyết mềm mại, dày như một tấm chăn tinh khôi, và từ ngôi nhà nhỏ nằm giữa đập nước bạn không thể nhìn thấy hai bên bờ. Khi đi ra bên ngoài, tuyết rơi ngập đến đầu gối bạn, một lớp tuyết mới buông xuống, mềm và trắng muốt. Họ tỏa đi các hướng. - Edmund! Edmund ơi! – Bọn trẻ gào lên đến khản cả tiếng. Nhưng sự im lặng màu trắng của tuyết dường như đã cản lại tiếng gọi, làm cho nó tắt lịm đi. Không sao vang lên được. - Thế này thì kinh khủng thật! – Susan kêu

https://thuviensach.vn

lên khi bọn chúng tập trung lại trong nỗi tuyệt vọng. – Ôi, ước gì chúng ta không bao giờ đến đây. - Chúng ta phải làm gì bây giờ đây hải ly? – Peter hỏi. - Làm gì à? – Hải ly hỏi lại, nó đã mang ủng lội tuyết vào. – Làm gì ư? Chúng ta phải đi tìm ngay lập tức, không được lãng phí một phút nào. - Tốt nhất là chúng ta hãy chia ra làm bốn nhóm, - Peter đề xướng, - mỗi nhóm đi về một hướng khác nhau để tìm Edmund. Ai tìm thấy trước sẽ quay về đây ngay và… - Đi tìm kiếm ư con trai của Adam? – Hải ly hỏi. – Để làm gì? - Tất nhiên là để tìm Edmund. - Không có lý do gì để kiếm cậu ta. – Hải ly nói. - Ông muốn nói gì? – Susan hỏi. – Nó còn chưa đi quá xa đâu. Chúng tôi phải tìm ra nó. Ông có ý gì khi nói không cần phải tìm nó. - Lý do à, - hải ly nói, - thì đấy, chúng ta đã biết rõ anh chàng này đi đâu! Mọi người kinh ngạc nhìn nhau. - Không hiểu à? – Hải ly hỏi. – Cậu ta đến chỗ mụ ấy, đến chỗ Bạch Phù Thủy. Nó đã phản bội chúng ta. - Ồ, chả lẽ… ôi! – Susan nói. – Nó không thể làm thế được. - Không thể à? – Hải ly hỏi, nhìn xoáy vào ba đứa trẻ và những điều chúng muốn nói đều tắt trên môi bởi vì trong thâm tâm chúng chợt nhận ra đó chính là điều mà Edmund đã làm. - Nhưng nó biết biết đường hay sao? – Peter hỏi. - Trước đây nó từng đến đây phải không? – Hải ly hỏi. – Đã từng ở đây một mình đúng không? - Phải. – Lucy đáp nhỏ như một tiếng thì thào. – Cháu e là anh ấy đã làm thế. - Và nó có kể cho mọi người nghe nó đã làm gì hoặc gặp ai không? - Không, Edmund không nói gì hết. – Lucy đáp. - Thế thì hãy nghe tôi nói đây, - hải ly nói, - nó đã gặp Bạch Phù Thủy và gia nhập vào đội quân của mụ, biết được nơi mụ sống, tôi đã không nói ra điều này sớm hơn (dù gì thì nó cũng là anh em với các bạn) nhưng vào cái lúc tôi nhìn thấy nó tôi đã tự nhủ “quân phản bội”. Nó có cái vẻ của một người đã gặp phù thủy và đã ăn phải bả của mụ. Các bạn bao giờ cũng có thể nhận ra nhưng kẻ như thế nếu các bạn sống ở Narnia này đủ lâu, có một cái gì đó trong mắt chúng để lộ điều đó. - Dù sao thì, - Peter nói với một cái gì nghẹ ngào trong cổ, - chúng tôi vẫn phải đi tìm nó. Sau cùng nó vẫn là anh em ruột thịt của chúng tôi, dù nó có là một đứa xấu tính đi chăng nữa. Với lại nó chỉ là một đứa trẻ. - Đến nhà Bạch Phù Thủy ư? – Hải ly nói. – Các bạn có thấy rằng cơ hội duy nhất cứu sống nó và bản thân mình là tránh xa mụ không? - Như thế là nghĩa làm sao ạ? –

https://thuviensach.vn

Lucy hỏi. - Tại sao ư? Tất cả những điều mà mụ muốn là bắt được cả bốn người (lúc nào mụ cũng nghĩ đến bốn cái ngai vàng ở Cair Paravel). Một khi cả bốn người đã có mặt trong nhà mụ thì tâm nguyện của mụ đã được hoàn thành – và sẽ có thêm bốn pho tượng trong bộ sưu tập của mụ trước khi bất cứ ai kịp mở miệng nói câu gì. Mụ sẽ để cho Edmund được sống sót chừng nào mụ mới chỉ có một người trong tay, bởi vì mụ muốn dùng nó để làm mồi nhử để đánh bẫy tất cả các bạn. - Vậy ai có thể giúp chúng ta? – Lucy hỏi. - Chỉ có Aslan. – Hải ly khẳng định. – Chúng ta phải đến gặp ngài ngay. Vào lúc này đó là cơ hội duy nhất. - Tôi nghĩ thế này, các bạn nhỏ ạ, - hải ly vợ xen vào, - điều quan trọng là xác định xem cậu ta lẻn đi lúc nào. Nó có thể báo cáo với phù thủy về những điều nghe được ở đây. Ví dụ, chúng ta đã nói về Aslan trước khi cậu ấy đi chưa? Nếu chưa thì chúng ta có thể an toàn bởi vì mụ ta không thể biết việc Aslan đến Narnia, việc chúng ta sẽ gặp ngài và sẽ tránh được sự truy đuổi của mụ. - Tôi không thể nhớ là nó còn ở đây khi chúng ta nói chuyện về Aslan không nữa. – Peter bắt đầu nhưng Lucy đã cắt ngang. - Ồ có, - nó nói, vẻ đau khổ, - anh không nhớ à, chính Edmund đã hỏi liệu phù thủy có biến Aslan thành đá không? - Đúng thế, trời ạ, - Peter nói, - đúng là nó có hỏi thế. - Thế này thì hỏng to rồi, hỏng to rồi, - hải ly kêu lên, - và điều tiếp theo: Nó còn ở đây khi tôi nói đến địa điểm gặp Aslan là ở Bàn Đá không? Tất nhiên không ai có khả năng trả lời câu hỏi này. - Bởi vì nếu thế, - hải ly tiếp tục, - mụ sẽ chỉ việc phục sẵn trên con đường dẫn đến đấy và tóm gọn chúng ta như bắt cá nằm trong lưới. Trên thực tế chúng ta sẽ bị chia cắt với Aslan. - Nhưng đó không phải là việc đầu tiên mụ làm, - hải ly vợ nói, - theo những gì tôi biết về mụ. Ngay cái lúc Edmund nói cho mụ biết chỗ ở của chúng ta, mụ sẽ tức tốc xộc đến, ngay trong đêm, và nếu nó đi được nửa tiếng rồi mụ sẽ chỉ cần hai mươi phút để đến đây. - Bà nó nói đúng, - hải ly chồng gật gù, - chúng ta phải cao chạy xa bay. Không được phí một phút nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 24

V

à bây giờ tất nhiên bạn muốn biết chuyện gì đã xảy ra với Edmund. Nó đã ăn hết đĩa thức ăn của mình không lấy gì làm ngon miệng lắm bởi vì trong suốt bữa ăn nó chỉ nghĩ đến món bánh thạch rắc đường - và chẳng có gì làm hỏng hương vị của một món ăn ngon bằng ký ức về một món ăn được phù phép. Nó cũng nghe câu chuyện bên bàn ăn nhưng chẳng mấy hào hứng bởi vì nó cứ nghĩ những đứa kia không quan tâm đến nó và cố quay lưng lại với nó. Đó là một sai lầm, nhưng những ý nghĩ như thế nó sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Nó ngồi đó, lắng nghe cho đến lúc hải ly nói đến Aslan và những dự tính cho cuộc họp mặt ở Bàn Đá. Đó là lúc nó bắt đầu lặng lẽ chuồn ra sau lớp màn cửa. Bởi vì chỉ cần nghe nhắc đến cái tên Aslan là nó lại có một cảm giác hoảng loạn bí ẩn, trong khi những đứa khác lại có cảm giác phấn chấn kỳ lạ. Đúng vào lúc hải ly đọc bài thơ về dòng giống Aslan thì Edmund lặng lẽ xoay nắm cửa và trước khi hải ly bảo cho lũ trẻ biết phù thủy không phải là người, mà nửa thần thánh nửa khổng lồ, thì Edmund lẻn ra ngoài, thận trọng khép cánh cửa lại sau lưng. Cho đến lúc này chắc bạn cũng chẳng nghĩ là Edmund lại xấu xa đến nỗi nó thực sự muốn anh chị em nó biến thành đá. Nó chỉ muốn ăn bánh thạch và trở thành hoàng tử (để sau này lên làm vua) và trả thù Peter đã gọi nó là đồ súc sinh. Còn về chuyện phù thủy sẽ xử trí như thế nào với những đứa kia thì nó chỉ không muốn mụ ta hậu đãi chúng - chắc chắn là không muốn mụ đặt những đứa kia ngồi ngang hàng với nó - nhưng nó cố tin rằng mụ ta sẽ không xử tệ với anh em nó. “Bởi vì, - nó tự nhủ, - tất cả những người này đều nói xấu nữ hoàng chỉ vì họ là kẻ thù của bà ta và chắc chắn một nửa những điều họ nói là không thật. Bà ấy đối với mình rất tốt, còn tốt hơn họ đối với mình. Mình tin bà là nữ hoàng thật sự. Dù sao thì bà ấy cũng tốt hơn Aslan đáng sợ!” - Ít nhất thì đấy cũng là cái cớ nó viện ra để bào chữa cho việc mình làm. Tuy vậy, đó không phải là cái cớ có sức thuyết phục vì trong tâm nó biết rằng Bạch Phù

https://thuviensach.vn

Thủy vừa xấu xa vừa độc ác. Điều đầu tiên nó nhận ra khi đã ra đến bên ngoài và thấy tuyết rơi lả tả chung quanh là nó để quên áo choàng trong nhà hải ly. Và tất nhiên không có cơ hội quay lại nhà lấy áo. Thứ hai, nó thấy một ngày đã gần tàn bởi vì chúng đã ngồi bên bàn ăn gần ba tiếng đồng hồ mà ngày mùa đông thì ngắn chẳng tày gang. Nó đã quên không nghĩ đến điểm này, nhưng dù sao nó cũng đã làm hết sức mình rồi. Thế là nó dựng cổ áo lên và loạng choạng đi trên mặt đập nước (may thay, không trơn lắm vì tuyết rơi nhiều) để sang bờ bên kia. Mọi việc trở nên khó khăn hơn khi nó sang được đến bờ bên kia. Mỗi phút trôi qua trời một tối hơn và nó khó lòng nhìn xa quá một mét. Rồi chẳng còn thấy đường đi nữa. Nó ngã oành oạch trên những đống tuyết vun cao, trượt vào những vũng nước đóng băng, tuột xuống những cái bờ dốc đứng và đập ống quyển vào những tảng đá cho đến khi nó vừa ướt lướt thướt, vừa lạnh, vừa thâm tím khắp mình mẩy. Sự im lặng và hoang sơ ở nơi này quả là đáng sợ. Tôi thực tình nghĩ rằng nó đành bỏ cuộc quay về làm lành với những người khác nếu nó không động viên mình bằng những câu nói: “Nếu mình lên ngôi vua thì việc đều tiên mình làm là cho làm mấy con đường thật ngon lành.” Tất nhiên điều này hướng nó đến những ý nghĩ được làm vua và tất cả những việc mà một ông vua có thể làm và như vậy nó tự lên dây cót tinh thần cho mình. Nó ấn định trong đầu là sẽ xây một tòa lâu đài cho mình như thế nào, mua bao nhiêu xe, có lẽ xây cả một rạp chiếu bóng cho riêng mình rồi cho lắp đặt cả một đường tàu hỏa lớn chạy đây đó trong vùng nữa. Nó đang tính đến việc đặt ra luật lệ chống lại loài hải ly cùng những đập nước và làm thế nào đặt Peter vào trong vòng kiểm soát thì thời tiết thay đổi. Đầu tiên, tuyết ngừng rơi, một ngọn gió nổi lên, lạnh thấu xương. Cuối cùng, gió đã lùa những đám mây đi và mặt trăng ló ra. Đó là một đêm rằm và trăng rọi ánh sáng trắng lên mặt đất phủ toàn tuyết trắng, làm cho tất cả sáng bừng lên gần như là ban ngày vậy, chỉ có những cái bóng của vạn vật là lẫn vào với nhau. Nó sẽ không bao giờ tìm được đường đi nếu Hằng Nga không hiện ra khi nó đến gần con sông kia - chắc bạn còn nhớ nó đã nhìn thấy (lúc vừa mới đến nhà hải ly) một nhánh sông nhỏ chạy ra dòng sông lớn ở khu vực hạ lưu. Bây giờ nó đã đi đến đấy và men theo bờ sông. Nhưng cái thung lũng mà nó đã

https://thuviensach.vn

lò dò bước thấp bước cao rất dốc, lổn nhổn đầy sỏi đá khó đi hơn thung lũng nó vừa đi qua, nơi đây cũng mọc lên nhiều bụi cây dại khiến nó không làm sao phân biệt được trong đêm. Tệ hơn nữa, nó bị ướt từ đầu đến chân vì mỗi khi lom khom cúi người luồn dưới các cành cây thì có cả một đống tuyết lớn đổ ụp lên lưng nó. Mỗi lần như thế nó lại cảm thấy căm ghét Peter hơn - cứ như thể tất cả những chuyện này đều do lỗi của Peter mà ra. Nhưng cuối cùng nó cũng lần đến được một nơi mặt đất trở nên bằng phẳng hơn và một thung lũng lớn mở ra trước mặt. Ở đây, bên bờ sông bên kia, rất gần chỗ nó đứng và nằm giữa một cánh đồng lọt giữa hai ngọn đồi, nó trông thấy cái có thể là nhà của phù thủy. Lúc này trăng sáng hơn bao giờ hết. "Nhà" thực ra là một lâu đài nhỏ có vẻ như gồm toàn những ngọn tháp; những ngọn tháp nhỏ, đầu ngọn đâm thẳng lên bầu trời trông sắc nét như những cái kim. Nhìn toàn cảnh trông nó giống như một chiếc mũ lừa hoặc là mũ của một mụ phù thủy. Lâu đài sáng lên dưới ánh trăng và cái bóng dài của nó hắt xuống tuyết có một vẻ gì ma quái. Edmund bắt đầu cảm thấy rờn rợn khi nhìn nó. Nhưng đã quá trễ khi nghĩ đến chuyện qua đầu lại. Nó đi ngang qua mặt sông băng đến tòa lâu đài. Không có một cái gì lay động trong đêm, không nghe thấy một tiếng động dù khẽ đến mấy. Nó cứ đi, đi mãi, qua hết cái tháp này đến tháp khác để tìm lối đi vào. Phải đi gần hết một vòng mới tìm thấy. Đó là một cái cổng có mái vòm đồ sộ và những cánh cổng sắt vĩ đại thì đã mở rộng đón chào từ lúc nào. Edmund bước đến bên cổng, nhìn vào trong sân và nó thấy một con sư tử to lớn thu người trong tư thế sẵn sàng nhảy chồm lên. Edmund nấp trong bóng tối của cái cổng, sợ không dám bước tiếp mà cũng sợ không dám bỏ đi, hai đầu gối của nó dúm vào nhau, mềm nhũn. Nó đứng đóng đinh tại chỗ, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập vì lạnh cóng nếu không phải vì sợ hãi. Nó đứng đấy bao lâu rồi cũng không rõ nhưng với Edmund thì đó là một khoảng thời gian đằng đẵng kéo dài hàng giờ liền. Rồi cuối cùng nó bắt đầu tự hỏi tại sao con sư tử lại đứng im phăng phắc như vậy - bởi vì sư tử không hề động đậy kể từ khi Rdmund dán mắt nhìn. Thế là Edmund nhích lên từng tí một, vẫn giữ không ra khỏi bóng cái cổng trong chừng mực có thể. Bây giờ trong góc nhìn mới, nó thấy sư tử không hề nhìn về phía nó. ("nhưng giả sử nó

https://thuviensach.vn

quay đầu lại thì sao?" - Edmund nghĩ). Sự thật thì sư tử đang nhìn chăm chăm vào một vật khác - một chú lùn nhỏ bé đứng quay lưng lại cách nó chừng một mét. "A ha! - Edmund nghĩ. - Khi nó nhảy về phía người lùn mình sẽ có cơ hội lẻn qua". Nhưng sư tử vẫn không hề nhúc nhích, cả người lùn cũng vậy. Cuối cùng, Edmund cũng nhớ ra những điều người ta nói về việc Bạch Phù Thủy hóa pháp mọi vật thành đá. Đúng lúc đó nó cũng nhận ra rằng trên đầu và lưng sư tử có một lớp tuyết phủ. Không một sinh vật nào lại để cho người phủ đầy tuyết như vậy. Thế là vẫn chậm chạp từng bước với trái tim đập thình thịch như muốn nổ tung trong lồng ngực, Edmund đi đến gần con sư tử. Bây giờ thậm chí nó còn có ý định chạm vào người sư tử, cuối cùng nó thò tay ra thật nhanh. Chỉ là một hòn đá lạnh cóng. Nó đã hoảng hồn chỉ vì một pho tượng đá! Edmund thở phào, trút ra bao nỗi lo âu và mặc dù trời rét căm căm nó cảm thấy cả người chợt ấm lên từ đầu đến chân và cũng lúc đó nó nảy ra một ý nghĩ tuyệt vời. "Có thể, đây chính là Aslan "vĩ đại" mà bọn họ đã nói tới. Nữ hoàng đã bắt được nó và đã biến thành đá, thế là đi đời tất cả những ý nghĩ hay ho về nó. Xì! Ai thèm sợ Aslan!" Nó đứng cạnh con sư tử đá, hả hê vui sướng rồi nó làm một việc rất ngu ngốc và rất con nít. Móc ra một mẩu bút chì trong túi, nó vẽ một hàng ria trên môi trên sư tử và một cặp kính trên mắt sư tử. Đoạn nó nói: "A ha, Aslan già ngu ngốc! Làm sao mà ngươi lại hóa thành đá thế này? Ngươi nghĩ mình hùng mạnh lắm kia mà?" Nhưng cả nét vẽ nguệch ngoạc trên mặt con vật bằng đá cũng không làm mất đi vẻ dữ dội, buồn bã và cao quý; đôi mắt sư tử mở trừng trừng dưới ánh trăng và Edmund chẳng cảm thấy vui vẻ chút nào với việc làm của mình. Nó quay đi, bắt đầu đi ngang qua sân. Đến giữa sân, nó thấy hàng chục pho tượng đứng rải rác đó đây, trông giống như những quân cờ trên bàn cờ khi ván cờ đã chơi đến giữa chừng. Có tượng thần nửa người nửa dê, tượng chó sói, cáo và loài thú họ mèo. Cũng có những bức tượng đá tạc những thân hình rất đẹp nom như các cô gái, Edmund không biết đó là những hoa tinh. Có cả một bức tượng lớn - một quái vật đầu người mình ngựa, một con ngựa có cảnh và một con vật có thân hình dài uốn lượn mềm mại mà Edmund cho rằng đó là một con rồng. Tất cả những bức tượng này sống động một cách kỳ lạ, sáng lên dưới ánh

https://thuviensach.vn

trăng trong, lạnh lẽo và là một công trình kỳ lạ nhất trưng bày trong sân lâu đài. Ở chính giữa sân là một bức tượng hình người rất lớn, cao như một cái cây, khuôn mặt dữ tợn, mái tóc bù xù, một cái búa lớn nắm trong bàn tay phải. Dẫu biết rằng đây chỉ là một người khổng lồ bằng đá, Edmund cũng không dám đi ngang qua. Đến lúc này nó mới thấy có ánh lửa phát ra từ một cái cửa ở góc sân xa nhất. Nó đi về phía ấy, trông thấy những bậc thang bằng đá dẫn lên cái cửa để ngỏ. Nó lần từng bậc thang đi lên. Nằm chắn ngang ngưỡng cửa là một con chó sói to tướng. - Không sao, không sao, - nó luôn miệng nhắc nhở mình, - chỉ là một con chó sói đá thôi mà. Nó không thể đả thương mình được. - Rồi nó nhấc chân toan bước qua người con sói. Bất thình lình sói nhỏm dậy, lông dựng đứng trên lưng, cái miệng ngoác ra đỏ lòm và một giọng gầm gừ cất lên. - Ai đấy? Ai đấy? Đứng im, kẻ lại mặt, nói cho ta biết người là ai. - Nếu... níu... vun... vun lòng ngài! - Edmund nói, run như cầy sấy nên nó vừa nói nhịu vừa nói ngọng. - Tôi là Edmund... con trai... của Adam, là người đã gặp nữ hòn hôm trước và... tôi đến để... báo tin... anh chị em tôi hiện đang ở Narnia - rất gần đây... trong ngôi nhà của hải ly và - bà muốn được gặp họ. - Ta sẽ thưa lại với nữ hoàng. - Sói nói. - Trong lúc ấy ngươi hãy đứng nguyên tại chỗ nếu ngươi còn quý cái mạng của mình. Nói xong, sói biến vào trong. Edmund đứng yên chờ đợi, những ngón tay nó tê buốt thâm tím lại trong cái lạnh cắt da cắt thịt, trái tim nó đập như lồng lên trong lồng ngực. Cuối cùng thì Maugrim đội trưởng đội thám báo của nữ hoàng cũng quay lại, nói: - Mời vào! Mời vào! Một trong những kẻ may mắn được hưởng ân huệ của nữ hoàng - nếu không sẽ chẳng có may mắn nào hết. Và Edmund bước vào, cố hết sức để không vấp phải những cái móng to tưởng của sói. Nó thấy mình trong một đại sảnh chạy dài, không khí nơi đây ảm đạm, rờn rợn, bốc mùi. Trong phòng có rất nhiều pho tượng. Ở gần cửa nhất là một thần rừng bé nhỏ có khuôn mặt đau đớn khôn tả và Edmund không thể không nghĩ có lẽ đó chính là bạn của Lucy. Ánh sáng duy nhất phát ra từ một ngọn đèn độc nhất để ngay bên cạnh chỗ Bạch Phù Thủy đang ngồi. - Tôi đã đến, thưa nữ hoàng. - Edmund kêu lên, hối hả bươn về phía trước. - Sao ngươi dám vác xác đến đây một mình? - Phù thủy hỏi với một giọng làm Edmund ớn lạnh

https://thuviensach.vn

suốt xương sống. - Ta chẳng bảo ngươi phải mang những đứa khác đến cùng hay sao? - Vâng, thưa nữ hoàng... tôi... tôi đã làm hết sức mình... đã mang họ đến... thật gần. Họ đang ở trong một ngôi nhà nhỏ xây trên đập nước - với vợ chồng hải ly. Một nụ cười trông như một cái nhe răng cắn từ từ xuất hiện trên khuôn mặt đẹp lạnh lùng của phù thủy. - Đấy là tất cả những tin tức của ngươi hay sao? - Không! Thưa nữ hoàng. - Edmund nôn nóng kêu lên rồi hấp tấp thuật lại tất cả những gì nó nghe được trước khi rời nhà hải ly. - Cái gì! Aslan ư? - Nữ hoàng kêu lên - Aslan à! Có thật thế không? Nếu ta phát hiện ngươi nói láo... - Thưa nữ hòn tôi chỉ... lặp lại những gì họ đã nói. - Edmund lặp bặp trong miệng. Nhưng nữ hoàng không còn để ý đến nó nữa, mụ vỗ hai tay vào nhau. Ngay lập tức người lùn mà Edmund đã gặp lần trước xuất hiện. - Chuẩn bị xe trượt cho ra, - mụ ra lệnh, - hãy dùng bộ dây cương không có lục lạc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 25

B

ây giờ chúng ta lại quay về với vợ chồng hải ly và ba anh em nhà kia. Hải ly chồng vừa nói dứt câu: “Chúng ta không nên lãng phí một giây!” thì đứa nào đứa nấy đã vội vã khoác áo lạnh lên người, trừ hải ly vợ bắt đầu lấy ra những cái túi chất lên bài và nói: - Ông nó à, hãy lấy một ít dăm bông. Đây có một bịch trà, đường và mấy que diêm. Có ai lấy giùm tôi hai hoặc ba ổ bánh mì ở cái hũ sành trong góc nhà không? - Bà đang làm gì vậy, bà hải ly? - Susan kêu lên. - Chuẩn bị đồ ăn cho mỗi chúng ta, cô bạn nhỏ ạ. - Hải ly vợ đáp giọng tỉnh rụi. - Cô không nghĩ là chúng ta sẽ bắt đầu một chuyến đi mà không chuẩn bị lương ăn chứ? - Nhưng chúng ta làm gì còn thời gian! - Susan nói. Nó đã cài nút áo lên đến tận cằm. - Phù thủy có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. - Đó là điều tôi đã nói. - Hải ly chồng lặp lại một cách máy móc. - Tất cả hãy làm quen với chuyện này đi. - Bà chủ nhà nói. - Cứ nghĩ xem, ông nó. Mụ ta không thể đến đây ít nhất trong vòng mười lăm phút nữa. - Nhưng chúng ta không nên lề mề trong khi chúng ta có thể thu xếp gọn nhẹ. - Peter xen vào. - Nếu chúng ta có thể đến Bàn Đá trước phù thủy? - Bà không nhớ sao bà hải ly? - Susan nói. - Đúng lúc mụ đến đây mà không thấy chúng ta mụ sẽ phóng hết tốc lực đuổi theo. - Mụ sẽ làm thế. - Hải ly vẫn từ tốn. - Nhưng chúng ta không thể đến đấy trước mụ dù chúng ta có làm gì đi chăng nữa, bởi vì mụ đi bằng xe trượt còn ta thì đi bộ. - Vậy thì... chúng ta không có hy vọng gì sao? - Susan hỏi. - Đừng có làm rộn lên thế cô bạn thân yêu. - Hải ly vợ thủng thẳng. - Mà hãy lấy ra đây một nửa tá khăn tay sạch, trong ngăn kéo ấy. Tất nhiên vẫn có tia sáng cuối đường hầm. Chúng ta không thể tới trước mụ nhưng chúng ta có thể xóa mọi dấu vết và đi đến đấy bằng những cách thức mà mụ không ngờ đến nhất và có lẽ chúng ta sẽ vượt qua được. - Điều đó thì cũng đúng, bà xã ạ. Nhưng mà lần này chúng ta trật mất rồi. - Ấy chớ, xin ông đừng làm tối chuyện lên nữa. Đấy! Thế là tốt rồi. Đây là năm ổ bánh mì, cái bé nhất dành cho người nhỏ

https://thuviensach.vn

nhất, là cô đấy, Lucy ạ. - Hải ly vợ nói thêm, nhìn Lucy. - Ôi, xin nhanh nhanh lên cho! - Lucy nói gấp gáp. - Được rồi, giờ thì tôi đã sẵn sàng. - Cuối cùng bà chủ nhà nói, cho phép ông chồng giúp bà mang đôi ủng lội tuyết vào. - Mình à, tôi cho rằng cái máy may quá nặng để mang theo. - Phải, đúng thế. - Ông chồng nói. - Quá nặng và bà nó không nghĩ là bà có dịp dùng nó trên bước đường chạy loạn đấy chứ? - Tôi không thể xua đi ý nghĩ phù thủy sẽ đặt bàn tay bẩn thỉu của mụ lên đấy. - Bà vợ giận dữ. - Có thể mụ sẽ đập vỡ hoặc cướp đi. - Ôi, làm ơn nhanh nhanh lên cho! - Cả ba anh em đồng thanh năn nỉ. Cuối cùng họ cũng ra khỏi nhà, hải ly chồng khóa cửa lại (“sẽ làm cho mụ tốn một ít thời gian!” - Hải ly nói) và họ lên đường, gói lương ăn vắt vẻo trên vai. Tuyết đã ngừng rơi và trăng bắt đầu con đường lên đỉnh trời lúc họ xuất hành. Họ đi hàng một, dẫn đầu là hải ly chồng rồi đến Lucy, Peter, Susan, và đi tập hậu là hải ly vợ. Hải ly chồng dẫn đoàn người đi qua đập sang bên tả ngạn rồi men theo một con đường mòn gập ghềnh, ngoắt ngoéo đi qua những lùm cây mọc gần bờ sông. Bốn bề thung lũng sáng lên dưới ánh trăng ngà, vượt lên cao hơn hẳn họ ở hai bên đường. - Tốt nhất là cứ đi theo con đường này. - Hải ly chồng nói. - Phù thủy sẽ đi ở khu vực cao bởi vì chúng không thể đánh xe trượt xuống độ dốc này. Đây sẽ là một quang cảnh nên thơ; nếu được ngồi trên một chiếc ghế bành êm ái nhìn ra ngoài cửa sổ, hẳn Lucy sẽ thấy làm thích thú lắm. Nhưng đoàn người cứ đi, đi mãi; mỗi bước đi cái bao trên vai lại thêm nặng hơn, và Lucy bắt đầu tự hỏi mình còn phải đi bao lâu nữa. Nó đứng lại một chút đưa mắt nhìn dòng sông băng sáng lên đến lóa mắt dưới một vầng trăng đầy đặn như chiếc đĩa bạc trên nền trời cao vút cùng vô số những vì sao, nó không thể không liếc nhìn những cái chân nhỏ ngắn củn của hải ly chồng đang thoăn thoắt, liên liến bước đi trên tuyết, ngay trước mắt nó như thể chúng không bao giờ dừng lại. Rồi mặt trăng lại biến mất và cùng với việc đó tuyết lại bắt đầu đổ xuống. Cuối cùng Lucy mệt đến nỗi nó vừa lê bước vừa ngủ gật cho đến lúc nó thình lình nhận ra hải ly chồng đã rẽ khỏi bờ sông đi về phía tay phải dẫn họ đi lên một ngọn đồi rất dốc tới một ngọn cây lớn, cành lá ken vào nhau rậm rạp. Khi Lucy đã hoàn toàn tỉnh ngủ nó phát hiện ra rằng hải ly chồng đã biến vào trong một cái hang bên bờ sông

https://thuviensach.vn

được bụi cây um tùm che kín, chỉ khi nào bạn ở ngay miệng hang thì mới nhận ra nó. Thực ra, lúc Lucy nhận ra chuyện gì đang diễn ra nó chỉ trông thấy mỗi cái đuôi mập mạp, ngắn củn của hải ly. Lucy lập tức khom người xuống bò theo hải ly. Đoạn nó nghe thấy tiếng người bò, tiếng thở phì phò sau lưng và chỉ một lát sau cả năm người đã lèn chặt trong hang. - Đây là một chỗ nào vậy? - Đó là giọng Peter, mệt mỏi, yếu ớt trong bóng tối. (Tôi hy vọng bạn đọc hiểu được tôi muốn nói gì khi dùng từ yếu ớt để miêu tả giọng nói). - Đây là một chỗ trú ẩn của họ nhà hải ly chúng tôi trong những lúc nguy cấp. - Hải ly chồng nói. - Một chỗ hết sức bí mật. Không phải là một chỗ tốt lắm nhưng chúng ta có ngủ được vài giờ. - Nếu mọi người không làm rối tinh lên vào lúc chuẩn bị, tôi đã mang theo mấy chiếc gối rồi. - Hải ly vợ nói giọng tiếc rẻ. Không phải là một cái hang dễ thương như hang của bác Tumnus, Lucy thầm nghĩ, chỉ là một cái hầm trú ẩn, nhưng được cái nó cũng khô ráo và tàm tạm. Cái hang nhỏ đến nỗi khi cả năm nằm xuống họ phải sát vào nhau như những con cá ướp và như thế cũng được lợi là truyền hơi ấm cho nhau bởi vì chặng đường dài đi bộ đã làm họ cảm thấy trong người ấm lên. Giá như nền hang bằng phẳng một chút thì tốt biết mấy! Hải ly vợ chuyền tay mọi người trong bóng tối một cái chai nhỏ để mỗi người uống một ngụm - đó là thứ chất lỏng làm người ta húng hắng ho và đằng hắng luôn miệng - nghe như có cái gì vương vướng trong cổ - nhưng đồng thời nó cũng sưởi ấm bạn từ bên trong sau khi đã trôi tuột vào trong bụng. Một lúc sau ai nấy đều ngủ thiếp đi. Đối với Lucy hình như chỉ một phút sau nó đã giật mình thức dậy (nhưng kỳ thực là nhiều giờ sau) vì lạnh và người ngợm cũng đờ ra, nó nghĩ mình cần một bồn nước ấm. Rồi, nó cảm thấy những sợi ria dài chọc vào má nó nhột nhột và nhìn thấy ánh sáng của một ngày lạnh lẽo ùa vào cửa hang. Nó lập tức tỉnh ngủ và những người khác cũng thế. Thực ra họ nhất loạt ngồi dậy, mắt và miệng cùng mở to lắng nghe một âm thanh giống như tiếng động mà tất cả đều nghĩ (và thỉnh thoảng tưởng tượng là họ có nghe thấy) là mình nghe thấy trong cuộc đi bộ đêm qua. Đó là tiếng leng keng réo rắt của một cái chuông bạc. Hải ly chồng vọt ra khỏi hang nhanh như một tia chớp vào ngày cái lúc bác nghe thấy âm thanh đó. Có lẽ bạn nghĩ, cũng như Lucy đã nghĩ vào lúc ấy, rằng

https://thuviensach.vn

đó là một việc làm dại dột phải không? Nhưng không, đó là một việc làm khôn ngoan đấy. Hải ly chồng biết là mình có thể len lỏi bên bờ sông giữa nhiều loại cây vừa những lùm cây mâm xôi mà không bị phát hiện, và điều mà bác ta muốn hơn hết là phát hiện ra đường đi của cỗ xe trượt của phù thủy. Những người còn lại ngồi yên trong hang chờ đợi và nghe ngóng. Họ đợi chừng năm phút, rồi họ nghe thấy một tiếng động làm Lucy thầm nghĩ: "Bác ấy đã bị phát hiện. Mụ phù thủy đã bắt được bác ấy!". Họ mới nhẹ nhõm làm sao khi ngay sau đó nghe rõ tiếng hải ly gọi họ từ bên ngoài. - Ổn rồi! - Bác la lớn. - Ra ngoài thôi bà nó. Con trai ra ngoài đi, con gái cũng ra ngoài đi, Adam. Ổn rồi. Mụ ta không phải! Đó là một câu nói chẳng tuân thủ ngữ pháp gì cả nhưng mà đấy là cách nói của hải ly khi chúng quá vui mừng, kích động. Ý tôi muốn nói là ở Narnia chứ ở thế giới của chúng ta cái bọn hải ly ấy có nói chuyện bao giờ đâu. Thế là những người trong hang lồm cồm bò ra khỏi hang, hấp háy mắt dưới ánh sáng mặt trời, toàn thân họ đầy đất, bốc mùi ẩm mốc trong hang, quần áo xộc xệch, tóc tai bù xù và đôi mắt thiếu ngủ. - Ra thôi. - Tiếng hải ly chồng kêu váng, thiếu điều muốn nhảy lên vì vui sướng. - Lại đây mà nhìn! Đấy là một ngón đòn chí tử đối với mụ phù thủy. Cứ như thể quyền lực của mụ ta đã bị đè bẹp. - Ông muốn nói gì vậy hải ly? - Peter vừa hổn hển vừa hỏi khi cả bọn hì hục leo lên bờ lũy cao để nhìn xuống thung lũng. - Tôi đã bảo các bạn, - hải ly nói, - là phù thủy đã làm cho nơi đây bao giờ cũng là mùa đông rét mướt và không có ngày Giáng sinh đúng không? Tôi chẳng từng nói thế là gì? Bây giờ thì đến đây mà nhìn này! Cả bọn kéo nhau lên đỉnh đứng nhìn xuống. Một cái xe trượt cũng do hai con tuần lộc kéo cùng những cái chuông treo trên bộ dây cương. Nhưng chúng to hơn những con vật kéo xe của phù thủy nhiều, bộ lông không có màu trắng toát mà có màu nâu ấm áp. Ngồi trên xe trượt tuyết là một người mà ai cũng biết đấy là ai ngay từ cái nhìn đầu tiên. Một người cao lớn bận một chiếc áo dài màu đỏ rực (đỏ như màu trái ô rô) đội một cái mũ có lông quay vào mặt trong. Người này có râu dài và rậm, bạc trắng - trông như một đám bọt nước chảy từ thác xuống - đổ dài xuống ngực. Ai cũng biết ông dù bạn cũng biết là người như ông không chỉ có ở Narnia mà thôi, bởi vì bạn đã nhìn thấy hình ảnh ông và nghe nói về ông cả

https://thuviensach.vn

trong thế giới của chúng ta - cái thế giới ở bên này cánh cửa tủ áo. Nhưng khi bạn nhìn thấy những hình ảnh ông ở Narnia thì có đôi chút khác biệt. Một số bức tranh vẽ về ông già Noel trong thế giới chúng ta làm cho ông chỉ có một vẻ tếu tếu, vui nhộn. Nhưng giờ đây, khi ba đứa trẻ nhìn ông chúng không nghĩ như vậy. Ông thật to lớn, thật oai phong, thật vui tươi và sinh động đến nỗi ba đứa trẻ nín thở, đứng im phăng phắc. Vui mừng đấy nhưng cũng hết sức nghiêm trang. - Cuối cùng ta đã tới. - Ông nói. - Phù thủy đã giam giữ ta suốt một thời gian dài, nhưng cuối cùng ta đã thoát ra được. Aslan đang đến. Phép thuật của phù thủy đã yếu đi nhiều. Lucy cảm thấy tỏa khắp người một cơn chấn động của một niềm vui sâu xa mà bạn chỉ có thể đón nhận khi bạn thật nghiêm trang và thật thanh thản. - Bây giờ, - ông già Noel nói, - ta ban phát quà cho mọi người. Đây là một cái máy may mới tốt nhất dành cho bà hải ly. Tôi sẽ cho vào nhà bà khi ghé qua. - Nếu ông sẵn lòng, thưa ông. - Hải ly vợ nói, làm động tác chào nhún gối. - Nhưng cửa nhà lại khóa mất rồi. - Ổ khóa và then cài không làm nên một khác biệt nào đối với tôi. - Ông già Noel đáp. - Còn phần thưởng cho ông, hải ly ạ, khi về đến nhà ông sẽ thấy cái đập nước đã được hoàn tất, những chỗ rò rỉ đã được sửa lại cho hoàn chỉnh và có cả một cái cửa đập mới, vừa khít. Hải ly chồng sung sướng đến nỗi bác ngoác to cái mõm nhọn, đứng ngớ người ra một lúc chẳng biết nói gì. - Peter, con của Adam! - Ông già Noel gọi. - Thưa ông, có ạ. - Đây là những món quà cho con, một công cụ chứ không phải đồ chơi. Cũng sắp đến lúc phải sử dụng đến nó rồi đó. Hãy dùng cho thật khéo nhé. Nói xong ông trao cho Peter một thanh gươm và một cái khiên lấp lánh ánh bạc ở giữa có khắc hình một con sư tử đang đứng chồm hai chân lên trước - một con sư tử đỏ rực cái màu đỏ của trái dâu chín mọng trên cành khi bạn vừa hái xuống. Chuôi gươm bằng vàng ròng cùng với một bao kiếm và một sợi dây đeo ngang bụng, tất cả mọi thứ đều cần thiết và đều vừa với vóc dáng của Peter khiến nó sử dụng một cách tiện lợi. Peter trang nghiêm và im lặng tiếp nhận món quà bởi vì nó cảm thấy đây là những món quà có một ý nghĩa rất nghiêm túc. - Susan, con gái của Eve, đây là những món quà dành cho con. - Ông già đưa cho cô bé một cái cung cùng nhiều mũi tên và một cái tù và bằng ngà. - Con chỉ được

https://thuviensach.vn

dùng cung tên vào trường hợp bất đắc dĩ, bởi ta không muốn con gái phải tham gia vào chuyện đánh nhau. Tên không dễ đi lạc mục tiêu đâu. Khi con đặt tù và lên miệng thổi thì bất kể là con đang ở đâu, cũng có một sự trợ giúp nào đó đến với con. Cuối cùng ông nói: - Lucy, con gái của Eve, con hãy đến đây nào. - Lucy bước lên trước. Ông trao cho nó một cái lọ nhỏ, trông như làm bằng thủy tinh (nhưng sau đó mọi người nói nó được làm bằng kim cương) và một con dao găm nhỏ. - Trong cái lọ này, - ông nói, - có một loại rượu quý làm bằng mật của một trong những loài hoa lửa mọc trên những rặng núi của mặt trời. Nếu con hoặc bạn bè con bị thương, chỉ một giọt rượu cũng có thể làm người bị thương khỏe lại. Con dao găm là để con tự vệ trong những trường hợp cần thiết. Bởi vì con cũng không được sinh ra cho những cuộc giao tranh. - Tại sao, thưa ngài? - Lucy hỏi. - Con nghĩ... con cũng không biết rõ... nhưng con nghĩ mình cũng có đủ lòng can đảm. - Không phải là chuyện đó đâu. Nhưng các cuộc chiến trở nên dã man hơn khi có phụ nữ tham gia. Và bây giờ, - nói đến đây chợt ông có vẻ nghiêm nghị hơn, - có một thứ dành cho tất cả mọi người vào lúc này! - Đoạn ông lấy ra (tôi nghĩ là ông lấy ra từ trong cái túi to mà ông vắt sau lưng, nhưng suốt từ nãy đến giờ không có ai thấy) một cái khay lớn để năm cái ly, năm cái đĩa, một tô đựng đường thẻ và một bình kem cùng một ấm trà thật to đang sôi xèo xèo và tỏa hơi nghi ngút. Ông kêu to: - Giáng sinh vui vẻ! Giáng sinh vui vẻ! Ông già Noel vung roi lên, cả ông, cả bầy tuần lộc và cỗ xe đều biến mất trước khi bất cứ ai trong bọn kịp nhận ra ông đã bắt đầu biến đi như thế nào. Peter vừa rút thanh gươm ra khỏi vỏ, khoe với hải ly chồng thì hải ly vợ đã nheo nhéo: - Ấy chết! Ấy chết! Đừng đứng đực ra như thế cho đến khi ấm trà nguội cả. Hãy tỏ ra là những người đàn ông. Đến đây giúp chúng tôi mang khay trà ra làm một bữa điểm tâm. May quá, may quá, chính tôi đã nghĩ đến chuyện mang theo con dao ăn đấy. Thế là cả bọn đi xuống dốc, quay về hang và hải ly chồng giúp cắt bánh mì, giăm bông thành từng lát để làm bánh sandwich. Hải ly vợ rót trà ra ly, ai nấy đều ăn rất ngon miệng. Trước lúc họ ăn xong bữa sáng, hải ly chồng nói: - Bây giờ đã đến lúc thực hiện một cái gì rồi.

https://thuviensach.vn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 26

Trong khi đó Edmund rơi vào một tình cảnh khốn khổ nhất. Khi người lùn đi khuất để chuẩn bị xe, nó chờ đợi mụ phù thủy sẽ ban phát ân huệ cho nó như mụ đã làm lần trước. Nhưng mụ không hề nói gì. Và cuối cùng, nó thu hết can đảm để mở mồm nói: - Thưa nữ hoàng, xin bà cho tôi một ít bánh thạch rắc đường, được không ạ? Bà.... bà đã nói.... - Câm mồm, thằng ngốc! - Mụ quát lên nhưng sau đó lại đổi ý và nói nhỏ như thể nói với chính mình. - Tuy vậy, cũng không nên để cho thằng nhỏ bị xỉu dọc đường. - Một lần nữa mụ lại vỗ tay. Một người lùn khác hiện ra. Người lùn bỏ đi thoăn thoắc rồi quay lại với một tô sắt đựng nước lã và một cái đĩa sắt đựng mấy mẩu bánh mì khô. Người lùn nhe răng cười với một dáng điệu kệch cỡm, đặt thức ăn và nước uống xuống sàn ngay bên cạnh Edmund và cười hè hẹ: - Bánh thạch rắc đường cho cậu hoàng tử nhỏ đây. Ha! A ha! A ha! - Mang đi đi. – Edmund nói, mặt bí xị. - Tôi không muốn ăn bánh mì khô. Nhưng phù thủy bất thần quay sang nó với vẻ mặt đáng sợ đầy đe dọa đến nỗi nó phải xin lỗi và bắt đầu nha nhá mẩu bánh mì đã bị thiêu khiến nó khó nuốt trôi. - Mày sẽ có đủ chuyện mà vui sướng trước khi mày nếm bánh mì lần nữa. – Phù thủy nói. Trong khi nó vẫn đứng nhá bánh mì thiu thì người lùn đầu tiên quay lại thông báo xe trượt đã sẵn sàng. Bạch Phù Thủy đứng lên, lệnh cho Edmund đi theo mình. Tuyết lại trút xuống khi họ ra đến ngoài sân nhưng phù thủy không hề chú ý đến điều đó và bảo Edmund ngồi cạnh mụ trên xe trượt. Nhưng trước khi phóng xe đi, mụ gọi Maugrim và nó phóng đến – một con chó sói thật to xác, đáng sợ. - Hãy mang theo ngươi những con sói nhanh nhẹn nhất và đến ngay nhà hải ly – phù thủy ra lệnh, - giết chết không tha bất cứ thứ gì ngươi tìm thấy ở đấy. Nếu chúng không còn ở đấy nữa thì lập tức đi đến Bàn Đá nhưng nhớ không để bọn chúng trông thấy, hiểu chưa? Núp vào một chỗ và chờ ta ở đấy. Trong khi đó ta phải vượt qua nhiều dặm đường về phía tây trước khi tìm ra một nơi có thể vượt

https://thuviensach.vn

qua sông. Ngươi có thể bắt kịp lũ người này trước khi chúng đến được Bàn Đá. Ngươi biết phải làm gì nếu tìm được chúng rồi đó! - Thần đã nghe kỹ và xin tuân lệnh, thưa nữ hoàng. – Sói rú lên, lập tức phóng vào trong bóng đêm tuyết rơi dày đặc nhanh như một con ngựa phi nước đại. Chỉ vài phút sau nó đã gọi một con sói khác và cả hai phóng xuống đập nước đến đánh hơi trước cửa nhà hải ly. Tất nhiên chúng thấy ngôi nhà trống rỗng. Thật là đại họa nếu đêm ấy trời đẹp bởi vì bọn chó sói sẽ theo dấu chân họ và cá mười ăn một là chúng sẽ đuổi kịp họ trước khi họ về đến hang. Lúc bấy giờ tuyết bắt đầu rơi lại, cái lạnh đánh bạt hơi người và dấu chân thì được tuyết che phủ. Trong khi đó người lùn ra roi điều khiển hai con tuần lộc, cỗ xe chở phù thủy và Edmund lao ra khỏi cổng, lướt đi trong bóng đêm lạnh như kim châm. Đây là một chuyến đi cực hình đối với Edmund bởi vì trên người nó chỉ phong phanh một bộ quần áo mỏng, chiếc áo choàng lông ấm áp đã để lại nhà hải ly. Trước khi cỗ xe được một phần tư giờ thì phía trước Edmund đã vun lên một đống tuyết mới mà nó thì quá mệt để đưa tay gạt đi. Chẳng bao lâu cái lạnh đã luồn đến tận xương. Ôi, hoàn cảnh của nó mới vô vọng làm sao! Bây giờ xem ra phù thủy không hề có ý định đưa nó lên làm vua. Tất cả những lý do nó đã viện ra để làm cho chính mình tin rằng phù thủy tốt đẹp, tử tế và đứng về phía mụ là một lựa chọn đúng đắn lúc này vang lên mới chua chát làm sao. Nó sẵn lòng đánh đổi bất cứ cái gì để được gặp lại mấy đứa kia – kể cả Peter – vào ngay lúc này. Cách duy nhất an ủi nó lúc này là cố thuyết phục mình rằng đây có lẽ chỉ là cơn ác mộng và nó có thể thức dậy bất cứ lúc nào. Trong khi cỗ xe lướt đi hết giờ này đến giờ khác, tất cả có vẻ như xảy ra trong mơ thật. Chuyến đi dài hơn là tôi có thể miêu tả dù tôi có viết hết trang này hết trang khác đi nữa. Nhưng tôi phải lướt qua và dừng lại vào lúc tuyết đã ngừng rơi, mặt trời hiện ra và họ phóng đi dưới ánh sáng ban ngày. Họ vẫn đi, đi mãi, không có một âm thanh nào ngoài tiếng tuyết lạo xạo dưới bánh xe… miên man, bất tận cùng tiếng kêu răng rắc của bộ dây cương. Cuối cùng phù thủy nói” - Này có cái gì đằng kia? Dừng lại! Cỗ xe lập tức dừng lại. Edmund hết lòng hy vọng mụ sẽ nói một cái gì đó về chuyện ăn sáng. Nhưng mụ cho xe dừng lại vì một lý do hoàn toàn khác. Cách chỗ đậu xe lại không xa, bên một gốc cây

https://thuviensach.vn

đang diễn ra một bữa tiệc khá vui vẻ, một con sóc cùng vợ và bầy con, hai thần dê, một người lùn, một con cáo già đang ngồi quây quanh bàn. Edmund không thể nhìn rõ là chúng ăn cái gì nhưng cái mùi tỏa ra sao mà quyến rũ đến thế. Một món gì được trang điểm với những quả ô rô, Edmund không chắc là cái mà nó nhìn thấy có phải là món pudding nhân mận không. Vào lúc chiếc xe trượt dừng lại, cáo – rõ ràng là kẻ cao niên nhất trong hội – đứng lên vẫn cầm một cái ly thủy tinh bằng chi trước bên phải như thể toan nói điều gì đó. Nhưng khi thực khách thấy một cỗ xe dừng lại và ai là người ngồi trên đó, niềm vui lập tức biến mất. Sóc bố ngừng nhai, chiếc nĩa đang nửa đường đến miệng nó, một trong những thần dê ngớ người ra, cái nĩa vẫn ngậm trong miệng, những con sóc con thì kêu lên chin chít giọng hãi hùng. - Thế này là thế nào? – Bạch Phù Thủy dằn giọng. Không ai mở miệng. – Nói đi! Quân vô lại! – Mụ gầm lên. – Hay chúng mày muốn thằng lùn của tao tìm thấy lưỡi chúng mày trong ngọn roi của nó? Bữa tiệc xa hoa phung phí chiều theo thói tham ăn tục uống của bọn bây có nghĩa gì? Bọn bây kiếm đâu ra tất cả những thứ này? - Thưa nữ hoàng, - cáo thưa, - chúng thần được ban cho đấy ạ. Và thần có thể mạo muội uống mừng sức khỏe của nữ hoàng. - Ai cho bọn bây? - Là…. Là… già Noel ạ. – Cáo lắp bắp. - Cái gì? – Phù thủy gầm lên, nhảy xuống xe và chỉ với vài bước mụ đã đến bên bàn tiệc của những con thú đang hoảng sợ đến mất mật. – Hắn không thể ở đây! Sao bọn bây dám… nhưng không. Nói mau: bọn bây đã nói láo, chúng mày có thể được xá tội nếu nói thật. Lúc bấy giờ một con sóc con không biết đầu óc để đâu đã láo táo nói: - Ông ấy đã đến… đã đến… đã đến! – Nó choe chóe kêu lên đánh nhịp cái muỗng xuống bàn, Edmund thấy mụ phù thủy cắn chặt môi đến nỗi một giọt máu rịn ra một bên má trắng bệch của mụ. Phù thủy giơ cây gậy phép lên. - Đừng, đừng, làm ơn, đừng! – Edmund kêu lên thất thanh, nhưng trong lúc nó đang kêu oai oái như vậy thì mụ đã vẫy cây gậy phép và ngay lập tức cái nhóm thực khách tươi vui đã biến thành mấy bức tượng thú (một con với cái nĩa mãi mãi chỉ ở nửa đường dẫn đến cái miệng há to) ngồi quanh một cái bàn đá, cả mấy cái đĩa và món bánh pudding mận cũng hóa đá. - Còn về phần mày, - phù thủy nói, lườm Edmund một cái thật đáng sợ khi trèo lên

https://thuviensach.vn

xe trượt, - việc này dạy cho mày bài học khi xin ân huệ cho những tên do thám và những kẻ phản bội. Đi ngay thôi. Lần đầu tiên trong câu chuyện này, Edmund cảm thấy thương cho người khác ngoài bản thân nó. Thật tội nghiệp khi nghĩ đến những con thú bé nhỏ bị hóa đá ngồi kia trong câm lặng, suốt ngày dài đến đêm thâu cho đến khi rêu mọc khắp người và những khuôn mặt cũng mủn dần ra. Bây giờ họ lại lên đường đi tiếp. Chẳng bao lâu sau Edmund cảm thấy tuyết tạp vào mặt mình có vẻ ướt hơn đêm qua. Cũng lúc đó nó cảm thấy đỡ lạnh hơn. Trời bắt đầu có sương mù. Trong thực tế mỗi phút trôi đi sương mù một buông dày hơn và trời ấm dần lên. Cỗ xe trượt cũng không chạy nhanh với tốc độ như trước nữa. Đầu tiên nó nghĩ là vì bầy tuần lộc đã thấm mệt, nhưng ngay sau đó nó thấy đấy không phải là lý do thật sự. Chiếc xe lắc, trượt và cứ nẩy lên liên tục như thể nó va phải những tảng đá cục. Dù người lùn vẫn luôn tay vung vung roi lên, hai con tuần lộc đáng thương kéo chiếc xe đi chậm dần, chậm dần. Vắng trong không gian có một âm thanh gì đó, nhưng tiếng bánh xe nẩy lên và tiếng người lùn oang oang quát hai con tuần lộc làm cho Edmund không sao có thể xác định được đó là tiếng gì cho đến khi bất thình lình xe trượt đứng khựng lại rồi cứ ỳ ra đó, không thể nhúc nhích thêm một đoạn nào nữa. Có một quãng im lặng và trong khoảng im lặng hiếm hoi ấy, Edmund cuối cùng đã có thể nghe được âm thanh kia một cách rõ ràng hơn. Đó là tiếng lao xao, rì rào… có cái gì rất đỗi ngọt ngào và kỳ lạ… mà không cũng không hẳn là kỳ lạ, bởi vì hình như nó đã nghe thấy âm thanh này ở đâu đó! Rồi bất thình lình nó nhớ ra tất cả. Đó là tiếng nước chảy. Xung quanh nó, cả ở những nơi không nhìn thấy, hàng chục hàng trăm dòng nước nhỏ, róc rách, rì rào, ào ào, bắn tung lên thành tia và thậm chí còn reo vang nữa. Tim nó nảy lên trong lồng ngực (dù nó khó mà biết được tại sao) khi nhận ra băng giá đã tan. Gần chỗ nó đứng, tuyết trên cành tan nhanh nhỏ thành từng giọt tí tách tí tách xuống mặt đất. Và rồi khi nhìn lên một cái cây mọc gần đấy, nó thấy cả một lớp tuyết dày trượt khỏi cành cây và lần đầu tiên kể từ lúc đặt chân lên Narnia nó thấy một cây linh sam xanh thẫm. Nhưng nó không có thời gian nhìn ngó hay nghe ngóng gì nữa bởi vì phù thủy đã quát: - Đừng có ngồi ỳ ra như thế đồ ngốc! Đứng lên giúp một tay đi. Tất nhiên

https://thuviensach.vn

Edmund phải tuân lệnh. Nó nhảy xuống xe, ngoài trời tuyết vẫn rơi – nhưng nhẹ như rây bột như có như không. Nó giúp người lùn lôi cái xe ra khỏi một cái hố đầy bùn trơn như bôi mỡ. Họ cố kéo cái xe lên và bằng việc đánh đập hai con tuần lộc một cách dã man, người lùn cũng thành công trong việc làm cho xe chạy thêm được một đoạn nữa. Lúc này tuyết trên mặt đất tan rất mau và những tán cây xanh nõn bắt đầu xuất hiện ở khắp mọi nơi. Nếu như bạn không phải nhìn mãi một thế giới mênh mông tuyết trắng như Edmund, bạn sẽ khó mà hình dung được cảm giác nhẹ nhõm thư thái trong lòng khi nhìn những thân cây lá cành xanh biếc sau khi nó rùng mình trút bỏ chiếc áo choàng trắng vĩnh cửu. Cỗ xe lại dừng lại lần nữa. - Không xong rồi, thưa nữ hoàng. – Người lùn nói. – Chúng ta không thể đi tiếp được trong tình trạng băng tan. - Vậy thì phải đi bộ thôi. – Phù thủy đáp. - Chúng ta sẽ không bao giờ đuổi kịp bọn chúng nếu đi bộ. – Người lùn làu bàu trong miệng. – Không, nếu chúng đã bắt đầu đi rồi. - Ngươi làm cố vấn cho ta hay làm nô lệ cho ta? – Phù thủy hỏi. – Cứ làm như ta ra lệnh. Trói giật cánh khuỷu cái thằng người kia cho ta, giữ chặt lấy đầu dây trói. Cầm lấy cái roi của ngươi. Cắt dây cương cho mấy con tuần lộc, chúng sẽ tự khắc tìm được đường về nhà. Người lùn vâng lời chủ, vài phút sau Edmund thấy mình bị lôi đi xềnh xệch với đôi tay bị trói ra sau lưng và đôi chân chạy ríu vào nhau. Nó té ngã dúi dụi vào những ổ gà, những vũng nước đầy bùn và những bãi cỏ ướt rượt, mỗi lần bị vấp té như thế nó lại nghe thấy tiếng người lùn chửi rủa và thỉnh thoảng lại nhận một roi vào lưng. Phù thủy theo sát ngay sau người lùn, luôn miệng ra lệnh: - Nhanh lên! Nhanh nữa lên! Mỗi phút trôi qua những mảng màu xanh lại lộ ra lớn hơn, nhiều hơn và mảng tuyết trắng nhỏ đi, ít đi. Mỗi phút trôi qua lại càng có nhiều hơn những cây cổ thụ vặn mình thoát khỏi cái áo choàng trắng. Chẳng bao lâu sau, nhìn đi phía nào cũng chỉ thấy màu xanh thẫm của linh sam, thông hoặc những cành cây khẳng khiu, đen đúa, trụi lá của cây sồi và cây du. Làn sương mù chuyển từ trắng đục sang màu vàng nhạt, rồi trời trong hẳn ra. Luồng ánh sáng rực rỡ của mặt trời đẹp đẽ đổ xuống khoảng rừng trên đầu bạn và bạn có thể nhìn thấy mảng da trời xanh biếc qua những cành cây đan xen trên đầu. Rồi, những việc còn kỳ diệu hơn nữa xảy ra. Thoáng một cái

https://thuviensach.vn

như có phép màu, bạn thấy lấp ló ở một trảng rừng là một cây bu lô bạc, Edmund trông thấy dưới mặt đất nở đầy một loại hoa be bé xinh xinh màu vàng rộm – hoa celandine. Tiếng nước chảy róc rách âm vang hơn. Họ đi đến bên một dòng suối. Trên dòng nước chảy xuôi không có một giọt băng nào. - Chú ý vào việc của mày ấy. – Người lùn quát to, giật sợi dây trói một cách thô bạo khi thấy nó quay đầu nhìn dòng nước. Nhưng tất nhiên điều này không thể ngăn Edmund quan sát vạn vật. Chỉ năm phút sau nó đã nhìn thấy hàng chục cây hoa nghệ tây mọc lên quanh một gốc cây cổ thụ, nở ra những bông hoa màu vàng suộm, màu tím biếc và màu trắng trong. Rồi nghe vẳng đâu đây âm thanh quyến rũ tuyệt vời hơn tiếng nước chảy. Gần con đường mòn họ đi qua, một con chim chợt cất tiếng hót từ một cành cây cao. Đáp lại tiếng hót của nó là tiếng của một con chim khác lảnh lót vang lên đâu đó ở một khoảng cách xa hơn. Và rồi như có tín hiệu của nhạc trưởng, tiếng ríu rít, tiếng cúc cu của hàng trăm con chim vang lên ở khắp nơi làm thành một khúc ca náo nức vui tươi của mùa xuân. Trong vòng năm phút, cả khu rừng âm vang tiếng chim hót mê say, rộn rã và nhìn đâu Edmund cũng thấy chim đậu trên cành, chim bay trên đầu, chim vờn đuổi nhau,cãi cọ nhau chíu chít với cái giọng tươi vui, hoặc sà xuống một cành cây nào đó dùng mỏ nhởn nhơ rỉa lông, rỉa cánh. - Nhanh lên! Có bước mau lên không thì bảo? – Phù thủy gầm gừ. Không còn dấu vết gì của sương giá nữa. Bầu trời trong hơn, xanh hơn, thỉnh thoảng những cụm mây trắng như bông lững lờ trôi thành từng hình thù khác nhau trên đầu. Trên một trảng cỏ rộng, hoa anh đào nở rộ. Một làn gió nhẹ nổi lên, rắc những giọt sương trên cành cây xuống cỏ và mang đi làn hương tinh khiết, lành lạnh của hoa cỏ mùa xuân, phả vào mặt khách bộ hành. Cây cối bừng lên một sức sống trọn vẹn, thanh tân. Loài thông rụng lá và loài bulô đã phủ đầy những lộc non xanh nõn, cây kim tước thì nảy ra những chiếc lá có màu của vàng ròng. Chẳng bao lâu sau, cả những cây sồi với những cái cành đen đúa, gầy guộc cũng đã nhú lên vô vàn những chiếc lá mảnh dẻ tinh tế như được một bàn tay tuyệt khéo thêu nên. Một con ong bay vù vù qua đường họ đi. - Băng tan hết rồi. – Người lùn nói, bất thình lình dừng lại. - Mùa xuân đã về. Chúng ta phải làm gì bây giờ đây? Mùa đông của bà đã bị đánh bại. Đó là

https://thuviensach.vn

việc Aslan đã làm. - Nếu một trong hai đứa bay nhắc đến cái tên ấy một lần nữa, - phù thủy đe, - tụi bay sẽ chết không kịp ngáp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 27

Trong lúc người lùn và Bạch Phù Thủy nói với nhau như thế, thì cách đấy vài dặm, vợ chồng hải ly và bọn trẻ cũng đi bộ hết giờ này đến giờ khác trong một không khí giống như một giấc mơ tuyệt vời. Trước đấy, họ đã cởi áo khoác ra, bây giờ không ai bảo ai, họ dừng lại nói với nhau những điều dâng lên nơi đầu lưỡi. - Coi kìa! Đó là chim bói cá! – Hoặc: - Tôi nói đó là hoa dạ lan hương! – Hoặc: - Ôi cái mùi mới dễ chịu làm sao! Hoặc: - Lắng nghe tiếng hót cảu con chim hét kia đi. Cả bọn người lại bước đi. Im lặng, để cho những âm thanh này ngấm sâu vào người, đi qua những nơi mặt trời ấm áp rọi xuống những bụi cây xanh um, mát lạnh rồi lại đi ra một trảng rộng mọc đầy rêu nơi những cây du xòe tán lá non mới nhú trên đầu họ. Những bước chân dẫn đến một vùng mọc đầy những cây lý chua đang nở hoa và từ những bụi táo gai đưa ra một mùi hương ngây ngất tràn ngập cả không gian. Họ cũng ngạc nhiên như Edmund khi thấy trước mắt mình mùa đông đang giật lùi vào hậu cảnh và chỉ trong vòng một vài giờ đã chuyển từ tháng giêng rét mướt sang tháng năm tưng bừng mùa xuân về. Họ còn chưa biết rõ (như phù thủy) rằng sở dĩ chuyện này xảy ra là do Aslan đã xuất hiện ở Narnia. Nhưng tất cả mọi người đều biết vì phép thuật của phù thủy và mùa đông ngụ tại đây trong một khoảng thời gian dài vô tận; và như thế tất cả mọi người đều biết rõ một khi mùa xuân màu nhiệm đã bắt đầu thì điều đó có nghĩa là có gì đó không ổn, hoàn toàn không ổn trong kế hoạch của phù thủy. Sau khi băng tuyết bắt đầu tan, họ cũng nhận ra là phù thủy không còn dùng xe trượt tuyết được nữa. Vì thế mà họ không cần phải vội vã mà cho phép mình thư giãn, thưởng ngoạn cảnh xuân về. Lúc này đoàn người cũng đã thấm mệt, nhưng không phải vì cái mệt bã người mà là tình trạng uể oải, yên tĩnh, chậm chạp như mơ ngủ khi bạn đi đến chặn cuối của một ngày vừa mới được mở ra. Susan hơi đau nơi gót chân. Họ đã tới con sông lớn, đi theo một nhánh sông nhỏ chảy về phía bên phải (có nghĩa là chênh

https://thuviensach.vn

chếch đi về phía nam) để đi về phía Bàn Đá. Ngay cả khi đó không phải là con đường phải đi thì họ cũng không thể cứ đi theo bờ sông một khi băng bắt đầu tan bởi vì khi những tảng tuyết tan ra, con sông chẳng mấy chốc đã trở thành một dòng lũ – một dòng nước vàng đục gầm thét, reo vang, tuyệt vời – và con đường ven bờ sông đã nằm trong dòng nước. Bây giờ mặt trời đã xuống thấp, ánh sáng đỏ hơn, những cái bóng vươn dài hơn và khách bộ hành bắt đầu nghĩ đến trạm dừng chân. - Không còn lâu nữa đâu. – Hải ly nói, dẫn mọi người đi lên ngọn đồi qua một vùng mọc đầy rêu (lớp rêu mềm tạo một cảm giác rất dễ chịu dưới bàn chân mệt mỏi của họ). Chẳng bao lâu sau họ đi đến một vùng mọc san sát những thân cây cao trên một diện rộng. Việc leo lên đồi sau một ngày dài đi bộ làm chân họ nặng như đeo đá và họ thở dốc từng hồi. Trong lúc Lucy đang tự hỏi không biết họ có lên được đến đỉnh mà không nghỉ giải lao không thì cả bọn thình lình nhận ra là họ đã ở trên đỉnh đồi. Và dưới mắt họ trải ra một quang cảnh như sau: Họ đang ở một khoảng rộng xanh rời, từ đó họ có thể nhìn xuống từng cây trải dài ngút tầm mắt ở khắp mọi hướng, trừ phía trước mặt. Ở đấy về phía đông xa xăm có một cái gì đó trải rộng, lấp lánh và chuyển động.. - Trời ơi! – Peter thì thầm với Susa. – Đấy là biển. Ở chính giữa ngọn đồi là Bàn Đá. Đó là một phiến đá lớn xù xì màu xám nhạt, được nâng đở bởi bốn tảng đá đâm thẳng lên trời. Hình như nó có mặt từ khi trời đất sinh ra, trên mặt bàn có những nét khắc rất kỳ lạ với những ký tự có thể là con chữ của một thứ ngôn ngữ chưa được biết đến, tạo cho bạn có một cảm giác lạ lùng khi nhìn vào đó. Tiếp theo, họ nhìn thấy một cái lều dựng ở bên sườn đồi. Một cái lều rất đẹp – nhất là vào lúc này, khi ánh mặt trời chiều hôm rực rỡ tỏa trên đầu. Xung quanh lều căng lên một thứ lụa màu vàng ánh, dây chằng màu đỏ và cột đều bằng ngà, trên một cây cột cái có một tấm biển họa hình một con sư tử màu đỏ trong tư thế chồm người lên, tấm biển nhè nhẹ đung đưa theo ngọn gió biển đang mơn man trên mặt họ. Trong khi nhìn ngắm như vậy họ nghe có tiếng nhạc vang lên phía tay phải và quay đầu lại trông thấy cái mà vì nó họ đã lặn lội đến đây. Aslan đứng giữa một đám sinh vật tụ tập quanh ông thành hình nửa vầng trăng. Trong đám đông có các mộc tinh, hoa tinh, thủy tinh hiện hình dưới vóc dáng của người đàn bà (được gọi là những hoa thần

https://thuviensach.vn

và thủy thần trong thế giới của chúng ta) mang theo những nhạc cụ bộ dây và chính họ đang gảy đàn. Bọn trẻ thấy bốn nhân mã là một sinh vật đầu người mình ngựa. Cái phần ngựa thì to lớn giống ngựa kéo xe cho cánh nhà nông ở Anh, cái phần người thì giống người khổng lồ, đẹp mà nghiêm nghị. Cũng có cả một con kỳ lân rất đẹp, một con nhân ngưu, một con bồ nông, một con đại bàng và một con chó rất lớn. Đứng cạnh Aslan là hai con báo lớn, một con cầm vương miệng, một con cầm cờ hiệu. Trông thấy Aslan, vợ chồng hải ly và bọn trẻ lúng túng không biết phải nói gì, làm gì cho phải. Những người chưa từng đặt chân đến Narnia có thể lầm tưởng rằng một cái gì đó không thể vừa tốt vừa xấu; vừa hiền hòa vừa dữ dội. Nếu mấy người bạn trẻ này đã từng nghĩ thế thì bây giờ chúng được dịp sửa sai. Bởi vì khi nhìn vào mặt Aslan, chỉ cần thoáng thấy cái bờm vàng óng, đôi mắt thấy suốt trang nghiêm, cao quý, vĩ đại thì chúng đã thấy không thể nhìn lâu vào đôi mắt ấy mà không cảm thấy toàn thân run rẩy. - Đi lên đi. – Hải ly chồng thì thầm. - Không, - Peter khe khẽ. – Ông đi trước đi. - Không, con trai của Adam phải đi trước thú vật. – Hải ly chồng thì thào thúc giục. - Susan, - Peter ghé tai em thì thầm, - em thì sao? Em đi trước nhé! - Không, - Susan nói nhỏ - anh là anh lớn mà. Tất nhiên chúng càng chần chừ bao nhiên thì càng cảm thấy ngượng ngập bấy nhiêu. Cuối cùng thì Peter nhận thấy đây là việc của nó. Thế là nó rút thanh gươm ra đưa lên đầu làm cử chỉ chào hỏi, rồi hấp tấp nói với mọi người: - Tiến lên đi! Can đảm lên nào! – Rồi nó đến trước mắt sư tử và nói: - Chúng tôi đã đến, thưa Aslan. - Hân hạnh chào đón Peter- con trai của Adam. – Aslan đáp. – Chào mừng Susan và Lucy – con gái của Eva. Chào đón vợ chồng ông bạn hải ly! Giọng sư tử trầm ấm, ngân vang, trong giây lát không ai còn có cảm giác bồn chồn, bất an nữa, mà dâng lên trong lòng họ một niềm vui lặng lẽ, sâu xa và họ không cảm thấy bối rối mặc dù cứ đứng ngay ra đó chẳng biết phải nói gì. - Thế người thứ tư đâu? – Aslan hỏi. - Nó đã phản bội chúng tôi, gia nhập hàng ngũ của Bạch Phù Thủy rồi, thưa Aslan- Hải ly nói. Có một cái gì đó khiến Peter phải nói đỡ. - Đó cũng có một phần lỗi của tôi, thưa Aslan. Tôi đã trút giận lên đầu nó và tôi nghĩ điều này đã xui khiến nó làm bậy. Aslan không nói gì về lời bào chữa của Peter cũng như lời buộc tội của hải ly, chỉ đứng nhìn nó,

https://thuviensach.vn

ánh mắt không hề thay đổi. Dường như mọi người đều cảm thấy không có gì để nói. - Thưa Aslan, - Luccy nói, - có thể làm bất cứ điều gì để cứu Edmund không ạ? - Việc gì phải làm rồi sẽ được làm, - Aslan đáp, - nó có thể sẽ khắc nghiệt hơn là mọi người tưởng. Sau đó, Aslan lại im lặng hồi lâu. Trước đây, Lucy nghĩ trông ông mới uy phong, cao quý và thanh thản làm sao, bây giờ nó lại nghĩ trông ông cũng buồn bã nữa. Nhưng chỉ một phút sau biểu hiện đó đã biến mất. Sư tử lắc bờm, gõ móng vào nhau ("Những cái móng vuốt sẽ đáng sợ lắm, - Lucy thầm nghĩ, - nếu ông ấy không biết cách cắt móng") và nói: - Trong khi chờ đợi hãy bày yến tiệc ra. Các quý bà, hãy đưa những người con gái của Eva vào lều và chăm sóc họ. Khi các cô gái đi rồi, Aslan đặt một chân trước lên vài Peter – mặc dù nó mịn như nhung nhưng nó cũng rất nặng, - và nói: - Đến đây đi con trai của Adam, ta sẽ chỉ cho con tòa lâu đài mà con sẽ lên làm chủ, có thể nhìn thấy từ chỗ này. Peter với thanh gươm trên tay đi cùng với sư tử ra ngoài bờ lũy quay mặt về phía đông. Trước mặt họ bày ra một khung cảnh tuyệt đẹp. Mặt trời đang ở sau lưng họ, điều đó có nghĩa là tất cả mảng đất phía dưới họ đang nằm trong ánh sáng chập choạng chiều hôm – khu rừng, những ngọn đồi, những thung lũng và trôi đi ngoằn ngoèo như một con rắn bạc là hạ lưu của một con sông lớn. Xa xa nữa, cách đây hàng trăm dặm đường là biển cả và sau biển cả là chân trời đùn lên những đám mây vừa chuyển sang màu hồng rực của buổi hoàng hôn. Nhưng đúng ở cái chỗ mà đất Narnia gặp biển – thật ra là cửa sông lớn – có một cái gì đó mọc lên trên một quả đồi nhỏ và sáng lên lấp lánh. Nó sáng rực bởi vì đó là một tòa lâu đài và bởi vì ánh sáng mặt trời sà thấp phản chiếu ráng vàng vào tất cả các cửa sổ quay về phía Peter, nhưng đối với Peter, trông nó giống một vì sao cực lớn làm tổ trên bờ biển. - Đó chính là Cair Paravel, con trai ạ, - sư tử nói. - Ở đó có bốn ngai vàng, có một cái dành cho con với tư cách là vua. Ta sẽ chỉ cho con thấy bởi vì con là anh cả và con sẽ là ông vua tối cao của đất nước này. Một lần nữa Peter lại im lặng, bởi vì đúng lúc đó có một âm thanh cất lên phá vỡ sự im lặng. Nghe như tiếng tù và nhưng âm điệu phong phú hơn, sống động hơn. - Đó là tiếng tù và của em gái con, - Aslan nói với Peter bằng giọng rất khẽ, khẽ đến nỗi nghe như tiếng thì thầm và nói một cách bất

https://thuviensach.vn

nhã thì có thể sư tử đang kêu rừ rừ…ừ…ừ Mất một lúc Peter không hiểu gì cả. Rồi khi nó thấy tất cả các sinh vật đều chạy về phía trước và nghe Aslan nói với một cái vẫy móng chân: “Quay lại đi! Hãy làm sao để hoàng tử xứng đáng là một trang dũng sĩ!” thì nó hiểu, bèn mau chóng phóng như bay về phía lều. Ở đấy, nó chứng kiến một cảnh tượng thật đáng sợ. Các mộc tinh, hoa tinh và thủy tinh tan tác mỗi người mỗi ngả. Lucy chạy hết sức về phía anh trai, mặt trắng bệch như tờ giấy. Đoạn nó thấy Susan nhảy lên một thân cây, đánh đu trên cành, một con vật to lớn màu xám đuổi theo nó. Đầu tiên, Peter nghĩ đó là một con gấu. Rồi nó nhận ra con vật trông giống con chó nòi Alsaty dù thân hình nó quá to đối với một con chó. Cuối cùng nó biết đó là một con sói. Con vật đứng trên hai chi sau dùng hai chi trước chụp và cào vào gốc cây. Lông trên lưng sói dựng đứng cả lên. Peter tự hỏi tại sao em mình không trèo cao hơn, hoặc ít nhất thì cũng phải co hai chân lên bám chắc vào thân cây, rồi nó nhận ra cô bé sắp ngất đi và nếu có thể nó sẽ ngã xuống đất mất. Peter không cảm thấy mình gan dạ chút nào, trái lại nó cảm thấy mình sắp ngất đi. Nhưng dẫu vậy điều đó không thay đổi việc nó phải làm. Nó lao về phía con thú, bổ gươm vào một bên sườn con vật. Nhát gươm này không phóng trúng đích bởi vì nhanh như chớp con vật quay đầu lại, đôi mắt tóe lửa, cái miệng ngoác ra trong một tiếng tru dài giận dữ. Nếu nó không điên cuồng mà tru lên như thế hẳn đã kịp thời há miệng nuốt chửng cậu bé. Và mọi việc diễn ra như thế này – dù rằng nó xảy ra quá nhanh và Peter không kịp nghĩ ngợi gì – nó chỉ có thời gian cúi xuống thật nhanh cắm phập lưỡi gươm, với tất cả sức lực của nó, vào chỗ trái tim nằm giữa hai chi trước của con sói. Tiếp sau là một khoảnh khắc đáng sợ, lẫn lộn, mơ hồ như chuyện xảy ra trong một cơn ác mộng, nó lôi kéo, vật lộn với con sói nửa như con sống nửa như đã chết. Hàm răng sói nhe ra bập vào trán Peter, tất cả chỉ còn là máu, lông và sức nóng sau một trận chiến đấu sống còn, nó rút thanh gươm ra, đứng thẳng người dậy lau mồ hôi khỏi mặt và khỏi mắt. Nó cảm thấy một cơn uể oải chạy khắp toàn thân. Sau đó Susan nhảy xuống đất. Hai anh em run rẩy chạy đến bên nhau và tôi không nói là không có những cái hôn và những giọt nước mắt ở hai đứa. Ở Narnia không có ai nghĩ xấu về bạn nếu bạn làm thế. - Nhanh lên!

https://thuviensach.vn

Nhanh lên! – Aslan kêu to. – Nhân Mã! Đại Bàng! Ta trông thấy một con sói nữa trong bụi rậm. Đó, ngay sau lưng các ngươi. Nó vừa mới lảng ra xa. Đuổi theo nó, tất cả mọi người. Nó đang chạy đến với bà chủ của nó đấy. Bây giờ đến lượt tất cả đi tìm phù thủy, giải cứu cho đứa con thứ tư của Adam. Ngay lập tức trong không trung vang lên tiếng ồn như sấm động của móng vuốt, tiếng đập cánh của hàng chục con chim và những con vật nhanh nhất biến mất trong khi bóng đêm đang chụp xuống. Peter vẫn còn chưa lấy lại được nhịp thở, quay lại nhìn thấy ngay Aslan bên cạnh. - Con quên chưa lau sạch thanh gươm. Aslan nói. Đúng là thế, Peter đỏ mặt cúi nhìn lưỡi gươm sáng quắc dính đầy máu và lông chó sói. Nó cúi xuống chùi sạch thanh gươm và một bụi cỏ đoạn lau khô vào vạt áo. - Đưa nó cho ta và quỳ xuống, con trai của Adam. – Aslan nói. Khi Peter làm theo, Aslan lấy sống gươm chạm vào người Peter và nói: - Đứng dậy đi, hiệp sĩ Peter – Diệt – Chó – Sói. Và dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng đừng bao giờ lau sạch thanh gươm của mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 28

Bây giờ chúng ta lại phải quay về với Edmund. Khi nó buộc phải đi một đoạn đường dài dằng dặc và tự hỏi không biết là liệu có ai có thể đi xa như thế không thì phù thủy cũng dừng lại trong thung lũng tối mờ mờ rợp dưới bóng thông và thủy tùng. Edmund chỉ còn biết nằm vật ra đất, ngửa mặt lên trời nhưng nó không nhìn gì cả, miễn là người ta cho phép nó được nằm yên một lát. Nó mệt đến nỗi không nhận ra là mình đã đói và khát như thế nào. Phù thủy và người lùn đứng ngay bên cạnh nó, thì thào trao đổi với nhau: - Không, - người lùn nó, - bây giờ chuyện đó không còn có tác dụng nữa, thưa nữ hoàng. Vào giờ này chắc chúng đã đến Bàn Đá rồi. - Có thể sói sẽ đánh hơi thấy chỗ chúng ta và mang tin tức đến đây. – Phùy thủy nói. - Dù hắn có đem tin tới thì chắc gì đã là tin vui. – Người lùn nói. - Bốn ngai vàng ở Cair Paravel, - phù thủy nói, - chuyện gì xảy ra nếu chỉ có ba cái ngai có chủ? Điều đó không ứng với lời sấm. - Thì bây giờ chuyện ấy cũng có khác biệt đâu nếu người ấy có mặt ở đây? – Người lùn nói, thậm trí lúc này hắn cũng không dán nhắc đến tên Aslan trước mặt chủ. - Hắn có thể không ở đây đâu. Và rồi… rồi chúng ta sẽ lấp đầy ngai vàng kia ở Cair. - Tuy vậy mọi việc có thể thuận lợi hơn, - người lùn thì thầm, - nếu chúng ta giữ lại thằng nhỏ này – đến đây hắn chỉ tay vào Edmund – để thương lượng. - Phải, và chờ cho bọn kia đến cứu. – Phù thủy nói, giọng đầy vẻ mỉa mai. – Vậy thì, tốt nhất nên làm ngay những việc phải làm. - Ta muốn nó sẽ diễn ra ở chính Bàn Đá. – Phù thủy nói. – Đó là một chỗ thích hợp. Đó là nơi trước đây bao giờ cũng diễn ra những việc như thế này. - Sẽ mất một khoảng thời gian dài trước khi Bàn Đá lại có thể được sử dụng vào vị trí thích hợp của nó. – Người lùn nói thêm. - Đúng thế. Phải, ta sẽ bắt đầu ngay. Đúng lúc đó, nghe vút một cái, sói lao đến trước mặt chúng, bốn móng cào cào xuống mặt đất. - Thần đã thấy họ. Tất cả bọn họ đang ở Bàn Đá với người ấy. Họ đã giết chết đội trưởng Maugrim. Thần trốn trong bụi cây và nhìn thấy hết.

https://thuviensach.vn

Một trong số con trai của Adam đã giết chết Maugrim. Chạy thôi! Mau chạy thôi! - Không! – Phù thủy gầm lên. – Tại sao lại phải bỏ chạy? Đi nhanh lên! Triệu tập tất cả người của ta lại và bảo đến gặp ta nhanh với hết sức có thể. Triệu tập cả khổng lồ, ma sói, nữ mộc tinh ở về phe chúng ta. Gọi cả ma cà rồng, yêu quái, thủy quái, quỷ đầu trâu. Gọi tất cả lực lượng đen đến cùng những yêu tinh, phù thủy, những hồn ma và những cư dân trong rừng nấm mũ độc. Chúng ta sẽ chiến đấu. Cái gì? Ta không còn cây gậy phép trong tay sao? Ta không thể biến tất cả bọn chúng thành đá ngay khi chúng xuất hiện sao? Nhanh lên, ta còn chút việc phải hoàn thành ngay khi bọn bay đi. Con thú dữ tợn cúi đầu, quay lưng và phóng đi như một mũi tên đen. - Nào, - phù thủy nói, - chúng ta chẳng có bàn ghế gì cả, để ta coi xem nào, hay là để nó dựa vào một gốc cây. Edmund thấy mình bị túm lấy đôi bàn chân, bị lôi đi xềnh xệch một cách thô bạo. Đoạn người lùn ấn lưng nó vào một gốc cây, trói nó vào gốc cây khiến nó không còn cựa quậy được. Nó thấy phù thủy cởi áo khoác ngoài. Cánh tay trần của mụ trắng toát đến rợn người. Bởi vì nó trắng quá nên Edmund chỉ nhìn thấy nó ngoài ra không thấy cái gì khác nữa. Trời đã về chiều, và chỗ nó bị trói trời còn tối hơn bởi những tán cây đen thẫm. - Chuẩn bị cho nạn nhân. – Phù thủy nói. Người lùn tháo cúc cổ áo nó ra, vén áo nó lên đến tận vai. Đoạn hắn nắm tóc giật ngửa đầu nó ra sau khiến nó phải ngửa cằm lên. Sau đó, Edmund nghe thấy một âm thanh lạ nghe rất dễ sợ. Mất một lúc nó không hiểu đó là cái gì. Rồi nó nhận ra: Đó là tiếng liếc lưỡi dao vào đá để mài cho sắc. Đúng lúc đó nó nghe thấy những tiếng động ồn ào nổi lên bốn xung quanh- tiếng vó ngựa, tiếng đập cánh, tiếng la hét của Bạch Phù Thủy – tất cả thành một mớ hỗn độn, hư hư thực thực nhưng rất đáng sợ…Sau đó nó thấy mình được cởi trói. Những cánh tay mạnh mẽ nâng nó lên rồi lại nghe thấy nhiều giọng nói xôn xao, với giọng điệu tử tế, với những câu đại loại như thế này: “Để cậu bé nằm xuống… đổ cho cậu ta một chút rượu… uống cái này đi… từ từ thôi… cậu sẽ khỏe lại trong vòng một phút. Rồi nó nghe nhiều tiếng nói vang lên cùng một lúc, không phải nói với nó mà họ nói với nhau: - Ai bắt được phù thủy? - Tôi nghĩ anh bắt được mụ chứ. - Tôi không thấy mụ sau khi tôi đánh con dao văng khỏi tay mụ… Tôi… tôi đuổi theo người lùn…

https://thuviensach.vn

anh muốn nói là mụ đã trốn thoát ư? - Một người không thể làm tất cả mọi chuyện cùng một lúc, - cái gì vậy? Ôi xin lỗi, chỉ là một gốc cây mục. Nhưng đến đây Edmund lại ngất đi. Ngay lập tức, đoàn quân đi cứu Edmund được Aslan phái đi gồm nhân mã, kỳ lân, hươu, nai và đại bàng quay về Bàn Đá mang theo Edmund. Nhưng nếu chúng chứng kiến những gì xảy ra trong thung lũng, sau khi chúng đã bỏ đi, tôi nghĩ chúng có thể sẽ ngạc nhiên lắm lắm. Không gian hoàn toàn yên ắng, vầng trăng trong sáng từ từ hiện lên; nếu bạn có mặt ở đây bạn sẽ thấy ánh trăng chiếu sáng một gốc cây đổ, lên một tảng đá có hình thù rất đẹp. Nhưng nếu nhìn kĩ hơn nữa bạn sẽ dần dần có ý nghĩ có một cái gì kì quái ở cả gốc cây lẫn tảng đá. Tiếp đó bạn sẽ nghĩ gốc cây trông đặc biệt giống một người đàn ông bé nhỏ mập mạp đang cúi lom khom dưới đất. Và nếu bạn quan sát đủ lâu bạn sẽ thấy gốc cây đi từ từ đến chỗ tảng đá, còn tảng đá thì ngồi xuống nói chuyện với gốc cây; bởi vì trong thực tế, gốc cây và tảng đá chính là phùy thủy và tên đồ đệ của mụ ta. Với pháp thuật tu luyện rất lâu của đời mình, phù thủy có thể làm cho mọi vật trong khác với chính nó. Mụ đã có sẵn trong đầu, việc gì cần làm vào đúng lúc con dao văng ra khỏi tay mụ. Nhưng mụ vẫn giữ thật chặt cây gậy phép nên nó vẫn ở chỗ an toàn. Khi những đứa trẻ kia thức giấc vào sáng hôm sau (chúng nằm trong những tấm nệm trải trong lều) điều đầu tiên mà chúng nghe thấy được – từ miệng hải ly vợ - là Edmund đã được cứu thoát và đưa về trại đêm qua, và lúc này nó đang ở bên Aslan. Vừa ăn sáng xong chúng đã chạy ra ngoài và kia chúng thấy Aslan và Edmund đang đi dạo trên một thảm cỏ còn long lanh sương sớm, cách xa những người khác. Không cần thiết phải kể cho bạn nghe (mà cũng chẳng có ai nghe thấy) điều Aslan đã nói, nhưng đó một cuộc trao đổi mà Edmund sẽ không bao giờ quên được. Khi anh em nó đến gần, Aslan quay lại gặp chúng dẫn theo Edmund. - Đây là người anh em của các con, - Aslan nói, - và… cũng không cần thiết phải nói với nó về những việc đã qua. Edmund bắt tay từng đứa và lần lượt nói với mỗi đứa lời xin lỗi. - Không hề gì! – Anh chị em nó đều nói. Đứa nào cũng muốn nói ra rằng một khi mọi việc đã trôi qua chúng lại là bạn của Edmund như trước – một điều thật tự nhiên và đơn giản – nhưng tất nhiên chẳng đứa nào nói ra vào lúc ấy. Trước khi

https://thuviensach.vn

chúng có thời gian cảm thấy bối rối thì Báo tiến đến gần Aslan, báo cáo: - Thưa ngài, có một sứ giả từ bên phù thủy đến tha thiết xin được hội kiến. - Để hắn đến đây. – Aslan nói. Báo quay đi và mau chóng quay lại, dẫn theo gã người lùn của phù thủy. - Ngươi mang theo thông điệp gì , hỡi đứa con của Đất? –Aslan hỏi. - Nữ hoàng của Narnia, nữ vương của quần đảo Đơn Côi muốn được đến đây an toàn và hội kiến với ngươi, về một vấn đề có lợi cho cả đôi bên. - Nữ hoàng Narnia! – Hai ly chồng đay lại. – Ai vậy? - Im lặng nào hải ly. – Aslan từ tốn nói. – Tất cả những danh hiệu rồi sẽ được trả về những người xứng đáng, phù hợp với nó. Trong khi chưa đến lúc, chúng ta không tranh cãi về chuyện này. Hãy về nói với bà chủ của ngươi, hỡi đứa con của Đất, rằng, ta đảm bảo về an toàn cho bà ta với điều kiện bà ta phải để cây gậy phép ở phía sau, ở chỗ cây sồi lớn đằng kia. Điều kiện đưa ra được chấp thuận và hai con báo cùng đi với người lùn để xem xem điều kiện này có được tuân thủ nghiêm chỉnh không. - Nhưng sứ giả mụ lại biến hai con báo thành đá thì sao? – Lucy thì thầm với Peter. Bản thân tôi cũng nghĩ như thế khi hai con báo đi đến gần phù thủy, dù sao thì lúc đến gần, lông chúng cũng dựng đứng trên lưng và cả đuôi cũng vậy – y như một con mèo khi nó trông thấy một con chó lạ. - Không sao đâu. – Peter thì thầm lại. – Aslan sẽ không phái chúng đi nếu có một nguy cơ như vậy. Vài phút sau chính phù thủy bước lên đồi đến trước mặt Aslan. Ba đứa trẻ người Anh mới nhác thấy phù thủy đã thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Đó đây có một vài tiếng gầm bị kìm trong họng bầy thú. Dù mặt trời vẫn chiếu sáng rực rỡ, cả người và vật đều cảm thấy ớn lạnh. Chỉ có hai người xem ra vẫn hoàn toàn bình thản đó là Aslan và phù thủy. Có một cái gì đó vô cùng kỳ lạ khi nhìn hai khuôn mặt này ở cạnh nhau - một khuôn mặt vàng óng và một khuôn mặt trắng bệch như thần Chết. Nhưng phù thủy không nhìn thẳng vào mặt Aslan, chính hải ly vợ đã nhận ra điều này. - Ông có một kẻ phản bội ở đây, Aslan ạ! – Phù thủy nói. Tất nhiên những người có mặt đều hiểu là mụ ám chỉ Edmund. Nhưng thằng bé đã không còn chỉ nghĩ đến mình sau tất cả những gì nó vừa trải qua và sau cuộc nói chuyện với Aslan sáng nay. Nó vẫn nhìn thẳng vào mặt Aslan. Điều phù thủy nói xem ra không có tác động gì. - Phải. – Aslan nói. – Sự chống đối của nó không

https://thuviensach.vn

nhằm vào ngươi. - Ông đã quên mất phép thuật Sâu rồi sao? – Phù thủy hỏi. - Cứ cho là ta đã quên. – Aslan nói giọng trang nghiêm. – Hãy nói cho ta biết về phép thuật Sâu đi. - Nói cho ngươi à? – Phù thủy đay lại, giọng mụ chợt rít lên. – Bảo cho ngươi biết cái gì được viết trên Bàn Đá cạnh chúng ta ư? Nói cho ngươi biết rằng những dòng chữ khắc sâu như bị xiên trên những hòn lửa ở đồi Bí Mật kia là có nghĩa gì ư? Bảo cho ngươi biết cái gì được khắc trên cây quyền trượng của Thượng Hải Đại Vương ư? Ít nhất thì ngươi cũng biết phép thuật mà Đại Vương đã sử dụng ở Narnia này ngay từ đầu. Ngươi biết rõ rằng mỗi kẻ phản bội lọt vào tay ta đều là một con mồi hợp pháp của ta, và đối với những kẻ ấy ta có quyền thẳng tay trừng trị. - Ê, hải ly chồng nói, - như thế ngươi đi đến chỗ tưởng tượng của mình là một nữ hoàng – thực ra ngươi chỉ là một tên đồ tể của Đại Vương. Ta biết… - Im đi, hải ly! – Aslan nói với một tiếng gầm nho nhỏ trong cổ. - Và như thế, - phù thủy nói tiếp, - thằng người kia là của ta. Cuộc sống của nó là vật đền bù cho ta. Máu của nó là tài sản của ta. - Vậy thì đến lấy đi. – Một nhân ngưu to lớn nói với một tiếng rống kinh khủng. - Đồ ngu, - phù thủy nói với một nụ cười độc ác gần như cái nhe răng cắn, ngươi thực sự nghĩ rằng ông chủ của ngươi có thể cướp đi quyền của ta chỉ thuần túy bằng sức lực ư? Ông ta biết phép thuật Sâu còn rõ hơn thế. Ông ta biết rằng trừ phi ta có được máu theo luật định, bằng không thì cả Narnia này sẽ bị vùi dập và tàn lụi trong nước và lửa. - Đúng là như thế, - Aslan nói, - ta không phủ nhận điều đó. - Ôi, thưa Aslan, - Susan thì thầm vào tai sư tử, - lẽ nào chúng ta không thể… con muốn nói, ông không thể, phải không? Chúng ta không thể làm gì với phép thuật Sâu sao? Không có cái gì ông không thể làm được để chống lại nó, phải không? - Chống lại phép thuật của Đại Vương? – Aslan nó, quay sang nhìn nó, có một cái gì như một cái cau mày trên mặt ông. Và không ai có bao giờ làm ông có biểu hiện ấy thêm một lần nữa. Lúc này Edmund đang đứng ở bên cạnh Aslan, suốt thời gian đó nó nhìn vào mặt ông. Một cảm giác nghèn ngẹn khó thở nơi cuống họng và nó tự hỏi không biết có nên nói một điều gì không nhưng ngay sau đó nó cảm thấy nó không được phép làm bất cứ một cái gì ngoài việc chờ đợi và làm những điều được chỉ thị. - Lùi lại sau, tất cả mọi người. – Aslan nói. – Ta muốn nói

https://thuviensach.vn

chuyện riêng với phù thủy. Tất cả tuân lệnh. Đó là một khoảng thời gian kinh khủng – chờ đợi và tự hỏi không biết sư tử và phù thủy nói với nhau những chuyện gì mà lại có một vẻ trang nghiêm đến thế. Lucy nói: - Ôi anh Edmund! – Và bắt đầu khóc. Peter đứng quay người lại, mọi người nhìn ra ngoài biển xa xăm. Vợ chồng hải ly đứng bên nhau, chụm mông vào với nhau, đầu cúi gục. Nhân mã thì giậm chân xuống đất vẻ bồn chồn, nhưng mọi người tuyệt đối im lặng cho đến phút cuối, vì thế bạn có thể nghe thấy cả những tiếng động nhỏ như tiếng vo ve của một con ong nghệ bay qua hoặc tiếng những con chim chao cánh bay trong cánh rừng phía dưới hoặc tiếng gió vi vu thổi qua làm rừng cây xào xạc. Cuộc đàm phán giữa Aslan và Bạch Phù Thủy vẫn tiếp tục. Cuối cùng, họ nghe thấy giọng nói của Aslan: - Tất cả các ngươi có thể quay lại, ta đã dàn xếp xong chuyện này. Phù thủy đã từ bỏ lời tuyên bố đòi máu người anh em này. Cả ngọn đồi chợt râm ran âm thanh của sự sống như thể ai nấy nãy giờ đều nín thở và chỉ bây giờ mới thở ra được, sau đó là tiếng trao đổi xôn xao. Phù thủy quay đi, một niềm vui đắc thắng thể hiện trên khuôn mặt khi mụ dừng lại nói to: - Nhưng ta làm sao biết lời hứa này có được thực hiện hay không? - Ha ha ha! – Aslan gầm lên, nhóm người khỏi ngai, cái miệng rộng há ra mỗi lúc một to lớn, tiếng gầm mỗi lúc một vang dội hơn và phù thủy sau khi chằm chằm nhìn lại với cái miệng há hốc vội vén tà váy lên bỏ chạy bán sống bán chết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 29

Phù thủy vừa chạy khuất, Aslan đã nói: - Chúng ta phải rời khỏi chỗ này ngay, nơi đây sẽ được dùng cho những mục đích khác. Tối nay chúng ta sẽ cắm trại ở khúc sông cạn Beruna. Tất nhiên ai cũng thèm được biết nội dung cuộc dàn xếp giữa phù thủy và Aslan đến chết đi được nhưng khuôn mặt ông lộ vẻ nghiêm nghị rất mực và bên tai họ vẫn âm vang tiếng gầm của ông nên chẳng ai dám hỏi. Sau bữa ăn, ở một khoảng trống trên ngọn đồi (bởi vì bây giờ mặt trời lại đổ nắng dữ dội làm cả những ngọn cỏ cũng như héo đi), mọi người bận rộn tháo gỡ cái lều xuống và dọn dẹp mọi thứ. Trước hai giờ trưa họ đã tập trung lại và khởi hành về hướng đông bắc với một nhịp điệu thong thả bởi vì họ không cần phải đi xa. Trong lúc bắt đầu cuộc hành trình, Aslan giải thích cho Peter rõ kế hoạch cắm trại của ông. - Ngay khi phù thủy kết thúc phần việc của mình, - Aslan nói, - mụ và bọn lâu la gần như chắc chắn sẽ quay về lâu đài của mình chuẩn bị cho một cuộc bao vây đại quy mô. Chỉ có hai khả năng, hoặc là phá được vòng vây hoặc là con bó tay chịu thua. Đoạn Aslan phác ra hai giai đoạn cho một trận đánh lớn – giai đoạn một là vây đánh phù thủy và đám lâu la trong rừng, giai đoạn hai tấn công vào lâu đài của mụ. Trong cuộc trao đổi Aslan chỉ bảo Peter cách chỉ huy một chiến dịch với những gợi ý như thế này: "-Con phải đặt nhân mã ở chỗ này, chỗ này" hoặc "- Con phải tổ chức một đội thám báo để xem xét động tĩnh của quân địch" cùng nhiều chỉ dẫn khác cho đến lúc cuối cùng Peter buột miệng hỏi: - Ngài sẽ có mặt ở đó chứ Aslan? - Ta không thể hứa với con điều này. – Sư tử đáp và lại tiếp tục đưa ra những lời chỉ dẫn khác. Ở đoạn cuối cuộc hành trình có vẻ như Susan và Lucy là những người được gặp Aslan nhiều hơn cả. Ông không nói nhiều, khuôn mặt lộ vẻ trầm ngâm, buồn bã. Mãi đến gần tối họ mới tới chỗ thung lũng trải rộng ra, con sông cũng rộng hơn và nông hơn. Đó chính là khúc sông Beruna và Aslan ra lệnh dừng lại bên bờ sông. Nhưng Peter nói: - Có lẽ sẽ

https://thuviensach.vn

tốt hơn nếu cắm trại cách xa đây một chút – phòng trường hợp phù thủy sẽ tập kích vào lúc nửa đêm hoặc bất cứ chuyện gì như vậy? Aslan dường như đang đắm chìm trong một vấn đề khác, giật mình với một cái lắc đầu làm rung rung cái bờm vĩ đại: - Hả? Chuyện gì vậy? Peter nói lại ý kiến của mình một lần nữa. - Không…- Aslan nói với một giọng đều đều, như thể chuyện này không có gì nghiêm trọng – Không, mụ sẽ không tấn công vào tối nay đâu. – Đoạn ông thở dài, rồi lại nói thêm, - Dù sao đó cũng là một ý hay, một điều mà một người lãnh đạo cần nghĩ đến. Nhưng chuyện này không có gì nghiêm trọng. – Thế là, họ vẫn tiến hành cắm trại tại đây. Tâm trạng của Aslan ảnh hưởng đến mọi người vào buổi tối hôm ấy. Peter bồn chồn, lo lắng không yên trước trận đánh lớn đầu tiên trong đời nó, cái tin có thể Aslan không tham dự là một cú sốc lớn. Bữa tối diễn ra trong không khí yên lặng. Ai cũng cảm thấy có một cái gì rất khác với tối hôm trước hoặc thậm chí mới sáng sớm hôm nay. Có vẻ như những thời khắc vui vẻ mới chỉ vừa bắt đầu đã đến hồi kết thúc. Cảm giác này ám ảnh Susan nhiều đến nỗi, nó không thể nhắm mắt ngủ yên. Sau khi nó nằm đếm nhẩm để dỗ giấc ngủ và trở qua trở lại hồi lâu, nó nghe thấy tiếng Lucy thở dài rồi cũng trở mình trong bóng tối. - Em cũng không ngủ được hay sao? - Không ạ, em tưởng chị ngủ rồi chứ. Em muốn nói chuyện này chị Susan. - Chuyện gì thế? - Em có một cảm giác dễ sợ lắm – như thể có một chuyện gì đó thật đáng sợ xảy ra cho ông ấy hoặc chính ông ấy sẽ làm một chuyện kinh thiên động địa. Chiều nay dường như Aslan ở trong một tâm trạng bất an. – Susan nói. – Lucy à, điều ông ấy nói không có mặt trong trận đánh nghĩa là làm sao? Em không nghĩ là ông ấy lánh đi chỗ khác, để mặc chúng ta xoay xở tối nay chứ? - Bây giờ ông ấy ở đâu? – Lucy hỏi chị. – Có phải đang ở trong lều không ạ? - Chị không nghĩ như thế. - Chị Susan ơi, chúng ta hãy ra bên ngoài quan sát một chút. Biết đâu chúng ta có thể gặp được Aslan. - Được, ta đi thôi. – Susan nói. – Thà là ra ngoài còn hơn cứ nằm thao thức trong này. Hai đứa con gái lặng lẽ đi ra ngoài, thận trọng lách qua những người và vật đang say ngủ để ra khỏi lều. Trăng sáng vằng vặc, đêm hoàn toàn thanh tĩnh trừ tiếng nước chảy êm đềm qua nhưng hòn đá tảng. Chợt Susan đột ngột nắm lấy tay Lucy nói: - Coi kìa! Ở ngoài bìa khu vực đóng quân, đứng

https://thuviensach.vn

chỗ cây cối bắt đầu mọc, họ trông thấy Aslan đang chậm rãi rời xa trại tiến vào sâu trong rừng. Không nói một lời, hai đứa lập tức đi theo sư tử. Sư tử đi trước hai đứa theo sau, cùng đi lên một cái dốc bên ngoài thung lũng, rồi từ từ đi về phía bên phải – rõ ràng là đi đúng con đường mà họ đã đi hồi chiều từ ngọn đồi Bàn Đá đến đây. Cứ thế họ cắm cúi đi miết lẫn vào những cái bóng ngả dài, đen đen rồi lại đi ra chỗ ánh trăng suông; đôi chân họ ướt đẫm những giọt sương mai nặng hạt. Trông ông có vẻ gì rất khác với một Aslan mà bọn chúng từng biết. Đuôi cụp xuống, đầu cúi gằm, những bước chân chậm chạp như thể ông đã mệt mỏi rã rời. Sau đó, khi họ đi qua một vùng đất rộng, trống trải không hề có một cái bóng nào để cho hai đứa trống, Aslan dừng lại, quay đầu nhìn quanh. Chạy trốn cũng chẳng có ích gì thế là hai đứa đi về phía ông. Khi chúng đi đến gần, ông hỏi: - Ôi bọn trẻ, bọn trẻ, tại sao các con lại đi theo ta? - Chúng cháu không thể chợp mắt được. – Lucy hấp tấp nói rồi nhận ra là nó không cần phải nói thêm gì nữa vì Aslan biết tất cả những điều chúng đang nghĩ. - Làm ơn…ông có thể cho chúng cháu đi với ông…đến bất cứ nơi nào mà ông tới không? – Susan hỏi. - À…Aslan nói vẻ ưu tư, buồn bã. Đoạn ông nói. – Ta sẽ vui lắm nếu có người bầu bạn tối nay. Phải, các con có thể đi theo ta nếu các con hứa sẽ dừng lại khi ta bảo các con làm thế, sau đó hãy để ta đi tiếp một mình. - Vâng, cảm ơn ông, cảm ơn ông. Chúng con sẽ làm thế. Họ bắt đầu đi tiếp. Sư tử đi giữa hai chị em nhưng ông mới đi chậm làm sao! Cái đầu to lớn, uy nghiêm gục xuống khiến cho cái mũi gần chạm xuống cỏ. Chợt sư tử trượt chân và rên lên một tiếng sâu thẳm trong lồng ngực. - Ôi Aslan! Ông Aslan thân yêu! – Lucy nói. – Có chuyện gì không ổn phải không ạ? - Ông bị bệnh ư, ông Aslan? – Susan lo lắng. - Không, ta chỉ buồn và cô đơn kinh khủng. Hãy đặt tay lên bờm ta để ta có thể cảm thấy là các con đang ở bên cạnh và chúng ta hãy cứ đi như thế! Thế là hai cô bé làm cái điều mà chúng không bao giờ dám làm nếu không được ông cho phép, cũng là cái điều mà chúng mong muốn được làm kể từ lúc nhìn thấy Aslan lần đầu tiên, đó là cho bàn tay lạnh cóng vào cái biển lông vàng óng đẹp đẽ, vừa vuốt ve vừa bước đi. Bây giờ chúng nhận ra mình đang đi lên cái dốc dẫn lên ngọn đồi có Bàn Đá. Chúng đi lên trên đồi nơi cây cối mọc lên cao hơn cả và khi đi

https://thuviensach.vn

đến chỗ cái cây cuối cùng – một cây cổ thụ có một vài bụi cây mọc lên xung quanh – Aslan dừng lại, nói: - Ôi các con, các con phải dừng lại đây thôi. Và dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng chớ để ai phát hiện ra, rõ không? Tạm biệt các con. Cả hai đứa đều bật khóc tức tưởi (dù chúng khó mà hiểu được vì lẽ gì) và ôm choàng lấy sư tử, hôn lên bờm, lên mũi, lên móng vuốt và đôi mắt lớn buồn rầu. Sau đó sư tử quay đi, lững thững bước lên đỉnh đồi. Lucy và Susan chui vào trong bụi cây, ngồi đấy nhìn theo ông và đây là những điều chúng chứng kiến. Cả một đám đông lố nhố, hỗn độn đứng quanh Bàn Đá và dầu đêm ấy trăng rất sáng, chúng vẫn mang theo nhiều ngọn đuốc khói đen. Nhưng mà đó là những kẻ nào chứ? Những tên khổng lồ ăn thịt người với hàm răng nhọn lẻu gớm guốc, ghê tởm, bầy sói dữ tợn, những con nhân ngưu, hắc mộc tinh và hắc thảo tinh. Những sinh vật còn lại thì tôi chả dám miêu tả đâu kẻo những người lớn lại không cho phép các bạn nhỏ đọc cuốn sách này mất. Những tộc người man rợ, các mụ phù thủy gớm ghiếc, những hình thù quái dị như bạn thấy lúc bị bóng đè, hồn ma, yêu tinh, hồ ly, cáo… Trên thực tế ở đấy có tất cả những kẻ cùng phe với phù thủy đã được sói triệu tập đến theo lệnh của mụ. Và đứng ngay ở giữa, bên cạnh cái Bàn Đá là Bạch Phù Thủy. Nghe vang lên tiếng tru và những tiếng rên đầy sợ hãi trong đám các con vật khi lần đầu tiên chúng trông thấy sư tử vĩ đại dang sải bước về phía chúng. Trong một khoảnh khắc cả đến phù thủy cũng ngây ra vì sợ. Đoạn mụ cố trấn tĩnh và bật ra một tiếng cười lảnh lót, điên dại. - Thằng ngu! – Mụ kêu lên. – Thằng ngu đã dẫn xác đến. Trói chặt nó lại cho ta. Lucy và Susan nín thở chờ đợi tiếng gầm của sư tử và cú nhảy bổ của ông vào vòng vây của kẻ thù. Nhưng chuyện đó đã không xảy ra. Bốn mụ phù thủy xấu xí, vừa cười nhăn nhở vừa liếc mắt nhìn, vẻ độc ác và đểu cáng. Tuy vậy đầu tiên chúng lùi lại, không phải không có phần khiếp sợ trong lúc tiến đến bên sư tử. - Trói hắn lại, nghe chưa! – Bạch Phù Thủy nhắc lại. Bốn phù thủy xấu xí lao về phía ông, miệng ré lên khoái trá khi thấy ông không hề chống cự. Đoạn những sinh vật khác – đám đười ươi và người lùn độc ác ùa cả lại giúp phù thủy xấu xí. Chúng đạp sư tử lăn xuống đất, trói bốn cẳng lại với nhau, miệng la hét khoái trá như thể chúng lập được một chiến công oanh liệt lắm, kỳ thực,

https://thuviensach.vn

nếu sư tử muốn thì chỉ cần đạp một chân là cả lũ đã chết nhăn răng. Nhưng sư tử không hề gây ra một tiếng động nào, kể cả khi bọn lâu la hò hét, thít chặt sợi dây và lôi sư tử đến chỗ Bàn Đá. - Dừng lại! – Bạch Phù Thủy ra lệnh. – Trước tiên hãy cạo bờm hắn cho ta. Một loạt tiếng cười độc ác nữa vang lên từ bầy lâu la. Một tên khổng lồ đi đến gần sư tử với cái kéo tỉa cây to tướng rồi ngồi xuống phía trước đầu sư tử. Xoẹt – xoẹt – xoẹt, lưỡi kéo chạm vào nhau lách cách và từng nạm lông vàng óng, quăn quăn rơi xuống đất. Khi khổng lồ lùi lại bọn trẻ, từ chỗ lấp của mình có thể trông thấy Aslan nhỏ hẳn lại và trông rất lạ khi không có cái bờm. Kẻ thù của ông cũng nhận ra sự khác biệt này. - A ha ha, nó chỉ là một con mèo bự mà thôi! – Một con kêu lên. - Đây là cái kẻ mà tất cả chúng ta đều sợ ư? – Một con vật khác rống lên đầy khoái trá. Rồi cả lũ tiểu yêu chạy vòng quanh Aslan, chế nhạo ông với những câu như thế này: - Ê con mèo, ê con mèo! Miu miu thảm hại! - Ê hôm nay mày bắt được mấy con chuột nhắt vậy? - Mày có muốn có một đĩa sữa không hả, mèo lười? - Sao chúng có thể làm như thế? – Lucy thốt Lên, nước mắt chảy ròng ròng trên má. – Đồ súc sinh! Đồ dã man! – Lúc này sau khi đã trải qua phút bàng hoàng, đối với nó khuôn mặt cạo nhẵn của sư tử trông còn quả cảm hơn, đẹp đẽ hơn và nhẫn nại hơn bao giờ hết. - Khóa mồm nó lại! – Phù thủy nói. Trong lúc lũ lâu la làm mọi việc để cho đầu sư tử vào rọ, chỉ cần ông tớp một miếng thì đã nghiến đứt hai hoặc ba cánh tay của bọn chúng. Nhưng ông không hề động đậy. Chính điều này có vẻ như làm cho đám đông hèn nhát kia nổi khùng lên. Tất cả xúm lại quanh Aslan. Những kẻ trước kia nghe thấy tên ông thì hồn xiêu phách tán bây giờ xán lại gần để chứng tỏ lòng can đảm của mình. Trong vòng mấy phút, hai cô bé không thể nhìn thấy ông – ông bị cả một đám đầu trâu mặt ngựa và yêu tinh đủ loại vây chặt: đá ông, đánh ông, phỉ nhổ vào người ông và chế giễu ông. Cuối cùng bọn hèn nhát này cũng thấy thế là đủ. Chúng bắt đầu lôi xềnh xệch sư tử đến chỗ Bàn Đá, đứa kéo đứa đẩy. Sư tử to lớn đến mức, khi chúng đã kéo ông được đến đấy rồi thì chúng cũng phải cố gắng hết sức mới nhấc được ông lên mặt bàn. Ở đây, chúng lại trói ông thêm nhiều vòng và siết chặt dây trói. - Quân hèn nhát! Quân hèn nhát! – Susan nức nở. – Chúng vẫn sợ ông, thậm chí cả vào lúc này hay sao? Khi

https://thuviensach.vn

Aslan bị trói chặt (chặt đến nỗi bây giờ trông ông chỉ còn là một cuộn dây khổng lồ) và nằm chơ vơ trên Bàn Đá, một sự im lặng trùm lên đám đông. Bốn phù thủy xấu xí, cầm bốn đầu dây đứng ở bốn góc bàn. Bạch Phù Thủy xắn tay áo lên cao như mụ đã từng phơi ra đôi cánh tay vào đêm hôm nọ, trước mặt Edmund. Mụ bắt đầu mài dao. Dưới ánh trăng quái gở như màu của những ngọn đuốc, hai cô bé có cảm giác con dao như được làm bằng đá chứ không phải bằng sắt và nó có một hình thù gớm ghiếc, xấu xa Cuối cùng, mụ bước đến gần. Đứng ngay cạnh đầu Aslan. Khuôn mặt mụ lộ vẻ hả hê, nhăn nhúm lại với một niềm say sưa bệnh hoạn, trong khi khuôn mặt của Aslan vẫn ngước lên trời cao, lặng lẽ, không giận dữ cũng không sợ hãi, chỉ có hơi buồn buồn. Rồi, ngay trước lúc đâm một nhát, mụ cúi xuống, nói với giọng run run: - Nào, bây giờ ai là người chiến thắng? Đồ ngu, đại ngu, bộ ngươi tưởng ngươi làm tất cả những điều này thì có thể cứu sống được cái thằng phản phúc kia hay sao? Bây giờ ta sẽ giết ngươi thay cho việc giết nó như hiệp ước giữa chúng ta và như thế Phép thuật Sâu sẽ giảm đi. Nhưng một khi ngươi đã chết rồi thì có gì ngăn cản ta không lấy mạng nó nào? Còn ai có thể giằng thằng nhóc ấy ra khỏi tay ta nào? Hãy biết là ngươi đã dâng Narnia cho ta mãi mãi, ngươi đã chết trong tay ta mà vẫn không thể cứu được thằng nhỏ. Hãy nhớ một điều này cái chết của ngươi thật lãng xẹt, vô ích. Bọn trẻ không dám chứng kiến cảnh chém giết, chúng sợ không dám nhìn, lấy hai tay bịt mắt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 30

T

rong khi hai đứa trẻ vẫn nấp trong bụi, hai bàn tay ôm lấy mặt, chúng nghe thấy giọng Bạch Phù Thủy thét lên: - Nào hãy theo ta, chúng ta sẽ giải quyết những gì còn lại của cuộc chiến này. Không cần mất nhiều thời gian với việc tàn sát bọn người vô lại cùng với thằng phản phúc kia bởi bây giờ tên đại ngu, con mèo to xác đã chết rồi. Bọn trẻ bị một phen kinh hoàng bạt vía khi chứng kiến những gì xảy ra tiếp theo. Với những tiếng gào rú điên dại, tiếng quàng quạc của bầy chim dữ, tiếng tù và chói tai vân vân, cả đám lâu la hung tợn của Bạch Phù Thủy ầm ầm chạy xuống dốc, ngang qua ngay chỗ hai đứa nấp. Chúng cảm thấy bầy ma quỷ lướt đi như một ngọn gió lạnh buốt ghê rợn và mặt đất dưới chân chúng rung chuyển dưới vó của bọn quỷ đầu trâu. Bầu trời trên đầu tối sầm lại, không gian sực lên mùi hôi hám với tiếng đập cánh của hàng loạt những con kên kên và dơi khổng lồ dang đôi cánh bẩn thỉu, đen đúa của chúng bay đi. Nếu lúc khác, hẳn hai chị em gần như chết ngất đi vì sợ nhưng lúc này nỗi buồn, sự nhục nhã và kinh hoàng về cái chết của Aslan đang tràn ngập tâm trí chúng và chúng chẳng còn biết sợ cho bản thân nữa. Ngay khi không gian trở nên yên tĩnh, hai chị em bò ra khỏi chỗ nấp. Chị Hằng lúc này đã đi xuống thấp hơn, những đám mây mỏng lướt qua mặt chị như một tấm mạng che mặt nhưng vẫn đủ soi cho chúng thấy sư tử nằm chết trong vòng dây trói. Hai đứa trẻ quỳ xuống đám cỏ ướt đẫm sương, hôn lên khuôn mặt lạnh ngắt, vuốt ve bộ lông đẹp đẽ - hay cái còn lại của bộ lông ấy - và khóc cho đến khi tưởng như không còn giọt nước mắt nào nữa. Đoạn hai đứa trẻ nhìn nhau, nắm chặt tay nhau vì một sự cô đơn thuần túy và lại khóc nữa, sau đó cả hai đều im lặng. Cuối cùng Lucy lên tiếng: - Em không thể chịu đựng được mỗi khi nhìn cái rọ kinh tởm này. Không biết mình có thể gỡ nó ra không? Cả hai cố sức. Sau một hồi cố gắng rất ghê (vì các ngón tay của chúng cứng đờ ra và trời lúc này đang vào thời khắc đen tối nhất trong đêm) chúng đã thành công. Khi

https://thuviensach.vn

bọn trẻ nhìn khuôn mặt Aslan không bị chụp trong cái rọ, chúng lại bật khóc lần nữa, hôn lên đấy, vuốt ve nó, dùng tay lau máu và những vết dơ như chúng có thể làm được. Tâm trạng chúng lúc này cô đơn, tuyệt vọng và kinh khủng hơn là tôi có thể mô tả lại. - Chị không biết chúng ta có đủ sức tháo dây trói ra không? - Susan hỏi. Nhưng kẻ thù của chúng, chỉ vì sự hằn học thuần túy mà đã siết dây trói chặt đến mức bọn con gái không làm sao tháo các mối dây ra được. Tôi hy vọng không có ai trong số những người đọc sách này lại có lúc nào cảm thấy đau khổ cực độ như chị em Susan và Lucy vào đêm hôm ấy. Nhưng nếu bạn cũng ở vào hoàn cảnh ấy - nếu bạn thức suốt một đêm dài và khóc cho đến lúc cả người bạn cứ rỗng tuột hết ra, bạn sẽ đi đến kết luận là có một chuyện gì đó đã đến hồi chung cuộc trong cái sự im lặng sâu xa này, sẽ có ý nghĩ như thể sẽ không có một chuyện gì có thể xảy ra được nữa. Hết giờ này đến giờ khác trôi qua trong một sự bình lặng chết chóc và chúng khó mà nhận ra là người mình đang lạnh dần, lạnh dần. Dù vậy, cuối cùng Lucy cũng nhận ra hai điều. Thứ nhất, bầu trời ở phía đông ngọn đồi đang hửng dần lên so với một tiếng đồng hồ trước đó. Thứ hai, có một chuyển động khó nhận biết trong lớp cỏ dưới chân nó. Đầu tiên nó không chú ý đến chuyện này. Điều đó thì có ý nghĩa gì cơ chứ? Bây giờ hết thảy chẳng còn có ý nghĩa gì nữa! Nhưng rồi nó cũng thấy cái-có-thể-là-bất-cứ-cái-gì-ấy đã bắt đầu di chuyển đến phía những hòn đá nằm bên phải Bàn Đá. Và bây giờ cái-ấy lại di chuyển trên người Aslan. Lucy ghé mắt nhìn kỹ. Đó là những vật màu xám, nhỏ bé. - Eo ơi! - Susan kêu lên từ phía bên kia bàn. - Kinh tởm quá! Đây là những con chuột nhắt ghê tởm, chúng bò trên người ông. Đi đi, lũ khốn kiếp chúng mày! - Nói rồi nó đưa tay lên toan làm lũ chuột hoảng sợ mà chạy đi. - Khoan đã! - Lucy kêu lên, nãy giờ nó vẫn đứng yên, chăm chú quan sát. - Chị có thể nhìn rõ chúng đang làm gì không? Cả hai đứa cúi thấp xuống hơn, mở to mắt nhìn. - Chị tin là... - Susan nói. - Nhưng sao kỳ lạ quá! Chúng đang gặm đứt dây trói. - Đó cũng là điều em nghĩ. - Lucy đáp. - Em nhớ rằng đây là những con chuột bè bạn. Tội nghiệp những con vật bé nhỏ này... chúng không nhận ra là ông đã chết. Chúng nghĩ cởi dây trói cho ông cũng là làm một việc tốt. Trời sáng dần. Lần đầu tiên hai chị em đã nhìn rõ khuôn mặt trắng

https://thuviensach.vn

bệch của nhau. Chúng có thể nhìn rõ bầy chuột đang gặm những sợi dây trói; hàng chục, thậm chí hàng trăm con chuột đồng bé nhỏ. Cuối cùng, từng tí một sợi dây đã được gặm đứt. Bầu trời đằng đông đã có một màu sữa trắng đục, những vì sao mờ dần rồi biến mất chỉ còn lại một vì sao lớn nhất ngự nơi thấp nhất ở chân trời phía đông. Hai đứa trẻ cảm thấy lúc này còn lạnh hơn cả đêm qua. Lũ chuột đã tản đi đâu mất. Hai đứa giật ra những đoạn dây còn lại. Aslan trông lại là mình khi không còn những vòng dây trói. Khuôn mặt đã mất hết sức sống của ông mỗi lúc lại có một vẻ cao quý hơn với những tia sáng bắt đầu của một ngày mới. Trong khu rừng sau lưng chúng đã nghe thấy tiếng một con chim cất tiếng hót cho một ngày mới bắt đầu. Đã suốt mấy giờ liền không gian tuyệt đối yên tĩnh nên tiếng chim hót làm hai đứa giật mình. Rồi nghe có tiếng đáp lại của một con chim khác. Chẳng bao lâu có vô số những chú chim cùng cất tiếng. Rõ ràng một ngày mới đã bắt đầu, đêm đen đã bị đẩy lùi. - Chu chu, em lạnh quá! - Chị cũng vậy! Hai chị em mình nên đi lại cho ấm người đi! Hai đứa đi về mạn đồi phía đông, đứng nhìn xuống. Ngôi sao lớn gần như đã biến mất. Cả một vùng đất trải ra bên dưới với một màu xám đen và xa xa ngoài kia ở nơi cuối chân trời, mặt biển ửng lên một màu xanh nhợt nhạt. Bầu trời bắt đầu chuyển sang màu đỏ. Hai đứa đi tới đu lui nhiều lần đến nỗi chúng không thể đếm được số lần chúng đi đi lại lại giữa chỗ Aslan nằm và bờ lũy phía đông khi cố gắng làm cho ấm người lên. Chao ơi, chân chúng mới rã rời làm sao. Cuối cùng, chúng dừng lại một lúc nhìn về phía biển và lâu đài Cair Paravel (mà bây giờ chúng mới nhìn rõ hơn). Màu đỏ chuyển dần thành ráng vàng dọc theo cái đường thẳng nơi bầu trời và mặt biển gặp nhau, và màu vàng ấy làn dần lên chỗ mặt trời mọc. Đúng lúc ấy hai đứa nghe thấy một tiếng động lớn vang ở phía sau - một cái gì vỡ ra chói tai nghe như thể có một người khổng lồ dang thẳng đôi tay khổng lồ đập vỡ một cái đĩa khổng lồ. - Cái gì vậy? - Lucy hỏi, hoảng hốt chộp lấy cánh tay chị. - Chị... chị rất sợ... không dám quay đầu lại... có một cái gì rất kinh khủng đã xảy ra. - Chúng đã làm một cái gì còn xấu xa hơn đối với ông. - Lucy kêu lên. - Đi đi! - Nó quay lại, kéo Susan đi theo mình. Mặt trời lên làm cho vạn vật trông khác hẳn đi - tất cả những gam màu và hình khối đều

https://thuviensach.vn

đều thay đổi và mất một lúc chúng không phát hiện ra một điều gì quan trọng. Giờ thì chúng đã thấy rõ rồi. Cái Bàn Đá bị vỡ ra làm hai mảnh với tiếng động kinh khủng vừa rồi, mỗi mảnh rơi xuống một nơi và không thấy Aslan đâu nữa. - Trời đất ơi! - Hai đứa con gái khóc nức lên, chạy về phía đó. - Ối trời, thật là tệ hại quá, - Lucy nức nở, - bọn chúng cũng phải để cái xác lại chứ! - Kẻ nào đã làm việc này? - Susan kêu lên. - Chuyện này có ý nghĩa gì? Lại là một pháp thuật nữa hay sao? - Phải! - Một giọng nói trầm hùng vang lên sau lưng chúng. - Một phép màu nữa! - Hai đứa ngơ ngác nhìn nhau. Và kia, sáng bừng lên dưới ánh sáng bình minh, to lớn hơn bao giờ hết là Aslan - đang đứng lắc lắc cái bờm (bây giờ nó đã mọc dài lại). - Ôi, Aslan! - Cả hai đứa đồng thanh kêu lên, chằm chằm nhìn ông, nỗi sợ hãi cũng lớn gần bằng với niềm vui. - Như vậy là ông không chết thật ư? - Lucy lên tiếng trước. - Lúc này thì chưa. - Không phải... không phải... ông là... một... - Susan hỏi với một giọng run rẩy. Nó không thể làm cho mình thốt lên từ "hồn ma". Aslan cúi cái đầu vàng rực xuống, liếm lên trán nó. Hơi thở ấm áp và cái mùi đặc biệt từ người ông ủ lên người nó. - Thế trông ta giống như thế sao? - Ông hỏi. - Ồ, ông là thật, là thật! Ôi Aslan! - Lucy kêu lên, rồi cả hai ôm chầm lấy sư tử, hôn tới tấp. - Nhưng chuyện này là thế nào ạ? - Susan hỏi khi chúng đã phần nào trấn tĩnh lại. - Có nghĩa là mặc dù phù thủy đã cho rằng mình biết tất cả mọi yêu pháp nhưng vẫn còn có những điều mà mụ chưa biết. Kiến thức của mụ chỉ dừng lại ở buổi khai thiên lập địa. Nhưng nếu mụ có thể nhìn về một giai đoạn xa xưa hơn, vào cái thời kỳ yên lặng và hỗn mang trước khi trời và đất hình thành mụ sẽ biết được câu thần chú khác. Mụ sẽ biết rằng khi có một nạn nhân tự nguyện - người này không mắc phải tội phản bội - chịu chết thay cho kẻ đó thì Bàn Đá sẽ vỡ làm đôi và Cái Chết tự nó sẽ bắt đầu quay đầu lại. Và bây giờ... - Ồ vâng. Bây giờ thì sao ạ? - Lucy nói, nhảy tưng tưng, nồng nhiệt vỗ hai tay như điên. - Ôi các con! Ta cảm thấy sức lực như đã quay về với ta. Ôi các con, hãy đuổi bắt ta nếu như các con có thể làm được điều đó! Sư tử đứng lặng một giây, đôi mắt sáng long lanh, những cơ bắp ở tứ chi run rẩy rồi vẫy vẫy cái đuôi. Đoạn ông nhảy lên cao qua đầu chúng rồi đáp xuống đất ở phía bên kia cái bàn. Cười như nắc nẻ mặc dù không hiểu tại sao mình

https://thuviensach.vn

lại cười như thế, Lucy bò qua bàn để tóm được Aslan. Ông lại nhảy lên một lần nữa. Cuộc đuổi bắt như mèo đuổi chuột bắt đầu. Chạy vòng quanh đỉnh đồi, khi bọn trẻ không còn hy vọng bắt được thì ông lại chạy chậm một chút để cho chúng suýt tóm được đuôi rồi lại thoắt một cái nhảy lên khiến hai đứa mừng hụt. Ông tung hai đứa lên không trung bằng bốn vó lớn có lớp lông mịn mượt rồi lại giơ móng ra đón bắt chúng. Có một lúc sư tử đột ngột khựng lại khiến cả ba lăn lông lốc trong tiếng cười hạnh phúc cùng với bộ lông mượt và những đôi tay, đôi chân. Đó là một trò chơi vận động rất trẻ con mà chưa có ai từng mục kích ở ngoài Narnia và dù nó giống với trò chơi trọng một trận đánh hay là chơi với một con mèo con thì Lucy cũng không bao giờ có thể nghĩ ra được một chuyện như thế này. Điều buồn cười nhất là lúc cuối cùng khi cả ba nằm lăn chiêng và thở hổn hển dưới ánh mặt trời, bọn con gái vẫn không hề cảm thấy mệt hoặc đói hoặc khát. - Bây giờ, - Aslan nói, - đến lúc bắt tay vào việc rồi. Ta cảm thấy phải gầm lên một trận mới được. Tốt nhất các con hãy lấy tay bịt tai lại. Hai đứa làm theo. Aslan đứng yên, khi ông há to miệng gầm lên, vẻ mặt của ông trông dữ tợn đến nỗi chúng không dám nhìn vào, tất cả cây cối trước mặt nghiêng ngả trước luồng gió thoát ra từ tiếng gầm như một cánh đồng cỏ ngả rạp xuống trước một cơn gió mạnh. Gầm xong, sư tử nói: - Chúng ta có cả một chặng đường dài phải vượt qua. Các con hãy cưỡi lên người ta. Nói đoạn, sư tử quỳ chân xuống để cho hai đứa trèo lên cái lưng vàng óng, ấm áp của mình; Susan ngồi trước, ôm chặt lấy bờm sư tử, Lucy ngồi phía sau ôm chặt lấy người chị. Rướn cả người lên cao với hai đứa trẻ trên lưng, sư tử phóng đi nhanh hơn bất cứ một con ngựa nào, lao xuống đồi, biến vào trong rừng rậm. Chuyến đi này có lẽ là kỷ niệm đáng nhớ nhất của hai đứa trên miền đất Narnia. Bạn đã từng cưỡi một con ngựa phi nước đại chưa? Hãy hình dung trong đầu về chuyện đó, hãy xóa đi tiếng vó ngựa dồn dập, tiếng leng keng của chiếc nhạc ngựa, thay vào đó hãy mường tượng ra những bước chân vĩ đại lướt đi không một tiếng động. Rồi lại thấy trong óc mình không phải bộ lông màu đen hoặc xám hoặc màu hạt dẻ của một con ngựa mà là một bộ lông dựng lên vừa mềm mại, vừa vàng óng như tơ và một cái bờm tung bay the gió. Rồi lại hình dung bạn bay lên với tốc độ gấp đôi đường

https://thuviensach.vn

bay của một con ngựa đua về nhất trong tất cả các cuộc đua. Nhưng đây lại là một cuộc đua không cần chạy theo lộ trình đã định và không bao giờ làm cho bạn mệt mỏi. Sư tử cứ phi lên trước, không để lỗi một nhịp chân, không do dự một giây, băng đi với một kỹ thuật hoàn hảo, lách qua các gốc cây, nhảy vụt qua các lùm cây, các bụi thạch nam, các dòng suối nhỏ, lội qua những dòng suối lớn hơn và bơi qua những dòng sông rộng nhất. Mà đâu phải bạn đang phi qua một con đường, hoặc một công viên hay một khoảng trống trên một cao nguyên mà bạn đang đi ngang qua xứ sở Narnia diệu kỳ đấy chứ - một xứ sở đang độ xuân về, băng qua những bãi biển, những vạt rừng sừng sững, những cây sồi ngập mình trong nắng sớm, qua những vườn cây hoang dã mọc lên những cây anh đào nở hoa trắng muốt, băng qua những thác nước gầm rú, những tảng đá rêu phong, những cái hang cộng hưởng âm thanh, vút lên những đỉnh dốc đầy gió, sáng bừng lên với những bụi kim trước, hay qua những vách núi mọc đầy thạch nam, nhảy xuống những cái vực; lao xuống nữa, xuống nữa, xuống những thung lũng lòng chảo hoang sơ trải ra ngút tầm mắt màu xanh mát của một cánh đồng hoa. Đến gần trưa thì họ thấy mình đang lao xuống một triền đồi rất dốc ở gần một lâu đài, một tòa lâu đài nhỏ xíu như một món đồ chơi nếu từ trên nhìn xuống - một tòa lâu đài như gồm toàn những tháp canh nhọn hoắt. Nhưng sư tử đang lao xuống với một tốc độ làm cho nó mỗi lúc một phóng to hơn và trước khi hai đứa trẻ có thời gian tự hỏi trước mắt là cái gì thì cả ba đã phóng đến bên cạnh. Không còn giống như một tòa lâu đài đồ chơi nữa mà nó là một lâu đài thật sự, mọc lên sừng sững với vẻ hắc ám trước mặt chúng. Không có khuôn mặt nào nhìn ra từ lỗ châu mai và các cánh cổng đóng chặt. Và Aslan, thậm chí không phi chậm lại, vọt qua cổng như một viên đạn. - Hang động của Bạch Phù Thủy. - Aslan kêu váng lên. - Các con hãy bám chặt lấy ta. Một giây sau cả thế giới như lộn tùng phèo lên, bọn trẻ cảm thấy như chúng đã để tất cả ruột gan lại phía sau, bởi vì sư tử gồng cả người lên trong một cú nhảy mạnh hơn, xa hơn tất cả các cú nhảy khác mà ông đã thực hiện trong đời và ầm một cái - có lẽ bạn nên gọi đó là một cú lao hơn là một cú nhảy - vượt qua hai bức tường cao vòi vọi quanh lâu đài. Hai đứa bé thở không ra hơi, tuy không hề bị thương và lăn khỏi lưng sư tử,

https://thuviensach.vn

ngã xuống giữa một cái sân rộng thênh thang lót đá ngổn ngang những pho tượng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 31

C

hỗ này đẹp quá! - Lucy reo lên. - Tất cả những con vật bằng đá này - và cả con người nữa! Giống như... giống như một viện bảo tàng vậy. - Suỵt, - Susan nói, - chờ đó, Aslan sẽ làm một cái gì đó. Ông làm như thế thật. Ông nhảy qua mình con sư tử đá và phà hơi thở lên người nó. Sau đó không chờ thêm một giây nào ông vẫy đuôi lia lịa - cũng gần giống với cái cảnh một con mèo đùa nghịch với cái đuôi của mình - rồi thở một luồng hơi vào một người lùn bằng đá, cái người (mà nếu như bạn còn nhớ) đứng cách đấy vài mét quay lưng về phía sư tử. Tiếp đó Aslan nhảy qua một nữ thần rừng đứng phía ngoài người lùn, rồi lại thoắt một cái nhảy qua con thỏ đá bên tay phải và đi về phía hai nhân mã. Đúng lúc đó Lucy kêu lên: - Ôi Susan, chị nhìn kìa, nhìn con sư tử kia kìa! Tôi nghĩ rằng bạn đã từng thấy một người di một que diêm đang cháy vào một mảnh giấy, miếng giấy thoạt tiên cưỡng lại ngọn lửa. Trong vòng một giây không có chuyện gì xảy ra và sau đó, bạn nhận thấy một tia lửa nhỏ bò vào mép tờ giấy. Chuyện xảy ra bây giờ cũng tương tự như vậy. Một giây sau khi Aslan phà hơi vào sư tử đá trông nó vẫn im lìm như vậy. Rồi một dải ánh sáng vàng rất mỏng bắt đầu chạy dọc suốt cái lưng cẩm thạch trắng xóa - lan ra, lan rộng ra mãi cho đến khi cái màu vàng ấy trùm lên toàn thân pho tượng cũng như ngọn lửa bừng lên nuốt trọn tờ giấy báo. Trong khi mông nó rõ ràng vẫn là đá thì sư tử rung bờm và cái bờm đá nặng nề tung lên thành những nạm lông sống động. Rồi nó há to cái miệng đỏ, ấm áp và sinh động làm thoát ra một tiếng gầm thật lớn. Bây giờ thì hai chân sau của nó đã sống lại, nó nhấc một chân lên gại gại lên người. Khi nhìn thấy Aslan, sư tử vội chạy theo, nhảy quẩn bên cạnh, miệng rên ư ử vì vui mừng và nó nhảy lên liếm vào mặt Aslan. Tất nhiên ánh mắt lũ trẻ con nhìn hút theo sư tử nhưng rồi cảnh tượng chung quanh kỳ tuyệt đến nỗi chúng cũng quên luôn con vật. Ở khắp nơi, các pho tượng quay về với sự sống. Sân lâu đài không còn giống với một viện bảo tàng nữa mà giống một

https://thuviensach.vn

vườn thú hơn. Các con vật đuổi theo Aslan, nhảy múa quanh ông cho đến khi ông gần như bị đám đông che khuất. Thay cho màu trắng chết chóc trùm trên sân vài phút trước là các mảng màu khác nhau: màu hạt dẻ bóng láng hai bên sườn nhân mã; những cái sừng màu chàm của mấy con kỳ lân; những bộ lông chim óng ánh; những con cáo lông hung đỏ; chó và thần dê; những đôi tất màu vàng và mũ chùm màu đỏ tía của người lùn; những nữ thần cây bu lô có màu bạc và nữ thần sồi tươi mát với cái áo màu xanh trong suốt, thần cây thông rụng lá lại có màu xanh rực đến nỗi trông như ngả sang màu vàng. Thay vì một sự im lặng muôn đời của cõi chết, cả lâu đài lúc này vang lên những tiếng kêu, tiếng la, tiếng sủa, tiếng rống, tiếng gầm, tiếng rú, tiếng hí, tiếng giậm chân hạnh phúc; nghe lẫn trong đám âm thanh hỗn độn còn có cả câu hát, tiếng cười. - Ôi, xem kìa! - Susan kêu lên với một giọng khác. - Chị tự hỏi... ý chị muốn nói không biết thế kia có an toàn không nữa. Lucy nhìn lại và thấy Aslan vừa phả hơi thở vào đôi chân của một người khổng lồ bằng đá. - Tất cả rồi sẽ ổn! - Aslan vui sướng kêu lên. - Một khi đôi chân này đã được đặt vào đúng chỗ, tất cả những bộ phận khác sẽ theo sau. - Đó không hẳn là điều chị muốn nói. - Susan thì thầm với Lucy. Nhưng đã quá trễ để làm bất cứ cái gì kể cả khi Aslan nghe thấy điều nó nói. Sự sống đã bò vào đôi chân người khổng lồ. Bây giờ ông ta đang giậm giựt đôi chân. Một giây sau khổng lồ nhấc cây gậy tày lên khỏi vai, dụi dụi mắt và nói: - Chúa phù hộ cho tôi! Chắc tôi đã ngủ thiếp đi. Kìa cái con mụ phù thủy nhỏ chết tiệt kia đang chạy quanh sân. Có chỗ nào cho ta đặt chân xuống không. Nhưng khi tất cả la lên giải thích chuyện gì đã xảy ra và khi khổng lồ đặt một tay lên vành tai để nghe rõ hơn rồi lại yêu cầu mọi người lặp lại cho đến khi hiểu ra thì ông ta cứ gập người xuống, cái đầu không thấp hơn một đống rơm. Ông ta đưa tay lên chạm vào vành mũ, lặp đi lặp lại một điều gì đó với Aslan, khuôn mặt xấu xí nhưng trung hậu đỏ bừng lên (loại người khổng lồ này trở nên rất hiếm ở Anh, vì thế mà chỉ có rất ít những người khổng lồ tốt tính và tôi xin cược mười ăn một là bạn chưa từng thấy một người khổng lồ nào đỏ mặt. Đó cũng là một điều đáng được quan sát lắm đấy). - Nào bây giờ ta hãy vào bên trong lâu đài! - Aslan nói. - Mọi người nhìn cho kỹ nhé. Trên lầu, dưới nhà, trong phòng riêng của

https://thuviensach.vn

phù thủy! Không bỏ qua một xó nào hết. Các người không bao giờ có thể biết rõ tất cả những ngóc ngách mà một người tù khốn khổ có thể bị giam giữ đầu. Tất cả ùa vào trong nhà, chỉ trong vòng vài phút là toàn bộ lâu đài cổ lỗ, ẩm mốc, âm u, ảm đạm và đáng sợ đã vọng lên tiếng mở các cánh cửa, tiếng nhiều người gọi nhau cùng một lúc. - Đừng quên gian tầng hầm - phụ một tay đẩy cánh cửa này nào - ồ, ở đây còn có một cái cầu thang phụ - thì tôi đã nói mà - đây là một con kanguru khốn khổ. Gọi Aslan đến đây đi. Phù - cái mùi làm người ta buồn nôn. Nhìn cái cửa sập kìa - trên kia kìa. Xem cả cái đống này này! Điều tốt đẹp hơn cả là khi Lucy hộc tốc chạy lên cầu thang miệng kêu lớn: - Aslan, ông Aslan! Cháu tìm thấy ông Tumnus rồi. Xin ông nhanh lên cho! Một phút sau đó Lucy và thần rừng bé nhỏ đã nắm tay nhau, nhảy múa hân hoan vì vui sướng. Thần rừng không phải chịu số phận bị biến thành đá và tất nhiên rất háo hức muốn nghe chuyện Lucy kể. Cuối cùng cuộc lùng soát trong căn cứ của Bạch Phù Thủy cũng chấm dứt. Toàn bộ lâu đài trở nên trống trải, cửa lớn cửa nhỏ được mở rộng cánh để cho ánh sáng và không khí ngát hương của mùa xuân tràn vào bởi những chỗ tối tăm, độc ác này đang rất cần một cái gì đó lành mạnh, tươi mới. Cả đám đông các pho tượng vừa được giải phóng lại ùa ra ngoài sân. Đến đây một người (tôi nghĩ là Tumnus) lên tiếng: - Làm sao chúng ta có thể ra ngoài đây? - Bởi vì Aslan đã nhảy qua tường và các cánh cổng vẫn khóa chặt. - Tất cả sẽ ổn. - Aslan nói, đoạn ông giơ một chân sau lên khẽ đạp vào người khổng lồ. - Này! Đến lượt nhà ngươi đó! - Sư tử gầm lên vang dội. - Tên ngươi là gì? - Thưa, là khổng lồ Rumblebuffin ạ, nếu như điều đó có thể làm ngài hài lòng. - Khổng lồ nói, giơ tay lên chạm vào vành mũ. - Vậy thì, Rumblebuffin, ngươi giúp chúng ta ra ngoài, được chứ? - Chắc chắn rồi thưa ngài. Đó còn là một trò vui đối với tôi. Vui lòng đứng tránh xa cổng, tất cả những sinh vật tí hon xinh xinh kia. Đoạn, ông ta chỉ sải một bước đã ra đến cánh cổng và - choang choang choang - cây gậy tày khổng lồ vung lên. Hai cánh cổng nứt ra ở cú đập thứ nhất, kêu răng rắc ở cú đánh thứ hai và rung lên bần bật ở cú thứ ba. Sau đó ông ta nắm lấy hai cái trụ lớn ở hai bên, sau một vài phút nện huỳnh huỵch và lắc hai cái trụ, cả một mảng tường ập xuống hai bên, tạo nên một đống đổ nát như trong một trận động

https://thuviensach.vn

đất. Sau khi bụi đã lắng xuống bạn sẽ thấy thật kỳ lạ cái việc bạn có thể đứng trên khoảng sân lát đá khô cằn và dữ tợn này mà nhìn qua mảng tường sập, thấy bãi cỏ xanh rờn, những hàng cây lay động trong gió, những dòng suối lấp lóa ánh nắng trong từng, những dải đồi xanh tươi phía xa và xa hơn nữa là bầu trời. - Ra đi, nếu không người tôi đầm đìa mồ hôi như thế này! - Khổng lồ nói, thở hồng hộc như một cái đầu máy xe lửa khổng lồ. - Đi ra khỏi đây đi. Tôi cho rằng không không ai trong hai tiểu thư này có mang theo một cái gì như là... như là một cái khăn mùi xoa. - Có, tôi có đây! - Lucy nói, kiễng chân lên đưa cho khổng lồ chiếc khăn tay của nó. - Xin cảm ơn tiểu thư. - Khổng lồ Rumblebuffin nói, cúi rạp người xuống chào. Một phút sau Lucy được một phút hoảng hồn khi nó thấy mình lơ lửng trong không trung bị kẹp giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ của khổng lồ. Nhưng khi nó bị đưa đến gần mặt người này, ông ta giật mình nhìn nó sửng sốt đoạn nhẹ nhàng đặt nó xuống đất, miệng lẩm bẩm: - Tha thứ cho tôi. Tôi đã gắp nhầm cô bé này. Xin hãy tha thứ cho tôi, tiểu thư nhé. Tôi lại tưởng cô là cái khăn tay chứ! - Không sao! - Lucy nói rồi bật cười. - Đây, nó đây này. - Lần này khổng lồ cố nhón cho được cái khăn nhưng đối với ông ta nó chỉ như một viên kẹo ngọt đối với bạn, vì thế khi Lucy thấy khổng lồ nghiêm trang đưa cái khăn qua lại trên khuôn mặt to bè ửng đỏ thì nó nói ngay. - Cháu e rằng nói chẳng được tích sự gì nhiều với ông, thưa ông Rumblebuffin. - Không phải vậy. Không phải vậy. - Khổng lồ nói vẻ lịch thiệp. - Chưa từng có một cái khăn nào dễ thương hơn. Thật đẹp, thật tiện lợi. Tôi... tôi không biết tả thế nào cho phải. - Ông ấy là một người khổng lồ dễ thương! - Lucy nói với Tumnus. - Ồ, phải! - Người này mau mắn trả lời. - Tất cả những người thuộc dòng họ Buffin đều thế. Đó là một loại người khổng lồ đáng kính nhất ở Narnia. Không được khôn ngoan cho lắm, có lẽ thế (nhưng tôi chưa gặp một người khổng lồ nào khôn ngoan cả) tuy vậy đó là một dòng họ lâu đời, có truyền thống. Nếu ông ấy không thuộc loại này thì mụ ta sẽ không bao giờ biến ông ta thành đá. Đến đây Aslan giậm cả bốn vó xuống đất yêu cầu mọi người giữ trật tự. - Công việc trong ngày của chúng ta còn chưa hoàn tất. - Ông nói. - Nếu Bạch Phù Thủy cuối cùng sẽ bị đánh bại trước giờ đi ngủ, thì chúng ta phải tìm đến nơi trận đấu đang

https://thuviensach.vn

diễn ra, ngay bây giờ. - Và tham gia chiến đấu, tôi hy vọng như thế, thưa ngài. - Nhân mã cao lớn nhất thêm vào. - Tất nhiên. - Aslan kêu lớn. - Bây giờ, những ai di chuyển không nhanh - như trẻ con, người lùn và những sinh vật bé nhỏ - hãy cưỡi lên lưng những con vật có tốc độ: sư tử, nhân mã, kỳ lân, ngựa, khổng lồ và đại bàng. Những động vật nào có khứu giác phát triển tốt cùng với loài sư tử chúng ta hãy vượt lên dẫn đầu, đánh hơi xem trận đánh đang diễn ra ở đâu, hãy bảo vệ lẫn nhau! Tất cả ồ lên những tiếng kêu vui mừng, phấn khởi. Nhưng người vui mừng hơn cả là sư tử, nó cứ nhắng lên, chạy quanh làm ra vẻ bận rộn lắm những kỳ thực chỉ để nói với bất cứ ai mà nó gặp: “Đã nghe ngài nói gì chưa? Sư tử chúng tôi. Có nghĩa là ngài và tôi. Loài sư tử chúng tôi. Đó chính là điểm tôi thích ở Aslan. Không phân biệt, không-đứng-ra-một-bên. Loài sư tử chúng tôi. Có nghĩa là ngài và tôi.” - Nó cứ nói đi nói lại mãi câu đó cho đến lúc Aslan phân công nó cõng trên lưng ba người lùn, một nữ thần rừng, hai con thỏ và một lửng. Điều này làm nó kém hào hứng đi một chút. Khi tất cả đã sẵn sàng - một con chó chăn cừu loại lớn đã đắc lực giúp Aslan phân công cho hợp lý - người và vật phóng qua chỗ bức tường sập xuống. Sư tử và chó đi trước đánh hơi về mọi hướng. Nhưng rồi bất thình lình một con chó săn lớn nhận được mùi và sủa rộ lên. Không còn thời gian để lãng phí nữa. Chẳng bao lâu tất cả chó, sư tử, chó sói, và những động vật đi săn khác chạy hết tốc lực, mũi vẫn cắm xuống đất tiếp tục đánh hơi và đoàn thú phía sau bị tụt lại chừng nửa dặm, chạy vừa với cái sức mà chúng có thể chịu đựng được. Âm thanh sôi động như trong một cuộc đi săn cáo của người Anh, chỉ có điều nghe hay hơn bởi vì thỉnh thoảng đâu đó lại vọng lên tiếng sủa vui tươi của bầy chó săn hòa với tiếng gầm vang của một con sư tử và thỉnh thoảng vang lên tiếng rống trầm hùng hơn, oai phong hơn của chính Aslan. Nhanh hơn, nhanh hơn và cái mùi của một trận đánh càng lúc càng dễ nhận ra hơn rồi đúng cái lúc họ đến đường vòng của một thung lũng hẹp quanh co, Lucy nghe thấy vượt lên trên tất cả những âm thanh khác, đó là một tiếng rền âm âm kéo dài gây cho nó một cảm giác thật kỳ lạ. Những tiếng la hét, tiếng rít, tiếng va chạm của các loại binh khí bằng thép. Sau khi vượt ra khỏi thung lũng, Lucy có thể thấy ngay nguyên nhân. Peter, Edmund và tất cả đội quân

https://thuviensach.vn

đứng về phía Aslan đã chiến đấu một cách tuyệt vọng với cái đám yêu ma quỷ quái mà nó đã nhìn thấy vào đêm hôm trước. Chỉ có điều giờ đây dưới ánh sáng ban ngày trông chúng còn quái gở, độc ác và dị dạng méo mó hơn. Đội quân của Peter - lúc này đang quay lưng về phía Lucy - có vẻ ít ỏi một cách thảm hại. Trên chiến trường rải rác một vài pho tượng, rõ ràng là phù thủy đã dùng đến cây gậy phép. Nhưng vào lúc này có vẻ như mụ không cần sử dụng đến nó. Mụ đánh nhau bằng con dao đá. Đối thủ của mụ là Peter - cả hai ra đòn rất nhanh làm cho Lucy khó có thể hình dung cục diện của trận đấu, nó chỉ nhìn thấy con dao đá và thanh gươm của Peter chạm vào nhau nhanh như chớp trông tựa như có đến ba con dao và ba thanh gươm. Hai kỳ phùng địch thủ này đang quần nhau giữa trận tiền. Quân của mỗi bên dạt về hai phía. Bất cứ chỗ nào mắt phù thủy phóng đến cũng có những chuyện kinh khủng xảy ra. - Nhảy khỏi lưng ta, các con! - Aslan hét lên. Cả hai đứa lăn xuống đất. Với một tiếng gầm làm rung chuyển cả đất Narnia, từ cây cột đèn ở phía tây đến bãi biển phía đông, con sư tử vĩ đại chồm về phía Bạch Phù Thủy. Lucy nhìn thấy mụ ngước mắt nhìn Aslan và trong vòng một giây đôi mắt mụ biểu lộ nỗi kinh hoàng và sững sờ. Sư tử và phù thủy lăn xả vào nhau, nhưng lần này phù thủy núng thế hơn, cùng lúc đó tất cả những sinh vật mà Aslan đã giải phóng khỏi tòa lâu đài của phù thủy lao vào, quyết sống mái với đám yêu ma. Người lùn với những chiếc rìu đánh trận, chó với hàm răng nhọn hoắt, khổng lồ với cây gậy tày trứ danh (chỉ riêng đôi chân của ông đã xéo nát hàng chục kẻ thù), kỳ lân với những chiếc sừng, nhân mã với kiếm kích và móng vuốt. Đội quân mỏi mệt của Peter cất tiếng hò reo hòa cùng với tiếng reo hò vang trời dậy đất của đội quân mới kéo đến. Quân thù ré lên và rên rỉ cho đến khi cả khu rừng vọng lại những âm thanh hỗn độn dữ dội của trận chiến.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 32

Trận chiến đấu kéo dài thêm vài phút sau khi đoàn quân tiếp viện kéo đến. Hầu hết kẻ thù đã bị giết trong đợt tấn công đầu tiên của Aslan và đồng đội của ông; số ít thấy chủ soái của mình là Bạch Phù Thủy đã chết thì cũng vội vàng bỏ chạy. Cảnh tiếp theo mà Lucy chứng kiến là Peter và Aslan bắt tay nhau. Nó cảm thấy thật lạ lùng khi ông anh cả vào lúc này – khuôn mặt tái xanh, nghiêm nghị và trông anh có phần nghiêm nghị hơn cái tuổi của mình. - Đều là công của Edmund cả, thưa Aslan. – Peter nói. – Chúng tôi hẳn đã bị đánh cho tả tơi không còn mảnh giáp nếu không có cậu ấy. Phù thủy biến đội quân của chúng tôi thành đá ở hai cánh tả và hữu. Nhưng không gì có thể làm Edmund dừng lại. Nó đánh theo cách của mình với ba tên khổng lồ ăn thịt người ở cái chỗ mà mụ vừa biến một con báo của chúng ta thành tượng. Khi tiếp cận với mụ, nó đã khôn ngoan vung thanh gươm vào cây gậy phép của mụ chứ không đánh thẳng vào người mụ, cây gậy phép sẽ biến nó thành tượng thay vì làm nó đau đớn. Đó cũng chính là cái lỗi mà tất cả mắc phải khi đánh nhau với mụ: cố làm cho mụ bị thương. Một khi cây gậy phép của mụ đã gãy rồi chúng tôi có nhiều lợi thế hơn – nếu không chúng tôi sẽ bị tổn thất nặng nề. Edmund bị thương rất nặng. Đi, ta đi tìm nó thôi. Họ tìm thấy Edmund đang được hải ly vợ chăm nom ở cách chỗ trận đánh diễn ra một quãng. Người nó nhuộm đầy máu, cái miệng há ra thở dốc và khuôn mặt có màu xanh rất đáng ngại. Và rồi, lần đầu tiên Lucy nhớ ra cái lọ kim cương quý giá được ông già Noel tặng cho như một món quà Noel. Đôi tay nó run đến mức khó có thể mở nắp lọ, nhưng cuối cùng nó cũng làm được và đổ mấy giọt vào miệng anh trai. - Còn nhiều người bị thương nữa. – Aslan nhắc, trong khi Lucy vẫn lo lắng nhìn vào khuôn mặt xanh mét của Edmund tự khỏi không biết cái thứ rượu này có làm nên được điều kỳ diệu không. - Vâng, con biết. – Lucy nóng nảy đáp. – Xin chờ một phút. - Con gái của Eve, - Aslan nói với một giọng nghiêm

https://thuviensach.vn

trang hơn, - những người khác cũng sắp chết đến nơi rồi. Cần phải có nhiều người chết hơn vì Edmund hay sao? - Con xin lỗi ông Aslan. – Lucy nói và đứng dậy đi theo ông. Nửa giờ sau đó họ rất bận rộn. Lucy chăm sóc những con người bị thương trong lúc Aslan trả những người bị hóa đá về với cuộc sống. Cuối cùng khi Lucy đã xong việc, nó quay lại chỗ anh trai nằm và thấy Edmund đã đứng lên, không chỉ lành các viết thương và trông còn khỏe mạnh, có khi sắc hơn cái vẻ đẹp trước kia rất nhiều. Đúng thế, trông Edmund đẹp đẽ hơn học kỳ khủng khiếp đầu tiên mà nó đã làm mọi việc đâm ra hỏng bét. Bây giờ nó lại trở về là chính mình, có thể nhìn bằng mắt vào mắt bạn. Trong trận đánh này, Aslan đã giúp nó trở thành một trang hiệp sĩ thực sự. - Có phải Edmund biết điều Aslan đã làm cho mình? – Lucy thì thào hỏi chị gái. – Có phải anh ấy biết cuộc thương lượng giữa Aslan và phù thủy? - Suỵt! Không. Tất nhiên là không. – Susan nói. - Không nên nói cho anh ấy biết hay sao? - Ồ, chắc chắn là không nên. – Susan nói. – Điều này quá khủng khiếp đối với Edmund. Thử nghĩ coi, em sẽ cảm giác như thế nào nếu em là cậu ấy. - Dù sao thì em vẫn nghĩ anh ấy nên biết điều đó. – Lucy khăng khăng. Nhưng đúng lúc đó cuộc trao đổi của hai đứa bị cắt ngang. Đêm ấy chúng ngủ ngay tại đấy. Làm cách nào mà Aslan có được thức ăn cho bọn trẻ thì tôi không biết, nhưng bằng một cách nào đó chúng thấy mình ngồi trên một bãi cỏ trước một bàn trà rất ngon vào lúc 8 giờ tối. Ngày hôm sau đoàn quân bắt đầu đi về hướng đông dọc theo bờ sông. Lâu đài Cair Paravel nằm trên một ngọn đồi nhô cao vượt lên trước mặt họ. Phía trước mặt là những cồn cát với những tảng đá lớn, vụng biển, rong tảo biển và cái mùi mặn mòi của biển với hàng dặm dài những lớp sóng ngả sang màu xanh lá cây ào lên bờ bãi, vỡ ra thành hàng trăm con sóng nhỏ. Và kia, nghe vẳng trong không gian tiếng kêu của bầy hải âu. Bạn đã từng nghe thấy chưa? Bạn có nhớ không? Tối hôm ấy sau bữa tiệc trà, bốn anh em lại đi ra bờ biển lần nữa, tháo giày và cởi vớ ra giẫm chân trần trên cát để có thể cảm thấy cát lạo xạo dưới chân. Ngày hôm sau có nhiều việc làm quan trọng hơn. Trong đại sảnh lâu đài Cair Paravel – một gian phòng đẹp tuyệt vời với mái lợp bằng ngà, bức tường phía tây treo đầy những bộ lông chim công, cửa phía đông trông ra biển. Trước sự hiện diện của tất cả bạn bè và

https://thuviensach.vn

trong tiếng kèn trumpet rộn rã, Aslan trang trọng đặt vương miện lên đầu bốn anh em và dẫn họ ngồi vào bốn cái ngai vàng trong lúc quần thần hô vang: “Vua Peter vạn tuế! Nữ hoàng Susan vạn tuế! Vua Edmund vạn tuế! Nữ hoàng Lucy vạn tuế!” - Một khi đã trở thành vua hoặc nữ hoàng của Narnia thì bao giờ cũng là vua hoặc nữ hoàng. Hãy đảm nhiệm tốt vai trò của mình hỡi con trai của Adam! Hãy làm tốt chức năng của mình hỡi con gái của Eve! – Aslan cao giọng nói. Qua cánh cửa mở rộng về phía đông, vang lên bài ca của các thủy thần và các nàng tiên cá. Họ bơi đến gần bờ cất tiếng hát ca ngợi những vị vua và nữ hoàng mới của mình. Thế là những bạn trẻ ngồi trên ngai vàng, những cây quyền trượng được đặt vào tay họ và họ trao phần thưởng với tấm lòng trân trọng đến tất cả bạn bè, đến Tumnus – thần rừng, vợ chồng hải ly, người khổng lồ Rumblebuffin, báo hoa, những con nhân mã tốt bụng, những người lùn trung hậu và cả sư tử. Đêm ấy, trong lâu đài Cair Paravel có một bữa tiệc lớn chưa từng thấy, người ta ăn chơi, nhảy múa, vàng lóe sáng và rượu chảy ra như suối. Đáp lại tiếng đàn trong lâu đài là lời ca tiếng hát của những cư dân ngoài biển mạnh mẽ hơn, ngọt ngào hơn, kỳ lạ hơn. Trong không khí tưng bừng như vậy thì sư tử lặng lẽ bỏ đi. Khi vua và các nữ hoàng nhận ra là Aslan không có mặt ở đó, không có lời bàn luận gì về chuyện này. Bởi vì vợ chồng hải ly đã nói trước với họ: “Ngài đến và đi. Mới hôm nay mọi người gặp ngài nhưng ngày mai có thể là không gặp nữa. Ngài không thích bị trói buộc – và tất nhiên ngài có nhiều nơi khác phải quan tâm. Mọi việc đều ổn thôi. Ngài sẽ thường xuyên ghé qua đây. Chỉ có điều đừng tạo áp lực với ngài. Mọi người cũng biết đấy, ngài là một con người của Tự nhiên không quen với nếp sống của một con sư tử đã được thuần hóa.” Và bây giờ bạn cũng thấy đấy, câu chuyện này đã gần (nhưng chưa hẳn) đến đoạn kết. Hai vị vua và hai vị nữ hoàng cai trị vùng này rất giỏi, họ sống một khoảng thời gian đầy hào hứng và hạnh phúc ở Narnia. Sau khi đã lên ngôi, họ dành ra phần lớn thời gian để tìm kiếm bọn lâu la của Bạch Phù Thủy và tiêu diệt chúng. Thực sự là trong một thời gian dài có những lời đồn đại về những con vật rất độc ác lảng vảng trong những khu rừng sâu, ám người này, giết người kia, thảng một lần cũng có người thảng thấy bóng ma sói và lời đồn về một mụ phù

https://thuviensach.vn

thủy độc ác nào đó thường xuất hiện. Nhưng cuối cùng tất cả bọn yêu ma quỷ quái này đều đã bị quét sạch. Bốn người đề ra những đạo luật sáng suốt, giữ cho mảnh đất này sống trong cảnh yên vui thanh bình: những cây cho bóng mát và quả ngọt không còn bị chặt bừa bãi, những người lùn và thần dê còn trẻ được đưa đến trường, họ có chính sách quản thúc những kẻ ưa kiếm chuyện và ưa can thiệp vào chuyện của người khác, khuyến khích những người bình thường được sống một cuộc sống tự do thoải mái. Họ cũng đuổi những tên khổng lồ hung tợn (bọn này rất khác với khổng lồ Rumblebuffin) về phía bắc Narnia, mỗi khi bọn này liều mạng vượt qua biên giới. Họ còn mở rộng mối quan hệ hữu nghị và giao hảo với những nước lân bang bên kia bờ biển, thỉnh thoảng cũng sang thăm các nước láng giềng hoặc tiếp đón trọng thể bạn bè. Bốn anh em đã lớn lên và thay đổi rất nhiều cùng thời gian trôi qua. Peter cao hơn, bộ ngực nở nang và là một chiến binh vĩ đại, được xưng tụng là vua Peter Dũng mãnh. Susan trở thành một thiếu nữ cao dong dỏng và rất mực duyên dáng với mái tóc đen huyền đổ xuống tận gót chân. Vua ở các nước bên kia bờ biển cử đại sứ sang cầu hôn nàng tới tấp. Nàng được gọi là Susan Hiền dịu. Edmund trang nghiêm và kín đáo hơn anh trai, rất sáng suốt trong việc điều hành đất nước và phân xử mọi chuyện một cách phân minh, được gọi là Edmund Công chính. Còn về phần Lucy, cô bao giờ cũng là một thiếu nữ tóc vàng vui vẻ, làm cho tất cả các hoàng tử ở các vùng khác nhau đều ao ước rước được nàng về dinh làm hoàng hậu. Còn người dân trong vương quốc của nàng thì xưng tụng nàng là nữ hoàng Lucy Can đảm. Cuộc sống của họ là một niềm vui bất tận và nếu như họ nhớ về quãng đời trong thế giới chúng ta thì nó cũng đẹp như người ta nhớ về một giấc mơ vậy. Một năm nọ lại là Tumnus (người lúc này đã đứng tuổi và bắt đầu trở nên bệ vệ) đi xuống mạn bờ sông mang đến cho các vua và các nữ hoàng tin tức về một con sơn dương trắng như tuyết một lần nữa lại xuất hiện trong khu rừng của ông – loài hươu này sẽ ban cho bạn những điều ước nếu bắt được nó. Thế là bốn anh em cùng với những viên quan đại thần trong triều cưỡi ngựa mang theo tù và cùng một đàn chó săn đuổi theo sơn dương. Họ không săn bắn được gì cho đến khi họ thoáng thấy bóng nó. Sơn dương khiến họ thúc ngựa chạy như bay qua những vùng đất

https://thuviensach.vn

gồ ghề, rồi bằng phẳng, qua những cánh rừng thưa rồi đến vùng rừng rậm cho đến khi ngựa của các triều thần mệt nhoài đành bỏ cuộc chỉ còn bốn anh em đi tiếp. Họ thấy sơn dương chui vào một bụi rậm và ngựa chịu không thể đi qua. Đến đây vua Peter nói (bây giờ họ đã nói chuyện với nhau bằng một phong cách khác sau một thời gian dài sống trong cung đình): "Vua và các nữ hoàng kính mến, chúng ta hãy xuống ngựa đuổi theo con thú vừa chạy vào bụi rậm kia, bởi vì trong suốt đời mình, trẫm chưa hề thấy con mồi nào đáng mơ ước hơn thế". - Tâu bệ hạ, - ba người đồng thanh đáp, - hãy làm như thế đi. Thế là họ xuống ngựa, cột ngựa vào những thân cây và đi bộ vào khu rừng sâu hun hút. Đi được một đoạn, nữ hoàng Susan lên tiếng: - Hoàng huynh, hoàng đệ và hoàng muội, ta lấy làm ngạc nhiên lắm, dường như ta thấy có mọc lên một cái cây bằng sắt. - Thưa hoàng tỉ, - vua Edmund nói, - nếu nhìn kỹ người sẽ nhận thấy đó là một cây cột bằng sắt, có một cái đèn lồng treo trên cao. - Nhân danh bờm sư tử, bằng một phép màu, - vua Peter nói, - Aslan đã đặt một cột đèn ở cái nơi cây cối mọc tươi tốt và cao lớn đến nỗi nếu đèn có thắp sáng đi chăng nữa, thì nó cũng chẳng chiếu được ánh sáng xuống cho con người. - Thưa bệ hạ, - nữ hoàng Lucy lên tiếng, - có vẻ như cái cột này được chồng ở đây trước và ngọn đèn kia được treo lên thì ở đây cây cối vẫn còn rất thấp, hoặc mặc thưa hơn, hoặc chẳng có cây cối gì hết. Bởi vì đây là một cánh rừng non trẻ còn cái cột đèn kia thì đã quá lâu đời rồi. Cả bốn dừng lại trầm tư nhìn cột đèn. Đoạn vua Edmund nói: - Ta không rõ chuyện này lắm, nhưng ngọn đèn trên cái cột này có một tác động lạ lùng đến ta. Một ý nghĩ vụt đến trong đầu ta rằng ta đã nhìn thấy nó trước đây rồi, hình như trong một giấc mơ hoặc trong một giấc mơ của những giấc mơ. - Đúng thế, - tất cả cũng kêu lên, - ta cũng có cảm giác như vậy. - Hơn nữa, - nữ hoàng Lucy nói, - nó sẽ không ra khỏi đầu ta nếu chúng ta đi qua cột đèn này. Vậy thì điều đó có nghĩa là hoặc chúng ta sẽ có những cuộc phiêu lưu kỳ lạ hoặc sẽ có một sự thay đổi lớn trong tương lai của mỗi chúng ta. - Hoàng muội, - vua Edmund nói, - ta chia sẻ với muội cũng cái suy nghĩ đó. - Và ta nữa, - nữ hoàng Susan nói, - nhưng theo ý kiến của ta, chúng ta nên quay về chỗ buộc ngựa và thôi không đuổi theo con hươu trắng nữa. - Hoàng muội, - vua Peter lên tiếng, -

https://thuviensach.vn

trong vấn đề này ta xin hoàng muội tha thứ cho ta. Chưa bao giờ, kể từ ngày chúng ta lên làm vua và nữ hoàng ở Narnia mà chúng ta lại không giải quyết những vấn đề trọng đại như các trận chiến, những bữa đại tiệc, những trận đấu võ, việc phân định phải trái và có vẻ như mọi chuyện đều tốt đẹp. Nhưng bao giờ cũng vậy, đồng thời với việc chúng ta đạt được một cái gì thì lại có một cái gì khác cần hướng tới. - Hoàng tỉ, - nữ hoàng Lucy xen vào, - huynh trưởng của chúng ta nói rất chí lý. Với ta thật đáng hổ thẹn nếu vì bất cứ nỗi sợ hãi nào hay nguy cơ nào mà chúng ta phải từ bỏ không đi theo một con vật tuyệt đẹp và chúng ta mong muốn. - Ta cũng có ý này, - vua Edmund phụ họa, - và ta tha thiết muốn tìm ra ý nghĩa của việc này. Vì nó ta sẵn sàng từ bỏ viên kim cương đẹp nhất ở toàn Narnia và trên tất cả các đảo. - Như vậy nhân danh Aslan, - nữ hoàng Susan nói, - nếu tất cả đồng lòng thì chúng ta hãy đi tiếp và đón nhận bất cứ cuộc phiêu lưu nào rơi xuống chúng ta. Thế là bốn anh em vua chúa đi tiếp vào rừng sâu và trước khi họ đi quá xa, tất cả thình lình nhớ lại nhớ lại một vật mà họ từng nhìn thấy gọi là cột đèn. Trước khi bước thêm khoảng hai mươi bước nữa họ nhận ra không phải là họ tìm đường đi qua các cành cây mà lại đi qua những lớp áo khoác. Một phút sau cả bốn lóng ngóng đi qua cánh cửa tủ bước vào căn phòng trống trải, không còn là các vua và nữ hoàng và chỉ là Peter, Susan, Edmund, Lucy trong bộ quần áo cũ. Vẫn là cái ngày ấy, giờ ấy khi tất cả ùa vào trốn trong tủ áo. Bà Macready và khách tham quan vẫn nói chuyện sôi nổi ngoài hành lang, may họ không bước vào căn phòng để trống làm gì và bọn trẻ không bị phát hiện. Câu chuyện đến đây có lẽ cũng đã kết thúc được rồi nếu bọn trẻ không cảm thấy cần phải giải thích với giáo sư tại sao bốn cái áo khoác trong cái tủ của ông lại biến mất. Giáo sư là một người rất đặc biệt, ông không bảo chúng là ngu ngốc cũng không quy tội chúng nói láo mà hoàn toàn tin vào câu chuyện đó. - Không, - ông nói, - bác không nghĩ việc quay lại Narnia qua tủ áo để lấy lại mấy cái áo là việc làm khôn ngoan. Các cháu không nên quay lại Narnia bằng con đường này. Mà những cái áo ấy cũng chẳng dùng lại được nếu các cháu có thể làm thế. Cái gì à? Phải, tất nhiên các cháu sẽ quay lại Narnia lần nữa, vào một ngày nào đó. Một khi đã là vua ở Narnia thì sẽ mãi là vua ở đấy. Nhưng đừng cố làm

https://thuviensach.vn

như vậy thêm một lần nữa. Cái gì phải đến sẽ xảy đến vào lúc các cháu không hề mong đợi. Đừng bàn tán quá nhiều về chuyện này dẫu là giữa các cháu với nhau chăng nữa. Cũng đừng đề cập đến chuyện này với bất cứ ai trừ phi là các cháu thấy họ cũng có những cuộc phiêu lưu tương tự. Đó là cái gì? Rồi các cháu có hiểu hết không? Ồ, các cháu rồi sẽ hiểu tất tật. Những điều kỳ lạ người ta nói - kể cả những niềm vui của họ - sẽ bộc lộ những điều bí mật. Hãy mở to mắt ra mà nhìn. Trời đất ạ, không hiểu ngày nay người ta dạy các cháu những gì ở trường? Và thế là câu chuyện về cuộc phiêu lưu trong tủ áo đến đây là hết. Nhưng nếu giáo sư nói đúng thì đấy mới chỉ là bắt đầu những cuộc phiêu lưu ở Narnia. Hết tập 2

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 33

Đ

ây là câu chuyện phiêu lưu xảy ra ở Narnia, Calormen và những miền đất ở giữa hai đất nước này vào thời đại Vàng khi Peter Đại đế trị vì xứ Narnia cùng vua Edmund, nữ hoàng Susan và nữ hoàng Lucy. Ngày ấy, ở miền nam xa xôi của xứ Calormen, bên một cái vịnh nhỏ ăn ra biển, có một người đánh cá nghèo khổ tên là Arsheesh, ở cùng với lão có một thằng bé gọi lão là cha. Tên thằng bé là Shasta. Hầu như ngày nào Arsheesh cũng chèo thuyền ra khơi đánh cá từ lúc trời tờ mờ sáng, đến chiều tối, lão thắng con lừa của mình vào một cỗ xe, chất lên xe đầy cá tươi và đi một chặng đường chừng một dặm hoặc xa hơn một chút về phía nam vào trong làng bán cá. Nếu việc buôn bán diễn ra suôn sẻ, lão sẽ về nhà với tâm trạng vui vẻ và chẳng nói gì với Shasta, nhưng nếu việc buôn bán ế ẩm, lão sẽ moi ngay ra lỗi của nó và có thể sẽ thượng cẳng chân, hạ cẳng tay với nó. Bao giờ chẳng dễ tìm ra lỗi của nó vì mọi việc trong nhà đều đến tay nó: vá và giặt lưới này, nấu cơm nấu nước này, quét dọn, lau chùi ngôi nhà nhỏ mà hai người cùng chung sống này. Shasta chẳng hề quan tâm đến bất cứ cái gì nằm ở phía nam ngôi làng của nó, bởi vì nó đã từng đi với ông Arsheesh một hoặc hai lần đến đó và nó biết rằng chẳng có cái gì thú vị ở đấy hết. Ở đó nó cũng gặp những người đàn ông giống như cha nó mặc những chiếc áo choàng dài, nhơ bẩn, đi những đôi guốc mộc để tòe cả những ngón chân ra ngoài, đầu đội khăn, râu để dài, nói nhẩn nha từng tiếng một về những chuyện chán ngắt. Nhưng Shasta lại quan tâm đến tất cả những gì nằm ở phía bắc bởi vì chưa từng có ai đi về hướng này và nó cũng không được phép đi đến đấy. Khi nó ngồi ở ngoài sân vá lưới một mình, nó thường háo hức nhìn về hướng bắc. Bạn sẽ chẳng nhìn thấy bất cứ thứ gì ngoài một cái dốc cỏ mọc um tùm dẫn đến một đỉnh đồi trọc và xa hơn nữa là bầu trời, có lẽ còn có một vài con chim bay qua liệng lại trên đầu. Đôi khi nếu có Arsheesh ở đây Shasta khẽ hỏi: - Ôi cha ơi, có cái gì ở phía sau quả đồi kia

https://thuviensach.vn

vậy? Khi ấy, nếu lão đánh cá ở trong một tâm trạng bực bội lão sẽ cho nó một cái bạt tai và bảo nó hãy chú tâm vào công việc. Còn nếu đang cao hứng hoặc khoan khoái trong long thì lão lại nói: - Ôi con trai, đừng cho phép đầu óc mình trở nên lộn xộn vì những câu hỏi vô ích. Bởi vì có một nhà thơ đã nói: Tập trung cho công việc là cội rễ của sự giàu có còn những ai hỏi những câu bâng quơ chẳng liên quan gì đến mình chỉ giống như lái con tàu của sự điên rồ đâm vào dải đá ngầm của sự bần cùng. Shasta thì nghĩ phía sau ngọn đồi kia chắc chắn phải có một bí mật thú vị nào đó mà cha nó muốn giấu nó. Thực ra, người đánh cá nói như vậy vì lão cũng chẳng biết có cái gì nằm ở phía bắc. Mà lão cũng chẳng thèm bận lòng. Lão có một lối suy nghĩ rất chi là thực tiễn. Một hôm, có người lạ từ phương nam đi tới, người này không có bất cứ một điểm chung nào với những người đàn ông mà Shasta đã gặp. Ông ta cưỡi một con ngựa đốm, nom ra dáng một con ngựa chiến khỏe mạnh, bờm rủ xuống, đuôi dài, bàn đạp và yên cương đều có giát bạc trắng. Người khách lạ đội mũ nhà binh, đầu nhọn bằng kim loại của cái mũ trụ chĩa lên từ khoảng giữa của cái khăn quấn đầu bằng lụa và ông ta mặc một cái áo giáp có dây xích. Ở một bên hông, ông ta đeo lủng lẳng một cây mã tấu chạm trổ, sau lưng đeo một cái khiên tròn có đóng những cái mấu bằng đồng. Tay phải ông nắm chặt một cái giáo. Người lạ có nước da màu bánh mật nhưng điều này không làm cho Shata ngạc nhiên, bởi vì tất cả mọi người ở Calormen đều có nước da thẫm như thế; điều làm nó thắc mắc là bộ râu nhuộm màu đỏ, quăn quăn và bóng nhẫy bởi một loại dầu xức có mùi thơm. Nhưng lão đánh cá Arsheesh thì căn cứ vào cái vòng vàng đeo trên cổ tay người lạ mà biết ông ta là một Tarkaan tức là một lãnh chúa lớn; thế là lão quỳ mọp trước mặt người khách, thấp đến nỗi râu chạm cả xuống đất và ra dấu cho Shasta cùng quỳ theo. Người khách lạ yêu cầu được ngủ nhờ một đêm và tất nhiên người đánh cá đâu dám khước từ. Tất cả những món ngon lành được dọn ra trước mặt Tarkaan (mà ông ta cũng chẳng thèm chú ý đến nhiều), còn Shasta như bao giờ cũng thế, mỗi khi người đánh cá có khách, chỉ được nhận một khoanh bánh mì khô và cái lệnh trốn đi cho khuất mắt. Trong những trường hợp này nó thường ngủ với con lừa trong cái chuồng lừa nhỏ có cài then. Nhưng chiều hôm ấy còn quá sớm

https://thuviensach.vn

để đi ngủ và Shasta đến tuổi ấy mà còn chưa được biết rằng nghe lén sau các cánh cửa là một việc làm sai trái, bèn ngồi bên ngoài ghé tai vào một khe hở của bức tường gỗ nghe lỏm câu chuyện giữa cánh đàn ông với nhau. Đây là những gì mà nó nghe được. - Này ông chủ nhà, - Tarkaan nói, - tôi muốn mua thằng bé nhà ông. - Ôi thưa ông chủ, - người đánh cá đáp, - (và Shasta biết cùng với giọng điệu này một cái vẻ tham lam bao giờ cũng hiện lên rõ mồn một trên khuôn mặt cha nó) – có cái giá nào khiến kẻ tôi tớ nghèo hèn của ngài bán đi đứa con duy nhất, người thân duy nhất, chỗ tựa nương duy nhất lúc về già? Chẳng phải là một trong những nhà thơ của chúng ta đã nói: “Tình cảm tự nhiên mạnh hơn món súp và đứa con trai duy nhất quý hơn ngọc đỏ” đó sao? - Quả có thế. – Khách đáp giọng khô khan. – Nhưng có một nhà thơ khác lại nói: Kẻ nào mưu toan đánh lừa sự khôn ngoan đã mang sẵn trên lưng tai họa”. Thôi đừng có nhét thêm vào cái miệng già nua của lão những lời dối trá nữa, thằng bé này không phải là con lão bởi vì đôi má lão đen sạm chẳng kém gì ta, còn thằng bé này lại đẹp đẽ da trắng trẻo không khác gì cái bọn người man rợ đáng bị nguyền rủa nhưng lại có vẻ ngoài đẹp đẽ miền bắc xa xôi kia. - Đúng như một câu danh ngôn đã nói rằng, - người đánh cá lại leo lẻo, - thanh gươm không qua khỏi tấm khiên và con mắt của sự thông thái chọc thủng tất cả sự giả trá! Ôi vị khách lỗi lạc của tôi, hãy biết rằng ví nghèo rớt mồng tơi mà tôi không thể lấy vợ và có con. Nhưng cũng vào cái năm mà Tisroc (Thánh thượng vạn tuế, vạn vạn tuế) bắt đầu triều đại thịnh trị và nhân đức của mình, có một đêm rằm trăng đẹp đến mức làm hài lòng các vị thánh thần nhưng lại tước mất giấc ngủ của tôi. Vì thế tôi rời khỏi cái giường trong túp lều rách nát này đi ra ngoài bãi biển hòng làm cho mình khuây khỏa bằng cách ngắm nhìn mặt biển, vầng trăng và hít thở không khí se lạnh ban đêm. Chợt tôi như nghe thấy tiếng mái chèo khua nước của một con thuyền đang bơi về phía mình và sau đó là một tiếng kêu yếu ớt. Chỉ một lát sau, con sóng đẩy vào bờ một con thuyền nhỏ, trên chẳng có gì ngoài một người đàn ông ốm nhách vì vừa đói vừa khát – người này dường như vừa tắt thở trước đấy (bởi vì thi thể ông ta còn âm ấm) – một bình nước bằng da không còn lấy một giọt và một đứa trẻ vẫn còn thoi thóp. “Không còn nghi ngờ gì nữa”,

https://thuviensach.vn

tôi nghĩ, “Những kẻ khốn khổ này vừa thoát khỏi một vụ đắm tàu, nhưng nhờ vào sự sắp đặt đáng kính phục của các vị thánh thần, người đàn ông này đã chịu đói khát để cho đứa trẻ này được sống sót, ông ta đã trút hơi thở cuối cùng khi nhìn thấy đất liền.” Như vậy, nhờ noi theo và luôn ghi nhớ rằng thánh thần không bao giờ quên không thưởng cho những ai giúp đỡ kẻ khốn và cũng cảm động bởi một tình thương yêu (bởi vì kẻ đầy tớ của ngài là một người đàn ông có trái tim mềm yếu, vị tha…) - Im đi, hãy để những lời dông dài ấy cho những lời cầu nguyện của ngươi. – Tarkaan cắt ngang. – Biết ngươi nhặt thằng bé về nuôi thế là đủ. Và thằng bé ấy đã đền lại hạt cơm ngươi cho nó ăn gấp mười lần, bằng chính lao động của nó – như ai cũng có thể thấy rõ. Còn bây giờ thì nói ngay cho ta biết ngươi đòi cái giá bao nhiêu bởi vì những lời lẽ ba hoa của ngươi làm rác tai ta lắm. - Ngài đã rất khôn ngoan khi nói rằng lao động của thằng bé đối với tôi là một cái gì không thể đo hết giá trị, điều này cũng sẽ được tính thêm vào cái giá ấy. Bởi vì nếu bán nó đi thì không còn gì phải nghi ngờ hoặc là tôi phải mua lại một đứa khác hoặc là phải thuê một nhân công để làm công việc của nó. - Ta sẽ trả cho ngươi 15 đồng. – Tarkaan nói. - Mười lăm đồng! – Arsheesh kêu lên bằng một giọng nửa như rên rỉ, nửa như kêu gào. – Mười lăm đồng để nương tựa khi tuổi già sức yếu, để đem lại niềm vui trong mắt tôi. Đừng có chế giễu bộ râu bạc của tôi như thế Tarkaan, dẫu ngài có muốn như vậy. Cái giá của tôi là 70 đồng. Nghe đến đây Shasta đứng dậy nhón chân bỏ đi. Nó đã nghe đủ những điều cần nghe bởi vì nó biết tỏng những chuyện mặc cả trong làng và biết rõ nó sẽ diễn ra như thế nào. Chắc chắn thì cuối cùng Arsheesh sẽ bán nó với cái giá nhiều hơn 50 đồng và ít hơn 70 đồng. Rằng ông ta và Tarkaan sẽ mất đến hàng giờ để đi đến thỏa thuận đó. Chắc bạn cũng không cần phải mường tượng ra nỗi lòng của Shasta. Nó cũng như bạn và tôi rất xót xa nếu nghe được sự trao đổi trong đó cha mẹ ruột bán chúng ta đi làm nô lệ cho nhà người. Có một điều, cuộc sống hiện tại của nó không khá hơn hoàn cảnh của một kẻ tôi đòi là bao; với tất cả những gì nó biết thì người khách lạ có tác phong quyền quý cưỡi trên con ngựa đẹp này có thể đối xử với nó còn tử tế hơn Arsheesh. Còn một điều nữa, câu chuyện về việc tìm thấy nó trên một con thuyền khiến nó rất hào hứng và có một

https://thuviensach.vn

cái như là một sự giải thoát. Nó thường cảm thấy băn khoăn bối rối bởi vì nó không sao yêu thương được người mà nó vẫn gọi là cha và theo chỗ nó biết thì một đứa con trai cần phải yêu thương cha mình. Bây giờ thì rành là nó không có một mối quan hệ nào với ông ta. Điều này giải phóng nó ra khỏi một vấn đề đè nặng lên lương tâm nó. - Vậy ra mình có thể là một người nào đó, - nó nghĩ, - có thể là con trai của một Tarkaan hoặc là con trai của chính Tisroc (Thánh thượng vạn tuế, vạn vạn tuế) – hoặc là con trai của một vị thần! Nó đang đứng ngoài bãi cỏ trước túp lều trong khi nghĩ ngợi những chuyện này. Ánh chiều chạng vạng. Đêm phương nam buông xuống rất nhanh, vài vì sao đã hiện lên trên nền trời, nhưng ráng chiều hôm vẫn còn bảng lảng cuối chân trời phía tây. Cách chỗ nó đứng không xa, con ngựa của người khách lạ, được cột tạm vào một cái vòng sắt gắn trên vách chuồng gia súc đang gặm cỏ. Shasta bước đến gần, vỗ vỗ lên cổ nó. Con ngựa vẫn tiếp tục bứt từng nạm cỏ không thèm chú ý đến nó. Rồi có một ý nghĩ khác lóe lên trong đầu nó, không hiểu cái ông Tarkaan này thuộc loại người nào? – Nó nói to lên thành tiếng. – Thật là tuyệt vời nếu ông ta là một người tử tế. Mấy người nô lệ ở nhà chúa đất đằng kia chẳng phải làm lụng gì nhiều. Họ mặc những bộ quần áo rõ đẹp và ngày nào cũng được ăn thịt. Có thể ông ấy sẽ đưa mình đi ra trận, rồi mình sẽ xông pha nơi chiến trường, cứu sống ông ấy, sau đó… sau đó ông ấy sẽ giải phóng cho mình và nhận mình làm con, ban cho mình một tòa lâu đài, một cỗ xe và một bộ áo giáp. Nhưng mà, nếu ông ta là một người cực kỳ độc ác thì sao? Ông ta có thể xiềng mình lại, bắt mình phải lao động khổ sai, ước gì mình có thể biết được. Làm sao có thể biết rõ đây? Mình đoán con ngựa này biết, nếu như nó có thể nói được. Con ngựa ngẩng đầu lên, Shasta vuốt ve cái mũi mịn như satanh của nó: - Ước gì ngươi có thể nói được, anh bạn già ạ! Và rồi trong vòng một giây nó ngỡ như mình đang nằm mơ, bởi vì ngựa nói một cách rõ ràng, dù với cái giọng ồm ồm trầm và đục: - Nhưng tôi có thể nói được. Shasta nhìn chằm chằm vào đôi mắt to của con ngựa. Mắt nó cũng mở to gần bằng mắt ngựa và một nỗi kinh ngạc không thể diễn tả được. - Làm thế nào mà anh có thể nói được? - Suỵt! Đừng có gào tướng lên như thế. Ở quê hương tôi khó mà kiếm ra được con ngựa nào không biết nói. - Vậy quê

https://thuviensach.vn

hương anh nằm ở đâu vậy? - Narnia, - cái giọng ồm ồm của con ngựa ngân lên, - mảnh đất hạnh phúc Narnia – Narnia của những đỉnh núi mọc đầy bụi thạch nam, những sườn dốc mọc đầy húng dây, Narnia của bao nhiêu dòng sông lớn nhỏ, những thung thũng nước ngập xâm xấp, những hang động rêu phong, những cánh rừng già sâu hun hút vang lên tiếp đập búa chan chát của những chú lùn. Ôi, cái không khí thần tiên của Narnia! Một giờ sống ở đấy còn tốt đẹp hơn một ngàn năm sống ở Calormen! – Ngựa dừng lại với một tiếng hí nghe như một tiếng thở dài não ruột. - Vậy tại sao anh lại đến đây? - Bị bắt cóc hay bị ăn trộm hoặc bị sập bẫy, cậu muốn gọi thế nào thì tùy. Lúc ấy tôi còn là một chú ngựa non. Mẹ đã cấm tôi không được lang thang xuống những sườn dốc phía nam, đi vào đất Archenland hoặc đi xa hơn nhưng tôi đâu có nghe. Thế là nhân danh Bờm Sư Tử tôi đã phải trả giá cho sự ngu xuẩn của mình. Suốt bao nhiêu năm qua tôi đã phải làm tôi tớ cho con người, che dấu bản chất thật mà giả ngô giả ngọng giả ngây giả điếc như lũ ngựa câm điếc của họ. - Tại sao anh không bảo cho họ biết anh là ai? - Tôi đâu có ngu như vậy. Một khi người ta biết tôi có thể nói được, họ sẽ đem tôi ra trưng ngoài hội chợ và canh chừng tôi kỹ hơn bao giờ hết. Cơ hội trốn thoát cuối cùng đã qua rồi. - Tại sao? – Shasta vừa mới bắt đầu nhưng ngựa đã cắt ngang. - Coi này, tại sao chúng ta lại phí vào những câu hỏi vô bổ như vậy? Cậu muốn biết về ông chủ của tôi, Tarkaan Anradin? Vậy thì, ông ta là người xấu. Không chỉ quá xấu với tôi bởi vì người ta không thể đối xử tệ bạc như vậy với một con ngựa hiếm có như tôi. Nhưng có lẽ cậu cứ chết ngay tối nay còn hơn là làm đầy tớ trong nhà ông ta ngày mai. - Nếu vậy, tốt hơn cả là hãy cao chạy xa bay. – Shasta nói, mặt tái đi. - Phải, nên làm thế, nhưng tại sao không bỏ trốn cùng tôi? - Vậy ra anh cũng muốn bỏ chạy? - Phải, nếu cậu cùng đi với tôi. Đây là cơ hội cho cả hai chúng ta. Cậu xem đấy nếu tôi chạy rông mà không có người cưỡi, dân tình trông thấy sẽ nói ngay: “Rõ là một con ngựa bị lạc!” thế là họ vắt chân lên cổ mà đuổi theo tôi. Với một người điều khiển, tôi có cơ hội chạy trốn trót lọt. Đây là chỗ cậu giúp tôi, mặt khác, cậu không thể đi xa với đôi chận vụng dại kia (đôi chân người sao mà vô nghĩa lí thế nhỉ) mà không bị tóm. Ngồi trên mình tôi cậu có thể bỏ xa bất cứ một con ngựa nào trên đất nước

https://thuviensach.vn

này. Đấy là chỗ tôi giúp cậu. Mà này, tôi hy vọng cậu biết cưỡi ngựa. - Có, tất nhiên. Ít nhất thì tôi cũng đã từng cưỡi lừa. - Cưỡi trên cái gì? – Ngựa hí lên với một vẻ bị xúc phạm (Ít nhất thì nó cũng có ý đó. Còn câu nói của nó vang lên trong một tiếng hí kéo dài "Cưỡi c-á-i g-ì-ì-ì-ì?" Những con ngựa biết nói bao giờ cũng có cái xấc xược nhất là khi chúng nổi giận). - Nói một cách khác, - ngựa tiếp tục, - cậu cóc biết cưỡi ngựa gì hết. Đó là một điểm bất lợi. Thôi được, tôi sẽ dạy cậu dọc đường vậy. Nếu cậu không biết cưỡi ngựa, vậy cậu có biết ngã không? - Tôi cho rằng ai cũng có thể ngã được. - Tôi muốn nói cậu có thể ngã rồi đứng dậy mà không mít ướt để rồi lại dám trèo lên lưng ngựa, lại bị ngã mà vẫn không sợ bị tôi hất xuống đất không? - Tôi… để tôi thử xem sao. – Shasta ngập ngừng. - Con vật nhỏ bé đáng tội nghiệp, - ngựa nói với giọng dịu hơn, - tôi quên mất cậu cũng chỉ là một nhóc con. Chúng ta sẽ khơi dậy một kỵ sỹ giỏi trong cậu vào đúng thời điểm. Còn bây giờ chúng ta không nên cắm cổ chạy ngay, hãy chờ đến khi hai kẻ trong lều kia đều ngủ cả. Trong khi đó chúng ta có thể lên kế hoạch. Ông chủ Tarkaan của tôi đang trên đường đi đến phía bắc, đến một thành phố lớn, đó là Tashbaan, kinh đô của Tisroc… - Nhưng mà… - Shasta nói bằng một giọng như bị sốc, - chẳng phải anh cần phải nói thêm "Thánh thượng vạn tuế, vạn vạn tuế" hay sao? - Để làm gì? Tôi là một công dân Narnia tự do. Tại sao tôi phải nói theo giọng lưỡi của bọn nô lệ và bọn ngu xuẩn nhỉ? Tôi đâu có muốn ông ta trường sinh bất tử mà tôi cũng biết rõ là ông ta không thể sống mãi cho dù tôi có thực lòng mong muốn thế. Và tôi có thể thấy cậu cũng là một người dân miền Bắc như tôi cho nên cái khẩu hiệu miền Nam ấy thì miễn nhé. Bây giờ quay lại kế hoạch của chúng ta. Như tôi đã nói, người kia đang đi về hướng bắc tới Tashbaan. - Điều đó có nghĩa là ta nên đi về hướng nam? - Tôi không cho là thế. Cậu xem, lão ta nghĩ tôi cũng câm điếc và ngu xuẩn như những con ngựa khác của lão. Bây giờ nếu quả tôi là như thế thì ngay khi được bứt dây xích tôi sẽ quay về nhà, trở lại cái chuồng và bãi cỏ của mình; trở lại lâu đài của lão cách đây 2 ngày đường về phía nam. Phải, đó là nơi lão sẽ quay lại tìm tôi. Lão không bao giờ nghĩ đến chuyện tự tôi lại chạy về phương bắc. Và dù sao thì lão cũng nghĩ có một kẻ nào đó trong các thôn làng dọc đường trông thấy lão cưỡi

https://thuviensach.vn

ngựa đi qua đã theo đến tận đây bắt trộm tôi. - Hoan hô. Như vậy chúng ta sẽ đi về phương bắc. Suốt đời tôi chỉ ao ước được đi về phương đó. - Tất nhiên rồi. Điều đó có trong máu cậu. Tôi chắc cậu là một dân miền Bắc thật sự. Nhưng đừng có la to thế. Tôi nghĩ bọn họ sẽ đi ngủ ngay thôi. - Để tôi lén quay lại đấy thăm dò xem sao. – Shasta gợi ý. - Đó cũng là một ý tốt. Nhưng cẩn thận đừng để bị tóm đấy. Lúc này trời đã tối hẳn, không gian vắng lặng như tờ ngoại trừ tiếng sóng vỗ vào bờ, một điều mà Shasta khó nhận ra vì nó đã nghe tiếng động này ngày cũng như đêm, lâu như nó có thể nhớ được. Lúc nó đến gần, túp lều của người đánh cá đã tắt hết ánh lửa. Nó đứng ở cửa trước nghe ngóng, không có động tĩnh gì. Khi đi vòng đến cái cửa sổ duy nhất, nó có thể nghe thấy, sau một hai giây, âm thanh quen thuộc của tiếng ngáy rít lên từng hồi của người đánh cá già. Thật ngộ nghĩnh khi nghĩ rằng tất cả sẽ tốt đẹp, nó sẽ không bao giờ phải nghe tiếng ngáy này nữa. Shasta nín thở không phải là không thấy buồn buồn, nhưng niềm vui vẫn lấn át nỗi buồn. Nó nhẹ bước trên bãi cỏ, đến chỗ chuồng lừa, mò mẫm tìm chìa khóa ở nơi mà nó biết vẫn thường giấu chìa khóa. Nó thận trọng mở khóa, tìm thấy bộ yên cương đã được cho vào trong chuồng, khóa kín suốt đêm. Nó cúi xuống, hôn lên mũi con lừa: “Tao xin lỗi, chúng tao không thể đem mày theo.” - Rốt cuộc cậu cũng tới. – Ngựa lên tiếng khi nó đến bên cạnh. – Tôi đã bắt đầu tự hỏi là không biết có chuyện gì xảy ra với cậu chứ. - Tôi đến để lấy mấy món đồ của anh trong chuồng. Bây giờ anh có thể bảo tôi cách đặt yên cương. Trong vòng vài phút, Shasta vào việc, thận trọng tránh không cho nhạc ngựa rung lên, trong khi ngựa nói như thế này: “Thắt đai chặt hơn nữa” - “Cậu sẽ thấy một cái khóa ở phía dưới.” – “Cậu cần phải làm cho bàn đạp ngắn hơn một chút.” Khi tất cả đã được làm xong, ngựa nói: - Bây giờ chúng ta đã có bộ dây cương để điều khiển, nhưng cậu không cần dùng đến nó. Hãy buộc vào dưới yên, lỏng thôi để tôi có thể làm điều mà mình muốn với cái đầu của mình. Hãy nhớ là cậu không được đụng đến bộ dây cương đấy. - Nếu vậy thì nó sinh ra để làm gì? - Thường thì dùng để điều khiển tôi. Nhưng bởi vì tôi định làm tất cả để tự định hướng lộ trình, vì thế cậu vui lòng giữ bàn tay cho chính mình thôi. Còn nữa, tôi sẽ không cho phép cậu được nắm bờm tôi đâu. - Nhưng mà nếu tôi không

https://thuviensach.vn

được cầm cương cũng không được nắm bờm, thế tay tôi biết dung vào việc gì? - Cậu cứ nắm lấy đầu gối của mình ấy. Đó cũng làm một mẹo trong thuật cưỡi ngựa. Kẹp hai đầu gối vào lườn tôi, chặt như cậu có thể cố được; ngồi thẳng lưng, thẳng đuỗn như khúc cây ấy, giữ chặt hai khuỷu tay. À mà này, cậu làm gì với đinh thúc ngựa vậy? - Móc vào gót chân. Ít nhất thì tôi cũng biết được điều này. - Vậy thì hãy tháo ra và cho vào trong cái túi yên. Chúng ta có thể bán lấy tiền khi đến Tashbaan. Sẵn sàng chưa? Bây giờ tôi nghĩ cậu có thể trèo lên được rồi. - Ôi, anh cao kinh khủng. – Shasta vừa thở phì phò vừa nói sau khi cố gắng đầu tiên của nó gặp thất bại. - Này tôi là một con ngựa hẳn hoi nhé. Bất cứ ai cũng có thể nghĩ tôi là một đụng cỏ khô nếu căn cứ vào cái cách cậu cố trèo lên lưng tôi. Đấy, bây giờ thì khá hơn rồi. Ngồi yên và nhớ những gì tôi bảo cậu về cái đầu gối đấy. Thật buồn cười khi nghĩ là tôi, từng mang trên mình lính kỵ binh xông pha trận mạc và thắng bao cuộc đua bây giờ lại mang một cái bao khoai tây như cậu trên lưng chứ. Dù sao thì cũng xuất phát thôi. – Ngựa cười khùng khục trong cổ, không hề có ác ý. Chắc chắn là cuộc hành trình đêm hôm ấy được bắt đầu một cách thận trọng. Đầu tiên ngựa đi về hướng nam, từ cái chòi của người đánh cá tới một con sông nhỏ chảy ra biển, ngựa khôn ngoan để lại những dấu chân trên bùn chỉ về hướng nam. Nhưng ngay khi ra đến giữa khúc sông cạn ngựa đã quay lại lội ngược dòng và đi tiếp cho đến khi cách túp lều đánh cá chừng một trăm mét. Sau đó, ngựa chọn bên bờ khô ráo không để lại dấu chân và đi về phía bắc. Rồi, vẫn với những bước đi thong thả, nó lại quay về phía lều, đi quanh lều, quanh một gốc cây, quanh chuồng lừa và dòng suối nhỏ, tất cả những nơi này – như Shasta đã biết rõ như lòng bàn tay – đều chìm trong bóng đêm xám tro của một đêm mùa hạ. Đến đây, người và ngựa phi thẳng lên đồi, đến cái bờ lũy bao giờ cũng là đường biên giới của cái thế giới mà Shasta đã biết. Nó không thể nhìn thấy cái gì phía trước trừ cỏ và một khoảng trời mở ra, trông cứ như không có điểm dừng: hoang dã, cô đơn và tự do. - Có thể nói, - ngựa nhận xét, - đây là một nơi dành cho một cuộc phi nước đại, phải không? - Ấy chớ, chưa phải vào lúc này. Tôi không biết làm sao. Làm ơn đi ngựa. Tôi còn chưa biết tên anh. - Breehy-hinny-brinny-hoohy-hah. – Ngựa đáp. - Tôi không thể gọi đầy đủ

https://thuviensach.vn

tên anh được. Hay là tôi gọi anh là Bree có được không? - Được, nếu đó là điều tốt nhất cậu có thể làm, tôi cho là đành phải thế thôi. Vậy tôi sẽ gọi cậu là gì? - Tôi tên là Shasta. - Hừm! – Bree nói. – Đó là một cái tên khó phát âm thật đấy. Nhưng bây giờ phải phi nước đại thôi. Như thế dễ dàng hơn chạy nước kiệu nhiều… nếu như cậu biết rõ, bởi vì cậu không phải đứng lên và bị ngã. Kẹp chặt hai đầu gối lại, mắt nhìn thẳng về trước ngay ở điểm giữa đôi tai tôi. Đừng có nhìn xuống đất. Khi cậu nghĩ mình sắp ngã chỉ việc kẹp hai đầu gối lại chặt hơn và ngồi thẳng hơn. Sẵn sàng chưa? Nào, vì Narnia và phương bắc. Tiến lên!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 34

Đ

ến gần trưa hôm sau thì Shasta bị đánh thức dậy bởi một cái gì âm ấm, mềm mềm lướt nhẹ trên mặt nó. Thằng bé mở mắt và thấy mình đang nhìn vào cái mặt dài dài của con ngựa; mũi và môi ngựa gần như chạm vào mặt nó. Chợt nó nhớ lại những sự kiện đầy kích động đêm hôm trước và ngồi nhổm dậy. Nhưng trong khi làm như thế, nó rên lên một tiếng đau đớn. - Ôi Bree! – Nó thở hổn hển. – Tôi đau quá đi mất. Khắp cả người… Tôi khó mà cử động được. - Chào anh bạn trẻ! – Bree nói. – Tôi e là cậu sẽ cảm thấy người hơi cứng một chút. Thật ra không phải là một cú ngã đâu. Cậu ngã dễ đến hàng chục lần ấy, cỏ ở vùng này thật êm, tốt bời bời nên rơi xuống đây gần như là một lạc thú. Chỉ có một lần không được êm ái lắm là khi ngã vào một bụi kim tước. Không… đây là một chuyến đi tự nó đã gay go ngay từ phút ban đầu… Bữa sáng thì sao? Tôi thì tôi chén rồi. - Ăn sáng mới chả ăn tối, mọi chuyện đều xoay ra thế này sao? – Shasta than vãn. – Tôi nói cho anh biết, tôi không sao cử động được. Nhưng con ngựa cứ rúc mãi cái mũi vào người thằng bé và dùng một móng gõ nhè nhẹ lên người nó cho đến lúc nó gượng đứng lên. Shasta đưa mắt nhìn quanh và bây giờ mới rõ nơi nó đang đứng. Sau lưng chúng là một bãi đất nhỏ mọc lên nhiều cây cối. Trước mặt là một vạt đất mềm, điểm lác đác những đóa hoa trắng chạy thoai thoải xuống sườn một vách đá… Rất sâu phía dưới – vì thế mà tiếng sóng xô vào bờ đá nghe rất yếu ớt, mờ nhạt – chính là mặt biển. Shasta chưa bao giờ nhìn xuống từ một độ cao như thế, cũng chưa bao giờ nhìn quá lâu đến thế. Bãi biển trải dài ra cả hai phía, hết mũi đất này đến mũi đất khác và ở những điểm này bạn có thể nhìn thấy bọt biển màu trắng chạy xô lên những tảng đá nhưng không gây nên một tiếng động nào vì khoảng cách quá xa. Những con hải âu chao liệng trên đầu, làm hơi ấm rung ring trên mặt đất. Đó là một ngày nóng nực. Nhưng cái mà Shasta quan tâm nhất là bầu không khí. Nó không biết là có thiếu mất một cái gì đó, mãi một lúc nó mới nhận

https://thuviensach.vn

ra là không có mùi cá trong không khí. Bởi vì lẽ tự nhiên cả khi ở trong nhà cũng như lúc ngồi giữa các tấm lưới nó chưa bao giờ xa cái mùi tanh tanh ấy từ hồi biết nghĩ đến giờ. Làn không khí mới mẻ này thật trong lành, sảng khoái và ngày hôm qua trở nên xa lơ xa lắc, xa đến nỗi trong giây lát nó quên đi những vết thâm tím và những thớ thịt đau nhức mà hỏi: - Này Bree, anh đã nói cái gì đó về bữa điểm tâm phải không? - Đúng, tôi đã nói thế. Tôi nghĩ cậu sẽ tìm thấy một thứ gì đó trong cái túi buộc sau yên ngựa. Nó treo trên cái cây kia nơi mà cậu đã treo lên vào đêm hôm qua – hoặc đúng hơn là vào sớm hôm nay. Chúng lục lại cái túi ngựa và kết quả rất đáng mừng – một miếng thịt chả, chỉ có điều hơi có mùi thiu, một chùm vả khô, một tảng pho mát xanh, một bình rượu nhỏ và một ít tiền, vào khoảng 40 đồng tất cả, một kho báu còn lớn hơn những gì Shasta đã từng thấy được. Trong lúc Shasta ngồi xuống – phần vì đau phần vì cẩn thận – lưng tựa vào gốc cây và bắt đầu tấn công món chả nướng, thì Bree với một vài nắm cỏ đứng bên cạnh bầu bạn với nó. - Không phải là một hành động trộm cắp khi dùng số tiền này chứ? Shasta hỏi. - Ồ, - ngựa nói, ngẩng đầu lên với cái mồm đầy cỏ, - tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này. Một con ngựa tự do và biết nói năng không thể có hành vi ăn trộm, hẳn thế. Chúng ta là tù nhân và những kẻ bị bắt giữ trên đất nước của kẻ thù. Số tiền này, suy cho cùng cũng là của ăn cướp, của phi nghĩa. Với lại làm sao cậu có được lương ăn nếu không có số tiền này? Tôi cho rằng như tất cả mọi người, cậu không thể ăn những món ăn có sẵn trong tự nhiên như cỏ và lúa yến mạch. - Tôi không ăn nổi. - Đã thử bao giờ chưa? - Có, tôi đã làm thế. Nuốt không nổi. Anh cũng không nhá nổi nếu anh là tôi. - Xem ra cậu chỉ là một con thú nhỏ kỳ quặc. Ôi, loài người các cậu! – Ngựa triết lý. Khi Shasta chén xong bữa sáng (thực ra còn ngon lành hơn bất cứ bữa ăn nào nó đã nếm qua), Bree nói: - Tôi nghĩ mình nên lăn lộn một vòng trước khi cậu lại đặt bộ yên cương lên người tôi. – Nói xong nó làm liền – Sướng quá, đã thật! – Nó nói, cọ cọ lưng xuống bãi cỏ vẫy cả bốn vó trong không trung. - Cậu cũng nên làm theo tôi. Một cách thư giãn tuyệt nhất đấy. Nhưng Shasta bật cười như nắc nẻ và nói: - Ôi trông anh thật tức cười khi nằm ngửa ra như thế. - Tôi chẳng nhìn thấy điều đó! – Bree nói. Nhưng đột nhiên nó lăn qua một bên,

https://thuviensach.vn

ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào mặt Shasta, rồi lại cúi đầu xuống ngẫm nghĩ. - Có thật là làm như thế trông rất tức cười không? Cậu không nghĩ như thế, đúng không? Đó quả là một việc mà ngựa biết nói không bao giờ làm – một trò vụng về, ngu ngốc mà tôi học được từ những con ngựa câm điếc. Thật là đáng sợ khi phát hiện ra tôi đã nhiễm phải những thói quen xấu, hạ đẳng trong khi tôi lại đang quay về Narnia. Cậu nghĩ sao, Shasta? Nói thật đi? Không phải nể nang e ngại gì đâu. Cậu có nghĩ là một con ngựa thật sự, một con ngựa tự do, một con ngựa biết nói, có thể lăn lộn như vậy không? - Làm sao tôi biết được? Với lại tôi nghĩ tôi chẳng nên bận tâm về điều đó nếu tôi là anh. Việc tôi quan tâm là chúng ta phải đi đến đó như thế nào. Anh biết đường chứ? - Tôi biết đường đến Tashbaan. Sau đó chúng ta phải… Nhưng thế nào chúng ta cũng vượt qua hoang mạc đó, đừng sợ. Tại sao à, lúc đó chúng ta sẽ thấy những rặng núi phía bắc. Cứ nghĩ đi. Nghĩ đến Narnia và miền Bắc. Chẳng có gì chặn được đường chúng ta đi. Tôi sẽ vui sướng lắm khi không phải đi qua Tashbaan. Chúng ta sẽ an toàn hơn khi tránh xa những thành phố lớn. - Chúng ta có thể tránh được không? - Không, nếu không đi theo con đường vòng vèo trong đất liền và con đường này sẽ dẫn chúng ta đến vùng đất canh tác và những đường giao thông chính, mà tôi lại không thông thuộc đường xá. Đi qua vùng này, chúng ta sẽ chẳng gặp gì ngoài cừu, thỏ, chim hải âu và vài thằng nhóc chăn cừu. À mà này, cậu đã chuẩn bị khởi hành chưa? Chân của Shasta đau nhức nhối khi nó đóng yên cương cho Bree và trèo lên yên ngựa, nhưng ngựa tỏ ra ân cần hơn, suốt buổi chiều hôm ấy nó bước đi những bước thong thả. Khi trời sẩm tối, người và ngựa đi xuống một cái dốc chạy xuống một thung lũng và trông thấy một ngôi làng. Trước khi vào trong làng Shasta xuống ngựa, đi tập tễnh mua một ổ bánh mì, một ít hành muối và củ cải muối. Ngựa thì tung tăng ngoài cánh đồng trong bóng chiều chạng vạng và gặp Shasta ở một chỗ cách xa nơi có người ở. Việc này đã có trong kế hoạch chung của cả hai vào đêm thứ hai. Đó là những ngày tươi đẹp đối với Shasta, mỗi ngày nó một cảm thấy khỏe hơn, hứng khởi hơn cho đến lúc rốt cuộc những cơ bắp của nó rắn chắc lại và nó không ngã oành oạch như trước nữa. Nhưng cho đến cuối kỳ luyện tập, Bree vẫn dài giọng chê nó ngồi trên lưng ngựa

https://thuviensach.vn

như một bao bột mì. (“Mặc dầu việc chạy trốn khá an toàn, anh bạn trẻ ạ, tôi vẫn lấy làm xấu hổ khi bị thiên hạ bắt gặp đi với cậu trên đường cái.”) Nhưng mặc cho những lời lẽ gay gắt, độc địa, Bree là một người thầy nhẫn nại. Không ai có thể dạy bạn cưỡi ngựa tốt hơn một con ngựa. Shasta học cưỡi ngựa nước kiệu, đi nước kiệu nhỏ, học nhảy và học cách ngồi dính vào lưng ngựa kể cả khi Bree bất thần dựng hai vó trước lên hoặc đột ngột chồm sang phải hay trái – một điều mà Bree bảo nó, là một việc mà bạn phải làm bất cứ lúc nào trong một trận đánh. Sau đó tất nhiên Shasta nài Bree kể cho nó nghe về những trận đánh, những cuộc giao tranh mà Bree mang Tarkaan giữa chốn hòn tên mũi đạn. Bree cũng kể cả về những cuộc hành quân bắt buộc, những lần phải lội qua những con sông chảy xiết, nhiệm vụ và những cuộc giao tranh dữ dội giữa các đội kỵ binh với nhau, trong những trường hợp ấy những con ngựa chiến cũng đánh nhau hết mình không kém gì con người. Là những nòi ngựa quý, chúng cũng được huấn luyện cách dùng răng, đá bổng và cả đá hậu một cách đúng lúc để làm sao cả người lẫn ngựa bên đối phương đều ngã lăn xuống dưới nhát kiếm hoặc cái rìu đánh trận phía quân ta. Nhưng Bree không muốn nói nhiều về những cuộc giao tranh như Shasta háo hức muốn nghe. (“Đừng nói nhiều về chuyện này, anh bạn trẻ ạ. Chỉ là những cuộc đánh nhau của Tisroc mà tôi phải tham gia với tư cách một tên nô lệ, một kẻ câm điếc không hơn không kém. Hãy trả tôi về những trận đấu ở Narnia, nơi tôi sẽ lao vào trận với tư cách là một con người tự do ở giữa những người của tôi. Đấy mới là những trận đấu đáng được nói đến. Narnia và miền Bắc. Ô hô, aha!!!”). Shasta sớm nhận ra là, một khi Bree nói bằng cái giọng đó thì y như rằng nó chuẩn bị phi nước đại. Sau khi họ cứ phiêu bạt như thế hết miền này sang miền khác, đi qua nhiều vịnh, mũi đất và làng mạc theo sức nhớ của Shasta thì vào tuần trăng sáng chúng bắt đầu đêm đi ngày nghỉ. Chúng để lại những vực sâu sau lưng và bắt đầu đi qua vùng bình nguyên rộng lớn có một khu rừng cách đường đi nửa dặm về phía tay trái. Biển giờ đây ẩn mình sau những cồn cát lúp xúp cũng cách chúng một khoảng cách tương tự. Chúng cứ rong ruổi như vậy được khoảng một giờ, thỉnh thoảng chạy nước kiệu, có khi đi bước một, đột nhiên Bree dừng lại: - Có chuyện gì vậy? - Shasta hỏi. - Suỵt! – Bree kêu

https://thuviensach.vn

lên, vươn dài cổ ra, dựng đứng đôi tai lên. – Này, cậu có nghe thấy gì không? Nghe đi! - Nghe như có tiếng một con ngựa khác, ở giữa chúng ta và khu rừng. – Shasta nói sau khi để ý lắng nghe được chừng một phút. - Phải, đó là một con ngựa, và đó cũng là điều mà tôi không thích. - Có thể đấy chỉ là một bác nông dân cưỡi ngựa về nhà trễ chăng? - Đừng có nói với tôi như thế. Đây không phải là một nông phu cưỡi ngựa, cũng không phải là một con ngựa nhà nông. Cậu có thể căn cứ vào âm thanh phát ra để suy đoán không hả? Đây là một kỵ sĩ thực sự đấy, Shasta. Tôi sẽ cho cậu biết đó là cái gì. Có một Tarkaan đang đi ngựa ngoài bìa rừng. Không cưỡi trên một con ngựa chiến – bước chân này quá nhẹ đối với một con ngựa chiến. Đây là một con ngựa cái nhà nòi, tôi dám đoán chắc như thế đấy. - Nhưng bây giờ nó đã dừng lại, bất kể nó là ngựa chiến hay ngựa nòi thì nó cũng đã dừng lại. - Cậu nói đúng, Shasta. Tại sao người đó dừng lại khi chúng ta vẫn tiếp tục phóng đi? Cậu bé ơi, tôi tin là có một ai đó cuối cùng đã bám gót chúng ta. - Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ? – Shasta thì thào hỏi. – Anh có nghĩ ông ta nhìn thấy chúng ta cũng như đã nghe thấy chúng ta không? - Không đâu, với ánh sáng như thế này và khi chúng ta đứng yên một chỗ. Nhưng nhìn kìa một đám mây đang bay đến. Tôi sẽ đợi cho đến khi nó che khuất mặt trăng. Rồi chúng ta sẽ nhẹ nhàng như một con chuột đi về bên phải, xuống bờ biển. Chúng ta có thể trốn giữa các cồn cát nếu điều xấu thi nhau kéo đến. Chúng đợi đến khi trăng hoàn toàn khuất sau một đám mây rồi, đầu tiên là những bước đi rón rén sau là nước kiệu nhỏ, người và ngựa đi xuống bãi biển. Đám mây trở nên dày hơn, đen hơn lúc ban đầu và chẳng bao lâu trời tối đen như mực. Đúng vào lúc Shasta đang bụng bảo dạ, “Bây giờ thì chúng ta chắc ở gần cồn cát rồi”, thì tim nó nhảy lên chẹn lấy cổ vì một âm thanh kinh hoàng đột ngột vang lên trong bóng tối trước mặt – một tiếng gầm nghe như bực bội, vừa buồn bã vừa hết sức dữ dội. Ngay lập tức Bree quay đầu phi thục mạng vào sâu trong đất liền. - Cái gì vậy? – Shasta thở hổn hển, hỏi. - Sư tử. – Bree đáp, không phi chậm lại mà cũng không ngoái đầu lại. Sau đó chẳng còn nghe thấy gì nữa ngoài tiếng vó ngựa ruổi mau, ruổi mau. Cuối cùng chúng phóng bạt mạng qua một khúc sông rộng, nông choẹt; Bree dừng lại khi sang đến bờ bên kia.

https://thuviensach.vn

Shasta nhận thấy toàn thân con ngựa run bần bật, mồ hôi toát ra như tắm. - Dòng nước này có thể đánh át mùi của chúng ta. – Bree vừa thở hồng hộc vừa nói sau khi đã hoàn hồn được phần nào. – Bây giờ chúng ta có thể đi thong thả được rồi. Trong lúc đi, Bree nói: - Shasta à, tôi lấy làm xấu hổ cho bản thân mình. Tôi đã hoảng sợ như một con ngựa Calormen điếc đặc, tầm thường. Thật thế. Tôi chẳng giống một con ngựa biết nói chút nào. Tôi không hãi gươm, giáo và tên bay nhưng tôi không thể chịu đựng được… loài vật này. Tôi nghĩ tôi sẽ chạy nước kiệu một chút. Tuy vậy, chỉ khoảng một phút sau nó đã chuyển sang phi nước đại và chẳng có gì phải ngạc nhiên vì chuyện đó. Bởi vì tiếng gầm lại vang lên, lần này thì từ phía cánh rừng bên tay trái. - Hai con! – Bree rên lên. Khi họ chạy nước kiệu được vài phút mà không nghe tiếng sư tử gầm nữa, Shasta nói: - Tôi biết! Con ngựa kia lúc này đang phi nước đại bên chúng ta. Chỉ cách chúng ta một khoảng cách ném một hòn đá thôi. - Thế… thì… tốt rồi… ồi! – Bree nói, vẫn thở hồng hộc. – Tarkaan… Tarkaan… sẽ có gươm… sẽ bảo vệ chúng ta. - Nhưng Bree, chúng ta cũng có thể bị sư tử giết cũng như bị bắt. Hoặc tôi có thể bị bắt. Người ta sẽ treo cổ tôi lên vì tội ăn trộm ngựa. – Shasta không sợ sư tử nhiều như Bree vì nó chưa gặp sư tử bao giờ, còn Bree thì đã gặp. Bree chỉ trả lời bằng cách khịt khịt mũi nhưng nó từ từ phi chệch về bên tay phải. Thật kỳ lạ, trong lúc đó con kia lại chệch đi về phía bên tay trái và khoảng cách giữa chúng được nới rộng ra. Nhưng đúng lúc đó lại nghe vang lên từ hai phía tiếng gầm của sư tử và ngay lập tức một con chạy sát lại bên phải, con kia chạy gần hơn về bên trái, khoảng cách giữa hai con ngựa gần lại. Hai con sư tử cũng ở đâu đây. Tiếng gầm của loài dã thú này nghe như gần ngay bên cạnh và dường như chúng dễ dàng theo kịp bước chạy nước rút của hai con ngựa. Chợt, đám mây trên đầu tản đi đâu hết. Trăng hiện ra, sáng đến kinh ngạc, soi vạn vật tỏ tường như dưới ánh sáng ban ngày. Hai con ngựa, hai kỵ sĩ trong đêm, bám sát nhau, quyết liệt như trong một cuộc đua. Sau này, Bree nói đó là một cuộc đua hay hơn bất cứ một cuộc đua nào ở Calormen. Bây giờ thì Shasta đã phó mặc tất cả cho hoàn cảnh, nó bắt đầu tự hỏi sư tử sẽ ăn thịt nó bằng cách ngoạm một hai miếng hay còn đùa nghịch với nạn nhân như một con mèo vầy vò một con

https://thuviensach.vn

chuột, và điều ấy nếu xảy ra sẽ đau đớn như thế nào. Cũng vào lúc đó một điều thỉnh thoảng vẫn xảy ra vào những khoảnh khắc kinh hoàng nhất, nó mở to các giác quan ghi nhận mọi chuyện. Nó thấy người kỵ sĩ kia là một người nhỏ nhắn, mảnh dẻ mặc áo giáp (dưới ánh trăng chiếc áo sáng lên lấp lánh). Người này cưỡi ngựa rất điệu nghệ. Và không để râu. Có một cái gì đó bằng phẳng và sáng loang loáng trải dài trước mặt họ. Trước khi Shasta có thời gian phán đoán xem đó là cái gì thì một cột sáng tung lên cao và nó thấy miệng mình đầy nước muối mằn mặn. Thì ra cái vật sang sáng ấy là một lạch nước dài nằm dọc bên bờ biển. Hai con ngựa lao xuống bơi, nước ngập đến đầu gối Shasta. Một tiếng gầm vang lên giận dữ phía sau họ, ngoái đầu nhìn lại, Shasta thấy một con vật có vóc dáng thật khủng khiếp, lông lá bờm xờm đứng thu mình bên mép nước, nhưng chỉ có một con. “Chắc chúng ta đã bứt được khỏi con kia.” – Shasta thầm nghĩ. Sư tử rõ ràng nghĩ là con mồi không đáng làm cho nó ướt người và dù sao thì cuộc rượt đuổi trong dòng nước cũng không dẫn tới đâu cả. Hai con ngựa, bơi sát bên nhau. Lúc này đã ra đến giữa dòng và bờ đối diện cũng đã nhìn rõ hơn. Tarkaan vẫn không nói một câu. “Nhưng ông ta sẽ nói, - Shasta nghĩ, - một khi đã lên bờ. Nhưng mình thì biết nói gì đây? Phải bịa ra một câu chuyện thôi.” Rồi bất thình lình hai giọng nói cũng bật lên bên cạnh nó. - Trời ơi, tôi mệt quá chừng! – Một giọng nói cất lên. - Ngậm miệng lại. Hwin, và đừng tỏ ra ngu ngốc như thế! – Giọng kia đốp lại. - Mình đang nằm mơ sao? – Shasta thầm nghĩ. – Mình dám thề là con ngựa kia vừa nói. Chẳng bao lâu hai con ngựa không còn bơi nữa mà bắt đầu lội nước, một lát sau đã nghe thấy tiếng nước chảy xuống từ đuôi và mình ngựa, và tiếng sỏi kêu lạo xạo dưới tám cái móng ngựa. Họ đi sâu vào đất liền. Trước sự ngạc nhiên của Shasta, Tarkaan có vẻ như không muốn để ý gì kẻ tình nghi. Người này thậm trí còn không nhìn nó mà lại như nóng ruột, thúc ngựa chạy thẳng. Tuy vậy, Bree lập tức nhún vai theo cái cách của loài ngựa. - Bree-hoo-hah! – Nó khịt khịt mũi. – Ngồi cho vững vàng nhé! Tôi đã nghe rồi, thật thế. Không việc gì phải giả vờ nữa , cô nàng. Tôi nghe thấy rồi. Cô là một con ngựa biết nói, một con ngựa Narnia cũng như tôi. - Nếu quả là như vậy thì việc gì đến ngươi nào? – Kỵ sĩ lạ mặt lên tiếng, đặt tay lên chuôi gươm.

https://thuviensach.vn

Nhưng giọng nói ấy đã mách bảo Shasta một điều. - Cái gì, hóa ra là một cô gái! – Nó thốt lên. - Nếu tôi chỉ là một cô gái thật thì việc ấy có liên quan gì đến anh? – Người lạ đốp lại. – Anh chắc chắn chỉ là một thằng nhóc nhỏ: một thằng nhóc tầm thường, thô lỗ cũng có thể là một thằng nhóc đi ở, đã ăn trộm ngựa của ông chủ. - Đó là tất cả những gì cô biết sao? – Shasta nói. - Cậu ấy không phải là một tên ăn cắp Tarkheena bé nhỏ ạ. – Bree lên tiếng. – Ít nhất, nếu có bất cứ hành vi ăn cắp nào thì có thể nói tôi đã ăn cắp cậu ấy. Và dẫu cho việc này không liên quan gì đến tôi, tiểu thư cũng không nghĩ là tôi lại đi qua mặt người đồng hương trên đất nước xa lạ này mà không chào cô nàng một tiếng chứ? Đây là một việc rất tự nhiên. - Tôi cũng nghĩ đó là một việc hợp lý. – Ngựa cái nói. - Ta muốn ngươi ngậm cái mõm lại, Hwin! – Cô gái xẵng giọng. – Coi xem ngươi đã dẫn chúng ta đến những chuyện rắc rối như thế nào. - Tôi không biết rõ chuyện rắc rối xảy đến cho cô. – Shasta nói. – Cô có thể gạt chuyện đó đi như cô muốn. Chúng tôi sẽ không giữ chân cô đâu. - Không, anh làm nổi việc đó đâu! – Cô gái nói. - Coi xem những sinh vật gọi là con người này mới hay sinh sự làm sao! – Bree nói với con ngựa cái. – Họ cũng tệ như mấy con lừa vậy. Ta hãy thử nói chuyện có lý hơn xem sao. Tôi hiểu rồi, có phải câu chuyện của cô bạn cũng giống như câu chuyện của tôi không? Bị bắt cóc từ lúc còn nhỏ - những năm dài làm trâu làm ngựa cho bọn người Calormen phỏng? - Đúng thế! – Ngựa cái đáp kèm với một tiếng hí buồn bã. - Bây giờ thì sao, có lẽ cũng… đi trốn phỏng? - Nói cho nó biết đó không phải là việc của nó đi, Hwin! – Cô gái nói. - Không, tôi không nói đâu, Aravis! – Ngựa cái nói, ngửa cổ lên. – Phải, tôi cũng chạy trốn như anh thôi. Tôi chắc một con ngựa chiến dòng dõi như anh sẽ không phản lại chúng tôi đâu. Phải, chúng tôi đang trên bước đường chạy trốn, đến Narnia. - Thế thì, chúng tôi cũng thế. – Bree đáp. – Tất nhiên, cô bạn đã đoán ra ngay. Một thằng nhóc cưỡi ngựa (hoặc cố gắng cưỡi một con ngựa chiến oai hùng) trong một đêm kinh hoàng như đêm nay thì mười ăn một chắc chắn là những kẻ đang trên bước đường trốn chạy. Và nếu tha thứ cho sự mạo muội thì một Tarkheena thân phận cao quý đi ngựa lúc đêm hôm – mặc bộ áo giáp của ông anh – nóng nảy với bất cứ ai muốn can thiệp hỏi han… phải, nếu chuyện này không có

https://thuviensach.vn

gì ám muội thì xin cứ gọi tôi là một cục đất vứt đi. - Vậy thì ngươi đúng đấy! – Aravis nói. – Ngươi đoán trúng rồi đấy. Hwin và ta đang bỏ chạy. Chúng ta cố chạy đến Narnia. Bây giờ thì ngươi còn gì để nói nào? - Trong trường hợp này, không có cái gì ngăn chúng ta đi cùng nhau, phải vậy không nào? – Bree nói. – Thưa quý cô Hwin, tôi tin cô sẽ chấp nhận sự giúp đỡ cũng như bảo vệ mà tôi sẵn lòng phục vụ cô trong bước đường chạy trốn, phải không? - Tại sao ngươi cứ nói chuyện với ngựa của ta mà không nói với ta? – Cô gái hỏi. - Tha lỗi cho tôi Tarkheena! – Bree đáp (với một cái hất đầu nhè nhẹ ra sau). – Nhưng đó là kiểu nói chuyện của bọn người Calormen. Chứ chúng tôi đây, Hwin và tôi, là những cư dân Narnia tự do, và nếu tiểu thư muốn chạy đến đấy thì tiểu thư cũng là một người như vậy. Trong trường hợp này, Hwin không phải là ngựa của tiểu thư nữa. Cũng tương tự như vậy có thể nói tiểu thư là người của nàng ta. Cô gái mở miệng toan nói gì nhưng rồi lại thôi. Rõ ràng, trước đây cô đã nhìn nhận mọi việc dưới ánh sáng này. - Nhưng mà, - cô gái nói sau một hồi im lặng, - tôi không hiểu rõ lý do khiến chúng ta phải đi cùng với nhau. Như thế chẳng phải chúng ta dễ bị phát hiện hơn hay sao? - Ít có khả năng hơn. – Bree nói. Còn Hwin thì tiếp lời: - Hãy đi với nhau đi. Tôi sẽ cảm thấy vững tâm hơn. Chúng ta không thông thuộc đường đi lối lại. Tôi chắc anh bạn này biết nhiều hơn chúng ta. - Thôi đi, Bree! – Shasta lên tiếng. – Cứ để mặc họ, anh không thấy là họ không muốn đi cùng với chúng ta sao? - Chúng tôi muốn! Hwin khẳng định. - Nghe đây! – Cô bé nói. – Tôi không ngại đi chung với anh, ngựa chiến ạ, nhưng còn cậu ta thì sao? Làm sao biết được, nếu anh ta là một kẻ do thám thì sao? - Sao cô không nói trắng ra là tôi không… đủ tốt với cô? Shasta bực dọc nói. - Bình tĩnh nào Shasta! Câu hỏi của Tarkheena không phải là không có lý, tôi xin bảo lãnh cho chàng trai này, Tarkheena. Với tôi, cậu ấy là một người trung thực, đó là một người bạn tốt. Có một điều chắc chắn, nếu cậu ấy không phải là người Narnia thì cũng là người Archenland. - Vậy thì được. Chúng ta hãy đi cùng với nhau! – Cô gái nói nhưng là với con ngựa và rõ ràng là Tarkheena cần con ngựa Bree chứ không phải là cậu bé Shasta. - Thế là tốt rồi! – Bree nói. – Bây giờ giữa chúng ta và con thú khủng khiếp kia có dải nước ngăn cách, hai người có

https://thuviensach.vn

thể gỡ yên cương ra để chúng tôi nghỉ ngơi một lát và nghe chuyện của nhau. Hai đứa trẻ tháo yên cương và lũ ngựa nhẩn nha gặm cỏ, Aravis đưa ra mấy món ngon lành từ cái túi buộc sau yên ngựa. Nhưng Shasta xị mặt ra từ chối, lấy cớ rằng nó không đói. Nó cố nói ra điều đó một cách trang nghiêm và cao quý nhưng bởi vì túp lều của người đánh cá không phải là trường đào tạo những cung cách quý phái, lịch sự kết quả thành ra hỏng bét. Khi nó ngỡ là mình thất bại, nó còn trở nên vụng về hơn và khuôn mặt càng bí xị. Trong khi đó câu chuyện giữa hai con ngựa diễn ra rất rôm rả. Chúng cùng nhớ lại một vài địa điểm ở Narnia – "cánh đồng cỏ mạn trên đập Hải Ly" và phát hiện ra chúng còn là anh em họ xa với nhau. Điều này làm cho không khí mỗi lúc một trở nên gượng gạo hơn giữa hai thiếu niên cho đến lúc Bree nói: - Bây giờ Tarkheena hãy kể cho chúng tôi nghe câu chuyện của mình đi, cô không cần phải vội vã – lúc này tôi cảm thấy hết sức khoan khoái. Aravis lập tức bắt đầu câu chuyện, dù nó vẫn ngồi trong một tư thế cũ nhưng nó đã có một tác phong và một giọng điệu khác hẳn. Bởi vì ở Calormen, cách kể chuyện (dù chuyện đó là thật hay bịa) là một môn học bạn được dạy dỗ rất chu đáo, cũng như cách học trò người Anh học cái môn viết bài luận vậy. Duy chỉ có một điều khác, là người ta muốn nghe các câu chuyện trong khi tôi chưa từng nghe nói có bất cứ ai muốn đọc những bài luận của học sinh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 35

C

ô gái vào đề ngay: - Tên tôi là Aravis Tarkheena và tôi là con gái duy nhất của Kidrash Tarkaan, cháu gái của Rishti Tarkaan, chắt của Kidrash Tarkaan thuộc dòng dõi của Ilsombreh Tisroc – con trai của Ardeeb Tisroc, tức là con cháu trực hệ của thần Tash. Cha tôi là lãnh chúa tỉnh Calavar, cũng là người được quyền mang dép đứng trước mặt Tisroc (Thánh thượng vạn tuế, vạn vạn tuế) Mẹ tôi (làm hòa với các thánh thần) đã sớm lên trời gặp họ và cha tôi vội tục huyền. Một trong những người anh em của tôi đã ngã xuống trong một trận đấu chống lại quân phiến loạn diễn ra ở miền Tây xa xôi, người kia chỉ là một đứa bé. Bây giờ nói sang chuyện người vợ mới của cha tôi. Dì ghẻ rất ghét tôi và mặt trời chết hẳn trong mắt bà ta chừng nào tôi còn sống trong nhà với cha tôi. Thế là bà ta xúi bẩy cha tôi hứa gả tôi cho Ahoshta Tarkaan. Lão già Ahoshta xuất thân hèn mọn mặc dù những năm sau này lão đã chiếm được cảm tình của Tisroc (Thánh thượng vạn tuế, vạn vạn tuế) bằng những lời nịnh hót và xúc xiểm đầy ác ý, bây giờ hắn đã được phong quý tộc làm chủ nhiều thành phố lớn và có khả năng được chọn làm quan tể tướng khi ngài tể tướng đương nhiệm từ trần. Ahoshta là một lão già cũng đã ở vào tuổi lục tuần, có một cái bướu to trên lưng và mặt lão giống mặt một con vượn. Nhưng cha tôi phần vì nghe lời thẽ thọt của người vợ trẻ đã cử một người mai mối đến nói hay nói tốt về tôi với lão già kia và chắc là những điều về tôi làm lão đẹp ý, Ahoshta nhắn tin rằng lão sẽ cưới tôi vào cuối mùa hè năm nay. Khi tin tức lọt đến tai tôi, đúng là mặt trời tối sầm lại, tôi nằm lì trên giường khóc suốt một ngày. Ngày thứ hai tôi bò dậy, rửa mặt mũi sạch sẽ, lắp yên cương cho con ngựa Hwin của tôi, mang theo con dao găm sắc bén mà anh trai tôi đã mang theo trong những cuộc chinh chiến của miền Tây, rồi phóng ra khỏi nhà. Khi ngôi nhà của cha mẹ đã khuất hẳn sau lưng, tôi phóng ngựa đến một vùng đất xanh tươi trống trải ở giữa một khu rừng không một bóng người. Tôi xuống ngựa, lấy dao ra.

https://thuviensach.vn

Đoạn tôi vạch áo ở chỗ mà tôi nghĩ là trái tim. Tôi cất tiếng cầu xin tất cả các thánh thần rằng một khi sang thế giới bên kia người đầu tiên mà tôi gặp là anh trai. Sau đó tôi nhắm mắt, nghiến chặt hai hàm răng lại chuẩn bị ấn lưỡi dao vào ngay tim. Nhưng trước khi tôi kịp làm thế, con ngựa này đã nói với tôi bằng giọng của một thiếu nữ: "Ôi cô chủ, đừng bao giờ hủy hoại bản thân mình, bởi vì nếu còn sống cô còn cơ hội có một tương lai tươi sáng hơn trong khi tất cả những người chết chỉ là những cái xác mà thôi." - Điều tôi nói nghe không hay bằng một nửa điều cô thuật lại! – Ngựa cái lẩm bẩm. - Suỵt, cô bạn, đừng chen ngang! – Bree nói, rõ ràng nó rất thích câu chuyện này. – Cô ấy kể chuyện bằng một phong thái Calormen quý phái nhất và không một nghệ nhân kể chuyện nào trong triều đình của một Tisroc kể hay hơn. Làm ơn kể tiếp đi, Tarkheena. - Khi tôi nghe ngôn ngữ của con người bật ra từ miệng con ngựa cái – Aravis tiếp tục, tôi tự nhủ nỗi sợ chết đã làm đầu óc tôi lú lẫn và tạo ra những ảo giác. Tôi cảm thấy nhục nhã lắm vì trong dòng họ của tôi không ai sợ cái chết hơn sợ muỗi cắn. Thế là tôi chuẩn bị đâm vào tim mình lần thứ hai, nhưng Hwin đã đến gần hơn, dí đầu nó vào giữa tôi và con dao, nêu ra cho tôi những lời lẽ thuyết phục nhất, quở trách tôi như người mẹ mắng mỏ đứa con gái của mình. Bấy giờ tôi lấy làm kinh ngạc lắm lắm, quên cả việc quyên sinh, quên cả lão già Ahoshta và nói: "Này ngựa cái của Tarkheena, làm sao ngươi học được cách nói năng như một người con gái vậy?" Thế là Hwin bảo tôi là ở Narnia có những con vật biết nói và nó nghe phong thanh người ta đã ăn trộm nó ở đó khi nó còn rất bé. Rồi con vật kể cho tôi nghe về rừng núi, sông ngòi ở Narnia, về những tòa lâu đài và những con tàu lớn cho đến khi tôi thốt lên: "Nhân danh thần Tash con của Araroth và Zardeenah – nữ thần của Đêm tối, tôi có một ước mong lớn đó là được đặt chân đến cái đất nước Narnia này." Nghe thế con ngựa bèn nói: "Cô chủ của tôi, nếu đến Narnia cô sẽ hạnh phúc, bởi vì trên mảnh đất đó không một thiếu nữ nào bị buộc phải lấy chồng trái với ý nguyện của cô ấy." Chúng tôi trò chuyện hồi lâu và hy vọng lại quay về, tôi rất sung sướng là đã chưa tự kết liễu đời mình. Sau đó, chúng tôi thảo luận một kế hoạch cùng nhau bỏ trốn. Chúng tôi quay về nhà, tôi bận lên người những bộ quần áo trông vui mắt nhất, rồi ca hát và

https://thuviensach.vn

nhảy múa trước mặt cha tôi, giả bộ hết sức vui sướng vì đám cưới mà ông sắp đặt cho mình. Tôi cũng nói với ông: “Thưa cha, vì niềm vui sướng của đôi mắt con, cho phép con được đi vào rừng cùng với một thị nữ và sống một mình ở đó ba ngày để làm những nghi thức thiêng liêng dâng lên Zardeenah, nữ thần của Đêm tối và của các nàng trinh nữ như là một phong tục và một việc làm thích hợp đối với các cô trinh nữ khi họ phải từ biệt các nghi thức thờ cúng Zardeenah và chuẩn bị làm một người vợ. Ông trả lời ngay: “Con gái của ta, niềm vui của đôi mắt ta, cứ làm những gì con muốn.” Nhưng vừa đi khuất khỏi tầm nhìn của ông, tôi lập tức tìm đến người hầu hạ ông lâu năm nhất. Lão bộc tâm phúc nhất, người đã từng để tôi ngồi trên đầu gối ông lúc tôi còn bé, và là người yêu thương tôi còn hơn cả yêu không khí và ánh sáng. Tôi bắt ông thề độc phải giữ bí mật và nhờ ông viết hộ tôi một lá thư. Ông sa nước mắt, van nài tôi hãy đổi ý nhưng cuối cùng ông cũng nói: “Nghe tức là vâng lời.” Và làm tất cả theo ý tôi. Sau đó tôi niêm phong lá thư và giấu vào trong ngực áo.” - Nhưng lá thư viết gì? – Shasta hỏi. - Hãy yên lặng, anh bạn trẻ. – Bree nhắc. – Cậu làm hỏng câu chuyện mất thôi. Cô ấy sẽ kể tiếp cho chúng ta nghe về lá thư vào đúng thời điểm. Kể tiếp đi Tarkheena! “Sau đó tôi bảo một con hầu đi với tôi vào rừng để thực hiện các nghi lễ với Zardeenah và bảo cô ta đánh thức tôi vào lúc rạng sáng. Tôi tỏ ra rất vui vẻ với cô ta, đem rượu chuốc cho cô ta say; nhưng tôi đã lén trộn vào ly của cô ta vài thứ mà tôi biết sẽ làm cô ta ngủ li bì suốt một ngày một đêm. Ngay khi kẻ ăn người làm trong nhà cha tôi đã bắt đầu ngủ, tôi trở dậy, mặc vào người chiếc áo giáp của anh tôi mà tôi bao giờ cũng để trong phòng riêng để nhớ về anh ấy. Tôi cho vào bao lưng tất cả số tiền tôi có cùng với mấy món trang sức mà tôi đã tuyển lựa rất kĩ. Tôi cũng chuẩn bị một ít lương khô và tự tay đóng yên cương cho con ngựa, rồi lén ra đi vào khoảng canh hai. Tôi dự định không đi vào rừng nơi mà cha tôi chắc sẽ cho người đến đấy tìm tôi mà đi về hướng bắc rồi chuyển sang hướng đông để đến Tashbaan. Ba ngày đã trôi qua và tôi biết cha tôi sẽ không kiếm tôi vì bị lừa bởi những lời tôi đã nói với ông. Vào ngày thứ tư chúng tôi đến thành phố Azim Balda. Thành phố này nằm ở nơi gặp gỡ của nhiều con đường và từ đó những người lính của Tisroc (Thánh

https://thuviensach.vn

thượng vạn tuế, vạn vạn tuế) cưỡi trên lưng những con ngựa hay, tỏa đi khắp nơi trong đế chế và nó cũng là một nơi gửi thư thuận tiện nhất. Thế là tôi tìm đến viên quan trông coi việc thông tin liên lạc trong Bưu cục hoàng gia ở Azim Balda và nói: “Thưa ngài, đây là lá thư từ ông chú tôi là Ahoshta Tarkaan gửi đến cho Kidrash Tarkaan chúa đất vùng Calavar. Hãy nhận năm đồng và lập tức chuyển lá thư đến tay người nhận.” Ông này lập tức nói ngay: “Nghe tức là vâng lệnh.” Lá thư ấy giả danh Ahoshta viết ra và đại loại nó có nội dung như thế này: “Ahoshta Tarkaan gửi đến Kidrash Tarkaan lời chào và chúc bình an vô sự - nhân danh thần Tash không gì cưỡng lại được và không gì lay chuyển được. Vì biết được danh tiếng ngài mà tôi làm một cuộc hành trình đến dinh cơ của ngài đặng thực hiện những nghi lễ cho hôn ước giữa tôi và con gái ngài là Aravis Tarkheena, một việc làm vui lòng thần Vận mệnh và các vị thần thánh khác thế nên tôi đã gặp được con gái ngài trong rừng khi nàng chấm dứt các nghi lễ và việc cúng lễ thần Zardeenah theo phong tục dành cho các nàng trinh nữ. Khi tôi biết được nàng là ai tôi hết sức vui mừng với vẻ đẹp và sự khôn ngoan ở nàng, tôi đã bị tình yêu thiêu đốt và rõ ràng mặt trời sẽ tắt trong mắt tôi nếu tôi không cưới nàng ngay lập tức. Theo nghi lễ tôi đã tiến hành những thủ tục cúng tế cần thiết và cưới con gái ngài vào đúng cái giờ khắc mà tôi đã gặp nàng rồi đưa nàng về nhà mình. Thưa cha, cả hai con cầu xin cha hãy đến chỗ chúng con ngay lập tức để chúng con có được niềm vui được gặp mặt cha và nhận lời chúc phúc của cha; xin cha cũng mang đến đây toàn bộ số của hồi môn của vợ con, số tiền mà với địa vị cao quý của con và những phí tổn kinh khủng mà con phải trả cho hôn lễ, con có lời thỉnh cầu nó phải được mang đến ngay không chậm trễ. Bởi vì giữa cha vợ và hiền tế có một mối thâm giao lâu đời, con tự nhủ rằng cha sẽ không nổi giận với đám cưới vội vã của chúng con, tất cả chỉ vì một tình yêu mãnh liệt mà con dành cho con gái yêu của cha. Con cầu mong cha có được sự quan tâm của tất cả thần linh.” Sau khi làm việc đó, tôi vội vã rời khỏi Azim Balda, không còn phải lo rằng cha tôi sẽ cho người đuổi theo và dự tính rằng, cha tôi, khi đã nhận được một lá thư như thế sẽ gửi đến cho Ahoshta hoặc đích thân đến chỗ ông ta và trước khi vụ việc được khám phá ra thì tôi đã an toàn đi khỏi

https://thuviensach.vn

Tashbaan. Đó là toàn bộ câu chuyện của tôi cho đến khi tôi bị sư tử đuổi theo và gặp các người ở lạch nước mặn này. - Vậy chuyện gì sẽ xảy ra với cô gái – cái người bị cô đánh thuốc mê ấy? – Shasta hỏi. - Chắc chắn là cô ta sẽ bị đánh một trận vì tội ngủ dậy muộn. – Aravis nói giọng tỉnh rụi. – Thực ra cô ả là một công cụ và là kẻ do thám của dì ghẻ. Tôi rất lấy làm sung sướng với việc người ta sẽ nện cho ả một trận. - Tôi cho rằng như thế khó gọi là một cử chỉ đẹp. - Tôi không cần phải làm bất cứ điều gì chỉ để làm hài lòng anh. – Aravis đốp lại. - Còn một điều khác trong câu chuyện của cô khiến cho tôi cảm thấy thật khó hiểu. – Shasta tiếp. – Cô còn chưa phải là một thiếu nữ trưởng thành. Tôi không tin là cô lớn tuổi hơn tôi. Tôi không tin là cô đã đủ tuổi. Sao cô có thể lấy chồng vào tuổi này được? Aravis không nói không rằng, còn Bree thì may mắn nói ngay: - Shasta, biết thì thưa thốt không biết thì dựa cột mà nghe, người ta sớm thành gia thất trong những gia đình quý tộc. Shasta đỏ mặt đến tận chân tóc (dù đêm không đủ ánh sáng để cho những người kia phát hiện ra điều đó) và cảm thấy bị quê độ một phen. Aravis hỏi Bree về câu chuyện của nó. Bree kể lại ngay và Shasta nghĩ rằng nó đã nhấn mạnh một cách không cần thiết những cú ngã và sự vụng về trong việc cưỡi ngựa của nó. Rõ ràng Bree nghĩ câu chuyện của nó rất buồn cười nhưng Aravis không cười. Khi Bree kể xong cả bọn bèn đi ngủ. Ngày hôm sau cả bọn, hai con ngựa và hai đứa trẻ, tiếp tục cuộc hành trình. Shasta thật lòng nghĩ rằng chuyến đi sẽ thú vị hơn nếu nó và Bree đi riêng. Bởi vì bây giờ chủ yếu là Bree và Aravis trò chuyện với nhau. Bree sống quá lâu ở Calormen, bao giờ cũng ở giữa các Tarkaan và ngựa của họ, vì thế mà nó biết chuyện về nhiều người và nhiều nơi chốn mà Aravis cũng biết. Cô bé thường nói thế này: “Nhưng nếu ngươi đã tham dự trận đấu ở Zulindreh, ngươi đã gặp người em họ Alimash của ta, anh ta phụ trách đội xe vận tải.” Còn Bree thì nói ngay: “Cô cũng biết đấy; có bao giờ tôi có dính líu gì đến xe cộ hoặc các loại ngựa kéo xe đâu. Anh ta không phải là kỵ binh. Chỉ là một nhà quý tộc bẩm sinh. Anh ta đổ đầy một túi đường cho tôi sau khi đã tháo hàm thiếc ra.” Hoặc giả Bree nói: “Tôi đi xuống một cái hồ ở Mezreel một mùa hè nọ” thế là Aravis vội đế ngay vào: “Ồ, Mezreel! Tôi có một người bạn ở đó tên là Lasaraleen Tarkheena. Thật

https://thuviensach.vn

là một chỗ vui hết biết. Những trang viên rộng bát ngát này, còn Thung lũng của Một ngàn mùi hương nữa chứ.” Bree không hề có ý loại Shasta ra khỏi câu chuyện mặc dù thỉnh thoảng cậu bé cũng muốn đi đến chỗ gần như nghĩ là nó chủ ý muốn thế. Những người biết quá nhiều chuyện khó có thể không phô bày và nếu bạn có mặt ở đó bạn cũng khó mà không có cảm giác mình bị gạt ra ngoài. Hwin là một con ngựa cái quá nhút nhát trước một con ngựa chiến dày dạn kinh nghiệm trường đời như Bree nên nó hiếm khi mở miệng. Còn Aravis sẽ không bao giờ nói với Shasta nếu có thể tránh được. Tuy vậy, chẳng bao lâu sau chúng có những chuyện quan trọng hơn để quan tâm. Đoàn người ngựa đã đến gần Tashbaan. Có nhiều ngôi làng to hơn, trù phú hơn và nhiều người đi lại trên đường hơn. Bây giờ chúng đi chủ yếu vào ban đêm còn ban ngày thì tìm chỗ trốn. Sau mỗi một trạm dừng chân chúng lại tranh luận rất hăng xem chúng sẽ làm gì một khi đến Tashbaan. Mọi người đều muốn lảng tránh khó khăn này nhưng bây giờ thì không còn lảng tránh được nữa. Trong những cuộc tranh luận này từng bước một Aravis trở nên bớt lạnh lùng, kênh kiệu với Shasta hơn; bạn sẽ dễ hòa đồng với người khác hơn khi có cùng một mối quan tâm nào đó và có một đề tài trao đổi với nhau. Bree nói việc đầu tiên phải làm là tất cả hãy hẹn gặp nhau ở một chỗ quy định nào đó, chỗ này phải cách xa Tashbaan để nếu có chuyện gì xui xẻo, có thể tách ra khi đi qua thành phố. Theo ý kiến đó, địa điểm tốt nhất là khu lăng tẩm của các vị vua cổ đại nằm bên rìa một hoang mạc. “Những thứ kiểu như đá tổ ong,” nó nói, “thì mọi người không thể không nhận ra. Mà điểm tốt nhất ở đây là không một người Calormen nào bén mảng đến gần vì họ nghĩ nơi này bị ma ám và họ rất mê tín.” Aravis hỏi lại có thật nơi này có ma quỷ không thì Bree đáp nó là một con ngựa Narnia tự do và nó không tin những câu chuyện vớ vẩn loại này của người Calormen. Sau đó, Shasta cũng nói nó không phải là người Calormen và cũng không mảy may để tâm vào những chuyện cũ rích về hồn ma bóng quỷ. Điều này cũng không hoàn toàn đúng đâu nhưng nó lại gây ấn tượng mạnh với Aravis (mặc dù vào lúc ấy nó cũng làm cô bé bực mình) và tất nhiên Aravis nói nó cũng không thèm để ý đến lũ ma quỷ. Mọi chuyện được quyết định là lăng tẩm ở bên kia thành phố sẽ là nơi thích hợp, ai cũng cảm thấy mọi chuyện

https://thuviensach.vn

rồi sẽ thuận lợi cho đến lúc Hwin khiêm tốn chỉ ra rằng vấn đề thực sự không phải là ở chỗ họ hẹn gặp nhau ở đâu một khi đã đi qua Tashbaan mà là làm cách nào họ có thể đến được đó. - Chúng ta sẽ giải quyết việc này vào ngày mai. – Bree đáp. – Còn bây giờ là lúc chợp mắt một lúc. Nhưng vấn đề này không dễ dàn xếp. Ý kiến của Aravis là họ sẽ bơi qua sông mạn phía dưới thành phố vào ban đêm và không nên đặt chân vào thành. Nhưng Bree có hai lý lẽ chống lại. Một là cửa sông ở đây rất rộng và sẽ là một chuyến bơi dài đối với Hwin nhất là khi phải mang một người trên lưng. (Nó cũng nghĩ đó là một quãng sông quá dài đối với nó, nhưng nó chỉ không nhớ ra điều đó mà thôi). Lý lẽ thứ hai là có nhiều tàu bè trên sông và tất nhiên bất cứ ai đứng trên boong cũng sẽ nhìn thấy hai con ngựa bơi qua sông và điều này chắc chắn sẽ gây nên một cuộc điều tra. Shasta nghĩ chúng nên đi đến con sông mạn trên thành phố và vượt qua khúc sông cạn hơn. Nhưng Bree giải thích là dọc hai bờ con sông này có những khu vườn và nhà nghỉ mát của các Tarkaan và Tarkheena, họ thường cưỡi ngựa dạo chơi hoặc có những bữa tiệc trà trên sông. Trên thực tế, đó là nơi có nhiều khả năng gặp một ai đó nhận ra nó hoặc Aravis nhất. - Thế thì chúng ta sẽ cải trang. – Shasta nói. - Hwin chậm rãi nói là có vẻ như đối với nó cách an toàn nhất là cứ đi qua cổng thành bởi vì người ta dễ trà trộn trong đám đông hơn. Nhưng nó cũng ủng hộ ý định cải trang. Nó nói: - Hai người hãy mặc những bộ quần áo rách rưới, trông như nông dân hoặc những kẻ nô lệ. Áo giáp của Aravis và yên cương cần cho vào một bọc đặt lên lưng chúng ta, bọn trẻ con sẽ vờ dắt ngựa đi đâu đó và mọi người sẽ nghĩ chúng ta chỉ là những con ngựa thồ. - Hwin thân mến! – Aravis nói với giọng gần như khinh miệt. – Làm như có người có thể nhầm Bree với một con người thồ, dù ngươi có cải trang cho nó như thế nào cũng vậy. - Tôi cũng không nghĩ thế. – Bree nói, khịt khịt mũi và ngấc đầu ra sau một chút. - Tôi biết đó không phải là một kế hoạch tốt. – Hwin nói. – Nhưng tôi nghĩ đó là cơ hội duy nhất của chúng ta. Tôi và anh đã lâu lắm rồi không được chải bờm và chúng ta trông không còn là mình nữa (hay ít nhất thì tôi cũng chắc là mình không được như xưa). Tôi nghĩ nếu chúng ta vấy bùn lên người và đi với cái đầu gục xuống như thể mệt mỏi và lười nhác – không còn muốn nhấc

https://thuviensach.vn

chân lên nữa thì chúng ta có thể không bị ai để ý đến đâu. Đuôi của chúng ta có thể cắt ngắn đi: anh cũng biết đấy làm sao cho nó có một vẻ thật xơ xác. - Cô bạn thân yêu của tôi, - Bree nói, - cô có hình dung nổi trông mình ra cái giống gì khi đi vào Narnia trong bộ dạng ấy không? - À nhưng mà, - Hwin đáp với vẻ khiêm nhường (nó là một con ngựa cái rất nhạy cảm) – cái chính là đi được đến nơi. Dù không ai thích ý tưởng này cho lắm nhưng kế hoạch của Hwin xem ra có vẻ khả thi hơn cả. Đó là một kế hoạch có phiền phức một chút và liên quan đến một cái mà Shasta gọi là hành động trộm cắp còn Bree thì gọi là một cuộc "đột kích". Một nông trại bị mất vài bao bột vào tối hôm ấy, còn một bác nông dân khác thì bị mất một cuộn dây thừng, nhưng bộ quần áo con trai rách rưới dành cho Aravis thì được trả bằng tiền mặt hẳn hoi, điều này diễn ra trong một làng chúng đi qua. Shasta trở lại với các bạn với vẻ chiến thắng khi màn đêm buông xuống. Bạn bè đợi nó ở giữa một đám cây cối tươi tốt ở chân một vùng đồi thấp mọc đầy cây lấy gỗ nằm bên phải con đường chúng đi. Ai nấy đều cảm thấy phấn khích vì đấy là ngọn đồi cuối cùng; khi đi lên trên đỉnh có thể đứng nhìn xuống Tashbaan. - Tôi ước gì chúng ta có thể đi qua đấy an toàn. – Shasta thì thầm tâm sự với Hwin. - Tôi cũng muốn thế. – Hwin nói với vẻ đồng cảm. Đêm hôm ấy họ len lỏi theo con đường mòn của những người đi đốn củi trong rừng. Sau khi đã ra khỏi khu rừng, đứng ở ngoài bìa rừng họ có thể nhìn thấy hàng ngàn ánh lửa ở thung lũng phía dưới. Shasta không hề có khái niệm gì về một thành phố lớn và cảnh tượng này làm nó phát hoảng. Cả bọn ăn bữa tối và bọn trẻ đi ngủ. Hai con ngựa đánh thức chúng vào sáng hôm sau. Những vì sao vẫn còn hiện rõ trên bầu trời, cỏ lạnh và ướt, nhưng chân trời ngang với mặt biển ở bên tay phải chúng đã rạng dần. Aravis một mình đi vào trong một lùm cây và trở ra trông rất khác trong bộ đồ rách rưới mới mua lại, còn bộ quần áo của nó thì bỏ trong tay nải. Áo giáp, khiên, thanh mã tấu, hai cái yên ngựa cùng các vật dụng khác đều được cho vào trong những cái bao. Hai con ngựa lấm lem bùn đất làm cho chúng có một vẻ ngoài hết sức dơ bẩn và để cho hai đứa trẻ kia cắt ngắn đuôi. Dụng cụ duy nhất để làm việc này là thanh mã tấu của Aravis. Đó là một việc làm mất nhiều thời gian và khiến lũ ngựa rất đau. - Tin lời tôi đi. –

https://thuviensach.vn

Bree kêu lên. – Nếu tôi không phải là một con ngựa biết nói, tôi đã đá vào mặt cậu một cái đẹp ra trò! Tôi tưởng cậu phải cắt nó, chứ đằng này lại dứt ra. Cậu phải biết là đau ghê gớm như thế nào. Nhưng mặc cho đêm tối và những ngón tay lạnh cóng, cứng đờ, cuối cùng những việc làm đáng chán này cũng đã thực hiện xong, các bao hàng được buộc lên lưng ngựa, dây thừng thắt thòng lọng (chúng được dùng thay cho yên và dây cương) trong tay bọn trẻ và cuộc hành trình bắt đầu. - Nhớ là, - Bree nói, - chúng ta phải luôn ở bên nhau nếu có thể được. Vạn bất đắc dĩ có chuyện gì xảy ra ta sẽ gặp nhau ở lăng mộ cổ, ai đến trước sẽ đợi những người còn lại. - Và cũng xin nhớ, - Shasta nói, - hai bạn ngựa, các bạn đừng có quên mình là ai mà cất tiếng nói nhé, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng phải im lặng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 36

Đầu tiên Shasta không nhìn thấy bất cứ cái gì trong thung lũng bên dưới ngoài một biển sương mù với một vài tòa nhà mái vòm và tháp nhọn vươn lên từ cái biển ấy; nhưng khi trời sáng dần lên và sương mù tan dần nó thấy rõ hơn. Một dòng sông rộng chẻ ra làm hai nhánh và trên hòn đảo bị kẹp giữa hai nhánh sông ấy, thành phố Tashbaan sừng sững mọc lên, đó là một trong những kỳ quan của thế giới. Viền quanh hòn đảo là một bức tường thành kiên cố rất cao được củng cố thêm bởi quá nhiều ngọn tháp đến nỗi nó mau chóng bỏ ý định đếm thử. Từ chỗ nó đứng cũng có thể nghe thấy tiếng sóng nước vỗ vào kè đá. Bên trong bức tường, thành phố Tashbaan trải ra trên một ngọn đồi, nhà cửa mọc lên chi chít với cung điện dọc ngang của Tisroc và đền thờ lớn thờ thần Tash nằm cao cao trên đỉnh; những lối đi bậc thang, đường phố này nằm trên đường phố kia, những con đường ngoằn ngoèo dích dắc, hoặc những bậc thang lớn được chia cách bởi những cây cam, cây chanh, những khu vườn trên mái bằng, những ban công, những chiếc cổng mái vòm cao vút, những hàng cột chạm trổ, những cái tháp nhọn hoắt, những bức tường có lỗ châu mai, những cái tháp trên giáo đường và các tháp canh. Cuối cùng, mặt trời nhô lên khỏi mặt biển, mái vòm khổng lồ mạ bạc của thánh đường phản chiếu tia sáng mặt trời làm Shasta cứ hoa hết cả mắt lên. - Đi đi Shasta. – Bree luôn miệng giục. Dọc hai bờ sông chảy qua thung lũng, mọc lên những khu vườn kế tiếp nhau; thoạt nhìn tưởng đâu là một khu rừng, chỉ khi đến gần bạn mới nhìn thấy những bức tường trắng của vô số những ngôi nhà lấp ló sau những hàng cây. Chẳng bao lâu sau, Shasta ngửi thấy hương thơm ngạt ngào của các loài hoa trái. Vào khoảng mười lăm phút sau họ đi xuống vùng cây cối đó, cất bước trên con đường bằng phẳng với một bên là những bức tường quét vôi trắng và cây cối mọc ngả qua tường. - Tôi muốn nói, - Shasta thốt lên, giọng ngỡ ngàng, - nơi này tuyệt vời thật! - Tôi cũng dám nói thế. – Bee tán thưởng. – Nhưng

https://thuviensach.vn

tôi ước chúng ta đi qua đây an toàn để sang đầu bên kia thành phố Narnia và miền Bắc. Vào lúc đó một âm thanh trầm trầm, rộn ràng lớn dần lên, lớn lên mãi cho đến khi cả thung lũng dường như rung động vì nó. Đó là một âm thanh đầy nhạc tính nhưng có tiết tấu mạnh và trang nghiêm đến nỗi nghe hơi rờn rợn. - Đó là tiếng tù và thổi báo hiệu giờ mở cổng thành. – Bree nói. – Chúng ta sẽ vào thành trong vòng vài phút nữa. Nào Aravis, rũ cái vai của cô xuống một chút, bước chân nặng nề hơn và giấu cái điệu bộ đại tiểu thư của cô đi. Hãy cố hình dung cô vừa nhận một cú đá và một cái bạt tai, rồi cô hãy gọi tất cả những cái tên cô nhớ được mà chửi. Nếu chuyện đến nước ấy, - Aravis nói, - sao ngươi không gục cái đầu xuống một chút, bớt cong cái cổ đi và cố đừng làm ra vẻ một chàng ngựa chiến oai hùng có được không? - Suỵt! – Bree nói. – Đến nơi rồi. Quả thế thật. Chúng đi đến bờ sông, con đường trước mặt nối với một cái cầu có nhiều nhịp cuốn. Dòng nước nhảy múa và sáng lên trong nắng sớm; xa xa về phía tay phải, ở mạn cửa sông chúng thoáng thấy nhiều chiếc tàu với cánh buồm lặng gió. Một đoàn khách bộ hành trước họ xô lấn nhau đi lên cầu, đa số là nông dân đi sau những con lừa và la chở nặng hàng hoặc bản thân họ đội những cái sọt lớn trên đầu. Bọn trẻ con và hai con ngựa trà trộn vào trong đám đông. - Có chuyện gì không ổn ư? – Shasta thì thầm với Aravis, người đang có một vẻ mặt là lạ. - Phải, tất cả những cái này đều thú vị đối với anh. – Aravis đay nghiến. – Tashbaan là một nơi huy hoàng lắm đấy. Còn tôi thì sao, đáng lẽ tôi được ngồi ung dung trên kiệu, phía trước là bọn lính đi trước mở đường, sau lưng là mấy tên nô lệ và có lẽ đang đi đến dự tiệc trong hoàng cung của Tisroc (Thánh thượng vạn tuế, vạn vạn tuế) – chứ không phải lén lút như một con nô lệ thế này. Đối với anh thì mọi chuyện có khác đấy. Shasta nghĩ tất cả những chuyện này đều rất ngu xuẩn. Ở dưới chân cầu bên kia là bức tường thành cao vòi vọi và cánh cổng bằng đồng thau mở rộng cánh trên lối đi vào nhưng trông vẫn rất hẹp bởi vì nó quá cao. Khoảng một nửa tá lính canh, tì người vào những ngọn giáo, đứng canh ở hai bên. Aravis không thể không có ý nghĩ: “Tất cả bọn họ sẽ đổ xô vào chú ý đến ta, kính cẩn chào ta nếu biết rõ ta là con cái nhà ai.” Nhưng những thành viên khác không hề có ý nghĩ đó, chỉ nghĩ đến chuyện làm sao

https://thuviensach.vn

để vượt qua một cách trót lọt và hi vọng bọn lính không căn vặn bất cứ điều gì. May thay, lính canh không hỏi han gì. Nhưng có tên lính nhặt củ cà rốt trong sọt của một bác nông dân ném vào người Shasta với một tiếng cười khả ố và bảo: - Này, thằng bồi ngựa! Bắt lấy nó, nếu chủ mày phát hiện mày dùng con ngựa đua của ông ta để thồ hàng thì liệu hồn đấy! Sự cố này làm thằng bé sợ thót cả tim vì tất nhiên nó chứng tỏ không một ai biết chút gì về ngựa mà lại nhầm con ngựa chiến Bree với một con ngựa thồ. - Tôi chỉ tuân theo lệnh của ông chủ tôi thôi ạ. – Shasta nói. Nhưng sẽ tốt hơn nếu nó biết cách ngậm miệng lại bởi vì tên lính kia đã thụi cho nó một quả vào mặt, suýt nữa thì làm cho nó ngã quay đơ xuống đường và nói: - Nhận lấy cái này, đồ thối tha, nó sẽ dạy cho mày phải ăn nói với một người tự do như thế nào cho phải phép. Sau sự cố này, cả đoàn vẫn tiếp tục đi vào trong thành mà không bị chặn lại. Shasta chỉ khóc chút ít, nó đã quen với những cú đấm tựa như quả tạ. Bên trong cổng thành, Tashbaan không còn cái vẻ hào nhoáng ban đầu khi nhìn nó từ đằng xa. Con phố đầu tiên chật hẹp, hầu như không có cánh cửa sổ nào mở ra ở hai bên đường phố. Phố xá ở đây đông đúc hơn là Shasta nghĩ: đông đúc cũng một phần bởi đám nông dân (trên đường ra chợ phiên) đi cùng với bọn chúng, ngoài ra còn những người bán hàng nước, bánh kẹo, những người phu khuân vác, lính tráng, lũ ăn mày, những đứa trẻ rách như tổ đỉa, những bầy gà, đàn chó hoang và những người nô lệ đi chân đất. Bạn sẽ quan tâm đến điều gì nhiều hơn nếu bạn ở một chỗ có cái mùi bốc ra từ những người đã lâu không tắm giặt, những con chó bẩn thỉu, mùi hành tỏi thối và hàng đống rác rưởi nằm ở mọi chỗ mọi nơi? Shasta giả vờ đi trước nhưng kì thực chỉ có Bree là biết đường và nó hướng dẫn cậu bé bằng cách lấy mũi thúc vào người nó. Chúng rẽ sang trái và bắt đầu leo lên một cái dốc khá cao. Không khí ở đây trong lành hơn, dễ chịu hơn vì hai bên đường có viền những hàng cây và chỉ có phía bên tay phải là có nhà, phía bên trái nhìn ra những mái nhà ở một khu vực thấp hơn của thành phố và từ đây có thể nhìn thấy con đường dẫn ra bờ sông. Rồi, họ đi qua một chỗ quẹo chữ chi sang bên phải và tiếp tục đi lên những con đường dích dắc chạy về trung tâm thành phố. Chẳng bao lâu họ đã đến những đường phố đẹp hơn. Những bức tượng lớn tạc những vị thần và

https://thuviensach.vn

những anh hùng dân tộc Calormen đứng trên những cái bệ sáng choang. Có lẽ chúng được làm ra để gây ấn tượng chứ không phải là thành quả của những công trình nghệ thuật. Hàng cọ và những cái cổng có mái che cùng cột đỡ hoa văn che mát những vỉa hè ngập nắng. Chốc chốc, nhìn qua những cái cổng mái cong này, Shasta thoáng thấy những tán cây xanh biếc, những cái vòi phun ra nước bạc và thảm cỏ êm mượt. Chắc bên trong phải tuyệt lắm, nó thầm nghĩ. Ở mỗi một chỗ rẽ, Shasta lại thầm hy vọng là chúng sắp thoát ra khỏi dòng người nhưng chuyện đó không bao giờ xảy ra. Càng đi lên tốc độ càng chậm lại, lâu lâu cả bọn buộc phải dừng lại. Chốc chốc lại vang lên một giọng nói oang oang: “Tránh đường, tránh đường cho Tarkaan” hoặc “Nhường đường cho Tarkheena” hoặc “Cho quận chúa thứ 15” hoặc “Cho ngài đại sứ” và nghe thế đám đông ai nấy đều chạy giạt đi, ép sát người vào bờ tường và phía trên những cái đầu lố nhố của đám đông, họ thấy một chúa đất hoặc một mệnh phụ phu nhân – nguyên nhân của tất cả những vụ ồn ào này – đang ngồi ung dung trên một cái kiệu do năm hoặc sáu người nô lệ lực lưỡng khênh trên đôi vai trần. Bởi vì Tashbaan chỉ có duy nhất một luật lệ giao thông đó là bất cứ ai trong đám dân đen đều phải nhường đường cho những người giàu có hoặc vai vế nếu không bạn sẽ nhận được một ngọn roi hoặc một mũi giáo đâm vào mông. Họ đang ở trên một đường phố rất đẹp ở gần khu vực cao nhất trong thành phố (cũng là hoàng cung phức tạp, tráng lệ và xa hoa của Tisroc) và thật là tai họa nếu dừng lại ở đây. - Tránh đường! Tránh đường! – Một giọng nói lại vang lên. – Tránh đường cho ông hoàng tộc người Trắng, thượng khách của Tisroc (Thánh thượng vạn tuế, vạn vạn tuế), tránh đường cho vua xứ Narnia! Shasta cố nép sang một bên lề và bắt Bree quay lại. Nhưng không một con ngựa nào chứ đừng nói là một con ngựa biết nói ở Narnia dễ dàng quay lại. Một người đàn bà với một cái sọt đầy lèn trên tay đi ngay phía sau Shasta, dúi thật mạnh cái sọt lên vai nó và nói: “Đi đi chứ, mày là cái thá gì mà dám xô đẩy vậy?” Một người khác đẩy nó từ một phía khác và trong lúc bối rối, nó để tuột mất sợi dây cương giữ con Bree. Sau đó cả đám đông sau lưng nó dồn lại chật cứng như nêm khiến nó không sao nhúc nhích được. Thế là nó thấy mình, một cách ngoài dự tính, đang ở vòng người ngoài cùng và có thể

https://thuviensach.vn

xem toàn cảnh đám rước đang đi dọc con phố. Không giống bất kỳ một đám rước nào mà nó đã chứng kiến trước đó. Người đi ở hàng đầu luôn miệng kêu "Tránh đường, tránh đường" là người Calormen duy nhất. Không có kiệu. Tất cả mọi người đều đi bộ. Có khoảng sáu, bảy người và Shasta chưa từng thấy ai giống như họ, bởi lẽ tất cả mọi người đều có nước da trắng trẻo (cũng như nó) và hầu hết đều có mái tóc vàng. Họ không ăn mặc như người Calormen. Họ để chân trần từ đầu gối trở xuống. Chiếc áo choàng của họ may bằng một thứ vải mịn sáng màu, thực ra khó có thể nói rõ là màu gì – là màu xanh thăm thẳm của những cánh rừng hay là màu vàng tươi của hoa mao lương hay màu xanh của lộc non mới nhú? Thay vì quấn khăn trên đầu, họ lại đội những chiếc mũ bằng bạc hay bằng thép gì đó, một số cái mũ có nạm kim cương có cái còn có một đôi cánh tai nhỏ ở hai bên. Cũng có người để đầu trần. Thanh gươm họ mang dài và thẳng chứ không cong như thanh mã tấu của người Calormen. Thay cho cái vẻ đăm chiêu gần của hầu hết người Calormen, họ bước đi nhẹ nhõm, đu đưa cả thân hình, để cho tay và vai cử động thoải mái. Họ vừa đi vừa cười nói rất hồn nhiên. Bạn có thể thấy là họ sẵn sàng làm bạn với bất cứ ai thân thiện và không cho, dù là một quả sung, đối với ai không như vậy. Shasta nghĩ nó chưa thấy những người có vẻ đáng mến như vậy trong đời. Nhưng không có thời gian để tận hưởng những cảm nghĩ ấy nữa vì ngay lập tức có một việc ngoài dự kiến xảy ra. Người có vẻ là người đứng đầu những người đẹp đẽ này bất thình lình chỉ vào Shasta kêu lên: "Nó đây rồi! Kẻ đào tẩu đây rồi!" và chộp gọn lên vai nó. Tiếp đó người này cho nó một bạt tai – không phải là một bạt tai ác ý nhưng cũng đủ mạnh để bạn biết mình đang bị phạt vì làm một việc xấu – và người này cau mày nói them: "Thật đáng xấu hổ, cậu hoàng tử nhỏ! Thật là nhục nhã và xấu hổ. Đôi mắt nữ hoàng Susan đỏ mọng lên vì đau khổ. Cháu đã làm gì vậy? Trốn khỏi nhà suốt đêm! Cháu đã ở đâu vậy?" Shasta sẽ cố trốn dưới thân hình con ngựa Bree và cố lẩn vào đám đông nếu nó có cơ hội cuối cùng, nhưng những người tóc vàng đã quây tròn quanh nó và túm chặt lấy nó. Tất nhiên nó toan nói rằng nó chỉ là con trai của người đánh cá khốn khổ Arsheesh và chắc những người quyền quý ngoại tộc này đã nhầm nó với một ai khác. Nhưng sau đó thì sao? Giữa bàn dân thiên hạ

https://thuviensach.vn

nó sẽ buộc phải giải thích dài dòng rằng nó là ai và đang làm gì bởi người ta sẽ hỏi ngay nó lấy ngựa ở đâu, Aravis là ai và sau đó thì vĩnh biệt với bất cứ cơ hội nào đi qua đượcTashbaan. Shasta đưa mắt nhìn Bree cầu cứu, nhưng Bree không có ý định để cho tất cả mọi người trong đám đông biết nó có thể nói được. Còn về phần Aravis, thậm chí Shasta còn không dám nhìn nó vì sợ sẽ thu hút sự chú ý. Không có thời gian suy tính nữa vì người đứng đầu đám người Narnia đã nói: - Peridan? Hãy nắm chặt một bàn tay của hoàng tử một cách cung kính, để tay kia cho ta nắm. Bây giờ thì đi về nhà. Tâm trí chị của ta sẽ thảnh thơi và được giải tỏa khi nhìn thấy cậu bé này, lại an toàn trong khu vực dành cho chúng ta. Thế là trước khi đi được nửa đoạn đường ngang qua Tashbaan, tất cả kế hoạch của bọn chúng bị phá hủy, thậm chí không có cơ hội nói lời từ biệt với các bạn nữa. Shasta thấy nó đang đi giữa những người xa lạ và hoàn toàn không có khả năng đoán ra là chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Vua Narnia – bởi vì Shasta có thể nhìn vào cung cách của những người còn lại đối với chàng mà đoán ra chàng chính là đức kim thượng của họ - hỏi nó liên tiếp nhiều vấn đề - nó đã ở đâu, tại sao lại đi ra ngoài, đã làm gì với quần áo của mình và chàng không biết là nó lại nghịch ngợm như vậy. Chỉ có điều vua dùng từ “nghịch” thay cho từ “quậy phá”. Shasta không trả lời vì nó không biết việc trả lời những câu hỏi như vậy có đẩy nó vào tình huống nguy hiểm hay không. - Trời đất, chuyện gì nữa đây? – Vua kêu lên. – Ta phải nói cho cháu biết sự im lặng hèn hạ này sẽ ở lại trong máu của cháu thậm chí còn lì lợm hơn là nó có thể trốn thoát đấy. Sao hả? Một ông vua Archenland dám làm dám chịu chứ không phải gục đầu xuống như một tên nô lệ người Calormen. Tình cảnh thật trớ trêu làm sao bởi Shasta cảm thấy ông vua trẻ này là một người đẹp nhất, đáng kính nhất, người đã khơi lên trong lòng nó những xúc cảm tốt đẹp nhất. Những người lạ dẫn nó đi, nắm chặt hai tay nó trong lúc đi dọc theo một đường phố hẹp xuống một cầu thang ngắn rồi lại đi lên những bậc thang khác cho đến khi đến một cái cổng rộng trổ vào một bức tường trắng có hai hàng cây bách cao cao, đen thẫm ở hai bên. Bước qua cổng, Shasta thấy mình ở trong một cái sân rộng, đồng thời cũng là một khu vườn. Một hồ nước bằng cẩm thạch trong đó có một vòi phun đang tóe lên không trung

https://thuviensach.vn

những bụi nước li ti. Những hàng cây cam xanh tốt mọc quanh hồ, xa hơn là thảm cỏ mượt, bốn bức tường trắng bao quanh thảm cỏ phủ đầy những cây hồng leo. Tiếng ồn, bụi bặm và đám đông ngoài đường phố bất thình lình lùi xa, biến mất. Shasta bị lôi nhanh qua khu vườn đi vào một lối đi hơi tối. Người xướng lệnh ở lại phía bên ngoài. Sau đó họ dẫn nó đi qua một hành lang nơi sàn đá tuyệt đẹp tạo cảm giác mát rượi dưới chân nó. Tốp người đi lên một cầu thang rộng. Một vài phút sau nó thấy mình đang hấp háy mắt vì chói trong một đại sảnh rộng thênh thang, thoáng mát với những cánh cửa sổ mở rộng, tất cả đều quay về hướng bắc, nên mặt trời không chiếu vào được. Trên sàn trải một tấm thảm với sự phối màu đẹp hơn tất cả những gì nó từng thấy trên đời này và khi dẫm chân lên đấy nó có cảm tưởng như thể mình đang đi trên một thảm rêu dày, mát lạnh. Dọc theo các bức tường là những chiếc ghế sô pha thấp với những chiếc nệm trang nhã. Trong phòng có nhiều người, một số người trông rất kì lạ, theo ý của Shasta. Nhưng nó không có thời gian để suy nghĩ thêm khi một người phụ nữ đẹp mà nó cho rằng chỉ có thể là một nàng tiên trên trời, chạy lại quàng hai tay quanh người nó, hôn lên trán nó và nói: - Ôi Corin, Corin, sao cháu có thể như thế? Hai cô cháu ta đã từng thân nhau như thế… kể từ lúc mẹ cháu mất đi. Ta sẽ phải nói gì với phụ vương của cháu nếu ta trở về nhà mà không có cháu? Điều này chắc sẽ gây nên một cuộc chiến huynh đệ tương tàn giữa hai nước láng giềng hữu hảo Archenland và Narnia. Thật là… bạn bè mà thế… thật xấu quá… sao cháu lại đối xử với ta như thế? “Rõ ràng là mình bị nhầm với hoàng tử Archenland,” Shasta thầm nghĩ, “hoặc là một cái gì như thế. Đây chắc là những người Narnia. Không hiểu hoàng tử thật đang ở đâu?” Nhưng những ý nghĩ này cũng không giúp nó mở miệng ra nói được câu nào. - Corin, từ hôm trước tới giờ cháu ở đâu vậy? – Người phụ nữ hỏi, tay vẫn đặt lên vai Shasta. - Cháu… cháu không biết. – Shasta lắp bắp. - Là như thế đấy chị ạ, - vua nói, - em không thể moi được một lời từ miệng nó dù chỉ là nói thật hay nói dối, - Thưa các bậc đế vương! Thưa nữ hoàng Susan! Thưa vua Edmund! – Một giọng nói cất lên và khi Shasta quay lại nhìn người nói, thiếu chút nữa nó đã nhảy dựng lên vì kinh ngạc. Đó là một trong những người kì lạ mà nó thoáng thấy ngay từ cái nhìn đầu

https://thuviensach.vn

tiên khi vừa bước vào phòng. Người này cao gần bằng Shasta, từ thắt lưng trở lên giống như người nhưng đôi chân lại giống như chân dê, gầy và cong cong phủ một lớp lông đen dày bóng mượt cùng móng guốc. Phía sau là một cái đuôi rõ dài. Da người này có màu đỏ, tóc hơi quăn, chòm râu dê ngắn và nhọn. Trên đầu mọc ra hai cái sừng. Ông ta chính là một thần rừng, một sinh vật mà Shasta chưa từng nhìn thấy dù là trong một bức tranh hay gặp ở ngoài đời. Nhưng nếu bạn đã đọc cuốn truyện "Sư tử, phù thủy và cái tủ áo" bạn có thể biết đó chính là vị thần rừng có tên là Tumnus, người mà nữ hoàng Lucy, em của nữ hoàng Susan đã gặp vào ngày đầu tiên khi cô bé thấy mình ở Narnia. Nhưng bây giờ thì ông ta cũng đã khá già và cho đến nay Peter, Susan, Edmund và Lucy đã cai trị đất nước Narnia được nhiều năm rồi. - Tâu đức vua và nữ hoàng, - thần rừng nói, - hoàng tử nhỏ đã bị say nắng. Coi kìa! Cậu ấy choáng váng, không còn biết mình đang ở đâu nữa. Tất nhiên, sau đó mọi người thôi không trách mắng Shasta nữa, cũng không căn dặn thêm. Nó được hưởng sự quan tâm lo lắng, người ta đặt nó nằm xuống ghế sopha, kê dưới đầu nó một chiếc gối, cho nó uống nước ép trái cây lạnh và họ bảo nhau giữ yên lặng. Chưa từng có một chuyện như thế này xảy ra trong đời nó và nó cũng không thể hình dung là có bất cứ một cái gì làm nó sung sướng hơn việc nằm thoải mái trên chiếc ghế sopha êm ái như thế này, nó cũng không nghĩ là trên đời này còn có bất cứ thứ gì ngon lành hơn nước ép trái cây này. Nó vẫn đang băn khoăn tự hỏi chuyện gì xảy ra với những người bạn của nó, làm thế nào để nó có thể trốn khỏi đây để gặp lại họ ở lăng mộ và rồi chuyện gì sẽ xảy ra nếu Corin thật xuất hiện. Nhưng không một điều nào trong những lo lắng này có vẻ quá cấp bách khiến cho nó mất đi cảm giác khoan khoái. Cả sau đó nữa, khi những món ăn ngon lành hơn được dọn ra cho nó. Trong khi đó những người có mặt trong đại sảnh thoáng mát này lại có vẻ rất kích động. Ngoài thần rừng còn có hai người lùn (một loài sinh vật mà nó chưa từng trông thấy trên đời) và một con quạ rất lớn. Số còn lại đều là người: những người đã trưởng thành nhưng còn trẻ và hết thảy bọn họ, đàn ông cũng như đàn bà đều có khuôn mặt xinh đẹp hơn, giọng nói dịu dàng dễ nghe hơn đại đa số những người Calormen. Chẳng bao lâu sau, Shasta bị chính những câu chuyện

https://thuviensach.vn

đang diễn ra xung quanh thu hút. - Bây giờ thì chị ơi, - nhà vua nói với nữ hoàng Susan (người đã hôn Shasta), - chị nghĩ sao? Chúng ta đã ở thành phố này đúng ba tuần lễ. Chị đã có quyết định về việc cưới một trong những người ngưỡng mộ chị - cái ông hoàng Rabadash này chưa? Nữ hoàng lắcđầu: - Không, em ạ! Không bao giờ, cho dù chị có tất cả số châu báu ở Tashbaan này cũng vậy. - Ô hô! – Shasta thầm nhỉ. – Mặc dù họ là những bậc vua chúa, họ vẫn là chị em chứ không phải là vợ chồng của nhau. “Chị quyết định rất đúng, chị ạ. Em sẽ yêu chị kém đi nhiều nếu chị chọn người này. Em chẳng đã nói với chị - ngay từ lần đầu tiên khi đại sứ của Tisroc đến Narnia cầu hôn và sau đó khi hoàng tử này làm khách của chúng ta ở cung điện Cair Paravel – rằng em sẽ ngạc nhiên lắm lắm nếu có bao giờ chị cảm thấy trong lòng mình một chút thiện cảm dành cho hắn ta sao?” “Đó là hành động dại dột của chị, Edmund ạ. Vì thế chị xin em tha thứ. Tuy vậy, khi mới xuất hiện ở Narnia thì đúng là vị hoàng tử này khoác một bộ mặt khác với con người thật hiện nay ở Tashbaan. Chị có thể dẫn ra vài ví dụ, những chiến công tuyệt vời mà anh ta lập được trong những cuộc đấu thương trên ngựa và những cuộc đấu võ mà vua Peter của chúng ta đã tổ chức mừng đón khách. Đó là chưa kể cái vẻ lịch lãm, hiền lành, khả ái mà anh ta trưng ra với chúng ta trong bảy ngày ấy nữa chứ. Nhưng ở đây, trong thành phố của mình, anh ta đã lộ ra một bộ mặt khác. - À! – Quạ quàng quạc. – Như các cụ ngày xưa vẫn nói: Hãy nhìn con gấu trong chuồng trước khi bạn đánh giá nó. - Điều đó rất đúng anh bạn Sallowpad ạ. – Một trong những người lùn nói. – Và còn một câu nữa: “Vài ngày chung sống với nhau, Ta sẽ biết được vàng thau thôi mà.” - Phải. – Nhà vua kết luận. – Bây giờ chúng ta đã biết rõ con người này: hắn chỉ là một tên bạo chúa độc ác, ham mê khoái lạc, có lối sống xa hoa, bản chất khát máu và ngạo mạn. - Vậy thì nhân danh Aslan! – Susan nói. – Chúng ta hãy mau rời khỏi Tashbaan ngay ngày hôm nay. - Nhưng có một trở ngại, - Edmund nói. – Đã đến lúc em phải nói rõ với chị về những nghi ngờ trong đầu em trong mấy ngày qua. Peridan, khanh hãy trông chừng ngoài cửa xem có tên do thám nào không. Tất cả ổn chứ? Được. Bây giờ chúng ta phải rút vào bí mật. Mọi người ai nấy đều có vẻ nghiêm trọng. Nữ hoàng Susan bật dậy, chạy đến

https://thuviensach.vn

bên em trai. - Ôi Edmund! Có chuyện gì vậy? Có một vẻ gì rất khủng khiếp trên mặt em!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 37

B

à chị quý mến, nữ hoàng đáng kính! - Đức vua Edmund nói. - Bây giờ chị phải tỏ rõ lòng can đảm của mình. Bởi vì em sẽ nói với chị một cách hết sức đơn giản rằng chúng ta đang trong một mối nguy hiểm không nhỏ đâu. - Là cái gì vậy, Edmund? - Nữ hoàng hỏi. - Chuyện là thế này, - Edmund nói, - em không nghĩ là chúng ta dễ dàng rời khỏi Tashbaan. Một khi hoàng tử còn hy vọng chị sẽ nhận lời lấy hắn, chúng ta còn là những vị khách quý. Nhưng thề có Bờm Sư Tử, em nghĩ rằng ngay khi hắn nghe được lời chối từ của chị chúng ta sẽ không hơn gì những kẻ tù binh. Một trong số người lùn huýt sáo khe khẽ. - Thần xin lưu ý các chúa thượng, xin lưu ý! - Quạ Sallowpad nói. - Vào dễ ra khó, như con tôm chui vào trong đó! - Sáng nay trẫm đã ở bên hoàng tử, - nhà vua tiếp tục, - xem ra hắn có phần (thật đáng tiếc) đánh hơi thấy ý nguyện của mình gặp phải trở ngại. Hắn lấy làm bực dọc vì sự lần lữa và những câu trả lời mơ hồ của chị. Sáng hôm nay hắn đã dùng sức ép để biết được ý của chị. Nói cho rõ hơn, điều đó có nghĩa là tước đi những hy vọng của hắn. Với một vài lời chế giễu thông thường nhẹ nhàng về thói đỏng đảnh của đàn bà, hắn ngầm có ý rằng lời cầu hôn của hắn có thể bị khước từ một cách lạnh lùng. Hắn trở nên giận dữ và rất nguy hiểm. Đó cũng là một kiểu đe dọa, dầu nó được che dấu dưới một tấm mạng lịch sự trong mỗi lời hắn nói ra. - Đúng là như thế, - ông Tumnus nói, - khi tôi ăn cơm tối với tể tướng đêm qua, một chuyện tương tự như thế cũng đã xảy ra. Ông ta hỏi tôi thích Tashbaan như thế nào. Tôi đã nói (bởi vì tôi không thể nói một cách huỵch toẹt ra rằng tôi gớm ghét mỗi một viên đá ở đây và tôi nói như thế mà không hề dối lòng) với ông ta là khi những ngày hè nóng nực đang đến gần, trái tim tôi lại hướng về những cánh rừng râm mát và những sườn đồi đẫm sương ở Narnia. Ông ta rặn ra một nụ cười chẳng có gì là tốt đẹp và nói: “Ở đây chẳng có gì ngăn cản ông nhảy múa với những bàn chân bé nhỏ kia: bao giờ chúng tôi cũng tạo điều kiện cho

https://thuviensach.vn

ông, đổi lại hoàng tử chúng tôi phải có được người trong mộng.” - Có phải em muốn nói ông ta ép buộc chị phải làm vợ ông ta? - Đó là điều làm em lo lắng, Susan ạ. Vợ hoặc đúng hơn nô lệ, một điều còn kinh khủng hơn nữa. - Nhưng sao ông ta có thể hành xử như vậy? Chẳng lẽ Tisroc không tính đến chuyện Peter Đại đế của chúng ta sẽ không bỏ qua chuyện này hay sao? - Dạ đúng thế, - Viên cận thần Peridan nói với đức vua. - Họ sẽ không điên khùng đến mức đó đâu. Bộ họ nghĩ không có gươm giáo, cung tên ở Narnia hay sao? - Trời đất, - nhà vua kêu lên, - ta đoán Tisroc không sợ Narnia nhiều lắm đâu. Vương quốc của chúng ta khá nhỏ bé. Mấy rẻo đất nhỏ dọc theo biên giới của một quốc gia rộng lớn bao giờ cũng làm ngứa mắt những ông vua của những nơi này. Khi lần đầu tiên ông ta phái hoàng tử sang đây với tư cách là một trong những người cầu hôn có thể là ông ta chỉ mong có được một dịp nuốt chửng chúng ta. Rất có thể ông ta hy vọng chỉ một miếng ngoạm cả Narnia lẫn Archenland. - Cứ để cho ông ta thử đi, - một người lùn nói, - về đường biển chúng ta mạnh không kém gì họ, còn muốn thôn tính nước ta bằng đường bộ thì phải vượt qua sa mạc. - Đúng thế, anh bạn ạ. - Edmund nói, - nhưng có thật sa mạc là một vũ khí chắc chắn không? Để xem anh bạn Sallowpad nói gì nào? - Tôi thuộc rõ sa mạc như thuộc lòng bàn tay. - Quạ nói. - Bởi vì tôi đã bay dọc ngang qua nó từ lúc đầu xanh tuổi trẻ. (Bạn có thể đoán là Shasta dỏng hết cả hai tai để nghe những lời này) - Tôi chắc chắn một điều này: nếu Tisroc đi qua một ốc đảo xanh tươi, ông ta có thể không bao giờ cầm đầu một đạo quân lớn vượt qua đó để đến được Archenland. Bởi một lẽ, mặc dầu họ có thể đến đó vào cuối ngày hành quân đầu tiên thì những dòng nước ở đây cũng quá nhỏ so với cái khát của cả người lẫn ngựa. Nhưng còn có một con đường khác nữa. Shasta tập trung lắng nghe và khắc sâu vào trong óc. - Ông ta sẽ tìm ra được con đường này, - quạ nói tiếp, - nếu khởi hành từ khu lăng tẩm của những hoàng đế cổ đại và ruổi ngựa về phía tây bắc sao cho ngọn núi đôi của Mount Pire bao giờ cũng thẳng ngay trước mặt. Cứ thế, chỉ trong một ngày hoặc lâu hơn một chút ông ta sẽ đến đầu một lũng đá, hẹp đến nỗi một người có thể đứng cách xa năm, bảy mét mà không nhận ra sự tồn tại của nó. Từ trên nhìn xuống cái lũng này, anh ta không nhìn thấy gì: cỏ xanh

https://thuviensach.vn

không, nước không và chẳng có gì tốt lành cả. Nhưng nếu cưỡi ngựa xuống đó anh ta sẽ đến một con sông và có thể cưỡi ngựa đi dọc theo con sông đến Archenland. - Vậy, người Calormen có biết con đường hướng tây này không? - Nữ hoàng hỏi. - Này các bạn, - Edmund lên tiếng, - tất cả những chuyện này thì có ích gì? Chúng ta đâu có tự hỏi bên Narnia hay Calormen sẽ thắng khi chiến tranh nổ ra. Chúng ta quan tâm đến làm sao cứu được danh dự của nữ hoàng và cuộc sống của chúng ta ở thành phố hủy diệt này. Bởi vì cho dù anh trai chúng ta - Peter Đại đế - có đánh bại Tisroc đến hàng chục lần thì trước đó đầu chúng ta đã bị lìa khỏi cổ và vẻ duyên dáng của nữ hoàng Susan cũng sẽ bị đánh đồng xuống hàng thê thiếp hoặc kẻ nô lệ cho tên hoàng tử này. - Thưa đức vua, chúng ta có vũ khí, - một người lùn lên tiếng nói, sau đó là ngôi nhà phòng vệ hợp lý này. - À, về chuyện đó, - nhà vua nói, - tôi không nghi ngờ rằng mỗi người trong chúng ta đều bán tính mạng mình ở ngoài cổng và bọn chúng không thể đụng đến nữ hoàng trước khi bước qua xác của chúng ta. Tuy vậy, chúng ta cũng chỉ là những con chuột chiến đấu trong những cái bẫy khi đến cái nước ấy. - Hoàn toàn đúng, - quạ quàng quạc kêu lên, - những cái cuối cùng trong ngôi nhà này sẽ viết nên những câu chuyện rất hay, nhưng cũng chẳng làm nên trò trống gì. Sau khi bị đẩy lùi đợt đầu tiên, kẻ thù bao giờ cũng phóng hỏa đốt nhà. - Tôi là nguyên nhân của tất cả những chuyện này, - Susan nói, nước mắt giàn giụa, - ôi nếu như tôi đừng bao giờ rời khỏi Cair Paravel! Những ngày cuối cùng trước khi các sứ thần đến mới hạnh phúc làm sao! Chuột đồng trồng cả một vườn cây ăn quả cho chúng ta… ôi… ôi… ôi… hức… hức… Thế là cô gục mặt vào hai bàn tay thổn thức hồi lâu. - Can đảm lên chị Su, can đảm lên, - Edmund nói, - hãy nhớ rằng… nhưng có chuyện gì xảy ra với ông vậy, ông Tumnus? - Thần rừng đang nắm chặt lấy hai cái sừng ở trên đầu cứ như thể ông đang cố giữ cái đầu bằng cách nắm chặt lấy nó và lắc qua lắc lại trong một cơn đau ghê gớm. - Đừng để ý đến tôi, đừng nói gì với tôi hết, - Tumnus nói, - tôi nghĩ, tôi khó có thể thở được. Đợi chút, đợi chút, đợi chút. Có một quãng im lặng đầy bối rối, rồi thần rừng ngước nhìn lên, hít một hơi dài, lau trán và nói: - Khó khăn duy nhất là làm sao có thể bước xuống tàu của chúng ta… với một số lương ăn… mà không bị phát

https://thuviensach.vn

hiện ra và bị ngăn lại. - Phải, - Người lùn nói giọng khô khan, - nói thế khác gì nói cái khó duy nhất của gã khố rách áo ôm trong việc cưỡi ngựa là y không có ngựa. - Hượm đã, hượm đã, - Tumnus nói với vẻ thiếu kiên nhẫn, - tất cả những điều chúng ta cần là xuống tàu ngay ngày hôm nay để lấy một thứ gì đó trên tàu. - Đúng! - Edmund nói, không phải là không có chút hoài nghi. - Nếu vậy, - thần rừng nói, - sao đức vua của chúng ta không mời hoàng tử đến dự một bữa đại tiệc được tổ chức trên con tàu Splendor Hyaline của chúng ta vào tối ngày mai? Hãy làm cho lời mời ấy có được cái lời lẽ thật duyên dáng, tình cảm như nữ hoàng có thể nghĩ ra mà không làm phương hại gì đến danh dự của nàng, như vậy sẽ gieo cho hoàng tử một hy vọng là nàng đã xiêu lòng. - Đó là một lời khuyên rất đích đáng. - Quạ kêu lên. - Và như vậy, - Tumnus nói hào hứng, - ai cũng cho là chúng ta cần xuống tàu cả ngày để chuẩn bị đón khách. Một số người trong chúng ta đi chợ, bỏ một ít tiền ra cho người bán trái cây, bán thịt và bán rượu làm như thể chúng ta đang chuẩn bị cho bữa tiệc. Chúng ta cũng sẽ hợp đồng thuê một số ảo thuật gia, diễn viên xiếc, vũ nữ và những người thổi tiêu đến biểu diễn trên tàu vào tối mai. - Tôi thấy rất có lí. - Vua Edmund nói, xoa hai tay vào nhau. - Và như vậy, - Tumnus nói tiếp, - tất cả chúng ta sẽ lên tàu tối nay, ngay khi trời tối… - Chúng ta sẽ giương buồm và lái tàu đi. - Nhà vua tiếp lời. - Và ra biển. - Tumnus kêu to, nhảy cỡn lên và bắt đầu khiêu vũ. - Và hãy đến mũi đất phía bắc của chúng ta. - Một người lùn nói. - Giong buồm về nhà! Narnia và miền Bắc muôn năm! - Những người còn lại hô vang. - Và sáng hôm sau trở dậy, hoàng tử sẽ thấy con chim xanh của mình đã bay mất! - Peridan vừa nói vừa vỗ tay. - Ôi Tumnus thân yêu, - nữ hoàng nói, cầm hai tay thần rừng và cùng nhảy múa với ông, - ông đã cứu tất cả chúng ta. - Nhưng hoàng tử nhất định sẽ truy đuổi chúng ta. - Một nhà quý tộc khác nói. Tên của người này Shasta chưa nghe thấy. - Đó là điều tôi ít lo ngại nhất. - Edmund nói. - Tôi đã quan sát tất cả tàu bè trên sông và thấy không có tàu chiến hạng lớn hoặc thuyền galê tốc độ. Tôi mong hắn đuổi theo chúng ta! Bởi vì Splendor Hyaline có khả năng đánh chìm bất cứ loại tàu bè nào của người Calormen, một khi chúng ta có thể an toàn lên tàu. - Tâu bệ hạ, - quạ nói, - chúng ta đã thấy không có kế hoạch nào tốt hơn kế

https://thuviensach.vn

hoạch của thần rừng mặc dù chúng ta đã thảo luận điều này trong bảy ngày qua. Và bây giờ như lũ chim chúng tôi thường nói, làm tổ trước khi đẻ trứng. Bàn luận như thế là đủ rồi, chúng ta hãy chuẩn bị cái ăn thức uống sau đó bắt tay ngay vào việc. Mọi người đều đứng dậy, các cánh cửa mở ra, các quý tộc và các sinh vật khác đứng dạt sang hai bên để vua và nữ hoàng đi ra trước. Shasta tự hỏi không biết nó phải làm gì như ông Tumnus đã nói: - Cứ nằm xuống đi hoàng tử, tôi sẽ mang đến cho cậu một bữa tiệc nhỏ trong vài phút nữa. Cậu không cần phải đi đâu cho đến khi tất cả chúng ta đã sẵn sàng để lên tàu. Shasta lại ngả đầu xuống gối và chẳng bao lâu chỉ còn lại một mình nó trong phòng. “Tình thế này thực sự khủng khiếp.” Shasta nghĩ. Nhưng nó không hề có ý định nói cho những người Narnia này biết sự thật và xin họ giúp đỡ. Lớn lên bên cạnh một người keo kiệt và nghiệt ngã như Arsheesh, nó có một thói quen bất di bất dịch là không bao giờ tâm sự với bất cứ một người lớn nào nếu có thể đừng được. Nó nghĩ người lớn bao giờ cũng phá hỏng hoặc ngăn chặn bất cứ điều gì bạn định làm hoặc cố gắng làm. Thậm chí nó còn nghĩ, cho dù nhà vua xứ Narnia có thể thân thiện với hai con ngựa vì chúng là những con vật biết nói ở Narnia thì ngài cũng sẽ ghét Aravis bởi vì cô bé là người Calormen và có thể sẽ bán cô làm nô lệ hoặc sẽ gửi cô về với cha. Còn về phần mình, nó nghĩ: “Lúc này mình không thể bảo với họ rằng mình không phải là hoàng tử Corin. Nếu họ biết mình không phải là người của họ, chắc chắn họ sẽ không để cho mình sống sót mà ra khỏi ngôi nhà này. Mình đã nghe được kế hoạch của họ và họ sẽ đem lòng nghi kị là mình phản bội họ, đem chuyện này mật báo cho Tisroc. Có thể họ sẽ giết mình. Nếu hoàng tử Corin thật xuất hiện, tất cả mọi chuyện sẽ bại lộ và họ sẽ làm thế.” Bạn thấy đấy, thằng bé này chẳng mảy may có ý niệm gì về cách ứng xử của những người tự do và cao quý. - Mình phải làm gì bây giờ? Biết làm gì đây? - Nó lẩm bẩm. - Cái gì đây… lại là cái người bé tẹo chân dê này nữa. Thần rừng bước vào, dáng đi nhún nhảy với một cái khay trên tay, to gần bằng người ông. Thần rừng đặt cái khay lên cái bàn chạm trổ, bên cạnh ghế sopha của Shasta, đoạn ngồi bệt xuống tấm thảm trải sàn, đôi chân dê bắt chéo. - Bây giờ thì mời hoàng tử xơi một bữa ngon lành. Đây có thể là bữa cuối cùng của cậu ở Tashbaan.

https://thuviensach.vn

Đó là bữa cơm ngon lành theo phong cách ẩm thực của người Calormen. Tôi không biết bạn có thích nó hay không nhưng Shasta thì rất thích. Có món tôm, salad trộn, chim dẽ giun nhồi quả hạnh và nấm tuýp, súp thập cẩm nấu với gan gà, gạo tẻ, nho khô và hạt dẻ. Tráng miệng thì có dưa hấu ướp lạnh, nước quả phúc bồn tử ướp đông, dâu tằm nấu đông và bất cứ món ăn ngon lành nào có thể chế biến với nước đá. Còn có một bình đựng một thứ rượu gọi là rượu "trắng" mặc dầu nó lại có màu vàng nhạt. Trong lúc Shasta đánh chén, thần rừng nhỏ bé tốt bụng nghĩ rằng nó vẫn bị say nắng, nên luôn miệng nói về những ngày tháng tốt đẹp mà họ đã chia sẻ cùng nhau ở quê nhà, về phụ vương của nó - vua Lune xứ Archenland - và về lâu đài xinh xắn nằm gần những ngọn đồi phía nam hẻm núi. - Đừng quên, - ông Tumnus nhắc, - hoàng tử đã được ấn định là sẽ nhận bộ áo giáp đầu tiên và con ngực chiến đầu tiên vào ngày sinh nhật sắp tới. Sau đó, cháu sẽ bắt đầu học đấu thương và cưỡi ngựa đấu thương. Trong vòng vài năm nếu mọi chuyện diễn ra một cách tốt đẹp, vua Peter hứa với phụ vương cháu là sẽ phong cháu tước hiệp sĩ ở Cair Paravel. Trong thời gian đó có nhiều chuyến đi qua lại giữa Narnia và Archenland. Tất nhiên, các cháu vẫn nhớ là đã hứa sẽ đến chỗ ta tuần lễ diễn ra Lễ hội Mùa hè. Sẽ có những đống lửa trại, những vũ điệu diễn ra suốt đêm của các thần rừng và các nữ mộc tinh, hoa tinh và ai mà biết được… có thể chúng ta sẽ gặp Aslan! Shasta ăn xong, thần rừng bảo nó nằm yên một chỗ. - Sẽ không có hại gì nếu cậu ngủ đi một chút. - Ông nói thêm. - Sẽ mất khá nhiều thời gian để chuẩn bị lên tàu. Và rồi… quê nhà! Narnia và miền Bắc! - Shasta đã có một bữa ngon lành và tất cả những điều nó nghe Tumnus nói hiện lên thật sống động trong tâm trí nó. Nó chỉ có một hy vọng là hoàng tử Corin thật đừng xuất hiện rồi nó… rồi nó… sẽ được mang lên một con tàu. Tôi sợ rằng nó không nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra với Corin thật khi cậu hoàng tử này bị bỏ lại một mình ở Tashbaan. Nó cũng chẳng lo lắng gì lắm cho Aravis và Bree đang đợi nó ở khu lăng mộ cổ. Nó tặc lưỡi "Mình còn biết làm gì nữa nào? Dù sao thì Aravis cũng nghĩ cô ta quá cao quý đối với mình, không có mình thì cô ta vẫn xoay sở tốt mọi chuyện." Cứ như thế, nó thầm suy tính rằng đến Narnia bằng đường biển chán vạn lần hơn việc phải cực nhọc đi qua sa mạc. Shasta

https://thuviensach.vn

có kiểu tính toán thiệt hơn mà tôi cho là cũng sẽ nảy ra trong óc bạn nếu như bạn phải thức dậy từ lúc tờ mờ sáng, cuốc bộ cả một chặng đường dài và trải qua bao biến cố đầy kích động sau đó lại có một bữa ăn ngon lành chưa từng thấy, ngả lưng trên chiếc ghế sôpha êm ái trong một căn phòng mát lạnh, tuyệt đối yên tĩnh, chỉ lâu lắm mới có tiếng một con ong rù rì bay qua cánh cửa sổ mở rộng. Dần dần, nó cũng rơi vào một giấc ngủ. Chợt nó bị đánh thức bởi một tiếng động lớn. Nó nhảy dựng khỏi ghế sôpha, mở mắt trừng trừng. Nó nhận thức ngay từ cái nhìn đầu tiên rằng nó đã ngủ được vài giờ bởi vì ánh sáng chiếu vào phòng và những cái bóng ngoài sân đã khác đi nhiều. Nó cũng thấy cái gì đã gây nên tiếng động: một cái bình sứ đắt tiền đặt trên bệ cửa sổ bị rơi đánh choang một tiếng, vỡ thành vài chục mảnh. Nhưng nó khó có thể tập trung vào những chuyện đó khi nó trông thấy hai bàn tay bám lấy bệ cửa sổ từ phía bên ngoài. Những ngón tay nắm chặt hơn (làm cho các đốt ngón tay trắng bệch ra) rồi từ từ nhô lên cái đầu, đôi vai. Một tích tắc sau một thằng bé trạc tuổi Shasta ngồi chễm chệ trên bệ cửa sổ, một chân vắt vẻo vào trong phòng. Shasta chưa bao giờ soi mặt mình vào trong một tấm gương. Dù có làm thế, nó cũng có thể không nhận ra là thằng bé kia (vào những lúc bình thường) giống nó như lột. Trước đến giờ chưa có một đứa trẻ nào có đôi mắt đen láy, ngời sáng vừa tinh nghịch vừa đáng tin cậy như cậu hoàng tử nhỏ này. Cậu ta còn bị khuyết một cái răng cửa và bộ quần áo hắn là bằng lụa quý và rất trang nhã nhưng bây giờ bị rách bươm và bẩn thỉu, có một vài vết bùn và máu dính trên mặt nó. - Đằng ấy là ai? - Thằng bé mới đến hỏi, giọng thì thào. - Anh là hoàng tử Corin? - Shasta hỏi lại. - Phải, tất nhiên rồi. Nhưng mà cậu là ai? - Tôi… tôi chẳng là ai cả… chẳng là ai… thật thế, tôi muốn nói, - Shasta lắp bắp, - Đức vua Edmund bắt được tôi đi trên đường vì tưởng nhầm là anh. Tôi cho rằng chúng ta có vẻ ngoài giống nhau… Tôi có thể đi ra ngoài theo cái lối anh đi vào không? - Được, nếu cậu giỏi leo trèo. - Corin nói. - Nhưng việc gì cậu phải vội vã như vậy? Tôi muốn nói chúng ta có thể có được khối trò vui từ cái việc nhầm lẫn này. - Không, không được. - Shasta nói. - Chúng ta phải đổi vị trí cho nhau ngay. Thật đáng sợ nếu Tumnus quay lại, gặp cả hai chúng ta ở đây. Tôi đã phải giả vờ là anh đấy. Anh đã lẻn vào đây một cách

https://thuviensach.vn

bí mật. Vậy anh ở đâu suốt thời gian qua? - Một thằng nhóc mất dạy ngoài đường dám nói lời chế giễu nữ hoàng Susan. - Hoàng tử Corin nói. - Thế là tôi hạ cho nó đo ván. Nó vừa gào vừa chạy vào một ngôi nhà và thằng anh to xác của nó xông ra. Tôi cũng đốn ngã luôn thằng anh. Sau đó hai đứa quay ra đuổi theo tôi cho đến khi chúng tôi đâm sầm vào ba ông già mang theo giáo mác gọi là Đội tuần canh. Tôi phải chiến đấu với họ và lần này tôi là kẻ bị đốn ngã. Lúc bấy giờ trời đã tối. Đội tuần canh giải tôi đi, nhốt tôi vào một nhà kho. Tôi mới hỏi xem họ có muốn làm vài xị rượu không, họ đáp là nếu được một chút cay cay cũng không có chuyện gì. Tôi bèn đưa họ đến một tiệm rượu, mua cho họ mấy xị, họ ngồi xuống uống cho đến lúc ngã lăn chiêng ra. Tôi nghĩ đã đến lúc chuồn và lặng lẽ trốn đi. Mới được mấy bước tôi lại chạm trán với thằng đầu tiên - cái thằng đã gây ra tất cả những chuyện rắc rối này và nó vẫn lảng vảng quanh đấy. Tôi lại đánh cho nó ngã lăn ra đất. Tiếp đó tôi trèo lên ống máng, leo lên một mái nhà và nằm yên ở đấy cho đến tận sáng. Sau đó thì tôi tìm cách quay về đây. Ái chà, có cái gì uống cho đã khát không? - Không, tôi uống hết mất rồi. Bây giờ hãy chỉ cho tôi cái lối anh đã đi vào, chúng ta không nên lãng phí thời gian. Coi nào, tốt hơn, anh hãy nằm xuống ghế sôpha và giả vờ… Ờ nhưng mà tôi quên mất, điều này sẽ không có ích gì với những vết thâm và con mắt bầm tím kia. Anh chỉ việc nói với họ sự thật, sau khi tôi đã rời khỏi đây an toàn. - Thế anh tưởng tôi định nói với họ chuyện gì nữa chứ? - Hoàng tử hỏi lại với một vẻ bị xúc phạm. - Mà anh là ai? - Không còn thời gian nữa. - Shasta nói với một tiếng thì thào kích động. - Tôi là người Narnia, tôi tin là như thế; dù sao thì cũng là người miền Bắc. Nhưng từ đó đến giờ tôi đã lớn lên ở Calormen. Tôi đang đi trốn, vượt qua hoang mạc với một con ngựa biết nói tên là Bree. Nào, nhanh lên! Tôi có thể ra khỏi đây như thế nào? Coi này. - Corin nói. - Anh hãy nhảy từ kệ cửa sổ này xuống mái hiên dưới kia. Nhưng anh phải thật nhẹ nhàng, đi nhón chân thôi kẻo người ta nghe thấy đấy. Sau đó, đi về phía tay trái, anh có thể bước xuống bức tường nếu anh giỏi môn leo trèo. Rồi cứ men theo tường anh sẽ đến một góc vườn, từ đó hãy nhảy xuống một đống rác bên ngoài. - Cảm ơn. - Shasta nói, lúc này nó đã ngồi trên bệ cửa sổ. Hai đứa trẻ nhìn vào mặt nhau, thình lình nhận ra

https://thuviensach.vn

chúng là bạn. - Tạm biệt. - Corin nói. - Chúc may mắn. Tôi hy vọng bạn trốn thoát an toàn. - Tạm biệt. - Shasta cũng nói. - Tôi dám nói, bạn sắp có những cuộc phiêu lưu đấy. - Hy vọng không có chuyện gì xảy ra với bạn. - Hoàng tử nói. - Bây giờ thì nhảy xuống đi, nhẹ thôi! - Và cậu hoàng tử bé nói tiếp khi Shasta đã nhảy xuống mái hiên bên dưới. - Tôi hy vọng chúng ta sẽ gặp nhau ở Archenland. Hãy đến gặp cha tôi, vua Lune, nói với ông, anh là bạn tôi nhé. Cẩn thận. Tôi nghe như có ai đang đi đến gần.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 38

Shasta rón rén nhón chân chạy qua mái nhà nóng giãy lên dưới đôi bàn chân trần của nó. Chỉ vài phút sau, nó đã bò sang được bức tường và cứ men theo tường mà đi đến một góc vườn, từ trên nhìn xuống nó thấy một đường phố nhỏ hẹp, hôi hám, có một đống rác to tướng ở ngay bên ngoài bức tường như Corin đã nói. Trước khi nhảy xuống, nó liếc nhìn xung quanh để xem mình đang ở đâu. Rõ ràng, bây giờ nó đang đứng trên độ cao nhất của hòn đảo mà từ đó Tashbaan mọc lên. Mọi thứ đều thoai thoải chạy xuống trước mắt nó, những mái nhà bằng phẳng bên dưới các mái nhà bằng chằn chặn khác, ở bên dưới nữa là các tháp canh và các bức tường có lỗ châu mai chĩa lên từ tường thành phía bắc. Bên ngoài tường thành là dòng sông và ngoài dòng sông là một sườn dốc thoai thoải mọc đầy những hàng cây lâu năm, xa hơn nữa là một cái gì mà nó chưa từng trông thấy trong đời, một cái gì xam xám ngả sang vàng, rộng mênh mông; phẳng lặng như mặt biển êm ả, trải dài hàng dặm. Ở ngoài cái đường viền xa tít tắp của nó là một quần thể màu xanh rất lớn nhưng lồi lõm với những góc cạnh lởm chởm, một số có đỉnh trắng xóa. "Hoang mạc! Núi!" Shasta nghĩ. Nó nhảy xuống đống rác và chạy lọt tọt xuống đồi thật nhanh trong khả năng cho phép. Nó chạy xuống một đường hẻm hẹp, chẳng bao lâu nó đã đến một đường phố rộng hơn có nhiều người hơn. Không có ai bận tâm để mắt đến một thằng bé rách rưới đang chạy thục mạng trên đôi chân trần. Nó vẫn lo sợ và căng thẳng cho đến khi rẽ vào một khúc quẹo và từ đó nhìn thấy cổng thành ngay trước mặt. Ở đây nó lại bị dồn ép, xô đẩy một cách thô bạo vì có rất nhiều người cũng muốn mau chóng ra ngoài thành; trên chiếc cầu ngoài cổng, đám đông bắt đầu di chuyển chậm lại, giống như người ta đang đứng xếp hàng hơn là một đám đông. Thật là khoan khoái khi đứng bên ngoài cổng thành, nghe tiếng nước chảy hai bên thành cầu, hít thở bầu không khí trong lành, dễ chịu sau khi đã chịu đựng cái nóng, tiếng ồn và cái mùi không lấy gì làm dễ chịu

https://thuviensach.vn

của Tashbaan. Shasta đã sang được đầu cầu bên kia, nó thấy đám đông tản dần, ai cũng hoặc đi về bên trái hoặc đi về bên phải dọc theo bờ sông. Nó đi thẳng con đường trước mặt chạy giữa các khu vườn có vẻ như không có nhiều dấu chân lại qua như những con đường khác. Mới đi được một lát nó đã thấy mình chỉ còn một mình và đi thêm một chút nữa nó thấy mình đang đi lên đỉnh dốc. Đến đây nó đứng lại, nhìn quanh. Cứ như thể đây là nơi tận cùng thế giới bởi vì chỉ cách nó vài mét, bãi cỏ xanh thình lình chấm dứt và cát bắt đầu: cát mênh mông, phẳng lặng như trên bãi biển chỉ có điều không mặn vì nó không bao giờ ướt. Những rặng núi lúc này trông xa xôi hơn bao giờ hết, mà lại có vẻ như muốn đe dọa khách bộ hành đơn độc. Đi thêm một đoạn nữa, nó trông thấy bên tay trái là một nơi chắc phải là khu lăng tẩm nếu theo lời mô tả của Bree; những tảng đá lớn có hình dáng như những tổ ong khổng lồ. To lù lù, đen thẫm, hắc ám, những ngôi mộ cổ này cau có nhìn Shasta, trong lúc mặt trời đang đi xuống phía sau lưng. Shasta biết chắc đó là hướng tây và chạy vội về phía khu lăng tẩm. Nó không thể không nhình quanh, tìm kiếm bất cứ dấu hiệu nào của các bạn mặc dầu ánh mặt trời buổi hoàng hôn chiếu thẳng vào mặt nó khiến nó khó có thể nhìn thấy bất cứ cái gì. "Tất nhiên, - nó thầm nghĩ, - họ sẽ ở phía xa nhất chứ không ở phía này nơi ai cũng có thể thấy họ đi từ thành phố đến." Có tất cả mười hai ngôi mộ, mỗi cái có một cái cổng có mái che thâm thấp dẫn đến một khoảng không đen tối, sâu hun hút. Các ngôi mộ không được xây theo một thứ tự nào cả vì thế phải mất khá nhiều thời gian đi quanh hết ngôi mộ này đến ngôi mộ kia để biết chắc là bạn đã bao quát cả bốn mặt của tất cả các ngôi mộ. Đó là điều Shasta đã làm và nó không hề thấy một bóng người quanh đây. Không gian tuyệt đối tĩnh lặng nhất là ở một nơi bắt đầu hoang mạc như nơi này và bây giờ mặt trời đã biến mất hoàn toàn. Bất thình lình từ một nơi nào đó phía sau lưng Shasta vang lên một tiếng động khủng khiếp. Tim nó nhảy thót lên tận cổ, nó phải cắn vào lưỡi để không hét lên. Chỉ vài giây sau nó nhận ra đó là tiếng tù và trong thành Tashbeen thổi lên vào lúc đóng cổng thành. "Đừng có biến mình thành một kẻ nhát gan, ngu ngốc như vậy chứ. - Nó tự mắng mình. - Thật ngớ ngẩn, đó cũng là cái âm thanh mình đã nghe thấy hồi sáng." Nhưng rõ ràng có một sự khác biệt lớn

https://thuviensach.vn

giữa một âm thanh bạn nghe thấy trong lúc đi cùng với bạn bè vào lúc sáng tinh mơ với cái tiếng động bạn nghe thấy khi chỉ có một mình ở một nơi vắng vẻ thê lương với những xác thối rữa của các vị hoàng đế vào cái lúc ánh ngày đã tắt. Bây giờ khi cổng thành đã đóng lại Shasta biết không có cơ hội gặp lại bạn bè vào đêm nay. Hoặc là họ bị nhốt lại trong thành Tashbaan, - Shasta nghĩ, - hoặc là họ đã đi tiếp mà không đợi mình. Đó là điều mà Aravia sẽ làm. Nhưng Bree thì không đâu. Ồ, nó không làm như thế, phải không? Nghĩ như thế về Aravis, thêm một lần nữa Shasta lại phạm sai lầm. Cô bé có thể rất kiêu hãnh và khắc nghiệt nhưng cô cũng trung thực như một lưỡi kiếm và không bao giờ bỏ rơi bạn bè dù cô có thích người ấy hay không. Bây giờ thì Shasta hiểu là nó phải ở cả đêm một mình (mà trời thì càng lúc càng đen sẫm lại) và nó bắt đầu e sợ nơi này hơn. Có một cái gì đầy khủng bố trong những tảng đá lớn câm lặng này. Nó đã cố hết sức để không nghĩ đến những hồn ma nhưng nó không thể chịu đựng lâu hơn nữa. - Ôi! Cứu! Cứu! - Bất thần nó la lên bởi vì đúng lúc đó nó cảm thấy có cái gì chạm vào chân mình. Tôi không nghĩ là có gì đáng trách khi bất cứ một ai hét lên khi có một cái gì đến từ phía sau anh ta và chạm vào người anh ta; không đâu nếu ở một nơi như thế này và trong thời điểm mà anh ta đã sợ đến chín phần rồi. Dù sao thì Shasta cũng không quá sợ đến mức phải bỏ chạy. Bất cứ cái gì cũng còn tốt hơn là bị đuổi vòng vòng trong khu mộ cổ, nơi an nghỉ cuối cùng của những vị hoàng đế cổ đại, bởi có một cái gì đó làm nó không dám ngoái lại sau lưng. Thay vì thế nó làm cái điều tỉnh táo nhất mà nó có thể nghĩ ra. Nó nhìn sang một bên, trái tim như nổ ra vì nhẹ nhõm. Chạm vào người nó chỉ là một con mèo. Ánh sáng quá yếu để soi cho Shasta nhìn rõ con mèo trừ một điều - là nó rất to và uy nghiêm. Có vẻ như nó đã sống một mình ở đây từ rất lâu rồi. Đôi mắt của nó khiến cho bạn nghĩ nó biết những bí mật nhưng nó sẽ không đời nào tiết lộ cho bạn. - Miu! Miu! - Shasta nói với nó. - Ta hi vọng ngươi không phải là con mèo biết nói. Con mèo nhìn nó chăm chú hơn, đoạn đủng đỉnh bỏ đi và tất nhiên Shasta đi theo nó. Mèo dẫn nó đi qua các ngôi mộ, hướng về phía sa mạc hoang vu. Đến đây con mèo ngồi xuống, lưng thẳng tắp với cái đuôi cuộn quanh chân, đôi mắt nhìn ra xa xăm về phía Narnia và miền Bắc và nó cứ

https://thuviensach.vn

ngồi thế hồi lâu dáng im lìm như thể nó đang quan sát một kẻ thù giấu mặt. Shasta nằm xuống bên cạnh, lưng quay về phía con mèo, mặt hướng về lăng tẩm bởi vì nếu bạn đang lo sợ thì không có gì tốt hơn việc nhìn thẳng vào nguy cơ ấy trong khi cảm thấy có một cái gì đó ấm áp và vững vàng sau lưng. Cát không phải là một cái gì êm ái dễ chịu đối với bất cứ ai nhưng Shasta đã sống trong cảnh màn trời chiếu đất hàng mấy tuần lễ rồi nên nó cũng khó nhận ra điều đó. Chẳng bao lâu sau nó cũng ngủ thiếp đi, mặc dầu trong mơ nó vẫn tiếp tục tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với Bree, với Aravis và Hwin. Nó bất thần thức giấc bởi một âm thanh chưa hề nghe thấy trước đó. "Có lẽ đó chỉ là một cơn ác mộng." Shasta tự nhủ. Cùng lúc đó nó nhận ra con mèo đã biến mất mà nó ước gì con mèo đừng bỏ đi như thế. Nhưng nó vẫn nằm im không nhúc nhích cũng không hề mở mắt ra bởi vì nó biết chắc là nó sẽ còn phát hoảng hơn nếu nó ngồi dậy nhìn về những ngôi mộ và cảnh hoang vu xung quanh: điều này cũng tựa như cảnh bạn hoặc tôi đang nằm im phăng phắc với tấm vải trải giường trùm kín lên đầu. Tiếng động đầy đe dọa nọ lại vang lên lần nữa - một tiếng kêu chói tai, the thé vang lên từ phía sa mạc sau lưng Shasta. Thế là tất nhiên nó buộc phải mở choàng mắt ra và ngồi dậy. Trăng sáng như ban ngày. Những ngôi mộ cổ - to hơn và gần hơn là nó tưởng - có màu tro tai tái dưới ánh trăng. Thật là mỗi lăng mộ đều giống một người khổng lồ cổ quái, trùm lên người một cái áo dài màu xám che kín cả đầu và mặt. Đó không phải là một cái gì đó bạn muốn nhìn lần thứ hai lúc bạn buộc phải trải qua một đêm dài một mình ở một nơi thê lương đáng sợ. Nhưng tiếng động lại vang lên ở hướng đối diện, từ hoang mạc, Shasta lại phải quay lưng lại khu lăng tẩm (một điều mà nó không muốn chút nào) và nhìn chằm chằm về phía biển cát phẳng lặng. Tiếng kêu man dại lại vang lên một lần nữa. "Mình hy vọng không phải là mấy con sư tử nữa." - Shasta nghĩ. Sự thật thì tiếng kêu này không có gì giống với tiếng sư tử gầm vào cái đêm thằng bé gặp Aravis và Hwin mà là tiếng kêu của lũ chó rừng. Nhưng tất nhiên Shasta không biết điều này. Và dẫu có biết thì nó cũng không muốn gặp một con chó rừng đâu. Tiếng kêu lại vang lên lần nữa rồi lần nữa. "Dù đó là loài động vật gì thì cũng không chỉ có một vài con, - Shasta thầm nghĩ. - Và chúng mỗi lúc một tiến lại gần hơn". Tôi tin

https://thuviensach.vn

rằng nếu Shasta là một cậu bé thông minh, từng trải, biết phán đoán nó sẽ hiểu rằng nó nên đi qua khu lăng tẳm để đến gần bờ sông hơn, ở những nơi có người, thú hoang không dám đến quá gần. Nhưng Shasta lại sợ ma, ít nhất thì nó cũng nghĩ là có thể có ma. Quay lại khu lăng tẩm có nghĩa là đi qua những cái cửa mở vào cái bụng đen ngòm của các nhà mồ và cái gì sẽ đi ra từ đấy? Điều này có thể là ngu ngốc nhưng Shasta cảm thấy thà là nó liều mạng với thú hoang còn hơn. Tuy vậy, khi tiếng tru hoang dại của bọn chó rừng mỗi lúc một gần hơn thì nó đổi ý. Nó toan bỏ chạy thì thình lình một con vât to lù lù xuất hiện. Trăng sáng nhưng lại ở phía sau con vật nên Shasta chỉ thấy một khối đen lừng lững có một cái đầu bờm xờm rất lớn và nó đi bằng bốn chân. Hình như con vật không thấy Shasta, bởi vì nó bất thần dùng lại, quay đầu về phía sa mạc và làm thoát ra một tiếng gầm được các ngôi mộ dội lại thành tiếng sấm rền làm rung chuyển cả mặt đất dưới chân Shasta. Khi tiếng tru của các con vật khác lập tức im bặt thì Shasta nghĩ nó có thể nghe thấy tiếng những bước chân lặng lẽ chuồn ra xa. Chỉ đến lúc ấy con thú khổng lồ mới quay đầu nhìn Shasta. "Một con sư tử, trời đất ơi, đó là một con sư tử. - Shasta nghĩ. - Mình hết đời rồi! Không hiểu là chuyện đó có đau đớn lắm không. Ước gì nó xong phắt cho rồi. Không biết có bất cứ chuyện gì xảy ra sau khi người ta chết không. Ô... ôi ôi... Nó tới rồi." Và Shasta nhắm nghiền mắt lại, hai hàm răng nghiến chặt. Nhưng thay cho răng nanh và vuốt ngọn nó lại cảm thấy có cái gì ấm áp phục xuống cạnh chân nó. Một lúc sau nó he hé mắt ra nhìn, rồi bật lên thành tiếng: "Sao thế nhỉ, nó không to kinh khủng như mình hình dung. Chỉ bằng một nửa. Mình dám thề đó chỉ là một con mèo. Quái lạ, sao mình có thể nghĩ là nó to hơn cả một con ngựa thồ?" Chính Shasta cũng không rõ mình có nằm mơ hay không, bởi vì con vật đang nằm dưới chân thằng bé, nhìn nó chăm chăm bằng đôi mắt to, màu xanh lá cây không hề chớp với một cái nhìn thấu suốt lại chính là một con mèo, dù chắc chắn là con mèo lớn nhất mà bạn từng thấy trong đời. - Ôi miu ơi, - Shasta hổn hển nói, - tao thật mừng khi gặp lại mày lần nữa. Tao đang sống trong những giấc mơ thật hãi hùng. Một lần nữa, nó lại nằm xuống, đấu lưng lại với con mèo như người và vật đã là thế vào lúc chập tối. Hơi ấm từ con vật truyền cả sang thằng bé. - Tao

https://thuviensach.vn

sẽ không bao giờ làm gì có hại đối với bất cứ một con mèo nào, chừng nào tao còn sống trên đời. - Shasta nói, nửa với con mèo nửa với chính mình. - Mày biết không, tao đã có lần làm như thế đấy. Tao... tao ném đá vào một con mèo hoang đói khát làm nó suýt chết. Ê này, mày làm cái gì vậy? - Bởi vì mèo quay lại cào vào Shasta một cái. - Ồ không, không có chuyện như thế. - Shasta nói. - Chẳng có lẽ chú mày cũng là một con vật hiểu được điều tao nói hay sao? Nhưng chẳng bao lâu nó ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau thức dậy, con mèo đã đi đâu mất, mặt trời cũng đã lên cao và cát nóng bỏng. Cảm thấy khát cháy cổ, Shasta ngồi dậy, dụi dụi mắt. Sa mạc trắng xóa một màu chói chang và mặc dầu vẫn nghe âm âm tiếng vọng xa xôi của một thành phố trở dậy cho một ngày mới, chỗ nó ngồi tuyệt đối yên tĩnh. Nó nhìn sang bên trái về hướng tây nơi mặt trời không làm nó chói mắt và có thể nhìn thấy những dãy núi xanh xanh hiện lên trên cát trắng. Những đường viền của các ngọn núi hiện lên rõ ràng, sắc nét đến độ trông như thể chúng chỉ cách thằng bé bằng khoảng cách ném đi một hòn đá. Nó có thể phân biệt được một quả núi cao, xanh biếc chia ra làm hai đỉnh và cho rằng đó chính là ngọn Mount Pire. "Đó là hướng đi của chúng ta theo lời quạ nói, - nó thầm nghĩ, - như thế ta có thể biết rõ đường đi nước bước mà không cần phí thời gian mỏi cổ ngồi đợi những người kia." Nghĩ thế nó đứng lên đánh dấu hướng đi về phía đỉnh Mount Pire bằng cách ấn mạnh những dấu chân nhỏ bé, chắc nịnh xuống cát. Việc tiếp theo cần phải làm là kiếm cái gì cho vào bụng. Shasta bèn quay lại khu lăng tẩm - nơi này trông hết sức bình thường dưới ánh sáng ban ngày và nó tự hỏi sao có lúc nó lại sợ chỗ này đến thế. Nó thong thả xuối xuống vùng đất canh tác bên bờ sông. Ở đấy có một số người qua lại nhưng không đông lắm vì cổng thành đã mở được vài giờ và đám đông sáng sáng tụ tập bên ngoài cũng đã vào thành. Nó không gặp khó khăn gì trong việc "đột kích" (như cách nói của Bree). "Đột kích" liên quan đến việc mắt trước mắt sau nhảy qua một bức tường bao quanh một khu vườn nhanh tay vặt cái nọ, hái cái kia, kết quả nó kiếm được ba trái cam, một trái dưa hấu, một hoặc hai trái vả và một trái lựu. Sau đó nó đi xuống bờ sông, nhưng không đến quá gần cầu và uống no một bụng nước. Nước sông trong leo lẻo, mát rười rượi, thế là nó cởi phắt bộ quần áo vừa

https://thuviensach.vn

nhơm nhớp mồ hôi vừa dày chình chịch vì bụi đường ra, ngụp luôn cả người xuống nước, lặn một hơi dài. Tất nhiên, Shasta là dân biển, cả một đời lớn lên bên sông nước, nó đã tập bơi hầu như cũng cùng lúc với tập đi. Tắm xong nó lên bờ, ngả người trên bãi cỏ nhìn qua dòng sông về phía Tashbaan - một lần nữa lại ngắm vẻ tráng lệ, sức mạnh và ánh hào quang của chốn kinh kỳ. Nhưng đồng thời thằng bé cũng chạnh nghĩ đến những cạm bẫy của nơi này. Chợt nó nhận ra là có thể những người kia đã đến khu lăng tẩm trong lúc nó tắm sông (và đi tiếp mà không có mình như thể không hề có mình trên đời) - thế là nó vội vội vàng vàng mặc lại bộ quần áo bẩn thỉu, xấu xí và chạy hùng hục đến lăng tẩm. Chạy được đến nơi cũng là lúc nó vừa nóng vừa khát và thế là thật uổng công tắm trong dòng nước mát. Khi bạn chỉ có một mình và đang nóng lòng chờ đợi một chuyện gì đó thì ngày kéo dài hàng trăm giờ. Shasta có nhiều chuyện phải nghĩ và tất nhiên khi ngồi một mình nghĩ ngợi ngày lại càng dài thêm. Nó nghĩ đến những người Narnia và đặc biệt là đến hoàng tử Corin. Nó tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra khi họ khám phá ra là thằng bé nằm trên ghế sôpha nghe lỏm toàn bộ các kế hoạch bí mật của họ thực ra không phải là Corin. Thật là một cảm giác bứt rứt, khó chịu khi nghĩ rằng tất cả những con người đáng mến ấy lại cho rằng nó là một người phản bội. Trong lúc mặt trời khệnh khạng đi từ chân trời lên đến đỉnh đầu rồi lại từ từ đi xuống về phía tây mà vẫn không có ai tới mà cũng chẳng có chuyện gì xảy ra, Shasta càng lúc càng cảm thấy nóng ruột, bồn chồn. Tất nhiên nó nhận ra là khi quy ước với nhau họ chỉ quy ước địa điểm gặp chứ không thỏa thuận sẽ đợi trong bao lâu. Nó không thể đợi ở đây suốt đời. Chẳng bao lâu nữa ánh sáng sẽ lại tắt và nó không muốn trải qua một đêm như đêm hôm trước nữa. Hàng chục kế hoạch lướt qua đầu nó, cái nào cũng bất khả thi và cuối cùng nó chọn một kế hoạch tệ hơn tất cả. Nó quyết định đợi cho đến khi trời tối sẽ quay lại bờ sông, ăn trộm vài quả dưa hấu trong khả năng nó có thể mang được rồi một mình đi đến Mount Pire, tin tưởng vào con đường mà nó đã đánh dấu trên cát sáng nay. Thật là một ý nghĩ rồ dại và nếu nó đọc những cuốn sách viết về các cuộc hành trình qua sa mạc nó sẽ không bao giờ có cái ý nghĩ ngớ ngẩn ấy. Tiếc thay Shasta chả đọc sách bao giờ. Nhưng trước khi mặt trời lặn đã có một

https://thuviensach.vn

chuyện xảy ra. Shasta đang ngồi trong cái bóng râm của một nhà mồ thì nó ngẩng đầu lên và nhìn thấy hai con ngựa đang phóng về phía mình. Tim nó nảy lên một cái khi nó nhân ra đó là Bree và Hwin. Nhưng chỉ một giây sau, trái tim lại tụt xuống tận đầu ngón chân. Không thấy bóng Aravis đâu. Hai con ngựa phóng đi dưới sự điều khiển của một người đàn ông lạ mặt, khắp người đeo đầy binh khí, bộ chế phục trang nhã cho biết đấy là một đầy tớ cấp cao trong một gia đình quyền quý. Bree và Hwin không còn là những con ngựa thồ nữa mà được đóng đầy đủ yên cương. Điều này có nghĩa gì? "Một cái bẫy chăng? - Shasta nghĩ. - Có ai đó đã bắt được Aravis, có lẽ họ đã tra tấn nó và nó đã khai ra tất cả. Họ muốn mình chạy ra khỏi chỗ nấp, nói chuyện với Bree rồi bắt mình luôn! Nếu mình không làm thế, mình sẽ không còn cơ hội gặp gỡ họ nữa. Ôi, sao mình mong được biết chuyện gì đã xảy ra thế." Nghĩ bụng, nó lại nấp kín trong một nhà mồ, đứng bên trong nhìn ra và tự hỏi cần phải làm gì để bớt những rủi ro.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 39

Vậy chuyện gì đã xảy ra? Khi Aravis thấy Shasta lập tức bị những người Narnia mang đi và nó chỉ còn có một mình với hai con ngựa (rất mực khôn ngoan đã không thốt lên một câu nào) thì nó không để mất bình tĩnh dù chỉ trong một khoảng khắc ngắn ngủi. Nó nắm lấy dây cương con Bree và vẫn đứng tại chỗ giữ hai con ngựa lại, mặc dầu trái tim đập như gõ búa trong lồng ngực, nó vẫn không hề để lộ sự bối rối. Vào lúc những người trong hoàng tộc Narnia quay đi, nó cố gắng đi tiếp. Nhưng trước khi nó kịp đi lên một bước lại có một người cầm cờ hiệu khác (Chán mớ đời những người này. - Aravis nghĩ.) miệng loa loa: - Tránh đường, tránh đường! Tránh đường cho Tarkheena Lasaraleen. Đi ngay sau người này là bốn người nô lệ vũ trang đến tận răng và sau đó là bốn người phu khênh kiệu. Một chiếc kiệu căng những tấm vải lụa, mỗi bước đi lại vang lên những âm thanh réo rắt trong ngần của những chiếc chuông bạc và làm tràn ngập đường phố mùi thơm nồng nàn của hương liệu quý và các loài hoa. Đi sau kiệu là những nữ nô lệ trong những bộ quần áo rực rỡ, tiếp đến là bọn giám mã, người chạy việc, người thị đồng và vân vân. Đến đây Aravis phạm phải sai lầm đầu tiên. Nó biết Lasaraleen khá rõ - gần như hai người học cùng trường với nhau, họ thường xuyên chung nhà và có cùng một đám bạn. Aravis không thể không ngẩng mặt lên nhìn xem Lasaraleen dạo này ra sao bởi vì cô bạn vừa lấy chồng và bây giờ đã là một bậc mệnh phụ phu nhân trong triều. Thật là một sai lầm chết người. Đôi mắt của hai cô gái gặp nhau, ngay lập tức Lasaraleen ngồi thẳng dậy và kêu lên với cái giọng lanh lảnh: - Aravis? Chị làm cái gì ở đây vậy? Cha chị... Không để phí một giây và không chậm một tích tắc, Aravis thả cho hai con ngựa chạy đi, bám lấy một bên kiệu, rướn người lên thì thầm một cách đầy kích động vào tai bạn: - Đừng nói nữa! Chị có nghe thấy em nói không? Đừng nói gì! Chị phải giấu em. Hãy bảo người của chị... - Nhưng chị bạn thân yêu! - Lasaraleen

https://thuviensach.vn

bắt đầu với cái giọng cao chói lọi như lúc nãy. (Ít nhất thì cô ta cũng không ngại để cho người khác trố mắt nhìn mình, thực ra cô ta còn thích trở thành mục tiêu chú ý nữa là đằng khác.) - Cứ làm như em bảo đi, nếu không em sẽ không bao giờ nói chuyện với chị nữa. - Aravis thì thào giọng gấp gáp. - Làm ơn, làm ơn nhanh nhanh lên, Lasa! Chuyện này hết sức quan trọng. Lệnh cho người của chị dẫn hai con ngựa đi theo kiệu. Hãy buông rèm xuống che kín kiệu và đưa em đến một nơi em không bị ai phát hiện. Làm ơn, nhanh nhanh lên! - Được thôi, chị thân yêu. - Las nói với giọng uể oải. - Này! Bọn ngươi mau dắt hai con ngựa của Tarkheena đến đây cho ta (câu này nói với bọn nô lệ). Khênh kiệu về nhà. Này chị, chị có nghĩ là chúng ta nên buông rèm vào một ngày như thế này không? Em muốn nói... Nhưng Aravis đã nhanh tay thả rèm xuống, nhốt mình và bạn trong chiếc kiệu lộng lẫy, thơm ngát nhưng có phần hơi ngột ngạt như một loại lều trại kín mít. - Không được để cho ai nhìn thấy em. - Aravis nói. - Cha em không biết là em đang ở đây. Em đang bỏ trốn. - Ôi chị thân yêu, xem ra mọi chuyện có vẻ mê ly quá. Em thèm nghe chuyện của chị đến chết đi được. Ấy, chị ngồi lên áo của em rồi. Chị không phiền chứ? Thế này thì tốt rồi. Áo mới đấy. Chị có thích không? Em mua ở... - Ôi chị Lasa, xin chị hãy nghiêm túc. - Aravis nói. - Cha em... chị có biết là ông ấy đang ở đâu không? - Chị không biết gì thật à? Tất nhiên, bác ấy đang ở đây. Bác trai vừa tới đây hôm qua và đang lùng sục khắp nơi để tìm chị. Bác ấy nghĩ chị đang ở chỗ em ấy chứ, nghĩ coi, bác ấy chẳng hề hay biết gì. Đó là chuyện vui nhất mà em biết đó, và... - Lasaraleen tiếp tục cười ngặt nghẽo hồi lâu. Bất cứ cái gì cũng làm cho cô cười được với một tiếng cười hơi bị to quá, vô tư quá, theo ý kiến của Aravis. - Chuyện chẳng có gì buồn cười hết. - Nó nói. - Chuyện này hết sức nghiêm trọng. Chị có thể giấu em ở đâu nào? - Không có gì khó khăn cả, chị bạn thân yêu ạ. - Lasaraleen mãi mới nói được thành lời... - Em sẽ đưa chị về nhà. Phu quân em đi vắng và sẽ chẳng có ai trông thấy chị đâu. Chậc! Kéo rèm xuống thế này thì kỳ cục quá. Em muốn nhìn mọi người đi lại. Còn có nghĩa lí gì khi mặc một chiếc áo mới đi ra đường mà lại buông rèm kín mít như thế này. - Em hy vọng không ai nghe thấy tiếng chị khi chị la oang oang như thế. - Aravis nói. - Không, không, tất nhiên chẳng có ai

https://thuviensach.vn

nghe thấy đâu. - Lasaraleen đáp vẻ lơ đãng. - Nhưng chị còn chưa nói với em, chị nghĩ gì về bộ cánh mới này. - Còn một điều này. Chị phải nói với bọn nô lệ của chị đối xử tử tế với hai con ngựa. Đó là một phần bí mật. Chúng là những con ngựa biết nói ở Narnia đấy. - Tuyệt nhỉ! Thú vị quá đi mất thôi! Ôi, chị thân yêu, chị đã thấy nữ hoàng man rợ người Narnia chưa? Nàng ta hiện đang có mặt ở đây. Thiên hạ kháo nhau là hoàng tử Radadash say mê nữ hoàng như điếu đổ. Trong vòng hai tuần qua người ta đã tổ chức những bữa tiệc linh đình nhất, những cuộc đi săn quy mô nhất. Em thì em chẳng thấy cô ta đẹp ở chỗ nào hết. Nhưng mà... đàn ông Narnia thì thật sự hấp dẫn. Em vừa tới dự một bữa tiệc tổ chức bên bờ sông vào tối hôm kia, em mặc cái... - Làm cách nào ngăn không cho bọn đầy tớ của chị kháo ầm lên là chị có một vị khách - ăn mặc như một kẻ ăn mày - đang ở trong nhà chị? Chuyện này dễ lọt đến tai cha em lắm. - Không cần làm lớn chuyện. Chúng ta sẽ có những bộ y phục phù hợp với chị ngay lập tức. Đây, chúng ta về đến nơi rồi! Những người phu dừng lại, kiệu được hạ xuống. Khi màn che được kéo lên, Aravis thấy mình đang ở trong một khu vực sân vườn cũng giống như cái sân mà Shasta được mang đến vài phút trước một khu vực khác của thành phố. Lasaraleen muốn vào nhà ngay nhưng Aravis nhắc bạn với một tiếng thì thầm đầy kích động là phải cấm bọn kẻ ăn người ở không được hé môi với bất cứ ai về vị khách kì lạ của bà chủ. - Xin lỗi, thế mà chuyện này lại chạy khỏi đầu em cơ chứ. - Lasaraleen nói. - Này bọn kia. Tất cả các ngươi và cả ngươi nữa, tên gác cổng... Không một đứa nào được phép ra khỏi cửa ngày hôm nay. Bất cứ kẻ nào bép xép về tiểu thư này, đầu tiên sẽ bị bỏ đói, bỏ khát suốt sáu tuần liền, sau đó sẽ bị đánh cho đến chết rồi bị thiêu sống. Nghe rõ chưa? Mặc dù Lasaraleen nói cô ta thèm nghe chuyện của Aravis muốn chết, cô ta không tỏ ra dấu hiệu nóng lòng muốn biết chuyện của bạn. Thực ra cô ta thích nói hơn là thích nghe. Chủ nhà khẩn khoản bảo bạn hãy đi tắm hơi ở một nhà tắm xa xỉ và tiện nghi (người Calormen rất nổi tiếng với loại hình thư giãn này), sau đó cô chủ đã cho khách mặc một bộ đồ đẹp nhất rồi mới thong thả nói chuyện của mình. Việc Lasaraleen làm rộn cả nhà lên để chọn quần áo khiến Aravis suýt phát điên. Nó nhớ là bạn mình bao giờ cũng bắng nhắng như vậy: khoái chuyện

https://thuviensach.vn

áo áo quần quần, chuyện tiệc tùng và chuyện ngồi lê đôi mách. Aravis, trái lại, chỉ thích cung tên, ngựa, chó và bơi lội. Bạn có thể nghĩ là hai cô rất thân nhau nhưng kì thực người nọ nghĩ người kia là ngu ngốc. Nhưng cuối cùng rồi hai người cùng ngồi lại với nhau sau bữa tối (chủ yếu là món kem đánh bông, nước quả đông, trái cây và thức ăn ướp lạnh các loại) trong một căn phòng trần thiết kế xa hoa tráng lệ (một căn phòng mà Aravis sẽ thích hơn nếu con khỉ được nuông chiều của Lasaraleen không leo trèo, phá phách ngay trước mặt khách) Lasaraleen cũng nhớ ra là cần phải hỏi bạn tại sao lại bỏ nhà đi lang thang. Khi Aravis kể xong câu chuyện của mình, Lasaraleen nói: - Nhưng bạn thân ơi, tại sao chị lại không cưới Ahoshta Tarkaan? Ai cũng say mê ông ta hết. Phu quân của em nói ông ấy có nhiều khả năng tở thành một trong những người vĩ đại nhất ở Calormen này. Ông ta sẽ được phong chức tể tướng một khi ông già Axartha chết. Chị có biết điều đó không? - Em không quan tâm. Em không thể chịu được lão già ấy, thế thôi. - Nhưng chị hãy nghĩ cho kĩ đi. Ba tòa lâu đài, một trong số đó là một tòa lâu đài tuyệt đẹp ở mạn hồ Ilkeen. Em nghe người ta nói đến hàng chuỗi ngọc trai loại cực hiếm. Tắm bằng sữa lừa nhé. Và chị cứ nhìn em đây thì rõ. - Lão ta cứ việc giữ châu báu và lâu đài của mình ở càng xa tôi càng tốt. - Aravis nói xẵng giọng. - Chị bao giờ cũng là một cô gái chẳng giống ai hết Aravis à. Hay chị còn muốn khều sao trên trời? Tuy vậy cuối cùng Aravis cũng làm cho cô bạn hiểu là nó hết sức nghiêm túc và thậm chí còn khiến bạn thảo luận các kế hoạch với nó nữa. Không có gì khó khăn trong việc đưa hai con ngựa ra cổng thành phía bắc và sau đó đi ra khu lăng tẩm. Không có ai dám chặn lại hạch sách một giám mã trong bộ chế phục đẹp đẽ cưỡi một con ngựa chiến và dẫn theo một con ngựa cái đeo yên cương đầy đủ đi về mạn bờ sông, mà Lasaraleen thì có nhiều kẻ như vậy để sai khiến vào cái việc cỏn con này. Vấn đề về Aravis thì không dễ dàng như thế. Aravis gợi ý rằng nó có thể ngồi kiệu buông kín rèm để bọn phu kiệu khênh ra ngoài thành. Nhưng Lasaraleen bảo nó rằng kiệu chỉ được dùng trong thành phố và nếu có một cái kiệu đi ra ngoài sẽ gây nên nghi vấn. Khi họ đã bàn bạc được một lúc lâu - lâu hơn là Aravis nghĩ bởi vì nó khó mà khiến cho bạn tập trung vào vấn đề chính - thì cũng đến lúc Lasaraleen vỗ

https://thuviensach.vn

hai tay với nhau kêu lên: - Ôi em có một ý kiến cực hay nhé, có một cách ra khỏi thành phố mà không đi qua cổng thành. Vườn thượng uyển của Tisroc (Thánh thượng vạn tuế, vạn vạn tuế) chạy thẳng ra sông và ở đó có một cái cửa mở thông ra sông. Tất nhiên, nó chỉ dành cho những người trong hoàng cung - nhưng mà chị cũng biết rõ, bà chị thân yêu (nói đến đây, cô ta lại cười ngặt nghẽo một lúc) chúng em cũng gần như người trong cung cấm. Em muốn nói, chị thật may mắn khi gặp được em. Tisroc vĩ đại (Thánh thượng vạn tuế, vạn vạn tuế), Người rất nhân từ. Hầu như ngày nào chúng em cũng được mời lên hoàng cung và nó cũng như là ngôi nhà thứ hai của chúng em ấy mà. Em yêu tất cả các hoàng tử và công chúa trong cung. Em đặc biệt tôn thờ hoàng tử Rabadash. Em nghĩ mình có thể gặp bất cứ mệnh phụ phu nhân hoặc công nương trong triều vào bất cứ giờ nào, ngày cũng như đêm. Vậy thì tại sao em không đến hoàng cung cùng với chị sau khi trời tối rồi để chị ra ngoài thành theo đường thông ra sông? Bao giờ cũng có một vài thuyền bé neo đậu bên ngoài hoặc một cái gì đó đại loại như vậy. Kể cả khi chúng ta bị bắt... - Thế thì tất cả sẽ mất hết. - Aravis nói. - Ồ chị thân yêu, đừng quá kích động như vậy, em đang định nói kể cả khi chúng ta bị bắt thì mọi người cũng chỉ cho đó là một trò quậy phá của em thôi. Lasaraleen quá nổi tiếng với những chuyện đó mà! Thử hình dung xem, một ngày kia chuyện này sẽ nổi đình nổi đám như thế nào. - Em muốn nói, với em tất cả sẽ chấm hết. - Aravis nói với giọng có phần lạnh lùng. - Ồ... à... phải... em hiểu ý chị muốn nói gì rồi. Vậy chị có nghĩ ra bất cứ kế hoạch nào khả dĩ hơn không? Aravis cũng chịu thua, đành trả lời: - Không. Chúng ta cũng đành nhắm mắt đưa chân vậy thôi. Bao giờ chúng ta bắt đầu? - Ồ, tối nay thì không được. - Lasaraleen đáp. - Tất nhiên tối nay thì không được rồi. Có một bữa đại tiệc tối nay (em phải gọi bọn đầy tớ đến làm đầu trong một vài phút nữa), ối cha cha, cả tòa lâu đài sẽ rực rỡ đèn hoa. Bao nhiêu vương tôn công tử! Thôi, để đến tối mai vậy. Thật là một tin xấu đối với Aravis nhưng nó cũng phải chấp nhận hoàn cảnh. Buổi chiều trôi qua rất chậm, nó thở phào nhẹ nhõm khi Lasaraleenđi ra ngoài bởi vì Aravis phát ngán tiếng cười ngặt nghẽo nhạt như nước ốc, câu chuyện liên tu bất tận về áo xống, tiệc tùng, cưới xin, đính ước và những vụ xì căng đan lớn nhỏ

https://thuviensach.vn

trong kinh thành. Nó đi ngủ sớm và trong suốt bao ngày qua chỉ đến bây giờ nó mới hiểu niềm sung sướng của việc lại được nằm trên giường với nệm gối thơm tho sạch sẽ. Ngày hôm sau trôi qua còn chậm hơn nữa, Lasaraleen muốn lật lại vấn đề, luôn miệng nói với Aravis rằng Narnia là đất nước của băng tuyết vĩnh cửu và là mảnh đất của yêu ma, phù thủy, chỉ có là người điên mới nghĩ đến chuyện đi đến đó. Mà lại đi với một thằng nông dân nữa chứ? - Lasaraleen bĩu môi dè bỉu. - Chị ơi, hãy suy nghĩ về việc này đi. Không được đâu. Aravis đã nghĩ nhiều về chuyện này, nó đã quá mệt mỏi với sự nông cạn và ngu ngốc của bạn thế nên lần đầu tiên nó nghĩ rằng thà đi lang thang khắp đó đây với Shasta trong cảnh màn trời chiếu đất còn hơn sống trong cuộc đời vương giả xa hoa ở thành Tashbaan. Nó chỉ nói một cách đơn giản: - Chị quên mất rằng em rồi đây cũng chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt như cậu ta mà thôi. Dù sao thì em cũng đã hứa rồi. - Hãy nghĩ cho kỹ đi. - Lasaraleen nói gần như rít lên. - Nếu chị còn có đầu óc thì chị phải trở thành đệ nhất phu nhân của tể tướng đại thần chứ. Nhưng Aravis đã bỏ ra ngoài để nói riêng vài lời với mấy con ngựa: - Hai ngươi phải đi với một giám mã ra lăng tẩm trước khi trời tối. Không phải là ngựa thồ nữa. Các ngươi sẽ được đóng đầy đủ yên cương. Sẽ có đầy đủ thức ăn trong túi yên của Hwin, còn Bree sẽ mang theo một bao da đựng nước. Người đàn ông này được lệnh đưa hai ngươi đi uống nước ở ngoài sông, phía bên kia cầu. - Narnia và miền Bắc. - Bree thì thầm. - Nhưng nếu Shasta không có mặt ở đó? - Phải đợi thôi, tất nhiên rồi. - Aravis nói. - Ta hy vọng bọn ngươi cũng được nghỉ ngơi thoải mái rồi. - Chưa bao giờ có một tàu ngựa tốt hơn như thế trong đời tôi. - Bree nói. - Nhưng nếu chồng cái nàng Tarkheena hay cười ấy lại trả tiền cho tay giám mã trưởng để mua loại yến mạch hảo hạng thì tôi nghĩ ông ta đã bị tên kia lừa cho một vố to đấy. Aravis và Lasaraleen ăn tối trong một căn phòng trang hoàng lộng lẫy với rất nhiều cột sơn son thếp vàng. Vào khoảng hai giờ sau họ sẵn sàng bắt tay vào việc, Aravis ăn mặc như một hầu gái cao cấp trong nhà quyền quý và đeo mạng che mặt. Họ đã thỏa thuận với nhau rằng nếu có bất cứ một câu hỏi nào được đặt ra, Lasaraleen sẽ nói rằng Aravis là nô lệ mà một trong những công chúa đã ban thưởng cho mình. Hai cô gái đi bộ ra ngoài. Vài phút sau họ đã đi đến

https://thuviensach.vn

cổng lâu đài. Tất nhiên ở đây có rất nhiều lính ngự lâm nhưng viên chỉ huy biết rõ Lasaraleen nên đã lệnh cho đám lính tập hợp lại chào khách. Hai người lập tức đến Đại sảnh đường xây bằng đá hoa cương đen. Một số triều thần cùng bọn nô lệ của họ và những người khác vẫn còn đi lại nơi này, điều đó khiến cho hai cô gái bớt vẻ nghi ngờ đi. Họ đi qua phòng cột bề thế nguy nga đến phòng tượng, ngang qua hàng dãy cột sừng sững, qua cả cánh cửa đồng của chính điện, nơi có để ngai vàng. Tất cả đều lộng lẫy, tráng lệ không sao tả xiết. Đó chỉ là những gì họ trông thấy trong ánh sáng chập chờn. Bây giờ thì họ đã bước vào khu vườn thượng uyển thoai thoải trải dài trên một sườn dốc với những lối đi như bàn cờ. Đi hết chiều dài ngự hoa viên, họ đến hoàng cung cũ. Trời đã tối và họ tìm thấy mình ở một mê cung rối rắm. Các hành lang được thắp sáng bằng những bó đuốc trong những cái rọ gắn trên tường. Lasaraleen dừng lại ở một chỗ, lưỡng lự mất một lúc không biết rẽ phải hay rẽ trái. - Đi đi, mau mau lên! - Aravis thì thào, tim nó đập như trống đánh vì nó sợ rằng cha nó có thể thình lình xuất hiện ở bất cứ chỗ rẽ nào. - Em đang tự hỏi. - Lasaraleen phân vân nói. - Đến đây em cũng không chắc chắn lắm. Em nghĩ là phải rẽ trái. Phải, em gần như biết chắc là phải rẽ trái. Vui quá ha? Họ rẽ sang trái và thấy mình đang ở một lối đi chỉ có một chút ánh sáng mờ mờ và chẳng bao lâu đã bước gấp xuống một cái dốc khá cao. - Đúng rồi, chúng mình đi đúng đường rồi. - Lasaraleen nói. - Em vẫn nhớ những cái bậc này. Đúng lúc đó có một vùng sáng chuyển động xuất hiện trước mặt. Một giây sau có hai bóng đen của hai người đàn ông đi giật lùi mang những bó đuốc lớn, họ hiện ra từ một chỗ rẽ ở ngay bên cạnh hai cô gái. Tất nhiên chỉ có đi trước các bậc thiên tử người ta mới đi giật lùi như thế. Aravis cảm thấy bàn tay Lasaraleen bóp chặt cánh tay nó - một cái bóp bất thần gần như cắm sâu vào da thịt nó và điều đó có nghĩa là người đang nắm lấy tay nó thực sự hoảng sợ. Aravis thầm nghĩ, thật là vô lý khi Lasaraleen lại sợ Tisroc đến thế nếu ông vua này thực sự là một trong những người bạn của cô ta. Nhưng không có thời gian để nghĩ ngợi lung tung. Lasaraleen vội vã quay đầu bỏ chạy lên đầu cầu thang - chạy nhón chân - và nhớn nhác nhìn lướt qua các bức tường. - Đây có một cái cửa, nhanh lên! Họ bước vào, nhẹ nhàng khép cánh cửa lại sau lưng và phát hiện

https://thuviensach.vn

ra mình đang ở trong một căn phòng tối như được lèn chặt lại. Qua tiếng thở dồn dập, ngắt quãng của Lasaraleen, Aravis hiểu được nỗi lo sợ khủng khiếp của cô bạn cũ. - Cầu xin thần Tash phù hộ cho chúng con! - Lasaraleen khấn vái. - Biết làm thế nào đây nếu đức vua bước vào đây? Chúng ta có thể trốn thoát không? Dưới chân họ là một tấm thảm mềm. Họ rón rén bước vào phòng, vấp phải một cái ghế sôpha. - Hãy chui xuống cái ghế này. - Lasaraleen thì thào. - Chao ôi, em ước gì chúng ta không đi đến đây. Có một khoảng trống giữa cái ghế sôpha và bước tường có che rèm, hai cô gái chui vào chỗ đó. Lasaraleen cố gắng để có một chỗ tốt hơn, che kín nó hoàn toàn. Phần trên khuôn mặt của Aravis thò ra khỏi chỗ nấp sau ghế sôpha, thành thử nếu có ai bước vào phòng mang theo đuốc và tình cờ nhìn vào góc này, người ấy sẽ nhìn thấy nó ngay. Nhưng tất nhiên vì nó có mạng che mặt nên cái mà họ nhìn thấy chẳng là cái gì ngoài một vầng trán và một cặp mắt. Aravis xoay xở một cách tuyệt vọng để làm cho Lasaraleen chừa cho nó một khoảng trống để nó nhích xuống. Nhưng vào lúc này cô bạn chỉ còn lo cho bản thân, vì vậy trong lúc cấp bách đã nhéo vào tay nó thật đau và giẫm lên chân nó. Sau đó cả hai ngưng chiến, ngồi im phăng phắc thở như kéo bễ. Hơi thở của chúng có vẻ to một cách khủng khiếp, ngoài ra không nghe thấy một tiếng động nào khác. - Ở đây an toàn chứ? - Cuối cùng Aravis thì thào, giọng nó còn nhẹ hơn cả hơi thở. - Em... em... em... nghĩ thế. - Lasaraleen bắt đầu. - Nhưng cái đầu khốn khổ của em... - Đúng lúc ấy vùng lên tiếng động kinh hoàng nhất mà chúng có thể nghe được vào lúc ấy: tiếng mở cánh cửa, sau đó là ánh đuốc. Bởi vì Aravis không thể giấu cái đầu nó sau ghế, nó có thể nhìn thấy tất cả. Đầu tiên là hai nô lệ - họ vừa câm vừa điếc như Aravis có thể đoán ngay ra, nhờ thế họ mới được sử dụng vào những việc cơ mật nhất - đi giật lùi vào phòng, tay mang ngọn đuốc. Họ đứng ở hai bên đầu ghế sôpha. Đây là một điều may mắn bởi vì một người nô lệ to lừng lững đứng án ngữ trước mặt khiến người ta khó nhìn thấy Aravis, trong khi đó nó vẫn có thể nhìn qua khe hở giữa hai gót chân của người này. Tiếp theo là một ông già béo núc ních đội một cái mũ có chóp nhọn trông rất kì cục, nhờ vào cái mũ đó người ta biết ngay người này là Tisroc. Ít nhất thì số ngọc ngà, châu báu trên người ông ta cũng có giá trị

https://thuviensach.vn

hơn tất cả các bộ trang phục và vũ khí của những người quý tộc Narnia cộng lại, nhưng ông ta lại quá phì nộn và cái thân hình phì ra ở tất cả mọi phía ấy lại được khoác lên một mớ gồm những diềm xếp nếp, dải vải, đăng ten, quả tua rua và bùa chú nên Aravis không thể không nghĩ là trang phục của người Narnia (dù ở bất cứ địa vị nào) trông vẫn dễ coi hơn. Đi sau ông ta là một thanh niên rất cao, đầu quấn khăn có đính kim cương và lông chim, bên hông có giắt một thanh mã tấu có cái bao bằng ngà voi. Người này tỏ vẻ rất kích động, đôi mắt và hàm răng lóe sáng trong ánh nến. Đi sau cùng là một lão già nhỏ xíu, trên lưng nhô lên một cục bướu, khuôn mặt khô xác, nhăn nheo của lão làm cho Aravis nhận ra ngay với một cái rùng mình ghê tởm: đó chính là tân tể tướng, vị hôn phu của nó: Ahoshta Tarkaan. Ngay khi cả ba bước vào phòng thì cánh cửa đã khép lại sau lưng họ, Tisroc ngồi xuống một cái ghế đi văng với một tiếng thở dài đầy thỏa mãn, người thanh tiên đứng vào chỗ của mình, ngay trước mặt vua, còn tân tể tướng thì quỳ mọp xuống đất thành một đống dị hình, gục cả mặt và hai khuỷu tay xuống sàn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 40

Ô i – thưa – cha – của – con – và - niềm – vui – của – đôi – mắt – con! – Người thanh niên bắt đầu, miệng lẩm bẩm nói với ngữ điệu vừa nhanh vừa sầu thảm vừa trống rỗng như thể Tisroc không hề là niềm vui trong đôi mắt anh ta. – Người sống mãi muôn đời nhưng người hoàn toàn thiêu rụi con. Nếu phụ vương ban cho con những thuyền galây chạy nhanh nhất thì vào lúc mặt trời mọc con đã nhìn thấy con tàu của bọn man rợ đáng nguyền rủa kia và có lẽ con đã đuổi kịp nó. Nhưng phụ vương lại thuyết phục con cứ đứng chờ xem có phải chúng chỉ chạy quanh vịnh tìm một chỗ thả neo tốt hơn không. Bây giờ thế là mất toi một ngày. Bọn chúng đã đi… đi khỏi tầm kiểm soát của ta. Con bé giả mạo, cái đồ…, - đến đây người thanh niên thêm vào một loạt các tính từ chẳng có gì hay ho để nghe hoặc in vào sách. Bởi vì tất nhiên người thanh niên đó là hoàng tử Rabadash và con bé không ra gì ấy chính là nữ hoàng Susan - Hãy bình tĩnh con trai. – Tisroc nói. – Suy cho cùng sự ra đi của những vị khách này làm cho vết thương cũng dễ dàng liền miệng trong trái tim của một vị chủ nhà sáng suốt. - Nhưng con muốn có cô ta. – Hoàng tử kêu lên. – Con phải có cô ta. Con sẽ chết mất nếu không có được cô ta. Một đứa con gái có trái tim đen tối, ngạo mạn, giả trá của một con chó thấp hèn. Con không thể ngủ được, thức ăn không nuốt trôi xuống miệng và đôi mắt con tối sầm lại chính là vì sắc đẹp của nó. Con phải có được nữ hoàng của bộ tộc man di, mọi rợ đó - Như một nhà thơ thiên tài đã nói, - tể tướng kêu to, ngẩng mặt lên (khuôn mặt có phần nào nhem nhuốc) khỏi tấm thảm trải sàn, - rằng hãy hút cạn nước trong một vòi phun đáng mơ ước để dập tắt ngọn lửa tình yêu của tuổi trẻ. Câu nói này dường như làm cho hoàng tử điên tiết hơn. - Đồ chó! – Hắn hét to, dang thẳng chân đá vào mông lão già đang quỳ trước mặt. – Mày dám mở mồm ra trích dẫn thơ trước mặt tao à? Tao đã có đủ những câu châm ngôn thơ thẩn trong ngày hôm nay rồi đấy, tao không chịu thêm được nữa đâu. – Tôi

https://thuviensach.vn

e rằng Aravis chẳng lấy gì làm tội nghiệp cho vị hôn phu của nó. Rõ ràng Tisroc đang đắm chìm trong suy nghĩ và sau một hồi im lặng, ông như nhận ra chuyện gì đang xảy ra bèn nói vẻ bình thản: - Con trai, hãy thôi cái trò đấm đá một vị tể tướng dễ bị tổn thương và đã được giải thoát khỏi sự tăm tối đi; bởi lẽ một viên kim cương quý giá vẫn giữ được nguyên giá trị của nó dẫu có bị vùi trong đống phân đi chăng nữa. Vì thế tuổi già và sự khôn ngoan vẫn đáng được trân trọng dù nó ở trong một con người hèn hạ trong đám thần dân của ta. Vì vậy con hãy thôi nổi nóng, nói cho trẫm biết khao khát của con và lời thỉnh cầu của con. - Khao khát của con và lời thỉnh cầu của con ư, thưa phụ vương? Đó chính là việc phụ vương phải lập tức triệu tập tất cả binh mã hùng mạnh của người rồi hạ lệnh kéo đến mảnh đất Narnia ba lần đáng nguyền rủa, để tiêu hủy nó, nhấn chìm nó trong biển gươm và lửa, cộng nó thêm vào đế chế không biên giới của người, giết chết Peter Đại đế và tất cả anh em hắn, chỉ để lại mình Susan. Con nhất định phải cưới cô ta làm vợ, mặc dầu việc phải làm là sẽ dạy cho cô ả một bài học nhớ đời. - Con phải hiểu, con trai của trẫm, - Tisroc nói, - không có một lời nào con thất ra sẽ khiến ta mở một cuộc chiến chống lại Narnia đâu. - Nếu người không phải là phụ vương của con và không phải là một Tisroc sống lâu muôn tuổi. – Hoàng tử nói, hai hàm răng nghiến lại. – Con dám nói đó là lời lẽ của một kẻ hèn nhát. - Và nếu mi không phải là con trai ta, - hoàng tử Rabadash dễ bị kích động nhất ạ, - người cha đáp, - cuộc đời ngươi sẽ ngắn lại một cách đáng kể và cái chết sẽ diễn ra từ từ sau khi mi nói những lời như thế (giọng nói lạnh lùng, điềm tĩnh của Tisroc khi nói những điều này làm cho máu trong người Aravis như bị đông lại). - Nhưng tại sao thưa phụ vương? – Hoàng tử nói, lần này có vẻ kính trọng hơn. – Tại sao chúng ta không nghĩ đến chuyện trừng phạt Narnia, như thế chẳng tốt hơn việc treo cổ một tên nô lệ lười biếng hoặc hóa kiếp một con ngựa già để làm thịt cho chó hay sao? Với hàng ngàn mũi giáo, có thể chinh phục được xứ này trong vòng 5 tuần. Nó là một vết dơ khó coi trên cái áo hoàng đế của phụ vương. - Đó là điều rõ ràng nhất. – Tisroc nói. – Những quốc gia bé tẹo, man rợ này tự gọi là đất nước tự do (cũng tương tự với việc ta nói đó là một đất nước lười biếng, vô chính phủ, vô tích sự chẳng làm gì sinh lợi)

https://thuviensach.vn

chúng còn ghét thánh thần và tất cả những người văn minh, khôn ngoan. - Vậy tại sao chúng ta lại phải chịu đựng một mảnh đất như Narnia mà tồn tại quá lâu như vậy? - Thưa hoàng tử chắc điện hạ cũng biết, - tể tướng lên tiếng, - cho đến năm phụ vương vô cùng cao quý của ngài bắt đầu triều đại thịnh trị và kéo dài vô tận của mình thì mảnh đất Narnia còn phủ đầy băng tuyết và được cai trị bởi một phù thủy quyền uy nhất. - Điều này thì ta biết rất rõ, ông tể tướng lắm lời ạ. – Hoàng tử xẵng giọng. – Ta còn biết phù thủy đã chết, vì thế mà băng tuyết cũng tan hết và bây giờ Narnia là một miền đất giàu đẹp đầy hoa thơm trái ngọt. - Thưa hoàng thái tử thông thái nhất trên đời, sự thay đổi này có được là bởi sự phong hùng xưng đế ồn ào của bọn người man di mọi rợ tự gọi mình là vua và nữ hoàng Narnia. Điều này thì không còn gì phải nghi ngờ đâu ạ. - Ta cũng có nhận định của mình. – Rabadash nhấn mạnh. – Đó là do sự thay đổi vị trí của các vì tinh tú và sự vận hành của các yếu tố trong tự nhiên. - Tất cả những chuyện này, - Tisroc nói, - nổi lên thành vấn đề trong những cuộc đàm luận của những người thông thái. Trẫm không bao giờ tin rằng đằng sau một sự thay đổi lớn như vậy và việc giết chết một phù thủy quyền năng đến thế lại không có sự giúp đỡ của một pháp thuật cao cường. Những chuyện như thế có thể chờ đợi ở các xứ hoang dã man rợ nơi các cư dân chủ yếu là bọn quỷ dưới hình thù của những con vật có thể nói tiếng người và cả những con quái vật nửa người nửa thú. Theo những lời đồn đại trong dân chúng thì Peter Đại đế, một kẻ chắc chắn bị các vị thánh thần ruồng bỏ nhưng lại được một con quỷ cực kì xấu xa, hiểm ác có sức mạnh vô địch hiện thân dưới lốt một con sư tử phù trợ. Vì thế mà tấn công Narnia là một sự đầu tư mạo hiểm, bất trắc, yếu tố rủi ro rất cao và trẫm không định đưa tay ra xa hơn khả năng có thể rút lại được. - Đất nước Calomen này được thánh thần ban phước, - tân tể tướng lại ngẩng đầu lên nịnh hót lần nữa, - nên mới có được một vị chúa tể làm cho thánh thần cũng phải vừa lòng đẹp ý bởi sự khôn ngoan, thận trọng tuyệt vời của mình! Đúng như Tisroc khôn nogan và không thể bác bỏ được đã nói, thật là đau khổ khi buộc phải để tay mình cách xa cái đĩa tuyệt đẹp như Narnia. Như một nhà thơ tài năng đã nói… - nhưng đến đây Ahoshta nhận thấy cử động nóng nảy của các đầu ngón chân của hoàng tử nên bất

https://thuviensach.vn

thần im bặt. - Đó là một nỗi đau không thể nào nguôi ngoai được. – Tisroc nói với cái giọng trầm và nhỏ nhẹ của mình. – Sáng nào mặt trời cũng tối sầm trong mắt trẫm, mỗi đêm trẫm lại thêm trằn trọc khó ngủ hơn khi nhớ là Narnia vẫn còn tự do. - Thưa phụ vương, giả dụ con hiến cho phụ vương một kế hoạch giúp phụ vương có thể vươn dài cánh tay để lấy Narnia mà vẫn rút về không hề hấn gì một khi cố gắng của chúng ta không đi đến đâu thì sao ạ? - Nếu con chỉ cho trẫm cách ấy, Rabadash ạ, con sẽ là gia tài lớn nhất của trẫm. - Nếu vậy xin cha hãy nghe con. Ngay trong đêm nay và đúng vào giờ này con sẽ chọn 200 con tuấn mã rồi vượt qua sa mạc. Phải đảm bảo là bọn quần thần của phụ vương không kẻ nào biết được chuyện này. Sáng ngày kia là con đã có mặt ở cổng lâu đài Lune ở Anvard của Archenland. Bọn chúng thân thiện với chúng ta và không phòng bị gì cả, vì vậy con sẽ chiếm lấy Anvard trước khi chúng có thời gian cựa quậy chân tay. Sau đó con sẽ vượt qua ngọn đèo ngăn cách giữa hai nước và xuôi xuống Narnia đến tận Cair Pavarel. Peter Đại đế sẽ không có mặt ở đấy; khi con rời nơi ấy hắn còn đang chuẩn bị tấn công lại bọn khổng lồ ở biên giới phía bắc. Con sẽ tìm đến Cair Pavarel, cũng sẽ dễ dàng như đi vào một cánh cửa mở sẵn, và chỉ việc xông thẳng vào. Con sẽ tỏ ra thận trọng, lịch thiệp và làm đổ ít máu người Narnia nhất trong khả năng có thể. Con sẽ án binh bất động chờ đợi cho đến khi con tàu Splendor Hyaline cập bến với nữ hoàng Susan trên boong, rồi con sẽ tóm con chim vừa bay mất của con ngay khi nàng đặt chân lên đất liền, để nàng ngồi ngay trước yên ngựa của con rồi ruổi ngựa, ruổi ngựa, ruổi ngựa quay về Anvard. Như vậy có được không ạ? - Nhưng điều này khó có khả năng xảy ra con trai ạ, để cướp được người đàn bà này, không con thì vua Edmund sẽ phải mất mạng. - Chúng chỉ có một nhóm nhỏ. Con sẽ ra lệnh cho mười tên trong đám quân của con tước vũ khí của hắn và trói hắn lại. Con sẽ cố gắng kìm chế khao khát cháy bỏng muốn uống máu hắn để không gây nên cuộc chiến tranh khốc liệt giữa phụ vương và Peter Đại đế. - Nhưng nếu Splendor Hyaline lại về đến Cair Pavarel trước con thì sao? - Với ngọn gió lười nhác vào mùa này ư? Không, con không nghĩ thế thưa phụ vương. - Cuối cùng, cậu con trai tài trí của trẫm, con đã nói rõ cách thức làm thế nào để con có được người đàn bà của

https://thuviensach.vn

xứ sở man di kia mà không nói cách thức giúp ta thôn tính được người Narnia. - Thưa phụ vương, nó có thể trốn thoát khỏi tay cha không khi con và đoàn kỵ binh của con đã đến và đi qua Narnia như một mũi tên vừa lao ra khỏi cung? Chúng ta sẽ có được Anvard mãi mãi đúng không? Khi nắm được Anvard rồi cha đã ngồi ở ngay cổng vào Narnia và các đơn vị đồn trú của cha ở Anvard sẽ tăng quân số vùn vụt cho đến lúc nó trở thành một đội quân vô địch. - Mọi việc xem ra dễ hiểu và có thể đoán trước được. Nhưng làm sao trẫm có thể rút tay về nếu như tất cả những chuyện này đều xôi hỏng bỏng không? - Con tuyên bố rằng con tự ý hành động như thế mà phụ vương không biết và ngược lại với ý muốn của phụ vương, không được cha ban phước và chẳng qua là hành động ngông cuồng của một tình yêu cuồng nhiệt và của tuổi trẻ bốc đồng. - Nhưng nếu Peter Đại đế yêu cầu chúng ta phải trả lại người em gái của hắn thì sao? - Thưa phụ vương, xin người hãy tin chắc là hắn không làm thế đâu. Mặc dầu vì phù phiếm, người đàn bà này đã từ chối lời cầu hôn của con nhưng Peter Đại đế là một người rất khôn ngoan, quỷ quyệt, hắn hiểu rõ và không muốn đánh mất địa vị tôn quý và lợi ích của việc liên minh với hoàng tộc của chúng ta. Hắn có thể thấy trước những đứa cháu trai và con hắn ngồi trên ngai vàng ở Calormen. - Hắn sẽ không thấy trước đâu nếu ta sống mãi muôn đời và biết đánh giá tâm tư của con ta. – Tisroc nói, giọng khô khan hơn bình thường. - Thưa phụ vương, niềm vui trong đôi mắt con, - hoàng tử nói tiếp sau một hồi im lặng, gượng gạo, - chúng ta sẽ giả mạo một lá thư của nữ hoàng, viết rằng nàng yêu con và không có ý muốn quay về Narnia. Bởi vì ai cũng biết phụ nữ thay đổi ý định của mình như chong chóng. Và cho dù chúng không tin lời lẽ trong thư, chúng cũng không dám đem quân đến Tashbaan để cướp nàng về. - Tể tướng khôn ngoan của trẫm, - Tisroc quay sang nói chuyện với Ahoshta, - hãy thể hiện sự khôn ngoan của khanh với lời đề nghị lạ lùng này. - Muôn tâu thánh thượng, sức mạnh của tình cha con không phải là điều còn chưa được biết đến với hạ thần và thần thường nghe cổ nhân nói rằng đứa con trong mắt người cha còn quý báu hơn cả ngọc granat đỏ. Như vậy làm sao thần dám cả gan bộc bạch cõi lòng mình với bệ hạ trong một vấn đề có thể nguy hiểm đến tính mạng hoàng thái tử cao quý? - Không có gì phải nghi

https://thuviensach.vn

ngờ, - Tisroc đáp, - ngươi có cái gan ấy đấy. Bởi vì ngươi biết rõ hậu quả của việc không làm theo lời ta, đó là một cái gì mà ngươi khó lòng tránh nổi. - Nghe tức là vâng lời. – Người đàn ông khốn khổ rên lên. – Thưa Tisroc khôn ngoan rất mực, vấn đề thứ nhất: nguy hiểm đối với hoàng tử nhìn chung mà nói thì cũng không lớn lắm như suy tính ban đầu. Chắc chắn các thánh thần tối cao không đứng về bọn mọi rợ vì chúng không thờ cúng họ bao giờ, thơ ca của chúng cũng khác thơ ca của ta với đầy rẫy những cách ngôn và dụ ngôn hữu ích mà chỉ toàn về tình yêu và chiến trận. Vì vậy không có vẻ gì cao quý hơn, đáng ngưỡng mộ hơn một cuộc đầu tư điên loạn thế này… Ối… á! Lão già kêu oai oái bởi vì hoàng tử nghe đến từ "điên loạn" đã đá đít lão mấy cái. - Thôi đi, con trai. – Tisroc nói. – Còn ngươi, tể tướng đáng mến, dù hoàng tử có thôi đá đít khanh hay không chớ để cho dòng hùng biện của mình bị ngắt quãng. Bởi vì không có gì thích hợp hơn với những kẻ nghiêm trang, đúng mực bằng việc chịu đựng những bất tiện nho nhỏ với một đức tính kiên định. - Nghe tức là vâng lời. – Tể tướng nói, oằn người đi, vì thế mà nhích cái phần dưới thân hình lão ta ra xa mũi bàn chân Rabadash một chút. – Theo thiển ý của thần thì không dễ gì tha thứ… nếu không muốn nói là đáng quý trọng trong đôi mắt người đời. Giống như, e hèm… cố gắng liều lĩnh này, nhất là khi nó được thúc đẩy của tình yêu dành cho một người đàn bà. Vì thế, nếu chẳng may hoàng tử rơi vào tay chúng chắc chắn chúng sẽ không giết ngài đâu. Không những thế rất có thể… dù hoàng tử thất bại trong việc chiếm đoạt nữ hoàng thì khi chứng kiến sự dũng cảm vô song của chàng và niềm đam mê cháy bỏng của chàng… biết đâu được… trái tim nữ hoàng có thể sẽ hướng về chàng. - Ngươi cũng nói ra được một điểm có lý đấy , lão già bẻm mép ạ. – Rabadash nói. – Rất tốt, dù sao thì điều này cũng đến được với cái đầu ngu si của ngươi. - Lời khen của chủ nhân làm cho đôi mắt thần sáng bừng lên. Ahoshta nói. – Điều thứ hai, thưa Tisroc vĩ đại, triều đại của người phải và sẽ kéo dài ra vô tận… và thần nghĩ, với sự giúp đỡ của các vị thánh thần rất có thể Anvard sẽ rơi vào tay hoàng thái tử và như thế chúng ta có thể nuốt chửng Narnia. Một quãng im lặng kéo dài, căn phòng trở nên im phăng phắc đến nỗi hai cô gái không dám thở mạnh. Cuối cùng Tisroc nói: - Đi đi,

https://thuviensach.vn

con trai. Đi mà làm những điều con đã nói nhưng đừng chờ sự giúp đỡ hay khuyến khích từ phía cha. Cha sẽ không báo thù cho con nếu con bị giết hoặc không giải cứu cho con nếu con bị bọn mọi rợ bắt làm tù binh và nếu – dù thành công hay thất bại – con làm đổ một giọt máu hoàng tộc Narnia một cách không cần thiết và gây nên một cuộc chiến tranh giữa hai nước, ân điển của cha sẽ không bao giờ tới tay con đâu, người em trai kế của con sẽ thay vị trí của con ở Calormen. Có thể thần Tash sức mạnh vô địch và không gì lay chuyển được sẽ nâng đỡ thanh gươm và ngọn giáo của con. - Nghe là vâng lệnh. – Rabadash kêu lên, quỳ xuống một lát hôn chân người cha già rồi lao ra khỏi phòng. Điều này làm cho Aravis nhẹ cả người, nó bây giờ đang bị dồn ép kinh khủng. Tisroc và tể tướng vẫn ở lại trong phòng. - Này tể tướng, - Tisroc nói, - khanh phải đảm bảo là không một kẻ nào còn sống được biết về cuộc hội đàm giữa ba chúng ta tối nay. - Muôn tâu thánh thượng, - Ahoshta nói, - chuyện này chắc chắn là không có ai biết được vì theo thiển ý mà thần đã đưa ra và đã được bệ hạ cùng sự thông tuệ không gì sánh được của người chuẩn y, ba người chúng ta gặp nhau ở hoàng cung cũ nơi không có một buổi họp nào được tổ chức và bọn nô lệ trong cung không có đứa nào lai vãng đến đây. - Thế thì tốt! – Tisroc nói. – Nếu bất kỳ kẻ nào biết được ta sẽ thấy y chết trong vài giờ. Vì thế mà tể tướng thận trọng của trẫm, hãy quên chuyện đó. Chúng ta hãy quẳng kế hoạch của hoàng tử ra khỏi tim. Nó ra đi mà ta không hề hay biết cũng không được ta đồng ý chỉ vì sự ngông cuồng, liều lĩnh và hiếu chiến của tuổi trẻ. Không có ai kinh ngạc hơn ta và khanh khi được tin Anvard đã nằm trong tay nó, nghe chưa? - Nghe tức là vâng lệnh. - Đó là lý do tại sao khanh không bao giờ được nghĩ, dù trong tấc lòng sâu kín của mình rằng ta là một người cha có trái tim cứng rắn nhất trên đời – phái đứa con trai trưởng đi làm một việc cũng có thể là đi tìm cái chết của nó – đã vui mừng cũng như ngươi, kẻ không bao giờ yêu thương hoàng tử. Chậc, chậc… trẫm đi guốc vào bụng khanh. - Muôn tâu chúa thượng toàn thiện toàn bích, - tể tướng nói, - so với người, thần chẳng yêu hoàng tử cũng như không yêu cuộc sống của mình, không yêu bánh mì và nước uống, không yêu ánh sáng mặt trời… - Tình cảm của khanh đã được nâng cao và trở nên đúng mức. Ta cũng không yêu

https://thuviensach.vn

những thứ này so với vinh quang và sức mạnh của cây quyền trượng. Nếu hoàng tử thành công thì chúng ta sẽ có Archenland và có thể sau đó là Narnia. Nếu nó thất bại – ta còn có 18 người con trai khác. Trong khi đó Rabadash với tư cách là hoàng thái tử đã trở nên nguy hiểm. Có đến những năm Tisroc ở Tashbaan này chết trước thời hạn bởi những đứa con trưởng, những thái tử thông minh đã trở nên mệt mỏi vì chờ đợi đến lượt mình được ngồi vào ngai vàng. Tốt nhất nó nên làm nguội dòng máu nóng của mình ở nước ngoài còn hơn là để bầu máu nóng đó sôi sục trong tình trạng ăn không ngồi rồi ở đây. Còn bây giờ, ông tể tướng tuyệt vời ạ, sự lo âu của người cha đã khiến ta buồn ngủ. Lệnh cho các nhạc công đến phòng ngủ của trẫm. Nhưng trước khi đi ngủ, ngươi nên viết thư xá tội cho người đầu bếp thứ ba. Trẫm cảm thấy trong người có những triệu chứng rõ ràng của bệnh khó tiêu. - Nghe tức là vâng lệnh. – Tể tướng nói. Lão bò giật lùi ra cử, đứng dậy, vái mấy cái rồi đi ra. Sau đó Tisroc vẫn ngồi im lặng trên đi văng một lúc cho đến khi Aravis bắt đầu lo lắng rằng ông ta đã ngủ thiếp đi. Nhưng cuối cùng với một tiếng cọt kẹt lớn và một tiếng thở dài, Tisroc nâng tấm thân nặng nề lên, ra lệnh cho bọn đầy tớ mang đuốc ra bên ngoài rồi cũng đi ra khỏi phòng. Cánh cửa đóng lại sau lưng ông vua, một lần nữa căn phòng lại tối đen như mực và hai cô gái có thể tự do thở bình thường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 41

Ôi thật kinh khủng quá! Một việc hết sức đáng sợ! – Lasaraleen thở hổn hển nói. – Chị ơi em mới sợ làm sao chứ. Em run hết cả người lên đây này. Chị sờ thử mà coi. - Đi thôi. – Aravis nói, bản thân nó cũng run như cầy sấy. – Họ đã quay về hoàng cung mới. Một khi đã ra khỏi căn phòng này chúng ta cũng được an toàn. Hãy đưa em xuống cửa đập càng nhanh càng tốt. - Trời đất, sao chị có thể làm thế được? – Lasaraleen rít lên. – Em không còn có thế làm gì được nữa – ít nhất không phải vào lúc này. Cái đầu khốn khổ của em! Không, chúng ta hãy nghỉ lại ở đây một chút rồi sau đó quay về nhà! - Tại sao lại quay về? – Aravis hỏi. - Ôi chị không hiểu à? Sao chị không biết thông cảm vậy? – Lasaraleen nói, bắt đầu khóc thút thít. Nhưng Aravis quyết định lúc này không phải là lúc mủi lòng thương xót. - Nghe đây. – Nó nói và nắm lấy tay lắc cho bạn một cái nhớ đời. – Nếu chị nói một tiếng nữa về chuyện quay trở lại và nếu chị không lập tức đưa em đến cửa đập – chị có biết em sẽ làm gì không? Em sẽ chạy ra ngoài giữa lối đi, kêu ầm lên. Rồi người ta sẽ đến bắt cả hai chúng ta. - Vậy thì cả hai chúng ta sẽ bị… giết… ! – Lasaraleen lắp bắp. – Chị… chị… không nghe Tisroc (Thánh thượng vạn tuế, vạn vạn tuế) nói gì ư? - Có nghe và em thà chết ngay bây giờ còn hơn làm vợ Ahoshta. Thôi đi nào! - Ôi, chị thật là độc ác. Coi xem, em đang ở trong tình trạng như thế nào! Cuối cùng Lasaraleen cũng phải nhượng bộ bạn. Cô dẫn bạn đi xuống những bậc thang mà lúc trước cả hai đã đi lên. Họ đi xuôi theo một hành lang khác và cuối cùng ra ngoài trời. Bây giờ họ đã ở bên ngoài ngự hoa viên nằm trên sườn dốc thoai thoải và đi xuống con đường dẫn tới tường thành. Vầng trăng uy nghi trên nền trời trong vắt. Một trong những hạn chế của những cuộc phiêu lưu là khi bạn đến những phong cảnh nên thơ bạn thường quá đỗi hồi hộp và khẩn trương để tận hưởng vẻ đẹp của nó. Vì thế mà Aravis (mặc dù nhiều năm sau vẫn hào hứng nhớ lại kỷ niệm này) lại có một ấn tượng mờ nhạt về bãi cỏ màu

https://thuviensach.vn

xám bạc dưới ánh trăng, những vòi phun nước sủi bọt lặng lẽ và những cái bóng dài đen thẫm của hàng cây bách. Khi họ đi đến cuối con đường và bức tường thành cau có hiện lên trước mặt bọn họ, Lasaraleen run đến nỗi không sao mở được gióng cửa. Aravis làm thay cho bạn. Và cuối cùng trước mắt cô bé cũng hiện lên dòng sông lấp lánh ánh trăng bạc, một doi đất nhỏ, vài con thuyền lững lờ nhàn tản thả trên dòng sông. - Vĩnh biệt chị, cảm ơn chị và xin lỗi nếu em đã thô bạo với chị. Nhưng cứ nghĩ coi, em sẽ tự do bay đến bất cứ nơi nào! - Ôi Aravis thân yêu! Chị không đổi ý chứ? Bây giờ chị đã thấy Ahoshta đại nhân vĩ đại thế nào rồi chứ? - Vĩ đại? Một tên nô bộc chuyên liếm gót đáng kinh tởm thì có. Một con giun tức giận khi bị chà đạp nhưng vẫn nhẫn nhịn như không vì hi vọng có thể đứng thẳng lưng lên bằng cách xúi giục Tisroc – bạo chúa – đẩy con trai vào chỗ chết. Thật đáng ghê tởm! Em thà cưới thằng rửa chén ở chỗ cha em còn hơn dính líu đến một con quái vật như lão. - Aravis! Aravis! Sao chị có thể nói ra những điều kinh khủng như thế? Cả về Tisroc (Thánh thượng vạn tuế, vạn vạn tuế) nữa. Nếu đức vua đã làm thế thì chắc chắn là một việc hợp lý. - Tạm biệt chị. – Aravis nói. – Em nghĩ cái áo của chị rất dễ thương. Ngôi nhà của chị cũng rất đẹp. Và em chắc chị có một cuộc sống vui vẻ, dễ chịu – dầu nó không thích hợp với em. Chị hãy nhẹ nhàng đóng cửa lại sau lưng em nhé. Nó vùng ra khỏi vòng tay ôm đầy tình cảm của bạn rồi nhảy xuống một con thuyền đáy bằng đẩy thuyền đi và chỉ một lúc sau đã ra đến giữa dòng. Vầng trăng tròn vành vạnh lơ lửng trên đầu. Có một vầng trăng lớn hơn ở sâu phía dưới, tận đáy sông. Trời đêm mát lạnh và trong lành. Khi nó chèo tới gần bờ bên kia nó còn nghe thấy tiếng một con cú mèo kêu khi đi ăn đêm. “Trời ơi, như thế này mới tuyệt chứ!” – Aravis nghĩ. Nó bao giờ cũng sống ở làng quê và nó ghét mỗi một phút sống ở Tashbaan. Khi bước lên bờ, nó thấy dưới ánh trăng, mặt đất dần dần lên cao hơn, cây cối bị đốn ngang. Nhưng rồi nó cũng tìm được đúng cái con đường mà Shasta đã tìm ra, cũng cái nơi mà cỏ chấm dứt và cát bắt đầu rồi cũng như Shasta, nó nhìn sang trái và thấy những ngôi nhà mồ lù lù, đen đen, hắc ám. Đến mức này thì mặc dù là một cô gái can đảm, trái tim nó vẫn thắt lại vì sợ. Giả sử những người kia không ở đây! Giả sử có những hồn ma! Tuy vậy Aravis

https://thuviensach.vn

vẫn hếch cằm lên (và cắn nhẹ vào lưỡi) đi thẳng về những ngôi mộ. Trước khi đến nơi, nó nhìn thấy Bree, Hwin và tên giám mã. - Bây giờ ngươi có thể quay về với bà chủ của ngươi. – Aravis ra lệnh (mà quên là tên này không thể làm thế cho đến khi cổng thành được mở lại vào sáng ngày mai). – Đây là tiền trả cho công khó nhọc của nhà ngươi. - Nghe tức là vâng lệnh! – Tên giám mã nói và ngay lập tức chạy như bay về phía thành phố. Chẳng cần phải bảo hắn đi mau, hắn cũng đã nghĩ nhiều về ma quỷ ở một nơi như thế này rồi. Trong vòng một vài giây đầu, Aravis bận rộn hôn lên mũi và vỗ vỗ lên cổ hai con ngựa cứ như thể chúng chỉ là những con ngựa thông thường. - Kia kìa, Shasta đã đến! Tạ ơn sư tử! – Bree hí vang. Aravis quay đầu nhìn quanh, và kìa, vừa đúng lúc Shasta ra khỏi chỗ núp ngay sau khi nó thấy tên giám mã đã đi khuất. - Bây giờ, - Aravis nói, - không nên để chậm một phút nào! – Với những lời lẽ liến thoắng nó kể cho cả bọn nghe về mưu đồ của Rabadash. - Quân khốn nạn phản trắc! – Bree kêu lên, lắc bờm và giậm bốn vó. – Một cuộc đột kích vào lúc thiên hạ thái bình như thế này mà không đưa ra một dấu hiệu nào báo trước. Nhưng chúng ta sẽ cho mỡ vào lúa yến mạch của hắn. Chúng ta sẽ đến nơi trước hắn. - Thật không? – Aravis hỏi, tung người lên lưng con Hwin. Shasta nhìn theo, thầm ước ao nó cũng làm được như thế. - Brooh-hoo! – Bree hí vang. – Lên ngựa đi Shasta! Chúng ta cũng có thể có một sự khởi đầu tốt đẹp! - Hắn nói hắn sẽ lên đường ngay lập tức! – Aravis nói. - Đó là cách nói của con người. – Bree nói. – Nhưng nó không thể tập hợp ngay một lúc hai trăm con ngựa và kị sĩ. Không thể cho ngựa uống nước, cho ngựa ăn no bụng rồi chuẩn bị vũ khí, lương ăn và đóng yên cương trong vòng một phút. Nào, chúng ta đi theo hướng nào? Thẳng hướng bắc ư? - Không. – Shasta nói. – Tôi biết đường đi. Tôi đã đánh dấu rồi. Tôi sẽ giải thích sau. Rẽ sang trái một chút hai bạn ngựa. Đây – nó đây! - Nào, - Bree nói, - phi nước đại suốt một ngày một đêm không nghỉ như cái câu chuyện vẫn kể lại là một điều không tưởng hai bạn nhỏ ạ. Chỉ có thể đi và chạy nước kiệu nhỏ: những bước nước kiệu chắc chắn và có lúc đi bước một để lấy sức. Mỗi khi chúng tôi đi thì hai người có thể xuống ngựa đi bộ theo. Hwin, cô bạn đã sẵn sàng chưa? Nào chúng ta đi! Narnia và miền Bắc! Giai đoạn đầu của chuyến đi thật thú vị.

https://thuviensach.vn

Đêm đã qua được mấy tiếng đồng hồ rồi và cát không còn phả ra hơi nóng mặt trời mà nó hấp thụ vào ban ngày, không khí mát lạnh, trong lành và sảng khoái. Dưới ánh trăng, sa mạc trải ra mênh mông về tất cả các hướng, xa mãi, xa mãi khi tầm mắt có thể vươn tới được. Cát sáng lên nhờ nhờ như thể nó là một dòng nước lững lờ trôi hoặc như một cái khay bạc khổng lồ. Trừ tiếng vó ngựa của hai con Bree và Hwin, trong không gian mênh mông không vang lên một tiếng động nào cả. Shasta suýt nữa thì ngủ gục nếu thỉnh thoảng nó không xuống ngựa và đi bộ một đoạn. Họ cứ đi như thế trong vòng nhiều giờ. Rồi đến lúc trên trời không còn trăng nữa. Họ lại đi tiếp trong bóng tối hết giờ này qua giờ khác. Sau đó Shasta nhận ra là nó có thể nhìn thấy cổ Bree rồi vai Bree ở phía trước mỗi lúc một rõ hơn. Rồi từ từ Shasta bắt đầu thấy hiện lên một mặt phẳng màu xám mênh mông. Hoàn toàn giống cõi chết, như một cái gì đó trong một thế giới đã chết, Shasta mệt bã cả người, mỗi lúc nó một cảm thấy lạnh hơn và đôi môi khô đi. Chẳng có gì ngoài tiếng sột soạt của bao da, tiếng nhạc ngựa và tiếng vó ngựa – không giống như tiếng vó ngựa nện trên con đường cái quan mà là âm thanh êm êm trên cát mênh mông, khô hạn. Cuối cùng sau nhiều giờ ê ẩm ngồi trên mình ngựa, xa xa phía bên tay phải Shasta xuất hiện một vạch dài màu xám nhạt nhô lên trên đường chân trời. Rồi cái vạch ấy chuyển sang màu đỏ. Cuối cùng bình minh cũng xuất hiện nhưng chẳng có con chim nào cất giọng ca đón chào. Shasta lấy làm sung sướng là có thể đi bộ một đoạn vì bây giờ nó lạnh đến tê dại cả người. Bất thình lình mặt trời nhô lên và mọi thứ đều thay đổi trong nháy mắt. Cát xám hóa màu vàng và lấp lánh như thể lẫn trong cát là những hạt kim cương. Về phía bên tay trái, bóng Shasta, Hwin, Bree và Aravis ngả dài cùng chạy đua với chúng. Ngọn núi đôi Mount Pire hiện lên trước mặt, sáng lóa lên dưới ánh ban mai và Shasta biết trông nó có nhỉnh hơn trước. - Sang trái một chút, sang trái một chút. – Shasta reo lên. Bây giờ thì ổn rồi, khi nó ngoái đầu lại nhìn, Tashbaan chỉ còn nhỏ xíu và xa vời. Khu lăng mộ không còn thấy rõ nữa, nó bị nuốt chửng trong cái gò đơn độc có cái rìa lởm chởm từ đó mọc lên thành phố của Tisroc. Ai nấy đều phấn chấn hơn. Nhưng tâm trạng này kéo dài không được bao lâu. Mặc dù Tashbaan trông xa vời vợi khi lần đầu

https://thuviensach.vn

ngoái nhìn lại, nhưng nó không lùi xa hơn nữa khi chúng đã đi được mấy giờ liền. Shasta đã thôi không còn chốc chốc lại ngoái cổ ra sau nữa vì làm thế chỉ khiến nó có cảm giác là họ vẫn giậm chân tại chỗ. Sau đó ánh nắng cũng trở thành một điều phiền toái. Cát vàng hất ngược nắng vàng làm cho đôi mắt nó nhức nhối mà nó thì không thể nhắm mắt lại. Nó buộc phải ngước mắt lên cao hơn và cứ nhìn thẳng về phía Mount Pire để định hướng. Đi một lúc nữa thì đến vấn đề nhiệt độ. Nó nhận ra điều này khi lần đầu tiên nó xuống ngựa, đi bộ: vừa chạm chận xuống đất thì cát nóng hừng hực đã phả hơi nóng vào mặt rát không kém gì hơi nóng phả ra từ miệng lò. Lần thứ hai đi bộ còn tệ hơn nữa. Nhưng đến lần thứ ba, khi đôi chân trần của nó vừa chạm đất thì nó vội hét lên vì đau đớn và vội vàng cho một chân lên bàn đạp, chân kia vắt trên lưng Bree. - Xin lỗi anh bạn Bree. – Nó vừa nói vừa thở hổn hển. – Tôi không thể đi được. Cát làm bỏng chân tôi. - Tất nhiên! – Ngựa phì phò đáp lại. – Cứ nghỉ cho tôi đi. Thôi cứ ngồi yên trên đấy. Không thể làm khác được. - Tất cả đều ổn đối với cô. – Shasta nói với Aravis đang thất thểu đi bên cạnh Hwin. – Bởi vì cô có mang giày mà. Aravis không nói câu nào, vẻ mặt rất nghiêm trang. Hãy cứ hi vọng là nó không đem lòng ganh tị với bạn nhưng thực ra thì nó có bực bội đấy. Lại tiếp tục bước đi nước kiệu rồi đi bộ rồi lại chuyển sang đi nước kiệu, tiếng chuông leng keng, tiếng bao da kêu răng rắc răng rắc dưới ánh nắng như thiêu như đốt, mùi mồ hôi ngựa, mồ hôi người, cái vầng sáng chói chang trước mặt và cái đầu nhức ong ong. Lúc nào cũng như thế hết dặm này đến dặm khác. Tashbaan trông không có vẻ lùi xa thêm một bước nào. Những ngọn núi trước mặt cũng không nhích lại gần hơn. Bạn cảm thấy bao giờ cũng vẫn như vậy – tiếng chuông leng keng buồn tẻ, tiếng bao da răng rắc răng rắc, mùi ngựa và hơi người dưới sức nóng mặt trời dữ dội. Tất nhiên người ta phải nghĩ ra đủ mọi trò hòng giết thời gian và tất nhiên tất cả đều chẳng có tích sự gì. Người ta cố không nghĩ đến giải khát – nước ép trái cây ướp lạnh trong một tòa lâu đài ở Tashbaan, nước suối trong vắt róc rách giữa đôi bờ, sữa cừu – thứ sữa béo mát lạnh nghe thân quen nơi đầu lưỡi béo ngậy nhưng không quá béo – nhưng bạn càng cố không nghĩ đến nó bao nhiêu lại càng thấy hiện lên trong đầu mình hình ảnh của nó rõ nét bấy

https://thuviensach.vn

nhiêu. Cuối cùng cảnh vật trước mắt cũng đã có một sự thay đổi – một tảng đá mọc chồi lên giữa trảng cát, dài chừng hai mươi mét, cao khoảng ba mươi mét. Tảng đá không hắt được bao nhiêu bóng râm xuống cát bởi vì mặt trời lúc này đã lên cao. Cả bọn chen chúc đứng dưới cái bóng nhỏ của nó một lúc. Ở đây chúng ăn và uống một chút nước. Không dễ gì cho ngựa uống nước từ trong một túi da nhưng Bree và Hwin rất khéo léo với đôi môi của chúng. Không ai ăn no uống đủ, không ai bàn luận gì. Toàn thân hai con ngựa nổi bọt trắng xóa, chúng thở ồn ào như một chiếc đầu máy. Bọn trẻ tái nhợt cả người đi vì mất nước và mất sức. Sau vài phút nghỉ ngơi cho lại sức, người và ngựa lại tiếp tục cuộc hành trình. Cũng những âm thanh ấy, cũng những cái mùi ấy, cái ánh sáng chói mắt ấy cho đến lúc bóng của họ bắt đầu ngả sang bên phải rồi mỗi lúc một kéo dài ra, dài ra hơn cho đến lúc có vẻ như chúng kéo dài ra đến tận chân trời phía đông. Đủng đỉnh và chậm rãi, mặt trời chuyển dần sang chân trời phía tây. Bây giờ khi mặt trời đã xuống thấp hẳn, may mắn làm sao cái ánh chói chang không biết thương xót là gì từ dưới cát bốc lên cũng biến mất, dù hơi nóng dưới chân vẫn hầm hập phả lên như trước. Bốn cặp mắt háo hức nhìn quanh tìm dấu hiệu của cái thung lũng mà con quạ Sallowpad đã nói. Nhưng hết dặm này đến dặm khác vẫn lại chỉ là mặt cát vàng bằng lặng. Ánh ngày đã tắt hẳn, hầu hết các vì sao đều dừng bước, hai đứa trẻ dập dềnh trên yên ngựa khổ sở vì cái khát và mệt mỏi. Không đợi đến lúc mặt trăng xuất hiện, Shasta – bằng giọng nói như quát với âm thanh khào khào của một người mà mồm miệng đã khô không khốc – kêu lên: - Nó kia kìa! Bây giờ thì không còn nhầm lẫn nữa. Ngay trước mặt hơi chếch về phía tay phải một chút là một hẻm núi dốc thẳng xuống, hai bên hẻm núi, mọc lên những gò đá. Hai con ngựa quá mệt để mở miệng nói nhưng chúng tiến lên trước và trong vòng một hoặc hai phút chúng đã đi vào trong hẻm núi. Thoạt tiên ở đây còn khó chịu hơn là ở ngoài sa mạc mênh mông, bởi vì hai bên vách núi tiến sát vào nhau hẹp đến mức thiếu không khí và ánh trăng khó lọt xuống được đến đây. Cái dốc tiếp tục đổ xuống rất gấp trong khi các tảng đá ở hai bên thì vươn cao, cao mãi lên. Đi được một đoạn họ bắt gặp một vài loài cây – cây xương rồng gai góc và những loại cỏ thô ráp có thể đâm thủng cổ tay bạn. Chẳng bao lâu sau vó

https://thuviensach.vn

ngựa đã đạp rào rạo lên đá, sỏi thay vì cát. Cả bọn háo hức căng mắt ra ở mỗi khúc quẹo – mà ở đây thì có rất nhiều khúc quẹo – để tìm chỗ có nước. Hai con ngựa gần như đã kiệt sức, con Hwin luôn bị vấp, thở như kéo bễ và kéo lê cái xác theo sau Bree. Cả bọn gần như đã tuyệt vọng thì chợt thấy một vũng bùn và một dòng nước mảnh như một sợi dây chảy qua lớp cỏ xanh và mềm. Dòng nước tí tách chảy thành một dòng suối nhỏ rồi con suối lại phình to ra thành một dòng suối thực sự tuôn chảy giữa đôi bờ; được một đoạn dòng suối trở thành sông và rồi (sau những thất vọng sâu sắc hơn tôi có thể miêu tả được) cũng đến lúc Shasta – vẫn đang trong trạng thái bàng hoàng mê mẩn – chợt nhận ra Bree đã dừng lại còn nó thì trượt xuống từ lúc nào. Trước mặt đoàn lữ hành là một dòng thác nhỏ đang đổ xuống một hồ nước rộng. Cả hai con ngựa đều lao xuống hồ, cúi đầu xuống uống nước, uống mãi, uống mãi. - Ôi… ôi! – Shasta kêu lên, lội xuống nước, nước chỉ đến đầu gối và nó vục đầu vào dòng nước đang chảy. Đó có lẽ là khoảnh khắc đáng quý nhất đời nó. Vào khoảng mười phút sau cả người lẫn ngựa (hai đứa trẻ đã ướt gần hết cả người) lóp ngóp lội ra khỏi dòng nước và đưa mắt nhìn quanh. Trăng đã lên cao đủ để rọi ánh sáng xuống vực. Hai bên bờ sông cỏ rất mềm, bên ngoài bãi cỏ là những thân cây cao và cây bụi mọc cao dần lên trên bờ đá. Chắc phải có một loài cây bụi nào đó giấu mình e ấp sau một tảng đá, đang hé mở những cánh hoa thẹn thò của nó vì trong không gian đầy bóng râm này bỗng tràn ngập một mùi hương tuyệt diệu và sảng khoái. Và vọng ra từ những chỗ tối nhất trong lùm cây là một âm thanh mà Shasta chưa từng nghe thấy bao giờ - tiếng hót của một con chim họa mi. Mọi người đều đã quá mệt để nói chuyện hoặc ăn uống. Những con ngựa không đợi để được tháo yên cương vội nằm kềnh xuống đất. Cả Aravis và Shasta cũng bắt chước làm theo. Vào khoảng mười phút sau, Hwin thận trọng nói: - Chúng ta không được ngủ đâu. Phải nghe ngóng xem Rabadash có động tĩnh gì không. Không được ngủ, - Bree nói, - chỉ ngả lưng một chút thôi. Shasta biết rõ (trong một phút) rằng cả bọn rồi sẽ thiếp đi nếu nó không đứng dậy và làm một cái gì đó, nó cảm thấy chính nó phải làm làm việc đó. Thật ra nó đã quyết định sẽ đứng lên thuyết phục mọi người làm theo. Nhưng hãy hượm một chút, chỉ một chút thôi, một chút

https://thuviensach.vn

thôi… Chẳng bao lâu sau, mặt trăng đã lên cao hơn, sáng tỏ. Con chim họa mi hót véo von ở khoảng trời trên đầu hai con ngựa và hai đứa trẻ, tất cả lịm đi trong một giấc ngủ mỏi mệt. Aravis là người thức dậy đầu tiên. Mặt trời đã lên cao, mấy giờ dịu mát đầu buổi sáng đã trôi qua một cách lãng phí. “Lỗi của mày. – Aravis giận dữ tự mắng mình trong khi nó ngồi bật dậy và bắt đầu đánh thức những người khác. – Không ai lại đi mong đợi lũ ngựa thức dậy sau một ngày đi đường kinh khủng như thế, kể cả khi chúng biết nói. Tất nhiên cũng không thể hi vọng gì được ở Shasta. Nó có được dạy dỗ rèn luyện gì đâu. Mày mới là người phải có bổn phận.” Bọn còn lại vẫn đang ngái ngủ ngơ ngác sau một giấc ngủ nặng như chì. - Heigh – hoo – broo – hoo. – Bree nói. – Ngủ với nguyên bộ yên cương như thế này ư? Tôi sẽ không làm như thế này bao giờ nữa. Thật chẳng ra thể thống gì… - Thôi nào, nhanh nhanh lên! – Aravis nói. – Chúng ta đã mất toi gần một nửa buổi sáng rồi đấy. Không được phép lãng phí một phút nào nữa. - Này này, một gã trai tráng như tôi phải có đầy một bụng cỏ chứ. – Bree nói. - Tôi e là chúng ta không chần chừ được nữa. – Aravis nói. - Chỉ trong chớp nhoáng thôi thì sao? – Bree hỏi. Chúng ta chẳng đã vượt qua sa mạc là gì? - Nhưng chúng ta còn chưa đặt chân đến Archenland. – Aravis nói, - và chúng ta phải đi đến đấy trước Rabadash. - Ôi tưởng gì, chúng ta đã bỏ xa hắn hàng dặm đường cơ mà, - Bree cười ầm lên, - chẳng phải chúng ta đã đi con đường ngắn hơn hay sao? Không phải anh bạn quạ của cậu đã nói đây là lối đi tắt hay sao Shasta? - Nó không nói đây là lối đi ngắn hơn, - Shasta đáp, - mà chỉ nói đây là con đường đi tốt hơn, vì có nước. Nếu ốc đảo này đúng là ở phía bắc Tashbaan thì tôi e con đường này lại xa hơn. - Nhưng tôi không thể tiếp tục mà không có gì bỏ bụng. – Bree nói. – Shasta, tháo yên cương ra cho tôi. - Làm ơn, - Hwin nói, vẻ thẹn thò, - tôi… tôi cũng có cảm giác giống như Bree, tôi… tôi không thể gắng gượng hơn được nữa. Nhưng khi lũ ngựa chúng ta mang con người (cùng với đinh thúc ngựa và roi) trên lưng chẳng phải là chúng ta bị bắt buộc phải đi tiếp khi mệt nhoài, khi mình không muốn hay sao? Và như vậy chúng ta cảm thấy dường như chúng ta vẫn có thể tiếp tục. Tôi… tôi muốn nói... không biết chúng ta có nên cố gắng vượt qua khi… bây giờ đã là những kẻ tự do không. Tất cả cho Narnia

https://thuviensach.vn

mà! - Tôi nghĩ, thưa quý cô, - Bree nói có vẻ ưu tư lắm, - rằng tôi cũng có biết một chút về các chiến dịch, những cuộc hành quân gấp rút và cái ngưỡng mà một con ngựa có thể chịu đựng hơn một chút. Nghe bạn nói thế Hwin không đáp vì thực chất nó là một con ngựa cái thuần tính nhất, như một người bản tính dịu dàng dễ xúc động, nó cũng mau chóng lấy lại bình tĩnh. Thực ra nó đã đúng và nếu như Bree mang một Tarkaan trên lưng nó cũng sẽ thấy rằng nó đủ sức cho một chuyến đi kéo dài vài giờ cực nhọc nữa. Nhưng một trong những hậu quả tồi tệ nhất của việc trở thành một kẻ nô lệ và bị ép buộc phải làm việc ngoài ý muốn của mình là khi không có ai ép buộc bạn nữa bạn cũng cảm thấy mình mất đi cái năng lực ép buộc chính bản thân mình. Thế là cả bọn chờ đợi trong lúc Bree ăn cỏ và uống nước, tất nhiên Hwin và bọn trẻ cũng ăn và uống nữa. Gần đến 11 giờ trưa thì chúng mới sẵn sàng đi tiếp. Thậm chí đến lúc ấy, Bree cũng đi đứng uể oải hơn ngày hôm trước. Chính là Hwin dù mệt mỏi và đuối sức hơn trong hai con ngựa đã vượt lên trước. Thung lũng cùng với con sông êm ả dầy phù sa, thảm cỏ, rêu, hoa dại và những bụi đỗ quyên là một nơi tuyệt vời đến nỗi bạn chỉ muốn đi chậm lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 42

Sau khi họ đi xuống dốc được vài giờ, thung lũng trải rộng ra trước mắt và họ có thể thấy rõ cái gì nằm ở phía trước. Con sông mà họ đang đi theo chảy đến đây thì nhập với một con sông lớn hơn, dòng nước rộng và chảy xiết theo hướng từ trái sang phải. Bên kia con sông rộng này là một vùng đất tươi đẹp trải ra êm đềm trên những ngọn đồi thấp, hết dãy đồi này đến dãy đồi khác cho đến tận những dãy núi phía bắc. Bên tay phải đoàn lữ khách là những dãy núi cao chót vót, trên trán một hai ngọn núi cao hơn, tuyết phủ trắng xóa. Bên trái họ là những dải đồi phủ kín thông, những vách đá đen thẫm, những cái đèo hẹp và những đỉnh núi xanh xanh trải dài ngút tầm mắt. Shasta không còn nhận ra đâu là Mount Pire nữa. Thẳng trước mắt nó là dãy núi khuất sau một rặng núi phủ đầy cây cổ thụ um tùm, rậm rạp, tất nhiên đó là cái đèo ngăn cách Archenland với Narnia. - Broo – hoo – hoo, phương Bắc, phương Bắc xanh tươi! Bree hí vang. Tất nhiên những quả đồi thấp kia có vẻ xanh tươi hơn, đẹp đẽ hơn bất cứ cái gì mà Aravis và Shasta, với con mắt của người phương nam, có thể hình dung ra. Tinh thần chúng phấn chấn hẳn lên khi đi xuống vùng châu thổ nơi hai con sông gặp nhau. Con sông đổ về hướng đông bắt nguồn từ những dãy núi cao hơn ở vùng phía tây, nước chảy xiết, tung bọt trắng xóa và chẳng ai dám nghĩ đến chuyện bơi qua. Nhưng sau khi đi đi lại lại xem xét rồi đi dọc bờ sông vài lần, họ đã tìm ra một chỗ nước đủ nông để có thể lội qua. Tiếng dòng nước chảy, những vòng nước xoáy ở khuỷu chân ngựa, không khí mát lạnh đầy kích thích và những con chuồn chuồn chấp chới bay qua bay lại làm tràn ngập trong tâm hồn cậu bé phương Nam một sự phấn khích mới mẻ, kỳ lạ. - Các bạn ơi, chúng ta đã ở Archenland rồi. – Bree nói với giọng tự hào khi nó khua bốn vó lên làm nước bắn tung tóe khi sang bên bờ bắc. – Tôi nghĩ con sông mà chúng ta vẫn lội qua có tên là Mũi Tên Bay. - Tôi hy vọng chúng ta đến đúng lúc. – Hwin thì thầm. Sau đó cả bọn bắt đầu đi lên dốc,

https://thuviensach.vn

chậm rãi, theo một con đường ngoắt ngoéo và họ phải vượt qua những quả đồi rất dốc. Một vùng đất tươi đẹp như một công viên khổng lồ không có đường sá, nhà cửa. Cây cối mọc rải rác khắp nơi, không đủ dày và rậm rạp để tạo thành rừng. Shasta sống cả đời ở một nơi trơ trụi hầu như không có bóng cây cao, chưa bao giờ trông thấy quá nhiều cây và quá nhiều loại cây như thế. Nếu bạn có mặt ở đây thì bạn sẽ nhận ra (mà Shata thì không) là nó đang ngắm nhìn những cây sồi, cây bu lô, thanh lương trà và dẻ rừng… Những chú thỏ phóng ra từ tất cả các hướng khi họ đi qua và họ vừa nhác thấy một bầy hươu lướt đi giữa những lùm cây. - Thế này không phải là một cảnh tượng kì diệu ư? – Aravis thốt lên. Lên đến đỉnh đồi đầu tiên, Shasta ngoái đầu lại nhìn. Không còn thấy Tashbaan đâu nữa, sa mạc không có gì thay đổi trừ một vệt đường nhỏ hẹp, xanh tươi mà họ vừa đi qua chạy dài đến tận chân trời. - Ôi trời! – Nó bất thần thốt lên. – Cái gì thế kia? - Cái gì? – Bree hỏi, quay đầu lại. Cả Hwin và Aravis đều làm theo. - Kia kìa. – Shasta nói, chỉ tay về một hướng. – Trông như có khói. Có phải là một đám cháy không? - Bão cát đây, tôi dám nói như thế. – Bree đáp. - Không có gió làm sao có bão được? – Aravis thắc mắc. - Ôi trời! – Hwin kêu lên. – Nhìn kìa, có cái gì lấp lánh trong đó. Lại có mũ trụ và áo giáp nữa. Có cái gì đang di chuyển, di chuyển theo lối này. - Lạy thánh Tash! – Aravis nói. – Quân đội đấy. Đó là Rabadash. - Tất nhiên rồi. – Hwin nói. – Đó là cái làm tôi lo sợ nhất. Nhanh, nhanh lên! Chúng ta cần phải đến Anvard trước họ. – Rồi không nói thêm một câu, nó lồng lên phi nước đại về phương bắc. Bree cũng hất đầu lên, tế như bay theo bạn. - Nhanh lên, Bree, nhanh lên! – Aravis ngoái lại la lớn. Đó là cuộc đua vắt kiệt sức lũ ngựa. Khi chúng đã vượt lên một đỉnh đồi, chúng lại tìm thấy một thung lũng khác và môt đỉnh đồi khác vươn lên từ cái thung lũng ấy. Và mặc dù cả bọn đều biết họ đi đúng hướng thì không ai biết rõ họ còn cách Anvard bao xa. Từ trên đỉnh đồi thứ hai. Shasta ngoảnh đầu nhìn lại. Thay vì một đám mây bốc lên từ sa mạc, bây giờ nó nhìn thấy một đám gì đen đen, di động, giống như một đám kiến ở phía bờ bên kia con sông Mũi Tên Bay. Không còn gì phải nghi ngờ nữa, quân địch đang tìm một chỗ nước cạn để lội qua. - Họ đã đến bên sông rồi! – Nó hét lên một cách man dại. - Nhanh lên! Nhanh lên! – Aravis la

https://thuviensach.vn

lớn. – Chúng ta sẽ chẳng làm nên cơm cháo gì nếu không đến được Anvard đúng lúc. Phi nước đại đi Bree, hãy phi hết tốc lực. Nhớ rằng anh là một con chiến mã. Đó là tất cả những điều mà Shasta đã cố ngăn mình không la lên để chỉ đạo, bởi vì nó nghĩ: "Con ngựa tội nghiệp đã làm tất cả những điều nó có thể làm rồi", vì thế mà nó kịp kiềm lại không nói nữa. Chắc chắn đó là điều hai con ngựa đã làm, nếu không phải là tất cả những điều có thể thì cũng là những điều chúng nghĩ mình có thể làm. Bree đuổi kịp Hwin và cả hai sóng đôi phóng qua một vạt cỏ. Có vẻ như Hwin không thể giữ được tốc độ như thế này lâu hơn nữa. Nhưng ngay sau đó, cảm xúc của mọi người đã hoàn toàn thay đổi chỉ vì một tiếng động phía sau lưng. Đó không phải là âm thanh mà họ nghĩ là sẽ vang lên vào lúc này như tiếng vó ngựa, tiếng gươm giáo khua lách cách và trộn lẫn vào những âm thanh này có thể là tiếng kêu xung trận của người Calormen. Nhưng Shasta biết ngay đó là cái gì. Chính là tiếng gầm dữ tợn mà nó nghe thấy vào đêm trang nọ trong lần đầu tiên nó gặp Aravis và Hwin. Bree cũng biết rõ. Đôi mắt nó đỏ sọc, đôi tai dán sát vào hộp sọ. Cho đến lúc này, Bree mới biết là nó còn chưa chạy nhanh – thật sự nhanh – hết khả năng cho phép. Shasta có thể cảm nhận được ngay lập tức sự thay đổi đó. Chỉ trong vài giây, Bree và Shasta đã bứt lên trước Hwin. "Như thế thật không công bằng, - Shasta thầm nghĩ, - mình tưởng một khi đã ở đây thì tránh xa được lữ sư tử chứ!" Nó ngoái đầu nhìn lại. Sau lưng nó, một con vật to lớn, lông màu hung, thân hình kéo dài áp sát đất như một con mèo vút qua bãi cỏ để đến một cái cây khi có một con chó lạ chạy vào vườn. Cứ mỗi giây trôi qua, khoảng cách giữa nó và con thú một rút ngắn hơn. Nó lại nhìn về phía trước và trông thấy một vật mà nó không biết là gì thậm chí cũng không hề nghĩ đến. Con đường của chúng bị chặn lại bởi một bức tường xanh um toàn cành lá cao khoảng hơn ba thước. Trên bức giậu xanh tốt đó trổ ra một cái cổng và cánh cổng đang mở ra. Chính giữa cổng có một người đàn ông cao lớn mặc áo choàng dài chấm xuống đôi chân đất, áo ông mặc có màu giống như lá rừng mùa thu. Người đàn ông tì vào một cây gậy thẳng đứng. Bộ râu bạc trắng buông dài đến đầu gối. Shasta ghi nhận tất cả chỉ với một cái liếc mắt, đoạn ngoái ra phía sau lần nữa. Bây giờ thì sư tử sắp bắt kịp Hwin đến nơi rồi. Nó sắp

https://thuviensach.vn

sửa há miệng tợp một cái vào chân sau con ngựa cái. Không còn một tia hy vọng trên cái mặt dài với đôi mắt mở rộng, sùi bọt trắng xóa của Hwin nữa. - Dừng lại! – Shasta quát vào tai Bree. – Chúng ta phải quay lại. Phải giúp họ. Sau này bao giờ Bree cũng giải thích là nó không nghe thấy thậm chí không hiểu điều này. Và bởi vì nhìn chung nó là con ngựa trung thực, ta phải chấp nhận lời giải thích của nó thôi. Shasta rút chân khỏi bàn đạp, vắt cả hai chân sang bên trái, do dự trong một phần trăm giây khiếp đảm đó rồi nhảy xuống đất. Đó là một cú đáp đất đau kinh khủng và làm cho mình mẩy nó một phen nhừ tử nhưng trước khi hiểu thế nào là đau đớn, nó đã bật dậy chạy lại giúp Aravis. Shasta chưa làm một chuyện như thế này bao giờ và khó mà hiểu được tại sao mình lại làm điều ấy vào lúc này. Một trong những tiếng hí kinh khủng nhất của loài vật bật ra khỏi miệng Hwin. Aravis cúi rạp người ngay trên cổ con ngựa và có vẻ như đang cố rút thanh gươm ra. Lúc này cả ba – Aravis, Hwin và sư tử gần như ở ngay phía trên Shata. Trước khi cả ba đổ ụp lên người thằng bé, sư tử chồm thân hình to lớn lên đứng trên hai chân sau, nó to hơn cả một con sư tử trong hình dung của bạn rồi thình lình chộp xuống Aravis bằng cái vuốt bên phải. Shasta có thể nhìn thấy tất cả những móng vuốt của nó đều giương ra. Aravis hét lên một tiếng, người lảo đảo trên yên ngựa. Sư tử đã chộp xuống vai cô bé. Shasta nửa điên nửa tỉnh vì kinh hoàng, hấp tấp quăng người về phía con ác thú. Nó không hề có vũ khí, cả đến một cái gậy hoặc một cục đá cũng không. Nó hét vào mặt sư tử - thật ngu ngốc – đúng như cái cách người ta quát một con chó: “Quay về nhà! Quay về nhà!” Trong vòng một phần tư giây, nó nhìn thẳng vào cái miệng đang ngoác ra dữ tợn của sư tử. Rồi trước sự kinh ngạc đến bàng hoàng của nó, sư tử vẫn đang đứng trên hai chân sau, bất thần khựng lại, cúi đầu xuống, hạ hai chân trước xuống và bỏ đi. Mất một lúc Shasta còn chưa dám tin vào mắt mình rằng, dã thú đã đi khỏi. Nó quay đầu chạy bán sống bán chết về cái cổng trổ trên bức tường cây xanh mà lần đầu tiên nó nhớ là đã nhìn thấy Hwin loạng choạng gần như sắp sụm xuống cũng vừa chạy vào cổng. Aravis ngồi trên yên ngựa nhưng lưng nó đẫm máu. - Vào trong đi, vào bên trong đi con gái! – Ông già có bộ râu dài trong chiếc áo chùng nói, sau đó ông quay sang bảo Shasta: - “Vào nhà đi con

https://thuviensach.vn

trai!” khi nó thở hồng hộc chạy đến. Nó nghe tiếng cánh cửa đóng lại phía sau lưng, người đàn ông lạ mặt, râu dài giúp Aravis xuống ngựa. Họ đang ở bên trong một khoảng đất rộng tròn vành vạnh được bảo vệ bởi một bức giậu kín, xanh ngắt, cao cao. Một cái hồ phẳng lặng như một tấm gương, đầy ắp nước, trông như thể mặt hồ cũng ngang bằng với mặt đất nằm ngay trước mặt Shasta và bờ hồ phía bên kia hoàn toàn bị che khuất dưới đám cành lá um tùm của một cái cây lớn nhất và đẹp nhất mà Shasta từng thấy. Sau hồ nước là một nếp nhà nhỏ thấp tè bằng đá vôi với cái mái tranh dốc nghiêng cổ lỗ. Nghe vang lên từ đầu bên kia khoảnh đất tiếng be be của một vài con dê. Mặt đất bằng phẳng trải đầy một thứ cỏ mềm mại, xanh non, tuyệt đẹp. - Ông… ông… có phải ông là, - Shasta vừa nói vừa thở hồng hộc, - là vua Lune xứ Archenland phải không ạ? Ông già lắc đầu: - Không. – Ông đáp bằng một giọng từ tốn. – Ta là ẩn sĩ phương nam. Bây giờ, con trai ạ, đừng phí thời gian hỏi này hỏi nọ nữa mà hãy vâng lời ta. Cô bé này đã bị thương, ngựa thì kiệt sức. Rabadash đã tìm ra khúc sông cạn để vượt qua con sông Mũi Tên Bay. Nếu con chạy đi ngay lúc này mà không bỏ phí một giây nào, con vẫn đến kịp để báo tin cho vua Lune. Tim Shasta như muốn ngừng đập trong lồng ngực khi nó nghe thấy những lời này và cảm thấy nó không còn lại một chút sức lực nào nữa. Lòng nó đau quặn lại trước yêu cầu xem ra rất tàn nhẫn và không công bằng chút nào đối với nó. Shasta còn chưa biết rằng nếu bạn lập được một kì tích nào đó thì phần thưởng mà bạn có được chỉ là việc bạn buộc phải làm một cái gì khác còn khó khăn hơn, cao cả hơn. Nhưng tất cả những điều nó nói ra chỉ là: - Vậy, đức vua đâu? Ẩn sĩ quay lại dùng cây gậy chỉ trỏ. - Coi đây. Kia là một cái cổng khác, đối diện với cái cổng con vừa bước vào. Hãy mở cổng mà thẳng tiến: bao giờ cũng đi thẳng dù là qua đất bằng hay đồi dốc, nơi có đường đi hay chốn không có dấu chân người, qua nơi khô rát hay chốn đầm lầy… bằng pháp thuật của mình ta biết là con sẽ tìm ra vua Lune bằng cách con cứ thẳng con đường trước mặt mà đi. Nhưng phải chạy, chạy, bao giờ cũng phải chạy. Shasta gật đầu, chạy về phía cửa bắc và biến mất. Sau đó ẩn sĩ đưa Aravis, người mà nãy giờ ông vẫn đỡ bằng tay trái, vào nhà, nửa dẫn cô bé, nửa dìu cô bé đi theo. Một lát sau, ông bước ra khỏi lều. - Bây giờ, hỡi

https://thuviensach.vn

những người anh em họ, - ông nói với hai con ngựa, - đến lượt các ngươi đó. Không đợi câu trả lời mà thực tế bọn chúng cũng không hơi sức đâu để lên tiếng – ông tháo bộ yên cương cho hai con ngựa. Đoạn, ông xoa bóp vỗ về chúng, khéo léo đến nỗi cả một tay giám mã trong cung vua cũng không thể làm tốt hơn. - Người anh em, - ẩn sĩ nói, - hãy bỏ tất cả những chuyện này ra khỏi đầu và hãy tự chăm sóc mình cho tốt. Có nước mát và cỏ ngọt đấy. Các ngươi cũng sẽ có món cám nóng sốt sau khi ta vắt sữa những con dê vốn là anh em họ với ta. - Thưa ngài, - cuối cùng hì Hwin cũng tìm thấy tiếng nói của nó, - Tarkheena sẽ sống chứ ạ? Sư tử không giết được cô ấy đúng không ạ? - Ta biết những chuyện đang diễn ra là nhờ vào tài nghệ của mình, - ẩn sĩ nói với một nụ cười, nhưng lại biết rất ít về tương lai. Vì vậy mà ta không biết bất cứ một người đàn ông, hoặc đàn bà, hoặc thú rừng trong thế giới này có thể còn sống sót cho đến khi mặt trời lặn tối nay hay không. Nhưng cứ yên tâm đi. Thiếu nữ này có thể sẽ sống lâu như số phận của cô bé cho phép. Khi Aravis tỉnh dậy, nó thấy mình đang nằm sấp trên một cái giường thấp đặc biệt êm ái trong một căn phòng mát mẻ, giản dị với nhưng bức tường đá sần sùi trống trơn. Nó không hiểu tại sao mình lại nằm sấp nhưng khi nó cố trở mình thì một cảm giác đau đớn cháy bỏng xuyên suốt lưng nó. Aravis vụt nhớ lại và nhận ra mọi chuyện. Nó chỉ không hiểu được cái giường được làm bằng cái gì mà lại co giãn đàn hồi một cách êm ái làm vậy. Thực ra giường được làm bằng cây thạch nam là một loại cây mà nó chưa từng biết trên đời. Cánh cửa mở ra, ẩn sĩ bước vào mang theo một cái tô lớn bằng gỗ. sau khi cẩn thận đặt cái tô xuống, ông già đến bên giường hỏi: - Con thấy trong người thế nào, con gái? - Lưng con đau rát, cha ạ, - Aravis nói, - ngoài ra thì ổn ạ. Ông già quỳ xuống bên giường, áp bàn tay lên trán nó rồi bắt mạch. - Không sốt. – Cuối cùng ông nói. – Rồi con sẽ khỏe thôi. Thật vậy, không có lý do gì mà con lại không khỏe lại vào ngày mai. Nhưng bây giờ thì uống cái này trước đã. Ông cầm cái tô gỗ lên, kề vào môi cô bé, Aravis không khỏi nhăn mặt khi nếm cái chất đó, bởi vì sữa dê rất gây khi bạn không quen uống. Nhưng nó đang khát nên cố uống tiếp và cảm thấy trong người khỏe hơn khi uống cạn tô sữa. - Bây giờ thì con gái, con có thể ngủ như con muốn. Vết thương của con đã được rửa

https://thuviensach.vn

sạch, băng bó và mặc dầu con vật ra đòn rất khéo, vết thương cũng không nghiêm trọng hơn nếu bị cắt bằng một ngọn roi da. Đây chắc là một con sư tử kì lạ, thay vì nhấc con ra khỏi yên và dùng hàm răng dữ tợn tấn công con, nó lại chỉ đập cái vuốt lên lưng con. Mười vết cào, đau đấy nhưng không sâu và không nguy hiểm. - Vậy có thể nói con đã gặp may. - Con gái ạ. Ta đã sống qua 109 mùa đông trên đời này và chưa bao giờ gặp bất cứ cái gì gọi là may mắn. Có một cái gì đó về nó mà ta không sao hiểu được; nhưng nếu có cái gì chúng ta cần biết thì con hãy chắc chắn là trước sau gì chúng ta cũng sẽ biết thôi. - Chuyện gì xảy ra với Rabadash và 200 con ngựa của hắn ạ? – Aravis hỏi. - Chúng sẽ không đi qua con đường này, ta nghĩ thế. - Ẩn sĩ nói. – Chắc chúng sẽ tìm ra một chỗ nước cạn về hướng đông so với chúng ta. Từ đấy chúng sẽ đi thẳng đến Anvard. - Shasta tội nghiệp! – Aravis thở dài. – Không biết cậu ấy đi được bao xa rồi? Cậu ấy sẽ đúng lúc chứ ạ? - Có nhiều khả năng, - ông già từ tốn nói, - nhiều khả năng! Aravis lại nằm xuống, lần này thì nằm nghiêng về một bên và nói: - Con đã ngủ được một lúc lâu phải không ạ? Hình như trời đang tối dần. Ẩn sĩ nhìn ra ngoài qua cái cửa sổ duy nhất quay về phương bắc. - Không phải bóng đen của đêm tối đâu. – Ông nói. – Đó là mây buông xuống từ đỉnh Bão Tố đó. Mưa gió bão bùng trong vùng này bao giờ cũng đến từ cái nơi ấy. sẽ có sương mù dày đặc vào tối nay. Ngày hôm sau, ngoài cái lưng vẫn còn đau rát, Aravis cảm thấy khỏe đến nỗi sau bữa điểm tâm (với món cháo yến mạch và kem), ẩn sĩ nói nó có thể trở dậy. Tất nhiên nó lập tức đi ra ngoài nói chuyện với hai con ngựa. Thời tiết đã thay đổi và khoảng đất được rào lại có một màu xanh mơn mởn trông giống như một cái chén màu xanh vĩ đại, vào lúc này đang tràn ngập ánh nắng mặt trời. Đây chính là một nơi thanh bình, cô đơn và lặng lẽ. Hwin lập tức chạy lóc cóc đến gặp Aravis và hôn cô bé một cái hôn của ngựa. - Nhưng Bree đâu? – Aravis hỏi khi cả hai đã hoàn thành thủ tục hỏi thăm sức khỏe và giấc ngủ của nhau. - Ở đằng kia kìa. – Hwin nói, hất cái mũi của nó về phía trảng cỏ đằng xa. – Tôi ước gì tiểu thư có thể đến nói chuyện với hắn. Có một cái gì đó không ổn. Tôi chẳng moi được một lời của hắn. Cả hai đi đến chỗ Bree đang nằm, mặt quay vào tường; mặc dầu nó nghe thấy tiếng hai người đi đến gần, nó vẫn

https://thuviensach.vn

một mực không quay đầu lại mà cũng không nói một lời. - Chào buổi sáng, anh bạn Bree. – Aravis lên tiếng. – Sáng nay anh thấy trong người thế nào? Bree lẩm bẩm một cái gì đó nhưng không ai hiểu ra được là nó nói cái gì. - Ẩn sĩ nói là có thể Shasta sẽ đến chỗ vua Lune đúng lúc, - Aravis tiếp tục, - thế là có vẻ như tất cả những khó khăn của chúng ta đã qua. Cuối cùng ta sẽ đến được Narnia, Bree ạ. - Tôi sẽ không bao giờ thấy Narnia. – Bree nói với giọng trầm trong cổ. - Anh không khỏe ư? Bree thân yêu? Cuối cùng nó cũng quay đầu lại, khuôn mặt buồn tủi mà chỉ có loài ngựa mới có. - Tôi sẽ quay lại Calormen thôi. – Nó rầu rĩ nói. - Cái gì? – Aravis hỏi. – Quay lại với thân phận nô lệ ư? - Phải. Cuộc đời nô lệ chính là cái phù hợp với tôi. Tôi còn mặt mũi nào gặp lại những con ngựa tự do ở Narnia đây?... Tôi… tôi đã để một con ngựa cái, một cô bé và một cậu bé lại phía sau… phó mặc họ cho sư tử ăn thịt… chạy bán sống bán chết để cứu lấy cái tấm thân chết tiệt của mình! - Tất cả đều chạy trong khả năng của mình để có thể… để thoát thân. – Hwin nói. - Shasta thì không. – Bree quặc lại. – Ít nhất thì cậu ta cũng chạy đúng hướng: quay ngược trở lại và điều đó khiến tôi cảm thấy nhục nhã không sao chịu nổi. Tôi, một kẻ vẫn huênh hoang tự gọi mình là một chiến mã oai hùng từng khoác lác về hàng trăm trận đánh lớn nhỏ thế mà lại bị hạ bởi một thằng nhóc – chỉ là một đứa trẻ, một con ngựa non thuần túy, một kẻ chưa từng cầm một thanh gươm hay nhận được một sự nuôi dạy tử tế hoặc có một tấm gương sáng trong đời! - Tôi biết, - Aravis nói, - bởi vì tôi cũng có cảm giác giống như anh. Shasta quả là rất anh hùng. Tôi cũng tồi tệ như anh thôi, Bree à. Tôi đã từng coi thường cậu ấy, khinh rẻ cậu ấy, ngay từ lúc chúng ta gặp nhau, thế mà bây giờ hóa ra cậu ấy lại là người ưu tú hơn tất cả. Nhưng tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu ta ở lại, chúng ta sẽ cảm thấy tồi tệ hơn nếu chúng ta quay lại Calormen. - Với cô thì mọi chuyện đều ổn thỏa. Cô có làm gì để cảm thấy nhục nhã đâu, tôi thì đã mất tất cả. - Con ngựa tốt bụng của ta, - ẩn sĩ nói, ông đến bên từ lúc nào mà không ai biết, vì đôi chân trần của ông đi trên một lớp cỏ mềm, ướt đẫm sương không gây nên một tiếng động nào, - con ngựa tốt đẹp của ta, ngươi không đánh mất cái gì hết ngoài cái tính tự phụ, cao ngạo. Đừng, đừng, người anh em. Đừng bỏ ngoài tai và lắc lắc cái bờm như vậy. Nếu như

https://thuviensach.vn

ngươi cũng khiêm tốn như một phút vừa rồi chắc ngươi đã học được cách nghe những điều hay lẽ phải. Ngươi không phải là con ngựa vĩ đại như ngươi từng nghĩ, từ lúc sống giữa những con ngựa không biết nói. Tất nhiên, ngươi dũng cảm và thông minh hơn chúng. Ngươi không thể khác được. Nhưng điều đó tuyệt đối không có nghĩa là ngươi là một cái gì đó thật đặc biệt. Chừng nào ngươi hiểu mình chẳng có gì đặc biệt thì ngươi sẽ là một con ngựa khá lắm và nói chung có thể hòa hợp được với mọi người. Bây giờ nếu ngươi và người anh em bốn chân kia đeo vòng ra cửa bếp, chúng ta sẽ thấy một nửa máng đựng cám nóng sốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 43

Vượt ra khỏi cổng, Shasta thấy mình đang ở trên một triền dốc mọc đầy cỏ non và những bụi thạch nam lúp xúp chạy đến những hàng cây xanh xa xa. Nó chẳng có một ý nghĩ hay một kế hoạch nào: nó chỉ cắm đầu, cắm cổ mà chạy và như thế là đủ. Bắp chân nó run rẩy, một cơn đau kinh khủng bắt đầu ở một nửa thân người, mồ hôi thánh thót nhỏ xuống làm cay xè cả mắt rồi lại làm cho mắt sáng lên. Đôi chân nó cũng run lẩy bẩy và có hơn một lần nó suýt ngã khuỵu đầu gối vào một tảng đá. Nơi đây, cây cối mọc dày hơn, rậm hơn và càng lúc càng có nhiều khoảng trống mọc đầy dương sỉ diều hâu. Hôm ấy là một ngày nắng nóng, buồn tẻ và lũ ruồi hình như đông gấp đôi bình thường. Ruồi vo ve bay quanh mặt Shasta, nhưng nó cũng chẳng xua đi nữa. Nó đã có nhiều việc để làm. Chợt nó nghe thấy có tiếng tù và – không phải là cái âm thanh dồn dập, thúc bách như tiếng tù và ở Tashbaan mà là tiếng kèn hiệu triệu tươi vui. Chỉ một lúc sau đó đã bước vào một mảng rừng hoang và thấy mình ở giữa một đám người. Ít nhất thì với nó đây cũng là một đám đông. Thực ra chỉ có khoảng 15 hoặc 20 người, tất cả đều là những quý ông trong những bộ đồ đi săn màu xanh lá cây trông rất lạ mắt, một số ngồi trên yên ngựa, một số cầm dây cương đứng cạnh ngựa của mình. Ở giữa đám người có một người đang giữ bàn đạp cho một người khác nhảy lên lưng ngựa. Và người đàn ông trèo lên lưng ngựa là một ông vua có đôi mắt long lanh, đôi má tròn đỏ ửng như trái táo và một vẻ vui nhộn nhất mà bạn có thể hình dung ra. Vừa thoáng thấy Shasta, ông vua này đã quên luôn chuyện trèo lên mình ngựa. Ông dang rộng vòng tay, khuôn mặt sáng bừng lên, miệng thốt ra một câu với một giọng trầm, âm vang: - Corin! – Con trai của ta! Đi bộ, ăn mặc rách rưới như thế này! Chuyện gì… - Không ạ! - Shasta vừa hổn hển vừa lắc đầu quầy quậy. – Không phải là hoàng tử Corin ạ. Cháu… biết mình giống hoàng tử… cháu đã gặp hoàng tử ở Tashbaan. Hoàng tử gửi lời chào. - Ông vua trong mắt nhìn Shasta với

https://thuviensach.vn

một vẻ bối rối cao độ. - Ngài… ngài có phải là vua… vua Lune không ạ? - Shasta vừa thở vừa nói. Rồi không đợi câu trả lời, - nó nói giọng ngắt quãng. - Xin đứa vua… chạy ngay về… Anvard… đóng cổng thành… kẻ thù kéo đến… Rabadash với hai trăm kỵ sĩ. - Cháu có dám chắc điều đó không, cháu bé? - Một người trong bọn hỏi. - Chính mắt cháu… cháu đã nhìn thấy họ… Đuổi theo họ từ Tashbaan đến đây. - Chỉ bằng đôi chân kia ư? - Người đàn ông lúc nãy hỏi tiếp, đôi lông mày nhướn lên. - Bằng ngựa… một ẩn sĩ… - Shasta đáp, chẳng ra ngô ra khoai gì cả. - Không hỏi nữa Darrin. - Nhà vua phán. - Ta đã nhìn thấy sự thật trên mặt cậu bé. Chúng ta phóng ngựa đi thôi các ngài. Con ngựa phóng dự phòng kia hãy để cho cậu bé cưỡi. Cháu có thể phóng ngựa thật nhanh không cháu bé? Để trả lời, Shasta đặt một chân lên bàn đạp của con ngựa mà người ta dẫn đến trước mặt nó và một giây sau nó đã ngồi chĩnh chện trên lưng ngựa. Nó đã làm điều này hàng trăm lần với con Bree, hàng trăm lần trong mấy tuần vừa rồi nên bây giờ phong thái của nó rất khác so với lần đầu nó lên ngựa, để cho Bree phải nhận xét là nó trèo lên một con ngựa mà như trèo lên một đống rơm. Nó rất vui lòng khi nghe nhà quý tộc Darrin nói: - Tâu bệ hạ, cậu bé này là một kỵ sĩ thực thụ. Thần cam đoan là có dòng máu quý tộc trong cậu bé này. - Dòng máu của nó, đó là một điều… -Nhà vua tư lự nói. Ông lại quay sang nhìn Shasta chăm chú một lần nữa, có một vẻ gì kì lạ gần như là háo hức trong đôi mắt sáng, điềm tĩnh của ông. Vào lúc này cả nhóm đã chuyển sang phóng nước kiệu đều đều. Yên ngựa của Shasta rất êm ái nhưng nó rất lóng ngóng khi sử dụng dây cương bởi vì nó chưa bao giờ dùng đến cái món này khi ngồi trên lưng con Bree cao ngạo. Thỉnh thoảng nó lại liếc nhìn xem những người khác làm gì (cũng như việc một số người chúng ta vẫn làm ở những bữa tiệc khi không dám chắc dao và nĩa được dùng vào việc gì) và cố điều khiển những ngón tay của mình cho đúng cách. Nhưng nó không dám thử điều khiển con ngựa, nó tin là con ngựa phải đi theo cả đoàn. Con ngựa Shastan cưỡi chỉ là một con ngựa bình thường không thuộc giống ngựa biết nói nhưng nó cũng đủ thông minh để nhận ra là cậu bé ngồi trên lưng hoàn toàn không có kinh nghiệm gì: không có roi, không có đinh thúc ngựa và không thật sự làm chủ được tình thế. Đó là lý

https://thuviensach.vn

do chẳng bao lâu sau, Shasta thấy mình tụt lại sau cùng. Dù sao thì thằng bé cũng cảm thấy mình cưỡi ngựa như thế là ổn. Không có ruồi vo ve chung quanh, chỉ có làn không khí ngát hương rừng ve vuốt trên mặt, nó cũng đã lấy lại được nhịp thở của mình. Nhiệm vụ của nó đã được hoàn thành. Lần đầu tiên kể từ khi đến Tashbaan (có vẻ như dài đằng đẵng) nó mới có được cảm giác thơ thới trong lòng. Nó ngước nhìn lên xem những rặng núi cao cao đã tiến gần hơn chưa. Nhưng chỉ thấy thất vọng, nó chẳng nhìn thấy gì cả, chỉ có một màu xám mơ hồ, mông lung đổ cuộn về phía trước mặt. Nó chưa bao giờ ở một đất nước có địa hình đồi núi nên lấy làm ngạc nhiên." Đó là một đám mây, - nó tự nhủ, - một đám mây đang sà thấp xuống. Mình thấy rồi. Cao cao trên những quả đồi kia đúng là bầu trời. Mình sẽ thấy bên trong một đám mây có cái gì. Vui thật! Mình phải thường xuyên ngạc nhiên đây." Ở bên tay trái nó và hơi chếch về phía sau một chút mặt trời đã sẵn sàng đi ngủ. Bây giờ họ đã đi đến một nơi giống như là một con đường rừng khó đi, đoàn người ngựa phía trước vẫn phóng nhanh, ngựa của Shasta tụt lại sau cùng, bị bỏ lại một đoạn khá xa. Một hoặc hai lần con đường có những khúc cua rất gấp (hai bên đường cánh rừng vẫn trải dài) và nó mất dấu những người trong đoàn khoảng một hoặc hai giây. Chợt họ rơi vào một đám sương mù, hoặc chính là sương mù buông xuống trùm lên người họ. Thế giới có một màu xám đục. Shasta không có đủ kinh nghiệm để biết rơi vào trong một đám mây mù thì lạnh và ẩm ướt như thế nào, lại như bị bưng kín đôi mắt. Màu xám đã trở thành màu đen với một tốc độ nhanh kinh khủng. Một ai đó trong tốp người dẫn đầu chốc chốc lại thổi tù và, mỗi một lần như vậy âm thanh của nó lại có vẻ vọng đến từ một nơi xa xôi hơn. Bây giờ Shasta không thể nhìn thấy bất cứ ai trong bọn nữa, nhưng tất nhiên nó lại có thể nhìn thấy họ ngay khi nó quẹo vào một con đường mới, ấy là nó nghĩ thế. Nhưng khi nó đã đánh một vòng cua rồi, nó vẫn không trông thấy họ. Thực ra nó chẳng nhìn thấy cái gì hết. Ngựa của nó bây giờ chuyển sang đi bước một. - Nhanh lên ngựa ơi, nhanh lên! - Nó năn nỉ. Có tiếng tù và vọng đến nhưng nghe hết sức mơ hồ. Bree bao giờ cũng bảo nó rằng nó phải chĩa gót chân quay ra ngoài thế là Shasta hiểu rằng chẳng có con ngựa nào muốn người cưỡi ngựa thúc gót chân vào hông nó. Có vẻ như đây là lúc

https://thuviensach.vn

Shasta nên làm ngược lại lời khuyên của Bree: - Nghe đây mày, - nó nói, - nếu mày không bước lên trước, mày biết tao sẽ làm gì không?Tao sẽ thúc gót vào lườn mày đó. Tao sẽ làm thế thật đấy! - Tuy vậy con ngựa không để tâm đến lời đe dọa đó. Thế là Shasta sửa lại tư thế ngồi trên yên ngựa, khép hai đầu gối lại và nghiến răng nghiến lợi thúc thật mạnh gót chân vào hai bên lườn ngựa. Kết quả duy nhất là con ngựa giả bộ phóng nước kiệu được dăm bảy bước rồi lại trở về với những bước đi đủng đỉnh. Trời đã tối hẳn và xem ra họ đã thôi không thổi tù và nữa. Âm thanh duy nhất là tiếng vặn răng rắc của các cành cây. “Thôi được, mình cho là dù có đi chậm như thế này thì đến một lúc nào đó mình cũng sẽ đến một chỗ nào đó chứ. - Shasta bụng bảo dạ. - Chỉ mong sao mình không rơi vào giữa đội quân của Rabadash thôi.” Nó cứ đi tiếp như thế hồi lâu, bao giờ con ngựa cũng đủng đỉnh đi như trêu ngươi. Nó bắt đầu cảm thấy ghét con ngựa cùng với cảm giác cồn cào như có kiến bò bụng. Bây giờ nó đó đến một nơi mà con đường chia ra là hai ngả. Nó đang băn khoăn tự hỏi con đường nào dẫn đến Anvard thì một tiếng động vang lên phía sau lưng làm nó giật mình. Đó là tiếng vó ngựa chạy nước kiệu.” Rabadash đấy, - nó nghĩ, hoàn toàn không thể đoán ra được là Rabadash sẽ chọn con đường nào. – Nhưng nếu mình chọn lối này, - Shasta suy tính, - hắn có thể chọn lối kia, còn nếu mình ở lại chỗ rẽ này hắn sẽ tóm được mình.”Nó bèn nhảy xuống ngựa, lôi con ngựa đi nhanh hết sức theo con đường bên tay phải. Âm thanh của đoàn kỵ binh mỗi lúc một đến gần và chỉ vài phút sau Shasta nhận thấy đoàn người đã đi đến ngã rẽ. Nó nín thở, đợi xem họ đi theo con đường nào. Chợt một giọng nói trầm trầm ra lệnh: - Đứng lại! Một vài giây sau vang lên tiếng bầy ngựa, tiếng thở phì phò, tiếng khua móng guốc, tiếng nhai rào rào, tiếng vỗ vỗ lên cổ ngựa. Rồi một giọng nói cất lên: - Tất cả bọn bay hãy nghe đây. Bây giờ chúng ta chỉ còn cách lâu đài Anvard chỉ vài dặm. Hãy nhớ các mệnh lệnh. Một khi chúng ta đã đặt chân đến Narnia, có khả năng chúng ta sẽ đến đây vào lúc rạng sáng, thì các ngươi phải hạn chế việc chém giết trong khả năng có thể. Trong cuộc phiêu lưu này, các ngươi phải nhớ một giọt máu Narnia còn quý giá hơn một ga lông 1 máu trong người các ngươi. Trong cuộc phiêu lưu này, ta nhắc lại một lần nữa, các thánh thần sẽ đem đến cho chúng

https://thuviensach.vn

ta những giờ vui vẻ hơn và các ngươi không được để bất cứ cái gì còn sống sót ở giữa Cair Paravel và miền tây hoang dã. Nhưng bây giờ chúng ta còn chưa ở Narina. Ở Archenland lại là một chuyện khác. Trong cuộc tấn công vào thành trì của vua Lune không gì quan trọng bằng tốc độ. Hãy chứng tỏ hào khí của bọn bay. Nó cũng là nhuệ khí của ta trong vòng một giờ nữa. Nếu chiến thắng, tất cả sẽ là của bọn ngươi. Ta không cần một chiến lợi phẩm nào hết. Hãy thẳng tay chém giết bất cứ một thằng đàn ông nào trong thành, giết cả những đứa trẻ mới ra đời ngày hôm qua. Tất cả những thứ khác là của bọn bay, cứ việc chia chác như bọn ngươi muốn – đàn bà, vàng bạc, châu báu, vũ khí và rượu. Nếu ta thấy kẻ nào chùn bước khi chúng ta đến cổng thành, kẻ ấy sẽ bị thiêu sống. Nhân danh thần Tash không gì chống lại được và không bao giờ nhân nhượng – Tiến lên! Khi đoàn kỵ binh phóng ngựa đi và tiếng vó ngựa nhỏ dần, Shasta mới thấy mình lại có thể thở ra được. Bọn chúng chọn con đường còn lại. Shasta nghĩ bọn chúng phải mất một khoảng thời gian để đi qua chỗ nó bởi vì mặc dầu nó đã nói và nghĩ đến chuyện hai trăm con ngựa suốt cả ngày hôm ấy, nó thật sự không hiểu con số ấy có ý nghĩ gì. Cuối cùng những âm thanh của đoàn kỵ binh đã tắt hẳn và chỉ còn một mình nó đứng giữa tiếng kêu răng rắc của các cành cây. Bây giờ thì nó đã biết đường đến Anvard nhưng tất nhiên nó sẽ không tự đến nộp mạng bởi vì điều đó chỉ có nghĩa là nó sẽ lọt vào giữa đội quân của Rabadash.” Nhưng mình biết làm cái gì bây giờ?” Shasta tự hỏi. Nó lại leo lên mình ngựa, tiếp tục con đường mà nó đã chọn với một hy vọng le lói là có thể tìm được một túp lều nào đó xin một bữa ăn và một chỗ tá túc. Tất nhiên nó cũng có ý nghĩ quay lại lều ẩn sĩ để gặp Bree, Hwin và Aravis nhưng nó không thể làm thế vì nó không biết đường quay về. - Rốt cuộc, - Shasta nói, - con đường này cũng phải dẫn đến một nơi nào đó chứ? Nhưng vấn đề phụ thuộc vào điều mà bạn muốn nói về cái “nơi nào ấy”. Con đường tiếp tục dẫn đến một nơi theo cái nghĩa là cây cối ở đây mọc rậm rạp hơn, tất cả tối om và ẩm thấp nên không khí mỗi lúc một lạnh hơn, ẩm hơn. Những làn gió buốt giá, lạ lùng một mực thổi sương mù bay qua chỗ nó dù gió không bao giờ thổi át sương mù đi. Nếu Shasta từng sống ở một vùng rừng núi nó hẳn nhận ra điều này có nghĩa là càng lúc nó càng lên cao hơn,

https://thuviensach.vn

rất có thể nó đã lên đến đỉnh đèo. Nhưng Shasta chẳng biết tí gì về núi đồi hết. “Quả thật, mình có lẽ chính là thằng nhóc hẩm hiu nhất trên đời này. Mọi thứ đều đâu vào đấy với tất cả những người khác, chỉ trừ mình. Những ông hoàng bà chúa Narnia rời khỏi Tashbaan an lành, mình thì bị bỏ lại phía sau. Aravis, Bree và Hwin bây giờ đang yên ấm như bất cứ một ai khác trong nhà ẩn sĩ già; chỉ có mình là bị phái đi. Vua Lune và người của ông đã an toàn ở trong cung, đóng cổng thành lại thật lâu trước khi Rabadash kéo quân đến, riêng mình bị bỏ lại ở cái chốn khỉ ho cò gáy này.” Mệt mỏi rã rời và chẳng còn lại chút hi vọng gì, thằng bé cảm thấy thương thân đến nỗi nước mắt chảy ròng ròng xuống má. Đặt dấu chấm hết cho cảnh bi lụy này là một nỗi sợ hãi ập đến bất thần. Shasta phát hiện ra là có một ai đó đang đi phía sau nó. Bóng đêm dày đặc như bưng lấy mắt nó. Con vật (hay người đó) đi khẽ khàng đến nỗi nó khó lòng mà nghe thấy tiếng bước chân. Chỉ nghe thấy tiếng hơi thở. Người bạn đồng hành vô hình của nó thở phì phà phì phò rất to và Shasta có cảm giác đó là một sinh vật rất lớn. Khi nó nhận ra tiếng thở ấy mỗi lúc một dồn dập hơn thì nó cũng phát hiện ra là mình không biết vật ấy đi cạnh nó đã bao lâu rồi. Thật là một cú sốc kinh hoàng. Chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu nó, đó là điều nó đã nghe được từ lâu rằng có rất nhiều người khổng lồ ở các đất nước phương bắc. Nó cắn chặt môi trong nỗi hoảng loạn. Nhưng bây giờ nó lại có một chuyện để lo lắng và nó thôi không khóc thương thân nữa. Con vật (trừ khi đó là một người) đi bên cạnh nó lặng lẽ đến nỗi Shasta bắt đầu hy vọng là nó chỉ tưởng tượng ra mà thôi. Nhưng đến lúc nó tưởng như đã chắc chắn về điều đó thì nó lại nghe vang lên tiếng thở dài sâu xa của bóng đêm ngay bên cạnh nó. Không thể là sản phẩm của trí tưởng tượng! Dù sao thì nó cũng cảm thấy một hơi thở nóng hổi của tiếng thở dài ấy phủ lên bàn tay trái lạnh cóng của nó. Nếu con ngựa này có bất cứ một điểm gì tốt hoặc nếu nó biết cách làm một điều gì đó khiến con ngựa này trở nên hữu dụng, nó hẳn sẽ liều mạng hy sinh tất cả mọi thứ để bỏ chạy và thúc ngựa phi nước đại một cách man dại. Nhưng nó lại không biết cách điều khiển con ngựa theo ý mình. Thế là nó cứ tiếp tục để con ngựa đi thủng thỉnh như thế và người bạn đồng hành vô hình vô ảnh đi theo, thở phì phò bên cạnh nó. Cuối cùng nó không thể chịu đựng lâu

https://thuviensach.vn

hơn nữa. - Ông là ai? - Nó hỏi, tiếng nói không to hơn một tiếng thì thào. - Một người đợi quá lâu để bạn cất lên tiếng nói. – Vật vô hình trả lời, giọng không lớn lắm nhưng âm vang và sâu lắng. - Ông… ông không… không phải là người khổng lồ chứ? - Có lẽ gọi ta là một người khổng lồ cũng được. Nhưng ta không giống như cái mà người ta gọi là khổng lồ đâu. - Cháu chẳng nhìn thấy ông. - Shasta nói sau khi nhìn chằm chằm vào chỗ phát ra tiếng nói. Rồi nó nói (vì một ý nghĩ khủng khiếp chợt ùa vào đầu nó) gần như là hét lên: - Ông… không… không… phải là một cái gì đã chết chứ? Làm ơn… làm ơn… đi khỏi đây đi. Cháu đã làm gì hại đến ông nào? Ôi trời ơi, cháu chỉ là một đứa trẻ bất hạnh nhất trên đời này thôi. Một lần nữa nó cảm thấy hơi thở ấm áp mà vật ấy phả lên tay và mặt nó. - Coi đấy… đâu có phải là hơi thở của một con ma. Hãy nói cho ta biết nỗi buồn của cháu. Đúng là hơi thở của người bạn đồng hành làm cho Shasta cảm thấy phần nào bình tâm hơn, thế là nó kể lại chuyện nó không biết một tí gì về cha mẹ ruột và nó được nuôi dạy một cách hà khắc trong túp lều của một người đánh cá như thế nào. Tiếp theo, nó kể về việc nó bỏ trốn, người và ngựa bị sư tử đuổi và phải bơi qua lạch nước để thoát thân ra sao, về mối nguy hiểm của cả bọn khi ở Tashbaan, về cái đêm hãi hung chỉ có một mình ở khu lăng mộ, về tiếng hú gầm đuổi theo nó ở sa mạc. Sau đó là câu chuyện về cái nóng và cái khát trong cuộc hành trình qua sa mạc và về việc chúng sắp đạt đến đích thì một con sư tử đuổi theo và làm Aravis bị thương như thế nào. Và còn nữa, đã lâu lắm rồi nó chưa có cái gì bỏ vào miệng. - Ta không cho đó là những điều xui xẻo. - Cái giọng lạ lại vang lên, chân thực. - Thế ông nghĩ một người gặp quá nhiều sư tử như vậy không phải là một người kém may mắn hay sao? - Chỉ có duy nhất một con sư tử thôi. - Ông nói như thế nghĩ là sao? Cháu chẳng vừa bảo ông là có hai con sư tử vào cái đêm đầu tiền là gì và… - Chỉ có một mà thôi, nhưng nó di chuyển rất nhanh. - Sao ông biết? - Vì ta là con sư tử ấy. – Và trong lúc Shasta há hốc cả miệng ra không nói được tiếng nào thì giọng nói kia lại tiếp tục: - Ta là con sư tử đã buộc cháu gặp Aravis. Ta là con mèo lớn đã an ủi cháu trong ngôi nhà của những xác chết. Ta là con sư tử đã đuổi bầy chó rừng đi trong lúc cháu ngủ. Ta là con sư tử đã đem đến cho những con ngựa sức mạnh

https://thuviensach.vn

mới mẻ của nỗi sợ trong dặm đường cuối cùng để cháu có thể gặp vua Lune đúng lúc. Ta cùng là con sư tử mà cháu không thể nhớ được đã đẩy cái thuyền trên đó, cháu, một đứa trẻ còn thoi thóp thở vào bờ, nơi có một người đánh cá nghèo khổ thức dậy vào lúc nửa đêm ra bãi biển để đón nhận cháu. - Vậy cũng chính là ông đã làm Aravis bị thương? - Chính là ta. - Nhưng tại sao? - Con trai ạ. Ta nói với con chuyện về con chứ không phải về cô bé đó. Ta không nói với một người bất cứ cái gì khác ngoài những gì liên quan đến người ấy. - Vậy ông là ai ạ? - Là bản thân ta. – Sư tử đáp với giọng trầm ấm, âm vang đến nỗi mặt đất như rung lên. - Là chính bản thân ta! – Lần này tiếng nói lớn hơn, rõ ràng hơn và vui tươi hơn. – Là bản thân ta thôi! – Lần thứ ba giọng nói vang lên như một tiếng thì thầm êm dịu mà bạn phải lắng tai mới nghe thấy. Tuy vậy nó như được phát ra từ bốn phía chung quanh Shasta như thể muôn lá cây cùng thủ thỉ cái lời ấy. Shasta không còn sợ là cái giọng nói thuộc về một vật đó có thể ăn thịt nó hay là cái giọng nói của ma quỷ nữa. Nhưng một cái gì đó mới mẻ khác lạ làm nó run rẩy cả người. Tuy vậy nó cũng cảm thấy sung sướng nữa. Làn sương mù chuyển từ đen sang xám nhạt rồi từ màu xám sang màu trắng sữa. Điều này có thể đã xảy ra trước đó nhưng trong lúc nói chuyện với cái vật ấy nó không nhận ra bất cứ một thứ gì khác. Bây giờ khi làn sương bàng bạc quanh nó trở thành một màu trắng sáng bừng lên, đôi mắt nó bất giác chớp lia lịa. Nó biết cái đêm dài đằng đẵng ấy cuối cùng cũng đã trôi qua. Nó đã có thể nhìn thấy bờm, tai và đầu con ngựa dễ dàng hơn. Một luồng ánh sáng màu vàng hắt xuống nó từ bên tay trái. Nó nghĩ là mặt trời đã rơi xuống đấy. Nó quay mặt sang trái và thấy đang sải bước bên cạnh nó, cao hơn con ngựa nó đang cưỡi là một con sư tử. Con ngựa không tỏ vẻ gì sợ hãi hoặc giả nó không nhìn thấy gì. Chưa có ai thấy một con vật đáng sợ hơn và đẹp đẽ hơn. Cũng may là Shasta sống quá lâu ở miền Nam Calormen nên không được nghe nhiều những câu chuyện thì thầm ở Tashbaan về một con quỷ dữ tợn Narnia xuất hiện trong lốt một con sư tử. Và tất nhiên nó biết không chuyện nào trong số ấy nói đúng về Aslan, sự tử vĩ đại – con trai của Thương Hải Đại Vương, vị chúa tể tối cao của các ông vua ở Narnia. Chỉ mới liếc nhìn khuôn mặt ấy, nó đã vội tụt khỏi yên ngựa và ngã lăn xuống

https://thuviensach.vn

đất. Nó không thể nói được bất cứ câu nào và nó cũng không muốn nói bất cứ điều gì bởi nó biết nó không cần nói bất cứ cái gì hết. Vị chúa tể tối cao của tất cả những ông vua cúi xuống người nó. Cái bờm vĩ đại. Một mùi thơm là lạ trang nghiêm phảng phất quanh bờm, ủ lên người nó. Sư tử cúi đầu chạm lên trán thằng bé bằng đầu lưỡi mềm mềm. Shasta ngẩng đầu lên, mắt họ gặp nhau. Bất thình lình ánh sáng nhạt màu của lớp sương mù và ánh hào quang rực rỡ của sư tử quyện vào nhau tạo thành một vầng sáng lan ra xa và quyện lại như những lớp sóng rồi tất cả biến mất. Shasta chỉ còn lại một mình bên con ngựa trên một triền đồi cỏ mọc xanh um, dưới một bầu trời xanh thẳm. Và đó đây tiếng chim lại rộn lên. ----------
Ga lông (gallon) đơn vị đo lường chất lỏng bằng 4,54 lít ở Anh và 3,78 lít ở Mỹ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 44

Tất cả chỉ là một giấc mơ ư?" – Shasta tự hỏi. Nhưng đây không thể là một giấc mơ bởi vì trên lớp cỏ trước mặt nó còn in lại dấu những cái vuốt lớn của bàn chân trước bên phải sư tử. Dấu vuốt chân làm cho con người ta phải bạt vía khi nghĩ đến một khối lượng phải lớn như thế nào mới để lại được một dấu vết như thế. Nhưng có một thứ còn đáng chú ý hơn kích thước của một dấu chân. Khi Shasta nhìn xuống nó thấy nước bắt đầu phun lên từ đáy vết chân. Chẳng bao lâu nước đã dâng đầy rồi tuôn chảy thành một dòng suối nhỏ chảy qua đồi, qua Shasta, lai láng trên bãi cỏ. Shasta cúi đầu, uống nước – một hơi thật dài rồi nhúng cả mặt xuống nước và vã nước lên đầu. Dòng nước trong như lọc, mát lạnh làm cho nó thấy khỏe lại. Sau đó nó đứng lên, lắc đầu cho nước chảy khỏi tai, vén mái tóc ướt lên khỏi trán và bắt đầu nhìn ngắm mọi vật xung quanh. Rõ ràng là một ngày mới chỉ vừa mới bắt đầu. Mặt trời cũng chỉ vừa mới mọc lên và vừa nhô lên khỏi một cánh rừng thấp ở phía dưới xa xa bên tay phải nó. Cái vùng đất mà nó đang nhìn hoàn toàn mới mẻ đối với nó. Đó là một thung lũng rộng lớn, xanh biếc rải rác có những thân cổ thụ trên đó nó thấy cái ánh sáng lấp loáng của một dòng sông tìm đường chảy về phía tây bắc. Ở mạn xa của thung lũng, thấy một dãy núi đá cao cao, nhưng có vẻ như vẫn thấp hơn rặng núi mà nó đã nhìn thấy hôm qua. Nó bắt đầu đoán xem mình đang ở đâu. Nó quay đầu ra sau và thấy cái dốc nó đang đứng thuộc về dãy núi cao hơn. - Mình cho rằng. – Shasta nói thành tiếng, - đây chính là dãy núi đồ sộ nằm giữa Archeland và Narnia. Mình đã ở sườn núi bên kia vào ngày hôm qua. Chắc là đêm hôm qua mình đã vượt qua đèo. Thật là may mắn khi mình đã làm được điều đó. Ít nhất thì cũng không phải là may mắn mà là vì ông ấy. Và bây giờ mình đang ở Narnia. Nó quay lại tháo yên cương cho ngựa, sau đó tháo cả dây cương nữa. - Dù sao mày cũng là một con ngựa thật quá quắt. – Nó nói. Ngựa ta dửng dưng không thèm chú ý đến nhận xét này và cúi đầu

https://thuviensach.vn

gặm cỏ. Con ngựa này đánh giá Shasta rất thấp. - Ước gì mình cũng có thể ăn cỏ! – Shasta nghĩ. – Không có gì tốt đẹp khi đi đến Anvard, nơi ấy đang bị vây hãm. Thôi thì cứ đi xuống thung lũng xem xem có bất cứ cái gì có thể ăn được không. Thế là nó đi xuống đồi, những giọt sương nặng hạt làm đôi chân trần của nó buốt như kim châm. Được một lúc nó đi vào một rừng cây. Một lối đi nhỏ có thể xem như một con đường mòn chạy xuyên qua rừng, thằng bé đi theo con đường đó, chưa được vài phút một giọng nói nặng nặng khò khè nói với nó: - Chào buổi sáng, người hàng xóm. Shasta vui vẻ nhìn quanh tìm xem ai vừa chào, nó trông thấy một vật bé nhỏ tua tủa những gai nhọn trên mình, với khuôn mặt đen trũi chạy tọt ra khỏi một bụi cây. Ít nhất thì tầm vóc của kẻ này quá nhỏ bé so với một con người nhưng lại quá lớn đối với một con nhím bởi vì đó chính là một con nhím. - Chào buổi sáng! – Shasta đáp. – Nhưng tôi không phải là người hàng xóm. Thực ra tôi là một kẻ xa lạ ở đây. - À, ra thế! – Nhím nói với vẻ tò mò. - Tôi đến từ bên kia dãy núi. Từ Archenland, bạn biết chứ? - À, Archenland! Thật là một chặng đường dài khủng khiếp. Tớ chưa đến đấy bao giờ. - Và tôi nghĩ mọi người ở đây nên biết là đội quân tàn bạo người Calormen đang tấn công Anvard vào thời điểm này. - Cậu nói nhảm cái gì thế? – Nhím nói, giọng còn khò khè hơn. - Cứ nghĩ mà coi, người ta nói Calormen ở cách xa đây hàng trăm hàng ngàn dặm, ở tận cùng thế giới qua biển kia – một biển cát mênh mông. - Cũng không xa như bạn nghĩ đâu. Chẳng phải cũng nên làm một cái gì đó ngăn chặn cuộc tấn công Anvard sao? Chẳng phải cũng nên thông báo cho vua của bạn biết? - Chắc chắn rồi. Nhất định là phải làm một cái gì đó chứ. – Nhím nói. – Nhưng cậu thấy đấy, tớ đang trên đường tìm chỗ cho một giấc ngủ ngày ngon lành đây. Chào anh bạn láng giềng nhé. Câu nói cuối cùng nhím nói với một con thỏ khổng lồ có bộ lông màu bánh bích quy vừa ló đầu ra khỏi một lùm cây vào một lúc nào đó. Nhím lập tức thông báo với thỏ thông điệp nó nhận được từ Shasta. Thỏ đồng ý ngay rằng đây là một thông tin rất quan trọng và người ta phải nói với một ai đó để cần làm ngay một cái gì đó. Thế là thỏ vội phóng đi. Vài phút sau đã có nhiều con thú khác gia nhập bọn với chúng. Một số con nhảy xuống từ những cành cây trên đầu, một số chui ra từ những cái hang dưới đất cho

https://thuviensach.vn

đến khi hội đồng gồm có năm thỏ, một sóc, hai ác là, một thần rừng, một chuột và tất cả đều nhất trí quan điểm với nhím. Sự thật là vào thời đại Vàng khi mà phù thủy cùng mùa đông băng giá đã bị tiêu diệt và Peter Đại đế lên cai trị ở Cair Paravel, những cư dân bé nhỏ trong rừng ở Narnia có một cuộc sống thanh bình và hạnh phúc đến nỗi họ đâm ra lơ là cảnh giác. Tuy vậy, hai nhân vật có suy nghĩ hết sức thực tiễn đã đi đến khu rừng nhỏ. Một là một người lùn Đỏ tên là Duffle. Người kia là một con hươu đực, một sinh vật có một vẻ đẹp cao quý với đôi mắt ướt long lanh mở to, hai bên sườn lốm đốm sao và bộ vó mảnh và duyên dáng đến độ trông như thể bạn có thể bẻ gẫy nó chỉ với hai ngón tay. - Sư tử vẫn sống! – Người lùn hồ hởi hô lên ngay khi nghe xong tin tức. – Và nếu như thế tại sao chúng ta lại tụ tập ở đây để bàn chuyện? Kẻ thù đã đến Anvard. Tin tức phải được đưa đến ngay Cair Paravel. Quân đội phải được triệu tập, Narnia phải giúp đỡ vua Lune. - À, - nhím cự lại, - nhưng anh không thể tìm thấy Peter Đại đế ở Cair. Ngài đã đi đến miền Bắc để tiễu trừ bọn khổng lồ. Mà hễ cứ nói đến bọn này – những người hàng xóm ạ - là y như rằng đầu óc tôi …. - Ai sẽ mang đi tin tức nào? – Người lùn cắt ngang. – Có ai đi nhanh hơn tôi không? - Tôi. - Hươu đực nói. – Thông điệp tôi phải mang đi là gì? Có bao nhiêu người Calormen? - Hai trăm, dưới sự chỉ huy của Rabadash. Và… - Nhưng hươu đã đi mất rồi, cả bốn vó cùng chạm đất một lúc và chỉ trong nháy mắt cái mông trăng trắng của nó đã biến mất giữa những hàng cây xa xa. - Không hiểu là anh ấy đi đâu. – Thỏ nói. – Anh ấy không tìm được vua Peter ở Cair đâu… - Anh ấy sẽ tìm đến nữ hoàng Lucy. – Người lùn nói. - Và sau đó – trời ơi! Có chuyện gì không ổn với người này vậy? Trông nó xanh nhợt như tàu lá. Tại sao thế? Tôi nghĩ nó sắp xỉu đi. Có lẽ vì đói quá. Anh ăn bữa cuối vào lúc nào, anh bạn trẻ? - Sáng ngày hôm qua. – Shata nói giọng yếu ớt. - Đi thôi, nào, đi thôi. – Người lùn vừa nói vừa quàng cánh tay mập mạp quanh thắt lưng Shasta để đỡ nó. – Những người anh em, chậc chậc… tất cả chúng ta phải lấy làm xấu hổ chứ! Đi với tôi anh bạn. Ăn một bữa điểm tâm ra trò. Điều này có ích hơn là chỉ có nói, nói, nói. Với rất nhiều những lời lầm bầm, bằng nhằng tự trách mình, người lùn nửa dìu Shasta nửa dắt nó đi với một tốc độ khá nhanh, họ vào sâu trong rừng rồi đi

https://thuviensach.vn

xuống phía bên kia một quả đồi nhỏ. Đó là một quãng đường dài hơn là Shasta muốn vào lúc này và đôi chân nó nhũn ra trước khi hai người bước ra khỏi rừng cây đến một quả đồi trọc. Ở đây, nó thấy một ngôi nhà nhỏ xinh xinh có một ống khói và cánh cửa sổ đang rộng mở. Khi họ đi gần đến cửa, Duffle kêu to: - Này, những người anh em. Có khách tới dùng bữa sáng đây. Gần như ngay lập tức, cùng với những tiếng xèo xèo trong chảo rán là một mùi thức ăn thơm lừng xộc vào mũi Shasta. Cái mùi vị ấy nó chưa từng ngửi thấy trong đời, nhưng tôi thì hy vọng là bạn đã trải qua cái kinh nghiệm ấy. Thực ra đó là mùi thịt hun khói, trứng, nấm rơm và tất cả đều dậy mùi trong chảo mỡ. - Chú ý đến cái đầu, anh bạn ạ. – Duffle nói khi Shasta cụng trán vào khung cửa ra vào. – Bây giờ cậu hãy ngồi xuống. Cái bàn hơi thấp đối với cậu, cả cái ghế cũng thấp nữa. Nhưng thế cũng ổn rồi. Đây là món cháo yến mạch, còn đây là hũ kem, và đây là cái muỗng. Vào lúc Shasta húp xong tô cháo thì hai người anh em của Duffle (tên là Rogin và Bricklethumb) cũng đặt món thịt hun khói, trứng và nấm rơm cùng một bình cafe nóng, một bình sữa và bánh mỳ nướng nóng hổi lên bàn. Tất cả những món ăn này đều mới mẻ và ngon lành đối với Shasta bởi vì thức ăn của người Calormen rất khác. Thậm chí nó còn không biết những cái lát nâu nâu là cái gì vì từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ nó đã nhìn thấy bánh mỳ bao giờ đâu. Nó cũng không biết cái chất vàng vàng, mềm mềm phết lên bánh mì gọi là gì, bởi vì ở Calormen gần như bạn bao giờ cũng dùng mỡ heo thay cho bơ. Ngôi nhà nhỏ nó đang ngồi cũng rất khác với cái lều đầy mùi cá tanh của Arsheesh và những căn phòng trải thảm, chỗ nào cũng có cột trong các lâu dài ở Tashbaan. Mái nhà ở đây rất thấp, tất cả đều được làm bằng gỗ, trên tường có một cái đồng hồ cúc cu, bàn trải khăn kẻ ô vuông đỏ và trắng, một chậu hoa trồng những bông hoa rừng, những tấm rèm nhỏ che những ô cửa sổ có chấn song gỗ dày. Thật bất tiện khi sử dụng ly, chén đĩa, dao ăn và nĩa của những người lùn. Tuy những món đồ này rất hữu dụng nhưng lại rất nhỏ, thế là ly hoặc đĩa của Shasta phải liên tục được làm cho đầy lên và mỗi lần như thế những người lùn lại nhao nhao nói với nhau: “ Làm ơn thêm bơ”, “Một ly café nữa nhé”, “Tôi muốn thêm một ít nấm rơm nữa”, hoặc “Thế còn món trứng chiên thì sao?” Sau cùng khi họ đã ních no

https://thuviensach.vn

căng cả bụng, những người lùn bắt thăm xem ai là người phải rửa bát đĩa và Rogin là cái người không may mắn đó. Duffle và Bricklenthumb đưa khách ra ngoài cùng ngồi trên một băng ghế dài dựa sát tường. Họ duỗi chân duỗi tay sưởi nắng, thở dài khoan khoái vì một bữa ăn ngon và vì một buổi sớm trong lành. Hai người lùn mồi lửa vào tẩu thuốc của họ. Sương đã rơi khỏi những cọng cỏ non, không khí mới ấm áp làm sao; thật ra nếu không có những ngọn gió mát lạnh phe phẩy, trời còn oi bức nữa là khác. - Bây giờ người khách lạ ạ, - Duffle trịnh trọng nói, - tôi sẽ chỉ cho cậu xem địa hình của mảnh đất này. Từ đây, cậu có thể thấy gần như toàn bộ miền nam Narnia và chúng tôi thật sự tự hào về cảnh quan nơi này. Thẳng ngay bên tay trái cậu, sau những quả đồi trước mặt, cậu có thể thấy rặng núi tây. Quả đồi tròn phía tay phải cậu được gọi là Đồi Bàn Đá. Sau nữa… Nhưng đúng lúc đó ông ta bị cắt ngang bởi tiếng ngáy khò khò của Shasta, sau chuyến đi kéo dài suốt đêm qua và sau bữa điểm tâm ngon lành nó đã lăn ra ngủ. Ngay khi nhận ra điều này những người lùn rất mực tử tế, ân cần đã ra hiệu cho nhau đừng làm rộn giấc ngủ của cậu bé, họ thì thào, gật gật đầu, đứng dậy nhón chân bỏ đi. Những việc làm của họ chắc chắn cũng đủ làm cậu bé thức dậy nếu nó ít mệt mỏi hơn một chút. Nó ngủ một giấc say sưa gần như suốt một ngày để thức dậy đúng vào giờ ăn tối. Giường trong ngôi nhà này quá nhỏ so với nó, nhưng họ đã làm cho nó một cái giường khác bằng cách trải cây thạch nam lên sàn, và nó ngủ ngay một mạch không cựa quậy, không mơ mộng từ tối đến sáng. Hôm sau chủ và khách vừa ăn điểm tâm xong thì nghe thấy những âm thanh lanh lảnh náo nức từ bên ngoài vọng vào. - Kèn trumpet! – Những người lùn reo lên và cùng với Shasta chạy ùa ra ngoài. Tiếng kèn lại vang lên rộn rã, đây lại là một điều mới mẻ với Shasta. Không lớn và nghiêm trang như tiếng tù và ở Tashbaan, cũng không náo nức, tươi vui như tiếng tù và của vua Lune mà trong sáng, hùng tráng và dũng mãnh. Tiếng kèn vọng ra từ rừng cây phía đông, chẳng bao lâu đã nghe lẫn trong khúc quân hành cả tiếng vó ngựa. Vài phút sau hàng quân đi đầu hiện ra. Dẫn đầu là ngài Peridan trên một con tuấn mã màu hồng, tay giương cao ngọn cờ lớn của Narnia hình một con sư tử màu đỏ trên nền xanh. Shasta nhận ra người này ngay. Tiếp sau là ba người chạy thành một

https://thuviensach.vn

hàng ngang, hai người cưỡi trên hai con ngựa chiến to lớn. Một người cưỡi trên con ngựa non. Ngồi trên mình hai con ngựa chiến là vua Edmund và một thiếu nữ tóc vàng, khuôn mặt tươi như đóa hoa xuân, đầu đội mũ trụ, mình mặc áo giáp, vai đeo cung tên và một bó tên lớn đeo cạnh sườn. ("Đó là nữ hoàng Lucy". Duffle thì thầm). Cưỡi trên con ngựa non chính là Corin. Sau đó là đội quân chủ lực, những chiến binh trên những con ngựa thường, những chiến binh trên những con ngựa biết nói (bọn chúng không so đo đã để cho các chiến binh cưỡi lên trong những tình huống bắt buộc và khi ở Narnia nổ ra chiến tranh), những con nhân mã, những chú gấu chiến đấu dữ tợn; những chú chó to lớn biết nói và sau cùng là sáu người khổng lồ. Đó là những người khổng lồ tốt bụng ở Narnia. Nhưng dù vẫn biết là họ ở về phe mình, thoạt đầu Shasta vẫn cảm thấy họ rất khó coi; có những điều cần phải có thời gian mới làm quen được. Khi nhà vua và nữ hoàng đi đến cửa ngôi nhà của mấy chú lùn, họ bắt đầu cúi rạp thân hình thấp tị xuống chào, vua Edmund nói dõng dạc: - Nào các bạn! Hãy dừng chân ta làm miếng gì lót dạ. Không gian tức thì vang lên những tiếng ồn ào, người ta nhảy xuống ngựa, mở những gói lương ăn mang theo và vừa làm vừa xôn xao trò chuyện. Corin chạy ngay đến chỗ Shasta nắm lấy cả hai tay bạn, kêu lên: - Cái gì thế này? Thế là anh đã ở đây, thế ra anh đã vượt qua được tất cả sao? Ồ tôi vui sướng lắm. Bây giờ chúng ta sẽ có một vài trò vận động. Thế không phải là một may mắn hay sao? Chúng tôi cũng chỉ vừa cập bến cảng ở Cair Paravel sáng hôm qua thôi và người đầu tiên mà chúng tôi gặp chính là hươu Chevy với cái tin về cuộc tấn công Anvard. Anh có nghĩ…. - Bạn hoàng tử đâu nào? – Vua Edmund hỏi ngay khi xuống ngựa. - Bệ hạ có thấy không? – Corin hỏi. – Đây là bản sao của cháu, chính là cậu bé mà bệ hạ đã nhầm với cháu ở Tashbaan. - Kì lạ thật, cậu bé này giống cháu như đúc. – Nữ hoàng Lucy kêu lên. – Hệt như hai giọt nước, thật là một điều kỳ lạ. - Thưa đức vua, - Shasta nói với vua Edmund, - cháu không phải là một kẻ phản bội, thật thế. Cháu ở trong một tình thế buộc phải nghe theo kế hoạch của các ngài. Tuy thế cháu không bao giờ nghĩ đến chuyện đem điều đó ra kể cho kẻ thù của các ngài. - Ta biết cháu không phải là một kẻ phản bội, cậu bé ạ. – Vua Edmund nói, đặt một tay lên đầu Shasta. – Nhưng tại sao

https://thuviensach.vn

cháu không nói gì khi bị nhận nhầm là một người khác và lần sau nhớ đừng nghe những chuyện không dành cho mình nghe chưa? Dù sao thì tất cả cũng tốt rồi. Sau đó, tất cả trở nên nhốn nháo; người đến, kể đi nườm nượp và chỉ vài phút sau Shasta đã không thể thấy Corin, Edmund và Lucy trong đám đông. Nhưng Corin là một loại trẻ con không dễ gì mà không để cho người khác biết tới nó và chẳng cần đợi lâu, Shasta đã nghe vua Edmund kêu lớn: - Nhân danh Bờm Sư Tử, hoàng tử Corin, thế này là quá đủ rồi đấy. Hoàng tử không bao giờ khá hơn được hay sao? Một mình cậu làm cho tim người ta lo lắng hơn là toàn bộ quân đội của ta. Ta thà có một trong đoàn ong bắp cày dưới trướng hơn là có chú mày. Shasta len lỏi trong đám đông xem có chuyện gì xảy ra, nó trông thấy Edmund với vẻ mặt vô cùng giận dữ, Corin cúi xuống tỏ vẻ hơi xấu hổ, một chú lùn lạ mặt ngồi dưới đất mặt nhăn mày nhó. Một cặp thần rừng rõ ràng là vừa giúp chú lùn cởi áp giáp. - Nếu ta có mang theo rượu thuốc, - nữ hoàng Lucy nói, - ta có thể mau chóng chữa lành vết thương cho chú lùn nhưng Peter Đại đế đã nghiêm khắc ra lệnh cho ta không được mang theo trong những cuộc đụng độ thông thường mà phải để dành cho những trận giao tranh đặc biệt nghiêm trọng. Chuyện gì đã xảy ra? Ngay sau khi Corin nói chuyện xong với Shasta, có ai khều khều vào khuỷu tay nó, đó là chú lùn Thornbut, cũng là một người lính. - Có chuyện gì vậy Thornbut? – Corin hỏi. - Thưa hoàng tử, - Thornbut nói, kéo nó ra một bên, - hôm nay chúng ta sẽ hành quân qua đèo rồi tiếp đó sẽ tiến đến hoàng cung của phụ vương hoàng tử. Có thể sẽ có một cuộc giao tranh trước khi trời tối. - Tôi biết rồi. – Corin nói. – Tuyệt quá phải không? - Tuyệt hay không thì còn chưa biết, nhưng tôi nhận được nghiêm lệnh của vua Edmund là phải trông nom hoàng tử và không để hoàng tử tham gia vào việc giao tranh. Cậu sẽ chỉ được phép chứng kiến và như thế là phù hợp với cái tuổi non nớt của hoàng tử. - Thật ngớ ngẩn. – Corin bùng lên. – Tất nhiên ta phải xông trận chứ. Tại sao nữ hoàng Lucy lại đi cùng với đội bắn cung được? - Nữ hoàng sẽ làm điều gì mà người thích. Còn hoàng tử thì ở dưới sự giám sát của tôi. Hoặc là tôi có được lời hứa trang nghiêm xứng với địa vị của một ông hoàng trẻ tuổi rằng hoàng tử sẽ giữ cho con ngựa non của mình đi sát cạnh con ngựa của tôi – chỉ cách

https://thuviensach.vn

không đầy nửa cái đầu ngựa – cho đến khi tôi cho phép hoàng tử được đi tách ra hoặc là theo lời đức vua Edmund chúng ta phải khóa cổ tay hai người lại với nhau như hai tù binh. - Ta sẽ cho ngươi lăn kềnh ra nếu người dám trói tay ta lại. - Tôi muốn được thấy hoàng tử làm thế đấy! Nói như vậy rõ ràng là như châm dầu vào lửa đối với một thằng bé có tính khí như Corin. Chỉ trong vòng một tích tắc, nó và chú lùn đã lăm lăm tay búa tay kiếm. Đó là một cuộc chiến ngang sức với vì nếu tay Corin dài hơn và nó có chiều cao hơn hẳn thì chú lùn lại nhiều kinh nghiệm hơn và lì đòn hơn. Nhưng cuộc đấu không bao giờ diễn ra (sẽ là một cuộc đấu khốc liệt trên một triền đồi dốc như vậy) bởi vì thật xui xẻo, chú lùn vấp phải một hòn đá ngã dập mặt xuống đất và khi chú lùn cố đứng dậy thì phát hiện đầu gối mình bị rạn, một vết thương ra trò sẽ không cho phép chú đi đứng hoặc cưỡi ngựa ít nhất là trong vòng hai tuần lễ. - Cháu đã làm gì thế này, - vua Edmund mắng, - tước đi của chúng ta một chiến binh dày dạn kinh nghiệm, lại ngay trước lúc trận chiến diễn ra nữa chứ? - Cháu sẽ thay thế vị trí của ông ấy, thưa ngài. – Corin nói. - Xì, - Edmund nói, - không ai nghi ngờ lòng quả cảm của cháu nhưng một cậu bé tham gia trong một trận chiến chỉ là một mối nguy cho chính nó mà thôi. Đúng lúc ấy vua lại được mời đi để giải quyết một vụ việc khác và Corin sau khi đã lịch thiệp xin lỗi chú lùn, chạy ngay đến chỗ Shasta thì thầm vào tai nó: - Nhanh lên! Còn có một con ngựa non dự phòng nữa và bây giờ có áo giáp của chú lùn, hãy mặc vào trước khi có ai đó nhận ra. - Để làm gì? – Shasta hỏi. - Để tớ và cậu có thể tham gia chiến đấu, tất nhiên rồi. Đằng ấy không muốn thế à? - À, ồ, có chứ, tất nhiên. – Shasta nói. Nhưng nó chưa hề nghĩ đến chuyện này và bắt đầu có cảm giác gai gai đau như kim châm nơi xương sống. - Được rồi. – Corin nói. – Trùm áo qua đầu đi. Bây giờ thì thắt dây lưng lại. Chúng ta phải cưỡi ngựa đi gần ở cuối hàng và phải giữ im lặng như những chú chuột nhắt ấy. Một khi trận đánh đã bắt đầu người ta sẽ quá bận rộn để chú ý đến chúng ta.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 45

Vào khoảng 11 giờ, toàn bộ quân đội một lần nữa lại hành quân lên đường, họ cưỡi ngựa về phía tây và lúc này dãy núi nằm bên tay trái, Corin và Shasta đi tập hậu, những người khổng lồ lập tức vượt lên trước chúng. Lucy, Edmund và Peridan bận rộn với chuyện bàn việc quân, có một lần Lucy đã nói ra: "Cậu bé hoàng tử ngốc nghếch đâu rồi?" Nhưng Edmund đã gạt đi: "Không đi ở hàng đầu, thế cũng đủ là một tin tốt lành rồi. Cứ để mặc nó." Shasta kể cho Corin nghe phần lớn các cuộc phiêu lưu của nó và giải thích rằng nó học được nghệ thuật cưỡi ngựa từ một con ngựa và quả tình vẫn chưa biết cách cầm dây cương. Corin hướng dẫn nó cách sử dụng dây cương và bảo cho nó biết tất cả những bí mật trong chuyện nhổ neo trốn khỏi Tashbaan. - Vậy nữ hoàng Susan ở đâu? - Ở lại Cair Paravel. – Corin đáp. – Nữ hoàng Susan không giống như nữ hoàng Lucy; cậu biết không, cô Lucy giỏi như một người đàn ông, hoặc dù ở bất cứ khía cạnh nào cũng giỏi như một thằng con trai. Nữ hoàng Susan thì yểu điệu thục nữ hơn. Cô ấy không cưỡi ngựa ra trận dù cô ấy cũng là một cung thủ siêu hạng. Con đường dốc mà họ đang đi xuống mỗi lúc một thu hẹp hơn rồi ngoắt một cái đổ xuống bên tay phải như một cái dốc dựng đứng. Đến đây, họ đi thành hàng một, men theo bìa một vách đá dựng đứng. Shasta rùng mình nhớ lại nó đã đi như thế vào đêm hôm trước mà không hề biết cái dốc này dễ sợ đến thế nào. "Tất nhiên, – nó thầm nghĩ, - mình vẫn bình an vô sự. Đó là lí do tại sao sư tử cứ đi bên trái mình. Ông ấy đi giữa mình và vách đá dựng đứng suốt thời gian đó". Được một đoạn con đường mòn rẽ sang trái đi về phương nam, tách khỏi vách đá cheo leo và lọt vào một khu rừng rậm hai bên cây cối mọc um tùm. Từ đây họ lại đi lên dốc, vượt qua đèo. Từ trên đỉnh có thể có một cái nhìn toàn cảnh trong vùng, nếu đây là vùng đồi trọc, còn ở giữa một rừng rậm như thế này chẳng nhìn thấy gì cả - chỉ lâu lâu mới nhìn thấy những ngọn núi đá cao chót vót vượt lên khỏi những ngọn

https://thuviensach.vn

cây cao nhất và một hoặc hai con đại bàng chao cánh bay vút lên trên bầu trời xanh thẳm. - Chúng đánh hơi thấy mùi chiến trận. – Corin nói, chỉ tay lên mấy con chim. – Chúng biết ta chuẩn bị cho chúng một bữa ăn ra trò. Shasta không thích điều này chút nào. Đoàn quân tiếp tục đi ngang qua lưng đèo và xuống một vùng thấp hơn nhiều. Họ đi đến một vùng đất trống trải và từ đây Shasta có thể nhìn xuống toàn vùng đất Archenland xanh biếc mờ mờ sương khói, trải dài lan rộng xuống tận phía bên dưới chỗ nó đang đứng đến chỗ có dấu hiệu của sa mạc xa xa (ấy là nó nghĩ thế). Nhưng có lẽ đi độ một hai giờ nữa thì mặt trời sẽ lặn và với đôi mắt còn chưa quen thuộc địa hình nó không thể phân biệt mọi vật cho rõ ràng. Đến đây đội quân tạm dừng chân, tản đi bốn phía chung quanh. Có rất nhiều việc phải dàn xếp, điều chỉnh lại. Có một phân đội gồm toàn bộ những con thú biết nói trông có vẻ rất nguy hiểm và Shasta chưa từng biết là có những loài thú như vậy trên đời, trong số đó đa phần là những con thú họ mèo (như hổ, báo…) vừa đi vừa gầm gừ chiếm một vị trí ở cánh trái. Những người khổng lồ di chuyển sang cánh phải, trước đó bọn họ đã bỏ tất cả những gì đeo trên lưng xuống và ngồi bệt xuống đất một lát. Chỉ đến lúc ấy, Shasta mới nhận thấy họ mang cái gì lủng lẳng trên vai. Đó là những đôi ủng đinh nặng nề, trông gớm chết cao đến tận đầu gối và bây giờ họ ngồi xuống mang ủng vào. Xong đâu đấy họ vác trên vai những cây chùy vĩ đại rồi đi vào đúng vị trí của mình. Các cung thủ cùng với nữ hoàng Lucy tụt lại phía sau và đầu tiên bạn thấy họ cúi xuống những cây cung, trong không gian vang lên những tiếng tưng tưng khi họ thử dây cung. Dù bạn nhìn đi chỗ nào thì bạn cũng có thể thấy người ta nịt chặt đai yên, đội lại mũ trụ, mài lại lưỡi kiếm và lắng áo xuống đất. Không còn những câu chuyện đùa vui nữa. Không khí trang nghiêm chết chóc. “Mình sắp tham gia vào một trận đánh. Mình đã thực sự có mặt trong một trận đánh rồi”. – Shasta nghĩ. Chợt không gian vang dậy một tiếng động từ một nơi nào đó xa xa phía trước mặt, tiếng la hét của rất nhiều người và những tiếng nện thình thịch đều đặn. “Tiếng những phiến gỗ dộng để phá thành. – Corin thì thào. – Họ đang cố phá cổng thành”. Kể cả Corin bây giờ cũng có một vẻ hết sức nghiêm trang. - Tại sao vua Edmund không cho quân xông lên? Cứ chờ đợi như thế này tớ không

https://thuviensach.vn

thể chịu đựng nổi. Lạnh nữa chứ. Shasta gật đầu, thầm hi vọng khuôn mặt nó không biến sắc vì nỗi sợ đang lớn dần trong lòng. Cuối cùng kèn trumpet vang lên. Đầu tiên là sự chuyển động, ngựa chuyển sang nước kiệu, cờ bay phần phật trong gió. Họ đang ở trên một đỉnh đồi thấp và khung cảnh phía dưới họ bất thần mở ra; từng chút một lâu đài với nhiều ngọn thap và cổng thành đóng chặt và lưới sắt đã hạ xuống. Họ có thể trông thấy trên mặt bức tường, giống như những người đang phòng vệ. Thấp hơn ở phía dưới có khoảng 50 người Calormen đã xuống ngựa đang khênh một gốc cây lớn đều đặn thúc vào cánh cổng. Nhưng ngay sau đó toàn khung cảnh thay đổi. Đội quân chủ lực đã xuống ngựa chuẩn bị phá thành. Bây giờ Shasta thấy đội quân Narnia túa từ trên đỉnh xuống. Không có gì phải nghi ngờ, quân Calormen hết sức thiện chiến, tinh nhuệ, Shasta có cảm tưởng họ không mất đến một giây để nhảy lên lưng ngựa và lồng lên chạy về phía quân thù. Tất cả chuyển sang phi nước đại. Khoảng đất trống giữa hai đội quân mỗi lúc một thu hẹp lại. Nhanh hơn, nhanh hơn. Gươm giáo sáng lòa lăm lăm trên tay, khiên đưa ra trước mặt, những lời cầu nguyện, những hàm răng cắn chặt. Shasta sợ chết khiếp. Nhưng thình lình một ý nghĩ lóe lên trong đầu nó: “Nếu mày sợ đến vãi đái ra như thế này thì mày… thì mày bao giờ cũng sợ như vậy trong suốt phần đời còn lại. Bây giờ hoặc không bao giờ cả! Cuối cùng khi hai đội quân gặp nhau, nó hầu như không rõ chuyện gì đã xảy ra. Một sự hỗn loạn kinh khủng, những âm thanh đinh tai nhức óc. Thanh gươm trên tay nó chẳng mấy chốc đã nằm gọn dưới đất. Bằng một cách nào đó dây cương rối vào nhau. Tiếp đó, nó thấy mình văng ra xa. Một mũi giáo chĩa thẳng vào người nó và trong lúc nó cúi xuống tránh mũi giáo, nó lăn khỏi con ngựa, đập đầu gối bên trái vào áo giáp của một ai đó và rồi… Nhưng miêu tả lại trận đánh từ góc nhìn của Shasta xem ra chẳng có gì thú vị, nó chẳng có hiểu biết gì về những chuyện đánh đấm, vì vậy hầu như không hiểu nhiều về toàn trận đánh cũng như những gì đang diễn ra với nó. Tốt nhất, tôi sẽ kể cho bạn nghe chuyện gì xảy ra bằng cách đưa bạn đi ra khỏi đấy vài dặm đến chỗ ẩn sĩ phương Nam, ông đang ngồi im lặng dưới một bóng cây cổ thụ có Bree, Hwin và Aravis ngồi bên cạnh, đăm đăm nhìn mặt hồ phẳng lặng như gương. Bởi vì đó là cái hồ mà ẩn sĩ luôn nhìn

https://thuviensach.vn

vào khi ông muốn biết chuyện gì đang xảy ra ở thế giới bên ngoài hàng rào xanh tươi của ông. Giống như một tấm gương ông có thể nhìn xuống vào những thời điểm nhất định để thấy điều gì đang diễn tra trên đường phố ở các đô thị phương Nam còn xa hơn cả Tashbaan, hoặc những con tàu đang đi vào Redhaven ở vùng Bảy Đảo xa xôi, hoặc xem những tên cướp hoặc thú hoang đang quậy trò gì ở những cánh rừng phía tây giữa cột đèn hoang và Telmar. Trong suốt ngày hôm ấy, hầu như ông không rời hồ nước, dù để ăn hay uống vì ông biết những sự kiện trọng đại đang diễn ra ngay trước thành Anvard. Aravis và những con ngựa cũng dán mắt xuống hồ. Chúng có thể thấy đó là một cái hồ màu nhiệm; thay vì phản chiếu cây cối và bầu trời, nó chỉ để lộ những cái bóng màu sắc không rõ ràng đang di động, bao giờ cũng di động trong tận đáy hồ sâu. Nhưng bọn chúng chẳng thấy gì rõ ràng. Chỉ có ẩn sĩ hiểu được ý nghĩa của những hình ảnh ấy và ông nói cho chúng nghe những điều ông nhìn thấy. Trước lúc Shasta lên ngựa tham dự trận đấu đầu tiên, ẩn sĩ bắt đầu nói thế này: - Ta nhìn thấy một… hai… ba con diều hâu đang bay lượn phía trên Đỉnh Bão Tố. Trong số đó có một con rất già. Nó không bao giờ bỏ qua một chuyện như thế này trừ khi trận đấu diễn ra ở quá xa. Ta thấy nó bay qua lượn lại, hau háu nhìn, khi thì xuống Anvard, thỉnh thoảng lại về đằng sau Đỉnh Bão Tố ở hướng đông. À… bây giờ ta thấy cái việc mà Rabadash và người của hắn bận rộng làm cả ngày rồi. Chúng đã cưa và đốn xuống một cây đại cổ thụ mang ra khỏi rừng như một vật để công thành. Chúng đã rút ra được một bài học gì đó từ thất bại của cuộc công phá đêm hôm trước. Rabadash sẽ khôn ngoan hơn nếu hắn cho bọn lính làm ra những cái thang; nhưng việc ấy mất nhiều thời gian mà hắn thì lại là một kẻ thiếu kiên nhẫn. Hắn mới ngu ngốc làm sao! Đáng lẽ hắn phải tức tốc rút quân về Tashbaan ngay sau khi cuộc tấn công đầu tiên thất bại bởi vì toàn bộ kế hoạch của hắn phụ thuộc vào yếu tố thần tốc và bất ngờ. Bây giờ chúng đã mang cây gỗ đến trước cổng thành. Quân lính của vua Lune từ trong thành bắn ra rất rát. Có 5 tên Calormen đã ngã xuống nhưng sẽ không có nhiều người hơn nữa. Chúng đã giơ khiên ra chống đỡ. Rabadash đã ra lệnh. Cùng với hắn có những hiệp sĩ đáng tin cậy nhất, họ là những Tarkaan thiện chiến nhất đến từ các tỉnh miền đông. Ta có thể nhìn

https://thuviensach.vn

rõ khuôn mặt họ. Đó là Corradin ở lâu đài Tormunt, rồi là Azrooh, Chlamash và Ilgamuth với một chiếc môi bị xẻo, một Tarkaan với bộ râu đỏ quạch, cao lớn… - Nhân danh Bờm Sư Tử, đó là ông chủ cũ của tôi, – Anradin! – Bree hí lên. - Suỵt, - Aravis nói, - bây giờ cuộc công thành bắt đầu. Ta có thể nghe thấy những tiếng la hét cũng như nhìn rõ mồn một mọi vật. Hết đợt tấn công này đến đợt tấn công khác, không có cổng thành nào trụ lại được mãi mãi. Nhưng hượm đã. Có một cái gì đó xảy ra trên Đỉnh Bảo Tố làm bầy chim sợ hãi, chúng tuôn ra từ đám đông. Lại phải đợi một chút… ta nhìn không rõ lắm. Bây giờ thì ta có thể thấy rõ rồi. Cả một đỉnh đồi cao cao phía đông đen đặc những người và ngựa. Chỉ có một ngọn gió mới có thể đón và rải rộng quân ra như vậy. Bây giờ họ vượt qua quả đồi rồi, họ là ai vậy? A ha, ta nhìn thấy lá cờ rồi. Narnia! Narnia! Đó là Sư Tử Đỏ. Bây giờ thì họ đã đến gần. Ta có thể nhìn thấy đức vua Edmund. Có một phụ nữ đi sau, trong đám cung thủ. Ồ… - Cái gì vậy ạ? – Hwin hỏi, nín thở vì tò mò. - Tất cả những con mèo đã xông ra từ bên cánh trái. - Mèo ư? – Aravis hỏi. - Những con mèo lớn, hổ báo, đại loại như vậy. Ẩn sĩ nói với vẻ nôn nóng khác hẳn tác phong ung dung hằng ngày: - Ta thấy, ta thấy rồi. Lũ mèo lượn thành một vòng tròn quanh ngựa của những tên giặc vừa xuống ngựa. Tấn công đích đáng lắm. Những con ngựa Calormen phát cuồng lên vì sợ. Bây giờ lũ mèo đang ở giữa trận tiền nhưng Rabadash đã lập lại đội hình và có khoảng một trăm tên đã nhảy lên yên. Chúng cưỡi ngựa phóng về phía đội quân Narnia. Hai bên chỉ còn cách nhau gần 100 mét. Không, chỉ còn 50 mét. Ta có thể trông thấy vua Edmund, ngài Peridan. Còn có hai đứa bé trong hàng quân Narnia nữa. Sao vua Edmund lại có thể cho phép chúng ra trận nhỉ? Chỉ còn 10 mét, hai bên xông vào nhau. Những người khổng lồ bên quân Narnia có thể làm được những điều vượt ra ngoài… nhưng một người đã ngã xuống… bị bắn vào mắt, chắc thế. Ở khu vực trung tâm là một đám hỗn loạn. Ta có thể nhìn kĩ hơn về tay trái. Lại là hai cậu bé ấy. Một con sư tử sống. Đó là hoàng tử Corin. Một đứa nữa giống hoàng tử như hai hạt đậu. Đó là anh bạn Shasta của chúng ta. Corin chiến đấu như một người lính thực thụ. Nó giết được một người Calormen. Ta có thể nhìn khu vực trung tâm rõ hơn rồi. Rabadash và

https://thuviensach.vn

Edmund gần như đã chạm trán nhau, nhưng đám đông lộn xộn đã chia tách họ ra… - Shasta thì sao ạ? – Aravis hỏi. - Ôi đồ ngốc! - Ẩn sĩ rên lên. – Thằng bé ngốc nghếch đáng thương… nhưng quả cảm. Nó chẳng hiểu gì về đánh đấm hết. Nó không biết dùng khiên. Nó để hở sườn thế kia. Nó không hiếu tí gì về kiếm thuật, không biết sử dụng thanh gươm. Ôi, bây giờ nó mới nhớ ra. Nó lại vẫy gươm loạn lên thế kia chứ… suýt nữa thì chặt đứt đầu con ngựa nó đang cưỡi, nó sẽ có lúc làm thế nếu không cẩn thận hơn. Bây giờ gươm rơi khỏi tay nó rồi. Thật là một hành vi giết người khi để một đứa trẻ con ra trận; nó không thể sống quá năm phút. Cúi xuống đi, đồ ngốc… Ôi nó ngã xuống rồi! - Chết ư? – Cả ba đồng thanh kêu lên, nín thở vì sợ hãi quá. - Ta biết nói thế nào đây? Bọn mèo đã hoàn thành công việc của chúng. Tất cả những con ngựa không có người cưỡi đều đã chết hoặc chạy trốn, không còn đường lui cho bọn Calormen rồi. Bây giờ lũ mèo quay lại khu vực trung tâm. Chúng chồm lên nhưng kẻ đang phá cổng thành. Cây gỗ đã bị hạ xuống. Ồ, tốt lắm, tốt lắm. Cổng thành đã mở ra: một phân đội phá vòng vây xông ra. Ba người dẫn đầu. Vua Lune đi giữa, anh em Darr và Darrin mỗi người đi ở một bên. Đi ở hàng sau là Tran, Shat và Cole cùng với người anh em Colin. Bây giờ thì có mười – hai mươi – gần ba mươi người xông ra. Đội quân Calormen đã tập hợp lại. Vua Edmund là một tay kiếm cừ khôi. Chàng ta vừa vung gươm lên đã làm bay đầu Corradin. Nhiều người Calormen bỏ kiếm xuống chạy vào rừng để thoát thân. Những người còn lại dồn lại. Những người khổng lồ khép bên cánh phải – bọn mèo khép bên cánh trái – vua Lune cầm quân đến từ phía sau. Quân Calormen chỉ còn lại một dúm nhỏ, chống trả lại bằng cách xây lưng lại với đồng đội. Ông chủ của ngươi đã ngã xuống, Bree ạ. Vua Lune và Azrooh đấu tay đôi. Nhà vua nắm được phần thắng – ông xông tới từng bước – rất tốt – bây giờ thì ông thắng rồi. Azrooh ngã ngựa. Vua Edmund cũng ngã xuống – không, chàng đã đứng thẳng dậy: chàng đấu tay đôi với Rabadash. Họ đánh nhau ngay trước cổng thành. Một vài người Calormen đã đầu hàng. Darrin đã giết được Ilgamuth. Ta không thấy rõ chuyện gì đã xảy ra với Rabadash. Ta nghĩ hắn đã chết, bị ngã vào bức tường thành, nhưng ta không rõ lắm. Chlamash vẫn chiến đấu với vua Edmund nhưng cục diện trận đánh đã thấy

https://thuviensach.vn

rõ ở tất cả mọi nơi. Chlamash đã bó tay xin hàng. Trận chiến kết thúc. Quân Calormen thất bại thảm hại. Khi Shasta ngã khỏi lưng ngựa, nó cho rằng mình đã thất bại. Nhưng loài ngựa, dù trong một trận chiến khốc liệt cũng đạp lên con người nhẹ nhàng hơn là bạn tưởng. Sau mười phút giao tranh dữ dội, Shasta chợt nhận ra không còn tiếng vó ngựa nện ở khu vực giao tranh nữa và tiếng động (cho dù vẫn còn rất nhiều âm thanh náo động) đã không còn là âm vang của một cuộc giao tranh khốc liệt nữa. Nó ngồi dậy, nhìn quanh. Mặc dù nó chẳng hiểu gì về chiến đấu, chẳng mấy chốc nó cũng đã nhận ra là quân Archenland và Narnia đã thắng. Những người Calormen còn sống bây giờ đã trở thành tù binh, cổng thành mở rộng, vua Lune và vua Edmund bắt tay nhau qua thân cây phá cổng thành của địch để lại. Từ các nhóm quý tộc và chiến binh vọng ra những tiếng kêu náo nức đầy phấn khích và rõ ràng câu chuyện diễn ra quanh chiến thắng chớp nhoáng. Rồi bất thình lình tất cả các nhóm tập hợp lại, không gian nổ ra với những tiếng cười hả hê rộ lên từng đợt. Shasta cố trấn tĩnh để thắng cảm giác gượng gạo của một kẻ thất bại từ phút đầu để chạy về phía đám đông xem có trò gì vui đến thế. Một cảnh tượng kỳ lạ đập ngay vào mắt nó. Hoàng tử Rabadash hắc ám hình như bị treo lơ lửng trên bức tường thành. Chân hắn cao hơn mặt đất khoảng hơn nửa mét đang vùng vẫy đá như điên như dại. Cái áo giáp sắt chẳng hiểu vì sao lại co rút lên cao thành thử nó bó chặt lấy hai cánh tay hắn và một phần rút lên che nửa mặt hắn. Trong thực tế, trông hắn giống như một người mà bạn bắt gặp đúng vào lúc chui vào một cái áo hồ cứng ngắc, quá chật đối với anh ta. Sau này Shasta mới biết mọi chuyện đã xảy ra như sau: Vào lúc đầu trận đánh một trong những người khổng lồ đã không thành công trong việc nện chiếc ủng đinh lên người Rabadash – không thành công bởi vì nó đã không giẫm nát hắn như dụng ý của người khổng lồ, nhưng cú đá cũng không hẳn là vô dụng bởi vì một trong những chiếc đinh đã làm rách áo giáp cũng như bạn hoặc tôi có thể xé một chiếc áo sơ mi bình thường. Thế là Rabadash trong lúc đánh nhau với vua Edmund ngay trước cổng thành đã có một lỗ thủng trên lưng áo giáp sắt. Khi Edmund ép hắn mỗi lúc một sát vào tường hơn, hắn nhảy lên một cái trụ và đứng ở đấy bổ xuống những nhát kiếm liên tiếp như mưa

https://thuviensach.vn

về phía Edmund. Nhưng đứng ở vị trí ấy hắn cao vượt lên mọi người và trở thành tâm điểm cho tất cả các mũi tên ở bên Narnia bắn về, thế là hắn quyết định nhảy xuống đất. Hắn nhìn quanh và la lớn – bạn không có gì phải nghi ngờ đâu, vào cái lúc mà hắn nhìn quanh và thét lớn trông hắn cũng dũng mãnh và đáng sợ lắm đấy… - Đây là hiện thân thành Tash xuất hiện từ trên trời cao… - Nhưng hắn phải nhảy xuống lối đi bởi vì đám đông hỗn loạn trước mặt không chừa chỗ cho hắn làm như vậy, cái lỗ thủng sau lưng áo giáp vướng ngay vào một cái móc trên tường. (Cái móc ở đấy hàng thế kỷ với công dụng để cho người ta buộc dây cương ngựa). Bị dính vào tường trông hắn như một mảnh áo vừa giặt, được hong lên cho khô, làm trò cười cho mỗi người. - Để ta xuống, Edmund! – Rabadash gào lên. – Hãy để cho ta xuống rồi đánh nhau với ta như một ông vua và như một thằng đàn ông; hoặc nếu ngươi quá vĩ đại cho một hành động hèn nhát thì hãy giết ta đi. - Được rồi. – Vua Edmund bắt đầu nhưng vua Lune đã cắt ngang: - Xin nhà vua cứ để việc đó lại cho tôi. – Vua Lune nói với vua Edmund. Đoạn quay lại chỗ Rabadash, ông nói: - Thưa hoàng tử, nếu ngài đưa ra lời thách thức một tuần trước đây, tôi xin trả lời đây không thuộc lãnh địa của vua Edmund và từ Peter Đại đế cho đến con chuột bé nhỏ nhất biết nói cũng sẽ từ chối điều đó. Nhưng với việc tấn công thành Anvard vào một giai đoạn hữu hảo và không có phòng vệ, ngài đã chứng minh rất rõ ràng ngài chẳng hề là một hiệp sĩ gì hết mà là một kẻ đánh lén bỉ ổi, một kẻ đáng bị đánh bằng một mũi gươm như bất cứ một người có danh dự nào. Hãy cho hắn ta xuống, trói lại và mang hắn đi trong khi niềm vui chiến thắng của chúng ta còn chưa nguội. Những cánh tay rắn chắc tước thanh gươm khỏi tay Rabadash và hắn bị mang vào trong lâu đài trong lúc hắn la hét, đe dọa, chửi bới, thậm chí còn khóc lóc nữa. Bởi vì, mặc dầu không thể chịu đựng được việc trở thành trò hề trước mặt người khác. Ở Tashbaan ai cũng phải kính trọng hắn. Đúng lúc ấy Corin chạy đến chỗ Shasta, nắm lấy tay bạn rồi lôi bạn về phía vua Lune. - Đây là bạn con, thưa phụ vương. – Corin kêu lên. - Cuối cùng, con cũng đã ở đây. – Nhà vua kêu lên với giọng khàn khàn. – Con đã tham gia một trận đánh… hoàn toàn không phải là đứa con ngoan ngoãn biết vâng lời. Một đứa con trai bị dứt ra khỏi trái tim người

https://thuviensach.vn

làm cha. Ở tuổi con, một cái que thông nòng súng còn thích hợp hơn thanh gươm trong tay con. A ha! Tuy nói vậy nhưng tất cả mọi người, kể cả Corin, đều có thể thấy là ông rất tự hào về hoàng tử nhỏ Corin. - Đừng quở trách hoàng tử nữa, tâu bệ hạ, nếu điều đó làm bệ hạ vui lòng. – Ngài Darrin nói. – Hoàng tử sẽ không phải là con trai của bệ hạ nếu không thừa hưởng sự táo bạo của bệ hạ và bệ hạ sẽ lấy làm đau khổ hơn nếu một lần nữa cậu ấy lại chứng minh cho một lỗi lầm khác hẳn. - Thôi được, - vua làu bàu, - lần này chúng ta cho qua chuyện này. Và bây giờ… Điều xảy ra tiếp theo làm cho Shasta còn ngạc nhiên hơn bất cứ chuyện gì đã xảy ra trong đời nó. Đột nhiên nó thấy mình được vua Lune ôm đến nghẹt thở với vòng tay như hộ pháp, rồi ông hôn chùn chụt lên hai má nó. Sau đó vua Lune thả nó ra và nói: - Hãy đứng lên bên nhau, các con, để cho tất cả mọi người có mặt ở đây thấy các con bên nhau. Nào ngẩng cao đầu lên. Bây giờ các quý ngài hãy nhìn cả hai nào. Có bất cứ ai đem lòng nghi ngờ điều gì không? Shasta vẫn không thể hiểu được vì sao mọi người lại chằm chằm hết nhìn nó lại nhìn sang Corin cũng như không hiểu vì sao mọi người lại tỏ vẻ sung sướng đến thế.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 46

Chúng ta phải quy về với Aravis và hai con ngựa. Ẩn sĩ nhìn xuống mặt hồ, nói với chúng là Shasta không bị giết, thậm chí cũng không bị thương nặng vì ông thấy nó đứng dậy và được vua Lune đón chào một cách đầy yêu thương như thế nào. Bởi ông chỉ nhìn thấy hình ảnh mà không nghe được tiếng nói nên ông không biết người ta nói với nhau cái gì, một khi trận đánh kết thúc và các câu chuyện bắt đầu thì cũng không còn gì đáng nhìn xuống hồ nữa. Sáng hôm sau trong lúc ẩn sĩ đang ở trong nhà, cả ba thảo luận xem chúng nên làm gì tiếp theo. - Với tôi thế này là quá đủ. - Hwin nói. - Ẩn sĩ đối với chúng ta rất tốt và tôi biết rất rõ là tôi mang ơn ông. Nhưng tôi đã phát phì như một con ngựa được cưng chiều. Suốt ngày chỉ có ăn mà chẳng vận động gì cả. Trở về Narnia thôi. - Nhưng không phải hôm nay, cô bạn ạ. – Bree nói. – Tôi không thấy có gì phải gấp gáp trong chuyện này. Một ngày nào đó, các vị có nghĩ thế không? - Trước tiên chúng ta phải gặp Shasta nói lời tạm biệt... và cả lời xin... lỗi nữa. – Aravis nói. - Đúng thế. – Bree reo lên vẻ hồ hởi. – Đó đúng là điều tôi đang định nói. - Tất nhiên rồi. – Hwin nói. – Tôi nghĩ cậu ấy đang ở Anvard. Lẽ tự nhiên chúng ta sẽ tìm cậu ấy để tạm biệt. Đằng nào thì cũng trên đường đến Narnia mà. Nhưng mà tại sao chúng ta không lên đường ngay nhỉ? Sau cùng, tôi nghĩ Narnia là nơi tất cả chúng ta đều muốn đến cơ mà. - Tôi cũng cho là thế. – Aravis chậm rãi nói. – Nó bắt đầu tự hỏi thực ra nó muốn làm gì khi đến đây vì nó bắt đầu ít nhiều có cảm giác cô đơn, lạc lõng. - Tất nhiên, tất nhiên. – Bree nói hấp tấp. – Nhưng đâu có cần phải gấp gáp như vậy, không biết cô có hiểu ý tôi không nữa? - Không, tôi không hiểu đâu. – Hwin nói. Mà tại sao anh lại không muốn đi ngay? - Hừm, thì... – Bree ấp úng. – Hừm, cô thấy không, đây là một sự kiện trọng đại... trở về cố hương... buộc chân vào xã hội... một xã hội tốt đẹp nhất... thì việc quan trọng nhất là cũng phải gây một ấn tượng tốt chứ, cũng... có lẽ... cũng phải coi cho ra dáng chứ hả?

https://thuviensach.vn

Hwin cười lăn cười bò, theo kiểu cười của ngựa. - Đó là vì cái đuôi của anh, Bree ạ. Bây giờ thì tôi hiểu hết rồi. Anh muốn đợi cho đến khi đuôi anh mọc dài lại. Ôi, thật là... Bree anh đã trở nên phù phiếm như một tiểu thư Tarkheena ở Tashbaan từ bao giờ vậy? - Ngươi thật ngớ ngẩn hết chỗ nói, Bree ạ. – Aravis nói. - Nhân danh Bờm Sư Tử, tôi không phải như thế đâu, Tarkheena. – Bree thanh minh với vẻ phật ý. – Tôi chỉ tự tôn trọng bản thân mình với những bạn ngựa khác mà thôi. - Bree, - Aravis hỏi, nó không quan tâm đến chuyện đuôi ngựa dài hay ngắn, - tôi muốn hỏi anh một câu từ lâu rồi. Tại sao anh luôn miệng nói: “Nhân danh Sư Tử” hay “Nhân danh Bờm Sư Tử” vậy? Tôi tưởng anh ghét sư tử lắm mà. - Thì đúng thế. Nhưng khi tôi nói đến sư tử, tất nhiên là tôi muốn nói đến Aslan, nhà giải phóng vĩ đại ở Narnia, người đã đánh đuổi phù thủy mùa đông băng giá ra khỏi Narnia. Tất cả những người Narnia đều nói câu này. - Vậy ông ấy là một con sư tử à? - Không, không, tất nhiên là không. – Bree nói bằng một giọng có vẻ rất sững sờ. - Tất cả những câu chuyện về ông ấy được người ta kháo nhau ở Tashbaan đều là như thế, - Aravis nói, - nếu ông ấy không phải là một con sư tử vậy tại sao người ta lại gọi ông ấy là sư tử? - Phải, cô khó mà hiểu được điều đó ở cái tuổi của cô. – Bree nói. – Tôi cũng chỉ là một con ngựa non mới đẻ lúc còn ở Narnia nên bản thân tôi cũng không thể hiểu mọi chuyện thật đầy đủ được. Bree quay lưng về phía hàng rào xanh khi nói điều này, Hwin và Aravis quay mặt về phía nó. Nó nói với giọng bề trên, đôi mắt nó khép lại, đó là lý do nó không thấy biểu hiện trên nét mặt hai người. Aravis và Hwin có lý do chính đáng để có dáng điệu mắt chữ o mồm chữ a bởi vì trong lúc Bree say sưa nói, chúng nhìn thấy một con sư tử lớn bên ngoài nhảy lên hàng rào, đi thăng bằng trên mặt hàng rào. Chỉ có một điều khác biệt là con sư tử này có bộ lông vàng rực hơn, hình dáng đẹp đẽ hơn và cũng đáng sợ hơn bất cứ con sư tử nào mà chúng đã gặp. Sau đó sư tử nhảy vào bên trong hàng rào và bắt đầu đi đến gần Bree từ phía sau, không hề gây một tiếng động nào. Cả Aravis và Hwin đều đứng bất động như thể chúng bị đóng thành băng. - Không có gì phải nghi ngờ, - Bree tiếp tục, - khi người ta nói đến ông ấy trong thân xác một con sư tử, họ chỉ có ý muốn nói ông ấy mạnh như sư tử hoặc (đối với kẻ thù của họ, tất nhiên) ông

https://thuviensach.vn

ấy dữ tợn như một chúa tể sơn lâm. Hoặc là một cái gì gần giống như vậy. Ngay cả khi một cô gái bé nhỏ như cô, Aravis à, thì cô cũng phải hiểu rằng thật là một sự báng bổ khi coi ông ấy là một con sư tử thật. Đúng vậy, như thế là thiếu tôn trọng. Nếu ông là một con sư tử, chẳng hóa ra ông ấy cũng chỉ là một con thú như hầu hết chúng tôi sao? Tại sao vậy? (nói đến đây Bree bắt đầu cười khặc khặc theo kiểu cười của ngựa). Là một con sư tử ông ấy phải có bốn chân, một cái đuôi và một hàng ria...! Ô hô hô! Cứu tôi! Vì khi Bree nói đến từ "ria", một trong những sợi ria của Aslan chọc vào tai nó. Bree bắn đi như một mũi tên sang tận đầu bên kia bãi cỏ rồi từ đấy nó lại vọt về chỗ cũ; bức tường quá cao để có có thể nhảy qua mà nó thì không thể bay được. Cả Aravis và Hwin đều nhìn lại. Có một sự im lặng căng thẳng kéo dài khoảng một giây. Đoạn Hwin rung rinh toàn thân, hí lên một tiếng nghe là lạ rồi phi nước kiệu tới chỗ sư tử, nói: - Xin mời, ngài thật đẹp đẽ uy phong. Ngài có thể ăn thịt tôi nếu muốn. Tôi thà để ngài ăn thịt còn hơn làm mồi cho bất cứ kẻ nào khác. - Con gái thân yêu nhất của ta! – Aslan nói, đặt một cái hôn lên chiếc mũi mượt như nhung co rúm lại của Hwin. – Ta biết con sẽ không để quá lâu mới chạy đến chỗ ta. Niềm vui sẽ ở lại cùng con. Đoạn Aslan ngẩng đầu lên, nói bằng một giọng cao hơn: - Bây giờ thì Bree, con ngựa vừa kiêu hãnh vừa hoảng sợ một cách tội nghiệp kia, con hãy đến gần đây nào, gần hơn nữa, con trai. Đừng sợ làm điều cần phải làm. Chạm vào người ta đi. Ngửi ta đi. Đây là móng vuốt của ta. Đây là đuôi của ta, còn đây là hàng ria. Ta là một con thú thật sự đấy. - Aslan, - Bree nói bằng một giọng run rẩy, - con sợ rằng mình đúng là một kẻ ngu xuẩn. - Thật là một điểm đáng mừng khi con ngựa biết rõ như thế nào vào lúc nó còn non trẻ. Cả con người cũng thế. Lại gần đây Aravis, con gái của ta. Coi đây. Móng vuốt của ta mềm như nhung. Con sẽ không bị thương lần nữa đâu. - Lần ấy chính là ngài ư? – Aravis hỏi. - Phải, chính ta đã đả thương con. Trước sau ta cũng là con sư tử con đã gặp trong toàn bộ cuộc hành trình. Có biết tại sao mà ta làm con bị thương không? - Thưa không. - Những vết cào trên lưng con – nước mắt trả bằng nước mắt, cái tát đền cho cái tát, máu trả nợ máu – như thế mới công bằng với những vết roi đã hằn trên lưng người hầu gái vô tội bởi vì con đã bỏ thuốc mê cho cô ta. Con cần

https://thuviensach.vn

phải biết cái cảm giác ấy như thế nào. - Thưa vâng, ngài làm ơn... - Cứ hỏi đi, con gái yêu... - Cô ấy có bị liên lụy gì thêm về cái lỗi con gây ra không ạ? - Con gái. Ta chỉ nói với con chuyện có liên quan tới con chứ không phải chuyện về cô gái ấy. Không có ai được bảo cho biết chuyện gì không phải của mình. Đoạn sư tử lắc đầu và nói với một giọng nhẹ nhàng hơn: - Hãy vui lên, những đứa con bé nhỏ. Chúng ta rồi sẽ sớm gặp lại nhau thôi. Nhưng trước đó các con sẽ có một vị khách khác. – Rồi chỉ với một cú nhảy, sư tử đặt bốn chân lên hàng rào và biến mất. Mọi việc thật quá kỳ lạ, không ai có ý muốn đề cập đến Aslan sau khi ông đi khỏi. Mỗi người trong bọn họ chậm rãi tìm đến những chỗ khác nhau trong khoảnh đất rào kín của ẩn sĩ, những bước đi lặng lẽ dọc ngang và mỗi người chìm đắm trong những suy nghĩ của riêng mình. Nữa giờ sau hai con ngựa quay lại phía sau túp lều của ẩn sĩ ăn những món ngon lành mà ông đã chuẩn bị cho chúng còn Aravis vẫn đi đi lại lại, vẩn vơ suy nghĩ, chợt nó giật mình vì tiếng kèn trumpet hùng tráng vang lên ngay ngoài cổng. - Ai đấy? – Aravis hỏi. - Hoàng tử Cor xứ Archenland. – Một giọng nói bên ngoài vọng vào trả lời. Aravis tháo chốt cửa và mở rộng cánh cổng, hơi lùi lại phía sau một chút để cho những người lạ mặt bước vào. Hai người lính cầm kích bước vào trước, đứng hai bên lối đi. Sau đó là người truyền lệnh và người thổi kèn trumpet. - Hoàng tử Cor xứ Archenland muốn được gặp tiểu thư Aravis. – Người truyền lệnh thông báo. Sau đó anh ta và người thổi kèn đứng tránh sang hai bên cúi chào long trọng. Quân lính bên ngoài cất tiếng chào và hoàng tử bước vào. Tất cả những người tháp tùng rút lui, cánh cổng khép lại sau lưng họ. Hoàng tử cúi đầu chào, một cái cúi đầu quá lóng ngóng, vụng về so với một hoàng tử. Aravis cúi đầu đáp lễ theo lối người Calormen (không giống với kiểu chào hỏi của chúng ta) nó chào rất khéo bởi vì nó được dạy dỗ chu đáo về khoản này. Đoạn nó ngước lên coi xem hoàng tử là người như thế nào. Người ta thấy chỉ là một thằng bé không hơn không kém. Đầu để trần, mái tóc vàng quăn lại thành từng lọn nhỏ và mảnh như những sợi vàng, khó mà dày hơn một sợi dây. Chiếc áo choàng khoác bên ngoài được may bằng thứ lanh màu trắng mịn như loại dùng làm khăn mùi xoa, làm nổi bật chiếc áo nịt mặc bên trong màu đỏ thắm, bàn tay trái đang đặt trên chuôi gươm

https://thuviensach.vn

bằng men sứ thì quấn băng trắng. Aravis nhìn vào mặt hoàng tử thêm một lần nữa, trước khi há to miệng thốt lên: - Trời ơi! Đây là Shasta! Shasta đỏ mặt cho đến tận chân tóc và nó hấp tấp nói nhanh: - Nghe đây, Aravis, - Shasta nói. – Tôi hy vọng bạn không nghĩ tôi đến đây như thế này (với cả người thổi kèn trumpet và quân lính) là để cố gây ấn tượng với bạn hoặc giả làm cho tôi khác với chính mình... giống như một loại cặn bã nào đó. Thực ra tôi thích đến đây với bộ quần áo cũ của tôi hơn, nhưng nó đã bị đốt và cha tôi nói... - Cha anh? - Vua Lune chính là cha tôi. Lẽ ra tôi phải đoán ra điều này. Corin giống tôi như đúc. Chúng tôi là anh em sinh đôi, rồi bạn gặp sẽ biết. À mà tên tôi không phải Shasta mà là Cor. - Cái tên Cor nghe êm tai hơn Shasta. – Aravis nói. - Ở Archenland anh em trai thường được cha mẹ đặt tên như thế. – Shasta (hoặc hoàng tử Cor như chúng ta phải gọi theo nghi thức) nói. – Giống như Dar và Darrin, Cole và Colin vân vân. - Shasta... tôi muốn nói hoàng tử Cor. Không, hãy để cho tôi nói. Tôi có một điều phải nói ra ngay bây giờ. Cho tôi xin lỗi vì đã có thái độ kiêu căng, ngạo mạn. Nhưng tôi đã hiểu ra điều này từ trước khi biết anh là một hoàng tử, tôi... tôi nói thật đấy, tôi... tôi đã thay đổi khi thấy anh quay lại đối mặt với sư tử. - Ông không định giết bạn đâu, sư tử ấy mà! - Tôi biết. – Aravis nói, gật gật đầu. Cả hai đứng yên, vẻ nghiêm trang hồi lâu vì cả hai đều hiểu là người kia đã biết về Aslan. Bất chợt Aravis nhớ ra cái tay băng bó của Cor. - Ôi, tôi quên mất! Anh đã tham gia trận chiến đấu. Đây là vết thương à? - Chỉ là một vết cào xước. – Cor nói, lần đầu tiên có điệu bộ của một nhà quý tộc. Nhưng chỉ ngay sau đó nó đã bật cười và nói. – Nếu bạn muốn biết sự thực thì đó không phải là một vết thương đúng nghĩa. Tôi chỉ làm cho các đốt ngón tay bị trầy da như một thằng ngốc tự gây ra chuyện cho mình khi xớ rớ gần chỗ người ta đánh nhau. - Dù sao thì anh cũng đã tham gia một trận đánh. Chắc là tuyệt vời lắm. - Không giống như tôi tưởng chút nào. – Cor nói. - Nhưng Sha... Cor, tôi muốn nói, anh còn chưa kể cho tôi nghe về vua Lune và làm cách nào mà ông ấy lại nhận ra anh. - Được, nhưng chúng ta hãy ngồi xuống đã. Bởi vì đây là một câu chuyện dài. Dù sao thì cha tôi cũng là một người chính trực. Tôi rất sung sướng – hoặc cũng gần như thế – khi biết ông là cha tôi cho dù ông không phải vua chăng

https://thuviensach.vn

nữa, mặc cho việc học tập và tất cả những chuyện kinh khủng sẽ xảy đến với tôi. Nhưng bạn cần biết rõ mọi chuyện. Là thế này, Corin và tôi là anh em sinh đôi. Khoảng một tuần sau khi chào đời người ta mang chúng tôi đến chỗ một nhân mã già, nổi tiếng thông thái ở Narnia để được chúc phúc gì đó. Lúc ấy nhân mã này đã là một nhà tiên tri giỏi như nhiều nhân mã khác. Có lẽ bạn còn chưa gặp bất cứ một nhân mã nào, phải không? Trong trận đấu ngày hôm qua cũng có một vài nhân mã. Những người đặc biệt nhất, nhưng tôi không thể nói là mình quen được với họ. Phải, Aravis ạ, có nhiều cái cần phải làm quen ở những đất nước phương bắc này. - Phải, chính thế. Nhưng anh kể tiếp đi. - Vâng, khi gặp em Corin và tôi, có vẻ nhân mã chỉ chú ý đến tôi và nói: Một ngày kia cậu bé này sẽ cứu Archenland khỏi cảnh nước mất nhà tan. Tất nhiên cha mẹ tôi rất sung sướng khi nghe thế. Nhưng một người có mặt ở đó lại không thích điều này chút nào. Đó là nhà quý tộc tên Bar - chính là quan chưởng ấn của cha tôi. Chắc ông ta đã làm điều gì không phải – về điểm này tôi không được rõ lắm và cha tôi đã đuổi ông ta đi. Ngoài ra chẳng có chuyện gì xảy ra, ông ta vẫn được phép tiếp tục sinh sống ở Archenland. Nhưng ông quan này bụng dạ xấu xa hiểm độc bởi vì sau đó cha tôi mới vỡ lẽ ra rằng ông ta đã bán mình cho Tisroc với rất nhiều tin tức tuyệt mật gửi đến Tashbaan. Ngay khi biết được rằng tôi là kẻ sẽ cứu Archenland khỏi họa xâm lăng, ông ta đã đi đến quyết đinh, tôi sẽ phải bị loại bỏ. Phải, ông ta đã thành công trong việc bắt cóc tôi rồi bỏ trốn xuống vùng Mũi Tên Bay, rồi từ đó chạy ra biển. Ông ta đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng. Có một con tàu với những người tòng phạm đang đợi sẵn để mang tôi đi. Nhưng cha tôi đã nhận được tin tức, dù không kịp thời lắm, và đã hết sức đuổi theo kẻ phản bội. Ngài Bar đã ra ngoài khơi thì cha tôi mới đuổi theo đến bờ biển, nhưng chưa bị mất dấu. Cha tôi chỉ mất hai mươi phút để chuẩn bị một con tàu chiến và ra khởi đuổi theo. Chắc đó là một cuộc đuổi bắt ngoạn mục. Sáu ngày liền họ đuổi theo con thuyền galây của Bar và dồn nó vào một cuộc giao tranh vào ngày thứ bảy. Đó là một cuộc thủy chiến dữ dội (tối hôm qua tôi được nghe kể rất nhiều về nó) kéo dài từ lúc mười giờ sáng cho đến tận lúc mặt trời lặn. Cuối cùng người của cha tôi đã chiếm được con tàu nhưng tôi lại không có mặt trên đó. Bản

https://thuviensach.vn

thân ngài Bar cũng đã bị giết. Nhưng một người của ông ta khai rằng vào lúc sáng sớm, khi nhận định mình chắc chắn sẽ bị thua, Bar đã trao tôi cho một trong những người phò tá thân tín của mình và để cả hai trốn đi trên một con thuyền nhỏ. Không ai thấy con thuyền đó. Nhưng tất nhiên đó là con thuyền mà Aslan (dường như ông có mặt trong tất cả những chuyện này) đã đẩy vào bờ đúng chỗ Arsheesh đang ngồi và ông ta đã cứu tôi. Ước gì tôi có thể biết tên người hiệp sĩ ấy bởi vì chắc chắn ông ta đã cố hết sức để giữ mạng sống cho tôi và ông đã chết vì đói khi làm thế. - Tôi chắc rằng Aslan sẽ nói đó là chuyện của một người khác. – Aravis nói. - Ồ phải, tôi đã quên mất điều đó. - Tôi tự hỏi không biết lời tiên đoán có hiệu nghiệm không và nỗi nguy hiểm mà anh cứu Archenland thoát khỏi là cái gì vậy? - À, - Cor nói vẻ ngượng ngập, - có vẻ như mọi người nghĩ tôi đã làm được việc đó. Chợt Aravis vỗ hai tay vào nhau. - Ồ tất nhiên rồi, sao tôi lại ngốc thế không biết. Thật tuyệt vời! Archenland không bao giờ có thể gặp một tai họa nào lớn hơn việc Rabadash đem quân đến đánh úp, và hẳn đó sẽ là đại họa nếu không có anh vượt qua bao gian khổ đến báo tin. Anh có cảm thấy tự hào không? - Tôi nghĩ... tôi cảm thấy sờ sợ. - Bây giờ anh sẽ sống ở Anvard? – Aravis nói vẻ đăm chiêu. - Ồ suýt nữa thì tôi quên mất lý do tôi đến đây. Cha tôi muốn mời bạn đến sống với chúng tôi. Ông nói không có một quý bà quý cô nào trong triều (họ gọi là triều đình, tôi cũng không hiểu tại sao nữa) từ khi mẹ tôi mất đi. Xin bạn hãy vui lòng chấp nhận. Rồi bạn sẽ thích cha tôi và cả Corin nữa. Họ không giống như tôi; họ là những người học thức và rất mực quý phái, tao nhã. Bạn không cần phải sợ là... - Ôi thôi đi, - Aravis cắt ngang, - nếu không chúng ta lại cãi nhau mất. Tất nhiên, tôi sẽ đến. - Bây giờ chúng ta hãy đi gặp các bạn ngựa nào, - Cor nói. Đó là một cuộc gặp mặt vui vẻ và đầy ý nghĩa giữa Bree và Cor. Anh bạn Bree dù vẫn trong tâm trạng buồn buồn đã đồng ý khởi hành đến Anvard ngay. Cả bốn chào từ biệt ẩn sĩ và hứa sẽ nhanh chóng quay lại thăm ông. Hai con ngựa nghĩ là Aravis và Cor sẽ cười lên người chúng nhưng Cor giải thích là trừ trong chiến tranh còn thì không ai ở Narnia và Archenland nghĩ đến chuyện ngồi lên lưng một con ngựa biết nói. Điều này lại nhắc anh bạn Bree đáng thương là vốn hiểu biết của nó về phong tục Narnia hạn hẹp ra

https://thuviensach.vn

sao và vừa rồi nó mắc lỗi như thế nào. Vì thế mà trong lúc Hwin sải bước như trong mơ, vui vẻ bao nhiêu thì Bree lại mỗi lúc một hồi hộp và hoang mang bấy nhiêu. - Vui lên đi anh bạn Bree. – Cor động viên. – Với tôi mọi chuyện còn tệ hơn nhiều. Anh sẽ không phải bị dạy dỗ gì trong khi tôi lại phải học đọc, học viết, học giao tế, khiêu vũ, học lịch sử, và âm nhạc... Anh chỉ có mỗi việc là phi nước đại và lăn lưng trên những quả đồi Narnia với niềm vui sướng trong tim mà thôi. - Nhưng đấy mới là vấn đề. – Bree rên rỉ. – Thế bọn ngựa biết nói ấy có lăn như thế không? Giả sử họ không làm thế? Tôi không thể chịu đựng việc phải từ bỏ thói quen đó. Cô nghĩ sao hả Hwin? - Dù sao thì tôi cũng sẽ làm như thế. Tôi không cho là có bất cứ ai trong bọn họ chịu từ bỏ hai cục đường phèn để chú ý đến chuyện anh có lăn lưng trên cỏ không. - Chúng ta đi gần đến lâu đài chưa? – Bree hỏi Cor. - Đi khỏi chỗ rẽ sắp tới là đến. - Nếu vậy, - Bree nói, - tôi sẽ lăn ngay bây giờ, đây có thể là lần cuối cùng. Chờ tôi một phút nhé. Nhưng phải mất năm phút sau nó mới chịu đứng lên, thở phì phò, trên người lấm tấm lá dương xỉ khô. - Tôi sẵn sàng rồi. – Bree nói với giọng âu sầu trầm lắng. – Dẫn đường đi hoàng tử Cor, Narnia và phương Bắc! Nhưng trông nó có vẻ của một con ngựa đi đến một đám ma hơn là một kẻ buộc phải tha hương lâu ngày bây giờ được trở về cố hương và về với tự do.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 47

Ở ngã rẽ kế tiếp, con đường đưa họ rời khỏi rừng cây rồi đi ngang qua những đồng cỏ xanh mượt, được che chắn khỏi những ngọn gió bắc tàn bạo, bởi một quả núi cây cối mọc rất cao, đi hết đồng cỏ là đến tòa lâu đài Anvard. Đó là một tòa lâu đài rất cổ, được xây bằng những phiến đá nâu đỏ ấm áp. Trước khi họ về đến cổng, vua Lune đã ra tận bên ngoài đón họ và theo ý của Aravis, ông chẳng có vẻ gì giống với một ông vua cả, đã thế ông lại mặc bộ quần áo cũ nhất trong những bộ quần áo cũ nữa; đó là bởi vì ông vua này vừa đi một vòng chăm sóc bầy chó săn với người phụ trách bầy chó của ông và chỉ dừng lại trước đấy một phút để rửa sạch đôi tay đầy mùi chó. Tuy vậy, cái cúi đầu chào khách lúc ông cầm tay Aravis có đủ vẻ tao nhã và tôn nghiêm của một bậc đế vương. - Thưa tiểu thư, - ông nói, - chúng tôi xin đón chào cô với tất cả tấm thịnh tình. Nếu bà vợ thân yêu của tôi còn sống, chúng tôi có thể làm cho tiểu thư vui hơn nhưng cũng không thể làm thế với một tấm lòng nhiệt thành hơn được nữa. Tôi lấy làm tiếc là tiểu thư đã gặp phải những chuyện không vui và đã phải bỏ trốn khỏi nhà như thế, một điều không chỉ là nỗi buồn của riêng ai. Con trai tôi có kể cho tôi nghe về cuộc phiêu lưu của hai người và về lòng dũng cảm vô song của tiểu thư. - Chính con trai ngài mới dũng cảm, thưa ngài. Cậu ấy đã lao về phía sư tử để cứu tôi. - Ôi, có chuyện đó à? – Vua Lune hỏi, khuôn mặt sáng bừng lên. – Thế mà tôi chưa được nghe điều này đấy. Thế là Aravis kể lại tường tận đầu đuôi. Và Cor, người rất mong câu chuyện này được biết đến dù nó cảm thấy không thể tự mình kể ra được đến lúc này lại không cảm thấy thích thú như nó chờ đợi, thực tế nó còn thấy mình ngốc nghếch nữa là đằng khác. Nhưng cha nó thì khoái chuyện này đến nỗi trong suốt mấy tuần lễ sau đó ông hào hứng kể lại chuyện này rất nhiều lần và cho rất nhiều người khiến thằng bé phải thầm mong là một chuyện như vậy đừng bao giờ xảy ra thì tốt hơn. Đoạn vua quay sang chào Bree và Hwin, cũng lịch thiệp như chào

https://thuviensach.vn

Aravis, hỏi chúng nhiều câu về hoàn cảnh của mỗi con, chúng từng sống ở đâu trước khi bị bắt cóc v.v… Bọn ngựa cảm thấy lưỡi chúng như bị buộc chặt lại bởi vì chúng không quen với việc được nói chuyện ngang hàng với con người – người lớn hẳn hoi – tất nhiên chúng không tính đến Aravis và Cor. Đúng lúc ấy nữ hoàng Lucy bước ra khỏi lâu đài, đi đến gần mọi người và vua Lune giới thiệu với Aravis: - Cháu thân yêu, đây là một người bạn ở nhà chúng ta. Cô ấy sẽ coi sóc những việc liên quan đến nơi ăn chốn ở của cháu tốt hơn ta. - Em có muốn đi cùng chị xem qua không? – Lucy hỏi, hôn lên hai má Aravis. Họ mến nhau ngay lập tức và chẳng bao lâu sau đã cùng nhau đi khỏi, vừa đi vừa nói chuyện về khuê phòng của Aravis cùng chuyện áo quần và tất cả những thứ mà các cô gái thích nói với nhau trong những trường hợp tương tự. Sau bữa trưa mà họ ăn ngoài hàng hiên (một bữa ăn gồm có món thịt chim ướp lạnh, bánh tạc mát lạnh, rượu vang, bánh mì và bơ), vua Lune nhíu lông mày, thở dài và nói: - Ái chà! Chúng ta vẫn còn anh bạn Rabadash chết tiệt này trong tay. Cần phải làm một cái gì đó để giải quyết mọi chuyện với anh bạn này. Lucy ngồi bên tay phải của vua Lune và Aravis ngồi bên tay trái. Vua Edmund ngồi ở một đầu bàn còn ngài Darrin ngồi đối diện với vua ở đầu bàn bên kia. Dar và Peridan, Cor và Corin ngồi ở cùng phía với nhà vua. - Bệ hạ hoàn toàn có quyền chém đầu hắn. – Peridan nói. – Chính cái tội danh tấn công thành Anvard mà không khiêu chiến đã đặt y ngang hàng với những tên thích khách. - Điều đó rất đúng. – Edmund nói. – Nhưng kể cả một tên phản bội thì cũng có thể cải tà quy chính. Tôi biết một người đã làm được điều đó. – Khuôn mặt nhà vua trẻ có một vẻ đăm chiêu tư lự. – Giết cái tên Rabadash rất có thể sẽ dấy lên nạn binh đao đẫm máu với Tisroc. - Một quả vả cho Tisroc, - vua Lune nói. – Sức mạnh của hắn là ở quân số mà quân số thì chẳng bao giờ vượt qua được sa mạc. Nhưng tôi không có lòng dạ nào muốn giết người (dù đó là những tên phản bội) với một dòng máu lạnh. Nếu cắt cổ hắn ở trong một trận giao tranh thì trái tim tôi sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều, nhưng đây lại là một vấn đề khác. - Theo ý kiến của tôi, - Lucy lên tiếng, - đức vua hãy tạo cho hắn một cơ hội. Hãy trả lại tự do cho hắn với điều kiện hắn cam kết sẽ làm việc tốt trong tương lai. Rất có thể là hắn sẽ giữ lời. - Có thể loài vượn còn có khả

https://thuviensach.vn

năng giữ lời hơn hắn em gái ạ. – Edmund nói. – Nhưng thề có Bờm Sư Tử, nếu hắn tráo trở thì có thể vào một lúc nào đó, ở một nơi nào đó bất cứ ai trong chúng ta cũng sẽ lấy đầu hắn trong một trận đấu công bằng. - Cũng đáng thử một phen. – Vua Lune nói và những người có mặt đều tán đồng. Mang tù nhân lên đây, các bạn. Rabadash được giải đến, tay và chân bị trói lại. Nhìn hắn, bất kì ai cũng có thể nghĩ là hắn đã trải qua một đêm trong địa ngục trần gian, không thức ăn, nước uống, nhưng thực ra hắn chỉ bị nhốt trong một căn phòng đầy đủ tiện nghi và có một bữa ăn tối ngon tuyệt. Nhưng bởi vì hắn quá giận dữ và tuyệt vọng để có thể đụng đến thức ăn nên đã suốt đêm giậm chân đi đi lại lại la lối, chửi rủa om sòm, vì thế mà mặt mũi hắn mới có cái vẻ khó coi như thế. - Hoàng tử không cần có người bảo cho mới biết được rằng, - vua Lune nói, - theo pháp luật hiện hành của các quốc gia cũng như với tất cả những lý do của một chính sách thận trọng, chúng tôi hoàn toàn có quyền xử trảm hoàng tử như một người vi phạm quyền lợi của một người khác. Tuy vậy xét thấy hoàng tử trẻ người non dạ và hấp thu một nền giáo dục yếu kém, thiếu vắng những yếu tố nhân bản và tinh thần thượng võ, mà rõ ràng hoàng tử đã thẩm thấu trên mảnh đất của các nô lệ và các bạo chúa; chúng tôi quyết định trả lại tự do cho hoàng tử, không làm phương hại đến bất cứ mặt nào nhưng với những điều kiện như sau: thứ nhất… - Ta nguyền rủa ngươi, đồ chó man rợ! – Rabadash tuôn ra những lời lẽ độc địa. – Ngươi nghĩ ta thèm nghe những điều kiện của ngươi hay sao? Kinh tởm! Ngươi nói nhiều đến một sự giáo dưỡng mà ta không hiểu. Thật dễ nói như thế với một người đàn ông bị xiềng, a ha ha. Bỏ những sợi dây xiềng này đi, đưa cho ta một thanh gươm, bất cứ kẻ nào trong bọn bay có gan hãy ra đây tranh thiệt hơn với ta rồi hãy nói lý lẽ. Gần như tất cả những người quý tộc đều đứng bật dậy, Corin thét lên giận dữ. - Trật tự! Xin mời vua Edmund và các ngài quý tộc! – Vua Lune nói. – Chẳng phải giữa chúng ta còn có những chuyện quan trọng hơn là để cho mình bị chọc giận bởi lời chế nhạo của một kẻ không coi ai ra gì? Ngồi xuống đi Corin, nếu không con phải rời khỏi bàn ăn ngay. Tôi yêu cầu hoàng tử một lần nữa: Hãy lắng nghe điều kiện của chúng tôi. - Ta không nghe điều kiện của bọn man di mọi rợ và phù thủy các ngươi. – Rabadash

https://thuviensach.vn

nói. – Không một kẻ nào trong số các ngươi có gan chạm lên một sợi tóc trên đầu ta đâu. Mỗi sự sỉ nhục mà các ngươi đổ lên đầu ta hôm nay sẽ phải trả giá: cả sông và biển ở Narnia và Archenland sẽ nhuộm đầy máu. Tisroc sẽ thực hiện một cuộc báo thù kinh khủng nhất. Có thể điều đó đang diễn ra vào ngay lúc này. Cứ giết ta đi rồi mảnh đất phương bắc này bị thiêu rụi và chà đạp sẽ trở thành một câu chuyện kinh động thế giới đến cả ngàn năm sau. Chờ đấy! Chờ đấy! Chờ đấy! Tầm sét của thần Tash sẽ bổ xuống đầu các ngươi. - Không phải là đi nửa đường nó bị vướng vào một cái móc rồi sao? – Corin hỏi. - Phải biết xấu hổ chứ Corin? – Nhà vua nhắc. – Con không bao giờ nên chế giễu người thất thế, cứ để danh đấy cho đến khi người ấy mạnh hơn con; khi ấy con có thể làm như con muốn. - Ôi, Rabadash, ngươi thật ngu muội! – Lucy thở dài. Ngay sau đó Cor tự hỏi cớ sao mỗi người ngồi bên bàn lại đứng dậy, người thẳng tắp trang nghiêm. Tất nhiên nó cũng làm theo mọi người và sau đấy nó biết rõ nguyên do. Aslan đang ở giữa mọi người nhưng không một ai nhìn thấy ông đi vào. Rabadash giật bắn cả người khi hắn nhìn thấy thân hình to lớn của sư tử nhẹ nhàng đứng giữa hắn và những người buộc tội hắn. - Rabadash, - Aslan nói, - hãy nghe ta nói đây. Số phận của ngươi đang đến gần nhưng ngươi vẫn có thể tránh được. Hãy quên đi niềm kiêu hãnh của bản thân (mà ngươi kiêu hãnh vì cái gì mới được chứ) và cơn giận dữ của ngươi (có ai làm gì sai trái với ngươi nào) mà chấp nhận lòng tốt của những vị vua nhân đức này. Nghe đến đây Rabadash trợn mắt lên, ngoác cái miệng hắn ra thành một nụ cười kinh khủng, chẳng có gì giống với nụ cười mà giống như đang nhe răng cắn và vẫy vẫy đôi tai của hắn (ai cũng có thể học cách làm được điều này nếu người ấy gặp rắc rối). Bao giờ hắn cũng làm cái trò này rất hiệu nghiệm với người Calormen. Cả những người can đảm nhất cũng run lên như giẽ khi thấy hắn tạo ra vẻ mặt trên, những người bình thường thì lăn quay ra sàn, còn những kẻ yếu bóng vía thì thường bất tỉnh. Nhưng điều Rabadash không nhận ra được là thật dễ làm hoảng vía những người mà hắn có thể cho vào vạc dầu sôi chỉ với một lời từ miệng hắn. Cái mặt nhăn gớm ghiếc ấy không hề có vẻ đe dọa ở đất Archenland này; sự thật thì Lucy nghĩ là hắn bị bệnh. - Con quỷ! Con quỷ! Con quỷ! – Hoàng tử Rabadash ré lên. – Ta

https://thuviensach.vn

biết rõ ngươi. Ngươi chính là con quỷ xấu xa ở Narnia. Ngươi, kẻ thù của các thánh thần. Biết ra là ai không, con quỷ kinh tởm kia? Ta chính là hậu duệ của thần Tash – Không ai có thể khuất phục được và không biết nhượng bộ ai. Lời nguyền rủa của thần Tash bổ xuống đầu ngươi. Ánh sáng trong hình dạng của những con bò cạp sẽ đổ như mưa xuống ngươi. Những ngọn núi ở Narnia sẽ bị nghiền ra thành cám… - Hãy cẩn thận đấy Rabadash. – Aslan nói giọng nhẫn nại. – Số phận đã đến gần hơn; nó đang đợi ngoài cửa, nó đã nâng then cài lên. - Cứ để cho trời sập xuống đi! – Rabadash gào lên. – Cứ để cho mặt đất nứt ra đi. Nhưng hãy nhớ là ta sẽ không bao giờ nhượng bộ cho đến khi ta cầm tóc cái con gọi là nữ hoàng man rợ lôi vào trong cung điện của ta, cái con chó cái, cái… - Giờ đã điểm, - Aslan nói và Rabadash thấy – trước sự kinh hoàng tột độ của hắn – tất cả mọi người cười rộ lên. Họ không thể nhịn cười được. Rabadash cứ vẩy đôi tai suốt và khi Aslan vừa nói xong câu – giờ đã điểm – thì đôi tai của hắn bắt đầu thay đổi. Nó mọc dài ra, nhọn hơn, chẳng bao lâu sau đã phủ đầy lông xám. Trong lúc mọi người đang tự hỏi mình đã nhìn thấy đôi tai giống như thế bao giờ chưa thì khuôn mặt hắn cũng biến đổi, nó dài ra, dày lên ở phần trên và đôi mắt to ra; cái mũi lại tụt xuống phía dưới khuôn mặt (hoặc giả cả cái mặt phồng lên thành một cái mũi to tướng) lông phủ kín cả khuôn mặt. Đôi tay hắn dài hơn, buông thõng phía trước, chấm đất, chỉ có điều nó không còn là bàn tay nữa mà hiện thành móng vuốt. Bây giờ hắn đứng trên bốn chân, bộ quần áo biến mất, và mọi người cười to hơn, cười sặc sụa (bởi vì họ không thể nhịn được, ngay trước mặt họ, cái trước đây là Rabadash bây giờ - thật đơn giản và không nhầm lẫn vào đâu được - chính là một con lừa. Điều kinh khủng là cái kẻ vừa mới nói tiếng người bây giờ không còn hình người nữa, khi hắn nhận ra sự thay đổi hình dạng của chính mình, hắn kêu lên: - Ôi, đừng, đừng biến tôi thành lừa! Làm ơn đi! Nếu được là một con ngựa… be-be… be! – Và thế là cả ngôn ngữ cuối cùng cũng biến thành tiếng lừa kêu. - Bây giờ hãy nghe ta nói đây, Rabadash! – Aslan nói. – Sự công bằng chính là điều có lý, có tình. Ngươi sẽ không phải là một con lừa mãi mãi. Và tất nhiên con lừa vểnh tai lên nghe – với một dáng điệu tức cười khiến tất cả lại ồ lên. Họ đã cố không cười nhưng không sao nhịn nổi. - Ngươi có

https://thuviensach.vn

thể cầu khẩn thánh Tash. – Aslan nói. – Trong đền thờ thần Tash ngươi sẽ được cứu vớt. Ngươi phải đứng trước bàn thờ thần Tash ở Tashbaan vào lễ hội mùa thu trong năm nay. Trước sự chứng kiến của toàn dân thành Tashbaan, tấm da lừa sẽ rơi xuống và mọi người sẽ nhận ra ngươi là hoàng tử Rabadash. Nhưng trong suốt cuộc đời ngươi, có lúc nào ngươi đi ra khỏi đền thờ lớn ở Tashbaan dù chỉ mười dặm ngươi sẽ lập tức có cái hình dạng như lúc này. Nếu chuyện đó xảy ra sẽ không có chuyện biến đổi thành người lần thứ hai đâu. Có một sự im lặng ngắn ngủi, rồi tất cả mọi người đều động đậy chân tay, người này nhìn người kia như thể đây là một giấc mơ. Aslan đã đi khỏi. Nhưng vẫn còn quầng sáng trong không gian và trên bãi cỏ, còn niềm hân hoan trong lòng mọi người, điều đó đảm bảo với họ là họ không còn chiêm bao, và dù sao thì con lừa vẫn còn đứng đó, ngay trước mặt họ. Vua Lune là một người có trái tim nhân từ nhất, khi thấy kẻ thù của mình rơi vào hoàn cảnh trớ trêu đáng tuyệt vọng như vậy, ông đã quên mất cơn giận của mình. - Hoàng tử Rabadash, - ông nói, - tôi thật lấy làm tiếc vì mọi chuyện đã xảy ra như vậy. Hoàng tử cũng thấy điều này xảy ra không phải theo ý chúng tôi. Tất nhiên, chúng tôi lấy làm sung sướng được cấp cho hoàng tử một con tàu để trở về Tashbaan để… à để thực hiện những điều Aslan đã dự báo. Hoàng tử sẽ cảm thấy tiện nghi và thoải mái xứng với vị trí của mình trên một con tàu đẹp nhất của hoàng gia, có cà rốt tươi nhất và quả kế… Nhưng tiếng kêu be be chói tai và một cái đá trúng phóc của con lừa vào một trong những người lính đã chứng tỏ rõ ràng rằng lời đề nghị nghĩa hiệp đó không được tiếp nhận với một thiện chí. Và đến đây để xếp hắn vào một xó, tôi cũng nên kể vắn tắt câu chuyện về hắn. Rabadash (hoặc con lừa) được đưa lên thuyền trở về Tashbaan rồi được mang đến đền thờ thần Tash vào lễ hội mùa thu và sau đó hắn lại được trở lại làm người. Nhưng tất nhiên có đến 4 hoặc 5 ngàn người chứng kiến sự biến đổi này, và vụ việc này không thể ém nhẹm được. Sau khi Tisroc già qua đời, Rabadash trở thành một Tisroc nối ngôi, hắn là một ông vua chuộng hòa bình nhất mà người dân Calormen biết đến. Đó là vì hắn đâu dám đi quá Tashbaan mười dặm thì làm sao có thể tiến hành các cuộc chiến tranh, vả chăng hắn đâu muốn các Tashbaan của mình gặt hái được chiến công dựa trên những phí

https://thuviensach.vn

tổn của hắn… bởi vì đó cũng là cách mà các Tisroc bị mất ngôi báu. Nhưng dù sao thì cũng nhờ những lý do cá nhân ấy mà những nước láng giềng nhỏ hơn cũng được hưởng thái bình. Thần dân của hắn không bao giờ quên rằng hắn từng là một con lừa, trong thời kỳ hắn trị vì và trước mặt hắn, người ta xưng tụng hắn là Rabadash Thái Bình – Hoàng đế, sau khi hắn chết và sau lưng hắn người ta gọi hắn là Rabadash Lố Bịch và bạn muốn tra cứu về hắn trong một cuốn lịch sử đáng tin cậy về Calormen (bạn cứ thử tìm trong thư viện địa phương xem sao), bạn sẽ tìm thấy hắn dưới cái tên này. Cho đến tận hôm nay trong các trường học ở Calormen nếu bạn làm một việc gì đó ngu xuẩn một cách khác thường bạn sẽ có khả băng bị gọi là "một Rabadash thứ hai". Trong khi đó ở Anvard ai nấy đều vui sướng là hắn đã bị đưa đi trước khi những niềm vui thực sự bắt đầu. Đó là một bữa tiệc lớn được tổ chức ngay tối hôm đó ở bãi cỏ trước lâu đài có hàng chục chiếc đèn lồng hỗ trợ cho mặt trăng. Rượu vang chảy như suốt, những câu chuyện nổ như pháo ran, những chuyện đùa chốc chốc lại làm rộ lên tiếng cười và rồi im lặng được lập lại. Một thi sĩ cung đình cùng hai người kéo vĩ cầm bước ra giữa vòng tròn. Aravis và Cor chuẩn bị tâm lý đón nhận một sự nhàm chán vì loại thơ Calormen duy nhất mà chúng biết là của người Calormen mà bây giờ thì bạn biết nó là như thế nào rồi đấy. Nhưng ngay từ lúc cái vĩ chạm vào dây đàn làm nảy lên những hợp âm đầu tiên thì dường như những âm thanh này đã đi vào tâm hồn hai đứa trẻ rồi, nhà thơ cao giọng ngâm nga một bài thơ cổ về Olvin tóc vàng, việc chàng chiến đấu với khổng lồ Pire và biến hắn thành đá như thế nào (đó cũng là bài thơ kể sự tích về Mount Pire – có nghĩa là một người khổng lồ hai đầu) sau đó chàng đã chiếm được trái tim người đẹp Liln và cuối cùng nàng đã trở thành vợ chàng ra sao. Khi bài thơ kết thúc cả hai đứa lại ao ước được nghe thêm lần nữa. Mặc dầu Bree không biết ngâm thơ, nó cũng kể lại câu chuyện về cuộc chiến của Lalindreh. Lucy kể lại – mọi người, trừ Aravis và Cor đã nghe chuyện này không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn muốn nghe lại – câu chuyện về cái tủ áo phiêu lưu đầu tiên của bốn anh em Peter, Susan, Edmund và Lucy ở Narnia. Và sau đó chắc chắn là vua Lune không chóng thì chầy cũng nhắc nhở là đã đến giờ các cô bé, cậu bé đi ngủ. - Ngày mai, - ông nói thêm, -

https://thuviensach.vn

Cor sẽ đi tham quan toàn bộ lâu đài với cha, kiểm tra toàn bộ pháo đài, đánh dấu điểm mạnh điểm yếu của chúng, bởi vì sẽ đến lượt con coi giữ vương quốc này một khi cha qua đời. - Không có chuyện đó đâu ạ, và nếu nó có xảy ra thì Corin mới là người lên làm vua cha ạ. – Cor nói. - Không đâu anh bạn, - vua Lune nói, - con là người kế vị của cha. Vương miện sẽ trao cho con. - Nhưng con không muốn. – Cor phản đối. – Con còn lâu mới… - Không có vấn đề con muốn hay không muốn, ta muốn hay không. Đây là luật. - Nhưng chúng con là anh em sinh đôi, chúng con ngang quyền với nhau. - Không. – Vua nói với một nụ cười. – Sinh đôi cũng có người ra trước ra sau. Con ra trước Corin 20 phút. Em con cũng rất tốt, hãy hy vọng như thế, mặc dù không ở vị trí cao nhất. – Và ông nhìn Corin với một ánh mắt long lanh. - Nhưng thưa cha, cha không thể chọn người mà cha tín nhiệm hơn lên làm vua hay sao? - Không! Vua phải sống theo phát luật vì chính luật pháp đã đưa ông ta lên làm vua. Không có nhiều quyền lực dành cho một người ngồi trên ngai vàng hơn một anh lính tốt ở vị trí đứng gác đâu, con trai ạ. - Ôi cha thân yêu! – Cor kêu lên. – Con không muốn điều này chút nào. Và Corin, anh thật sự lấy làm tiếc. Anh chẳng bao giờ nghĩ là việc anh trở về lại tước đi cây quyền trượng trong tay em. - Hoan hô! Hoan hô! – Corin kêu vang. – Em sẽ không phải làm vua, em sẽ không phải làm vua. Bao giờ cũng là một hoàng tử. Làm hoàng tử sẽ có tất cả những trò vui! - Đó là điều đúng đắn nhất mà em con đã lãnh hội được đấy, Cor ạ! – Vua Lune nói. – Bởi vì đây là ý nghĩa của việc làm vua: con phải là người đầu tiên xông ra mặt trận, chiến đấu hết sức mình, là người lính cuối cùng trong mỗi cuộc rút lui vô vọng. Và khi có nạn đói xảy ra (thỉnh thoảng vẫn có vào những giai đoạn tồi tệ) thì con phải là người mặc áo vải thô và cười vô tư trước một bữa cơm đạm bạc hơn bất cứ thần dân nào. Khi hai anh em lên cầu thang về phòng ngủ, Cor hỏi em xem có thể làm được điều gì để thay đổi tình thế không. Corin nói: - Nếu anh chỉ nói thêm một lời nữa về điều này, em sẽ… em sẽ đánh cho anh ngã lăn quay ra. Sẽ hay hơn nếu kết thúc câu chuyện này bằng cách nói rằng hai anh em không bao giờ bất đồng ý kiến trong bất cứ chuyện gì nữa, nhưng tôi e rằng nói thế thì không đúng sự thật. Trong thực tế chúng đánh nhau, cãi nhau thường xuyên như bất cứ

https://thuviensach.vn

hai anh em trai nào và những cuộc đánh nhau ấy bao giờ cũng kết thúc (nếu không bắt đầu) với việc Cor bị đánh nốc ao. Sau này khi họ lớn lên và trở thành những tay kiếm ngoại hạng, Cor là người có những ngón đòn rất "độc" thì cả Cor và bất cứ ai khác ở các nước phương Bắc đều không phải là đối thủ của Corin. Đó là lý do vì sao hoàng tử có biệt danh là Corin – Bàn tay sấm sét và tại sao chàng lập được kỳ tích vang dội trước gấu Lapsed ở Đỉnh Bão Táp, đó là một con gấu biết nói nhưng từ lâu đã trở về với nếp sống của gấu hoang. Corin trèo lên tận hang ổ của gấu ở sườn Đỉnh Bão Táp vào một ngày mùa đông khi băng tuyết phủ kín các triền đồi và đánh nhau tay bo với nó mà không cần có người bấm giờ trong vòng 33 hiệp. Cuối cùng gấu tối tăm mặt mũi không nhìn thấy gì cả và nó đã tu tâm dưỡng tính trở nên khác hẳn. Aravis cũng nhiều lần to tiếng (và tôi e là có cả những lần đấu chân tay) với Cor. Nhưng bao giờ cả hai người cũng làm lành với nhau và thế là năm tháng qua đi khi cả hai cùng lớn lên, họ đã quá quen thuộc với những cuộc cãi vã nảy lửa rồi lại làm hòa đến nỗi họ quyết định lấy nhau để tiếp tục làm những việc đó một cách thuận lợi hơn. Sau khi vua Lune băng hà, họ trở thành một ông vua và một bà hoàng hậu nhân đức sáng suốt của xứ Archenland. Và Ram Đại đế, vị vua nổi tiếng nhất trong tất cả những đời vua ở Archenland chính là con trai họ. Bree và Hwin đều sống hạnh phúc cho đến già ở Narnia, cả hai đều có vợ có chồng nhưng lại không lấy nhau. Cũng có khi trong nhiều tháng trời không có ai trong bọn họ chịu vượt qua đèo đến thăm bạn bè cũ ở Anvard. Hết tập 3

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 48

Đã từng có bốn đứa trẻ, tên là Peter, Susan, Edmund và Lucy, câu chuyện về cuộc phiêu lưu kỳ thú của chúng đã được kể trong một cuốn truyện khác có tên là Sư tử, phù thủy và cái tủ áo. Bọn trẻ mở cánh cửa một cái tủ áo màu nhiệm và chúng bước vào một thế giới khác hoàn toàn không giống gì với thế giới của chúng ta. Ở trong cái thế giới khác biệt ấy chúng trở thành vua và nữ hoàng của một đất nước có tên là Narnia. Trong khi chúng trị vì ở Narnia rất nhiều năm thì khi trở về qua cánh cửa tủ nọ, chúng thấy mình đang có mặt tại nước Anh cũng vào cái thời điểm mà chúng từ đấy ra đi. Ít nhất thì cũng không ai nhận ra sự vắng mặt của chúng và bọn trẻ không kể chuyện này cho ai biết ngoài một ông già rất mực thông thái. Tất cả những chuyện này xảy ra một năm về trước và bây giờ cả bốn anh em đang ngồi trên một băng ghế ở phòng chờ trong nhà ga xe lửa với những vali hành lý để bên cạnh. Chúng đang trên đường quay về trường và có mặt ở nhà ga này như một trạm chuyển tiếp, từ đây trong ít phút nữa một con tàu sẽ đến đón hai cô bé đến một trường dành cho nữ sinh, và khoảng nửa tiếng sau một chuyến tàu khác sẽ mang hai đứa con trai đến một trường dành cho nam sinh. Đây là chặng đầu của cuộc hành trình, khi bốn anh em bên nhau bao giờ thời gian cũng trôi qua như trong một kỳ nghỉ hè, nhưng giờ đây chúng sắp phải nói lời tạm biệt và chẳng bao lâu sẽ về hai ngả khác nhau. Đứa nào cũng có cảm giác kỳ nghỉ vui tươi đã qua và một học kỳ mới lại bắt đầu, tất cả đều cảm thấy lòng se buồn và không đứa nào nghĩ ra được bất cứ cái gì để nói với Lucy bởi vì đây là lần đầu tiên cô bé đến trường nội trú. Một sân ga xép vắng vẻ, buồn hiu như mơ ngủ và hầu như không có một ai trên sân ga trừ bốn đứa nhỏ. Thình lình Lucy kêu lên một tiếng thất thanh đúng như người ta vẫn kêu khi bị một con ong bắp cày đốt vào tay. - Có chuyện gì vậy, Lu? – Edmund hỏi và rồi cũng bất ngờ giãy nảy lên rồi la oai oái. - Có chuyện quái quỷ gì vậy… - Peter bắt đầu nhưng rồi ngoài ý

https://thuviensach.vn

muốn của nó cũng nói một điều khác hẳn. Bởi vì nó quay sang bảo cô em kế: - Su, em đang làm gì đấy? Em định lôi anh đi đâu vậy? - Em đâu có chạm vào người anh. – Susan cãi lại. – Có ai đang kéo em thì có. Ôi…ôi… dừng lại ngay! Khi cả bọn nhận ra chuyện gì đang diễn ra, mặt đứa nào đứa nấy đều trắng bệch. - Em cũng cảm thấy như thế. – Edmund nói bằng một giọng như bị hụt hơi. – Như thể em bị lôi đi. Kinh khủng, cứ như bị hút xuống đáy. Đấy, nó lại bắt đầu đấy. - Em nữa. – Lucy kêu to. – Ôi, em không thể chịu nổi! - Nhìn cho rõ. – Edmund la lên. –Tất cả nắm tay nhau, thật chặt. Chắc có pháp thuật gì đây… em có thể nói như thế… qua linh cảm. Nhanh lên nào! - Phải rồi. – Susan nói. – Nắm chặt lấy tay nhau. Ôi, ước gì nó dừng lại. Một phút sau cả hành lý, băng ghế, sân ga, phòng chờ đều hoàn toàn bị xóa mờ. Bốn đứa trẻ, nắm tay nhau, thở hổn hển, thấy mình đang đứng trong một khu rừng, cây cối rậm rịt đến mức cành cây đâm cả vào người chúng và không còn hở ra chỗ nào để chúng cựa mình. Cả bốn đứa lấy tay dụi dụi mắt và hít một hơi thật sâu. - Ôi anh Peter! – Lucy kêu lên. – Anh có nghĩ là có thể chúng ta đã bị lôi trở lại Narnia không? - Đây có thể là một nơi nào khác. – Peter nói. Anh không thể nhìn xa quá một mét khi ở giữa rừng cây này. Thử tìm một khoảng trống nào xem – nếu như ở đây có bất kỳ khoảng trống như vậy. Với một chút cố gắng lách qua những sợi dây tầm ma mọc chằng chịt và những cành gai nhọn chích rất đau, rốt cục bọn trẻ cũng chui ra được khỏi bụi rậm. Đến đây lại có một ngạc nhiên nữa. Mọi thứ trở nên sáng sủa hơn và sau vài bước chúng thấy mình đang ở ngoài bìa rừng, nhìn xuống một bãi cát. Xã hơn nữa là mặt biển êm ả, trườn lên cát là những con sóng nhỏ lăn tăn tuyệt không gây nên một tiếng động nào. Nhìn ra xa không thấy có một doi đất nào, ngước lên bầu trời không có một gợn mây, biển có một màu xanh đến chói chang. Cả bọn đứng hít hít cái bầu không khí vừa mặn mặn vừa sảng khoái trong lành của biển. Nhìn vị trí của mặt trời có thể đoán lúc này cũng vào khoảng 10 giờ sáng. Peter kêu lên: - Như thế này cũng đủ tốt rồi. Năm phút sau, cả bọn bỏ giày ra, đi chân trần khỏa vào làn nước trong lành mát rượi. - Thế này còn tốt hơn là bị lèn vào một con tàu chật chội trở về với cái môn Latin, tiếng Pháp và môn lượng giác! – Edmund phụ họa. Sau câu nói của Edmund là một quãng im

https://thuviensach.vn

lặng kéo dài, không có tiếng trò chuyện chỉ có tiếng lội nước bì bõm và bọn trẻ vui vẻ chạy đi tìm bắt con tôm con cua. - Đã thế thì, – cuối cùng Susan nói, - chúng ta cũng phải lên một vài kế hoạch chứ. Cũng cần nạp năng lượng trước khi… - Chúng ta có bánh sandwich mẹ làm để ăn đường. – Edmund nói. – Ít nhất thì em cũng có phần của mình. - Em thì không. Phần của em lại để trong cặp sách mất rồi. – Lucy nói. - Chị cũng thế. - Còn phần của anh lại để trong túi áo khoác, để trên bãi kia kìa. – Peter nói. – Như vậy, có hai phần ăn cho bốn người. Cũng không nhiều nhặn gì đâu. - Bây giờ, - Lucy nói, - em chỉ muốn có một cái gì để làm dịu cái khát hơn là cái đói. Mấy đứa kia cũng cảm thấy khát như người ta thường có cảm giác ấy sau khi chơi đùa trên bãi biển dưới một mặt trời nóng bỏng. - Cũng giống như bị đắm tàu, - Edmund nhận xét. – Trong những cuốn du ký bao giờ cũng thấy nói đến việc đi tìm nước ngọt – những dòng suối chảy trên đảo. Vậy chúng ta nên đi tìm nước. - Thế thì chúng ta lại phải quay vào khu rừng rậm kia? – Susan hỏi. - Không cần thế. – Peter nói. – Giả sử có một dòng suối, tất nó phải chạy ra biển, nếu ta cứ đi dọc theo bờ biển, thế nào cũng gặp một con suối nếu như ở đây có suối. Cả bọn lội lên bờ, đầu tiên bước lên lớp cát mịn sau đó đi lên lớp đất thịt khô và lổn nhổn, cát và đất cồm cộm trong các kẽ ngón chân. Bốn anh em mang giày và tất vào. Edmund và Lucy muốn để giày và tất lại bờ biển để thám hiểm vùng đất mới bằng đôi chân trần nhưng Susan cho rằng chỉ có khùng mới làm như vậy. - Rất có thể chúng ta sẽ không tìm thấy giày, – Susan chỉ rõ, - mà chúng ta thì vẫn cần đến nó trong trường hợp chúng ta phải ở lại đây khi đêm xuống và trời có thể sẽ rất lạnh. Sau khi đã mặc áo khoác và mang giày vào, bốn đứa bắt đầu cuộc thám hiểm. Biển nằm bên tay trái còn rừng cây thì lại nằm bên tay phải. Trừ một hoặc hai con hải âu ra, vùng biển này hoàn toàn vắng vẻ. Rừng cây dày và rậm rịt đến nỗi bạn khó lòng nhìn xuyên qua và chẳng có một thứ gì chuyển động trong đó – không một con chim, cả đến một con côn trùng cũng không. Sò, rong biển, cỏ chân ngỗng và những con cua bé tí trong những vùng nước hoặc trong sau hòn đá thì rất nhiều nhưng bạn sẽ mau chán những thứ đó khi bạn khát nước. Sau khi chuyển từ nước mát sang mang giày, những đôi chân trở nên bức bối và nặng như chì. Susan và

https://thuviensach.vn

Lucy còn mang theo áo mưa. Edmund đã bỏ áo khoác của nó trên băng ghế ngoài ga ngay trước khi phép lạ xảy ra vì thế nó và Peter thay phiên nhau mang chiếc áo măng tô của Peter. Đi được một đoạn, bờ biển bắt đầu lượn về phía tay phải. Khoảng 15 phút sau, bốn anh em đi qua một đỉnh núi đá thấp chạy ra xa bờ như một mũi tàu. Con đường dọc theo bờ biển đột ngột tạo thành một khúc cua rất gấp. Sau lưng chúng bây giờ lại là một đoạn bờ biển mà chúng đã thấy khi vừa ra khỏi rừng cây và giờ đây nhìn về phía trước mặt, có thể thấy bên kia dải nước xanh là một bờ biển khác cũng mọc đầy cây cối như khu rừng sau lưng. - Em tự hỏi không biết đây có phải là một hòn đảo không hay là chúng ta vừa đi đến một chỗ nối? – Lucy hỏi. - Không biết. – Peter nói và cả bọn lê bước nặng nề trong im lặng. Bờ biển mà chúng đang đi mỗi lúc lại nhích đến gần cái bờ đối diện bên kia và mỗi khi đi vòng qua một doi đất bọn trẻ lại chờ đợi tìm ra chỗ nối hai bờ biển với nhau. Nhưng ở điểm này chúng đã không được như ý. Con đường dẫn chúng đến một nơi có những tảng đá lớn chồng lên nhau. Cả bọn trèo lên, từ trên đỉnh có thể nhìn bao quát ra bốn chung quanh. - Chán quá! – Edmund thốt lên. – Chả có gì hay ho cả. Chúng ta sẽ không thể đến gần rừng cây bên kia đâu. Chúng ta đang ở trên một hòn đảo! Đúng thế. Dòng nước ngăn cách chúng với cái bờ đối diện chỉ rộng khoảng từ 30 đến 40 mét, nhưng chúng có thể thấy đó là chỗ eo biển thắt lại nhỏ nhất. Từ chỗ bọn trẻ đứng, bờ biển lượn vòng về bên phải và bọn trẻ có thể nhìn thấy mặt biển trải rộng giữa hòn đảo và đất liền. Rõ ràng chúng đã đi được quá nửa một vòng quanh hòn đảo. - Coi kìa! – Lucy thình lình kêu lên. – Cái gì thế kia? – Nó chỉ tay vào một vật dài, lấp lánh, uốn lượn như một con rắn chạy ngang qua bãi biển. - Một dòng suối! Một dòng suối! – Những đứa kia reo lên và mặc dù đã thấm mệt chúng cũng không mất nhiều thời gian vào việc trèo xuống mấy tảng đá và chạy như bay về phía dòng suối nhỏ. Bọn trẻ hiểu rằng sẽ tốt hơn nếu uống nước ngược lên nguồn, cách xa bờ biển thế là chúng liền đi ngược dòng nước, vào sâu trong rừng. Cây cối vẫn rậm rạp như toàn bộ khu rừng, nhưng con suối làm thành một dòng chảy sâu giữa đôi bờ cao cao mộc đầy rêu, nhờ thế, nếu đi lom khom theo bờ bạn có thể đến chỗ nước trong hơn, dưới một con đường cây lá um tùm làm thành một cổng chào.

https://thuviensach.vn

Đến nơi bọn trẻ quỳ xuống, đầu tiên, chúng còn cúi đầu xuống dòng nước gợn lăn tăn và uống, uống mãi, sau đó vục cả mặt xuống nước rồi nhúng cả hai tay xuống đến tận khuỷu. - Bây giờ đến tiết mục bánh sandwich chứ? – Edmund hỏi. - Không, tốt nhất là cứ để dành lại, - Susan nói, - sau này chúng ta còn cần đến nó hơn. - Em thực sự muốn, - Lucy nói, - là bây giờ khi chúng ta không khát chúng ta sẽ có cảm giác không đói nữa. - Nhưng hai chiếc bánh sandwich thì thế nào? – Edmund hỏi. – Còn có lợi ích gì khi cứ để dành cho đến lúc bánh bị thiu. Mọi người nên nhớ là ở đây nóng hơn ở Anh rất nhiều và bánh để ở trong túi mấy giờ rồi. Thế là bánh được lấy ra khỏi túi chia đều ra làm bốn phần, không đứa nào cảm thấy thế là đủ nhưng ít còn hơn không. Sau đó chúng bàn bạc với nhau về kế hoạch cho bữa ăn sắp tới. Lucy muốn quay lại bờ biển bắt tôm cho đến lúc có người vạch cho nó thấy chúng không có lưới. Edmund có ý kiến nên đi nhặt trứng chim hải âu ở các vách đá nhưng tất cả đều nhớ ra cho đến lúc ấy chúng chẳng thấy có quả trứng nào mà nếu có tìm thấy thì cũng không có phương tiện chế biến. Riêng Peter thầm nghĩ, trừ phi chúng có một cơ may nào khác chứ có trứng để húp sống cũng còn tốt chán, nhưng nó thấy không nên nói ra cái chuyện ấy. Susan nói rằng thật đáng tiếc là chúng đã ăn bánh sandwich quá sớm. Một hai đứa đã hoang mang đến độ gần như mất bình tĩnh. Cuối cùng Edmund nói: - Coi đây. Tình thế này chỉ có một giải pháp. Chúng ta cần phải khám phá ra khu rừng này. Các ẩn sĩ, những hiệp sĩ lang thang và những người rơi vào trường hợp tương tự như chúng ta bao giờ cũng tìm cách sống được bằng một cách nào đó khi ở trong rừng. Họ tìm các loại rễ, củ, cây dại và trái cây rừng. - Loại rễ nào? – Susan hỏi. - Em bao giờ cũng nghĩ có một loại rễ cây nào đó có thể ăn được. – Lucy nói. - Thôi nào. – Peter nói. – Edmund nói đúng đấy. Chúng ta hãy thử làm một việc gì đó. Như thế còn tốt hơn là đi ra ngoài bãi biển ngắm mặt trời một lần nữa. Thế là cả bọn đứng dậy, men theo dòng suối vào sâu trong rừng. Có lúc chúng phải chui luồn qua các cành cây, lại có lúc phải trèo qua một cành cây sà thấp. Chúng phải chui rúc vào những bụi cây rậm rạp như bụi đỗ quyên để cho gai cào rách cả áo. Có khi chúng phải lội qua suối làm cho giày và tất đều ướt sũng. Trong rừng yên tĩnh đến nỗi, tiếng nước chảy êm êm giữa đôi

https://thuviensach.vn

bờ và tiếng động do bọn trẻ gây ra là những âm thanh duy nhất. Bọn trẻ đã cảm thấy khó lòng đi xa hơn thì ngửi thấy một mùi hương rất dễ chịu và rồi khoảng rừng trước mặt sáng dần lên ở đầu bờ suối bên phải. - Em dám nói! – Lucy reo lên. – Em tin rằng đó là một cây táo. Đúng như thế. Bọn trẻ thở dốc leo lên cái bờ cao, tìm đường đi qua mấy bụi cây mâm xôi rồi chúng thấy mình đang đứng dưới một gốc cây cổ thụ trĩu trịt những trái táo lớn vàng ửng, vừa rắn chắc vừa đầy mật ngọt như bạn cũng sẽ ao ước muốn có một quả. - Không chỉ có một cây nhé. – Edmund kêu lên, mồm vẫn đầy táo. – Nhìn kìa… ở chỗ kia kìa. - Ừ nhỉ, có đến hàng chục cây ấy. – Susan nói, ném lõi quả táo đầu tiên đi, hái quả thứ hai. – Chắc đây từng là một vườn cây ăn quả… đã lâu, lâu lắm rồi trước khi nơi này bị bỏ hoang và cây cối mọc lên thành rừng rậm. - Nếu vậy thì đây là một hòn đảo đã từng có người ở. – Peter nói. - Vậy, cái gì thế kia? – Lucy hỏi, chỉ tay về phía trước mặt. - Chúa ơi, đó là một bức tường. – Peter kêu lên. – Một bức tường đá hoang phế. Bọn trẻ len lỏi tìm đường giữa những cành cây ken dày vào nhau để đến gần bức tường. Đó là một bức tường cổ, có nhiều chỗ đã bị rạn nứt, xiêu vẹo. Rêu và các loài hoa có dây leo phủ kín cả bức tường, nhưng bản than nó còn cao hơn cả những cái cây cao nhất mọc xung quanh. Khi bọn trẻ đến gần, chúng tìm thấy một mái vòm đồ sộ chắc trước đây từng là một cái cổng còn giờ đây thì gần như bị che khuất bởi một cây táo lớn nhất trong vườn. Mấy đứa con trai phải bẻ bớt một vài cành để lấy lối đi vào. Khi mọi việc đã xong, tất cả đều lóa mắt bởi ánh ngày đột nhiên trở nên rực rỡ hơn bao giờ hết. Bốn anh em nhà Pevensie chợt thấy mình ở một khu vực thoáng rộng có tường cao bao quanh. Trong khuôn viên không có cây lưu niên chỉ có thảm cỏ mềm điểm những bông hoa cúc trắng, dây thường xuân và bức tường đá xám. Nơi này sáng sủa, bí ẩn, tuyệt đối yên ả và cũng rất buồn. Cả bốn đứa hối hả đi vào trong, sung sướng khi có thể uốn thẳng lưng và bước đi với những bước chân thoải mái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 49

Đây không phải là khu vườn. – Susan thốt lên. – Đây là một tòa lâu đài và chỗ chúng mình đang đứng là cái sân. - Anh hiểu. – Peter nói. – Đây chính là phần còn lại của một cái tháp. Ở đây có một cái gì từng là những bậc thang để trèo lên một bệ cao hơn. Nhìn những bậc thang này coi – rộng và thấp – dẫn đến một cái cửa, chắc đã từng là cửa dẫn vào đại sảnh. - Bao nhiêu năm rồi, cứ nhìn cái vẻ ngoài của nó mà xem – Edmund nói. - Phải, đã lâu lắm rồi. – Peter nói. – Ước gì chúng ta có thể tìm ra được ai là người sống trong tòa lâu đài này và việc ấy đã xảy ra bao lâu rồi. - Nó khiến em có một cảm giác thật kỳ lạ. – Lucy nói. - Đúng thế chứ, Lu? – Peter nói, quay sang chăm chú nhìn cô em út. – Bởi vì anh cũng có cảm giác giống em. Thật là điều lạ kỳ xảy ra trong một ngày kỳ lạ. Anh tự hỏi, chúng ta đang ở đâu và tất cả những điều này có ý nghĩ gì? Vừa đi vừa trao đổi, bọn trẻ đi ngang qua sân đến một lối đi đã từng là một hành lang. Nhưng giờ đây nó cũng giống phần sân còn lại, bởi vì mái che đã biến mất từ lâu và bây giờ nó thuần túy chỉ là một khoảng đất dành cho cỏ và hoa cúc, nếu có gì khác thì chỉ là chỗ này ngắn hơn, hẹp hòi và tường bao cao hơn mà thôi. Ở cuối lối đi có một nền đất cao hơn phần còn lại chừng một mét rưỡi. - Em tự hỏi, đây có phải là một cái bục không? – Susn hỏi Peter. – Cái nền đất này được xây theo kiểu gì không biết đây? - Em thật ngốc, - Peter nói (nó có một cảm giác hưng phấn kỳ lạ), - em không thấy à? Đây là một đài cao, nơi đặt một cái bàn dài để vua và quan lại đại thần ngồi. Không ai dám nghĩ là em lại quên mất việc chúng mình đã từng là vua và nữ hoàng và đã ngồi ở những cái đài cao như thế này trong chính điện của chúng ta. - Trong lâu đài của chúng ta ở Cair Paravel, - Susan nói tiếp giọng mơ màng, nghe ngân nga như tiếng hát, - ở cửa một con sông lớn ở Narnia. Sao em có thể quên được? - Và bây giờ, thời xa xưa ấy đã quay trở lại. – Lucy nói. – Chúng ta có thể giiả vờ là mình đang ở Cair Paravel. Cái sảnh này rất giống đại sảnh

https://thuviensach.vn

mà chúng ta từng ngồi ăn tiệc. - Chỉ đáng buồn là hiện chẳng có tiệc tùng gì cả. – Edmund nói. – Mọi người thấy không, trời sắp tối rồi đó. Nhìn những cái bóng trải dài kia kìa. Có ai nhận thấy là trời không còn nóng như lúc nãy không? - Chúng ta cần đốt lên một đống lửa, nếu muốn nghỉ đêm ở đây. – Peter nói. – Anh có diêm đấy. Bây giờ hãy đi ra ngoài xem có thể lượm được một ít cành khô hay không. Tất cả đều thấy đề nghị này rất hợp lý và trong vòng nửa giờ sau chúng rất bận rộn. Vườn cây mà chúng đi qua để đến tòa lâu đài đổ nát hóa ra không phải là một nơi có nhiều củi đốt. Chúng thử khám phá toàn bộ lâu đài bằng cách đi qua đại sảnh, qua một cái cửa nhỏ đi vào một mê cung những gò đất đá mấp mô và những lô đất, chắc trước đây từng là hành lang và những căn phòng nhỏ còn bây giờ mọc đầy cây tầm ma và hồng dại. Vượt ra ngoài, chúng tìm thấy một hố lớn lọt trong mấy bức tường đá và sau khi lội qua cái hố đó chúng đi vào một rừng cây tối hơn với những thân cây đồ sộ hơn, nơi đó chúng tìm thấy nhiều cành cây khô, rễ cây thối, que củi, lá cây khô và rất nhiều lá cây thông. Mấy đứa trẻ đi lại nhiều lần mang về những ôm củi cho đến lúc chúng gom được một đống củi lớn để trên bục đất cao. Đến lần đi kiếm củi thứ 5 chúng tìm thấy một cái giếng nằm ở ngay bên ngoài sảnh, giấu mình trong những bụi cỏ mọc um tùm. Phần còn lại của con đường lát đá chạy được một nửa vòng quanh giếng. Sau đó hai cô bé đi ra ngoài trẩy thêm một ít táo trong lúc bọn con trai nhóm lửa trên nền đất cao ở một góc giữa hai bức tường, là chỗ mà chúng nghĩ là kín gió và ấm cúng nhất. Hai đứa gặp nhiều khó khăn trong việc nhóm lửa và tốn khá nhiều diêm nhưng cuối cùng thì chúng đã nhóm lên được một đống lửa. Sau cùng cả bốn đứa ngồi xuống, lưng tựa vào tường, quay mặt về phía đống lửa. Chúng thử xiên táo vào mấy cái que để nướng. Nhưng món táo nướng chả có gì ngon nếu không có đường mà lại nóng giãy trên bàn tay cho đến khi táo đủ nguội để ăn. Thế là bọn trẻ phải tự lấy làm hài lòng với những trái táo mới hái trên cành xuống, sự thật này làm cho cả bọn nhận ra bữa tối ở trường cũng không đến nỗi quá tệ. - Em sẽ không lấy làm phiền lòng nếu có một lát bánh mì dày với một lát bơ mỏng phết lên trên vào lúc nào. – Edmund nói. Dù vậy, niềm phấn khích của một cuộc phiêu lưu tràn ngập trong tâm hồn mỗi đứa và không có ai thực sự

https://thuviensach.vn

muốn quay lại trường học chỉ vì bữa ăn. Sau khi những trái táo cuối cùng được thanh toán hết, Susan đi ra giếng uống nước. Lúc trở lại nó cầm trong tay một vật. - Coi đây! – Nó nói với giọng như có gì nghèn nghẹn trong cổ. – Em tìm thấy vật này ở ngòai giếng. – Nó đưa vật đó cho Peter rồi ngồi xuống. Những đứa còn lại nghĩ nó có giọng nói và vẻ mặt như sắp khóc đến nơi rồi. Edmund và Lucy háo hức cúi người về phía trước nhìn vào cái vật nằm trên tay Peter – một vật nhỏ sáng lấp lánh trong ánh lửa. - Chà mình thật là… khỉ quá! – Peter nói, cả giọng nó cũng nghe là lạ. Đọan nó đưa vật đó cho đứa kia. Bây giờ thì tất cả đều nhìn rõ đó là vật gì – một quân mã trên bàn cờ và vật này có kích thước bình thường bởi vì nó được đúc bằng vàng ròng, đôi mắt trên đầu con ngựa là hai viên hồng ngọc nhỏ xíu – hoặc chính xác là một con mắt bởi vì con mắt kia đã bong đi đâu mất. - Trời ơi! – Lucy kêu lên. – Nó giống y quân cờ vàng mà chúng ta vẫn chơi khi còn là vua và nữ hòang ở Cair Paravel. - Vui lên đi, Su. – Peter quay sang an ủi cô em lớn. - Em không thể! – Susan nghẹn ngào. – Nó đưa em trở lại quãng đời tuyệt đẹp ấy. Em nhớ lại những lúc chơi cờ với các thần rừng hoặc những người khổng lồ tốt bụng, nhớ những người cá hay trồi lên mặt biển ca hát, đến con tuấn mã của em… và… và… - Bây giờ, - Peter nói bằng một giọng khác, - đã đến lúc chúng ta bắt đầu khởi động bằng óc. - Để làm gì? – Edmund hỏi. - Có ai đoán ra chúng ta đang ở đâu không? – Peter hỏi. - Tiếp đi, tiếp đi! – Lucy nói. – Suốt từ đầu đến giờ em cứ có cảm giác là một bí ẩn tuyệt vời nào đó đang quanh quất đâu đây. - Tiếp tục đi anh Peter! – Edmund giục. – Chúng mình đang nghe đây. - Chúng ta đứng ở đống đổ nát của lâu đài Cair Paravel. – Peter thông báo. - Nhưng, - Edmund nói, - Em muốn nói, sao anh đoán được? Chỗ này đã bỏ hoang hàng thế kỷ rồi còn gì. Nhìn những cây đại cổ thụ mọc ngay ngoài cổng kia kia. Nhìn những bức tường đá kia nữa. Ai cũng có thể thấy là không có ai từng sống ở đây có đến mấy trăm năm rồi. - Anh biết. Đó là một điểm làm anh bí nhất. Nhưng bây giờ hãy gác chuyện đó lại. Anh muốn nêu ra mấy điểm sau. Thứ nhất, đại sảnh này giống như đúc với đại sảnh ở Cair Paravel cả về kiến trúc lẫn kích thước. Hãy hình dung ra một cái mái bên trên, một cái sàn lát đá hoa nhiều màu sắc thay cho cỏ dại… những tấm thảm treo trên tường, các em sẽ

https://thuviensach.vn

có đại sảnh trong lâu đài của chúng ta. Không ai nói gì. - Điểm thứ hai, - Peter nói tiếp, - cái giếng ở tòa lâu đài này nằm ở đúng vị trí cái giếng nước của chúng ta, hơi chếch một chút về hướng nam so với đại sảnh; mà nó cũng có kích thước và hình dáng như thế. Một lần nữa, không có ai mở miệng. - Điểm thứ ba, Susan vừa tìm thấy một trong những quân cờ cũ của chúng ta – hoặc một cái gì giống với nó như hai hạt đậu. Vẫn không ai lên tiếng. - Điểm thứ tư, các em không nhớ sao – đó là một ngày trước khi sứ giả của vua Calormen đến – các em không nhớ đó là ngày chúng ta trồng một vườn cây ở phía ngoài cổng bắc của lâu đài Cair Paravel sao? Người rừng to lớn nhất – chính là Pomona đã tới đây đặt những là bùa tốt lành. Rồi những người bạn chuột chũi bé nhỏ, tốt bụng đã đào những cái hố trồng cây. Chẳng lẽ cái em lại quên bác chuột chũi già vui tính tên là Lilygloves, bậc trưởng lão của loài chuột vừa tựa người vào cái xẻng vừa nói: Tin tôi đi thưa bệ hạ, một ngày nào đó bện hạ sẽ được thưởng lãm những trái cây ngọt lành! – Và lạy Chúa, ông ta đã nói đúng. - Em nhớ! Em nhớ! – Lucy nói, vỗ hai tay vào nhau. - Nhưng coi đây anh Peter. – Edmund nói. – Tất cả những thứ này đã đổ nát. Với lại, lúc bắt đầu, chúng ta không trồng một vườn cây ngay sát tường. Chúng ta đâu có ngu như vậy? - Không, tất nhiên. – Peter đáp. – Nhưng thời gian qua nó đã mọc lan vào trong. - Còn một điểm nữa, Cair Paravel không ở trên một hòn đảo. – Edmund nói. - Anh cũng đã nghĩ về chuyện này. Nhưng nó từng là một cái mà em gọi là bán – đảo. Khá giống với một hòn đảo. Nó không thể biến thành một hòn đảo kể từ khi chúng ta ra đi sao? Có một ai đó đã đào một con kênh chảy qua. - Nhưng hượm đã, - Edmund lại nói. – Anh cứ luôn miệng nói kể từ thời chúng ta. Nhưng chúng ta mới đi khỏi Narnia được một năm. Và anh… anh tưởng tượng là trong vòng một năm qua lâu đài vững như bàn thạch đã biến thành một nơi tan hoang với những hố sâu và rừng rậm, những cây con con mà chúng ta tự tay trồng đã biến thành những cây đại thụ rêu phong và chỉ có Chúa biến được còn những chuyện gì nữa. Tất cả những điều này không thể xảy ra. - Có một điều, - Lucy nói, - nếu đây đúng là Cair Paravel thì ở đây phải có một cái cửa… để em coi nào. Sự thật thì chúng ta đang ngồi tựa lưng vào nó. Các anh chị cũng biết – cái cửa này dẫn đến kho châu báu. -

https://thuviensach.vn

Anh cho rằng không có cái cửa đó. – Peter nói rồi đứng lên. Bức từng sau lưng chúng phủ đầy dây thường xuân. - Chúng ta có thể phát hiện ra điều ấy ngay bây giờ. – Edmund nói, nhặt lên một cái que dùng để cời lửa. Nó bắt đầu dùng cái que gõ gõ lên bức tường và rồi chợt vang lên tiếng bồm bộp, một âm thanh khác hẳn với tiếng đập vào tường đá. Chính là tiếng gõ vào một cái gì bằng gỗ. - Lạy Chúa tôi! – Edmund kêu lên, giọng kích động. - Chúng ta phải bứt hết chỗ dây thường xuân này đi. – Peter nói. - Ồ, cứ để nó đấy. – Susan nói. – Chúng ta sẽ tìm hiểu về nó vào sáng ngày mai. Nếu chúng ta phải trải qua một đêm ở đây tôi không muốn mở cánh cửa sau lưng để làm lộ ra một khoảng trống đen ngòm, sâu hút mà bất cứ cái gì cũng có thể xông ra cùng với những đống rác thải và mục nát. Trời sắp tối đến nơi rồi. - Susan! Sao chị lại thế? – Lucy kêu lên với cái nhìn trách móc. Nhưng hai đứa con trai quá kích động để chú ý đến lời khuyên của Susan. Chúng say sưa chặt đứt những sợi dây thường xuân dai và chắc bằng con dao bỏ túi của Peter cho đến lúc con dao gãy đôi. Chẳng bao lâu chỗ chúng ngồi chất đầy dây thường xuân và cuối cũng cái cửa hiện ra. - Cửa khóa, tất nhiên rồi. – Peter nói. - Nhưng gỗ đã mục hết rồi còn gì. – Edmund nói. – Chúng ta sẽ không mất nhiều thời gian phá cửa đâu, hơn nữa chúng ta lại có thêm củi đốt. Nào bắt đầu đi. Nhưng chúng lại mất nhiều thời gian hơn dự tính và trước khi chúng làm xong, từ trên trời đã đổ xuống làn ánh sáng màu tro, một hoặc hai vì sao đã le lói trên đầu. Susan không phải là người duy nhất cảm thấy gai ốc một lên khắp người khi bọn con trai đứng trước đống gỗ mục, xoa tay vào nhau phủi bụi, nhìn chằm chằm vào cái khoảng tối đen và lạnh lẽo mới mở ra. - Bây giờ cần một ngọn đuốc. – Peter đề xướng. - Ôi, chuyện này thì có gì tốt? – Susan hỏi. – Và như Edmund nói… - Bây giờ em không nói như thế nữa. – Edmund cắt ngang. – Em vẫn chưa hiểu rõ, nhưng chúng ta sẽ giải quyết những gút mắc này sau. Giả sử anh đi xuống, Peter? - Chúng ta cần làm việc này. – Peter nói. – Vui lên đi Susan. Không có lý nào lại cư xử như con nít một khi chúng ta đã quay lại Narnia. Ở đây em là một nữ hoàng cơ mà. Với lại làm gì có ai lại nhắm mắt ngủ được khi có một bí ẩn như thế này trong đầu? Chúng cố dùng những cành cây dài làm đuốc nhưng không thành công. Nếu bạn giơ cao lên lửa sẽ tắt,

https://thuviensach.vn

còn nếu bạn cầm bằng cách khác lửa sẽ tạt vào tay và khói xông vào mắt. Cuối cùng chúng phải dùng đến ngọn đuốc điện của Edmund, may thay nó là món quà sinh nhật chưa được đầy một tuần và pin hầu như vẫn còn nguyên. Edmund đi đầu, tay cầm đuốc rồi đến Lucy, Susan và cuối cùng là Peter. - Em đã lên đến bậc thang trên cùng. – Edmund thông báo. - Đếm đi! - Một, hai, ba… - Edmund nói khi nó thận trọng đi xuống và đi lên, đếm được tất cả 16 bậc. - Xuống dưới đáy rồi! – Nó hét lên. - Vậy thì đây đúng là Cair Paravel rồi? – Lucy reo lên. – Có tất cả 16 bậc Không ai nói thêm điều gì cho đến lúc tất cả đứng tụm lại dưới chân cầu thang. Sau đó Edmund chầm chậm khoát ngọn đuốc của nó một vòng. - Ối…ối trời ơi! – Tất cả đồng thanh kêu lên. Bởi vì vào lúc này tất cả đã rõ ràng chúng đang ở trong căn phòng chứa châu báu cổ của Cair Paravel, nơi chúng đã từng trị vì ở đây với tư cách là các ông vua và các nữ hoàng. Có một cái gì như một lối đi giữa phòng (giống như trong một ngôi nhà kính), ở ngay ngoài cùng, trấn giữ ở hai bên, là hai bộ áo giáp như những hiệp sĩ canh giữ cái kho báu. Ở giữa các bộ áo giáp và trên mỗi lối đi là những cái kệ trưng bày đầy những đồ vật quý giá – vòng đeo cổ, lắc đeo tay, nhẫn, bát to, vương miện và dây chuyền vàng; có cả một đống đá quý chưa mài giũa đổ dưới đất như thể đó chỉ là những viên đá hoa cương hoặc những củ khoai tây – kim cương, ruby, đá thạch lựu đỏ, ngọc lục bảo, đá tôpa, và đá thạch tím v.v… Bên dưới những cái kệ là những cái rương bằng gỗ sồi, bốn chung quanh có nẹp những thanh sắt cho vững chắc và những chiếc khóa móc nặng nề. Không khí lạnh buốt như kim châm và lặng như tờ nên bọn trẻ có thể nghe thấy rõ tiếng thở của nhau. Tất cả những món đồ quý giá này đều phủ đầy bụi bặm, nếu bọn trẻ không nhận ra nơi để từng món và nhớ ra hầu hết các món đồ, bọn chúng khó có thể nghĩ đây là một kho báu. Có một cái gì tang thương và rờn rợn ở nơi này, bởi vì tất cả đã bị bỏ quên lâu rồi. Đó là lý do tại sao không đứa nào nói gì trong khoảng thời gian ít nhất là một phút. Rồi sau đó, tất nhiên, bọn trẻ bắt đầu đi lại trong phòng, nhặt món này món kia lên ngắm nghía. Nếu bạn ở đây, bạn sẽ nghe được những câu như thế này: - Ồ coi này! Đây là những chiếc nhẫn đăng quang của chúng ta – có còn nhớ lần đầu tiên đeo những chiếc nhẫn này vào tay không? - Đây là cái trâm mà

https://thuviensach.vn

tất cả chúng ta nghĩ là đã bị mất; còn đây không phải là cái áo giáp anh đã mặc trong cuộc đấu thương lớn ở quần đảo Đơn Côi hay sao? - Chị có nhớ chú lùn đã làm cái này cho em không? - Em còn nhớ đã uống rượu trong chính cái rừng này không? - Em có nhớ? Anh còn nhớ…? Nhưng chợt Edmund lên tiếng: - Coi nè! Chúng ta không nên lãng phí pin: có Chúa mới biết chúng ta còn thường xuyên cần đến nó như thế nào. Chúng ta có nên mang ra ngoài những thứ mà chúng ta cần không? - Chúng ta chỉ nên lấy những món quà. – Peter nói. Bởi vì đã lâu lắm rồi, vào một dịp Giáng sinh ở Narnia, nó và hai em gái đã nhận được những món quà còn giá trị hơn toàn bộ vương quốc. Edmund không có quà bởi vì nó không có mặt với anh em nó vào lúc đó. (Đây là lỗi của nó, các bạn có thể biết về điều này trong một cuốn sách khác). Tất cả đều đồng ý với Peter và cùng bước vào lối đi dẫn đến bức tường cuối gian phòng và kia như chúng tính toán, những món quà vẫn treo ở chỗ cũ. Món quà của Lucy nhỏ nhất bởi vì nó là một cái lọ nhỏ. Nhưng đây là một cái lọ làm bằng kim cương thay vì làm bằng thủy tinh và trong lọ vẫn còn già nửa cái hợp chất có thể chữa lành hầu hết các vết thương và các căn bệnh. Lucy không nói gì, khuôn mặt lộ vẻ nghiêm trang khi nó lấy món quà của mình ra khỏi chỗ kệ và tròng sợi dây buộc cổ lọ qua vai, một lần nữa nó lại có cảm giác cái lọ ở vị trí cũ của nó như ngày nào. Quà của Susan là cây cung, một bó tên và chiếc tù và. Chiếc cung vẫn còn đó, bao đựng tên bằng ngà vẫn đầy những mũi tên có cắm lông chim. - Nhưng… chị Susan, - Lucy kêu lên, - chiêc tù và đâu rồi? - Chán quá, chán quá! – Susan nói sau một hồi nhíu mày suy nghĩ. – Bây giờ chị nhớ ra rồi. Chị mang nó theo người vào ngày cuối cùng, cái ngày chúng ta đuổi theo một con hươu trắng. Chắc là nó đã rơi mất khi chúng ta len lỏi quay lại nơi kia – quay về nước Anh. Edmund huýt sáo. Đấy đúng là một mất mát rất đáng tiếc bởi vì đó là một chiếc tù và thần kỳ, khi bạn thổi tù và một sự giúp đỡ sẽ đến với bạn, bất kể là bạn đang ở đâu. - Đó là việc có thể xảy ra, ở một nơi như thế này. – Edmund nói. - Không sao, - Susan nói, - chị vẫn còn cây cung. – Và nó cầm cây cung lên. - Dây cung không sao chứ, Su? – Peter hỏi em gái. Nhưng cho dù có không khí huyền bí trong kho châu báu hay không thì cây cung vẫn tuân thủ thứ tự làm việc. Bắn cung và bơi lội là

https://thuviensach.vn

những món mà Susan rất giỏi. Susan cúi xuống bên cây cung, gảy nhẹ lên dây làm bật lên một tiếng tưng tưng và cái âm thanh ấy làm cả gian phòng như rung lên. Chính cái âm thanh ấy hơn bất cứ những gì đã xảy ra từ nãy đến giờ đã đưa bọn trẻ trở về những năm tháng đã qua. Tất cả những trận chiến, những cuộc đi săn và những bữa tiệc cùng ùa về trong ký ức của cả bọn. Sau đó Susan tháo dây cung ra đeo bao cung tên lên vai. Đến lượt Peter lấy món quà của nó xuống – cái khiên khắc hình một con sư tử đỏ uy nghiêm, oai vệ và một thanh gươm dành cho các bậc vua chúa. Peter thổi phù phù, đập những món đồ đó xuống sàn để giũ bụi. Cái khiên cầm trên tay còn thanh gươm giắt một bên người. Đầu tiên nó đã lo là thanh gươm bị rỉ sét. Nhưng không có chuyện như thế. Với một động tác nhanh như cắt, nó rút gươm ra, giơ thẳng lên, lưỡi gươm sáng loáng dưới ánh đuốc. - Đây là thanh gươm Rhindon của anh, - nó nói, - với thanh gươm này anh đã giết chết chó sói! Có một âm hưởng mới trong giọng nói của Peter và bây giờ trước mặt ba đứa em, nó đúng là một Peter Đại đế chân chính. Rồi sau đó một chút im lặng, bọn chúng hiểu là cần phải tiết kiệm pin. Cả bọn trèo lên bậc thang, nhóm lại cho lửa cháy thật đượm rồi nằm sát bên nhau cho ấm. Mặt đất cứng và lổn nhổn sỏi đá nhưng cuối cùng cả lũ cũng ngủ say.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 50

Điểm bất lợi nhất của việc ngủ ngoài trời là bạn thức giấc rất sớm. Một khi đã thức giấc thì bạn lại không muốn nằm tiếp nữa vì mặt đất cứng và lạnh làm cho bạn khó chịu. Mọi việc lại còn tồi tệ nếu tối hôm trước trong bụng bạn chỉ có táo và nước lã để giờ bụng đói cồn cào mà bạn cũng chẳng có gì ngoài nước lã và táo để lót dạ. Khi Lucy nói - cũng đủ độ chính xác - rằng đó là một buổi sáng huy hoàng thì đó không có vẻ là một điều nên nói. Edmund nói ra cái điều mà ai cũng nghĩ: - Đơn giản là chúng ta nên biến khỏi hòn đảo này! Sau khi đã uống nước giếng trừ cơm và khoát nước rửa mặt, tất cả lại men theo bờ suối ra ngoài bãi biển, nhìn dòng nước chia cách chúng với đất liền. - Chúng ta phải bơi qua thôi. – Edmund gợi ý. - Điều ấy sẽ ổn với Su. – Peter nói (Susan đã giật được giải bơi lội trong trường). – Nhưng anh không biết với những người còn lại chúng ta thì sao nữa. Với cụm từ "những người còn lại chúng ta", nó ngụ ý đến Edmund còn chưa bơi qua được hai vòng chiều dài bể bơi ở trường và Lucy chẳng hề biết bơi. - Dù sao thì, - Susan nói, - có thể có dòng nước xoáy. Ba nói chẳng khôn ngoan chút nào khi bơi ở một nơi mà mình còn chưa biết. - Nhưng anh Peter, anh coi nè, - Lucy nói, - em biết là em bơi không quá một sải tay ở nhà, - ở Anh, ý em muốn nói thế. Nhưng chẳng phải là chúng ta đã cùng bơi với nhau lâu rồi – nếu đó thật sự là một khoảng thời gian dài – khi chúng ta cùng làm vua ở Narnia sao? Chúng ta cũng cùng cưỡi ngựa nữa, cùng làm tất cả những việc như vậy. Anh không nghĩ… - Nhưng khi ấy chúng ta đã là những người lớn hẳn hoi. – Peter nói. – Chúng ta đã trị vì ở đây một thời gian dài và học được rất nhiều thứ. Chẳng lẽ bây giờ chúng ta không trở về với cái tuổi thích hợp của chúng ta được hay sao? - Ôi! – Edmund nói bằng một cái giọng làm cho tất cả những đứa khác phải thôi nói chuyện mà đưa mắt nhìn nó và lắng nghe. - Em hiểu mọi chuyện rồi. – Nó nói. - Hiểu cái gì? – Peter hỏi. - Toàn bộ những chuyện này. – Edmund tiếp tục. – Anh

https://thuviensach.vn

cũng biết là đêm hôm qua chúng ta còn chưa giải quyết được khúc mắc. Chúng ta mới chỉ rời Narnia có một năm thôi mà tất cả đã thay đổi rất nhiều, đúng là vật đổi sao dời. Dường như không có ai ở nơi này đến hàng mấy trăm năm rồi. Thế mọi người không nhận thấy điểm này sao? Ai cũng biết là mặc dầu chúng ta sống ở Narnia thật lâu nhưng khi đi qua cái tủ áo về nhà thì dường như thời gian không nhích đi một phút nào, đúng không? - Tiếp tục đi. Chị nghĩ là chị bắt đầu hiểu ra rồi đó. – Susan nói vẻ nghĩ ngợi. - Điều đó có nghĩa là, - Edmund tiếp tục, - một khi một người đã rời khỏi Narnia, người ấy sẽ không có ý niệm về cách thời gian vận hành ở Narnia nữa. Chẳng phải là mấy trăm năm ở Narnia cũng chỉ tương đương với thời gian một năm ở Anh sao? - Lạy chúa, Ed. – Peter bắt đầu. – Anh tin là anh ấy cũng đã hiểu ra rồi. Theo cái nghĩa ấy, khoảng mấy trăm năm trước chúng ta đã sống ở Cair Paravel. Và giờ đây quay lại chốn này chúng ta cũng như người Thập Tự Chinh hoặc người Anglo-Saxons hoặc người Briton cổ quay lại nước Anh hiện đại. - Họ sẽ kích động như thế nào khi thấy chúng ta? – Lucy bắt đầu, nhưng cùng lúc đó những đứa khác “suỵt” hoặc “coi kìa” với nó. Bởi vì có một chuyện đã xảy ra. Thẳng ngay trước mặt chúng là một mũi đất nhô ra biển, cây cối mọc um tùm. Bọn trẻ nghĩ phía sau mũi đất ấy chắc là nơi cửa sông. Và bây giờ đang vượt qua mũi đất là một con thuyền. Khi con thuyền đã hiện ra rõ hơn nó quay mũi lại bơi dọc theo con kênh về phía bọn trẻ. Có hai người ngồi trên thuyền, một người cầm chèo, người còn lại ngồi phía đuôi thuyền giữ một bọc gì đó đang vặn vẹo và chuyển động tựa hồ đó là một vật sống. Cả hai người đều có vẻ là quân nhân, đầu đội mũ sắt, mình mặc áo giáp loại nhẹ. Khuôn mặt họ cạo nhẵn nhụi và có vẻ khắc nghiệt. Bọn trẻ rút lui vào trong một lùm cây quan sát mà không nhúc nhích một ngón tay. - Đây, làm đi! – Người lính ngồi ở đuôi thuyền nói khi con thuyền bơi đến vị trí đối diện với chỗ bọn trẻ nấp. - Thưa hạ sĩ, buộc đá vào chân nó được không ạ? – Người kia nói, thôi không chèo thuyền nữa. - Hừm! – Viên hạ sĩ gầm gừ. – Không cần phải làm thế, mà chúng ta cũng không mang đồ theo. Nó sẽ chìm xuống mà không cần buộc đá chừng nào chúng ta siết dây thừng thật chặt. Nói xong hắn nhấc cái bọc lên. Bây giờ thì Peter có thể thấy vật trong bao còn sống

https://thuviensach.vn

và trên thực tế là một chú lùn bị trói cả chân lẫn tay nhưng vẫn giãy giụa điên cuồng. Ngay sau đó nó nghe roạt một cái ngay sát mang tai và trong chớp mắt người lính bỏ hai tay xuống, ném chú lùn xuống lòng thuyền, rồi nhảy vội xuống nước. Hắn loạng choạng chạy lên bờ bên kia và Peter biết rằng mũi tên của Susan đã bắn trúng mũ hắn. Peter quay lại nhìn thấy mặt em gái tái đi, nhưng nó đã lắp mũi tên thứ hai vào cây cung. Mũi tên này không cần phải dùng đến. Ngay khi thấy đồng đội của mình đã bị ngã, tên lính còn lại kêu lên một tiếng thất thanh rồi cũng nhảy ra khỏi thuyền lóp ngóp bơi vào bờ (nước rõ ràng cũng chỉ sâu cỡ hai mét) và biến mất trong rừng cây trên đất liền. - Nhanh lên! Trước khi nó trôi đi! – Peter hét lên. Nó và Susan vẫn để nguyên quần áo, lao xuống nước; trước khi nước dâng đến vai, tay hai đứa đã với lên bên mạn thuyền. Trong vòng vài giây, chúng đẩy con thuyền vào bờ, kéo chú lùn ra ngoài và Edmund bận rộn cắt dây trói bằng con dao bỏ túi. (Thanh gươm của Peter sắc hơn nhưng gươm không phải loại dụng cụ thuận tiện dùng cho loại công việc này bởi vì bạn không thể nắm vào chỗ nào thấp hơn chuôi gươm). Cuối cùng khi chú lùn đã được cởi trói, chú ngồi dậy xoa chân xoa tay rồi kêu lên: - Mặc cho ai nói gì thì nói, các người không phải là ma! Giống như hầu hết những người lùn, chú lùn này có dáng người chắc nịch, bộ ngực vạm vỡ. Chắc chú chỉ cao khoảng 90 phân là cùng. Bộ râu vĩ đại cùng với hàng ria mép đỏ quạch, thô cứng che gần hết khuôn mặt và người ta chỉ nhìn thấy cái mũi diều hâu nhọn hoắt và đôi mắt đen sáng lóng lánh như hạt cườm. - Dù sao đi nữa, - chú tiếp tục, - dù là người hay ma thì các người cũng đã cứu sống tôi và tôi hết sức biết ơn. - Nhưng vì cớ gì mà chúng tôi lại là ma? – Lucy hỏi. - Suốt đời mình, tôi đã nghe nói rằng những cánh rừng dọc bãi biển có bao nhiêu cây cối thì có bấy nhiêu con ma. Ấy là những câu chuyện kể thế. Đó là lý do tại sao khi muốn hóa kiếp cho một ai đó người ta thường mang người đó đến dìm chết ở đây (như cái việc bọn chúng định làm với tôi). Nhưng tôi bao giờ cũng tự hỏi không biết người ta có thực sự dìm chết người hay cắt cổ họ không, tôi chưa bao giờ tin hẳn là có ma. Nhưng hai cái tên hèn nhát mà cô bé kia vừa bắn thì tin đấy. Chúng còn sợ cái việc phải giết tôi hơn là bản thân tôi nữa. - Ồ, - Susan tư lự, - đó là lý do tại sao cả hai đều bỏ chạy

https://thuviensach.vn

bán sống bán chết như vậy. - Cô nói chuyện gì vậy? – Chú lùn hỏi. - Họ đã bỏ chạy, - Edmund nói, - vào đất liền. - Tôi không định bắn chết, ông cũng biết đấy. – Susan nói. Nó không thích bất cứ ai nghĩ là nó bắn trượt ở một khoảng cách ngắn như vậy. - Hừm! – Chú lùn ậm ừ. Như thế chưa hẳn đã tốt, có thể điều đó sẽ chỉ mang đến những rắc rối. Trừ khi bọn chúng biết giữ mồm giữ miệng vì cái mạng của mình. - Tại sao họ lại muốn dìm chết ông? - Peter hỏi. - Ồ, tôi là một tên tội phạm nguy hiểm, chính thế đấy. – Chú lùn nói, giọng vui như không. – Nhưng đó là cả một câu chuyện dài. Còn bây giờ thì tôi tự hỏi không biết quý vị có đãi tôi một bữa ăn sáng không. Các vị không biết điều đó có ý nghĩa như thế nào đối với một kẻ suýt bị tử hình đâu. - Chỉ có táo thôi ạ. – Lucy nói, giọng ỉu xìu. - Thế cũng còn hơn là không có gì, nhưng không tốt bằng cá tươi. – Chú lùn nói. – Xem ra có vẻ tôi mới là người mời quý vị ăn sáng. Tôi thấy có dụng cụ bắt cá trong con thuyền kia. Dù sao thì chúng ta cũng phải đưa nó sang phía bên kia đảo. Không nên để cho bất cứ ai trên đất liền đi xuống nhìn thấy nó. - Lẽ ra tôi phải nghĩ ra điều đó. – Peter nói. Bốn đứa trẻ cùng chú lùn đi xuống chỗ buộc thuyền, đẩy thuyền ra xa với chút ít khó khăn, rồi trèo lên thuyền. Chú lùn lập tức cầm lấy mái chèo, nhưng tất nhiên nó quá to đối với chú, thế là Peter cầm lái, chú lùn hướng dẫn, đưa con thuyền xuôi theo con kênh rồi rẽ về hướng đông quanh hòn đảo. Từ đây bọn trẻ có thể nhìn bao quát con sông, tất cả các vịnh biển, mũi đất dọc theo bờ biển xa xa. Chúng nghĩ mình cũng có thể nhận ra dáng dấp của những gì đã qua, dù rừng cây mọc lên sau khi chúng ra đi đã làm cho chúng khó có một mối liên tưởng. Khi họ chèo thuyền về phía bên kia hòn đảo, chú lùn lấy bộ đồ câu cá ra. Nhiều con cá pavender nhảy lộp độp trong sàn thuyền. Đó là một loại cá có tất cả những sắc màu của cầu vồng mà bọn trẻ nhớ là đã từng được ăn ở Cair Paravel cái ngày xa xưa ấy. Khi đã bắt đủ cá, họ lái con thuyền vào một cái lạch nước nhỏ, neo thuyền vào một gốc cây. Chú lùn là người giỏi giang nhất (trong thực tế có thể người ta gặp những chú lùn xấu xa, nhưng tôi chưa nghe ai nói có chú lùn ngu ngốc bao giờ), chú mổ cá, làm sạch và bảo: - Bây giờ cái chúng ta cần là một ít củi. - Chúng tôi có lượm được một ít ở trong lâu đài. – Edmund nói. Chú lùn huýt sáo nho nhỏ: - Rêu và khung

https://thuviensach.vn

giường. Thế ra có cả tòa lâu đài cơ à? - Nó chỉ là một đống tàn tích thôi ạ. Lucy nói. Chú lùn nhìn cả bốn đứa một lượt với một vẻ mặt lạ lùng. - Vậy, quý vị là… - Ông ta bắt đầu nhưng lại bỏ dở giữa chừng và tặc lưỡi, - không có vấn đề gì. Ăn sáng cái đã. Nhưng còn một chuyện trước khi chúng ta tiếp tục đi: quý vị có thể đặt tay lên tim mình mà khẳng định rằng tôi vẫn còn sống không? Các vị có chắc là tôi chưa chết đuối và tất cả chúng ta không phải là ma không? Khi tất cả sốt sắng khẳng định và trấn an chú lùn thì lại nảy ra một vấn đề khác: làm thế nào để mang cá về nhà? Họ không có dây để xâu cá lại với nhau mà cũng chẳng có sọt. Cuối cùng phải dùng đến mũ của Edmund để đựng bởi vì ngoài Edmund chẳng có ai có mũ cả. Nó sẽ làm nhặng xị lên vì vụ này nếu bản thân nó không đói cồn cào. Đầu tiên chú lùn có vẻ không thoải mái trong lâu đài cổ. Ông cứ dáo dác nhìn quanh, hít hít ngửi ngửi và lẩm bẩm: “Hừm! Nơi này như thể có quỷ ám. Ngửi mùi như có ma ấy!”. Nhưng ông vui vẻ hơn khi ngọn lửa được đốt lên và đã biểu diễn cho bọn trẻ thấy tài nghệ nướng cá pavender tươi trên những cục than hồng. Ăn món cá nóng mà không có nĩa chỉ có một con dao xếp cho năm người là một việc khá mất công, có đến mấy ngón tay bị bỏng trước khi bữa ăn kết thúc nhưng bởi vì bọn trẻ thức dậy vào lúc 5 giờ sáng và lúc ấy đã là 9 giờ nên không ai bận lòng nhiều đến những vết bỏng ấy như bạn nghĩ. Ăn xong, mọi người tráng miệng bằng một ngụm nước giếng và một, hai quả táo. Chú lùn rút ra một cái tẩu dài bằng sải tay, nhồi thuốc vào và mồi lửa, rồi thổi ra một đám mây thơm thơm và nói: - Bây giờ… - Ông kể cho chúng tôi nghe chuyện của mình trước. – Peter cắt ngang. – Sau đó chúng tôi sẽ kể cho ông nghe chuyện của bốn anh em chúng tôi. - Được, bởi vì quý vị đã cứu mạng tôi nên các vị có thể làm theo cách của mình. Nhưng quả là tôi khó mà biết được nên bắt đầu từ đâu. Trước tiên xin giới thiệu tôi là sứ giả của vua Caspian. - Ông ấy là ai? – Cả bốn đứa đồng thanh hỏi. - Caspian thứ mười – vua của Narnia và có thể ngài sẽ trị vì nơi này thật lâu! – Chú lùn trả lời. – Điều đó có nghĩa là ngài xứng đáng làm vua Narnia và chúng tôi hết lòng hi vọng vào điều đó. Hiện nay ngài chỉ là vua của chúng tôi, những cư dân Narnia cũ… - Ông có ý gì khi nói đến những người Narnia cũ? – Lucy hỏi. - Đó là chúng tôi. Chúng tôi là những kẻ

https://thuviensach.vn

phiến loạn, phải, tôi cho là thế. - Tôi biết. – Peter nói. – Như vậy Caspian là thủ lĩnh của những người Narnia cũ. - Phải, đó cũng là một cách nói. – Chú lùn nói, gãi gãi đầu. Nhưng vấn đề là ở chỗ ngài là một Narnia mới, một người Telmarine, nếu quý vị theo kịp điều tôi nói. - Tôi chẳng hiểu gì hết. – Edmund nói. - Điều này còn tệ hơn là Chiến tranh Hoa hồng nữa. – Lucy nhận xét. - Xin các bạn tha lỗi, chú lùn nói, - tôi nói chẳng có đầu cua tai nheo gì cả. Coi này: tôi nghĩ chắc tôi phải quay lại từ đầu mà nói với các bạn là Caspian đã được nuôi dưỡng trong hoàng cung của ông chú như thế nào và ngài đã chuyển sang phe của chúng tôi ra sao. Nhưng đây là cả một câu chuyện dài. - Tốt quá. – Lucy nói. – Chúng tôi thích nghe chuyện lắm. Thế là chú lùn ngồi xuống và bắt đầu câu chuyện của mình. Tôi sẽ không kể lại bằng lời của ông ấy cùng tất cả những câu hỏi và sự cắt ngang của bọn trẻ bởi vì như thế quá dài mà lại còn dễ gây hiểu lầm, đó là chưa kể lúc ấy câu chuyện còn thiếu những dữ kiện mà mãi sau này bọn trẻ mới ráp nối vào nhau được. Tôi sẽ kể cho các bạn nghe cốt lõi một câu chuyện hoàn chỉnh như sau:

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 51

Hoàng tử Caspian sống trong một cung điện nguy nga ở trung tâm Narnia với người chú tên là Miraz – vua xứ Narnia – và người thím có mái tóc đỏ rực được gọi là hoàng hậu Prunaprismia. Cha mẹ đẻ của hoàng tử đều đã băng hà và người mà hoàng tử yêu thương nhất là nhũ mẫu. Mặc dầu là một hoàng tử, có những đồ chơi tuyệt vời có thể làm được hầu hết mọi chuyện trừ việc biết nói, cậu lại thích nhất cái giờ cuối cùng trong ngày khi tất cả các đồ chơi được cất lại vào tủ và nhũ mẫu kể chuyện đời xưa cho cậu nghe. Hoàng tử không yêu ông chú và bà thím vương giả của mình nhiều, nhưng một tuần hai lần, ông vua lại cho người mang cậu cháu đến chỗ mình, cả hai đi tới đi lui trên một khoảnh đất ở mặt phía nam tòa lâu đài trong vòng nửa tiếng đồng hồ. Một hôm, trong khi đi lại như thế, nhà vua bảo hoàng tử. - Này, cậu bé, chúng ta sẽ sớm dạy cháu cưỡi ngựa và kiếm thuật. Cháu cũng biết là vợ chồng chú không có con cho nên cháu sẽ thừa kế ngai vàng khi chú qua đời. Cháu có thích như thế không hả? - Cháu không biết. - Không biết? – Miraz hỏi. – Tại sao, chú muốn biết liệu còn có thứ gì khác để cho bất cứ ai ao ước hơn không? - Có, cháu có những mơ ước. - Vậy cháu mơ muốn, cháu ước điều gì? – Vua hỏi. - Cháu muốn… cháu muốn… cháu có thể làm sống lại những ngày xưa cũ. – Caspian nói. (Lúc ấy hoàng tử mới chỉ là một chú bé con.) Khi nói chuyện với cháu, vua Miraz luôn nói bằng một giọng tẻ nhạt, hờ hững mà một số người lớn thường hay có, điều đó cho thấy rõ rằng thực ra họ chẳng quan tâm gì đến điều bạn nói, nhưng vào lúc này ông nhìn hoàng tử bé với cái nhìn sắc như dao. - Ê, cái gì đó? Cháu nói ngày xưa là nghĩa làm sao? - Ồ, thế ra chú không biết ư? – Caspian hỏi. – Khi ấy mọi thứ đều khác. Khi ấy mọi thứ đều khác. Khi ấy tất cả các loài vật đều biết nói. Có những sinh vật tốt đẹp sống trong những dòng suối và trên các thân cây. Họ được gọi là thủy tinh và mộc tinh. Có các chú lùn. Cả những thần rừng nhỏ bé đáng yêu hiện diện

https://thuviensach.vn

trong các khu rừng. Chân họ như chân dê… - Tất cả những chuyện đó đều là những chuyện bá láp dành cho trẻ con. – Nhà vua cắt ngang lạnh lùng. – Chỉ thích hợp cho bọn thò lò mũi, cháu hiểu chưa? Cháu đã quá lớn đối với những chuyện vớ vẩn ấy. Ở cái tuổi của cháu phải nghĩ đến chuyện đánh trận và những cuộc phiêu lưu chứ không phải chuyện ma quỷ quái dị. - Nhưng cũng có những trận đánh và những cuộc phiêu lưu vào thời ấy đấy ạ. Những cuộc phiêu lưu kỳ thú. Ngày xưa có một người gọi là Bạch Phù Thủy, bà ta tự phong làm nữ vương của cả vương quốc này. Bà ta muốn đất nước này sống trong mùa đông băng giá kéo dài. Rồi có hai cậu bé và hai cô bé từ đâu không biết đã đến đây giết chết phù thủy, lên làm vua và nữ hoàng của Narnia. Tên họ là Peter, Susan, Edmund và Lucy. Sau đó họ cai trị ở đây rất lâu, dân chúng ai cũng được sống một cuộc đời hạnh phúc, tất cả bởi vì Aslan… - Aslan là ai? – Miraz hỏi. Nếu Caspian lớn tuổi hơn một chút, giọng của ông chú hẳn chuyển sang giọng đe nẹt và bảo cháu khôn hồn thì cứ ngậm miệng lại. Nhưng ông ta khôn ngoan cứ để cho cậu cháu tiếp tục luyên thuyên. - Thế chú không biết sao? Aslan là một ông sư tử lớn đến từ ngoài biển khơi. - Ai kể cho cháu nghe tất cả những chuyện nhảm nhí này vậy? – Vua hét vang như sấm dậy. Caspian sợ quá nên im bặt. - Hoàng tử Caspian, - vua Minaz nghiêm giọng, thả bàn tay bé nhỏ mà từ đầu đến giờ ông vẫn nắm ra, - chú buộc cháu phải trả lời. Hãy nhìn vào mắt chú đây. Ai nói với cháu những điều bịa đặt như vậy? - Nhũ… nhũ mẫu ạ. – Caspian ấp úng, nước mắt bắt đầu trào ra, lăn dài trên má. - Không được khóc. – Ông chú nói, nắm lấy vai cháu, lắc mạnh. – Nín ngay. Và đừng bao giờ để chú bắt gặp cháu nói những điều ngu xuẩn này nữa. Làm gì có những ông hoàng bà chúa ấy? Làm sao một nước lại có hai vua được? Không có một ai là Aslan cả. Mà cũng không có sư tử gì cả. Không có thời nào có những con thú biết nói. Cháu đã nghe rõ chưa? - Vâng, thưa chú! – Caspian nghẹn ngào. - Từ giờ trở đi không nói đến chuyện này nữa. – Nhà vua nói. Sau đó ông cho gọi một trong những viên quan hầu cận đang đứng lớ xớ ở cuối đường đi, ra lệnh với giọng lạnh lùng: - Tháp tùng hoàng tử về cung và đưa nhũ mẫu của hoàng tử đến đây cho trẫm, ngay lập tức! Ngày hôm sau Caspian mới thấy rõ tác hại khủng khiếp của việc mình làm bởi nhũ mẫu bị

https://thuviensach.vn

đưa đi ngay thậm chí không có thời gian từ biệt và cậu được thông báo là có một thầy giáo mới. Caspian nhớ nhũ mẫu của mình nhiều lắm, cậu âm thầm đổ ra không biết bao nhiêu giọt nước mắt, và vì trong lòng đau khổ nên cậu nghĩ đến những câu chuyện ngày xưa của nhũ mẫu còn nhiều hơn cả trước kia. Cậu mơ về các chú lùn và các mộc tinh hằng đêm; cậu cố gắng một cách tuyệt vọng để lũ chó lũ mèo trong cung điện nói chuyện với cậu. Nhưng lũ chó chỉ biết vẫy đuôi và lũ mèo chỉ kêu rù rù. Caspian có ác cảm với người thầy mới vì một tuần sau khi người thầy này đến, cậu thấy ông ta là người không sao để thương được. Một người lùn nhất nhưng đồng thời cũng mập nhất mà Caspian từng trông thấy. Ông có hàm râu nhọn hoắt, trắng như cước dài chấm rốn. Khuôn mặt ông màu đất, chi chít những nếp nhăn vừa ranh mãnh, vừa xấu xí lại vừa tử tế. Giọng ông nghiêm trang ủ dột, nhưng đôi mắt lại rất vui tươi, vì thế chỉ khi nào bạn biết rất rõ về ông ta, bằng không thật khó mà biết được là lúc nào thì ông đang đùa, lúc nào thì nghiêm túc. Ông là tiến sĩ Cornelius. Trong tất cả các bài học với tiến sĩ Cornelius thì Caspian thích nhất là môn Lịch sử. Cho đến lúc ấy, ngoài những câu chuyện của nhũ mẫu, cậu không biết chút gì về lịch sử Narnia và nó rất đỗi ngạc nhiên khi biết gia tộc của nó là những người mới di cư đến đất nước này. - Caspian thứ nhất là cụ tổ lâu đời nhất của hoàng tử, - tiến sĩ Cornelius nói, - người đầu tiên chinh phục Narnia và lên làm chúa tể, đó cũng là người mang thần dân của mình đến đất nước này. Như vậy hoàng tử không phải là dân bản địa. Dòng họ của hoàng tử là người Telmarine – đó bởi là vì tổ tiên của hoàng tử đến từ mảnh đất Telmar cách xa dải núi phía Tây. Đây cũng chính là lý do tại sao Caspian thứ nhất được gọi là Caspian – Người chinh phục. - Thưa tiến sĩ, - một hôm Caspian hỏi, - vậy ai sống ở Narnia trước khi chúng con đến đây? - Không có người, hoặc nếu có rất ít người sống ở Narnia trước khi người Telmarine đến đây, - Tiến sĩ Cornelius nói. - Nếu vậy cụ tổ xa xưa của con đã chinh phục được ai? - Ai cơ, không có ai, thưa hoàng tử. Có lẽ đã đến lúc chuyển sang học môn Ngữ pháp. - Thưa thầy, làm ơn chờ thêm một chút nữa, con muốn hỏi là nếu ở đây không có chiến tranh thì tại sao cụ tổ lại được gọi là Caspian Người Chinh Phục? Nếu không có ai đánh nhau với cụ tổ thì cụ cần gì phải chinh phục cơ

https://thuviensach.vn

chứ? - Thần nói là chỉ có rất ít người ở Narnia. – Tiến sĩ khẳng định, nhìn cậu bé bằng ánh mắt lạ lùng qua cặp kính dày cộm. Caspian bối rối mất một lúc, đoạn tim cậu nảy lên một cái: - Có phải thầy muốn nói, còn có một cái gì khác? Thầy muốn nói là nó như trong những câu chuyện? Có phải… - Suỵt! – Tiến sĩ Cornelius nói, cúi lại gần Caspian. – Không nói một lời nào về câu chuyện này nữa. Hoàng tử có biết là nhũ mẫu đã bị đuổi đi vì đã nói với hoàng tử về Narnia cũ không? Đức vua không thích điều đó đâu. Nếu ngài biết thần nói cho hoàng tử những bí mật đó, hoàng tử sẽ bị đòn còn thần sẽ bị rơi đầu đấy. - Nhưng tại sao? – Caspian hỏi. - Đã đến lúc quay về với môn Ngữ pháp. – Tiến sĩ nói với giọng oang oang. – Hoàng tử vui lòng mở phần Pulverulentus Siccus ở trang bốn trong quyển Vườn Ngữ pháp được không ạ? Sau đó là bài học về danh từ, động từ cho đến tận bữa trưa, nhưng tôi không nghĩ là Caspian học được điều gì nhiều. Cậu bé rất kích động, cậu cảm thấy tiến sĩ không muốn nói nhiều trừ khi ông có ngụ ý sẽ cho cậu biết mọi chuyện không chóng thì chầy. Về điểm này cậu đã không phải thất vọng. Một vài ngày sau, sư phụ cậu nói: - Tối nay thần sẽ dạy hoàng tủ một bài học về Thiên văn. Vào đúng đêm nay hai vì tinh tú Tarva và Alambil sẽ lướt qua nhau trong còng cự li 1 độ. Một sự liên kết như thế này sẽ không xảy ra trong vòng 200 năm nữa và hoàng tử sẽ không sống đủ lâu để chứng kiến việc này một lần nữa. Tốt nhất, hoàng tử hãy đi ngủ sớm hơn thường lệ một chút. Gần đến giờ ấy thần sẽ đánh thức hoàng tử. Nghe như không có gì liên quan đến Narnia cũ là điều mà hoàng tử thật sự muốn nghe, nhưng dậy vào lúc nửa đêm bao giờ cũng là một việc hết sức thú vị và cậu bé rất hài lòng. Khi lên giường đi ngủ đêm ấy, cậu nghĩ sẽ khó lòng ngủ được nhưng chẳng bao lâu sau đã thiếp đi và dường như chỉ mấy phút sau đã có ai nhẹ nhàng lay cậu dậy. Caspian ngồi phắt dậy, trăng ùa qua cửa sổ tràn ngập trong phòng. Tiến sĩ Cornelius, lòa xòa trong chiếc áo choàng có mũ chụp, cầm một cây đèn nhỏ trong tay đứng cạnh giường. Cậu bé lập tức nhớ lại những việc họ định làm và ngồi dậy mặc thêm quần áo vào. Mặc dầu đang là mùa hạ nhưng cậu cảm thấy trời lạnh và cậu rất mừng khi tiến sĩ khoát lên người cậu một chiếc áo khoát giống ông và đưa cho cậu một đôi giày da mềm mại ấm áp. Một lát sau cả hai đã che kín mình trong một

https://thuviensach.vn

mớ quần áo khiến họ khó bị phát hiện trong đêm tối khi đi qua những hành lang tối om. Với những bước chân không gây nên một tiếng động nào, thầy và trò rời khỏi phòng. Caspian theo tiến sĩ đi qua nhiều hành lang, bước lên mấy cầu thang và cuối cùng qua một cửa tháp nhỏ, họ bước ra mái nhà: một bên là những bức tường có lỗ châu mai, bên kia là một mái nhà dốc đứng, phía dưới họ - những cái bóng mờ lay động – là vườn ngự uyển, trên đầu họ là những vì sao và trăng tròn vành vạnh. Từ mái nhà họ dò dẫm đi đến một cái cửa khác dẫn đến tòa tháp trung tâm của cung điện. Tiến sĩ không mở cửa tòa tháp mà đi lên một cầu thang cuốn tối đen bên ngoài tòa tháp. Caspian hết sức phấn khích, cậu bé chưa bao giờ được phép đặt chân lên cái cầu thang này. Cầu thang dài và dốc, nhưng khi họ bước lên mái trên cùng của tòa tháp, hoàng tử cảm thấy công lao khó nhọc đã được đền bù xứng đáng. Cậu có thể nhìn thấy rõ hơn dải núi phía Tây ở bên tay phải. Bên trái là ánh lấp lánh mờ ảo của dòng Đại Giang. Không gian yên tĩnh đến nỗi cậu có thể nghe thấy tiếng thác nước đổ xuống ở đập Hải Ly nằm cách đấy một dặm. Tìm hai ngôi sao mà vì nó họ đến đây cũng không có gì khó. Hai ngôi sao nằm ở cùng một vị trí thấp trên nền trời phía nam, sáng ngời, như hai vầng trăng nhỏ và nằm rất gần nhau. - Có phải chúng sắp va vào nhau không ạ? – hoàng tử nói với giọng gần như kinh sợ. - Không phải thế đâu, hoàng tử quý mến ạ. – Tiến sĩ đáp, và ông thì thầm: - Những vị chúa tể tối cao trên trời kia biết rõ những bước đi trong điệu múa của các ngôi sao. Hãy nhìn cho thật kỹ. Sự gặp nhau của hai ngôi sao này là một điều may mắn và điều đó có nghĩa là một điềm may cho vương quốc đáng buồn Narnia. Tarva là chúa tể chiến thắng đón chào Alambil, nữ chúa của hòa bình. Giờ phút trùng phùng sắp đến gần. - Đáng tiếc là hàng cây lại mọc ở chỗ này. – Caspian nói. – Chúng ta sẽ thấy rõ hơn nếu đang đứng ở cái tháp phía tây, dù nó không được cao lắm. Tiến sĩ không nói gì trong vòng hai phút, ông đứng im phăng phắc, đôi mắt dán vào hai ngôi sao Tarva và Alambil. Đoạn ông hít vào một hơi thật sâu và quay sang Caspian nói: - Một việc như thế này, hoàng tử sẽ thấy là không có người nào còn đang thở được lại được chứng kiến, mà sau này cũng sẽ không có ai trông thấy nữa. Và hoàng tử nói đúng. Chúng ta sẽ thấy rõ hơn nếu đứng ở cái tháp nhỏ hơn

https://thuviensach.vn

kia. Nhưng thần mang hoàng tử đến đây vì một lý do khác. Caspian ngước nhìn ông thầy của mình, nhưng chiếc mũ trùm che hầu hết khuôn mặt ông. - Ưu điểm của cái tháp này, - tiến sĩ nói tiếp, - là chúng ta có 6 phòng trống ở phía dưới, một cầu thang dài, cánh cửa ở dưới chân tháp lại bị khóa chặt. Không có ai nghe thấy chúng ta. - Có phải thầy định nói cho con biết đều thầy không muốn nói hôm trước phải không ạ? - Chính thế. Nhưng hãy nhớ, hoàng tử và thần không được nói những chuyện này trừ khi là ở đây – trên đỉnh tháp chính. - Con sẽ không nói đâu. Đó là một lời hứa. Nhưng xin thầy nói tiếp đi ạ. - Hãy nghe đây. Tất cả những điều hoàng tử đã nghe về người Narnia cũ đều là sự thật. Đây không phải là mảnh đất của người Telmarine. Đây là đất nước của Aslan, xứ sở của những cây cỏ biết đi, của những mộc tinh hữu hình, của các thần rừng và thần dê, của những chú lùn và những người khổng lồ, của các vị thần và nhân mã, của những con thú biết nói. Đó là những lực lượng đã chiến đấu với Caspian thứ nhất. Chính người Telmarine các người đã làm cho thú rừng, cây cối và dòng nước câm tiếng. Đó là những người đã giết hại và truy đuổi những chú lùn và các thần rừng. Giờ đây người ta lại muốn chôn vùi cả những ký ức về họ. Đức vua không cho phép họ lên tiếng nữa. - Trời, ước gì tổ tiên con đã không làm điều đó. Và con thấy sung sướng vì tất cả là thật, dù tất cả đã trôi qua. - Nhiều người trong bộ tộc của hoàng tử mong muốn điều đó mãi mãi nằm trong vùng bí mật. - Nhưng thưa tiến sĩ, tại sao thầy lại nói là bộ tộc của con? Con tưởng thầy cũng là người Telmarine chứ? - Thần ư??! - Vâng ạ, dù sao thầy cũng là người. - Thần ư? – Tiến sĩ lặp lại bằng một giọng sâu lắng hơn, cùng lúc đó kéo cái mũ trùm ra sau gáy để Caspian có thể nhìn rõ mặt ông hơn dưới ánh trăng. Ngay lập tứ Caspian nhận ra sự thật và cảm thấy lẽ ra cậu phải nhận ra điều này từ trước. Tiến sĩ Cornelius quá nhỏ bé tròn trĩnh, bộ râu quá dài để có thể là… Có hai ý nghĩ trái ngược cùng ập vào trong đầu cậu một lúc. Một ý nghĩ đến kinh hoàng: “Ông ấy không phải là người, không có tính người chút nào, mà là một quỷ lùn và ông ấy dẫn mình đến đây để giết mình”. Ý nghĩ thứ hai là một niềm vui thuần túy: “Thì ra người lùn vẫn còn tồn tại và cuối cùng mình cũng đã gặp được một người”. - Thế là cuối cùng hoàng tử cũng đã đoán ra. Hoặc đoán gần đúng. Thần không hoàn toàn

https://thuviensach.vn

là một người lùn. Có dòng máu con người trong huyết quản của thần. Một số người lùn trốn thoát trong những trận tàn sát lớn và họ đã sống sót, cạo râu, mang giày cao gót giả vờ là con người. Họ trà trộn trong giống người Telmarine. Thần là một trong những người như thế, chỉ là người lùn có một nửa mà thôi và nếu như có bất cứ người lùn chân chính nào có mặt ở đây sẽ gọi thần là kẻ phản bội. Nhưng trong suốt những năm qua chưa có lúc nào chúng thần quên dân tộc mình, quên những người anh em vui vẻ ở Narnia và những ngày dài sống trong vòng nô lệ. - Con… con xin lỗi, thưa tiến sĩ. – Caspian nói. – Đó không phải là lỗi tại con, thầy cũng biết đấy. - Thần không nói ra những điều này để đổ lỗi cho hoàng tử đâu. Hoàng tử có thể tự hỏi tại sao thần lại nói ra những điều này. Thần có hai lý do để làm thế. Thứ nhất, bởi vì trái tim già nua của thần đã chứa đựng những bí mật này lâu đến nỗi nó nhức nhối và sẽ bốc cháy nếu không nói ra được với ai. Lý do thứ hai là khi hoàng tử lên ngôi, hoàng tử có thể giúp chúng tôi, vì mặc dù mang dòng máu Telmarine, hoàng tử lại yêu những gì thuộc về Narnia xưa cũ. - Vâng, đúng thế ạ. Nhưng con có thể làm được gì? - Hoàng tử có thể đối xử nhân từ với những người đáng thương còn lại của giống người lùn như thần. Hoàng tử có thể học pháp thuật và cố tìm cách đánh thức cây cối một lần nữa. Hoàng tử có thể lùng sục tất cả những xó xỉnh, những nơi hoang dã trên mảnh đất này xem xem còn bất cứ thần rừng hoặc loài thú biết nói hoặc người lùn nào vẫn còn sống sót đang ẩn náu ở đâu đó hay không. - Thầy có nghĩ là còn bất cứ ai như vậy không ạ? – Hoàng tử hỏi giọng háo hức. - Thần không biết… quả thật thần không rõ. – Tiến sĩ nói với một tiếng thở dài. – Đôi lúc thần sợ rằng điều đó không xảy ra. Suốt đời mình, thần đã lần tìm các dấu vết của họ. Lại có lúc thần tưởng đâu nghe thấy tiếng trống cắc tùm của người lùn trong núi. Thỉnh thoảng vào lúc đêm xuống, lang thang trong rừng thẳm, thần tưởng như vừa thoáng thấy bóng một thần rừng và thần dê khiêu vũ với nhau ở một chỗ nào đó xa xa phía trước, nhưng khi chạy đến nơi lại chẳng thấy gì cả. Thường khi vào những lúc thần mất hết hy vọng thì bao giờ cũng có một chuyện gì đó xảy ra và lại khơi lên những tia hy vọng mới mẻ… Cũng không rõ nữa. Nhưng ít nhất thì hoàng tử có thể cố làm một ông vua như Peter Đại đế thuở xưa và không

https://thuviensach.vn

giống như chú mình. - Vậy câu chuyện về những ông vua và những bà hoàng ấy là đúng, cả về Bạch Phù Thủy nữa? - Chắc chắn là đúng. Triều đại của họ là kỷ nguyên Vàng ở Narnia và mảnh đất này không bao giờ quên họ. - Thế họ chung sống ở cung điện này ư? - Không, - ông già nói, - cung điện này thuộc về ngày hôm qua. Cụ cố của hoàng tử đã xây dựng nên. Khi hai người con trai của Adam và hai người con gái của Eve được chính Aslan phong vương, họ sống trong lâu đài ở Cair Paravel. Hiện nay không có người nào trông thấy nơi được ban phước đó và có lẽ tàn tích của nó giờ đây cũng đã biến mất. Nhưng thần tin rằng nó vẫn còn ở đấy, cách xa nơi này, ở cửa sông Đại Giang và ngay trên bờ biển. - Ối trời! – Caspian nói và rùng mình. – Thầy muốn nói là trong khu rừng đen tối ư? Có… có phải đó là nơi… tất cả các hồn ma nương náu? - Hoàng tử đã nói những điều người ta muốn hoàng tử nói và đó là những điều bịa đặt. Chẳng có ma quỷ gì hết. Đó là một câu chuyện do người Telmarine ngụy tạo ra. Vua chúa các người quá sợ biển khơi bởi vì các người không bao giờ có thể quên đi một điều là tất cả các câu chuyện đều nói là Aslan đến từ biển. Họ không muốn đến gần biển và cũng không muốn bất cứ ai lai vãng đến đấy. Thế là họ để cho những cánh rừng rậm mọc lên chia cách người của họ với biển cả. Bởi vì họ cãi lộn với cả cây cối nên họ cũng sợ rừng sâu. Cũng vì sợ mà họ tưởng tượng nơi rừng thiêng nước độc đầy rẫy những ma quỷ. Cả đức vua và những con người “vĩ đại” thời nay đều căm ghét rừng xanh và biển bạc, một phần vì họ tin vào những câu chuyện về nó, một phần vì nó lại trở thành chỗ dựa cho họ. Họ cảm thấy an toàn hơn nếu không một ai ở Narnia này dám đi ra bờ biển để chiêm ngưỡng biển khơi muôn trùng – hướng về mảnh đất của Aslan, về bình minh, về phương Đông, nơi tận cùng của thế giới. Vài phút im lặng sâu xa giữa hai thầy trò. Đoạn tiến sĩ nói: - Thôi, chúng ta ở đây đã lâu rồi. Đến lúc đi xuống, về giường ngủ. - Lại phải thế ư? Con muốn tiếp tục nói mãi về những chuyện… hết giờ này đến giờ khác cơ. - Có thể có kẻ nào đó bắt đầu dòm ngó ta, nếu ta làm như thế. – Tiến sĩ Cornelius đáp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 52

Kể từ đó thầy trò Cornelius có nhiều cuộc đàm đạo bí mật trên đỉnh Tháp Chính và qua mỗi buổi đàm đạo, Caspian lại học thêm được nhiều điều về Narnia cũ để rồi trong những giờ phút chỉ có một mình, cậu tha hồ suy nghĩ, mơ mộng về cái thời xa xưa tốt lành ấy và như vậy những khao khát làm sống lại Narnia cũ càng mãnh liệt hơn. Nhưng tất nhiên cậu không còn nhiều thì giờ rảnh nữa, bây giờ học hành là ưu tiên số một. Cậu học đấu kiếm, cưỡi ngựa, bơi lặn, bắn cung, học chơi các nhạc cụ, học săn bắn hươu đực, mổ xẻ nó khi đã chết… học tất cả cùng với các bộ môn Vũ trụ học, Vật lý, Thuật giả kim và Thiên văn học. Về môn Pháp thuật, hoàng tử chỉ học lý thuyết bởi tiến sĩ nói phần thực hành không thích hợp với địa vị của một hoàng tử. - Và thần, - ông nói thêm, - chỉ là một pháp sư kém cỏi cũng chỉ có thể thực hiện được những bài tập nho nhỏ. – Còn ngành Hàng hải (“một lĩnh vực cao quý lâu đời”, theo lời tiến sĩ) thì hoàng tử không được phép học bởi vì vua Miraz không muốn nghe nói gì đến tàu bè, biển cả. Hoàng tử cũng học được nhiều điều trong nghệ thuật sử dụng tai và mắt của mình. Từ khi còn bé, cậu đã thường tự hỏi tại sao mình lại không thích bà thím vương giả - hoàng hậu Prunaprismia; bây giờ thì cậu hiểu, đó là vì bà không yêu cậu. Caspian cũng bắt đầu nhận ra là Narnia là một đất nước bất hạnh. Sưu cao thuế nặng, luật lệ hà khắc và Miraz là một ông vua bạo ngược. Thời gian sau này đương kim hoàng hậu luôn trong tình trạng long thể bất an; triều thần rối rít, nhặng xị lên vì sự khó ở của bà, các danh y được mời đến lúc nào cũng xôn xao ngoài cấm cung và các triều thần được rỉ tai nhau không biết bao nhiêu chuyện cơ mật. lúc đó là vào đầu mùa hè. Một đêm, trong lúc tất cả mọi người trong cung cứ rối tinh lên, Caspian bất ngờ bị sư phụ đánh thức dậy sau khi cậu mới ngủ được vài tiếng. - Thưa thầy, có phải chúng ta đi học một bài về Thiên văn không ạ? - Suỵt! Cứ tin tưởng ở thần và hãy làm đúng những điều thần nói. Mặc tất cả những bộ quần áo mà

https://thuviensach.vn

hoàng tử có lên người, có một cuộc hành trình dài đang chờ hoàng tử. Caspian rất ngạc nhiên, nhưng cậu đã học được một điều là phải tin tưởng sư phụ của mình và lập tức làm theo lời thầy. Khi cậu mặc quần áo xong, tiến sĩ bảo: - Thần đã chuẩn bị sẵn một túi vải. Chúng ta cần phải sang phòng bên và cho đầy vào túi chỗ thức ăn quý giá, ngon lành có trên bàn ăn của hoàng tử. - Thị đồng vẫn đang có mặt ở đó. - Chúng đều ngủ say và sẽ không thức dậy đâu. Thần chỉ là một pháp sư kém cỏi nhưng ít nhất là khi cần thiết, thần cũng biết đưa chúng vào một giấc ngủ mê mệt. Họ đi sang phòng bên và ở đấy họ thấy hai người hầu nam đang nằm dài trên ghế, miệng há to ngáy như sấm. Tiến sĩ nhanh nhẹn nhón tay lấy một phần con gà ướp lạnh, vài lát thịt nai, cho chỗ thịt đó cùng với bánh mì, một hai quả táo, một chai rượu nho ngon nhất vào trong túi vải rồi đưa cho Caspian. Hoàng tử quàng túi thức ăn qua vai như một loại cặp sách bạn mang đến trường - Hoàng tử có gươm chứ? - Dạ có. - Vậy thì hãy trùm cái áo khoác này lên để che cả túi vải lẫn gươm. Thế được rồi. bây giờ chúng ta có thể leo lên đỉnh Tháp Chính. Khi họ lên đến nơi – đó là một đêm trời đầy mây không giống như cái đêm họ đứng chứng kiến sao Tarva gặp sao Alambil – tiến sĩ Cornelius nói: - Hoàng tử yêu quý, người phải rời cung điện này ngay lập tức và hãy đi tìm vận may của mình trong thế gian rộng lớn này. Ở đây cuộc sống của hoàng tử đang nguy hiểm. - Tại sao lại thế ạ? - Bởi vì hoàng tử là vị vua chân chính của Narnia, Caspian thứ mười là hoàng thái tử và người kế vị ngôi báu của Caspian thứ chín. Thánh thượng vạn tuế, vạn vạn tuế! – Và đột nhiên, trước sự kinh ngạc của Caspian, ông thầy già nhỏ bé quỳ một chân xuống, nâng bàn tay hoàng tử lên môi hôn. - Tất cả điều này là nghĩa làm sao ạ? Tôi chẳng hiểu sao cả? - Thần thường lấy làm ngạc nhiên là tại sao trước đây không bao giờ thấy bệ hạ hỏi thần, - ông tiến sĩ trang trọng nói, - tại sao với tư cách là hoàng tử con vua Caspian, bệ hạ không lên làm vua? Tất cả mọi người, trừ bệ hạ, đều biết Miraz là kẻ tiếm ngôi. Lúc đầu khi y mới bắt đầu tiếm quyền, y thậm chí còn không dám mạo nhận mình là vua nữa: y tự gọi mình là Người phụ tá. Nhưng rồi mẫu hậu của bệ hạ qua đời – một hoàng hậu và là người Telmarine duy nhất đối xử tốt với thần. Sau đó thì sao, tất cả những nhà quý tộc, những người thân

https://thuviensach.vn

tín với tiên hoàng đều hoặc bị chết hoặc biến mất một cách bí mật. Cũng chẳng cần có một tai nạn gì nữa, Miraz đã loại trừ họ. Belisar và Uvilas bị tên bắn trúng trong một cuộc đi săn – một cách vô tình – nó được dựng lên như thế. Tất cả những trang tuấn kiệt trong dòng họ Passarid đều bị cử đi đánh rợ khổng lồ ở biên giới phía bắc cho đến khi từng người một ngã xuống. Arilan và Erimon cùng hàng chục người khác thì bị hành quyết vì làm phản mà không thành. Hai anh em nhà Beaversdam thì bị giam cầm cho đến lúc phát điên lên. Cuối cùng tên vua độc ác đã đẩy bảy nhà quý tộc lớn – một số ít trong số những người Telmarine không sợ biển – lên một con tàu đi tìm những vùng đất mới bên ngoài biển Đông và như y dự đoán họ không bao giờ quay lại. Và khi không còn một ai có thể nói một lời chính trực với hắn thì những kẻ xu nịnh hắn (như là hắn đã hướng dẫn) bèn van nài hắn lên làm vua. Và tất nhiên hắn đồng ý, sau khi từ chối lấy lệ. - Thầy muốn nói bây giờ ông ấy muốn giết cả tôi nữa? - Chắc chắn là như vậy. - Nhưng tại sao là lúc này? Ý tôi muốn nói tại sao ông ta không giết tôi từ trước, nếu ông ta có ý ấy? Và tôi đã làm gì hại đến ông ta? - Hắn đã đổi ý bởi vì có một chuyện đã xảy ra vào hai tiếng đồng hồ trước. Hoàng hậu vừa hạ sinh một hoàng nam. - Tôi vẫn không thấy rõ lý do để làm thế. - Bệ hạ không thấy! – Tiến sĩ kêu lên. – Vậy tất cả những bài giảng của thần về Lịch sử và Chính trị thì là về cái gì? Xin bệ hạ hãy nghe đây. Chừng nào mà Miraz chưa có con thì hắn đủ vui lòng để bệ hạ lên làm vua sau khi hắn chết. Hắn chẳng yêu thương gì bệ hạ nhưng thà để bệ hạ lên ngôi báu còn hơn người dưng. Bây giờ hắn đã có con trai để nối dõi, hắn sẽ chỉ muốn con trai hắn trở thành ông vua kế vị. Bệ hạ cản đường hắn, hắn sẽ loại bệ hạ ra khỏi đường đi. - Chẳng lẽ ông ta lại xấu đến thế sao? – Caspian hỏi. – Ông ta thật sự muốn giết tôi? - Hắn đã giết tiên hoàng, anh trai mình! Hoàng tử Caspian cảm thấy chuyện này khá kỳ lạ nhưng không nói gì. - Thần có thể thưa lại với bệ hạ toàn bộ câu chuyện. Nhưng không phải vào lúc này. Không có thời gian. Bệ hạ phải bỏ trốn ngay. - Thầy sẽ đi cùng tôi chứ? - Thần không dám. – Ông tiến sĩ nói. – Vì như vậy sẽ khiến bệ hạ dễ gặp nguy hiểm hơn. Hai người dễ bị bắt hơn một người. Hoàng tử kính mến, đức vua Caspian kính mến, người phải can đảm lên. Người cần phải đi một

https://thuviensach.vn

mình và đi ngay lập tức. Hãy cố vượt qua biên giới phía nam đến triều đình Nain ở Archenland. Đức vua sẽ đối đãi tốt với bệ hạ. - Tôi sẽ không bao giờ gặp lại thầy nữa sao? – Caspian hỏi giọng run rẩy. - Thần hy vọng sẽ có ngày gặp lại, thưa bệ hạ. – Giọng tiến sĩ nghẹn ngào. – Thần còn có ai làm bạn nữa đâu trong cái thế giới rộng lớn này ngoài bệ hạ? Thần có biết một chút pháp thuật. Nhưng vào lúc này, tốc độ là tất cả. Ở đây có hai món quà dành cho người trước khi lên đường. Đó là một túi vàng – trời ơi, tất cả vàng bạc châu báu trong tòa lâu đài này lẽ ra phải thuộc về người. Còn đây là một thứ còn quý hơn vàng. Ông đặt vào tay Caspian một vật mà cậu không nhìn thấy nhưng có thể cảm thấy đó là một cái sừng. - Vật này, - tiến sĩ Corlenius nói, - là một của báu lâu đời nhất và quý giá nhất ở Narnia. Thần đã phải trải qua bao nỗi kinh hoàng, làm bao nhiêu pháp thuật để tìm ra nó vào lúc thần vẫn còn đầu xanh tuổi trẻ. Đây là chiếc tù và thần thánh của chính nữ hoàng Susan, người đã bỏ lại vào cuối kỷ nguyên Vàng. Tương truyền bất cứ ai thổi tù và lên sẽ nhận được một sự giúp đỡ kỳ lạ - không ai có thể nói rõ nó kỳ lạ như thế nào. Có thể nó có năng lực kêu gọi nữ hoàng Lucy, vua Edmund, nữ hoàng Susan và vua Peter Đại đế quay về từ quá khứ và họ sẽ có mặt ở đây. Cũng có thể nó kêu gọi được chính Aslan. Xin người hãy nhận lấy, đức vua Caspian, nhưng người đừng bao giờ dùng đến trừ phi ở trong tình thế hoàn toàn tuyệt vọng. Còn bây giờ xin người hãy nhanh lên, thật gấp lên! Cái cửa nhỏ ở chân tháp, cái cửa dẫn vào vườn đều không khóa. Chúng ta phải giã biệt thôi. - Tôi có thể đi cùng con ngựa Destrier của mình không? - Nó đã được đóng yên cương và đợi bệ hạ ở góc vườn ngự uyển. Trong lúc đi xuống cầu thang dài dằng dặc, Cornelius thì thầm với hoàng tử nhiều lời dặn dò, khuyên nhủ. Trái tim Caspian trĩu nặng, nhưng cậu cố ghi nhận tất cả những lời đó. Họ bước ra vườn đón nhận làn hương mát lạnh nơi đây; một cái ôm nồng ấm với ông thầy già, một cuộc chạy gấp rút qua bãi cỏ, tiếng hí đón chào của con Destrier và thế là nhà vua Caspian thứ mười rời cung điện của vua cha. Ngoái đầu nhìn lại, cậu chỉ thấy ánh nến rực rỡ được thắp lên chào mừng sự ra đời của hoàng tử mới. Cậu đi ngựa suốt đêm về phía nam, chọn những ngã rẽ và những con đường dành cho ngựa, xuyên qua rừng trong chừng mực mà mình còn nhìn

https://thuviensach.vn

rõ được. Nhưng sau đó thì cậu đi theo con đường chính. Destrier cũng kích động như chủ của nó trước cuộc hành trình bất thường này. Caspian với những giọt nước mắt cay xè lúc chia tay sư phụ đã cảm thấy mình can đảm hơn và vui vẻ nghĩ rằng chính là vua Caspian đang cưỡi ngựa đi tìm kiếm những cuộc phiêu lưu với thanh gươm đeo một bên hông và đập đều đều vào hông bên kia là chiếc tù và của nữ hoàng Susan. Nhưng khi ngày bắt đầu rạng lên với làn mưa lất phất, cậu đưa mắt nhìn chung quanh thấy bốn phương tám hướng quanh mình là một khu rừng xa lạ mọc đầy thạch nam dại và xa xa là những quả núi xanh thì cậu nghĩ thế gian này mới rộng lớn và xa lạ làm sao. Cậu không khỏi cảm thấy mình chỉ là một con kiến bé nhỏ và con kiến ấy đang hoảng sợ. Khi trời sáng hẳn cậu rời đường cái tìm đến một trảng cỏ rậm giữa rừng nơi cậu có thể nghỉ lấy sức. Caspian tháo yên cương cho con Destrier để cho nó lang thang gặm cỏ còn mình thì ăn một ít gà ướp lạnh, uống một chút rượu và ngủ thiếp đi. Đến xế chiều cậu mới tỉnh dậy, ăn một chút rồi tiếp tục cuộc hành trình vẫn đi về phía nam trên những con đường gập ghềnh, ngắt quãng. Đến bây giờ cậu phát hiện đây là vùng địa hình đồi núi lên lên xuống xuống liên tục nhưng bao giờ cũng đi lên nhiều hơn. Mỗi khi vượt qua một đỉnh núi, hoàng tử nhỏ lại thấy trước mặt mình một ngọn núi cao hơn, đen hơn, đe dọa hơn. Khi trời tối sập xuống thì cậu đang đi xuống một vùng có địa hình thấp hơn. Gió nổi lên. Mưa bắt đầu trút xuống như thác. Destrier trở nên bất an khi có tiếng sấm rền vang lên trên đầu. Bay giờ người và ngựa đi vào một rừng thông đen thẫm và dường như kéo dài ra vô tận. Thế là tất cả những câu chuyện mà Caspian nghe kể về việc cây cối sẽ trả thù con người vì đã ra tay chặt phá rừng lại ùa về trong đầu. Caspian nhớ ra rằng sau cùng cậu vẫn là một người Telmarine khác với số đông, nhưng thử hỏi liệu cây cối có biết điều đó không? Không đâu. Gió trở nên điên cuồng, cây rừng hú lên man dại, tất cả vặn mình răng rắc quanh cậu. Rồi ầm một cái, một thân cây đổ ngang đường ngay phía sau lưng cậu. - Bình tĩnh, Destrier, bình tĩnh nào! – Caspian nói, vỗ vỗ lên cổ ngựa, nhưng bản thân cậu cũng run bắn lên khi biết mình cũng chỉ vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Chớp lóe lên cùng một tiếng sấm dữ dội như muốn rạch đôi bầu trời trên đầu. Destrier lồng lên vì hoảng sợ. Caspian là

https://thuviensach.vn

một kỵ sĩ bẩm sinh nhưng cậu cũng không đủ mạnh để kìm con ngựa lại. Cậu ngồi dính trên yên nhưng vẫn biết rằng tính mệnh luôn trong vòng đe dọa và cái lực lượng vô hình không gì kiểm soát được này đang theo đuổi mình. Hết cây này đến cây khác vươn lên trong bóng tối và cậu phải khéo léo lắm mới không bị ngã. Rồi gần như bất thình lình cậu đụng phải một cái gì đó (chính nó đập phải cậu) vào trán và cậu chẳng còn biết gì nữa. Tỉnh dậy cậu thấy mình bên một đống lửa, chân tay thâm tím, đầu đau như búa bổ. Những giọng nói thì thầm ngay bên cạnh. - Và bây giờ, - một người nói, - trước khi nó tỉnh dậy, hãy quyết định làm một cái gì với nó. - Giết quách đi. – Người kia nói. – Không thể để nó sống. Nó sẽ phản lại chúng mình. - Nếu đã không giết nó ngay từ đầu thì cứ để nó yên. – Giọng thứ ba cất lên. – Chúng ta không thể giết nó bây giờ. Không, sau khi đã đưa nó về đây, băng bó cho nó. Làm như vậy cũng giống như giết khách trong nhà mình vậy. - Thưa các ông, - Caspian nói với giọng yếu ớt, - ất kể các ông có muốn làm gì với tôi thì cũng xin các ông hãy đối xử tốt với con ngựa tội nghiệp của tôi. - Ngựa của mày đã chạy mất trước khi chúng ta tìm thấy mày. – Giọng đầu tiên lên tiếng. Đó là một giọng nói thô lỗ, rè rè và đục một cách kỳ cục nhưng chỉ bây giờ Caspian mới nhận ra điều đó. - Đừng có để cho nó nói vòng vo với cậu bằng những lời ngon ngọt. Tôi vẫn cho là… - Sừng dê và cá bơn lưỡi ngựa? – Giọng thứ ba lên tiếng. – Tất nhiên chúng ta sẽ không giết nó. Phải biết xấu hổ chứ Nikabrik. Anh có ý kiến gì hả Trufflehunter? Ta sẽ làm gì đây? - Tôi sẽ cho nó uống một cái gì đó. – Giọng thứ nhất nói, người này chắc là Trufflehunter. Một cái bóng đen đen di chuyển đến bên giường. Caspian cảm thấy một cánh tay nhẹ nhàng trượt xuống vai nó – nếu đây đúng là một cánh tay, ở một phương diện nào đó cái bóng xem ra có cái gì không ổn. Khuôn mặt đang cúi xuống cũng có vẻ gì không bình thường. Cậu có cảm tưởng là nó có lông và một cái mũi thật dài, có hai cái mảng trắng kỳ cục ở hai bên má. - Chắc đây là một loại mặt nạ, - Caspian nghĩ, - hoặc có lẽ mình đang bị sốt và tưởng tượng ra những chuyện này. Một cái ly đựng đầy một thứ nước gì ngòn ngọt, nong nóng kề vào môi cậu và cậu uống. Cũng lúc đó một hoặc hai người cời bếp lửa. Ngọn lửa bùng lên và suýt nữa thì Caspian thốt lên vì kinh hoàng khi ánh

https://thuviensach.vn

sáng bất thần chiếu vào khuôn mặt đang nhìn cậu. Đó không phải là một mặt người mà là mặt một con lửng mặc dù nó to hơn, thân thiện hơn bất cứ con lửng nào cậu từng trông thấy. Chắc chắn là nó vừa nói. Cậu cũng thấy rõ mình đang nằm trên một cái nệm trải thạch nam trong một góc hang. Ngồi bên đống lửa là hai người đàn ông râu ria xồm xoàm, vai rộng hơn, người lùn hơn, tóc tai bờm xờm hơn tiến sĩ Cornelius nên cậu biết ngay đó là những người lùn, những người lùn nguyên thủy không có một giọt máu Telmarine nào trong huyết quản. Caspian biết rằng cuối cùng cậu đã tìm thấy người Narnia cổ. Sau đó đầu óc cậu lại trượt vào cõi mênh mông vô định. Vài ngày sau cậu đã biết được tên họ. Bác lửng có tên là Trufflehunter – người già nhất và tốt bụng nhất trong ba người. Người lùn chỉ muốn giết cậu thuộc giống người Lùn – Đen – Cau – Có (có nghĩa là tóc và râu của ông đều màu đen, vừa dày vừa cứng như lông ngựa). Tên người này là Nikabrik. Người thứ ba là người lùn đỏ với mái tóc giống như lông cáo và có tên là Trumpkin. - Bây giờ, - Nikabrik nói vào ngay cái đêm đầu tiên mà Caspian có thể ngồi dậy nói chuyện, - chúng ta sẽ phải quyết định nên làm gì với thằng nhóc này. Tôi nghĩ hai người đã chứng tỏ được lòng tốt của mình với việc ngăn không cho tôi giết chết nó. Nhưng tôi cho rằng đổi lại chúng ta phải giữ nó làm tù binh suốt đời. Chắc chắn tôi sẽ không cho nó sống sót để rồi nó quay về đem quân đến giết hại tất cả chúng ta đâu. - Bóng đèn và gối ôm, Nikabrik. – Trumpkin nói. – Tại sao anh cứ nói mãi những lời chối tai ấy? Đâu phải lỗi của sinh vật này nếu nó đụng đầu phải một cái cây ngay bên ngoài hang của chúng ta. Và tôi không nghĩ nó giống như một tên phản bội. - Tôi cho rằng, - Caspian lên tiếng, - các ông còn chưa biết là tôi muốn gì. Không. Tôi muốn ở lại với các ông – nếu các ông cho phép. Tôi đã tìm kiếm những người như các ông suốt từ hồi nào đến giờ. - Lại có chuyện như thế! – Nikabrik gào lên. – Mày là con người và là một tên Telmarine có đúng không nào? Dĩ nhiên mày muốn quay lại với đồng loại của mày. - Nhưng dẫu có muốn đi chăng nữa, tôi cũng không thể làm như vậy, - Caspian nói. – Tôi đang trên đường chạy trốn thì xảy ra tai nạn. Nhà vua muốn thanh toán tôi. Nếu các ông giết tôi, các ông đã làm đúng cái điều mà vua muốn nhưng chưa làm được. - Vậy bây giờ, -

https://thuviensach.vn

Trufflehunter hỏi người lùn đen, - anh sẽ không khăng khăng bảo vệ ý định của mình nữa chứ? - Ê! – Trumpkin bật lên. – Có chuyện gì vậy? Ngươi đã làm gì mà lại chọc giận Miraz ở vào cái tuổi nứt mắt thế kia? - Ông ấy là chú tôi… - Caspian vừa bắt đầu thì Nikabrik đã nhảy dụng lên, đặt tay lên chuôi dao găm. - Mày! – Ông ta rống lên. – Mày không chỉ là người Telmarine mà còn là máu mủ và người thừa kế của kẻ thù lớn nhất của chúng tao. Các anh có điên mới để cho sinh vật này được sống. – Ông ta hằn đã đâm chết Caspian nếu lửng và Trumpkin không nhảy xổ vào, buộc ông ta ngồi vào ghế và giữ chặt ông ta lại. - Bây giờ, Nikabrik, - Trumpkin nói, - nếu anh không bình tĩnh lại ngay thì cả Trufflehunter lẫn tôi đều sẽ ngồi lên đầu anh đấy. Nikabrik xụ mặt xuống, hứa sẽ ngồi yêuntrong lúc đó hai người kia đề nghị Caspian kể lại toàn bộ câu chuyện. Khi cậu kể xong có một quãng im lặng. - Đó là điều kỳ lạ nhất mà tôi từng nghe. – Trumpkin nói. - Tôi không thích điều này chút nào. – Nikabrik nói. – Tôi không biết là những câu chuyện về chúng ta vẫn được kể lại giữa những người Telmarine. Họ càng biết ít về chúng ta bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Cái bà nhũ mẫu ấy! Tốt nhất bà ta hãy biết giữ mồm giữ miệng. Tất cả những chuyện như thế này lại bị cái lão thầy đồ ấy khơi lên nữa chứ, một tên lùn ba rọi. Sao mà tôi căm ghét bọn chúng đến thế. Còn ghét hơn bọn Telmarine. Nhờ đấy, rồi sẽ không có gì tốt đẹp đâu. - Anh đừng nói như vậy về những chuyện mà anh không hiểu Nikabrik ạ. – Trufflehunter nói. – Người lùn các anh bị lãng quên và cũng thay đổi như bản thân con người. Tôi là thú và mãi mãi sẽ là như vậy, không hơn. Chúng tôi không thay đổi. Chúng tôi đứng lại. Tôi thì tôi tin rằng qua cơn bĩ cực tất tới hồi thái lai. Chúng ta đã gặp vị vua thực sự của Narnia: một ông vua chân chính khôi phục một nước Narnia chân chính. Loài thú chúng tôi vẫn nhớ, dù người lùn đã quên, rằng Narnia sẽ không bao giờ còn là nó trừ khi là có một người con trai của Adam lên làm vua. - Cái còi và con quay! Anh bạn Trufflehunter kia, - Trumpkin nói. – Anh không muốn nói là anh dâng đất nước này cho con người đấy chứ? - Tôi chẳng nói mọt điều gì giống như thế. – Lửng đáp. – Đây không phải là đất nước của con người (họ phải biết điều đó) mà là một đất nước phải có con người làm vua. Chúng tôi vẫn còn đủ bộ nhớ để biết rõ điều ấy. Chẳng

https://thuviensach.vn

phải người đã làm mọi chuyện cho chúng ta là Peter Đại đế - một con người – đó sao? - Anh tin vào tất cả những chuyện cũ rích ấy à? – Trumpkin hỏi. - Tôi đã bảo rồi, loài thú chúng tôi không bao giờ thay đổi. – Trumfflehunter đáp. – Chúng tôi không bao giờ quên đâu. Tôi tin ở Peter Đại đế và bốn anh em, họ đã trị vì ở Cair Paravel, cũng như tôi tin tưởng một cách vững chắc ở Aslan. - Tôi dám nói là mình đã từng có niềm tin như thế. – Trumpkin nói. – Nhưng ngày nay còn có ai tin tưởng vào Aslan nữa? - Tôi, - Caspian nói, - và nếu trước kia tôi không tin lắm thì bây giờ tôi thực sự tin. Thế mà ở đây lại có những người không tin đấy. Kẻ nào cười Aslan chắc cũng sẽ cười nhạo những câu chuyện về những con thú biết nói và những người lùn. Có những lúc tôi đã tự hỏi không biết có thực là có một người như Aslan không, những cũng có lắm khi tôi băn khoăn không biết là có những người như các ông không. Vậy mà các ông vẫn tồn tại đấy thôi. - Đúng thế. – Trufflehunter hồ hởi. – Ngài nói đúng hỡi đức vua Caspian. Chừng nào mà ngài có lòng với Narnia cũ, ngài sẽ là đấng minh quân của tôi mặc cho ai nói gì thì nói. Đức vua vạn tuế, vạn vạn tuế! - Anh làm tôi muốn phát bệnh, lửng à. – Nikabrik làu bàu. – Peter Đại đế và những người anh em đúng là người nhưng họ là một giống người khác. Còn đây là giống người Telmarine đáng nguyền rủa. Hắn sẽ coi săn thú như một môn thể thao. Có phải không nào? – Ông ta nói thêm, đột ngột quay về phía Caspian. - Phải, đúng là tôi có đi săn. – Caspian đáp. – Nhưng đấy không phải là nhưng con thú biết nói. - Thì cũng thế mà thôi. - Không, không, không. – Trufflehunter phản đối. – Anh biết là có khác. Anh biết rất rõ là ngày nay loài vật ở Narnia rất khác, chỉ còn là những con thú ngu ngốc, câm lặng, đáng thương mà anh tìm thấy ở Calormen và Telmar. Vóc dáng chúng cũng bé hơn. Chúng khác, khác xa chúng tôi như anh khác xa những người lùn lai vậy. Có rất nhiều vấn đề để bàn cãi, rốt cuộc tất cả đều đồng ý là Caspian sẽ ở lại và phải hứa hẹn là ngay khi đủ sức đi ra ngoài cậu phải đến trình diện cái mà Trumpkin gọi là “những đại biểu khác”; bởi vì rõ ràng là vẫn còn những sinh vật ngày xưa của Narnia sống lẫn quất ở những vùng đất hoang dã nơi này.

https://thuviensach.vn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 53

Thế là bắt đầu quãng đời vui vẻ nhất mà Caspian từng biết đến. Một sớm hè tươi đẹp nọ, trong khi sương sớm vẫn còn đọng long lanh trên lá cỏ, hoàng tử cũng bác lửng và hai chú lùn băng qua một khu rừng già rồi vượt đèo cao xuống một thung lũng phía nam tràn ngập ánh mặt trời, nơi người ta có thể nhìn qua một truông đất xanh rờn cây cỏ của nước Archenland. - Trước tiên chúng ta hãy đến gặp ba anh em gấu Bulgy – Trumpkin nói. Họ đi qua một trảng cỏ đến bên một gốc cây sồi đại thụ phủ đầy rêu, bác lửng Trufflethunter gò gò cái mông ba lần vào gốc cây, nhưng không có tiếng trả lời. Sau đó bác ta lại gõ một lần nữa và một giọng nhừa nhựa từ trong hốc cây vọng ra. - Đi đi! Chưa đến giờ tới thức giấc đâu! Nhưng khi khách gõ đến lần thứ ba thì bên trong vọng ra một giọng nói nghe như một cơn địa chấn nhỏ; từ bên trong có một cái gì như cách mở cửa ra và ba chú gấu lừng lửng bước ra. Khi mọi chuyện đã được giải thích rõ ngọn ngành với chủ nhà (một việc mất khá nhiều thời gian bởi vì cả ba còn chưa tỉnh ngủ) họ nói, cũng giống như Trufflethunter, rằng con trai của Adam phải nên là vua Narnia. Cả ba lần lượt ôm hôn Caspian – những cái hôn nóng ấm đến nghẹt thở - và mời cậu bé dùng chút mật ong. Caspian không muốn ăn mật mà không có bánh mì vào lúc sáng sớm như thế này, nhưng cậu nghĩ cũng nên lịch sự nhận lời. Sau đó cậu phải mất một lúc lâu để rửa hết chỗ mật dính nhem nhép vào tay và quanh miệng. Rời nhà gấu, họ lại đi tiếp cho đến khi tới một hàng cây sồi cao vút. Trufflethunter cất tiếng gọi: - Pattertwig! Pattertwig! Pattertwig! – Gần như ngay tức thì chuyển từ cảnh này sang cảnh khác rồi phóc một cái ngồi vắt vẻo phía trên đầu khách là một con sóc có bộ lông đỏ rực rỡ mà Caspian chưa từng thấy bao giờ. Nó to hơn một con sóc không biết nói mà hoàng tử đôi khi cũng trông thấy trong vườn ngự uyển, thật ra nó to gần bằng một con chó bự và khi bạn nhìn vào mặt nó, bạn sẽ biết ngay là nó biết nói. Thực ra khó mà ngăn cản nó nói bởi vì như

https://thuviensach.vn

tất cả những con sóc khác nó là kẻ lắm lời. Nó mau mắn lên tiếng chào Caspian và hỏi xem cậu bé có thích hạt dẻ không. Caspian trả lời có. Nhưng khi chú sóc Pattertwig nhảy nhót trên cành đi lấy hạt dẻ. Trufflethunter thì thầm vào tai Caspian: - Đừng nhìn theo. Hãy nhìn đi chỗ khác. Đối với họ nhà sóc, quan sát họ đi đến nhà kho hoặc nhìn như thể muốn biết họ đi đâu là một điều tối kị. Sau đó Pattertwig quay lại với một hạt dẻ. Caspian ăn hạt dẻ và Pattertwig hỏi liệu chú ta có thể mang bất cứ một thông điệp nào đến với những người bạn khác không. - Bởi vì tôi có thể đi hầu hết mọi nơi mà không cần đặt chân xuống đất. Lửng và hai người lùn cho đó là một ý hay, họ nhờ chú sóc đi mời tất cả mọi loài trong đó có nhiều loài rất xa lạ với Caspian ba ngày sau vào lúc nửa đêm, đến dự hội nghị muông thú và ăn tiệc ở Đồng Cỏ Nhảy Múa. - Anh cũng nên mời cả ba anh em nhà Bulgy nữa – Trumpkin nói thêm – Chúng tôi quên chưa mời họ. Chuyến viếng thăm kế tiếp của họ là đến nhà bảy anh em ở khu vườn Rùng Mình. Trumpkin dẫn dầu đưa mọi người quay lại đèo đoạn đi xuống dãy núi phía đông đến sườn núi phía bắc, đi mãi cho đến khi tới một nơi buồn tẻ chỉ có những tảng đá và loại cây lá kim. Họ lặng lẽ đi bên nhau và Caspian có thể cảm thấy mặt đất rung lên dưới chân cậu, như thể có ai lấy búa gõ lên phía dưới. Trumpkin đến chỗ một tảng đá bằng phẳng to bằng cái nắp thùng đựng nước lớn, nhảy phóc lên trên lấy chân giậm giậm. Một lúc sau, tảng đá từ từ di chuyển bởi một ai đó hoặc một vật nào đó bên dưới, để lộ ra một cái hầm tròn, đen ngòm, tỏa ra hơi nóng và khói. Ở giữa cái hầm thò ra đầu một người lùn trông cũng giống như Trumpkin. Lại một cuộc trao đổi dài, người lùn này xem ra đa nghi hơn sóc và anh em gấy Bulgy, nhưng cuối cùng thì khách cũng được mời đi xuống. Caspian thấy mình bước xuống một cầu thang tối om trong lòng đất, nhưng cuối cùng khi cậu xuống đến dây cậu thấy có ánh lửa. Đó là ánh sáng hắt ra từ một bếp lò. Nơi này là một xưởng rèn. Một dòng suối nằm chảy qua bên cạnh. Hai chú lùn đang đứng bên ống bể, một người khác cầm một thanh sắt đỏ rực đặt trên đe với một cái kẹp sắt người thứ tư đang thẳng tay nện búa xuống, hai người còn lại lau hai bàn tay chai sần vào một miếng giẻ đầy dầu mỡ bước ra đón khách. Phải mất khá lâu mới làm cho họ hài lòng thừa nhận Caspian là bạn chứ không phải

https://thuviensach.vn

là thù nhưng khi họ đã công nhận rồi thì cả bọn đồng thanh kêu lên: “Thánh thượng vạn tuế!” Món quà họ trao cho khách rất đáng quí : áo giáp, mũ trụ và gươm cho Caspian, Trumpkin và Nikabrik. Bác lửng cũng sẽ có những món tương tự nếu bác ta thích nhưng bác nói mình là một con thú và nếu răng và vuốt của bác mà không thể giữ được bộ da của bác thì nó cũng chẳng đáng được bảo vệ. Công việc chế tạo vũ khí là một việc còn tốt đẹp hơn những gì mà Caspian từng chứng kiến và cậu sung sướng đón nhận thanh gươm mà những chú lùn đã làm ra hơn là thanh gươm của mình bởi vì so với thanh gươm mới trông nó yếu ớt như một cái que cời lửa. Bảy anh em (đều là thuộc giống những Người Lùn Đỏ) hứa sẽ đến dự tiệc ở Đồng Cỏ Nhảy Múa. Đi xa hơn một chút ở một hẻm núi đá, khô ráo; họ tìm đến hang động của năm anh em Người Lùn Đen. Những người này không rời mắt khỏi Caspian, khuôn mặt lộ vẻ nghi hoặc nhưng cuối cùng người lớn nhất nói: “Nếu hoàng tử chống lại Miraz, chúng ta sẽ tôn hoàng tử lên làm vua.” Người anh thứ hai nói: “Chúng tôi sẽ đưa bệ hạ đi đến chỗ vách đá, được không ạ? Ở đấy có một hoặc hai yêu tinh và một phù thủy mà chúng tôi có thể giới thiệu với hoàng tử, họ ở cao cao trên kia.” - Chắc là không cần – Caspian nói. - Thần cũng nghĩ thế, thật vậy – Trufflehunter nói xen vào. Chúng ta không cần mời đến bọn ấy vào trong liên minh của mình đâu. Nikabrik không đồng ý nhưng Trumpkin và bác lửng đã phớt lờ chú ta. Sự việc này đã làm cho Caspian kinh hoảng nhận ra rằng cả những sinh vật đáng sợ không có mặt trong truyền thuyết cậu được nghe, cũng như những sinh vật đáng yêu đều là hậu duệ của người Narnia cổ. - Chúng ta sẽ không được Aslan ủng hộ với tư cách người bạn nếu liên minh với cái đám lão nhão ấy – Trufflehunter nói khi họ từ hang của những Người Lùn Đen về. - Ôi Aslan! – Trumpkin nói, giọng vui vẻ nhưng lại có vẻ bất kính – Tình thế tệ hại như thế này sao không thấy người đến với chúng tôi. - Ông không tin vào Aslan sao? – Caspian hỏi Nikabrik. - Tôi sẽ tin bất cứ ai hay bất cứ cái gì, - Nikabrik nghiến răng nghiến lợi nói, - có thể băm cái bọn dã man Telmarine ra hàng trăm mảnh hoặc đuổi bọn chúng ra khỏi Narnia. Bất cứ ai hoặc bất cứ cái gì – Aslan hoặc Bạch Phù Thủy – cậu có hiểu không? - Im mồm đi, im đi! – Trufflehunter mắng – Anh không biết mình đang nói gì

https://thuviensach.vn

đâu. Mụ ta là một kẻ thù còn tệ hại hơn Miraz và tất cả người của ông ta cộng lại. - Nhưng không phải với người lùn, quả có thế - Nikabrik cãi lại. Chuyến viếng thăm sau này dễ chịu hơn nhiều. Họ đi xuống vùng địa hình thấp hơn, núi đôi mở ra một thung lũng hẹp hoặc một dải đất mọc đầy cây cối rậm rạp với một con sông chảy xiết đổ xuống một thung lũng lòng chảo. Vùng đất rộng ở gần hạ nguồn mọc đầy hoa mao địa hoàng và hồng dại, không gian vang lên tiếng rù rì của đàn ong đi tìm mật. Đến đây Trufflethunter cất tiếng gọi: - Glenstorm! Anh bạn Glenstorm! – Vài phút sau, Caspian nghe thấy tiếng gõ mỏng lộp cộp. Tiếng gõ mỏng mỗi lúc một mạnh hơn cho đến lúc cả thung lũng như rung lên và cuối cùng vọt ra khỏi một bụi rậm và giẫm nát cây cỏ xung quanh là một loại sinh vật ưu tú nhất mà Caspian từng nghe nói tới: Đại nhân mã Glenstorm và ba con trai. Hai bên sườn ông có màu hạt dẻ bóng loáng, chòm râu dài phủ kín bộ ngực rộng màu đỏ ngả sang màu vàng ròng. Ông chính là một nhà tiên tri và một nhà chiêm tinh nên đã biết trước cuộc viếng thăm của họ. - Thánh thượng vạn tuế! – Ông kêu lên – Tôi và các con trai đã sẵn sàng ra trận. Khi nào thì trận đánh bắt đầu? Cho đến lúc ấy cả Caspian và những người khác đều chưa nghĩ đến một cuộc chiến tranh. Có lẽ họ chỉ có những ý nghĩ mơ hồ về một cuộc vây bắt một vài người nông dân hoặc là việc tấn công một đám thợ săn nếu đám người đi săn này đi quá sâu vào vùng rừng hoang phía nam. Nhưng chủ yếu, họ mới chỉ nghĩ đến chuyện lẩn trốn trong rừng, hang động và xây dựng những căn cứ địa bí mật cho những cư dân còn lại của Narnia cổ. Nhưng khi nghe Glenstorm nói như thế ai nấy đều cảm thấy vấn đề nghiêm trọng hơn nhiều. - Có phải ông muốn nói một cuộc chiến tranh thực sự sẽ đuổi Miraz ra khỏi Narnia không ạ? - Chẳng lẽ còn có cái gì khác hay sao? – Nhân mã hỏi lại – Chẳng lẽ còn một cái gì khác nữa khiến bệ hạ mặc áo giáp và mang thanh kiếm bên người? - Điều đó có thể được không ông GlenStorm? – Bác lửng hỏi. - Thời cơ đã chín muồi – Glenstorm đáp – Tôi quan sát bầu trời, anh lửng ạ, công việc của tôi là quan sát cũng như của anh là ghi nhớ. Tarva và Alambil đã gặp nhau trên những tầng trời cao xanh và dưới đất người của Adam một lần nữa lại xuất hiện, lập lại trật tự và đặt tên cho muôn loài. Giờ đã điểm. Hội nghị của chúng ta ở Đồng Cỏ Nhảy Múa

https://thuviensach.vn

sẽ là Hội nghị bàn về chuyện đánh giặc – Nhân mã nói bằng một giọng khiến cả Caspian lẫn những người khác đều không mảy may do dự nữa, bây giờ có vẻ họ có khả năng giành chiến thắng và chắc chắn họ phải tiến hành một cuộc tổng tiến công. Bây giờ khoảng đầu giờ chiều, họ nghỉ ngơi ở chỗ nhân mã và ăn những món mà cha con nhân mã khoản đãi – bánh yến mạch, táo, rau thơm, rượu vang và cả phó mát. Trạm dừng chân tiếp ở ngay bên cạnh nhưng họ phải đánh một đường vòng rất xa để tránh khu vực có người ở. Trời đã về chiều họ mới thấy mình đến những cánh đồng bằng phẳng, khuất gió nhờ những hàng rào bằng cây. Đến đây Trufflethunter chõ vào miệng một cái hang bé tẹo bên một bờ cỏ xanh rì và ló đầu ra goài một con vật cuối cùng mà Caspian chờ đợi – một chú chuột biết nói. Tất nhiên, chú ta lớn hơn một con chuột bình thường, đôi tai dài như thỏ nhưng rộng bản hơn ve vẩy liên tục. Chuột đứng lên hai chân sau, hơi kiễng lên một chút trong khi đưa chân trước lên chào. Tên chú là Reepincheep và là một con chuột hùng dũng, vui tươi. Chú ta dắt một thanh trường kiếm be bé bên hông và cuốn bộ ria dài lên như thể đó là một bộ ria mép. - Tâu bệ hạ, có mười hai người tất cả - chú nói với một cái cúi chào rất nhanh và duyên dáng – thần không mảy may do dự đặt tất cả người của mình dưới sự lãnh đạo của bệ ha! Caspian đã phải cố gắng lắm mới không phì cười với ý nghĩ là Reepicheep và người của nó đều có thể dễ dàng cho vào một cái sọt đựng quần áo dơ, vác trên vai đem về nhà. Sẽ mất nhiều thời gian nếu kể tên tất cả những sinh vật mà Caspian gặp trong ngày hôm ấy – Chuột chũi Clodsley Shovel, ba anh em Hardbiter (cũng thuộc dòng họ lửng như Trufflethunter), thỏ Camilo, nhím Hogglestock. Cuối cùng họ ngồi nghỉ bên bờ giếng trên một bãi cỏ rộng, vuông vức và bằng phẳng, xung quanh có một hàng cây du cao lớn lúc này đang đứng hất bóng xuống bãi cỏ bởi mặt trời đã bắt đầu xuống núi đi ngủ, những bông hoa cúc đã xếp cánh lại, lũ quạ cũng bay về tổ. Ở đây, họ ngồi ăn bữa tối với những món mang theo và Trumpkin mồi lên một tẩu thuốc (Nikabrik không phải là người nghiện thuốc). - Bây giờ - bác lửng nói – nếu chúng ta có thể đánh thức linh hồn của những cái cây này và cả giếng nước này chúng ta sẽ có một ngày làm việc ra trò. - Chúng ta không thể làm được việc đó sao? – Caspian hỏi. -

https://thuviensach.vn

Không – Trufflethunter đáp – chúng ta không có quyền gì đối với họ. Kể từ khi con người đến đây, chặt phá cây rừng, làm ô uế các dòng nước thì các sơn thần và thủy thần đã chìm vào một giấc ngủ sâu. Không ai biết được là có thể đánh thức họ dậy được không? Đó là một thiệt hại to lớn về phía chúng ta. Người Telmarine rất sợ rừng núi và một khi cây rừng chuyển động trong cơn giận dữ, kẻ thù của chúng ta sẽ phát điên lên vì sợ và sẽ bị quét khỏi Narnia nhanh như một dòng nước cuốn trôi cỏ rác. - Loài vật các ông có trí tưởng tượng kiểu gì thế? – Trumpkin nói, chú lùn này không tin vào những chuyện như vậy – Tại sao chỉ chú ý đến cây và nước? Không phải sẽ được việc hơn nếu đá bắt đầu quăng mình vào lão Miraz hay sao? Bác lửng chỉ biết càu nhàu về câu nói đó, sau đó mọi người trở nên trầm tư. Caspian đã bắt đầu gà gật thì cậu cảm thấy dường như đâu đây vang lên chuỗi âm thanh giàu nhạc điệu nhưng hết sức mơ hồ, hình như nó vẳng ra từ cánh rừng sâu sau lưng cậu. Nhưng Caspian nghĩ đó chỉ là một giấc mơ, cậu quay đầu lại, ngả lưng nằm xuống đất. Đúng lúc tay cậu chạm xuống đất cậu cảm thấy hoặc nghe thấy (điều này khó có thể phân biệt được) như có tiếng trống đánh vọng lại từ rất xa. Cậu ngẩng đầu lên. Tiếng cắc bùm bum trở nên nhỏ hơn, yếu hơn nhưng tiếng nhạc lại vang lên, lần này rõ ràng hơn. Nghe lẫn vào đó tiếng sáo vi vút. Cậu bé thấy bác lửng ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào cánh rừng. Ánh trăng bằng bạc và Caspian đã thiếp đi lâu hơn cậu nghĩ. Tiếng nhạc tiến đến gần hơn, gần hơn, âm điệu hoang dã nhưng lại có đến nửa phần mơ màng, hòa với tiếng dập dìu của nhiều bước chân nhẹ nhàng và cuối cùng tuôn ra từ trong rừng sâu, đến chỗ trảng cỏ rộng tràn ngập ánh trăng là những cái bóng nhãả múa, đúng như là Caspian đã mơ tưởng trong suốt cuộc đời mình. Những cái bóng cao hơn chú lùn một chút nhưng thanh mảnh hơn và duyên dáng hơn. Ló ra ngoài mái tóc quăn quăn dợn sóng là những cái sừng nhỏ, nửa thân hình phía trên của họ để trần sáng lên nhờ nhờ dưới ánh trăng bạc, nhưng đôi chân và bàn chân lại giống chân dê. - Các vị thần rừng! – Caspian kêu lên, chồm dậy và trong nháy mắt mọi người đã quây quần quanh cậu. Không mất nhiều thời gian để giải thích mọi việc và để họ chấp thuận Caspian. Trước khi cậu bé nhận rõ mình đang làm gì thì cậu đã thấy mình bước vào vòng nhảy múa của họ.

https://thuviensach.vn

Trumpkin với những cử động nặng nề, cà giựt cũng làm như cậu, thậm chí cả bác lửng với những bước nhảy lò cò và vụng về mà bác cố làm ra vẻ duyên dáng cũng tham gia. Chỉ có Nikabrik là đứng ở vòng ngoài, im lặng khoanh tay đứng nhìn. Những thần rừng đứng quanh Caspian thổi sáo bằng những ống sậy. Khuôn mặt họ vừa vui vừa buồn, hướng về phía cậu; hàng chục thần rừng, những Mentius, Nimienus, Nausus và Oscun. Chú sóc Pattertwif đã mời tất cả bọn họ tới đây. Sáng hôm sau khi Caspian thức dậy, cậu khó mà xác định được tất cả những điều đó là thật hay chỉ xảy ra trong mơ; nhưng trên lớp cỏ mềm vẫn còn để lại đầy những dấu chân có những chiếc móng guốc nho nhỏ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 54

Nơi mà họ gặp các thần rừng, tất nhiên, chính là Đồng Cỏ Nhảy Múa và Caspian cùng những người bạn ở lại cho đến tận đêm tổ chức Hội nghị. Ngủ dưới bầu trời lấm tấm các vì sao, chỉ uống nước giếng khơi và sống chủ yếu bằng hạt dẻ và các trái cây rừng là một trải nghiệm kỳ lạ, mới mẻ đối với Caspian sau khi cậu đã sống bao nhiêu năm trên chiếc giường đế vương, trải một thứ lụa quý nhất đặt trong một căn phòng trang hoàng đẹp đẽ ở hoàng cung, ăn ngay trong căn phòng xa hoa dành cho riêng cậu trong những bộ đồ ăn bằng vàng bằng bạc và lúc nào cũng có một đội quân túc trực sẵn sàng nhảy lên vì một cái liếc mắt của cậu. Nhưng suốt đời, chưa bao giờ Caspian có những ngày vui như thế. Không phải ngủ để cho đã mắt và ăn cho đã miệng, thân hình cậu thiếu niên bắt đầu trở nên săn chắc và khuôn mặt có một vẻ cao quý, uy nghi hơn. Khi cái đêm trọng đại ấy đến, những vị khách kỳ lạ, gồm đủ loại của ông hoàng trẻ tuổi xuất hiện trên bãi cỏ theo từng đôi hoặc một nhóm ba người. Vầng trăng sáng tinh khôi ngự trên đỉnh trời như vào đêm trước hôm rằm. Trái tim Caspian như nở ra khi thấy khách kéo đến và nghe lời chào râm ran của họ. Tất cả những người mà cậu biết đều có mặt ở đây: Anh em nhà gấu Bulgy, các chú lùn Đỏ và Đen, chuột chũi, lửng thỏ, nhím, và cả những loài mà cậu chưa từng gặp bao giờ: Năm thần dê đỏ rực như loài cáo, tất cả họ hàng của chuột biết nói được vũ trang cho đến tận răng đi theo sau một người thổi kèn trumpet lanh lảnh. Ngoài ra có có cú, quạ già Ravenscaur. Cuối cùng (và làm cho Caspian sợ muốn chết) là một người khổng lồ thuộc loại nhỏ con nhưng là người khổng lồ thứ thiệt tên là Wimbleweather ở Đồi Người Chết. Khổng lồ đến cùng với cha con nhân mã. Trên lưng khổng lồ mang một cái sọt đựng những chú lùn bị say sóng, những người này đã chấp nhận lời đề nghị quá giang của khổng lồ và bây giờ chỉ mong muốn là được bước xuống để tự đi lại. Anh em nhà gấu Bulgy nóng lòng muốn ăn nhậu trước rồi bàn việc

https://thuviensach.vn

nước sau, việc trọng đại bao giờ cũng phải nhường cho chuyện ăn uống trước. Chuột Reepicheep và họ hàng có ý kiến rằng cả hội nghị lẫn tiệc tùng đâu có thể đợi được và đề nghị tấn công Miraz ngay trong đêm nay, cứ xông thẳng vào hoàng cung của hắn. Sóc Pattertwig và họ sóc thì nói họ có thể vừa ăn uống vừa bàn chuyện, thế thì sao không tiến hành cả hai việc cùng một lúc và ngay lập tức? Chuột chũi đề nghị nhổ tất cả hàng rào chung quanh bãi cỏ trước khi họ làm bất cứ việc gì khác. Theo ý kiến thần rừng thì tốt nhất hãy bắt đầu bằng một vũ điệu trang nghiêm. Quạ già trong lúc đồng ý với anh em nhà gấu là việc hội họp sẽ mất nhiều thời gian hơn chuyện ăn uống thì lại đề nghị cho phép giới thiệu ngắn gọn về mọi người. Nhưng Caspian, nhân mã và các chú lùn kiên quyết phản đối tất cả những đề nghị này, khăng khăng đòi tổ chức ngay một cuộc hội đàm về cuộc chiến tranh Phục Quốc. Khi tất cả những thành viên khác đã được thuyết phục, ai nấy ngồi xuống một cách trật tự trong một vòng tròn lớn và khi (với một chút khó khăn) mới khiến cho chú sóc Pattertwig ngừng nhảy nhót, bác lửng nói giọng dõng dạc: - Im lặng! Xin mọi người giữ trật tự để nghe đức vua nói! Caspian với một chút hồi hộp, đứng lên. - Hỡi đồng bào Narnia... - cậu vừa bắt đầu và chưa kịp nói thêm điều gì thì chú thỏ Camillo đã cắt ngang: - Suỵt! Có một con người ở gần đâu đây. Tất cả những đứa con của tự nhiên này đều đã quen với việc bị săn bắt, truy đuổi; họ ngồi im phăng phắc như pho tượng, các con thú chõ mõm về hướng Camillo đã chỉ. - Nghe như mùi con người nhưng cũng không hẳn là con người. - Trufflehunter thì thào. - Nó đang tiến đến gần hơn. - Camillo nói. - Hai bác lửng và ba chú lùn với những mũi tên đã sẵn sàng hãy nhẹ nhàng tiếp cận đối phương. - Caspian ra lệnh. - Chúng tôi sẽ giải quyết vụ này. - Chú lùn Đen cười gằn, bật căng một dây cung. - Đừng bắn nếu chỉ có một người. - Caspian nói. - Hãy bắt mang về đây. - Tại sao? - Chú lùn hỏi. - Hãy làm đúng theo lệnh. - Nhân mã Glenstorm nói. Mọi người ngồi im chờ đợi trong lúc ba chú lùn và hai con lửng luồn lách qua những bóng cây ở mặt bắc Đồng Cỏ để đi thám thính. Chợt vang lên tiếng kêu lanh lảnh của một chú lùn: - Dừng lại! Kẻ nào đang đi đến đấy? - Có một cái gì bất thần nhảy phóc một cái. Một phút sau vang lên cái giọng nói mà Caspian biết rất rõ: - Được rồi, được rồi, tôi không

https://thuviensach.vn

mang theo vũ khí. Các vị cứ trói tay tôi đi, các bạn lửng quý mến, nhưng đừng có cắn tôi là được. Tôi muốn nói chuyện với đức vua. - Tiến sĩ Cornelius! - Caspian kêu lên vui sướng và chạy ra đón người thầy cũ của mình. Những người khác vây quanh họ. - Chà! - Nikabrik dè bỉu. - Đúng là một thằng lùn ba rọi. Một tên một nửa của một nửa. Tôi có thể cắt cổ nó bằng một nhát gươm được không? - Trật tự nào, Nikabrik. - Trumpkin nói. - Người ta không thể chọn người sinh ra mình. - Đây là người thầy, người bạn lớn nhất và là người đã cứu cả đời tôi. - Caspian nói. - Bất cứ ai không thích đứng cùng một chiến tuyến với ông có thể rời khỏi đội quân của tôi ngay lập tức. Thầy yêu quý, rất mừng là lại được gặp thầy. Làm sao thầy lại tìm được nơi đây? - Bằng một chút pháp thuật đơn giản, tâu bệ hạ. - Tiến sĩ nói, vẫn thở hổn hển vì đi quá nhanh. - Nhưng không còn thời gian nói chuyện nữa. Chúng ta phải trốn khỏi nơi này ngay. Bệ hạ đã bị người ta tố giác và Miraz đã chuẩn bị sẵn sàng để hành động. Vào khoảng trước giờ trưa ngày mai bệ hạ sẽ bị bao vây. - Một tên lùn lai nào đó, không có gì phải nghi ngờ. - Nikabrik nói. - Bởi con ngựa Destrier của bệ hạ, - tiến sĩ nói, - con vật tội nghiệp đó không biết làm gì hơn. Khi bệ hạ bị ngã, nó lồng lên phóng thẳng về chuồng ngựa trong lâu đài. Tất nhiên bí mật của việc bỏ trốn vì thế mà bị bại lộ. Thần cũng phải tìm cách cao chạy xa bay vì không muốn bị tra tấn trong phòng khổ hình của Miraz. Sở dĩ thần biết được ít nhiều là nhờ quả cầu pha lê và vì thế thần có thể tìm ra bệ hạ. Nhưng suốt cả ngày - tức là ngày hôm kia - thần chỉ thấy những đội quân tuần tiễu của Miraz trong các khu rừng. Ngày hôm qua thần biết được những đội quân đó đã rút. Thần quả không nghĩ được là à... một số người lùn thuần chủng lại có thể ngờ nghệch đến thế, các người đã để lại dấu vết ở khắp mọi nơi. Thật là một sự bất cẩn không thể chấp nhận được. Đúng là ở bất cứ đâu cũng có dấu vết báo cho tên Miraz biết là một nước Narnia cổ còn chưa chết hẳn như hắn hy vọng và bây giờ hắn đã bắt tay vào hành động. - Hoan hô! - Một giọng nói nhỏ và rin rít vang lên từ đâu đó dưới chân tiến sĩ. - Cứ để bọn chúng đến đây. Ta sẽ đánh tan thây. Tất cả những điều mà thần cầu xin bệ hạ là hãy cho thần và người của thần vào đội quân xung kích. - Trời đất, cái gì thế này? - Tiến sĩ kêu lên. - Bệ hạ thu nạp cả châu chấu và muỗi vào đội

https://thuviensach.vn

quân của mình như thế này ư? - Sau đó ông cúi xuống, cẩn thận xem xét dưới chân qua cặp kính lão, đoạn phá lên cười. - Thề có sư tử, - ông nói, - đây là một con chuột. Thưa ngài chuột, tôi rất tha thiết được biết về ngài rõ hơn. Thật hân hạnh được diện kiến một sinh vật quả cảm như thế này. - Ông sẽ có được tình bạn của tôi, con người học thức ạ. - Reepicheep chin chít kêu lên. - Bất cứ một người lùn hay một người khổng lồ trong đội quân này mà dám nói một điều bất kính với ông, hắn sẽ nhận được một mũi kiếm của tôi ngay. - Còn có thời gian cho những chuyện ngu ngốc này hay sao? - Nikabrik hỏi. - Kế hoạch của chúng ta thế nào? Đánh trả hay chuồn? - Đánh lại là cần thiết. - Trumpkin nói. - Nhưng ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng cho chuyện này và đây không phải là một chỗ phòng vệ. - Tôi không thích cái ý bỏ chạy. - Caspian nói. - Tuân lệnh bệ hạ! Tuân lệnh bệ hạ! - Anh em nhà gấu Bulgy nói. - Dù chúng ta có làm gì thì cũng đừng bỏ chạy. Đặc biệt là không bỏ chạy trước bữa tiệc, không quá sớm cũng không quá trễ. - Những ai bỏ chạy đầu tiên sẽ không bao giờ phải chạy cuối cùng. - Nhân mã nói. - Tại sao chúng ta lại để cho quân thù đẩy mình vào vị thế chúng muốn mà lại không làm ngược lại, tự chọn một vị trí cho mình? Hãy tìm một địa thế hiểm yếu hơn. - Thật khôn ngoan, thưa bệ hạ, như thế thì thật là khôn ngoan. - Truffehunter nói. - Nhưng mà chúng ta biết đi đâu? - Một vài giọng nhao nhao. - Tâu bệ hạ, - tiến sĩ Cornelius nói , - và tất cả các anh em muôn loài, chúng ta nên đi về phía đông, xuôi theo dòng sông xuống những cánh rừng lớn. Quân Telmarine căm ghét vùng này. Bọn chúng bao giờ cũng sợ biển và một cái gì có thể đến từ phía biển. Đó là lý do tại sao chúng để cho rừng rậm mọc tràn lan. Nếu truyền thuyết nói đúng sự thật, lâu đài Cair Paravel cổ nằm ở gần cửa sông. Cả vùng này thân thiện với ta nhưng lại căm ghét kẻ thù của ta. Quân ta phải đến vùng đồi Aslan hay còn gọi là Gò Đôi. - Gò Đôi ư? - Một vài giọng vang lên. - Chúng tôi chẳng biết nó là cái gì hết. - Đó là vùng đất nằm ở vùng ngoại vi Rừng Đại Ngàn và đó là một gò đất lớn từ đó người Narinia đã ra đời trong thời kỳ cổ xưa. Cũng là một vùng đất màu nhiệm, nơi nó tọa lạc - và có lẽ bây giờ vẫn còn đó - là một vùng núi đá màu nhiệm. Gò đất rỗng lòng có hai đường hầm và nhiều hang động, còn tảng đá thì nằm ở giữa hang. Ở đây có chỗ dành để chứa kho

https://thuviensach.vn

tàng, vũ khí; ai trong chúng ta cần ẩn náu và đã quen với cuộc sống dưới lòng đất sẽ ở trong những cái hang này. Số còn lại sẽ sống trong rừng. Vào những lúc có biến hoặc nguy cấp, tất cả chúng ta (trừ khổng lồ đáng kính này) có thể rút vào trong lòng gò và ở đấy chúng ta sẽ ở ngoài vòng tấn công của kẻ thù và có lẽ chỉ cái đói là không loại trừ được. - Thật là may mắn khi có được một người học thức trong chúng ta. - Trufflehunter thốt lên trong khi Trumpkin lạu bạu trong họng: - Xúp và cần tây! Tôi chỉ mong sao những nhà lãnh đạo của chúng ta nghĩ ít hơn về những chuyện bếp núc của các bà vợ già mà nghĩ nhiều hơn về lương thực và vũ khí. Nhưng đêm ấy, tất cả đều tán thành đề xuất của tiến sĩ Cornelius và nửa tiếng sau họ đã lên đường. Trước lúc mặt trời mọc mọi người đã hành quân đến Gò Đôi. Đây quả là một nơi lý tưởng cho mục đích của họ: một quả đồi tròn, xanh rờn cây cỏ nằm úp lên một quả đồi khác, từ lâu cây cối đã mọc lên che phủ tất cả. Chỉ có một con đường thấp, nhỏ dẫn lên đấy. Những đường hầm bên trong tạo thành một mê cung hoàn hảo cho đến lúc bạn biết rõ đường đi nước bước. Trong hang, những tảng đá nhẵn nhụi tạo thành mái nhà, đôi chỗ lọt xuống một chút ánh sáng để cho Caspian nhìn thấy những ký tự xa lạ và những hình vẽ ngoằn ngoèo cùng những bức vẽ trong đó hình ảnh sư tử lặp đi lặp lại. Tất cả những thứ này dường như thuộc về một thời kỳ thậm chí còn xa xưa hơn cái thời mà nhũ mẫu đã kể cho cậu nghe. Nhưng sau khi họ đã rút quân vào trong lòng gò đất và ẩn trong rừng sâu thì vận may lại quay lưng lại với họ. Quân trinh thám của vua Miraz chẳng bao sau đã tìm ra nơi ẩn náu mới của họ, đích thân nhà vua đã cầm quân đi đến bìa rừng. Và như một điều thường xảy ra, quân thù hóa ra mạnh hơn họ dự đoán. Trái tim của ông hoàng nhỏ tuổi thắt lại khi nhìn hết đội quân này đến đội quân khác kéo đến. Mặc dầu người của vua Miraz sợ không dám đi vào trong rừng sâu nhưng họ còn sợ ông vua của họ hơn và với lệnh vua ban họ vẫn tiến hành cuộc phục kích trong rừng, đôi khi đi đến tận Gò Đôi. Caspian và các đội trưởng đã mấy lần xông ra phá vây ở những khoảng trống. Những trận đánh thường diễn ra vào ban ngày và cả ban đêm nữa nhưng tổn thất thường thuộc về đội quân của Caspian. Cuối cùng đến một đêm nọ, mọi thứ trở nên xấu hết mức. Mưa tầm tã suốt cả ngày chỉ đến lúc màn đêm buông

https://thuviensach.vn

xuống mới tạnh, nhường chỗ cho cái lạnh tê tái. Sáng hôm ấy, Caspian đã hoạch định một trận đánh lớn nhất và tất cả đều nuôi hy vọng vào trận đánh quyết định này. Caspian dẫn đầu một đội quân đa số là người lùn sẽ đột kích vào đội quân cánh tả của địch khi ánh ngày vừa rạng lên và khi trận giao tranh đã trở nên dữ dội, người khổng lồ Wimbleweather cùng với cha con nhân mã và một số thú dữ sẽ phá vỡ vòng vây ở một nơi khác, cắt cánh quân này ra khỏi toàn quân. Nhưng kế hoạch này đã thất bại hoàn toàn. Chẳng có ai báo trước cho Caspian biết (bởi vì cho đến lúc này không có ai ở Narnia còn nhớ được) rằng người khổng lồ là giống to đầu mà dại. Wimbleweather đáng thương, mặc dầu dũng mãnh như một con sư tử lại có một bộ óc tỉ lệ nghịch với vóc dáng vĩ đại của mình. Ông ta đã ra tay không đúng chỗ đúng lúc làm cho cả đội quân của mình lẫn đội quân của Caspian đều tổn thất nặng nề trong khi quân địch lại không hề hấn gì. Những chú gấu giỏi nhất đã bị thương, một nhân mã bị thương rất nặng và chỉ có một ít người trong đội của Caspian là không bị đổ máu. Bại quân chen chúc nhau dưới những tán cây ướt sũng nước mưa với bữa tối đạm bạc. Không khí ảm đạm bao trùm khắp nơi. Người rầu rĩ nhất chính là người khổng lồ Wimbleweather. Ông biết rõ tất cả là lỗi của mình. Ông ngồi im lặng gạt những giọt nước mắt to tướng chảy ròng ròng nơi chóp mũi, rồi vẩy nước mắt lên đám nhà chuột vừa mới bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Họ nhà chuột nhẩy dựng lên, vẫy nước ra khỏi tai, vắt cái chân bé tẹo ướt sũng vì nước mắt và nhao nhao nói khổng lồ bằng cái giọng chit chit nhưng đầy sức thuyết phục là phải chăng khổng lồ nghĩ họ nhà chuột chưa đủ ướt trong một ngày như thế này. Những sinh vật khác thức giấc vì tiếng ồn đã nhắc bọn chuột nhớ là chúng đang là những người lính trinh sát chứ không phải đang đến dự một đại nhạc hội và hỏi chúng tại sao không giữ yên lặng. Wimbleweather rón rén đi tìm một nơi yên tĩnh để có thể một mình ngồi gặm nhấm nỗi khổ tâm của mình, thế nhưng ông lại dẫm lên đuôi của một sinh vật nào đó, vị này (sau này mọi người nói lại đó là một con sóc) đã quay lại đớp vào chân khổng lồ một cái. Rõ là chẳng có ai còn tự kiềm chế được. Trong khi đó ở một thạch thất bí mật và thiêng liêng nằm ở trung tâm gò đất hoang, nhà vua trẻ Caspian cùng tiến sĩ Cornelius, bác lửng, Nikabrik và Trumpkin

https://thuviensach.vn

đang họp bàn việc quân. Những tấm ván dày của các nghệ nhân cổ đỡ trần hang. Giữa phòng là một tảng đá - một cái bàn bằng đá nằm ở chính giữa, trên mặt bàn phủ kín một cái gì đó đã từng là những con chữ nhưng gió, mưa, tuyết gần như đã xóa mờ những dòng chữ từ cái thuở xa xưa khi Bàn Đá còn nằm trên ngọn đồi và gò đất này lúc ấy vẫn còn chưa được phôi thai. Mọi người không dùng Bàn Đá mà cũng không ngồi chung quanh: nó là một vật quá huyền bí cho bất cứ một mục đích sử dụng thông thường nào. Họ ngồi trên những súc gỗ cách Bàn Đá một chút, giữa họ là một cái bàn gỗ mộc, trên bàn có để một ngọn đèn bằng đất sét hắt ánh sáng lên mặt họ và đổ những cái bóng lù lù lên tường. - Nếu đức vua có bao giờ cần đến cái tù và, - bác lửng nói, - thì thần nghĩ đó là vào lúc này. - Tất nhiên Caspian đã cho họ biết về cái tù và thần vào mấy ngày trước. - Chắc chắn là chúng ta rất cần, - Caspian nói, - nhưng khó mà biết chắc được chúng ta đã ở trong hoàn cảnh nguy khốn nhất hay chưa. Giả sử có thể còn có những hoàn cảnh khốn đốn hơn nữa mà chúng ta thì đã dùng đến nó rồi? - Với luận điểm này, - Nikabrik nói, - đức vua sẽ không bao giờ dùng đến nó cho đến khi quá trễ. - Tôi cũng nhất trí với quan điểm đó. - Tiến sĩ nói. - Còn ông nghĩ sao hở Trumpkin? - Caspian hỏi. - Về phần tôi, - người lùn Đỏ nói, nãy giờ ông vẫn ngồi nghe với một vẻ hoàn toàn thờ ơ, - bệ hạ cũng biết rằng tôi nghĩ cái tù và... và tảng đá vỡ ở đằng kia... và Peter Đại đế của các người... và cả sư tử Aslan nữa... đều là những quả trứng trong mộng ảo. Tất cả đều như nhau với tôi. Điều mà tôi khẩn thiết yêu cầu là quân đội không được biết bất cứ cái gì về chuyện này. Chẳng có gì tốt lành khi khơi lên những hy vọng hão huyền về một sự giúp đỡ thần kỳ - một điều (theo thiển ý của tôi) chắc chắn chỉ làm cho người ta thất vọng. - Vậy thì nhân danh Aslan, chúng ta sẽ thổi tù và của nữ hoàng Susan. - Caspian nói. - Tâu bệ hạ, - tiến sĩ lên tiếng, - có lẽ có một việc phải làm trước đã. Chúng ta không được biết là sự giúp đỡ sẽ đến từ đâu. Nó có thể mời gọi Aslan từ biển khơi trở về. Nhưng tôi nghĩ nhiều khả năng nó sẽ mời Peter Đại đế và những người em trở về từ quá khứ. Trong cả hai trường hợp tôi không dám chắc là sự giúp đỡ có xảy ra ở chính nơi này hay không... - Ông tiến sĩ chưa bao giờ nói một lời nào đúng hơn. - Trumpkin nói. - Tôi nghĩ, - con người

https://thuviensach.vn

hiểu biết ấy tiếp tục nói, - rằng họ - hay là ngài - sẽ quay lại chỗ này hay chỗ khác trong một vùng đất cổ xưa của nước Narnia. Nơi này, đúng cái nơi chúng ta đang ngồi đây là nơi cổ xưa nhất và màu nhiệm nhất và ở đây, tôi cho là câu trả lời dễ có khả năng xảy ra nhất. Nhưng còn có hai nơi khác nữa. Một là cột đèn thượng nguồn, phía tây đập Hải Ly nơi những Thiếu niên Vua chúa xuất hiện lần đầu tiên ở Narnia như sử sách ghi lại. Địa điểm còn lại ở dưới hạ nguồn, chỗ cửa sông nơi lâu đài của họ - Cair Paravel - tọa lạc. Còn nếu như chính Aslan xuất hiện thì đấy cũng là nơi tốt nhất có thể gặp ngài bởi vì tất cả các câu chuyện đều nói rằng ngài là con trai của Thương Hải Đại Vương và biển cả là nơi ngài sẽ đi qua. Vì vậy, thần đề nghị cử đến đấy hai sứ giả - cả ở Cột Đèn lẫn cửa sông, để đón họ - hoặc đón ngài - hoặc đón một sự giúp đỡ nào đó. - Đúng như tôi nghĩ, - Trumpkin làu bàu, - hậu quả đầu tiên của những trò hề này vốn chẳng mang lại được cái gì giúp chúng ta mà chỉ là làm mất đi hai chiến sĩ. - Ông nghĩ đến việc cử ai đi, tiến sĩ Cornelius? - Caspian hỏi. - Sóc là loài vật tốt nhất có thể đi qua vùng địch mà không bị bắt. - Bác lửng nói. - Tất cả những con sóc của chúng ta (mà chúng ta thì đâu có nhiều), - Nikabrik nói, - đều có tính lông bông, bằng nhằng. Người đáng tin nhất mà tôi trông cậy trong chuyện này là Pattertwig. - Vậy thì hãy cử Pattertwig. - Caspian nói. - Còn ai nữa nào? Bác Trufflehunter, tôi biết bác rất muốn đi nhưng bác lại không được nhanh nhẹn cho lắm. Cũng không phải là ông đâu, tiến sĩ Cornelius ạ. - Tôi không đi đâu. - Nikabrik nói. - Với sự có mặt của cả con người lẫn các loài vật khác, ở đây cần phải có một người lùn ở lại để xem những người lùn có được đối xử công bằng không. - Vòng sắt và sấm sét! - Trumpkin giận dữ kêu lên. - Sao có thể nói như thế với đức vua? Tâu bệ hạ, để thần đi. - Nhưng tôi nghĩ ông không tin vào cái tù và cơ mà? - Caspian hỏi. - Tâu bệ hạ, thần vẫn nghĩ vậy. Nhưng có thể làm gì được cơ chứ? Thần có thể bị chết vì bị một con ngỗng dại đuổi cũng như có thể chết ở đây. Người là đức vua của thần và thần biết sự khác nhau giữa việc đưa ra lời khuyên và việc chấp hành mệnh lệnh. Bệ hạ đã nghe ý kiến của thần, bây giờ là lúc thần phải thi hành thượng lệnh. - Tôi sẽ không bao giờ quên điều này, Trumpkin ạ. - Caspian nói. - Vậy hãy cử Pattertwig và ông đi. Khi nào thì tôi sẽ thổi tù

https://thuviensach.vn

và đây? - Thưa bệ hạ, xin hãy đợi đến lúc mặt trời mọc. - Tiến sĩ Cornelius nói. - Đó là khoảng thời gian có tác động đến việc vận hành Pháp Thuật Trắng. Vài phút sau Pattertwig đi vào và được nghe mọi người giải thích rõ về nhiệm vụ của sóc. Bởi vì chú ta, cũng như nhiều con sóc khác có thừa can đảm, nhiệt tình, năng lượng, phấn khích và cả sự tinh quái (không nói quá đâu) chú ta chẳng muốn nghe cho ra đầu ra đũa mà nóng lòng muốn đi ngay lập tức. Có một sự phân công rõ ràng, chú sóc sẽ đi đến Cột Đèn trong khi Trumpkin đi một đoạn đường ngắn hơn xuống mạn cửa sông. Sau một bữa ăn vội vã cả hai lên đường cùng với lời cảm ơn thành thật và những lời chúc phúc của nhà vua, bác lửng và tiến sĩ Cornelius.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 55

V

à thế là, - Trumpkin nói, (như bạn có thể nhận ta chú lùn này chính là người kể lại tất cả những câu chuyện trên cho bốn anh em nghe trong lúc họ ngồi trên bãi cỏ trong đại sảnh đổ nát của lâu đài Cair Paravel), - và thế là tôi cho một hay hai mẩu bánh mỳ khô vào túi áo, bọc lại tất cả vũ khí trừ một con dao găm và đi vào rừng từ lúc tinh mơ. Tôi cứ đi như thế trong vòng mấy giờ liền thì nghe vang lên một âm thanh mà tôi chưa bao giờ thấy kể từ ngày sinh ra đời. Này, tôi sẽ không bao giờ quên được đâu. Cả không gian tràn ngập tiếng vọng của nó, vang rền như tiếng sấm nhưng ngân dài hơn, ngọt ngào, trong lành như tiếng nhạc trên mặt nước nhưng đủ mạnh để làm rừng cây chao đảo. Thế là tôi bụng bảo dạ: "Này, nếu không phải là tiếng tù và thì cứ gọi tớ là đồ thỏ đế đi!" Vài giây sau tôi tự hỏi tại sao vua lại không thổi tù và sớm hơn... - Lúc ấy khoảng mấy giờ? - Edmund hỏi. - Khoảng từ 9 giờ đến 10 giờ. - Trumpkin nói. - Đó là lúc chúng tôi đang ngồi ở sân ga xe lửa! - Cả bốn đứa đồng thanh nói, đứa nọ nhìn đứa kia, mắt ngời sáng. - Xin hãy kể tiếp đi ạ. - Lucy giục chú lùn. - Phải, như thôi đã nói, tôi lấy làm ngạc nhiên nhưng thôi phải tiếp tục vắt chân lên cổ mà chạy. Tôi cứ đi nhanh như thế suốt đêm và rồi khi ngày bắt đầu hửng lên, cứ như thể tôi cũng không khôn ngoan gì hơn khổng lồ, tôi liều mạng đi tắt qua một khu vực trống trải để ra nhánh sông lớn và đã bị chộp ở đây. Không phải bởi một đội quân mà bởi một thằng ngốc già vênh váo được giao canh gác một lâu đài nhỏ là đồn lũy cuối cùng của Miraz ở gần biển. Tôi không cần nói với quý vị là chúng chẳng moi gì được ở tôi, bởi vì tôi là một người lùn và như thế là đủ. Tôm và kẹo que! Cái thằng đồn trưởng ấy đúng là một thằng đại ngốc chỉ được cái vênh váo. Bất cứ ai cũng sẽ dẫn tôi đi qua đây. Nhưng chẳng có gì khiến hắn yên tâm hơn việc giải quyết tôi gọn nhẹ: bằng cách tống tiễn tôi đến chỗ ma quỷ với đầy đủ nghi thức. Và lúc ấy tiểu thư này (ông gật đầu với Susan) đã bắn tên đi - đó là một phát tên tuyệt đẹp. Tôi cần

https://thuviensach.vn

phải nói cho quý vị biết thế... và bây giờ chúng ta ở đây. Không còn con dao găm nữa bởi vì tất nhiên bọn chúng đã tước mất rồi! - Người lùn dốc tàn thuốc ra khỏi tẩu và mồi một tẩu thuốc khác. - Thánh Scott vĩ đại! - Peter thốt lên. - Đấy là cái tù và - cái tù và của em, Su ạ. Chính nó đã kéo chúng ta ra khỏi ghế ngồi ở sân ga sáng hôm qua! Anh khó lòng tin nổi chuyện này, dù nó hoàn toàn khớp với nhau. - Em không hiểu tại sao anh lại không tin, - Lucy nói, trong khi anh vẫn tin vào các phép màu. Chúng phải có nhiều câu chuyện nói về các phép thuật buộc con người ta phải rời khỏi chỗ của mình - ra khỏi một thế giới này để bước vào một thế giới khác - hay sao? Em muốn nói khi một pháp sư trong truyện Ngàn lẻ một đêm gọi một vị thần nào đó thì ông thần này bao giờ cũng hiện lên đấy thôi. Chúng ta nhất định phải đến, chỉ đơn giản thế thôi. - Phải, - Peter nói, - anh cho rằng cái điều làm cho nó có vẻ kỳ lạ chính là trong những câu chuyện ấy bao giờ cũng có một ai đó trong thế giới chúng ta cầu cứu. Không một ai thật sự thấy rõ các vị ấy từ đâu đến. - Thế thì bây giờ chúng ta được biết một vị thần có cảm giác như thế nào. - Edmund nói với một tiếng cười thích chí. - Chao ôi! Cũng có chút bực mình khi biết chúng ta có thể bị lôi đi như thế này. Thế còn tệ hơn là cái điều mà bố nói về việc sống nhờ vào ơn huệ của điện thoại. - Nhưng chúng ta muốn có mặt ở đây, đúng không nào, - Lucy hỏi, - nếu như Aslan cần đến chúng ta. - Còn bây giờ, - chú lùn xen vào, - chúng ta sẽ làm gì? Tôi cho rằng tốt nhất là tôi nên quay về chỗ vua Caspian báo lại là chẳng có sự giúp đỡ nào cả. - Không có sự giúp đỡ ư? - Susan xen vào. - Nó đã có tác dụng. Chúng tôi đã đến đây. - Hừm, hừm... à phải, chắc chắn rồi. Tôi thấy rồi. - Chú lùn nói, cái tẩu lại tắt ngúm (dù sao thì ông cũng khiến cho mình bận rộn luôn tay với việc thông tẩu thuốc). - Nhưng... phải. Tôi muốn nói... - Nhưng ông không nhận ra chúng tôi là ai sao? - Lucy la toáng lên. - Ông thật ngốc quá đi. - Tôi cho rằng quý vị là bốn đứa trẻ bước ra từ những huyền thoại xưa cũ. - Trumpkin nói. - Tất nhiên tôi rất vui mừng khi được gặp quý vị. Thật thú vị, đúng thế. Nhưng... thôi đừng phật lòng nhé... - và ông ta lại lúng búng trong miệng một lúc. - Đừng quanh co nữa, cứ nói toạc ra cái điều ông định nói đi. - Edmund nói. - Vâng... đừng bực bội. - Chú lùn lẩm bẩm. - Nhưng quý vị biết đấy, đức vua,

https://thuviensach.vn

bác lửng Truffehunter và tiến sỹ Cornelius trông đợi - phải, nếu các vị hiểu tôi muốn nói gì - vào một sự giúp đỡ. Nói một cách khác tôi nghĩ họ hình dung quý vị là những chiến binh vĩ đại. Nói thật tình chúng tôi cũng rất yêu các cháu nhỏ, thật thế... nhưng chả là vào lúc này, giữa lúc nước sôi lửa bỏng của một cuộc chiến... nhưng tôi chắc quý vị hiểu... - Ông muốn nói ông nghĩ chúng tôi chỉ là mấy nhãi nhép vô tích sự? - Edmund nói, mặt đỏ gay đỏ gắt. - Làm ơn... xin quý vị đừng mếch lòng. - Chú lùn cắt ngang. - Tôi xin đoan chắc... những người bạn nhỏ thân yêu của tôi... - Nhỏ? Cái từ này ở miệng ông có nghĩa quá lớn đấy. - Edmund nói, nhảy dựng lên. - Tôi cho là ông không tin là chúng tôi đã thắng trong trận Beruna. Phải, ông cứ nói trắng ra cái điều ông muốn nói về chúng tôi, bởi vì tôi biết... - Thôi nào, không việc gì phải mất bình tĩnh, Ed. - Peter nói. - Hãy vào trong kho báu trang bị cho ông ta vũ khí thích hợp và cho cả chúng ta nữa, sau đó hãy nói chuyện như những người lớn. - Em còn chưa rõ điểm này. - Edmund bắt đầu thấy Lucy đã nói thầm vào tai nó. - Chẳng phải tốt hơn nếu chúng ta làm theo lời anh Peter sao. Anh ấy lại là vị vua tối cao, anh cũng biết rõ còn gì. Em nghĩ anh ấy có một ý nào đó. Edmund đồng ý ngay và cùng với ngọn đuốc chạy bằng pin cả bốn anh em cùng với ngọn đuốc chạy pin cả bốn anh em cùng Trumpkin đi xuống thang vào kho châu báu vừa tối vừa lạnh lẽo và đầy bụi bẩn. Mắt chú lùn sáng lên khi nhìn thấy bao nhiêu là báu vật nằm trên kệ (mặc dầu ông phải kiễng chân lên mới nhìn thấy một phần) và ông lẩm bẩm một mình: - Không bao giờ được để cho Nikabrik biết điều này, không bao giờ! Họ dễ dàng tìm thấy một bộ áo giáp cùng gươm, mũ trụ, khiên, cung và một bao đựng tên, phù hợp với chiều cao của một người lùn. Mũ trụ bằng đồng có dát những viên hồng ngọc và chuôi gươm bằng vàng. Trumpkin chưa bao giờ nhìn thấy mà cũng chưa bao giờ mang trên người những vật nhẹ là thế mà lại giá trị đến thế. Bọn trẻ cũng tự trang bị cho mình áo giáp và mũ trụ; một thanh gươm và một cái khiên cho Edmund, cung và tên cho Lucy. Peter và Susan thì đã có sẵn những món quà của mình. Khi bọn trẻ lên cầu thang, nai nịt gọn gàng trong những bộ áo giáp, chúng đã có cái dáng vẻ và cảm xúc gần gũi với người Narnia hơn và ít đi cái chất của học trò người Anh hơn. Hai anh em trai tụt lại sau một

https://thuviensach.vn

chút, rõ ràng là đang bàn tính một kế hoạch gì đó. Lucy nghe Edmund nói: - Không, hãy để em làm việc này. Ông ta sẽ cảm thấy bẽ mặt hơn nếu em thắng và chúng ta cũng đỡ mất thể diện hơn nếu em thua. - Được thôi, Ed. - Peter đồng ý. Khi họ đi ra bên ngoài, Edmund quay sang chú lùn với một vẻ tao nhã, uy nghiêm của một ông vua và nói: - Tôi có một vài điều kiện muốn thưa cùng ông. Bọn trẻ con chúng tôi thường không có dịp gặp gỡ một chiến binh vĩ đại như ông. Chẳng hay ông có vui lòng đấu kiếm thuật cùng tôi không? Đó sẽ là một điều hết sức hợp lý. - Nhưng mà anh bạn ạ, - Trumpkin nói, - đao kiếm không kiêng dè ai đâu. - Tôi biết. Và tôi cũng biết cách không bao giờ quá gần ông; còn ông chắc sẽ đủ thông minh để tước vũ khí của tôi mà không làm tổn thương đến tôi. - Đây là một trò chơi nguy hiểm. - Trumpkin nói. - Nhưng vì cậu đã nói thế thì tôi sẽ cố thử một vài hiệp xem sao. Hai thanh gươm cùng vung lên một lượt, ba đứa còn lại nhảy ra khỏi đài đúng xem. Đó là một cuộc đấu kiếm đáng xem, nó không giống như những trận đánh ngu xuẩn mà bạn chứng kiến với những thanh kiếm to bản trên sân khấu đâu. Cũng không giống như một cuộc đấu kiếm mà đôi lúc bạn đã được xem. Đây là cuộc đấu ra trò, thật sự. Mục tiêu chính là đâm mũi kiếm vào chân đối phương bởi vì nó không có gì bảo vệ. Khi đối phương đâm kiếm vào chân bạn, bạn phải phóng lên sao cho cú đánh sạt dưới chân. Điều này tạo cho chú lùn một lợi thế bởi vì Edmund cao hơn nên bao giờ cũng phải cúi xuống để đánh. Tôi không nghĩ là Edmund có cơ hội chiến thắng nếu nó chiến đấu với Trumpkin vào 24 giờ trước. Nhưng không khí ở Narnia rất tốt đối với nó kể từ lúc chúng đặt chân đến hòn đảo. Vào lúc này không khí hào hùng của những trận đánh ngày xưa lại dội về, cánh tay và những ngón tay của nó vẫn ghi nhớ kỹ năng cần thiết. Nó từng là vua Edmund mà. Hai chiến binh xoay tròn thành một vòng, đâm hết nhát kiếm này đến nhát kiếm khác và Susan (người không bao giờ tiếp thu được cái loại hình nghệ thuật đánh nhau này) kêu la luôn miệng: - Ôi trời, xin hãy cẩn thận, cẩn thận! Sau cùng, nhanh như không ai (trừ những người biết rõ về kiếm thuật như Peter chẳng hạn) có thể nhìn thấy điều đó xảy ra như thế nào, Edmund xoay thanh kiếm thành một vòng và thanh gươm của chú lùn rơi xoảng một cái xuống đất. Trumpkin đứng giơ tay lên trời như bạn vẫn

https://thuviensach.vn

làm sau khi để rơi mất cái chày đánh bóng trong crickê. - Không có vấn đề gì... tôi hy vọng thế... người bạn nhỏ thân yêu ạ! - Edmund nói, thở hổn hển một chút, đoạn cho thanh kiếm vào bao. - Tôi thấy rồi. - Trumpkin nói giọng khô khan. - Cậu biết một mánh mà tôi chưa học được. - Đúng thế, - Peter nói, - kiếm sĩ tài ba nhất trên đời cũng có thể bị rơi kiếm bởi một đường kiếm mới lạ đối với ông ta. (Tôi nghĩ đó cũng là một điều công bằng, cũng phải tạo cho Trumpkin một cơ hội hiểu ra một cái gì đó.) Ông vui lòng bắn cung với em gái tôi chăng? Ông cũng biết là không có mánh lới gì trong nghệ thuật bắn cung. - Ôi, quý vị lại khéo đùa nữa rồi. - Chú lùn nói. - Tôi bắt đầu thấy rõ rồi. Cứ làm như tôi không biết rõ cô ấy bắn cung như thế nào sau những chuyện đã xảy ra sáng hôm qua ấy. Nhưng thôi cũng được, để tôi thử xem sao. Ông nói bằng một giọng dửng dưng nhưng đôi mắt lại sáng lên bởi vì Trumpkin vốn nổi tiếng là một thiện xạ trong những người của mình. Cả năm người đi ra ngoài sân. - Đích bắn là ở đâu? - Peter hỏi. - Em nghĩ quả táo treo trên bờ tường kia có thể là đích nhắm tới được đấy. - Ngon ăn thôi, cô bé, - Trumpkin đáp. - Cô muốn nói cái quả màu vàng ở giữa cổng phải không? - Không, không. - Susan đáp. - Quả táo đỏ trên cao kia kìa - ở trên lỗ châu mai. Chú lùn xịu mặt xuống. “Trông nó giống một trái sêry hơn là một quả táo.” - Ông lẩm bẩm nhưng không dám nói to. Họ tung đồng xu lên trời để phân định xem ai bắn trước, (đó là một điều hết sức thú vị đối với Trumpkin, ông chưa từng trông thấy một đồng xu tung lên trời bao giờ) và Susan là người bắn sau. Các cung thủ đứng trên bậc thềm cao nhất. Ai cũng có thể nhìn thấy từ cái cách chú lùn lấy tư thế và giương cung lên mà biết rằng ông hiểu chuyện mình đang làm. Dây cung kêu tách. Đó là một phát tên rất tuyệt. Quả táo nhỏ dường như run rẩy khi mũi tên sượt qua và một chiếc lá xoay tròn xoay tròn rơi xuống. Đến lượt Susan bước lên bậc thềm trên cùng và kéo dây cung. Nó không háo hức với cuộc so tài như Edmund, không phải bởi vì nó nghi ngờ khả năng bắn trúng đích mà bởi vì Susan có một trái tim quá nhân hậu nên nó ghét cái việc chiến thắng người đã bị thua một lần. Chú lùn chăm chú nhìn trong lúc nó kéo dây cung đến gần mang tai. Một giây sau với một tiếng bịch nhẹ nhàng mà họ có thể nghe thấy trong không gian tuyệt đối yên tĩnh, quả táo có mũi

https://thuviensach.vn

tên của Susan cắm chính giữa rơi lên bãi cỏ. - Làm tốt lắm, Su! - Mấy đứa khác kêu lên. - Thật ra không tốt hơn phát tên của ông đâu. - Susan nói với chú lùn. - Tôi nghĩ mũi tên của ông bay như gió thoảng vậy. - Không đâu, không phải như vậy. Xin đừng nói với tôi như thế. Tôi biết tôi đã hoàn toàn bị đánh bại. Thậm chí tôi cũng không muốn viện cớ là vết thương mới đây của tôi bỗng nhói lên một cái trong khi tôi đưa cánh tay ra sau. - Thế ra ông bị thương ư? - Lucy hỏi. - Đâu đưa cho tôi xem nào? - Không phải là cái gì để cho một cô bé xem. - Trumpkin nói, đoạn ông tự trách mình. - Đấy, tôi lại nói năng như một thằng ngốc nữa rồi. Tôi cho rằng rất có thể cô là một bác sỹ phẫu thuật tài ba, cũng như anh trai cô là một tay kiếm có hạng và chị cô là một nhà thiện xạ. Ông ngồi xuống một bậc thềm, cởi áo giáp ra rồi cởi chiếc áo sơ mi bên trong để lộ một cánh tay lông lá có bắp thịt (khá cân đối) như một thủy thủ dù nó không lớn hơn cánh tay của một đứa trẻ. Vết thương trên vai được băng bó vụng về, Lucy gỡ cái băng ra. Bên dưới lớp băng, vết thương khá sâu và đã sưng tấy. - Ôi, ông già Trumpkin đáng thương, - Lucy nói, - sao lại để vết thương nhiễm trùng như thế này? - Rồi cô bé cẩn thận nhỏ vào vết thương một giọt thuốc từ cái lọ kim cương. - Trời ơi! Cô làm cái gì đấy? - Trumpkin hỏi. Nhưng vì ông quay đầu đi chỗ khác lại nheo mắt và lắc lắc chòm râu rậm nên ông không nhìn thấy vai của mình. Ngay lập tức ông cảm thấy cái đau dịu lại như không hề có vết thương. Ông bèn đưa cả cánh tay và cử động các ngón tay ở những vị trí khó khăn như bạn vẫn làm khi cố với một vật gì đó ngoài tầm tay của mình. Sau đó ông vung tay, giơ lên, thử các cơ bắp và cuối cùng thì vừa nhảy tưng tưng vừa la oai oái: - Khổng lồ và quỷ Juniper! Vết thương lành hẳn rồi. Ngon lành như một cánh tay mới. - Chú lùn bật ra một tràng cười tai quái vả nói. - Trời đất, tôi đã làm cho mình trở thành một tên đại ngốc như một thằng lùn có thể lâm vào. Tôi hy vọng mọi người không giận. Bổn phận khiêm tốn của tôi với các bậc đế vương là những lời nói này. Xin cảm ơn đã cứu sống tôi, chữa lành vết thương cho tôi, đãi tôi một bữa sáng và dạy cho tôi một bài học. Bọn trẻ đều nói mọi chuyện không có gì phải ầm ĩ và nói qua chuyện khác. - Bây giờ, - Peter nói, - nếu ông tin tưởng chúng tôi... - Tôi tin, tôi tin. - Chú lùn Đỏ nói. - Thế thì việc chúng ta cần làm đã rõ ràng,

https://thuviensach.vn

cụ thể hơn. Chúng ta phải tham gia vào đạo quân của vua Caspian ngay. - Và sớm chừng nào tốt chừng nấy. Vì sự ngu ngốc của tôi mà chúng ta đã bỏ phí mất một giờ quý báu. - Con đường mà ông đi mất hai ngày. - Peter nói. - Về phía chúng tôi... tôi muốn nói chúng tôi không thể đi bộ cả ngày lẫn đêm như người lùn các ông. - Sau đó quay sang các em, nó nói tiếp. - Cái mà Trumpkin gọi là Gò Đôi rõ ràng là nơi Bàn Đá. Các em có nhớ là từ đây đến chỗ khúc sông cạn Beruna cũng chỉ hết nửa ngày có khi còn ít hơn, phải không? - Chúng tôi gọi nó là cầu Beruna. - Trumpkin nói. - Thời chúng tôi còn chưa có cầu. Và như vậy từ Beruna xuống đây có phải mất thêm một ngày nữa. Chúng ta thường về nhà vài giờ uống trà ngày thứ hai một cách dễ dàng. Nếu cố gắng đi nhanh có thể chúng ra chỉ mất khoảng một ngày rưỡi thôi. - Nhưng nhớ là bây giờ chỉ có toàn là rừng rậm, - Trumpkin nói, - và khắp nơi còn có kẻ thù nữa. - Coi nè, - Edmund lên tiếng, - chúng ta có cần đi lại đúng con đường mà người bạn nhỏ thân yêu của chúng ta đã đến không? - Xin đừng nói thế bệ hạ, nếu người còn yêu thương tôi. - Chú lùn nói. - Được thôi, - Edmund chưa buông tha, - tôi có thể gọi ông là D.L.F 1 được không? - Thôi đi Edmund, - Susan nhắc em trai, - đừng trêu ghẹo ông ấy. - Được thôi, chú... tôi muốn nói bệ hạ. - Trumpkin nói với một tràng cười gượng gạo. - Một lời giễu cợt không làm người ta hề hấn gì. (Sau đó bọn trẻ thường gọi ông là D.L.F cho đến lúc chúng gần như quên mất nguồn gốc của biệt danh đó.) - Như tôi đã nói, - Edmund tiếp tục, - chúng ta không cần đi qua con đường đó. Tại sao chúng ta không bơi thuyền lên một chút về hướng nam cho đến khi ta đến nhánh sông Nước Thủy Tinh rồi bơi thuyền ngược lên? Nhờ vậy chúng ta sẽ đi lên từ phiá sau đồi Bàn Đá, và chúng ta sẽ an toàn một khi chúng ta ở ngoài biển. Nếu khởi hành ngay, ta có thể đến thượng nguồn Nước Thủy Tinh trước khi trời tối, có một vài giờ ngủ cho lại sức và có mặt ở chỗ Caspian vào lúc trời sáng. - Cũng cần phải thông thuộc đường bờ biển. - Trumpkin nói. - Mà không ai trong chúng ta biết gì về Nước Thủy Tinh. - Còn thức ăn thì sao? - Susan hỏi. - Chúng ta sẽ hái một ít táo. - Lucy nói. - Bây giờ đi hái táo đi. Chúng ta còn chưa làm gì mà đã mất toi gần hai ngày rồi còn gì. - Dù sao thì cũng không ai lấy mũ của tôi để đựng cá nữa. - Eddmund nói. Họ dùng mấy cái áo mưa như một

https://thuviensach.vn

cái túi để đựng táo. Sau đó tất cả uống no một bụng nước giếng (bởi vì họ sẽ không gặp một nguồn nước ngọt nào nữa cho đến khi họ đến được nhánh sông) rồi tất cả xuống thuyền. Bọn trẻ buồn bã khi rời xa Cair Paravel, dù cho nó chỉ là một đống đổ nát thì chúng cũng đã bắt đầu coi nó như nhà mình. - D.L.F cầm lái sẽ tốt hơn, - Peter chỉ đạo, - Ed và tôi mỗi người cầm một mái chèo. Hượm đã. Tốt nhất chúng ra hãy cới áo giáp ra, trời đã bắt đầu nóng lên rồi. Các cô gái ngồi ở đuôi thuyền chỉ đường cho D.L.F bởi vì ông ấy không biết đường. Tốt nhất ông hãy lái ra xa bờ một chút cho đến khi chúng ta đi qua hòn đảo này. Chẳng bao lâu sau bãi biển xanh biếc rợp bóng những hàng cây của hòn đảo nhỏ đã xa dần, những cái vịnh nhỏ, doi đất đã bắt đầu có vẻ đẹp hơn, con thuyền trồi lên, thụp xuống trên những lớp sóng mấp mô nhẹ nhàng. Biển bắt đầu phình to hơn, to hơn chung quanh họ. Khoảng nước ở xa xanh như ngọc, khoảng nước ở gần thuyền thì có màu xanh lá cây và nổi bọt. Mọi thứ đều nghe như có mùi muối mặn, chẳng có một âm thanh gì ngoài tiếng sóng biển, tiếng nước vỗ ì oạp vào hai bên mạn thuyền, tiếng quạt nước của mái chèo và tiếng xóc lạch cạch của cọc chèo. Mặt trời mỗi lúc một nóng rát hơn. Lucy và Susan vui sướng ngồi ở hai mũi cúi ra ngoài mạn thuyền cố thò tay xuống nước nhưng không được. Nước trong như lọc có thể nhìn thấy lớp cát tinh khôi, nhạt màu thỉnh thoảng có điểm những vạt tảo biển màu tím. - Cũng giống như ngày xưa, - Lucy nói, - các anh chị có nhớ chuyến đi của chúng ta tới Terebinthia... rồi Galma... Bảy Đảo... và Quần đảo Đơn Côi nữa? - Có, chị còn nhớ, nhớ cả con tàu lớn của chúng ta là Splendor Hyaline với cái đầu thiên nga ở mũi tàu, đôi cánh chạm trổ kéo ra sau dài đến nửa lưng tàu. - Còn những cánh buồm bằng lụa và những cái đèn lồng ở đuôi tàu nữa. - Và những bữa tiệc trên boong cùng một dàn nhạc. - Mọi người còn nhớ cái lần chúng ta đưa các nhạc công lên trên cột buồm thổi sáo và nhờ thế chúng ta có một thứ âm nhạc từ trên trời vọng xuống không? Lúc này Susan cầm lấy mái chèo thay cho Edmund để cho nó có thể ngồi gần Lucy nghỉ một lát. Thuyền đã qua khỏi đảo và bây giờ vào gần bờ hơn - tất cả chỉ có rừng cây và một không khí hoang vắng. Bọn trẻ hẳn sẽ cho là nơi này rất đẹp nếu chúng không nhớ rằng có một thời bãi biển này trải rộng đầy nắng gió, trên bến dưới thuyền

https://thuviensach.vn

nhộn nhịp biết bao nhiêu. - Chà! Chèo thuyền cũng là một việc vất vả phải biết. - Peter vừa thở hổn hển vừa nói. - Em có thể chèo một lúc không? - Lucy hỏi. - Mái chèo nặng quá đối với em. - Nó đáp giọng cộc lốc không phải vì bực bội mà bởi vì không còn sức để nói nữa. ---------- D.L.F - viết tắt của Dear Little Friend, có nghĩa là người bạn nhỏ thân yêu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 56

S

usan và hai đứa con trai mệt bã người với việc chèo thuyền trước khi chúng vòng qua mũi đất cuối cùng và bắt đầu ngược lên Nước Thủy Tinh. Đầu Lucy đau như búa bổ vì hàng giờ ngồi dưới mặt trời nóng bỏng và vì cái ánh chói chang từ mặt biển hất lên. Cả đến Trumpkin cũng chỉ mong sao cho chuyến đi kết thúc. Cái ghế ông ngồi để lái thuyền làm cho một người đàn ông bình thường chứ không phải cho một người lùn, đôi bàn chân ông không thể chạm xuống sàn thuyền và bất cứ ai cũng hiểu là ngồi trong tư thế như thế thì khó chịu như thế nào dù là chỉ trong 10 phút thôi. Khi cả bọn đã mệt thì tinh thần của họ cũng xuống. Cho đến lúc ấy bọn trẻ mới chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để đến chỗ Caspian. Bây giờ chúng bắt đầu suy nghĩ xem chúng sẽ làm gì khi tìm thấy cậu bé hoàng tử và làm cách nào để giúp một nhúm người lùn cùng thú rừng đánh thắng một đội quân hùng hậu, chính quy. Hoàng hôn bắt đầu buông xuống khi họ chậm rãi lái con thuyền lên khúc lượn của nhánh sông Nước Thủy Tinh – bóng tối nhiều hơn ánh sáng khi thuyền bơi vào khúc sông hẹp, nơi hai bờ sông chạy vào gần nhau hơn và những hàng cây hai bên bờ sông chụm đầu vào nhau làm thành một cái cổng vòm trên đầu du khách. Nơi đây quá đỗi yên tĩnh, tiếng sóng biển đã tắt dần sau lưng họ; mọi người thậm chí còn có thể nghe được tiếng róc rách của các dòng suối ở rất xa tìm đường nhập vào dòng sông Nước Thủy Tinh. Cuối cùng họ lên bờ, quá mệt mỏi để cố gắng nhóm lên một đống lửa và thậm chí một bữa tối chỉ có táo (dù hầu hết mọi người cảm thấy rằng họ không bao giờ muốn thấy một quả táo nào nữa) có vẻ cũng còn tốt hơn là đi câu cá hoặc bắt một con gì đó. Sau một hồi trệu trạo nhai táo trong im lặng, mọi người nằm bên nhau trên lớp rêu và lá khô giữa bốn cây sồi lớn. Tất cả mọi người, trừ Lucy, đặt lưng xuống là ngủ thiếp ngay đi. Cô bé - không mất sức như nhưng người khác – thì đợi mãi giấc ngủ vẫn không đến cho.Với lại nó cũng quên điều này cho đến khi nghe tiếng ngáy pho pho của

https://thuviensach.vn

chú lùn. Nó biết một trong những cách tốt nhất để dỗ ngủ là đừng cố buộc mình ngủ mà cứ mở to mắt ra mà nhìn. Qua kẽ hở giữa bụi dương xỉ diều hâu và các cành cây nó có thể nhìn thấy một vạt nước của nhánh sông và mảnh trời xám đen bên trên. Rồi một ký ức xa xưa thức dậy và nó lại thấy, sau bao nhiêu năm qua, những vì sao sáng của Narnia. Có một thời nó từng biết những vì sao này rõ hơn là những vì tinh tú trong thế giới của chúng ta bởi vì với tư cách là một nữ hoàng ở Narnia nó đi ngủ muộn hơn một đứa trẻ ở Anh nhiều. Đây là những ngôi sao ấy – ít nhất thì cũng là ba chòm sao có thể nhìn thấy từ chỗ nó nằm: Con Tàu, Cái Búa và Con Báo.”Bạn báo già thân yêu,” nó vui vẻ thì thầm với những vì sao xa xôi cuối chân trời. Thay vì thiu thiu ngủ, càng lúc nó lại càng tỉnh như sáo – đó là một đêm kỳ lạ như thể đang mơ trong lúc tỉnh. Dòng sông trở nên sáng hơn. Nó biết rằng có một mặt trăng trong đáy nước dù nó không thấy mặt trăng đâu. Bây giờ nó lại có cảm giác như cả khu rừng đang thao thức cùng như chính nó. Khó có thể lý giải tại sao nó làm như vậy, chỉ biết rằng nó nhanh nhẹn ngồi dậy đi xa một đoạn khỏi chỗ mọi người dừng chân. - Cảnh vật thật nên thơ. – Lucy thì thầm một mình. Trời đêm mát lạnh và trong lành, một mùi thơm thoang thoảng khắp nơi. Ở đâu đó nghe như rất gần nó đón bắt được nốt nhạc dạo đầu trong vắt của một con họa mi nhưng cứ như thể ngỡ ngàng với tiếng chim hót của chính mình chim ngừng lại một chút rồi lại cất tiếng hót. Đêm như hửng lên một chút ở phía trước. Lucy đi về phía có ánh sáng, đến một nơi cây cối mọc thưa thớt hơn, đổ xuống đất từng mảng hoặc cả một vũng trăng, nhưng ánh trăng và những cái bóng lẫn vào nhau làm cho bạn khó lòng phân biệt rõ cái gì với cái gì. Cũng lúc đó thì con chim họa mi cuối cùng cũng hài lòng với giọng hót của mình tuôn ra một khúc nhạc say sưa, trọn vẹn. Đôi mắt Lucy đã bắt đầu quen với bóng tối, nó phân biệt những hàng cây chung quanh được rõ hơn. Một mong muốn xa xưa về cái thời cây cối cũng có thể nói chuyện được lại trở về với nó. Lucy biết chính xác làm mỗi một loài cây đều có thể nói chuyện chỉ cần nó biết cách đánh thức dậy và nhận ra được loại người mà cây đó mô phỏng theo. Lucy nhìn một cây bulô bạc: nó có giọng nói rì rào, êm ái và trông như một thiếu nữ mảnh dẻ với mái tóc màu hạt dẻ xõa xuống mặt – một cô gái thích nhảy

https://thuviensach.vn

múa. Nó nhìn cây sồi: một ông già mắt mày nhăn nheo nhưng tốt bụng với những túm râu và bướu trên mặt và trên cánh tay; tóc mọc ra ở cả những cái bướu nữa. Nó nhìn lên một cây sồi đại thụ nơi nó đang đứng. Ái chà - đây là một cái cây đẹp nhất trong rừng. Một vị nữ thần duyên dáng, vừa dịu dàng vừa đường bệ. - Ôi cây ơi, cây ơi, cây ơi! – Lucy nói.(Dù nó không định nói chút nào.) – Ôi cây ơi hãy thức dậy, thức dậy đi. Mọi người có nhớ không? Có còn nhớ tôi không? Mộc tinh và hoa tinh hãy thức dậy và đến với tôi đi. Mặc dù không có một ngọn gió, lá cây vẫn xào xạc chung quanh cô bé. Tiếng xào xạc chính là ngôn ngữ của các loài cây. Con chim họa mi ngừng hót như thể cũng để tai lắng nghe. Lucy cảm thấy rằng bất cứ lúc nào nó cũng có thể hiểu được điều cây cối muốn nói. Nhưng cái thời khắc ấy đã không đến, tiếng xao xác lặng đi. Con chim lại bắt đầu bài hát của nó. Thậm chí trăng sáng tỏ mà khu rừng trông vẫn có vẻ tôi tối. Tuy vậy, Lucy có cảm tưởng (giống như bạn cố gắng nhớ một cái tên hay một khoảng khắc nào đó, nó đã gần hiện lên trong đầu bạn nhưng rồi nó lại biến mất vào lúc ấy) như nó đã để vuột mất một cái gì: tựa hồ nó đã nói với cây cối chỉ một phần tư giây sớm hơn hoặc muộn hơn hoặc giả đã viện đến mọi từ gần gần đúng chỉ chừa lại cái từ đúng duy nhất ấy; hoặc cũng có thể là nó dùng đúng một từ mà từ đó lại sai. Bất thình lình nó cảm thấy mệt rã rời.Nó quay về chỗ cắm trại, nằm xen vào giữa Peter và Susan rồi chỉ trong vòng một hai phút đã ngủ say. Không khí buồn tẻ và lạnh lẽo đánh thức cả bọn vào sáng hôm sau, cùng với ánh sáng màu tro lọc qua những tán lá (bởi vì mặt trời còn chưa mọc) mọi thứ đều ẩm ướt và u ám. - Lại táo!- Trumpkin nó với một nụ cười rầu rĩ. – Tôi dám nó là các vị vua và nữ hoàng cổ đại này không ăn quá tiêu chuẩn. Cả bọn đứng dậy, vặn người , nhìn quanh quất. Cây cối mọc dày và họ không thấy một khoảng trống nào dù chỉ vài mét ở bốn phía chung quanh. - Tôi chắc rằng các vị vua chúa biết rõ đường đi nước bước chứ? – Chú lùn hỏi. - Tôi thì không. – Susan lắc đầu. – Tôi chưa bao giờ đi vào khu rừng cây. Trên thực tế tôi cho rằng chúng ta nên đi đường sông. - Còn anh thì nghĩ là em nên nói điều đó đúng lúc. - Peter nói, với một sự gay gắt có thể tha thứ được. - Ồ, đừng chú ý đến chị ấy. – Edmund nói.- Chị ấy bao giờ cũng như một cái mền ướt ấy mà. Anh Peter, anh có mang la bàn đi ấy

https://thuviensach.vn

chứ? Nếu vậy thì chúng ta ổn rồi. Cứ việc đi thẳng theo hướng tây bắc – ngang qua con sông nhỏ này, chính là cái mà các ông gọi là – cái gì nhỉ? - Anh biết. – Peter nói. – Đó là ngã ba sông hoặc là chỗ khúc sông cạn Beruna hoặc là cầu Beruna như D.L.E vẫn gọi. - Đúng thế. Đi ngang qua đó rồi ngược lên đồi và thế là chúng ta đã ở Bàn Đá (Gò Đôi – em muốn nói như thế) vào lúc 8 hoặc 9 giờ sáng. Em hy vọng vua Caspian sẽ đãi chúng ta một bữa sáng đúng nghĩa. - Chị hy vọng là em đúng, - Susan bảo em trai, - sao chị chẳng nhớ được chuyện gì hết. - Đó là cái dở nhất của bọn con gái. – Edmund bảo Peter và chú lùn. – Họ chẳng bao giờ mang một tấm bản đồ trong đầu. - Đó là vì trong đầu chúng em còn có cái gì khác. – Lucy xen vào. Đầu tiên mọi việc diễn ra xem chừng rất thuận lợi. Thậm chí bọn trẻ còn nghĩ chúng đang bước đi trên lối cũ; nhưng nếu bạn biết một điều gì đó về rừng cây bạn sẽ hiểu rằng người ta bao giờ cũng tìm ra những lối mòn tưởng tượng. Nó biến mất sau khoảng 5 phút và rồi bạn nghĩ là bạn đã tìm ra một con đường khác (và hy vọng nó không phải là một con đường khác mà chính là con đường cũ) thế rồi nó cũng biến mất và trong lúc loay hoay tìm hướng đi, bạn nhận ra là không có cái gì giống như một con đường cả. Tuy vậy, chú lùn và bọn trẻ đã quen với rừng rú nên không để cho rừng nhử vào tròng. Cả bọn lê bước nặng nề được chừng nửa giờ (ba người trong bọn vẫn còn cứng đơ hết cả người ra sau bởi chèo thuyền cật lực ngày hôm qua) thì Trumpkin đột ngột thì thào: “Đứng lại!” Cả bọn dừng bước. “Có một cái gì đó đang đi theo chúng ta,” ông hạ giọng nói nhỏ,” hoặc giả có một cái gì đó đang dõi theo chúng ta: coi kìa ở bên tay trái.” Bọn trẻ đứng bất động, căng tai căng mắt ra nghe ngóng , ngó nghiêng cho đến lúc cả tai và mắt đều đau nhức lên. - Ông và tôi nên sẵn sàng cung tên.- Susan nói với Trumpkin. Chú lùn gật đầu. Khi cả hai cung tên đều được căng lên, cả hai cung tên đều được căng lên, cả đoàn lại đi tiếp. Họ đi được chừng vài chục mét qua một vạt rừng thưa, vẫn cảnh giác cao độ. Sau đó họ đến một nơi mọc ken dày nhiều loài cây bụi và họ đi sát bên những bụi cây đó. Đúng lúc đi ngang qua thì có vật gì chợt lóe lên, bật khỏi một đống cành cây gãy như một tia chớp. Lucy bị ngã, nó cuộn trò người lại, nghe tiếng dây cung bật tách một cái đúng lúc nó ngã xuống. Khi nó lại có thể nhận biết sự việc xảy

https://thuviensach.vn

ra chung quanh, nó thấy một con gấu xám to lớn nom hết sức dữ tợn nằm bất động với mũi tên của Trumpkin cắm vào một bên sườn. - D.L.F đã đánh bại em trong cuộc đấu này, Su ạ. – Peter nói, với một nụ cười không được tự nhiên cho lắm. Cả nó cũng bị chấn động bởi sự kiện này. - Em…em đã để quá trễ. – Susan nói, giọng ngượng ngùng.- Với lại em sợ nó có thể là, anh cũng biết đấy – có thể là một trong những người bạn tốt bụng của chúng ta, một con gấu biết nói. – Susan không thích hành động sát sinh. - Ấy, cái phiền là ở chỗ ấy đấy, - Trumpkin nói, - khi hầu hết thú rừng trở thành kẻ thù hoặc những kẻ câm điếc thì vẫn còn sót lại những con vật tốt lành là bạn. Mọi người không bao giờ biết rõ và không dám chờ đợi để biết rõ. - Anh bạn gấu Bruin già, thật đánh thương quá! – Susan thở dài cảm than. – Ông có nghĩ là nó không? - Không phải đâu. - Chú lùn khẳng định. – Tôi đã nhìn vào mặt và nghe tiếng gầm gừ của nó. Nó chỉ muốn xơi cô trong bữa điểm tâm. Lại nói về chuyện bữa sáng, tôi thật không muốn làm mọi người thất vọng…quý vị hy vọng vua Caspian sẽ đãi khách một bữa sáng ngon lành, nhưng điều này thật khó vì từ lâu trong trại không có thịt. Vậy con gấu này sẽ là một bữa ăn tươi đấy. Thật đáng xấu hổ nếu để xác thú rừng thối rữa ở đây mà có làm gì thì chúng ta cũng không đi chậm lại quá nửa tiếng đâu. Tôi mạn phép hỏi hai anh bạn trẻ - tôi định nói hai hoàng đế có biết xẻ thịt gấu không ạ? - Chị em mình đi ngồi nghỉ cách xa nơi này đi. – Susan nói với Lucy. –Chị thấy việc này kinh khủng lắm. Lucy rùng mình, gật đầu. Khi hai chị em ngồi xuống nó nói: - Một ý nghĩ kinh khủng, ghê gớm đã nảy ra trong đầu em, chị Su ạ. - Cái gì vậy? - Không phải là đáng sợ lắm sao khi một ngày kia trong thế giới của chúng ta, trên quê hương ta, con người bắt đầu nổi điển, em muốn nói trong lòng… giống những con thú ở đây, nhưng bề ngoài thì cũng vẫn là con người. Thế là chúng mình sẽ không bao giờ biết rõ chuyện gì xảy ra, phải không? - Hiện nay ở Naria này, chúng mình cũng đã có quá nhiều điều phải bận tâm rồi, - Susan lúc nào cũng rất thực tiễn nói, - em không cần tưởng tượng những thứ ấy làm gì. Khi chúng gia nhập vào với cánh đàn ông, như những điều mà chúng có thể chờ đợi, hai anh em trai và chú lùn cố hết sức mang số thịt gấu vừa được xé ra. Thịt tươi không phải là một cái gì để cho vào túi áo, vì

https://thuviensach.vn

vậy họ gói thịt vào lá cây và cố làm tốt trong khả năng của mình. Mọi người đều có đủ kinh nghiệm để biết rằng cảm tưởng của họ về cái đám thịt mềm mềm, máu me này sẽ khác đi một khi họ đã cuốc bộ đủ lâu với cái bụng cồn cào. Họ lại tiếp tục lê bước (chỉ dừng lại để rửa ba đôi tay đầy máu và lông ở con suối đầu tiên mà họ đi qua) cho đến khi mặt trời xuất hiện, chim choc bắt đầu hót rộn lên và lũ ruồi vo ve nhặng xị hơn là họ mong muốn trong các bụi dương xỉ diều hâu. Cái mệt mỏi, tê cứng của ngày chèo thuyền hôm qua cũng bắt đầu được trút bỏ từ từ. Tinh thần mọi người phấn chấn hẳn lên…Mặt trời sưởi ấm muôn loài và họ tháo mũ trụ ra, xách trên tay. - Tôi cho rằng ta đã đi đúng hướng. – Khoảng một giờ sau, Edmund lên tiếng. - Tôi không thấy chúng ta đã đi sai đường chừng nào chúng ta còn đi chếch một chút về bên tay trái, - Peter nói, - nếu chúng ta đi chếch về bên tay phải, điều tệ hại nhất có thể xảy ra là phí một chút thời gian bằng việc đi theo dòng Đại Giang quá sớm mà không đi tắt. Cả đoàn lại lầm lũi đi tiếp, không gây nên một tiếng động gì ngoài tiếng bước chân nặng nề và tiếng leng keng của những cái áo giáp sắt. - Thế …thế cái cầu ấy ở đâu? – Một lúc lâu sau, Edmund cất tiếng hỏi. - Anh đoán chắc là ta sẽ đi đến đó ngay thôi, - Peter nói, - nhưng bây giờ không có việc gì khác ngoài việc cứ thẳng tiến. – Cả hai biết rằng chú lùn đang nhìn chúng với vẻ mặt lo lắng nhưng ông không nói gì. Lại tiếp tục đi, chiếc áo giáp làm cho cả bọn cảm thấy thật ngột ngạt, nặng nề. - Trời đất, cái gì thế này? – Peter giật giọng hỏi. Họ đã đến – mà không nhận ra – gần mép một vách đá nhỏ, từ trên nhìn xuống họ thấy một hẻm nủi với một con sông nhỏ dưới đấy vực. Ở phía đối diện, vách đá còn dựng cao hơn nữa. Không có ai trong đoàn ngoài Edmund (và có thêm Trumpkin) là nhà leo núi. - Tôi xin lỗi. – Peter nói. – Chính là lỗi của tôi, khi chọn đi lối này. Chúng ta đã bị lạc đường. Tôi chưa bao giờ đi lối này. Chú lùn huýt một tiếng sáo nho nhỏ giữa hai kẽ răng. - Vậy thì hãy quay lại, chọn con đường khác. Susan bật lên: - Em biết rõ chúng ta bị lạc từ lâu rồi mà. - Susan! – Lucy kêu lên giọng trách móc. – Chị đừng nói với anh Peter như thế, anh ấy đã cố hết sức mình rồi. - Mà em cũng đừng nói chị Susan như thế. – Edmund lên tiếng. – Anh nghĩ chị ấy nói đúng. - Chậu tắm và mai rùa! – Trumpkin kêu lên. – Nếu chúng ta đã bị lạc đường thì liệu

https://thuviensach.vn

có còn cơ hội quay trở lại không? Và nếu chúng ra quay lại được hòn đảo, bắt đầu lại một lần nữa – cứ coi như chúng ta thành công đi – thì liệu chúng ta còn có thể cứu vãn được gì không? Miraz chắc đã giết Caspian trước khi chúng ta về đến nơi. - Ông nghĩ chúng ta nên tiếp tục đi tiếp ư? – Lucy hỏi. - Tôi không chắc là Peter Đại đế đã lạc đường – Chú lùn nói. – Cái gì cản trở dòng sông kia trở thành một dòng thác? - Bởi vì thác không có trong một hẻm núi. – Peter nói, khó khăn lắm mới giữ được bình tĩnh. - Đức vua đã dùng nó trong thì hiện tại, - chú lùn đáp, - nhưng lẽ ra ngài phải dùng nó trong thì quá khứ có phải không? Ngài biết rõ đất nước này nhưng vào hàng trăm năm trước có thể là đến một ngàn năm rồi cũng nên. Vậy thì nương dâu cũng có thể trở thành biển cả, phải không? Một vụ lở đất có thể đánh sụt một nửa quả núi này, chỉ còn để lại lớp lõi đá cứng và đây chính là vách đá bên trên cái hẻm núi ấy. Sau đó thì năm tháng trôi qua, nước chảy đá mòn, chỉ đến lúc mọi người có một vách núi sừng sững như thế kia. Hoặc cũng có thể là do động đất hoặc bất cứ một cơn địa chấn nào đó. - Tôi chưa bao giờ nghĩ được như thế. – Peter đáp. - Và dù sao, - Trumpkin nói, - kể cả khi đó không phải là một dòng chảy hung dữ, thì nó cũng đã ào đến từ phương bắc và đổ vào sông Đại Giang. Tôi nghĩ tôi đã bỏ qua một cái gì đó, rất có thể là ở ngay trên đường đi. Vì thế nếu chúng ta đi theo dòng về bên tay phải chúng ta sẽ gặp dòng Đại Giang. Có lẽ không được như chúng ta trông đợi nhưng ít nhất thì cũng không vất vả như khi đi theo con đường của tôi. - Trumpkin , ông thật là một người hào hiệp. – Peter nói. – Tiếp tục đi vậy. Xuống hẻm núi theo lối này. - Nhìn kia! Nhìn kia! Nhìn kia! – Lucy rối rít kêu lên. - Ở đâu? Cái gì vậy? –Mọi người nhao nhao hỏi. - Sư tử! – Lucy la lên. – Aslan, chính Aslan. Mọi người không nhìn thấy sao? – Khuôn mặt con bé hoàn toàn thay đổi, đôi mắt nó sáng rực lên. - Thật ra em muốn nói…- Peter bắt đầu. - Em nhìn thấy ông ấy ở đâu? –Susan hỏi. - Đừng có nói với em như với trẻ con. – Lucy giậm giậm chân xuống đất. – Không phải em nghĩ em nhìn thấy ông mà em đã thực sự trông thấy. - Ở đâu, Lu? – Peter hỏi. - Ở kia, ngay giữa đống đổ nát kia. Không phải ở bên này vực. Trên cao, không phải ở dưới thấp…Đối diện với con đường mà anh muốn đi. Ông muốn chúng ta đến chỗ ông – cao cao trên kia. - Làm sao

https://thuviensach.vn

em biết được là ông muốn thế? – Edmund hỏi. - Ông… em… em chỉ biết là như vậy thôi, - Lucy nói, - qua vẻ mặt của ông… Mọi người nhìn nhau trong im lặng đầy bối rối. - Nữ hoàng Lucy…có lẽ đã trông thấy một con sư tử, - Trumpkin lên tiếng, - có nhiều sư tử lảng vảng trong những khu rừng này, tôi nghe người ta nói như vậy. Nhưng không phải là một con sư tử biết nói và thân thiện đâu…cũng không hơn gì con gấu vừa rồi. - Ôi thôi đừng ngớ ngẩn như vậy, - Lucy bực bội nói, - bộ ông nghĩ tôi không phân biệt nổi Aslan với một con sư tử tầm thường khi gặp ông sao? - Aslan chắc phải là một con sư tử già cóc đế đại vương, - Trumpkin tiếp tục,- nếu như đó là một con sư tử mà cô đã biết! Vả lại nếu trước sau vẫn là con sư tử đó thì cái gì đã ngăn nó không trở nên hoang dã và ngu ngốc như rất nhiều con vật khác? Lucy đỏ mặt tía tai, tôi nghĩ nó sẽ lao vào đánh Trumpkin nếu Peter không đặt tay lên cánh tay em út. - D.L.F không hiểu. Sao ông ấy có thể hiểu được.D.L.F à, ông cần hiểu rằng, chúng tôi hiểu rõ Aslan, tôi muốn nói là có một chút hiểu biết về Aslan. Ông không nên nói như thế về Người. Nói như thế không đem lại điều gì may mắn đâu, ngoài ra đó lại còn là một điều hoàn toàn ngớ ngẩn nữa. Câu hỏi duy nhất là không biết có thực Aslan ở đây không? - Nhưng em biết là ông ở đây mà. – Lucy nghẹn ngào nói, nước mắt rưng rưng. - Phải Lu ạ, nhưng bọn anh lại không thấy. – Peter nói. - Vậy thì hãy biểu quyết. – Edmund nói. - Được thôi. – Peter đáp. – Ông là người cao tuổi nhất ở đây, D.L.F. Ý ông thế nào? Đi lên hay đi xuống hả? - Đi xuống. – Chú lùn đáp. –Tôi chẳng biết gì về Aslan hết. Nhưng tôi biết nếu chúng ta rẽ trái và theo cái hẻm núi này thì ngược lên nó sẽ dẫn chúng ta lòng vòng cả ngày trước khi chúng ta tìm ra được một nơi có thể lội qua. Trong khi đó nếu ta rẽ sang bên phải và đi xuôi xuống chúng ta có khả năng đến Đại Giang trong vòng một vài giờ. Mà nếu như có sư tử ở đây thật, thì chúng ta chỉ muốn tránh xa nó chứ không phải dẫn xác đến gặp nó. - Em nói sao đây, Su? - Đừng giận nghe Lu, nhưng chị nghĩ chúng ta nên xuối xuống. Chị mệt muốn chết. Cần ra khỏi khu rừng chết tiệt này đến chỗ thoáng hơn càng sớm càng tốt và không ai trong chúng ta , trừ em, thấy bất cứ cái gì cả. - Còn Edmund thì sao? - Là thế này, - Edmund nói giọng gấp gáp, mặt hơi đỏ lên, - lần đầu tiên khi chúng ta phát hiện ra Narina, một

https://thuviensach.vn

năm về trước – hoặc là một ngàn năm trước – thì chính Lucy là người đầu tiên khám phá ra Narnia nhưng không một ai trong chúng ta tin nó. Em là người tệ nhất, em biết thế. Tuy vậy, em nó đã đúng. Sẽ công bằng hơn nếu tin Lucy lần này phải không? Em tán thành đi ngược lên. - Ôi anh Ed! – Lucy nói, siết chặt tay anh. - Bây giờ đến lượt anh đấy, Peter. – Susan nói. – Và em hy vọng… - Im lặng! Im lặng! Hãy để cho một thằng con trai suy nghĩ cho rõ ràng. – Peter cắt ngang. – Tôi không cần biểu quyết. - Người từng là vị vua tối cao. – Trumpkin trang nghiêm nói. - Đi xuống. – Peter buông ra sau một hồi im lặng. – Tôi biết có thể Lucy chính là người đúng hơn cả, nhưng tôi không thể làm gì khác. Chúng ta buộc phải lựa chọn không cái này thì cái kia thôi. Thế là cả bọn đi về bên phải đi dọc theo vách đá xuôi theo dòng nước. Lucy đi sau cùng, khóc tấm tức.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 57

Đi dọc theo mép vực không dễ như lúc đầu họ nghĩ. Mới đi được vài chục mét họ đã đến đối diện với một rừng thông non mọc ngay sát mép vực. Sau khi cố len lỏi qua những cây thông này, vừa cúi lom khom, vừa gạt cành cây sanh hai bên được chừng mười phút, họ nhận ra nếu cứ đi như thế này trong nửa giờ họ chỉ nhích đi được nửa dặm là cùng. Thế là họ quyết định quay lại, vượt ra ngoài rừng cây và đi ở mé bên ngoài rừng thông. Điều này làm họ đi chếch về bên phải hơn là họ muốn và như vậy mỗi lúc một xa bờ vực và âm thanh của dòng sông hơn, chính vì thế họ sợ rằng mình sẽ lạc đường một lần nữa. Không ai biết lúc đó là mấy giờ, chỉ biết rằng họ đang ở vào thời khắc nóng nhất trong ngày. Cuối cùng khi họ có thể quay lại chỗ vách đá (xuôi xuống gần một dặm so với lúc khởi hành), họ thấy hai vách đá đã thấp hơn nhiều và có nhiều chỗ bị lở. Chẳng bao lâu sau họ đã tìm được đường đi xuống hẻm núi và tiếp tục cuộc hành trình dọc bờ sông. Nhưng trước tiên họ phải nghỉ xả hơi, uống nước cho no bụng. Chẳng có ai nói gì về bữa sáng, thậm chí cả bữa tối ở chỗ Caspian nữa. Có lẽ họ sẽ khôn ngoan hơn khi cứ đi ngang qua dòng thác thay vì men theo bờ lên thượng nguồn. Điều đó khiến cho họ biết rõ mình đang đi về đâu: sau khi quanh quẩn trong rừng thông tất cả đều sợ là sẽ phải rời xa mục tiêu của mình và lại lạc trong rừng. Đó là một khu rừng già không có dấu chân của người và bạn không thể cứ thẳng trước mặt mà tiến bước. Những bụi mâm xôi vô tích sự, những thân cây đổ, những bãi lầy, những lùm cây bụi rậm rạp bao giờ cũng chắn ngang đường bạn. Cả cái hẻm núi nơi dòng thác đổ xuống cũng chẳng phải là một nơi dễ chịu để đi qua. Tôi muốn nói nó không phải là nơi dễ đi qua đối với những người đang vội vã, bởi vì một chuyến đi dạo buổi chiều tiếp sau bữa tiệc trà nơi bạn đi nghỉ mát sẽ là một điều thú vị phải biết. Chốn này có đủ mọi thứ cho bạn thưởng lãm với tư cách là một du khách – tiếng thác nước réo ào ào, màn nước tung bọt trắng xóa như bạc,

https://thuviensach.vn

những ao nước sâu màu hổ phách, những tảng đá rêu phong, lớp rêu mịn như nhung hai bên bờ, nơi bạn có thể nhúng nước đến tận khuỷu tay ; thôi thì đã đủ loại cây dương xỉ, thỉnh thoảng lại có một con diều hâu bay liệng trên đầu(loài chim mà một lần Peter và Trumpkin tưởng là đại bàng). Nhưng tất nhiên cái mà bọn trẻ và chú lùn nóng lòng muốn thấy và thấy càng sớm càng tốt là con sông Đại Giang phía dưới sau đó là Beruna và con đường đến Gò Đôi. Trong lúc họ đi tiếp, dòng thác càng lúc càng hung dữ vì nó đổ xuống từ một cái dốc cheo leo hơn. Cuộc hành trình của họ do đó càng trở nên cao hơn, bước đi của họ càng ngắn và gấp hơn – có những đoạn hết sức nguy hiểm khi bạn phải leo lên những tảng đá bám đầy rêu và chỉ cần sẩy chân một tí là rơi thẳng xuống một vực thẳm đen ngòm và dòng sông sôi sục giận dữ ở dưới đáy. Bạn có thể chắc chắn là cả bọn nôn nóng nhìn lên vách đá bên tay phải tìm xem có bất cứ chỗ nào để họ có thể bám vào mà trèo lên không nhưng vách đá vẫn cứ là một câu đố hiểm ác. Cứ nhìn nó là cả bọn lại thất vọng phát điên lên bởi vì họ biết rằng nếu có thể vượt qua hẻm núi sang bờ bên kia họ sẽ thấy những sườn dốc thoai thoải và chỉ đi một quãng ngắn là đến chỗ Caspian. Mọi người cùng ngồi lại một đống lửa, nấu thịt gấu. Susan không muốn điều đó. Nó chỉ muốn, như nó đã nói: “Tiếp tục đi, kết thúc chuyện này cho rồi để ra khỏi cái khu rừng ghê rợn này”. Lucy quá mệt mỏi và đau khổ để có bất cứ ý kiến gì về bất cứ chuyện gì. Bởi vì không có củi khô đun, nên không có gì phải nghĩ ngợi nhiều. Bọn con trai băn khoăn bắt đầu tự hỏi không biết thịt tươi có đáng sợ và ghê tởm như người ta vẫn nói không. Trumpkin trấn an chúng rằng ăn thịt tươi không phải là việc làm quá man rợ. Tất nhiên, nếu cách đây mấy ngày và thực hiện chuyến đi này ở Anh, hẳn bốn anh em nhà Pevensie đã ngã khuỵu. Tôi nghĩ tôi đã giải thích trước đó rằng không khí ở Narnia đã làm cho chúng thay đổi như thể nào. Trong Lucy lúc này chỉ có một phần ba là cô bé đến học trường nội trú lần đầu, còn hai phần ba là nữ hoàng Lucy. - Cuối cùng cũng đã đến nơi! - Susan thốt lên. - Hoan hô! Hoan hô! – Peter nói. Con sông làm một khúc ngoặt gấp và toàn cảnh trải ra dưới chân họ. Cả một vùng đất rộng mênh mông chạy dài đến tận chân trời và chúng làm thành một dải ruy băng bằng bạc rộng khổ viền quanh con sông Đại

https://thuviensach.vn

Giang. Từ đây có thể thấy một khúc sông cạn và rộng, một cây cầu dài và có nhiều nhịp bắc qua. Xa xa hơn là một thành phố nhỏ làm thành một cái phông đẹp cho toàn cảnh. - Trời ơi! - Edmund nói. – Chỗ chúng ta đánh trận Beruna bây giờ mọc lên cả một thành phố . Đó là chuyện làm bọn con trai vui sướng hơn bất cứ chuyện gì khác. Bạn không thể không cảm thấy mạnh mẽ hơn khi nhìn lại nơi bạn đã lập nên chiến tích lấy lừng và trăm năm về trước và không chỉ cho đất nước mình. Chẳng bao lâu sau Peter và Edmund đã hào hứng nói về trận đánh oanh liệt đó mà quên đi đôi bàn chân nhức nhối và một gói nặng những chiếc áo giáp sắt vác trên vai. Cả chú lùn cũng quan tâm đến câu chuyện. Mọi người bắt đầu rảo bước nhanh hơn. Đường đi dễ hơn. Mặc dù vẫn còn một cái vách núi dựng đứng bên tay trái, mặt đất đổ xuống thấp hơn ở bên tay phải không còn là hẻm núi nữa mà là một thung lung. Không còn là thác nước, thay vào đó là một rừng cây rậm rạp. Rồi, bất thình lình vang lên một tiếng gió giống tiếng kêu của con chim gõ kiến. Bọn trẻ con đứng lại, mơ hồ cảm thấy như mấy trăm năm trước chúng đã nghe thấy một âm thanh tương tự như thế và hình như nó chi làm cho bọn chúng cảm thấy ơn ớn thì Trumpkin hét lên: - Nằm xuống! – và nhanh như cắt đẩy Lucy (tình cờ đứng gần ông) nằm xuống dưới một bụi dương xỉ diều hâu. Peter đang nhìn lên để phát hiện xem nó có phải là một con sóc không thì thấy đó là một mũi tên dài, độc ác, cắm sâu vào gốc cây ngay trên đầu nó. Nó vừa đẩy Susan nằm xuống thì một mũi tên nữa lại sượt qua vai nó cắm thẳng xuống đất, ngay bên cạnh. - Nhanh lên ! Nhanh lên ! Quay lại! Bò thấp xuống! – Trumpkin vừa thở hổn hển vừa nói. Họ quay lại ngoằn ngoèo chạy lên đồi, dưới những đám dương xỉ diều hâu vo ve từng đàn nhặng xanh gớm chết. Tên bay vù vù quanh họ. Một cái tên đâm trúng cái mũ trụ của Susan với một tiếng động sắc và đanh rồi trượt đi. Họ bò nhanh hơn. Mồ hôi túa ra như tắm. Sau đó lại chạy, cúi gập người xuống mà chạy. Bọn con trai cầm gươm trên tay vì sợ gươm đâm vào người . Tình cảnh hiểm nghèo thiều điều làm người ta vỡ tim. Lại bò nhanh lên đồi, quay lại mảnh đất họ vừa đi qua. Khi cảm thấy không thể chạy thêm một bước nào nữa dù là để cứu cái mạng mình, tất cả ngã phịch xuống cái bờ rêu ẩm ướt gần thác nước, đằng sau một tảng đá lớn, thở hồng hộc. Họ lấy làm

https://thuviensach.vn

ngạc nhiên là đã lên cao được như thế.. Cả bọn chăm chú lắng nghe nhưng không thấy có tiếng động nào đuổi theo. - Thôi. Thế là ổn rồi. – Trumpkin nói, hít vào một hơi thật sâu. – chúng không lùng sục trong rừng đâu. Tôi hi vọng chỉ là mấy đội tuần tiễu. Nhưng điều đó có nghĩa là Miraz có cả quân đồn trú ở tận đây. Chai lọ và xẻng xúc bánh mì, mặc dù vậy, đó là một cái gì vẫn có thể xảy ra. - Tôi tưởng đầu tôi bị nát ra vì đã đưa mọi người đi lối này. – Peter nói. - Ngược lại thưa đức vua. - Chú lùn nói, - thứ nhất, không phải là bệ hạ mà chính là em người, vua Edmund đã đề xuất ý kiến đi qua ngả sông Nước Thủy TInh. - Em sợ là D.L.F nói đúng, - Edmund thành thực nói, nó quên mất điều này từ lúc mọi chuyện trở nên xấu đi. - Và bởi một lẽ thứ hai, Trumpkin tiếp tục, - nếu chúng ta đi theo con đường của tôi, có thể sẽ rơi ngay vào một ổ phục kích mới, có vẻ như thế lắm, hoặc ít nhất thì cũng có một khó khăn tương tự. Tôi nghĩ Nước Thủy Tinh lại là con đường tốt nhất . - Trong cái rủi lại có cái may, - Susan nói. - Chỉ là một sự ngụy biện. – Edmund kêu lên. - Em sợ rằng chúng ta phải đi lên hẻm núi ngay bây giờ. – Lucy nói. - Lucy, em đúng là một anh hùng. – Peter xen vào. – Nói như thế cũng gần như em nói Em đã bảo mà. Đi thôi. - Khi chúng ta yên ổn trong rừng rồi tôi sẽ nhóm lên một ngọn lửa nấu bữa tối, - Trumpkin nói, mặc cho ai muốn nói gì thì nói, chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này ngay. Không cần thiết phải mô tả việc họ quay lại hẻm núi như thế nào. Đó là một chuyến đi vất vả, nặng nhọc, nhưng kì lạ thay mọi người ai nấy đều phấn chấn, vui vẻ và cái từ bữa tối có một tác động kì diệu. Họ quay lại chỗ cánh rừng thông đã gây cho họ không biết bao nhiêu trở ngại cách đây mấy tiếng đồng hồ để tìm một chỗ thích hợp cắm trại. Khi người ta vừa đói, vừa mệt thì không có công việc nào vừa nhọc nhằn, vừa nhàm chán hơn việc kiếm củi. Nhưng mọi việc hóa ra rất tuyệt khi đống lửa được nhóm lên và họ xúm lại chế biến những tảng thịt sống, tanh tanh vốn chẳng có gì hấp dẫn đối với những người thường xuyên ở trong nhà. Chính chú lùn có sáng kiến chế biến món ăn. Họ lấy thịt gấu bọc ra ngoài trái táo (vẫn còn lại mấy trái táo và như vậy họ có món bánh bao nhân táo với thịt gấu thay cho bột nhào, chỉ có điều nó dày hơn) – rồi họ đem xiên vào những cái que nhọn và đem nướng trên bếp lửa. Nước táo chảy ra, thấm vào thịt giống

https://thuviensach.vn

như một thứ nước sốt táo rưới lên món thịt heo nướng. Gấu là loài vật sống lâu hơn những con thú khác nên thịt hơi dai, nhưng nước mật chảy ra từ trong trái táo khi nướng đã làm mềm thịt và tạo cho nó một hương vị tuyệt vời. Đúng là một bữa ăn có một không hai. Tất nhiên, sau khi ăn không phải rửa ráy gì cả, chỉ lăn kềnh ra, duỗi dài đôi chân mỏi nhừ, nằm nhìn khói bốc lên từ tẩu thuốc của Trumpkin và tán chuyện. Ai cũng khấp khởi hi vọng vì chuyện tìm thấy Caspian vào ngày mai và đánh bại Miraz trong vài ngày tới. Dự tính trước như thể có thể là không lấy gì làm khôn ngoan cho lắm nhưng họ đã có ý nghĩ ấy vào lúc đã no bụng. Từng người một chìm vào giấc ngủ và chẳng bao lâu sau tất cả đã ngủ say. Lucy tỉnh dậy từ một giấc ngủ ngon nhất mà bạn có thể hình dung ra, với cảm giác là cái giọng nói mà nó yêu quý nhất trần đời đang gọi tên nó. Đầu tiên nó nghĩ đó là giọng nói của cha nó, nhưng dường như không phải. Sau đó nó nghĩ đó là giọng của Peter, nhưng cũng không đúng nốt. Nó không muốn thức dậy, không phải bởi vì nó vẫn còn quá mệt – ngược lại nó đã thư giãn và hồi phục hoàn toàn, tất cả những đau đớn, mệt mỏi đã biến mất – mà bởi vì nó đang thoải mái, thơ thới và hạnh phúc. Nó nhìn thẳng lên vầng trăng Narnia, lớn hơn vầng trăng của chúng ta, lên bầu trời đầy sao, bởi vì nơi họ cắm trại là một vùng thoáng và tương đối trống trải. - Lucy! – tiếng gọi lại vang lên lần nữa, không phải giọng của cha cũng không phải giọng Peter. Nó ngồi dậy, run lên vì kích động chứ không phải là sợ. Trăng sáng đến nỗi quang cảnh cánh rừng bao bọc nó rõ mồn một gần như giữa ban ngày tuy trông như rông lớn hơn. Sau lưng nó là khóm rừng thông, bên tay phải nó là đỉnh vách núi hình răng cưa nằm ở bên kia hẻm núi. Thẳng trước mặt nó, qua một tráng có rộng bằng chiều dài của một mũi tên bay là một rừng cây. Lucy chăm chú nhìn vào từng thân cây ở đây. - Kỳ lạ, mình tin là chúng đang chuyển động. – Nó lẩm bẩm. – chúng đang đi. Lucy đứng lên, trái tim đập loạn xạ trong lúc đi về phía rừng cây. Rõ ràng có một tiếng nói ở khu vực này, tiếng lao xao rì rào như tiếng cây cối vẫn tạo ra khi có gió nổi lên mặc dù đêm nay trời đứng gió. Tuy vậy cũng không hẳn là tiếng nói của một cái cây bình thường nữa. Lucy cảm thấy có một âm hưởng gì đó trong giọng nói ấy nhưng nó không thể đón bắt được chính xác cái âm hưởng ấy

https://thuviensach.vn

cũng giống như không thể bắt được những lời mà cây cối đã nói với nó vào đêm hôm trước. Nhưng đây này, nó lại vang lên, ít nhất thì đó cũng là một bài ca du dương. Lucy cảm thấy đôi chân nó chỉ muốn nhảy múa theo cái âm thanh đầy nhạc tính trong lúc nó tiến đến gần hơn. Bây giờ thì không có gì phải nghi ngờ nữa, cây cối đã bắt đầu chuyển động, - tỏa đi, xoay tròn, xen vào nhau như trong một điệu vũ phức tạp. (" Và mình cho là, - Lucy thầm nghĩ - khi cây cối nhảy múa thì nhất định là một điệu múa dân gian rồi.") Bây giờ thì Lucy đã gần như lần vào giữa đám vũ công. Ở cái liếc mắt đầu tiên, cái cây đầu tiên nó thấy không phải là một cây rừng mà là một người khổng lồ với bộ râu lờm xờm và những nùi tóc rậm. Lucy không sợ, nó đã chứng kiến những chuyện như vậy. Nhưng liếc cái thứ hai thì người khổng lồ ấy lại chỉ là một cái cây, đầu ông ta vẫn chuyển động. Tất nhiên là bạn không thể thấy rõ ông ta đang đi bằng chân hay bằng rễ bởi vì khi cây cối di động, chúng đâu có bước đi như ta đi trên mặt đất mà nó lội trong đất như thể ta đạp nước vậy. Mọi chuyện tương tự cũng xảy ra với mỗi cái cây mà nó nhìn đến. Lúc này trông chúng như những người đàn ông và đàn bà khổng lồ vừa dễ thương, vừa thân thiện, một loại nửa người, nửa cây, như trong một phép thuận tốt lành người ta biến cây thành người, nhưng chỉ nhãng đi một tí rồi nhìn lại bạn thấy tất cả những người ấy biến thành cây. Khi là cây, chúng giống người kì lạ, và khi là người khoác lên mình cành lá ngụy trang và suốt trong thời gian đó vang lên một âm thanh vui vẻ, trong lành, xào xạc, du dương, hớn hở. - Cây cối gần như đã thức dậy, nhưng chưa tỉnh hẳn. – Lucy nói. Nó biết rằng nó hoàn toàn tỉnh táo, tỉnh hơn bất cứ ai nữa là khác. Nó bước đi hồn nhiên, vô tư giữa rừng cây, với những bước đi như nhảy múa, chốc chốc lại nhảy sang một bên để tránh không xô phải những đôi bạn nhảy to lớn. Nhưng nó chỉ dành một nửa sự quan tâm cho cây cối, nó muốn đi qua chúng để đến với thứ khác, giọng nói thân thương vọng ra từ sau những hàng cây. Chẳng bao lâu sau nó đã vượt ra khỏi rừng cây (nửa băn khoăn, nửa nghi hoặc không biết là mình đã dùng cả hai tay để gạt cành cây sang hai bên hay là đã bắt tay những vũ công to lớn tạo thành một vòng rộng đang cúi xuống để chạm vào người mình) bởi vì cây cối móc thành một vòng rộng quanh một khu vực trung tâm trống trải.

https://thuviensach.vn

Lucy bước ra khỏi một vùng lẫn lộn, chuyển hóa giữa ánh sáng dễ chịu với những cái bóng. Một khoảng trống mọc đầy một thứ cỏ mịn như thể được một bàn tay tái tạo chăm bón và trên thảm cỏ lay động những cái bóng đen đen nhảy múa luôn đập vào mắt Lucy. Và kia, - một niềm vui choáng ngợp bùng lên như pháo hoa rực nở trên màn đêm đen sẫm bởi vì ông đấy – sư tử vĩ đại ngời lên, lỗng lẫy dưới ánh trăng, đổ một cái bóng lớn xuống bãi cỏ. Nhìn vào cái đuôi im phăng phắc có thể nghĩ đây là con sư tử đá, tuy vậy Lucy không bao giờ nghĩ như thế. Nó không hề dừng lại, suy nghĩ xem đây là bạn hay thù. Nó lao về phía ông. Nó cảm thấy trái tim mình sẽ nổ tung trong lồng ngực nếu nó vuột mất cái khoảnh khắc này. Điều tiếp theo mà nó còn nhớ được là việc nó hôn ông, quàng hai cánh tay nhỏ bé vào cổ ông, áp mặt mình vào cái bờm đẹp đẽ, óng mượt như tơ nõn của ông. - Aslan, Aslan, Ông Aslan thân yêu!- Lucy kêu lên, giọng nghẹn ngào. – Rốt cuộc! Con thú lớn lăn sang một bên để cho Lucy ngã theo. Nửa nằm nửa ngồi giữa đôi chân trước, Aslan cúi xuống chạm đầu lưỡi vào mũi Lucy. Hơi thở ấm áp của ông phả lên người nó, ủ khắp người nó. Con bé ngước nhìn lên khuôn mặt lớn rất mực minh triết ấy. - Chào con gái ! - Aslan, ông đã to lớn hơn. - Đó là vì con cũng lớn hơn, cô bé ạ. - Không phải vì ông ư? - Không phải. Nhưng mỗi năm con lớn lên con lại thấy ta to hơn. Lúc ấy con bé sung sướng đến nỗi nó không muốn nói gì cả. Một lát sau chính Aslan nói trước: - Lucy, chúng ta không thể nằm đây lâu. Con có việc phải làm và hôm nay đã lãng phí nhiều thời gian rồi. - Vâng, thật là điều đáng xấu hổ.- Lucy nói. – Con đã nhìn thấy ông. Họ không tin con. Tất cả bọn họ thật… Từ một chỗ nào đó sâu thẳm trong thân mình Aslan bật lên một cái gì đó như là một tiếng gầm khó nhận biết nhất. - Con xin lỗi, - hiểu được tâm trạng cuả ông, Lucy nói, - con không có ý định nói xấu họ. Nhưng đấy không phải là lỗi của con, phải không ạ? Sư tử nhìn thẳng vào mắt nó. - Ôi, Aslan, ông không muốn nói như vậy chứ? Sao con có thể, con không thế bỏ những người khác lại mà một mình đi theo ông, phải không ạ? Đừng nhìn con như thế…Ồ phải, con cho là con có thể. Vâng, không phải là một mình, con biết, nếu như có ông bên cạnh, nhưng điều đó thì có tốt không ạ? Aslan không nói gì. - Ông muốn nói, - Lucy tiếp, giọng như yếu đi, - rằng mọi chuyện rồi sẽ đâu

https://thuviensach.vn

vào đấy, - bằng cách nào đó phải không ạ? Nhưng bằng cách nào? Làm ơn đi Aslan! Con thật không hiểu. - Để biết những chuyện sẽ phải xảy ra ư, bé con? – Aslan hỏi. – Không. Không có ai được biết trước điều gì hết. - Ôi trời! - Lucy thốt lên. - Nhưng bất cứ ai cũng có thể tìm hiểu xem điều gì đang xảy ra. – Aslan nói tiếp. – Nếu bây giờ con quay lại với những người kia, đánh thức họ dậy, bảo với họ là con lại trông thấy ta lần nữa và rằng con phải đưa tất cả đi theo ta…thì chuyện gì sẽ xảy ra? Chỉ có một cách duy nhất để tìm câu trả lời. - Có phải đó là điều ông muốn con làm? – Lucy hỏi, đôi môi hé ra chờ đợi. - Phải, cô bé ạ. - Vậy những người khác có được thấy ông không? - Đầu tiên thì chắc là không thấy rồi. Sau đó, cũng còn tùy. - Nhưng họ sẽ không tin con đâu! – Lucy nói. - Không thành vấn đề. - Ôi trời, ôi trời ơi! – Lucy thốt lên. – con thật sung sướng là đã tìm thấy ông một lần nữa. Và con đã nghĩ là ông để cho con ở lại. Con nghĩ là ông sẽ tìm đến, gầm lên, làm quân thù kinh hồn bạt vía – như lần trước. Bây giờ thì mọi chuyện sẽ trở nên khủng khiếp lắm. - Sẽ khó cho con đấy, bé ạ. Nhưng mọi việc không bao giờ xảy ra giống nhau. Lúc này có thể nói tình thế ở Narnia khó khăn hơn trước nhiều. Lucy vùi đầu vào trong bờm sư tử để tránh nhìn vào khuôn mặt ông. Có một cái gì như thể phép màu trong cái bờm của ông. Nó có thể cảm thấy sức mạnh – sư tử truyền thẳng vào người. Với một cử chỉ đột ngột, nó ngồi thẳng lên. - Con xin lỗi, Aslan. – Nó nói. – Con đã sẵn sàng rồi. - Bây giờ con đúng là một sư tử cái. Và cả Narnia này sẽ được hồi sinh. Đi đi con. Chúng ta không còn thời gian để lãng phí nữa đâu. Aslan trỗi dậy, bước đi một cách oai vệ, không gây nên một tiếng động nào mà cả hai quay lại chỗ những thân cây đang khiêu vũ trên một sân khấu tròn mà Lucy vừa đi qua. Sư tử đi trước, Lucy theo sát, một tay bám chặt lấy bờm sư tử. Cây cối rẽ sang hai bên nhường chỗ cho họ đi qua, trong vòng một giây chúng hoàn toàn có hình dáng của con người. Lucy thoáng ghi nhận bóng dáng của các mộc tinh và những nữ thần cây khi cúi đầu chào sư tử, sau đó chúng lại trở lại làm cây cối như cũ, nhưng vẫn cúi đầu, với những cử chỉ đung đưa duyên dáng của cành lá và thân cây khi cúi chào như chúng vẫn làm trong một vũ điệu tập thể. - Nào con gái, - Aslan nói, khi họ đã bỏ lại rừng cây phía sau lưng, - ta sẽ đợi con ở đây. Đi đến đánh

https://thuviensach.vn

thức mọi người dậy và bảo mọi người đi theo ta. Nếu họ không nghe ra thì ít nhất con cũng phải đi theo ta, một mình. Đánh thức bốn người lớn tuổi hơn bạn, dựng những người đã mệt mỏi rã rời dậy với nhiệm vụ nói với họ những điều biết là họ không tin và bảo họ làm điều họ không thích quả là một việc làm quá sức con bé. - Mình không được nghĩ đến điều đó, mình cứ phải làm, thế thôi. – Lucy nghĩ. Nó đi đến chỗ Peter trước, lay vai anh. - Anh Peter, nó ghé tai anh cả thì thào, - dậy nhanh lên. Aslan đang ở đây. Ông nói chúng ta phải đi theo ông ngay. - Chắc chắn rồi Lu. Bất cứ cái gì mà em thích. – Peter nói một cách bất ngờ. Một điều làm nức lòng con bé, nhưng Peter lại lăn sang một bên và ngủ tiếp như bất kì một thằng con trai tuổi ăn tuổi lớn nào. Lucy thử gọi Susan. Chị nó đã thức dậy nhưng lại nói với cái giọng người lớn dễ ghét nhất: - Em lại nằm mơ rồi Lucy. Ngủ lại đi. Nó quay Edmund. Thật khó mà lay một thằng con trai đang ngủ như chết, cuối cùng nó cũng khiến Edmund tỉnh ngủ và ngồi dậy: - Ê, - thằng anh cáu kỉnh nói, - em đang nói chuyện quái quỷ gì vậy? Lucy vẫn lặp lại một lần nữa. Đây là phần chán nản nhất trong nhiệm vụ của nó, bởi vì nó càng nói thì lời lẽ càng có vẻ có ít sức thuyết phục hơn. - Aslan! – Edmund nói, nhảy lên tưng tưng. – Hoan hô! Thế ông ấy ở đâu? Lucy quay đầu về phía sư tử đang đứng đợi, đôi mắt nhẫn nãi của ông nhìn nó đăm đăm. - Kìa kìa, - nó chỉ. - Đâu? Edmund hỏi lại một lần nữa. - Kia kìa. Ở đằng kia! Anh không trông thấy sao? Ở ngoài những hàng cây kia. Edmund nhìn chăm chú về phía đó một lúc. - Chả thấy gì ở đó. Em hoa mắt và lẫn lộn mọi thứ dưới ánh sáng trăng rồi. Phải, anh đã tưởng thấy một cái gì trong một thoáng, nhưng đó chỉ là ảo giác em muốn nhìn thấy thôi. - Lúc nào em cũng nhìn thấy ông. Ông đang nhìn thẳng vào chúng ta. - Vậy tại sao anh lại không thấy? - Ông nói có thể anh sẽ không thấy. - Tại sao? - Em không biết. Nhưng đó là điều ông nói. - Xì, lại những chuyện lãng xẹt. Anh ước gì em không nhìn thấy ảo giác nữa. Nhưng anh cho là chúng ta phải đánh thức mọi người dậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 58

Cuối cùng, khi tất cả đã được đánh thức dậy, Lucy lại phải kể lại câu chuyện lần thứ tư. Sự im lặng nặng nề tiếp theo làm nản lòng bất cứ ai. - Anh chẳng thấy cái gì hết. – Peter nói sau khi đã căng mắt ra nhìn đến đau cả mắt. – Em có thấy không hả Susan? - Không, tất nhiên em không thể thấy gì. – Susan nói. – Bởi vì chẳng có bất cứ cái gì như thế. Lucy đang mơ ngủ. Nằm xuống ngủ tiếp đi Lucy! - Em đã hy vọng, - Lucy nói bằng giọng run run, - rằng mọi người sẽ đi với em. Bởi vì – bởi vì em sẽ đi với Aslan… bất kể là mọi người có đi theo em hay không. - Đừng ăn nói ngớ ngẩn như thế, Lucy. – Susan nói. – Tất nhiên em không thể bỏ đi một mình. Đừng để nó đi, anh Peter. Nó bắt đầu phá bĩnh rồi đấy. - Em sẽ đi cùng với nó, nếu nó nhất định phải đi. – Edmund nói. – Con bé đã đúng một lần rồi. - Anh cũng biết là thế. – Peter nói. – Và có lẽ cả sáng nay nó cũng đúng nốt. Chúng ta chẳng gặp may mắn gì khi đi xuống vực hôm nay. Với lại – vào cái lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này. Nhưng tại sao Aslan lại không hiển hiện trước mắt chúng ta? Ông ấy không như thế bao giờ. Thật chẳng giống Aslan chút nào. Thế còn D.L.F, ý ông thế nào? - Ồ, tôi chẳng có gì để nói. Nếu tất cả cùng đi thì tất nhiên tôi sẽ đi theo vị vua tối cao. Đó là nghĩa vụ của tôi đối với các bậc vua chúa và với vua Caspian. Còn nếu mọi người hỏi ý kiến riêng của tôi thì tôi chỉ là một thằng lùn tầm thường chẳng dám có ý nghĩ là có cơ hội tìm ra đường đi trong đêm tối trong khi giữa ban ngày lại không tìm được. Tôi cũng chẳng quen với những con sư tử thần thông, những con sư tử biết nói và không biết nói, không làm bạn với bất cứ một con sư tử nào và chúng cũng chẳng làm gì tốt cho chúng tôi; cũng chưa từng đánh bại những con thú lớn và không ai có thể thấy nó cả. Nếu quý vị hỏi ý kiến tôi thì… tất cả những chuyện này đều nhảm nhí, tầm phào. - Ông đang đập móng vuốt giục chúng ta hãy nhanh lên. – Lucy nói. – Chúng ta phải đi ngay. Ít nhất thì em cũng phải làm vậy. - Em không có quyền buộc những

https://thuviensach.vn

người còn lại phải làm theo ý em. Bốn chọi một mà em lại là người nhỏ nhất ở đây. – Susan nói. - Ôi, thôi đi! – Edmund gầm gừ. – Chúng ta phải đi mau thôi. Sẽ không còn yên bình nữa cho đến khi chúng ta đi theo Lucy. – Edmund hoàn toàn ủng hộ Lucy, nhưng nó cũng lấy làm bực dọc vì bị mất giấc ngủ nên nó nói thế với một bộ mặt khó chịu, xưng xỉa. - Vậy thì lên đường thôi. – Peter nói, uể oải xỏ tay vào tấm khiên và đội mũ trụ lên đầu. Vào bất cứ lúc nào khác nó sẽ sẵn sàng nói một điều gì đó an ủi Lucy, cô em gái mà nó yêu nhất bởi vì nó biết con bé cảm thấy đau khổ như thế nào và nó cũng biết dù cho có bất cứ điều gì xảy ra thì cũng không phải lỗi tại Lucy. Nhưng cũng lúc đó nó lại không tránh khỏi cảm giác bực bội với cô em. Phản ứng của Susan bất ngờ nhất. - Giả sử tôi cũng bắt đầu cư xử như Lucy. Tôi dọa sẽ ở lại đây dù cho tất cả mọi người có đi đâu cũng mặc, thì sao? Tôi nghĩ là tôi cũng dám làm như thế lắm. - Hãy tuân lệnh vị vua tối cao, thưa nữ hoàng, - Trumpkin nói, - và lên đường đi. Nếu tôi không được phép ngủ tiếp, thì thà tôi hành quân còn hơn là đứng đây lời qua tiếng lại. Cuối cùng, mọi người lên đường. Lucy đi đầu tiên, cắn môi để cố kìm lại ý muốn nói tất cả những điều mà nó muốn nói với Susan. Nhưng rồi nó lại quên tất cả những điều ấy khi nó nhìn Aslan. Ông quay đầu lại, rồi chậm rãi đi trước chúng một quãng khoảng 30 mét. Những người còn lại chỉ việc đi theo hướng mà Lucy đã dẫn dắt bởi vì Aslan không những chỉ vô hình đối với họ mà ông còn một mực giữ im lặng. Những cái móng giống như vuốt mèo không để lại một tiếng động nào trên lớp cỏ. Ông dẫn mọi người đi thẳng đến những hàng cây nhảy múa – có điều chúng có còn khiêu vũ hay không thì không ai biết bởi vì Lucy chỉ tập trung nhìn vào Aslan còn cả bọn thì chăm chú nhìn vào Lucy – và họ đi sát mép vực. “Than cục và trống định âm,”Trumpkin thầm nghĩ. “Mình chỉ hy vọng cái chuyện điên rồ này không kết thúc bằng việc phải trò lên vách núi dưới ánh trăng mà ngã gãy cổ.” Thế là suốt một chặng đường dài, Aslan đi trên đỉnh vách đá cheo leo. Sau đó họ đến một chỗ có những bụi cây nhỏ lúp xúp mọc lên ở bên tay phải mép đá. Aslan quay lại và biến mất giữa mọi người. Lucy nín thở, bởi vì cứ như thể ông đã lộn nhào xuống vách đá; nhưng nó quá bận rộn dõi theo ông để có thể dừng lại và suy nghĩ về điều đó. Nó bước nhanh hơn,

https://thuviensach.vn

chẳng bao lâu đã đứng trong đám cây um tùm, nhìn xuống phía dưới nó có thể thấy một con đường nhỏ dốc đứng đâm xiên xuống vực giữa những tảng đá và kia Aslan đang đi xuống. Ông quay lại nhìn cô bé với đôi mắt long lanh, hạnh phúc. Lucy vỗ hai tay vào với nhau, bắt đầu bò xuống theo ông. Phía sau lưng nó vang những giọng nói xôn xao: “Này, Lucy! Nhìn coi, vì Chúa! Em đang đứng ngay trên mép vực. Quay lại đi!” Nhưng ngay sau đó, giọng Edmund vang lên: - Không sao đâu, nó ổn thôi. Có đường đi xuống đây này. Xuống được nửa đường, Edmund đuổi kịp em gái. - Nhìn này! – Nó kêu lên với giọng kích động mãnh liệt. – Nhìn này! Cái bóng gì đang bò trước mặt chúng ta kìa? - Đó là cái bóng của ông. – Lucy nói. - Anh tin là em nói đúng, Lu ạ. – Edmund nói. – Anh không nghĩ là anh đã nhìn thấy cái bóng này trước đó. Nhưng ông ấy ở đâu? - Tất nhiên là cùng với cái bóng của ông. – Lucy nói. – Anh vẫn chưa nhìn thấy ông hay sao? - À, anh gần như nghĩ là mình đã nhìn thấy – chỉ một tích tắc. Trong cái ánh sáng kỳ quặc như thế này. - Đi tiếp đi, vua Edmund, đi tiếp đi. – Giọng Trumpkin vang lên phía sau và bên trên, sau đó là một giọng ở xa hơn, gần như còn ở trên đỉnh, đó là tiếng Peter. - Nhanh lên Susan. Đưa tay cho anh nào. Một đứa bé cũng còn đi được kia mà. Đừng càu nhàu nữa. Chỉ một lúc sau họ đã xuống dưới đáy vực, tiếng nước réo ầm ầm vang lên bên tai họ. Bước từng bước nhẹ như không, giống một con mèo. Aslan nhảy từ hòn đá này sang hòn đá khác ngang qua dòng thác. Đến giữa dòng, ông cúi xuống uống nước, sau đó ngẩng cái đầu bờm xờm, nhảy xuống nước và ông quay lại nhìn họ lần nữa. Lần này Edmund nhìn thấy ông. - Ôi! Aslan! – Nó kêu lên và lao về phía trước. Nhưng sư tử đã lướt thành một vòng tròn và bắt đầu vượt lên dốc bên kia thác nước. - Peter! Peter! – Edmund kêu lên. – Anh có thấy gì không? - Anh có thấy một cái gì đó nhưng nó cứ thoắt ẩn thoắt hiện dưới ánh trăng. Dù vậy, Lucy ơi, em giỏi lắm. Anh không cảm thấy mệt mỏi chút nào. Không ngừng lại, Aslan dẫn họ đi sang bên trái, lên hẻm núi. Cả chuyến đi này đều kỳ lạ và giống như trong mơ – thác nước gầm thét, lớp cỏ xam xám đẫm sương đêm, vách đá sáng lên mờ mờ mà họ đang đi đến gần và bao giờ ở trước mắt cũng là con thú tuyệt đẹp đang lặng lẽ sải bước ở phía trước. Bây giờ thì tất cả đều nhìn thấy Aslan – trừ Susan và chú lùn.

https://thuviensach.vn

Lúc này họ đã đi đến một con đường dốc đứng khác và khi đã lên trên dóc cao, họ lại đối diện với một dốc đá ở xa hơn. Có những vách núi xa hơn, cao hơn cái dốc núi mà họ vừa đi xuống, con đường đi lên khá dài, ngoắt ngoéo và buồn tẻ. May thay trăng sáng vằng vặc chiếu thẳng xuống hẻm núi, thế nên không bên vách núi nào bị khuất. Suýt nữa thì Lucy té xuống khi cái đuôi và hai chân sau của Aslan biến mất sau đỉnh núi, nhưng với một nỗ lực cuối cùng nó bò theo ông và qua được. Và đây họ đã lên được ngọn đồi đầu tiên kể từ khi rời Nước Thủy Tinh, với đôi chân rã rời và nhịp thở dồn dập không ra hơi. Sườn đồi dài, thoai thoải (cỏ, những bụi thạch nam và một vài tảng đá lớn sáng lên dưới ánh trăng) chạy lên cao rồi biến mất trong những bóng cây mờ mờ kéo dài chừng nửa dặm. Lucy biết rõ: Đó là ngọn đồi Bàn Đá. Có tiếng lách cách của áo giáp sắt của những người bò núi sau lưng Lucy. Aslan lướt đi phía trước họ, tất cả mọi người đi theo ông. - Lucy à. – Susan gọi lí nhí. - Gì cơ? – Lucy hỏi lại. - Bây giờ chị nhìn thấy Aslan rồi. Cho chị xin lỗi. - Không có gì đâu. - Nhưng chị còn tồi tệ hơn là em nghĩ nữa. Thực ra chị tin đó là ông – chị muốn nói từ hôm qua cơ. Khi ông răn đe chúng ta không đi xuống dưới chỗ rừng thông. Và mới rồi chị cũng tin đó chính là ông… lúc em gọi mọi người dậy. Chị muốn nói, trong tâm khảm… chị tin. Hoặc chị phải tin nếu chị chính là mình. Nhưng… nhưng, chị chỉ muốn thoát khỏi khu rừng và… ôi chị cũng không rõ nữa. Bây giờ chị biết ăn nói thế nào với ông đây? - Có lẽ chị không cần phải nói gì nhiều. – Lucy gợi ý. Chẳng bao lâu họ đã đến rừng cây và vượt qua đấy bọn trẻ có thể thấy Gò Đôi nơi đã từng có Bàn Đá trứ danh ngày xưa. - Quân ta phòng bị không được tốt lắm. – Trumpkin lẩm bẩm. – Chúng ta đã trải qua bao thử thách, bây giờ…? - Suỵt, - bốn đứa trẻ cắt ngang bởi vì lúc này Aslan đã đứng lại, quay người đối diện với bọn họ, trông oai vệ và uy nghi đến nỗi họ lấy làm sung sướng như bất cứ ai từng trải qua cảm giác sợ hãi và sợ hãi như bất cứ ai đã từng sung sướng. Hai đứa con trai lao lên trước, Lucy nhường chỗ cho chúng. Susan và người lùn co người lùi lại. - Ôi, thưa Aslan, - vua Peter kêu lên, quỳ một gối xuống nâng một móng vuốt nặng nề của sư tử lên ngang mặt mình, - con thực sự sung sướng khi gặp Người. Con cũng ân hận nữa. Con đã từng làm vị vua tối cao mà lại

https://thuviensach.vn

đưa mọi người đi sai đường nhất là vào buổi sáng hôm nay. - Con trai thân yêu của ta! – Aslan lên tiếng. Rồi ông quay sang chào đón Edmund: - Làm tốt lắm, con trai. Sau đó một quãng im lặng ngượng ngùng, giọng nói âm vang, sâu thẳm trong lồng ngực Aslan lại vang lên: - Susan à! Con bé không trả lời và những đứa kia nghĩ nó đang khóc. - Con chỉ lắng nghe nỗi sợ của bản thân, con gái ạ. Đến đây đi, để ta phà hơi thở lên người con. Hãy quên những nỗi sợ hãi đi. Con đã lấy lại can đảm rồi phải không? - Một chút thôi ạ, thưa Aslan. – Susan ấp úng. - Và bây giờ, - Aslan nói với một giọng to hơn nghe như có tiếng rền trong đó, trong khi cái đuôi quất vào một bên sườn. – Và bây giờ, hỡi người lùn bé nhỏ, một kiếm sĩ và một cung thủ nổi danh, kẻ không tin vào sư tử đâu rồi? Lại đây, người con trai của Đất! Hãy lại đây! Những lời cuối cùng không có âm hưởng của tiếng rền nữa mà thực sự là một tiếng gầm. - Hồn ma và những con tàu đắm! – Trumpkin há hốc mồm ra nói bằng một giọng không hề có âm sắc. Bọn trẻ con, những đứa đã biết rõ là Aslan rất quý người lùn thì không vì thế mà giật mình hoảng hốt, nhưng đối với Trumpkin thì đó lại là một chuyện khác. Ông ta chưa hề thấy một con sư tử nào trong đời chứ đừng nói đến con sư tử oai dũng này. Ông ta làm một điều hợp lý nhất có thể làm, đó là thay vì lồng lên chạy trốn, ông lảo đảo đi về phía Aslan. Aslan chồm lên. Bạn đã từng thấy một con mèo con mới đẻ được đưa đến trước miệng mèo mẹ chưa? Chuyện này cũng tương tự như thế. Chú lùn cúi gập người xuống thành một quả bóng bé nhỏ khốn khổ treo trước miệng Aslan. Sư tử lay vai ông một cái và cái áo giáp trên người ông kêu loảng xoảng như cái bao sắt vụn của người thợ hàn và rồi một – hai – ba. Chú lùn bay bổng lên không trung, vẫn an toàn như đang nằm trên giường dù rằng ông không hề cảm thấy thế. Khi chú lùn rơi xuống đất, Aslan giơ cái móng to êm như bọc nhung ra đỡ - nhẹ nhàng như đôi cánh tay mẹ - rồi đặt chú lùn xuống đất với tư thế đứng thẳng. - Con trai của Đất, chúng ta là bạn chứ? – Aslan hỏi. - Vâ… â… â… n… g. – Chú lùn thở không ra hơi, lập bập đáp lại bởi vì vẫn chưa hoàn hồn. - Bây giờ, - Aslan nói giọng sang sảng, - trăng đã lặn. Nhìn ra phía sau xem sao: một ngày mới bắt đầu, chúng ta không còn thời gian để lãng phí đâu. Hai người con trai của Adam và một người con của

https://thuviensach.vn

Đất, hãy mau chóng đi lên gò và giải quyết những gì mà các con tìm thấy ở đấy. Chú lùn vẫn như bị cấm khẩu và cả hai thằng con trai cũng không dám mở miệng hỏi xem Aslan có đi theo chúng không. Cả ba rút gươm ra, cúi đầu chào, đoạn quay người và leng keng đi mất trong ánh tranh tối tranh sáng lúc rạng đông. Lucy nhận thấy không còn dấu hiệu mệt mỏi trên khuôn mặt họ, cả vua Peter và vua Edmund đều có vẻ oai phong lẫm lẫm của những người đàn ông hơn là những bé trai. Bọn con gái đứng nhìn theo khi bóng họ đi xa dần, chúng đứng ngay cạnh Aslan. Ánh sáng đã bắt đầu thay đổi. Xuống đến gần đường chân trời ở phía đông, Aravis ngôi sao mai của Narnia tỏa sáng như một vầng trăng nhỏ. Aslan dường như còn to lớn hơn trước, ngẩng đầu lên, lắc cái bờm và để thoát ra một tiếng gầm vang dội. Đầu tiên tiếng gầm bắt đầu bằng những âm trầm rộn rã như tiếng đàn organ rồi bắt sang những nốt nhạc cao hơn, to hơn, to mãi cho đến khi cả mặt đất lẫn không gian đều run lên cùng với tiếng gầm ấy. Nó bắt đầu vọng lên đến đỉnh đồi, lan ra khắp cả nước Narnia. Trong doanh trại của Miraz, quân lính thức dậy, xanh mặt nhìn nhau, vơ vội vũ khí. Xa xa bên dưới, trong dòng nước của con sông Đại Giang đang vào lúc lạnh nhất, thình lình nhô lên đầu và vai của các nữ thủy thần và cái đầu to nhất lòa xòa râu và tóc như những sợi rong chính là vua Thủy Tề. Xa hơn nữa ở mỗi cánh đồng và mỗi rừng cây, đôi tai thính nhạy của loài thỏ ló ra khỏi hang, cái đầu ngái ngủ của những con chim ló ra khỏi đôi cánh, cú rúc lên, cáo kêu, nhím làu bàu, cây cối vặn mình răng rắc. Trong cái thôn làng và phố chợ, những bà mẹ ép con nhỏ sát vào ngực, trừng trừng nhìn ra với đôi mắt hoảng hốt, chó sủa sinh ỏi, đàn ông cuống cuồng đốt đuốt lên. Và xa tít tận biên giới phía bắc, những người khổng lồ miền núi ló mặt ra khỏi những cánh cổng âm u trong tòa lâu đài của họ. Lucy và Susan nhìn thấy một khối đen đen hầu như bao trùm ở tất cả các hướng bò về phía họ, tràn qua, băng qua những ngọn đồi. Đầu tiên nó giống như một màn sương mù đen đang phủ xuống mặt đất, sau đó lại giống như những đợt sóng triều bão tố của biển Hắc Hải, dâng lên cao hơn, cao hơn và cuối cùng, nó như là chính nó vậy – những rừng cây đang chuyển mình. Tất cả cây cối trên đời này dường như đang xô về phía Aslan, nhưng khi đến gần hơn cây cối không còn giống với mình nhiều nữa

https://thuviensach.vn

và khi cả đám đông cúi đầu, nhún gối vẫy những cánh tay dài, mảnh dẻ về phía Aslan, Lucy thấy cái đám đông đang vây tròn quanh họ là một đám người. Những cô gái bulô nước da xanh nhợt ngẩng đầu kiêu hãnh, những người đàn bà sậy vén mái tóc ra khỏi khuôn mặt buồn bã để nhìn Aslan, những nàng sồi vương giả thì đứng im phăng phắc, ngưỡng mộ nhìn ông, những ông sồi bờm xờm râu tóc, những chàng du mảnh dẻ, âu sầu, những gã ôrô tóc tai bối rối (bản thân họ thì đen, còn vợ họ thì lại sáng sủa với chùm quả đỏ tươi như trái dâu), và kia là những cây thanh lương trà vui vẻ; tất thảy đều cúi đầu xuống, ngửng đầu lên la lớn: “Aslan! Aslan!” bằng những cái giọng khàn khàn hoặc cót két hoặc oàm oạp như tiếng sóng vỗ bờ. Đám đông nhảy múa quanh Aslan (bởi vì bây giờ nó hợp thành một điệu vũ một lần nữa) mỗi lúc một đông hơn với nhịp điệu nhanh hơn khiến Lucy chóng cả mặt. Nó chưa bao giờ chứng kiến cảnh một cái cây hiện hình người từ cái đám người – cây đang nhảy múa. Có một người còn rất trẻ, mặc trên người một bộ da hươu, một vòng hoa quấn bằng dây nho quanh mái tóc loăn xoăn. Khuôn mặt người này sẽ có một vẻ đẹp nam nhi mẫu mực nếu như không có một vẻ gì hoang dã. Bạn sẽ cảm thấy đúng như Edmund bình luận một vài ngày sau đó: “Đó là một gã trai có thể làm bất cứ chuyện gì!” Đúng như vậy, bất kể điều gì. Cậu ta xem chừng có rất nhiều tên: Bromios, Bassareus và Ram, ít nhất là có ba cái tên. Có rất nhiều cô gái đi theo cậu, trông cũng hoang dại như cậu vậy. Ở đây còn có một người, thật bất ngờ, cưỡi trên một con lừa. Tất cả mọi người đều cất tiếng cười vang và đều la lớn: “Eaun, Eaun, eu-oi-oi-oi!”. - Đây là một trò vui lớn phải không Aslan? – Chàng trai trẻ kêu lên – Rõ ràng thế rồi. Nhưng gần như mỗi người lại có một ý kiến riêng và cái trò chơi mà họ đang tham gia. Có thể đó là một trò có tên gọi là Tig nhưng Lucy không bao giờ biết rõ nó là cái gì. Nó cũng giống như chơi trò bịt mắt bắt dê chỉ có điều tất cả mọi người đều đóng vai bị bịt mắt. Nó cũng không khác đối với trò thử hài nhiều lắm và nếu có khác thì chỉ là chiếc hài không bao giờ tìm thấy. Người làm cho mọi chuyện thêm phần rắc rối hơn chính là một ông già phì nộn ngồi trên lưng một con lừa. Ông già này luôn miệng kêu to: - Ẩm thực! Đã đến lúc dành cho tiết mục ẩm thực! Chợt ông ta ngã lăn khỏi con lừa, được

https://thuviensach.vn

những người khác xúm lại vắt thành một đống trên lưng con vật. Trong khi đó thì chú lừa này lại có cảm giác nó đang ở trong một rạp xiếc và cố biểu diễn trên hai chân sau. Suốt trong thời gian đó, càng lúc càng có nhiều dây nho xuất hiện. Chẳng bao lâu sau không chỉ có lá nho mà còn có cả quả nho. Dây nho bò lên tất cả mọi thứ. Nó ngoằn ngoèo chạy lên chân của những người – cây rồi quấn lên quanh cổ họ. Lucy đưa bàn tay hất tóc ra sau lưng và nhận thấy nó đang vuốt những cành nho ra sau. Con lừa là một điểm trọng tâm. Đuôi nó bị một cái gì đen đen quấn quýt suốt từ trên xuống dưới rồi thắt lại ở hai tai. Khi Lucy nhìn nó lại một lần nữa thì thấy nó là một chùm nho. Chỉ một vài tích tắc sau thì nhìn đâu cũng thấy chùm nho – trên đầu, dưới chân và bốn chung quanh. - Ẩm thực! Ẩm thực! – Ông già gào lên. Mọi người bắt đầu ăn, mà bạn của tôi ạ, dù bạn có một nhà kính xịn như thế nào thì bạn cũng chưa bao giờ được nếm thử những trái nho như thế này đâu. Những trái nho đẹp đẽ, chín mọng, rắn chắc ở bên ngoài nhưng lại ngọt ngào mát lạnh tận chân răng khi bạn cho vào miệng – là một thứ mà trước đó hai chị em Susan chưa bao giờ biết ăn cho đủ. Ở đây còn có nhiều món hơn là bất cứ ai mong muốn mà lại không đòi hỏi một phong thái lịch sự bên bàn ăn. Người ta nhìn thấy những ngón tay dinh dính, đủ màu ở khắp mọi nơi và mặc dù các cái miệng đang tích cực ăn uống nhưng tiếng cười tiếng nói cũng không lúc nào lắng xuống cho đến lúc bất chợt, tất cả mọi người đều bất giác nhận ra rằng hết thảy các trò chơi (bất kể là trò chơi gì) và cuộc vui nào cũng có lúc tàn thế là hết thảy mọi người nằm phịch xuống đất, nín thở quay đầu lại nhìn Aslan chờ xem ông sẽ nói điều gì tiếp theo. Lúc đó mặt trời mọc lên và Lucy chợt nhớ ra một điều gì đó bèn quay sang thì thầm với Susan: - Chị Su ơi, em biết họ là ai đấy. - Ai vậy? - Chàng trai có khuôn mặt hoang dã tên là Bacchus, còn ông già ngồi trên con lừa là Silenus. Chị còn nhớ ông Tumnus đã kể chúng ta nghe về họ không? - Có, dĩ nhiên là chị vẫn nhớ. Nhưng mà… - Sao ạ? - Chị không cảm thấy an toàn với Bacchus và tất cả những cô gái hoang dã kia nếu chúng ta gặp họ mà không có Aslan. - Em không nghĩ như thế. – Lucy đáp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 59

Trong lúc đó thì Trumpkin và hai cậu con trai đã đi đến cái cổng đá nhỏ tối om dẫn vào trong lòng Gò Đôi. Hai chú lửng làm nhiệm vụ canh gác (tất cả những cái mà Edmund có thể nhìn thấy ở hai con lửng này là những vệt trắng trên má) nhảy ra, nhe hai hàm răng với giọng gầm gừ: - Ai đến đấy? - Trumpkin đây. – Chú lùn đáp. – Tôi đưa vị vua tối cao của Narnia từ quá khứ trở về. Hai con lửng dí mũi vào hai tay cậu bé. "Đến rồi! Đến lúc rồi!" – Chúng nói. - Cho chúng tôi một cây đèn, anh bạn. – Trumpkin nói. Hai con lửng tìm thấy một bó đuốc để ở bên trong một cái hốc, Peter thắp đuốc lên rồi chuyền cho Trumpkin. - D.L.F hãy dẫn đường đi. Chúng tôi không thuộc đường ở đây. Trumpkin nhận lấy bó đuốc, dẫn đường trong đường hầm tối đen, lạnh lẽo, thoảng mùi ẩm mốc với một con dơi chập chờn bay trong ánh đuốc và đâu đâu cũng có mạng nhện. Hai đứa con trai lúc nào cũng ở ngoài trời, chỗ thoáng đãng kể từ lúc ở sân ga sớm hôm ấy có cảm giác như chúng chui vào trong rọ hay trong một hầm ngục. - Peter, - Edmund thì thào, - nhìn những cái hình tạc trên vách đá kia kìa. Trông lạ quá phải không? Nhưng chúng mình còn lâu đời hơn nữa. Khi chúng ta ở đây còn chưa có những hình thù này. - Phải, và nó làm cho người ta phải suy nghĩ! Chú lùn vẫn đi trước, rẽ sang phải rồi lại ngoặt sang trái, bước xuống mấy bậc sau đó lại quẹo sang trái một lần nữa. Cuối cùng họ thấy có tia sáng trước mặt, ánh sáng phát ra từ từ dưới khe cửa. Lần đầu tiên họ nghe thấy có tiếng nói, bởi vì họ đã đi đến cái cửa dẫn vào gian trung tâm. Những giọng nói bên trong vang lên rất giận dữ. Một ai đó đang nói to đến nỗi ba người mới đến không thể không nghe thấy. - Khi người ta nói thế này hẳn có điều gì không ổn. – Trumpkin thì thầm với Peter. – Hãy nghe ngóng một lúc đã. Cả ba đứng im phăng phắc bên ngoài cánh cửa. - Mọi người đã biết rõ, - một giọng nói cất lên ("Đó là đức vua." – Trumpkin thì thầm), - tại sao tù và lại không được thổi lên vào lúc mặt trời mọc sáng nay. Hay là mọi

https://thuviensach.vn

người đã quên mất là Miraz tấn công chúng ta gần như trước lúc Trumpkin đi và chúng ta đã phải chiến đấu giành lại mạng sống của mình trong vòng 2, 3 giờ gì đó? Tôi đã thổi tù và ngay khi có cơ hội đầu tiên. - Tôi không quên được đâu, - lại cái giọng gay gắt lúc nãy, - khi người lùn chúng tôi phải chịu đựng mũi dùi của cuộc tấn công và một trong năm người đã ngã xuống. ("Đó là Nikabrik." – Trumpkin nói nhỏ.) - Cậu phải biết xấu hổ chứ, tên lùn kia. - Một giọng nặng nề vang lên ("Đó là bác lửng Trufflehunter" – Trumpkin giới thiệu). - Tất cả chúng tôi đều gắng sức như các ngươi và không một ai dũng cảm hơn nhà vua. - Cứ kể theo kiểu của anh về mọi chuyện đi. – Nikabrik độc địa đáp. – Nhưng một khi thổi tù và quá trễ, hoặc giả nó chẳng có pháp thuật quái gì, thì sẽ chẳng nhận lại được sự giúp đỡ nào cả. Ông - người cố vấn vĩ đại!!! Ông - thầy phù thủy!!! Ông biết tất cả mọi chuyện mà, có phải ông vẫn khuyến khích chúng tôi hy vọng hão huyền về Aslan, vua Peter và tất cả những chuyện ngớ ngẩn này không? - Tôi phải thừa nhận, đúng… tôi không thể bác bỏ rằng… tôi đã thất vọng sâu xa trước kết quả của việc này. - Một giọng khác cất lên. ("Đó là tiến sĩ Cornelius". – Trumpkin nói.) - Nói trắng ra, - Nikabrik dằn giọng, - cái ví ông rỗng không, trứng ông bị ung, lưới của ông không bắt được cá, lời hứa hẹn của ông chỉ là hão huyền… Mời ông đứng sang một bên để người khác làm việc. Có thế thôi. - Sự giúp đỡ rồi sẽ đến. – Trufflehunter nói. – Tôi sẽ đứng cạnh Aslan. Hãy kiên nhẫn và tin tưởng như loài thú chúng tôi. Sự giúp đỡ rồi sẽ đến. Rất có thể là nó đứng ngay ngoài cửa vào lúc này. - Chà! – Nikabrik cáu tiết quặc lại. - Bọn lửng các anh bắt chúng tôi đợi đến lúc trời sập chắc, và liệu chúng tôi có thể bắt tất cả chim chiền chiện không? Nói cho anh biết, chúng tôi không thể đợi được nữa. Lương thực càng ngày càng cạn, chúng ta mất nhiều hơn là được trong các trận đánh, những người theo chúng ta cũng chuồn dần. - Còn vì sao à? – Trufflehunter bật lên. - Để tôi nói cho cậu biết lý do tại sao. Đó là bởi vì có lời đồn chúng ta kêu gọi vua của quá khứ và ông vua này không đáp lại. Lời cuối cùng Trumpkin dặn dò trước khi ra đi (và có vẻ như đi vào cõi chết) là : "Nếu thổi tù và thì nhất thiết không được để các chiến sĩ biết vì sao lại thôi hoặc đừng để họ trông mong vào điều gì đó. Nhưng ngay tối hôm ấy thì mọi người đã biết tất

https://thuviensach.vn

tần tật. - Tốt nhất là anh cứ dúi cái mõm xám của anh vào một tổ ong bắp cày còn hơn là ám chỉ rằng tôi là một kẻ ba hoa không kín miệng. - Ôi thôi, hãy chấm dứt cãi vã. – Vua Caspian nói. – Tôi muốn biết Nikabrik có ý khuyên tôi làm gì. Nhưng trước hết hai người lạ mặt mà ông ấy mang đến hội đồng cơ mật này là ai, họ cứ đứng kia, dỏng tai lên và ngậm miệng. - Họ là bạn bè của tôi. – Nikabrik đáp. - Tạo sao Caspian lại có đặc quyền có được sự ủng hộ của Trumpkin và Trufflehunter? Và cái lão già lú lẫn trong bộ đồ đen kia có quyền gì mà ở lại ở đây ngoài việc lão là bạn của Caspian hả? Tại sao tôi lại là người duy nhất không được đưa người của mình tới đây? - Caspian là đức vua mà cậu có nghĩa vụ phải thể hiện lòng trung thành. - Đạo vua tôi, đạo vua tôi. – Nikabrik cười nhạt. – Nhưng trong cái hang này chúng ta có thể nói huỵch toẹt mọi chuyện. Anh biết và Caspian cũng biết tỏng rằng cái thằng nhóc Telmarine này sẽ chẳng làm vua ở bất cứ đâu và đứng cao hơn bất cứ ai trong vòng một tuần lễ nếu chúng ta không giúp sức lôi nó ra khỏi cái bẫy mà nó đang mắc phải. - Có lẽ, - Cornelius lên tiếng, - những người bạn mới của anh cũng vui lòng giới thiệu về mình. Các người là ai, từ đâu tới? - Thưa ngài tiến sĩ đáng kính, - một giọng yếu ớt nghe như lời than vãn kêu lên, - để làm vui lòng ngài tôi chỉ là một mụ già đáng thương. Và tôi… tôi rất biết ơn người lùn đáng kính này về tình bạn dành cho tôi. Đức vua với khuôn mặt đẹp đẽ thế kia không cần phải sợ một mụ già gần như phải gập đôi người lại vì bệnh viêm khớp, một người không có đến hai que củi để đun một ấm nước. Tôi có biết một vài phép thuật hèn mọn - chứ đâu được như ngài, thưa tiến sĩ, chỉ là những lá bùa nho nhỏ và phép phù thủy vặt mà tôi vui lòng sử dụng để chống lại kẻ thù nếu được sự đồng ý của mọi người. Tôi căm thù chúng. Ồ phải, không ai căm thù chúng hơn tôi. - À… tất cả những điều này hết sức thú vị và …à mà… rất thỏa đáng. - Tiến sĩ Cornelius nói. – Tôi nghĩ bây giờ tôi đã biết bà là ai thưa bà. Có lẽ người bạn còn lại của ông, Nikabrik ạ, có thể giới thiệu về mình chăng? Một giọng nói buồn tẻ thiếu âm sắc làm cho Peter nổi da gà, đáp lại: - Tôi đói. Tôi khát. Cái gì tôi cắn giữa hai hàm răng thì tôi giữ lại cho đến lúc chết, thậm chí cả sau khi chết người ta phải cắt miệng tôi ra khỏi xác kẻ thù và chôn nó cùng với tôi. Tôi có thể sống hàng trăm năm

https://thuviensach.vn

không chết. Tôi có thể nằm trên băng một trăm đêm mà không đóng thành băng. Tôi có thể uống một dòng sông máu mà không bị vỡ bụng. Cho tôi biết kẻ thù của các ông là ai. - Như vậy, với sự hiện diện của hai người bạn này, ông muốn trình bày kế hoạch của ông, phải không Nikabrik? – Caspian hỏi. - Phải, với sự giúp đỡ của họ tôi muốn thực hiện kế hoạch đó. Trong vòng một hoặc hai phút Trumpkin và hai cậu bé có thể nghe Caspian và hai người bạn thảo luận với nhau bằng giọng thầm thì và không thể nghe ra được là họ nói gì. Cuối cùng Caspian nói to: - Thôi được, Nikabrik, - cậu nói, - chúng tôi sẽ nghe kế hoạch của ông. Im lặng kéo dài đến nỗi bọn con trai bắt đầu tự hỏi không biết Nikabrik có bao giờ bắt đầu không. Nhưng khi người lùn này bắt đầu thì ông ta lại nói với một giọng thấp hơn, thiếu nhiệt tình như thể chính ông ta cũng không thích điều mình đang nói cho lắm. - Về tất cả những điều người ta nói và làm, - ông ta lải nhải, - phải, không ai trong chúng ta biết sự thực về những ngày xa xưa ở Narnia. Trumpkin không tin lấy một điều trong tất cả những chuyện thất thiệt này. Phải, chúng ta đã cố làm một việc để thử xem tất cả những chuyện này có đúng hay không. Đầu tiên, chúng ta đã thử với cái tù và và đã thất bại. Nếu đã từng có Peter Đại Đế, nữ hoàng Susan, vua Edmund và nữ hoàng Lucy thì hoặc là họ không nghe thấy chúng ta, hoặc là họ không thể đến, hoặc họ là kẻ thù của chúng ta. - Hoặc là họ đang trên đường đến đây. – Bác lửng nói giọng thản nhiên, tách bạch từng tiếng. - Ông cứ tiếp tục nói thế cho đến khi Miraz ném xác của tất cả chúng ta cho bầy chó của hắn. Như là tôi đã nói… Chúng ta đã thử một mắt xích trong cái chuỗi huyền thoại cũ rích ấy và nó chả đem đến một điều gì tốt đẹp cho chúng ta. Phải, nhưng khi kiếm bị gãy thì các ông phải rút dao găm ra chứ. Những câu chuyện xưa cũ ấy còn nói đến những lực lượng khác ngoài các ông vua bà chúa kia. Vậy tại sao không vời đến những lực lượng này hả? - Nếu cậu muốn nói đến Aslan, - Trufflehunter nói, - thì tù và kêu gọi cả ông và những vị vua chúa kia. Họ là những người giúp việc cho ông mà. Nếu ông cử họ đến (ông sẽ làm thế, tôi không mảy may nghi ngờ về điều này) thì rất có thể chính ông sẽ xuất hiện. - Không. Ở điểm này ông sai rồi. – Nikabrik nói. – Aslan và các ông vua đó cùng một duộc với nhau. Hoặc là Aslan đã chết hoặc là ông ta không

https://thuviensach.vn

đứng về phía chúng ta. Hoặc giả có một cái gì đó còn mạnh hơn ông ta, ngăn không cho ông ta quay lại. Vả chăng nếu ông có quay về thì làm sao chúng ta biết được ông có còn là bạn của chúng ta hay không? Không phải bao giờ ông cũng là một người bạn tốt của người lùn. Cũng không hẳn là tốt đối với tất cả thú rừng nữa. Cứ hỏi bọn sói đi thì biết. Vả lại, ông ta thoắt ẩn thoắt hiện ở Narnia, theo những gì tôi biết thì ông ta đâu có ở lâu một chỗ. Các người có thể loại Aslan ra khỏi việc này. Tôi đang nghĩ đến một người khác cơ. Không có tiếng trả lời, trong vòng vài phút không khí tĩnh mịch đến nỗi Edmund có thể nghe được tiếng thở nặng nề, khò khè của bác lửng. - Ông muốn nói đến ai? - Cuối cùng Caspian lên tiếng. - Tôi muốn nói đến một lực lượng còn mạnh hơn cả Aslan, mạnh đến nỗi đã phù phép Narnia trong thời gian dài, nếu như các truyền thuyết là đúng. - Bạch Phù Thủy! – Ba giọng nói cùng vang lên một lượt và từ tiếng động trong phòng Peter đoán là cả ba người đó cùng nhảy dựng lên. - Phải, - giọng Nikabrik chậm rãi, rõ ràng, - tôi muốn nói đến Bạch Phù Thủy. Cứ ngồi xuống đi các vị. Đừng có sợ một cái tên đến thế, cứ làm như các vị là lũ con nít không bằng. Chúng ta cần sức mạnh và muốn cái sức mạnh ấy phải về phe chúng ta. Các câu chuyện chẳng đã nói là cái sức mạnh ấy đã đánh bại Aslan, trói ông ta, giết ông ta ngay ở cái Bàn Đá phía sau ngọn đèn kia sao? - Nhưng truyền thuyết cũng nói là ông đã hồi sinh. – Bác lửng độp lại, giọng sắc lẻm. - Phải, đúng là nó có nói thế, - Nikabrik đáp, - nhưng các ông chắc cũng đã nhận ra rằng chúng ta nghe được rất ít về những điều mà sư tử làm sau đó. Aslan ra khỏi các huyền thoại. Ông giải thích thế nào đây nếu như quả tình ông ta đã hồi sinh? Không phải là không có khả năng ông ta không hề sống dậy, và các truyền thuyết không nói gì thêm về ông ta là bởi vì chẳng có gì để nói. Có phải thế không? - Ông ta đã lập nên các vua và nữ hoàng. – Caspian đáp. - Một ông vua vừa thắng một trận oanh liệt có thể tự phong vương, xưng đế mà không cần sự giúp đỡ của một con sư tử làm xiếc. – Nikabrik đáp. Vang lên một cái gì như tiếng gầm gừ dữ tợn, chắc chắn là từ Trufflehunter. - Dù sao thì, - Nikabrik tiếp tục, - có cái gì đáng nói từ các ông vua và triều đại của họ nào? Họ cũng đã biến mất tiêu. Với phù thủy thì khác. Chúng ta nói bà đã trị vì hàng trăm năm và mấy trăm năm ấy toàn là

https://thuviensach.vn

mùa đông. Đó mới là sức mạnh thật sự. Một cái gì rất thực tiễn. - Nhưng mà trời ạ! – Vua nói. – Không phải là chúng ta nghe nói rằng mụ là kẻ thù tệ hại nhất trong tất cả các kẻ thù sao? Không phải mụ là một kẻ độc tài mười lần độc ác hơn, xấu xa hơn Miraz hay sao? - Có lẽ thế, - Nikabrik đáp, giọng lạnh băng. – Có thể bà như thế đối với con người, nếu ngày ấy có bất cứ ai thuộc giống người như Caspian đây. Có thể bà như thế đối với một vài loài thú khác. Tôi dám nói bà đã chà đạp loài lửng, ít nhất thì bây giờ cũng không còn được mấy con ở Narnia. Nhưng bà đối xử với người lùn chúng tôi rất tốt. Tôi là một người lùn và tôi đại diện cho dòng giống mình. Chúng tôi không sợ Bạch Phù Thủy. - Nhưng mà…. cậu đã gia nhập liên minh của chúng tôi. - Lửng nói. - Phải, và từ bấy đến giờ người của tôi đã làm được nhiều việc, - Nikabrik đốp lại, - Ai được cử đi trong tất cả những trận xuất kích nguy hiểm nào? Người lùn. Ai chịu thiệt thòi hơn trong khi lương thực khan hiếm nào? Người lùn. Ai…? - Láo toét! Toàn những lời láo toét! - Lửng nói. - Và như thế, - Nikabrik nói, cái giọng giận dữ đã rống lên thành một tiếng thét, - nếu các người không giúp đỡ người của tôi thì tôi sẽ đi tìm một người có thể làm được điều đó. - Đây có phải là một sự mưu phản công khai không, người lùn? – Vua hỏi. - Hãy tra gươm vào vỏ, Caspian! – Nikabrik thét lên. - Giết người ngay trong cuộc họp hội đồng phỏng? Đấy là trò chơi của ngươi ư? Đừng có ngốc đến mức định làm trò đó chứ. Bộ ngươi nghĩ ta sợ sao? Bên ta có ba, bên ngươi cũng có ba. - Có thôi đi không? – Trufflehunter gầm gừ nhưng lời bác ta lập tức bị cắt ngang. - Thôi. Dừng lại ở đây. Dừng lại ngay! - Tiến sĩ nói. – Ngài Nikabrik có ý gì khi muốn gọi phù thủy quay trở về? Cái giọng rờn rợn thiếu âm sắc trước đó chỉ nói một lần giờ lên tiếng: - Ô, thật thế ư!! Sau đó cái giọng vừa the thé vừa rên rỉ bắt đầu: - Ôi cầu chúc cho trái tim ông vua nhỏ bé thân yêu, người không cần bận tâm về việc Bạch Phù Thủy đã chết. Tiến sĩ đáng kính kia chỉ trêu chọc một mụ già đáng thương như tôi mà nói thế thôi. Ngài tiến sĩ đức cao đạo trọng, ngài tiến sĩ thông kim bác cổ, không hiểu ngài có từng nghe ai nói về việc phù thủy đã chết hay chưa? Bao giờ ngài cũng có thể làm họ quay trở lại, có phải không? - Gọi bà ấy quay về. – Cái giọng thiếu khí sắc cất lên. – Chúng ta đã sẵn sàng. Hãy vẽ một vòng tròn. Chuẩn bị

https://thuviensach.vn

một ngọn lửa xanh. Vượt lên tiếng gầm gữ mỗi lúc một to của bác lửng và tiến sĩ Cornelius là tiếng nói của vua Caspian vang lên uy dũng. - Cái gì? Đó có phải là kế hoạch của ông không Nikabrik? Yêu thuật bẩn thỉu toan làm sống dậy một hồn ma đời đời bị nguyền rủa ư? Bây giờ ta đã biết rõ đồng bọn của ngươi - một phù thủy và một người sói. Một phút sau tất cả trở nên hỗn độn. Có tiếng một con vật gầm lên, tiếng kim khí va vào nhau loảng xoảng. Trumpkin và hai cậu bé lao vào. Peter thoáng thấy một con vật dữ tợn, xám ngoét, kinh tởm nửa người nửa sói đang chồm lên một thằng bé cỡ tuổi nó. Edmund trông thấy một con lửng và một người lùn đang vật lộn trên sàn trong một cái gì đó giống như trò đánh nhau của con mèo. Trumpkin thấy mình đang đối mặt với mụ phù thủy. Mũi và cằm mụ chĩa ra ngoài như một cái kẹp hạt dẻ, mái tóc xám xịt bẩn thỉu xõa xuống mặt và mụ đang bóp cổ tiến sĩ. Chỉ một nhát kiếm của Trumpkin vung lên, đầu mụ đã lăn lông lốc trên sàn. Ngọn đèn phụt tắt, tất cả chỉ còn tiếng gươm khua canh cách, tiếng nghiến răng, tiếng đấm đá, tiếng giậm chân thình thịch xuống nền hang. Sau đó là một sự im lặng. - Em không sao chứ Edmund? - Em… em nghĩ thế. – Edmund thở phì phò. – Em cưỡi lên cái tên súc sinh Nikabrik, nhưng hắn vẫn còn sống. - Cân đồng hồ và chai nước! - Một giọng giận dữ rống lên. – Chính là tôi, cậu đang ngồi lên người tôi. Xuống đi! Cậu nặng như một con voi vậy. - Xin lỗi nhé D.L.F. – Edmund nói. – Khá hơn rồi chứ? - Ôi không! – Trumpkin rền rĩ. - Cậu cho cả một cái giầy vào miệng tôi. Đứng lên đi. - Có vua Caspian ở đâu đây không? – Peter hỏi. - Tôi đây. - Một giọng ỉu xìu vang lên. - Một con gì đó đã cắn tôi. Nghe có tiếng một ai đó đánh một que diêm. Đó là Edmund. Ngọn lửa nhỏ soi sáng khuôn mặt nó, tái nhợt và lem luốc. Nó mò mẫm mất một lúc mới tìm được một ngọn nến (họ không dùng đèn nữa khi đã hết dầu) đặt ngọn nến lên bàn và châm lửa. Khi ánh nến đã soi tỏ, một vài người lồm cồm bò dậy. Sáu khuôn mặt hấp háy nhìn nhau trong ánh nến. - Dường như chúng ta không còn kẻ thù nữa. – Peter nói. – Đây là mụ phù thủy, đã chết. (Nó nhanh chóng quay mặt khỏi xác mụ.) – Nikabrik cũng đã chết. Và tôi cho rằng cái vật này là một người sói. Tôi đã từng nhìn thấy một con như thế này… kể cũng đã lâu lắm rồi. Đầu sói – mình người. Điều đó có nghĩa là nó sẽ biến

https://thuviensach.vn

từ người thành sói vào cái lúc mà nó bị giết. Còn cậu, tôi cho rằng cậu chính là vua Caspian? - Phải. - Cậu bé kia đáp. – Nhưng tôi chẳng biết anh là ai? - Đây là vị vua tối cao, đức vua Peter. – Trumpkin giới thiệu. - Cung kính đón chào vị vua vĩ đại. – Caspian nói. - Cậu mới chính là vua. – Peter đáp. – Tôi không đến đây để lấy lại ngai vàng của cậu, mà là để đặt cậu ngồi vào đó. - Muôn tâu bệ hạ, - một giọng nói khác cất lên từ chỗ khuỷu tay của Peter. Nó quay lại thấy mình đang đối diện với bác lửng. Peter cúi xuống, quàng tay quanh người con vật, hôn lên cái đầu bù xù của nó: không phải là một cái hôn như của một cô bé bởi vì nó chính là Peter Đại đế. - Một bác lửng tốt nhất trên đời, - Peter nói. – Bác một mực tin tưởng vào chúng tôi, trong tất cả mọi chuyện có phải không? - Không cần phải biểu dương thần, muôn tâu bệ hạ. – Trufflehunter nói. –Thần là một con thú và loài vật không bao giờ thay đổi. Thần là một con lửng, không hơn không kém vì chúng thần mãi mãi như thế. - Tôi rất tiếc cho Nikabrik, - Caspian nói, - mặc dầu ông ta ghét tôi từ cái nhìn đầu tiên. Ông ta đã hỏng từ trong hỏng ra sau những mất mát, căm hận suốt một thời gian dài như thế. Nếu chúng ta thắng nhanh hơn, sớm hơn có lẽ ông ta sẽ trở thành một chú lùn tốt bụng trong những ngày thanh bình. Tôi không biết ai trong chúng ta đã giết chết ông ấy. Tôi lấy làm vui mừng vì mình đã không làm điều đó. - Cậu đang bị chảy máu. – Peter nói. - Phải, tôi đã bị cắn. Đó là …cái con vật – sói kia. Việc rửa ráy và băng bó vết thương cũng mất một lúc lâu, khi tất cả đã xong xuôi, Trumpkin nói: - Bây giờ, hơn tất cả mọi thứ khác chúng tôi cần một bữa ăn sáng. - Nhưng không phải ở đây. – Peter đáp. - Không phải ở đây. – Caspian lặp lại với một cái rùng mình. – Chúng ta phải cử ai đó đến mang những cái xác này đi. - Hãy để cho sâu bọ đục khoét những cái xác này. – Peter nói. – Riêng người lùn hãy để cho những người thuộc bộ tộc của ông ta chôn cất theo nghi thức của họ Cuối cùng họ ăn sáng trong một gian phòng tối khác trong Gò Đôi. Đấy không phải là một bữa ăn mà họ mong đợi bởi vì Caspian và Cornelius nghĩ đến món chả nướng thịt hươu còn Peter và Edmund thì mơ tưởng đến món trứng chiên bơ và café nóng. Nhưng ai cũng dùng một chút thịt gấu lạnh (đã được lấy ra khỏi túi áo mấy cậu bé), một miếng bơ cứng như đá, một củ hành muối và một ly nước.

https://thuviensach.vn

Nhưng ai cũng làm cho người khác hiểu là mình có một bữa điểm tâm như ý.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 60

Bây giờ, - Peter lên tiếng sau khi họ đã ăn xong, - Caspian ạ, Aslan và các cô gái, đó chính là nữ hoàng Susan và nữ hoàng Lucy, đang ở đâu đây, rất gần đây thôi. Chúng ta không biết khi nào ông sẽ hành động. Không có gì phải nghi ngờ nữa đó là việc của ông không phải việc của chúng ta. Trong khi đó rất có thể ông muốn chúng ta làm một cái gì đó trong khả năng của mình. Caspian, cậu nói là chúng ta không đủ thực lực để đụng độ với Miraz trong một trận đánh dàn trận hả? - Tôi sợ là thế, thưa đức vua. - Caspian nói. Cậu rất ngưỡng mộ Peter vì thế cậu cảm thấy ngượng nghịu thế nào ấy. Thật là một việc vừa hoang đường vừa kỳ diệu khi gặp các vị vua vĩ đại đi ra từ những câu chuyện cổ xưa. - Vậy thì được lắm. - Peter nói. - Tôi sẽ gửi đến hắn lời thách đấu cho một trận đánh tay đôi. - Đúng là một sáng kiến, trước đấy chưa có ai nghĩ ra điều này. - Xin hãy để vai trò đó cho tôi. - Caspian nói. - Tôi muốn báo thù cho cha tôi. - Cậu đang bị thương, - Peter nói, - với lại chẳng phải hắn sẽ cười trước lời thách đấu của cậu sao? Tôi muốn nói tất cả chúng tôi đều nhìn nhận cậu như một ông vua và một chiến binh dũng cảm nhưng hắn sẽ nghĩ cậu là một nhóc con. - Nhưng tâu bệ hạ, - lửng nói, bác ngồi ngay cạnh Peter và không có lúc nào rời mắt khỏi vị vua tôn quý của mình, - liệu hắn có chấp nhận lời thách đấu của Peter Đại Đế không? Hắn biết hắn có một đạo quân mạnh hơn trong tay kia mà. - Cũng có thể hắn sẽ không chịu, - Peter đáp, - nhưng phải thử rồi mới biết. Kể cả khi hắn không chấp nhận thì chúng ta cũng sẽ dành ra những giờ quý báu nhất trong ngày, cử những sứ giả truyền đi các thông điệp giữa hai bên. Ít nhất thì chúng ta cũng có thể duyệt lại quân đội và củng cố lực lượng. Tôi sẽ gửi đi lời thách đấu. Thật ra tôi sẽ viết ngay bây giờ. Ông có bút và mực đấy không, ông tiến sĩ? - Một nhà bác học thì không thể thiếu những thứ đó, tâu bệ hạ. - Tiến sĩ Cornelius hớn hở đáp. - Tốt lắm, tôi sẽ đọc đây. - Peter nói. Trong lúc đó tiến sĩ trải ra một tấm giấy da, mở một cái nghiên mực bằng

https://thuviensach.vn

sừng và mài bút vào nghiên mực. Peter hơi ngả người ra sau, mắt khép hờ, nhớ lại cái thứ ngôn ngữ mà nó đã từng dùng để viết các văn kiện hoàng gia vào kỷ nguyên Vàng ở Narnia. - Được rồi. - Cuối cùng nó nói. - Ông đã sẵn sàng chưa, thưa ông tiến sĩ? Tiến sĩ chấm ngòi bút vào nghiên mực, chờ đợi. Peter đọc cho ông ta viết những câu như sau: “Ta, Peter, nhờ vào ơn huệ của Aslan, qua sự lựa chọn, theo phong tục tập quán và nhờ vào những chiến công của mình đã trở thành vị vua đứng đầu tất cả những vị vua khác ở Narnia, là hoàng đế của Quần đảo Đơn Côi, chúa tể của Cair Paravel, hiệp sĩ của sư tử - đấng tối cao nay gửi đến Miraz - con trai của Caspian thứ tám, từng là người phụ tá ở Narnia, sau đó đã tiếm quyền - lời chào. Ông viết xong chưa?” - Narnia gạch ngang lời chào. - Tiến sĩ lẩm bẩm. - Xong rồi, thưa bệ hạ. - Vậy thì xuống hàng, bắt đầu một đoạn mới. - Peter nói. - Để ngăn cảnh đầu rơi máu chảy và tránh cho tất cả mọi sinh linh những hậu quả chiến tranh với việc bắt lính trên toàn vương quốc Narnia; cũng là niềm vinh hạnh của chúng tôi khi đề cử một người anh hùng mang dòng máu hoàng tộc - nhân danh sự tin cậy của chúng tôi - thách đấu và tuyên bố Caspian chính là vị vua hợp pháp của Narnia nhờ vào sự tín nhiệm của chúng tôi và vào luật định của người Telmarine. Miraz hai lần phạm tội phản bội - một là chiếm đoạt ngôi báu của Caspian với những biện pháp đáng ghê tởm nhất, - ông nhớ gạch nối chữ ghê tởm nhé, - xấu xa nhất - hai là giết hại chính anh ruột của mình - vua Caspian thứ chín, một việc làm cho cả người lẫn thần đều công phẫn. Chúng tôi thách thức và phủ nhận quyền của Miraz nói về một cuộc chiến công bằng và tiến quân đơn phương và gửi lá thư này vào tay người huynh đệ cao quý, đáng mến là Edmund, người đã có thời làm vua ở Narnia, công tước xứ Cột đèn, bá tước miền Viễn Tây, hiệp sĩ tối cao, người mà chúng tôi trao toàn quyền trao đổi với ngài Miraz về các điều kiện của một trận quyết đấu nói trên. Quốc thư được soạn thảo ở đại bản doanh của quân khởi nghĩa ở Gò Đôi, ngày thứ 12 tháng Mái nhà xanh năm đầu tiên đời vua Caspian thứ mười ở Narnia. - Thế là đủ, - Peter nói, hít một hơi thật sâu, - bây giờ chúng ta cần cử hai người tháp tùng vua Edmund. Tôi nghĩ Khổng Lồ là một này... - Ông ấy... ông ấy không được thông minh cho lắm, đức vua cũng biết đấy. - Caspian nói. -

https://thuviensach.vn

Tất nhiên là ông ấy hơi kém đầu óc. - Peter đáp. - Nhưng bất cứ người khổng lồ nào cũng gây một ấn tượng rất dễ sợ chỉ cần người ấy biết giữ im lặng. Với lại việc này sẽ làm ông ta phấn chấn lên đôi chút. Ai sẽ là người còn lại đây? - Theo ý tôi, - Trumpkin nói, - nếu đức vua cần một người có thể làm kẻ thù khiếp vía chỉ với một cái nhìn thì Reepicheep là người tốt nhất. - Chắc chắn là thế rồi theo những gì tôi nghe được. - Peter nói với một tiếng cười. - Chỉ hiềm một nỗi là tầm vóc ông ấy lại quá bé nhỏ. Chúng sẽ không thấy một bác chuột cho đến khi ông ấy tới thật gần. - Vậy thì hãy cử Glenstorm, tây bệ hạ. - Trufflehunter mau mắn nói. - Chưa có ai dám cười nhân mã. Khoảng một tiếng đồng hồ sau, hai viên chỉ huy cao cấp trong quân đội của Miraz đi duyệt hàng quân vừa đi vừa xỉa răng vì họ mới ăn sáng xong. Họ nhìn lên và trông thấy từ cánh rừng đi về phía họ là nhân mã và người khổng lồ Wimbleweather mà họ đã từng chạm trán trong các trận đánh; đi giữa hai người này là một người mà họ không biết là ai. Ngay cả những thằng bạn học với Edmund ở trường cũng không nhận ra nó nữa nếu trông thấy nó vào lúc này. Bởi vì Aslan đã phà hơi thở vào người nó trong cuộc gặp gỡ làm cho nó có một vẻ vừa cao quý vừa oai phong lẫm liệt của một vị anh hùng thiếu niên làm cho ai cũng phải nể. - Chuyện gì nữa đây? - Nhà quý tộc Glozelle hỏi. - Một cuộc khiêu chiến ư? - Một vụ đàm phán, chắc thế, - ngài Sopespian nói, - coi kìa họ cầm trên tay những cành cây xanh. Họ đến xin đầu hàng. - Cái người đi giữa nhân mã và khổng lồ kia không có vẻ mặt của một kẻ muốn đầu hàng. - Glozelle nói. - Hắn là ai kìa? Không phải là thằng lỏi Caspian rồi. - Không phải Caspian. - Sopespian đồng ý. - Chà một chiến binh ác chiến chưa kìa, tôi đảm bảo với ông là dù ở đâu thì bọn phiến loạn cũng muốn có được một người như nó đấy. Nói thật (chuyện này nói nhỏ giữa hai chúng ta thôi nhé) trông nó còn uy nghi và có phong thái đế vương hơn Miraz nhiều. Xem cái áo giáp nó mặc kìa! Không một người thợ rèn nào của chúng ta có thể làm được một cái áo như thế. - Tôi dám cược con Polemy lông đốm của tôi là hắn mang đến lời thách đấu chứ không phải xin đầu hàng. - Glozelle nói. - Sao lại có chuyện đó? - Sopespian đáp. - Chúng ta đã nắm kẻ thù trong tay rồi. Đời nào Miraz lại ngốc tới mức mạo hiểm với thắng lợi trong tầm tay trong cuộc tấn công nay

https://thuviensach.vn

mai. - Ông ta có thể chấp nhận. - Glozelle nói với một giọng thấp hẳn xuống. - Ở đây tai vách mạch rừng, - Sopespian nói. - Hãy đi xa ra, khỏi tầm tai mắt của những đội binh này. Được rồi, tôi có thể lĩnh hội ý của ngài rồi đấy! - Nếu vua chấp nhận lời thách đấu, - Glozelle thì thầm, - hoặc ông ta sẽ giết được đối phương hoặc sẽ bị đối phương giết chết. - Đúng thế. - Sopespian gật gù. - Nếu ông ta hạ được đối thủ chúng ta sẽ thắng trong cuộc chiến này. - Đã hẳn! Còn nếu không? - Nếu không chúng ta vẫn có khả năng chiến thắng mà không để Miraz chơi trò ngư ông hưởng lợi. Bởi vì tôi chẳng cần nói ra thì ngài đây cũng biết là Miraz chẳng phải là một vị tướng giỏi giang gì. Và sau đó, chúng ta sẽ ca khúc khải hoàn; không còn bạo chúa ở Narnia nữa. - Thế ra ý của đức ngài đây là tôi và ngài có thể trị vì mảnh đất này một cách tiện lợi mà không ở dưới trướng của bất cứ một kẻ nào ư? Khuôn mặt Glozelle có một vẻ rất khó coi. - Đừng quên rằng chúng ta là những người đầu tiên đặt hắn lên ngai vàng. Và trong suốt bao năm qua hắn ung dung tận hưởng quyền lực, còn bao nhiêu bổng lộc lại nằm ngoài tầm tay ngài và tôi, có phải vậy không? Hắn có biểu lộ lòng biết ơn gì với chúng ta không nào? - Thôi đừng nói gì về chuyện này nữa. - Sopespian nói. - Coi kìa, họ gọi chúng ta đến lều của vua đó. Khi hai nhà quý tộc này đến lều của Miraz, họ thấy Edmund và hai người tháp tùng đang ngồi phía ngoài lều thưởng thức bánh ngọt và rượu vang. Sau khi đã chuyển lá thư thách đấu và rút ra ngoài để Miraz có thời gian cân nhắc. Khi hai bên nhìn nhau ở cự ly gần, hai nhà quý tộc người Telmarine nghĩ là cả ba sứ giả đều có vẻ hoảng sợ. Bước vào trong lều, họ thấy Miraz không trang bị vũ khí gì và đã dùng xong bữa điểm tâm, khuôn mặt ông ta đỏ phừng phừng, trán hằn lên những nếp nhăn cau có. - Đấy, xem đi! - Vua gầm gừ, ném mảnh giấy da thuộc qua bàn cho họ. - Coi xem lũ ranh con càn rỡ trong những câu chuyện nhảm nhí của nhũ mẫu thằng cháu ta đã gửi gì cho chúng ta. - Muôn tâu bệ hạ, - Glozelle nói, - nếu người chiến binh trẻ tuổi kia, người mà chính thần gặp ở ngoài lều chính là vua Edmund viết trong thư thì thần không dám gọi hắn là một thằng nhóc trong câu chuyện nhảm nhí của nhũ mẫu mà là một bậc đại hiệp đáng gờm. - Vua Edmund, chà chà! - Miraz ồ lên. - Khanh tin vào những câu chuyện vớ vẩn của mấy bà nội trợ già về

https://thuviensach.vn

Peter, Edmund và những đứa khác sao? - Thần tin vào mắt mình, thưa bệ hạ. - Glozelle đáp. - Được, chuyện này không có mục đích gì, - Miraz nói, - ngoài một lời thách đấu hỗn xược, trẫm cho rằng chỉ có một ý kiến duy nhất giữa chúng ta phải không? - Tâu bệ hạ, thần cũng nghĩ thế ạ. - Glozelle đáp. - Đó là cái gì? - Vua hỏi. - Hợp lý nhất là cứ từ chối, thưa bệ hạ. - Glozelle nói. - Mặc dầu thần chưa bao giờ là một kẻ hèn nhát, thần cần phải nói một cách giản dị là gặp chàng thanh niên đó trong một trận đấu tay đôi là một cái gì đó lớn hơn trái tim thần có thể chịu đựng được. Và nếu (điều này cũng có thể lắm) lại là anh trai của chàng trai này, vua Peter Đại đế, một người còn nguy hiểm hơn, thì thưa bệ hạ, trên đời này... chẳng có ai có thể làm gì được hắn đâu! - Ôn dịch bắt ngươi đi cho rồi! - Miraz gầm lên. - Đó không phải là lời khuyên mà trẫm cần. Bộ ngươi nghĩ trẫm hỏi ngươi là vì trẫm sợ phải gặp cái thằng Peter này (nếu nó là một thằng đàn ông) ư? Ngươi nghĩ trẫm sợ hắn ư? Trẫm muốn ngươi tham mưu cho trẫm một cách thức giải quyết vấn đề này: với lợi thế của chúng ta hiện nay, chấp nhận lời thách đấu có phải là một việc làm thiếu suy nghĩ không? - Về vấn đề này thần chỉ có một câu trả lời, tâu bệ hạ, đó là tìm tất cả những lý do chính đáng để đưa ra lời từ chối lời thách thức này. Có bóng dáng của thần Chết trên mặt của hiệp sĩ lạ mặt kia. - Ngươi lại dám nhắc lại nữa à? - Miraz gầm lên như sấm, bây giờ thì vua thật sự điên tiết. - Có phải ngươi có ý ám chỉ trẫm cũng chỉ là kẻ đớn hèn như ngươi? - Bệ hạ có thể nói như người muốn. - Glozelle nói, mặt sầm xuống. - Ngươi ăn nói như một mụ già vậy. - Vua hạ giọng xuống. - Thế còn khanh, khanh sẽ nói gì đây hả Sopespian? - Tâu bệ hạ, đừng dính đến những chuyện này làm gì. Cái mà bệ hạ nói đến như một sách lược sẽ là một cái gì đến một cách vui vẻ. Nó sẽ tạo cho đức vua những cơ sở tuyệt vời để từ chối mà không gây nên một câu hỏi nào về danh dự hoặc lòng can đảm của bệ hạ. - Một lũ khi quân phạm thượng! - Miraz hét toáng lên, giậm chân thình thịch xuống đất. - Có phải hôm nay các ngươi bị quỷ ám không? Các ngươi nghĩ là ta mà lại phải kiếm cớ để từ chối ư? Các ngươi có thể gọi thẳng vào mặt ta là một con thỏ đế rồi đấy. Câu chuyện diễn ra đúng như hai nhà quý tộc này muốn nên họ không nói gì thêm. - Ta biết rồi, - Miraz nói, sau khi đã nhìn họ trừng trừng thiếu điều

https://thuviensach.vn

làm cho hai con mắt vọt ra khỏi hốc mắt, - các ngươi yếu đuối, đớn hèn, khiếp nhược chẳng có một chút nhuệ khí nào, đã thế các ngươi lại suy bụng ta ra bụng người làm như ta cũng ở cùng đẳng cấp như các ngươi vậy. Tìm có để từ chối!!! Hay thật! Viện cớ để không đánh!!! Các ngươi có phải là người lính không đấy? Có phải là dân Telmarine không? Các ngươi có phải là đàn ông không? Và giả sử ta từ chối (vì tất cả lý do cho một kế sách có tính chiến lược và quân sự) hẳn các ngươi sẽ nghĩ và làm cho người khác nghĩ rằng ta sợ. Có phải thế không? - Không một người nào trong độ tuổi của bệ hạ, - Glozelle đáp, - lại bị bất cứ người lính nào hiểu lý lẽ coi là hèn nhát chỉ vì từ chối một trận đấu với một hiệp sĩ vĩ đại đang ở tuổi trẻ trung sung sức nhất. - Vì thế ta - một kẻ lú lẫn đã bước một chân xuống mồ cũng là một thằng hèn phải không? - Miraz gầm lên làm rung cả lều vải. - Để ta nói cho các ngươi biết đó là cái gì, các ông quý tộc quý hóa ạ. Thì đấy, với những lời cố vấn đàn bà của mình, các ngươi đã làm được một việc trái ngược với dự tính của mình. Ta đã định khước từ đấy. Nhưng bây giờ thì ta chấp thuận lời quyết đấu. Các ngươi nghe rõ chưa, ta chấp thuận! Ta sẽ không phải xấu hổ vì ma thuật hay sự phản bội đã làm đông dòng máu trong người các ngươi. - Chúng thần khẩn khoan van xin bệ hạ. - Glozelle nói, nhưng Miraz đã xông ra khỏi lều và hai người có thể nghe ông vua của mình oang oang chấp nhận lời thách đấu của Peter thông qua Edmund. Hai gã quý tộc đưa mắt nhìn nhau, lặng lẽ cười khoái trá. - Tôi biết hắn sẽ hành động như thế nếu bị đem ra chế giễu một cách hợp lý. - Glozelle nói. - Nhưng tôi sẽ không bao giờ quên việc hắn bảo tôi là hèn nhát. Hắn sẽ phải trả giá cho chuyện này. Cả đại bản doanh của vua Caspian xôn xao náo động hẳn lên khi tin tức được truyền đi và các con vật họp nhau hội đàm về vấn đề này. Edmund cùng với một trong những viên đại thần của Miraz đã đánh dấu nơi quyết đấu: đo đạc, đóng cọc và căng dây quanh khu vực này. Hai người Telmarine đứng ở hai góc, một người đứng ở khu vực sân với tư cách là những trọng tài trên trường đấu. Ba trọng tài khác đứng ở hai góc khác và phía bên kia là dành cho Peter Đại đế. Peter vừa giải thích cho Caspian rõ là cậu không chỉ có một mình bởi vì quyền đòi lại ngai vàng là chính đáng và cũng là điều mọi người chiến đấu để giành lại. Chợt vang lên

https://thuviensach.vn

một giọng ồm ồm, ngái ngủ: - Muôn tâu thánh thượng, xin người! - Peter quay lại, trông thấy người anh cả trong anh em nhà gấu Bulgy. - Nếu bệ hạ hài lòng, thì tôi... tôi là một con gấu. - Đúng rồi, ông đúng là như thế và là một con gấu tốt nữa, ta không nghi ngờ điều đó. - Peter nói. - Thưa vâng. - Gấu đáp. - Nhưng cho phép loài gấu được làm một trong những trọng tài biên trên đường đấu là một việc làm đúng nguyên tắc đấy ạ. - Đừng để ông ta làm thế. - Trumpkin thì thầm với Peter. - Mặc dù gấu rất tốt, nhưng cậu ta sẽ làm cho tất cả chúng ta phải xấu hổ thôi. Hoặc là cậu ta sẽ ngủ gật, hoặc sẽ đứng trước mặt đối phương mà vô tư mút móng chân chùn chụt. - Nhưng tôi không thể làm khác được, - Peter đáp, - ông ta nói đúng. Loài gấu có cái đặc quyền ấy. Tôi không thể hình dung được là sao điều này vẫn còn được nhớ đến sau bao nhiêu năm qua. Và bao nhiêu thứ khác đã đi vào quên lãng. - Xin bệ hạ chuẩn y. - Gấu nài nỉ. - Đó là quyền của ông. - Peter nói. - Ông sẽ là một trong những trọng tài, nhưng ông phải hứa là không được mút móng chân nghe chưa? - Tất nhiên là không ạ. - Gấu sững sờ đáp. - Cái gì, ông còn đang mút chùn chụt vào đúng lúc này kia kìa! - Trumpkin ré lên. Gấu rút móng chân ra khỏi miệng giả vờ như không nghe thấy gì. - Tâu bệ hạ... - Một giọng the thé cất lên từ dưới đất. - À ra là – Reepicheep! - Peter thốt lên sau khi nhìn lên cúi xuống, ngó ngược ngó xuôi như người ta vẫn làm khi nói chuyện với một con chuột. - Tâu bệ hạ, - Reepicheep nói. - Cuộc đời tôi là để phụng sự bệ hạ, nhưng danh dự cá nhân là của tôi. Tâu bệ hạ, Reepicheep tôi là đại diện cho họ nhà chuột - người thổi kèn trumpet duy nhất trong quân đội của đức vua. Tôi những tưởng, chúng tôi được chọn làm sứ giả đưa ra lời thách đấu. Họ nhà chúng tôi rất buồn khổ về chuyện này. Có thể, nếu như tôi được chọn làm một trong những trọng tài thì người của tôi sẽ cảm thấy được bù đắp phần nào. Một tiếng động giống như sấm rền vang lên ngay ở trên đầu mọi người đúng lúc chuột dứt lời. Chính khổng lồ đã bật ra một tràng cười không lấy gì làm thông minh lắm trước một loài vật dễ thương hơn, có trách nhiệm hơn mình. Wimbleweather đứng nghiêm ngay và trông đứng đắn như một cây củ cải vào lúc Reepicheep khám phá ra tiếng động từ đâu ra. - Tôi e là việc này không dàn xếp được, - Peter nói, giọng vô cùng nghiêm trang. - Một số

https://thuviensach.vn

người rất sợ chuột... - Tôi có biết điều đó, thưa bệ hạ. - Reepicheep đáp. - Và sẽ là không công bằng cho lắm đối với Miraz, - Peter tiếp tục, - khi phải bắt gặp bất cứ cái gì có thể làm nhụt nhuệ khí của hắn. - Bệ hạ đúng là tấm gương của danh dự, - Reepicheep nói với một cái cúi chào đầy ngưỡng mộ. - Về vấn đề này đúng là chúng tôi có thiển cận quá... tôi nghĩ tôi có nghe thấy một ai đó vừa cười nhạo. Nếu có bất cứ ai đó bày tỏ ý muốn chọn tôi làm đối tượng cho sự khôn ngoan của mình, tôi sẽ sẵn sàng phục vụ - với lưỡi gươm của mình - bất cứ khi nào người ấy có thời gian rãnh rỗi. Một sự im lặng dễ sợ kéo theo sau lời tuyên bố đó và nó chỉ bị phá vỡ khi Peter lên tiếng: - Khổng lồ Wimbleweather, gấu và nhân mã Glenstorm là trọng tài chính về phía chúng ta. Cuộc giao đấu diễn ra vào khoảng hai giờ trưa. Chúng ta sẽ ăn trưa vào đúng 12 giờ. - Em cho là - Edmund nói với anh trai khi cả hai đi tách ra một chỗ, - mọi chuyện sẽ ổn thôi. Em muốn nói anh có thể đánh thắng Miraz. - Đó là điều anh sẽ biết được khi chiến đấu với hắn. - Peter đáp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 61

Trước hai giờ một chút, Trumpkin và bác lửng ngồi với các loài vật ở bìa rừng trông xuống những hàng quân gươm giáo sáng choang của Miraz. Khoảng cách giữa hai bên vào khoảng gấp đôi đường đi của một mũi tên. Giữa hai đội quân là một vệt cỏ vuông vức đã được đóng cọc dành cho trận quyết đấu. Ở hai góc xa nhất, Glozelle và Sopespian đứng với hai thành gươm tuốt trần. Ở hai góc gần hơn là khổng lồ Wimbleweather và gấu Bulgy, người mà mặc cho mọi lời răn đe vẫn đưa một bàn chân lên mút ngon lành và thành thật mà nói có một vẻ ngớ ngẩn không sao vớt vát được. Để bù lại, nhân mã Glenstorm đứng ở góc bên phải, im phăng phắc như một bức tượng đồng, trông còn oai vệ và đáng sợ hơn cả vị quý tộc đứng đối diện với mình ở bên tay trái, tuy chỉ có một vài lần ông giậm cái móng sau xuống đất. Sau khi bắt tay Edmund và tiến sĩ, Peter ung dung đi xuống sàn đấu. Không khí cũng giống như cái thời khắc trước khi tiếng súng vang lên cho một cuộc thi đấu quan trọng, nhưng còn căng thẳng hơn nhiều. - Ước gì Aslan hiện lên trước khi trận đấu bắt đầu. - Trumpkin nói. - Tôi cũng chỉ mong có thế, - Trufflehunter nói. - Nhưng nhìn ra phía sau kia kìa. - Quạ và bát đĩa sành! - Người lùn Đỏ lầm rầm thốt lên khi ngoái ra đằng sau. - Họ là ai vậy kìa? Những người đồ sộ - những người đẹp đẽ - giống như các vị thần tiên và những người khổng lồ. Hàng trăm hàng ngàn người ở sát gần chúng ta. Họ là ai vậy? - Đó là các mộc tinh, các nữ hoa tinh và các thần điền dã mà Aslan vừa đánh thức dậy. - Bác lửng đáp. - Thật chán mớ đời. - Chú lùn than vãn. - Sẽ có ích hơn nếu quân thù thử sử dụng bất cứ mánh lới nào. Tất cả những người này cũng chẳng giúp được gì cho vua Peter một khi Miraz chứng minh tay kiếm của hắn cừ hơn. Bác lửng không nói gì bởi lúc này Peter và Miraz đã tiến vào vòng đấu từ hai phía đối diện, cả hai đều mang giày cao ống, mặc áo giáp sắt, tay mang khiên và đầu đội mũ trụ. Họ từ từ tiến đến gần hơn cho đến khi gần như chạm mặt nhau. Cả hai cúi đầu

https://thuviensach.vn

chào đối thủ, hình như họ có nói một điều gì đó nhưng khoảng cách xa không thể nghe thấy họ nói gì. Một vài giây sau, hai thanh kiếm lóe sáng dưới ánh mặt trời. Một giây sau đó tiếng hai thanh kiếm chạm vào nhau còn có thể nghe được nhưng rồi nó lập tức chìm nghỉm bởi vì quân của hai phe đã bắt đầu la hét dữ dội như đám đông hâm mộ trong những trận đá bóng. - Tốt lắm, Peter, tốt lắm! - Edmund hét lên khi thấy Miraz lùi lại khoảng một bước rưỡi. - Tiến lên, nhanh lên! Peter làm theo, nhưng chỉ vài giây sau cục diện xoay ra như thể trận quyết đấu sắp kết thúc. Nhưng rồi Miraz lấy lại thế tự chủ, bắt đầu tận dụng chiều cao và cân nặng của mình. “Miraz! Miraz! Đức vua! Đức vua!” Đội quân người Telmarine hò hét long trời lở đất. Caspian và Edmund tái nhợt cả người đi vì lo lắng. - Peter vừa nhận mấy cú chết người. - Edmund nói. - Trời ơi! - Caspian kêu lên. - Chuyện gì xảy ra đây? - Cả hai đều ngã. - Edmund nói. - Đau đây. Coi này. À, họ lại bắt đầu lại, lần này chính xác hơn. Xoay tròn, xoay tròn, cảm nhận được sự phòng vệ của nhau. - Tôi e rằng tên Miraz này biết rõ việc mình làm. - Tiến sĩ lẩm bẩm. Nhưng khó mà nghe ông ta nói được giữa những tiếng vỗ cánh, tiếng hí, tiếng gõ móng của đội quân Narnia cổ. Những tiếng động này khiến người ta đinh tai nhức óc. - Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy? - Tiến sĩ nôn nóng hỏi. - Đôi mắt già nua của tôi bỏ qua mất rồi. - Peter Đại đế đâm vào nách đối phương, - Caspian nói, vẫn vỗ tay, - đúng vào chỗ hở của cái áo giáp đủ để mũi kiếm lọt qua. Những giọt máu đầu tiên. - Dù vậy, tình thế lại có vẻ như xấu đi. - Edmund nói. - Peter không sử dụng khiên để che chắn một cách hợp lý. Anh ấy có thể nhận một mũi kiếm vào cánh tay trái. Điều đó quá đúng. Ai cũng có thể thấy cái khiên của Peter treo trên tay một cách không đúng điệu. Tiếng hò reo của quân Telmarine to gấp đôi quân Narnia. - Anh đã tham dự nhiều trận đấu hơn tôi, - Caspian nói với Edmund, - anh có thấy bất cứ cơ hội nào không? - Rất nhỏ. - Edmund đáp. - Tôi cho rằng anh ấy có thể làm được điều đó... với một chút may mắn. - Ôi, tại sao chúng ta lại để cho chuyện này xảy ra chứ? - Caspian kêu lên. Bất thình lình, tiếng la hét của cả hai bên tắt hẳn. Edmund bối rối trong vài giây. Sau đó nó thốt lên: - Ồ, tôi thấy rồi. Hai bên đồng ý nghỉ giải lao. Đi đi, ông tiến sĩ. Chúng ta có thể làm một cái gì đó cho đức vua tối cao. Họ chạy

https://thuviensach.vn

xuống trường đấu, Peter đi ra ngoài sợi dây chăng để gặp họ, khuôn mặt nó đỏ lên, mồ hôi túa ra trên trán và hơi thở dồn dập, gấp gáp. - Tay trái của anh bị thương à? - Edmund hỏi. - Không hẳn là một vết thương. - Peter nói. - Anh nhận trọn cả cái vai hắn bằng tấm khiên này - giống như cả một bao tải gạch - và cạnh của tấm khiên đập vào cổ tay anh. Không, anh không nghĩ xương bị gãy nhưng có thể bị rạn. Nếu em buộc nó thật chặt lại anh nghĩ anh có thể cố gắng được. Trong lúc băng bó, Edmund hỏi anh giọng lo âu: - Anh nghĩ gì về đối thủ, Peter? - Rắn. - Peter đáp. - Rất khó chơi. Anh chỉ có cơ hội nếu anh buộc ông ta phải nhảy choi choi cho đến khi sức nặng toàn thân và những trận gió chống lại ông ta... cùng với một mặt trời nóng bóng như thế này. Nói thật, anh chả có mấy cơ hội đâu. Hãy gửi tình yêu của anh cho tất cả mọi người ở nhà, Ed nhé, nếu anh có bề gì. Kìa, ông ta lại vào đấu trường rồi. Thật lâu, nghe anh bạn. Tạm biệt tiến sĩ. À mà Ed này, hãy nói một điều gì đó thật ngọt ngào, đặc biệt ngọt ngào với Trumpkin nhé. Ông ấy là một người chính trực. Edmund không thể thốt lên lời. Nó quay về chỗ của mình cùng với tiến sĩ và với một cảm giác đau nhói trong lòng. Nhưng hiệp đấu mới xem ra lại tốt đẹp. Bây giờ dường như Peter có khả năng dùng khiên hợp lý hơn và nhất là nó sử dụng đôi chân một cách linh hoạt hơn đối thủ. Gần như nó đang chơi trò chuột nhử mèo với Miraz, giữ một khoảng cách, chạy liên liến, buộc đối thủ chạy theo. - Đồ nhát gan! - Quân Telmarine hò lên. - Tại sao ngươi không dám đứng lại trước mặt đức vua? Chơi không nổi hả? Ngươi đấu kiếm chứ đâu phải đi khiêu vũ. Ái chà! - Ôi, tôi chỉ hy vọng vua Peter không nghe những lời khích bác. - Caspian nói. - Không đâu. - Edmund đáp. - Anh không biết rõ về anh ấy đâu. Ối! Lúc này Miraz đã ra đòn, đánh vào mũ trụ của đối thủ. Peter loạng choạng, trượt sang một bên và ngã khuỵu một đầu gối xuống. Tiếng reo hò của quân Telmarine trỗi dậy như sóng gầm: - Miraz, cố lên! Nhanh lên! Nhanh lên! Hãy giết hắn! - Nhưng không cần phải thúc giục kẻ cướp ngôi. Hắn đã ở bên trên Peter. Edmund cắn chặt môi đến rớm máu khi lưỡi kiếm chém xuống đầu anh trai. Tạ ơn trời cao! Lưỡi kiếm chém sượt xuống bên vai phải. Chiếc áo giáp do người lùn rèn chỉ kêu xoảng chứ không đứt. - Lạy thánh Scott! - Edmund kêu lên. - Anh ấy đã đứng dậy. Peter, cố lên! Cố lên!

https://thuviensach.vn

- Tôi không thấy rõ chuyện gì xảy ra. - Tiến sĩ nói. - Vua Peter đã làm thế nào? - Túm chặt lấy cánh tay Miraz khi nó giáng xuống. - Trumpkin reo lên, nhảy như con choi choi vì sung sướng. - Đúng là một đối thủ ra trò! Dùng cánh tay kẻ thù như một cái thang. Peter Đại đế! Peter Đại đế! Nước Narnia cổ muôn năm. - Coi này, - Trufflehunter nói, - Miraz đang nổi đóa. Như thế là rất tốt. Trận chiến trở nên khốc liệt. Những cú đánh như trời giáng, có vẻ như một trong hai bên sẽ phải chết. Sự kích động tăng cao, tiếng la hét lặng dần. Khán giả nín thở đứng xem. Thật là một cuộc đấu kiếm hào hùng và kinh khủng nhất. Một tiếng kêu lớn trỗi lên từ bên liên quân Narnia cổ. Miraz ngã xuống - không bị chém bởi nhát kiêm của Peter mà bị ngã dập mặt xuống, trượt dài trên bãi cỏ, Peter lùi lại đợi đối thủ đứng lên. - Ôi chán quá! - Edmund rên rỉ với chính mình. - Có cần phải cao thượng như vậy không chứ? Mình cho rằng con người anh ấy là thế. Thì anh ấy chẳng là một hiệp sĩ và là một vị vua tối cao là gì. Mình cho rằng đó là điều mà Aslan muốn. Nhưng kẻ súc sinh kia sẽ đứng dậy trong vòng một phút nữa và rồi... Nhưng “gã súc sinh” không bao giờ đứng lên được nữa. Glozelle và Sopespian đã có kế hoạch làm phản. Vừa thấy ông chủ của mình ngã xuống chúng đã nhảy vào đấu trường, miệng kêu lớn: - Quân xảo trá! Quân xảo trá! Tên phản bội Narnia đã đâm vào lưng vua khi người nằm bất động. Quân đâu! Quân đâu! Telmar! Peter khó lòng hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Nó chỉ thấy hai người đàn ông lực lưỡng chạy về phía mình với thanh gươm tuốt trần. Sau đó một người thứ ba nhảy qua sợi dây phía bên tay trái nó. - Quân đâu, Narnia. Đồ tráo trở! - Peter hét lên. Nếu cả ba người đều xông vào nó một lượt thì nó sẽ không còn cơ hội để cất lên tiếng nói được nữa. Nhưng Glozelle đã dừng lại, đâm Miraz một nhát cho chết hẳn ở ngay nơi gã ngã xuống: “Đây là trả cho việc ngươi nhục mạ ta vào sáng nay,” hắn thì thầm khi thanh kiếm đâm ngọt vào Miraz. Peter xoay người đối mặt với Sopespian, vung mấy nhát dưới chân hắn rồi với một nhát cắt từ phía sau đưa mạnh mũi kiếm về phía đầu hắn. Edmund lúc này đã chạy vụt đến bên anh trai kêu to: - Narnia! Narnia! Sư tử! - Toàn quân Telmarine đổ xô vào phía họ. Nhưng khổng lồ đã xung trận, cúi xuống vung cây chùy khổng lồ lên. Nhân mã cũng tham gia. Veo veo veo đằng sau và

https://thuviensach.vn

vút vút vút trên đầu là những mũi tên của người lùn. Trumpkin xông pha lên cánh trái. Một trận đánh toàn diện bắt đầu. - Quay lại, Reepicheep, đồ ngốc! - Peter thét lên. - Ông sẽ bị giẫm chết. Đây không phải là chỗ dành cho loài chuột! - Nhưng những sinh vật nhỏ bé nực cười này lại chạy loạn lên giữa những đôi chân của cả hai bên, dùng thanh gươm nhỏ đâm mạnh vào chân kẻ thù. Rất nhiều chiến binh người Telmarine hôm ấy cảm thấy chân mình đau nhói như bị hàng chục cái xiên nhỏ đâm vào. Nhiều người ôm chân nhảy lên tưng tưng, chửi bới và ngã oành oạch. Khi ấy bầy chuột sẽ kết liễu cuộc đời anh ta nếu không cũng có một người khác làm thay. Nhưng gần như trước lúc những cư dân Narnia cổ kịp làm nóng người lên với cuộc chiến đấu thì họ đã thấy quân thù rút lui. Những chiến binh lúc đầu có vẻ như là cảm tử quân, lúc này mặt mày tái mét, hai mắt trợn trừng trong nỗi kinh hoàng không phải vì những người Narnia cổ mà vì một cái gì đó sau lưng họ. Quân địch quăng vũ khí, miệng ré lên: “Rừng! Rừng! Ngày tận thế!” Chẳng bao lâu cả tiếng kêu của quân Telmarine lẫn tiếng quăng vũ khí đều không nghe thấy nữa bởi tất cả đều chìm trong tiếng gầm - như tiếng sóng biển vào ngày bão tố - của Cây Rừng đã Thức tỉnh. Họ tràn vào hàng quân của Peter, đuổi theo quân Telmarine. Bạn đã từng đứng ở bìa một cánh rừng đại ngàn, trên một luỹ đất cao khi một trận cuồng phong hung bạo ào đến từ hướng tây nam bẻ cây cối răng rắc vào một chiều thu chưa? Hãy hình dung ra âm thanh của nó, rồi tưởng tượng rừng cây thay vì đứng nguyên tại chỗ lại ào ào xô về phía bạn, mà đó là không phải là cây cối nữa mà là những người khổng lồ. Tuy vậy họ vẫn giống cây cối bởi những cánh tay dài vẫy loạn lên thì giống như các cành cây trong giông bão, những cái đầu hất lên gục xuống, lá cây rơi lả tả chung quanh như mưa xối. Mọi chuyện diễn ra như thế đối với người Telmarine. Cả đến người Narnia cũng không khỏi lấy làm kinh sợ. Chỉ trong vòng ít phút, tất cả những người đi theo Miraz đã chạy bán sống bán chết về phía sông Vĩ Đại với hy vọng chạy qua cầu về thành phố Beruna và cố thủ ở đấy, sau thành lũy và sau những cánh cổng đóng chặt. Họ bỏ chạy tới bờ sông nhưng không có cầu. Nó đã biến mất từ hôm qua. Một sự hoảng loạn và sợ hãi tột độ chiếm lĩnh toàn quân. Tất cả giơ tay xin hàng. Nhưng chuyện gì đã xảy ra với cái cầu?

https://thuviensach.vn

Sáng tinh mơ hôm ấy, sau khi ngủ được vài giờ, hai chị em Susan tỉnh giấc, thấy Aslan đứng bên cạnh và nghe ông nói: - Chúng ta sẽ có một kỳ nghỉ! Hai đứa dụi mắt nhìn quanh. Cây cối đã hết đi những vẫn có thể nhìn thấy chúng đang di chuyển về phía Gò Đôi thành một đám đen. Thần rượu Bacchus và Maenads - những thiếu nữ tế rượu bốc đồng và dữ dội - cùng Silesnus lẫn vào trong đám đông. Lucy, sau khi đã nghỉ ngơi và lấy lại sức hoàn toàn, nhảy lên reo vang. Mọi người đã thức dậy, ai nấy đều vui cười, đàn sáo vang lừng, chiêng trống đánh xập xình. Thú rừng, không phải là những con thú biết nói, vây tròn lấy họ. - Có chuyện gì vậy, thưa Aslan? - Lucy hỏi, ánh mắt nó nhảy nhót, đôi chân giậm giậm chỉ muốn nhảy múa. - Đến đây các con, - ông nói, - hôm nay lại cưỡi lên lưng ta nữa đi. - Ôi thích quá! - Lucy kêu lên và cả hai đứa trèo lên cái lưng vàng óng ấm áp của sư tử như chúng đã từng làm một lần mà không ai biết chính xác là đã qua bao nhiêu năm rồi. Sau đó cả đoàn di chuyển về phía trước - Aslan dẫn đầu, thần rượu Bacchus và những cô gái tế rượu nhảy nhót, chạy ào ào rồi lại quay lại nhào lộn đi theo sau, thú rừng nô đùa quanh họ, Silenus và con lừa đi sau cùng. Họ đi chếch về bên phải một chút, chạy xuống một cái dốc rất cao và thấy cây cầu dài Beruna trước mặt. Trước khi họ bắt đầu đi qua cầu, từ dưới dòng nước nhô lên một cái đầu lớn ướt đẫm, râu tóc bù xù, cái đầu này lớn hơn đầu người, đội một chiếc mũ miện bằng gỗ bấc. Cái đầu nhìn Aslan và từ một cái gì như là miệng thoát ra một tiếng nói sâu thẳm: - Xin chào chúa tể. - Cái đầu nói. - Hãy cởi dây xích cho thần. - Đây là cái quái gì vậy? - Susan thì thào hỏi. - Em nghĩ đó chính là quỷ thần hay hà bá gì đó, chúa tể của khúc sông này... nhưng... suỵt... - Lucy đáp. - Bacchus, - Aslan nói, - cởi dây xích cho ông ta. “Chắc đấy là cây cầu,” Lucy thầm nghĩ. Mà đúng như thế thật. Bacchus và người của thần ùa xuống chỗ nước cạn và một phút sau một điều kỳ lạ nhất đã xảy ra. Những gốc thường xuân lớn và chắc quấn lên tất cả các chân cầu, lớn nhanh như ngọn lửa bùng to, trùm lên những tảng đá tròn, chẻ đá ra, làm đá vỡ vụn, chia cắt những tảng đá liên kết với nhau. Thành cầu biến thành những hàng rào tươi vui với những cái gai nhọn nhưng chỉ một khoảng khắc ngắn ngủi sau đó tất cả biến mất với những tiếng đổ ầm ầm xuống dòng nước xoáy tròn. Cùng với nó là tiếng té

https://thuviensach.vn

nước, tiếng la hét, tiếng cười nói của đám đông đùa nghịch khi họ lội nước hoặc bơi, hoặc khiêu vũ qua vùng nước cạn (“Hoan hô! Bây giờ là khúc sông cạn Beruna nữa rồi!” các cô gái la lớn) đổ sang bên bờ bên kia, đi vào thành phố. Những người đi trên đường phố vừa thoáng thấy mặt những người mới đến đã lũ lượt bỏ trốn. Tòa nhà đầu tiên mà họ đến là một trường học: một trường nữ sinh, nơi nhiều cô gái Narnia, mái tóc kẹp gọn gàng, cổ áo cứng ngắc, xấu xí bó chặt lấy cổ, chân mang những chiếc vớ dày cộp đang ngồi học môn Sử. Đó là thứ “Lịch sử” được dạy ở Narnia dưới ách cai trị của Miraz, nhàm chán hơn bài lịch sử “thật” nhất mà bạn từng đọc và ít sự thật hơn bất cứ một câu chuyện phiêu lưu chân thực nào. - Gwendolen, nếu em không chú ý vào bài, - cô giáo nói, - và mải nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi sẽ cho em điểm hạnh kiểm kém đấy. - Nhưng thưa cô Pizzle... - Gwendolen bắt đầu. - Em có nghe tôi nói không hả, Gwendolen? - Nhưng xin cô Pizzle, - cô học trò lắp bắp, - có một... một... SƯ TỬ... ạ! - Em nhận hai điểm kém vì không nghe giảng và vì nói chuyện linh tinh. - Cô giáo nói. - Còn bây giờ... Nhưng tiếng gầm của sư tử đã cắt ngang lời cô giáo. Dây thường xuân bò đến cửa sổ lớp học. Bốn bức tường lớp học trở thành một đám cành lá xanh biếc tỏa sáng, cành lá che kín trên đầu lũ trẻ, nơi ấy từng là trần nhà. Cô giáo Pizzle thấy mình đang đứng trên một bãi cỏ ở một vạt rừng. Cô bám lấy bàn giáo viên để đứng cho vững nhưng hóa ra nó lại là bụi hồng. Những con người hoang dã mà cả trong tưởng tượng cô cũng không nghĩ ra được vây quanh cô. Đoạn cô nhìn thấy sư tử, cô la lên và bỏ chạy, giục những học sinh gái chạy theo mình, - những cô bé mũm mĩm với những đôi chân mập mạp. Gwendolen do dự. - Cô bé sẽ ở lại với chúng ta chứ? - Aslan hỏi. - Ôi, có thể như vậy ư? Cảm ơn! Cảm ơn! - Cô bé nói, ngay lập tức đưa tay ra cho hai cô gái tế rượu - những người đang xoay quanh cô bé với một vũ điệu vui vẻ và giúp cô bé cởi bỏ những bộ quần áo gò bó, không cần thiết trên người. Dù họ đi đến đâu trong thành phố nhỏ Beruna thì một cảnh tương tự cũng xảy ra. Đa số mọi người bỏ chạy, một số ít đi theo họ. Khi rời thành phố họ là một đạo quân đông hơn, vui vẻ hơn. Họ tràn qua những cánh đồng bằng phẳng ở mạn bờ bắc hoặc sang bên hữu ngạn. Gia súc phá rào gia nhập bọn với họ. Những con lừa già nua, buồn bã chưa bao

https://thuviensach.vn

giờ được biết đến niềm vui bất chợt trẻ hắn lại; những chú khuyển bị xích cắn đứt dây xích, ngựa đá vào các cỗ xe cho rời ra từng mảnh và phi nước kiệu theo họ - cộp cộp - vó ngựa nện vui vẻ trên đường và tiếng ngựa hí vang dội. Bên cạnh giếng ở cái sân kia họ thấy một người đàn ông đang đánh một thằng bé. Cái gậy bỗng bừng nở thành một cành hoa trong tay người đàn ông. Ông ta cố rứt hoa đi nhưng nó đã cắm chặt vào bàn tay ông. Cánh tay ông biến thành cây, thân hình thành ra gốc cây, chân lại là rễ cây. Đứa bé vừa mới khóc chưa ráo nước mắt đã bật cười và nhập hội với họ. Ở một thị trấn nhỏ nằm ở giữa đường đến Đập Hải Ly, nơi hai con sông lớn gặp nhau, họ lại thấy một trường học nữa. Một cô giáo mặt mày mỏi mệt đang dạy số học cho mấy thằng con trai trông như một bầy heo con. Cô giáo nhìn ra ngoài cửa sổ thấy đoàn người và vật náo nức, vui tươi đang hát vang trên đường phố và một niềm vui bạo liệt như một mũi dao đâm vào trái tim cô. Aslan dừng lại dưới cửa sổ nhìn lên. - Đừng, đừng! - Cô giáo kêu lên. - Tôi thích thế lắm, nhưng tôi không thể làm như thế. Tôi còn phải tiếp tục công việc của mình. Bọn trẻ sẽ hoảng sợ khi nhìn thấy ông. - Hoảng sợ ư? - Thằng bé mũm mĩm nhất trong số những đứa trẻ trông giống như bầy heo con hỏi lại. - Cô nói với ai ở bên ngoài cửa sổ vậy? Em sẽ báo cáo lại với thầy giám thị là cô nói chuyện với người bên ngoài trong lúc lẽ ra cô phải dạy chúng em học. - Đến xem đấy là ai đi. - Một thằng khác nói rồi tất cả bọn học sinh ào ra, chen chúc bên cửa sổ. Nhưng ngay khi những khuôn mặt nhỏ bé, ti tiện ló ra ngoài, thần rượu Bacchus đã kêu to “Euan, euoi-oi-oi-oi” và bọn con trai bắt đầu rú lên sợ hãi, đứa nọ giẫm lên đứa kia để chạy ra ngoài cửa hoặc nhảy ra khỏi cửa sổ. Sau đó người ta kháo nhau (không biết rõ là thực hay hư) rằng không ai thấy những thằng con trai này nữa, nhưng lại có cả một đàn heo con mũm mĩm dễ thương ở một khu vực chưa từng có heo xuất hiện. - Nào, trái tim thân yêu của ta! - Aslan nói với cô giáo và cô vội nhảy ra ngoài nhập hội với họ. Ở Đập Hải Ly họ lại vượt sông quay về hướng đông dọc theo bờ nam. Đoàn người đi đến một túp lều nhỏ nơi có một đứa trẻ đứng ngoài ngưỡng cửa khóc mếu. - Tại sao con khóc hả tình yêu của ta? - Aslan hỏi. Đứa trẻ chưa từng nhìn thấy một bức tranh vẽ một con sư tử nhưng không hề sợ ông. - Dì con bị ốm. - Cô bé đáp.

https://thuviensach.vn

- Dì sắp chết rồi! Thế là Aslan phóng đến cửa túp lều, nhưng nó quá nhỏ so với ông. Khi ông thò được đầu vào trong, ông khẽ đẩy vai mình một cái (cả Lucy và Susan đều lăn xuống đất khi ông làm vậy) và nâng cả ngôi nhà nhỏ lên. Nó đổ ra sau, rời ra từng mảnh. Ở đấy, trên cái giường của mình - một cái giường nằm tơ hơ giữa trời - là một người đàn bà già nua nhỏ thó trông như thể bà có mang dòng máu của người lùn. Bà đang ở ngưỡng cửa của thần Chết nhưng khi bà mỏi mệt mở mắt trông thấy cái đầu tỏa hào quang vàng rực của sư tử đang chăm chú nhìn mình, bà không hét lên mà cũng không ngất xỉu. Bà nói: - Thưa Aslan! Tôi biết chuyện này là thật. Tôi đã đợi điều này suốt đời. Có phải ông đến để mang tôi đi không? - Đúng thế, người phụ nữ đáng mến! - Aslan đáp. - Nhưng chưa phải là cuộc hành trình cuối cùng đâu. Trong lúc ông nói, giống như một luồng ánh sáng hồng hất lên một đám mây vào một sớm bình minh, một màu hồng ửng lên trên khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt người đàn bà sáng lên. Và bà ngồi dậy nói: - Sao thế nhỉ, tôi tuyên bố là mình đã khỏi bệnh rồi. Tôi nghĩ là mình có thể ăn điểm tâm một chút. - Của mẹ đây, - Bacchus nói, nhúng một cá bình xuống cái giếng gần lều, múc nước lên đưa cho bà. Nhưng trong bình không phải là nước lã mà là một thứ rượu ngon lành nhất, đỏ như quả nho Hy Lạp nấu đông, mịn như lớp mỡ đông, bốc như bia, nồng nàn như trà nóng và mát lạnh như sương đêm. - Ôi, cậu đã làm gì với cái giếng của tôi? - Bà già lắp bắp. - Đó là một sự thay đổi thật đẹp đẽ, thật thế! - Và bà nhảy ra khỏi giường. - Cưỡi lên người ta! - Aslan nói với bà rồi quay sang bảo Susan và Lucy: - Hai nữ hoàng bám cho chắc vào nhé! - Ôi, chúng con thích như thế lắm! - Susan nói và họ lại tiếp tục cuộc hành trình. Cứ như thế, cùng với những cú nhảy, những điệu vũ, âm nhạc, tiếng cười, tiếng gầm, tiếng sủa và tiếng hí, đoàn người và vật đi đến đâu quân đội của Miraz quăng vũ khí xuống đất, đưa tay lên trời đầu hàng đến đấy. Còn quân đội của Peter vẫn nắm chắc vũ khí, thở hổn hển đứng quan sát quân thù với vẻ mặt vừa trang nghiêm vừa vui sướng. Việc đầu tiên xảy ra là người đàn bà tụt khỏi lưng Aslan, chạy đến chỗ Caspian, họ ôm chầm lấy nhau bởi vì bà chính là nhũ mẫu của hoàng tử.

https://thuviensach.vn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 62

V

ừa trông thấy Aslan, má của những người lính Telmarine đã có màu của căn bệnh sốt rét, đầu gối của họ khuỵu vào nhau, nhiều người ngã dập mặt xuống đất. Họ không tin vào sư tử và điều đó khiến nỗi sợ của họ tăng lên gấp bội. Kể cả những chú lùn Đỏ dù biết rõ ông là bạn vẫn đứng ngây ra, miệng há hốc không thể nói lên lời. Một số chú lùn Đen, từng là bạn của Nikabrik thì bắt đầu lảng ra xa. Tuy vậy tất cả những con thú những con thú biết nói đều xúm xít quanh sư tử với những tiếng rừ rừ, ư ử, chít chít, khụt khụt, hí vang biểu thị niềm vui sướng, chúng rối rít vẫy đuôi, đập móng lên người ông, nồng nhiệt chạm mũi vào ông, nhảy chồm lên người ông và chui vào dưới bốn chân ông. Nếu bạn từng trông thấy cảnh một con mèo nhỏ âu yếm một con chó to lớn mà nó biết rõ là tin cậy bạn sẽ có một bức tranh khá đầy đủ về thái độ của chúng. Sau đó Peter dẫn Caspian, len lỏi đi qua các loài thú. - Thưa ngài, đây là Caspian. – Peter nói. – Caspian quỳ gối hôn lên móng của sư tử. - Chào hoàng tử! – Aslan nói. – Con có thấy mình đủ sức đảm đương trọng trách đứng đầu nước Narnia không? - Con… con không biết thưa ngài. Con chỉ là một đứa trẻ. - Thế thì tốt, nếu con cảm thấy mình thừa sức làm thì đấy là bằng chứng cho thấy con không xứng đáng. Vì thế với sự đồng ý của chúng ta và Peter Đại đế, con sẽ lên làm vua ở Narnia, chúa tể của Cair Paravel, hoàng đế của Quần đảo Đơn Côi. Con và con cháu của con, một khi dòng họ của con vẫn còn sinh sôi nảy nở. Và lễ đăng quang của con… nhưng chúng ta có cái gì thế kia? Đúng lúc đó một đám rước bé nhỏ, kỳ cục đang đi đến gần – 11 con chuột, 6 trong số đó khiêng cái gì đó trên cáng làm bằng cành cây, nhưng cái cáng không lớn hơn một tờ giấy. Chưa có ai thấy một bầy chuột nào có vẻ sầu khổ đến thế. Người chúng nhuộm đầy bùn – cả máu nữa – tai và ria cụp xuống, đuôi kéo lê trên cỏ, chú chuột đi đầu thổi vào một cái ống sáo mảnh một điệu nhạc bi ai. Trên cáng đặt một vật gì nhỏ xíu không hơn một túm lông ướt, đó là những

https://thuviensach.vn

gì còn lại của Reepicheep. Chuột ta vẫn còn thoi thóp đang trong tình trạng thập tử nhất sinh, toàn thân bầm dập với vô số vết thương, một cái móng bị dập và nơi trước là cái đuôi thì bây giờ là một mẩu thịt cụt dập nát. - Nào, Lucy. – Aslan nói. Lucy móc ngay cái lọ kim cương ra. Mặc dầu chỉ cần một giọt là đủ cho mỗi vết thương nhưng có quá nhiều vết thương nên phải đợi một lúc khá lâu. Sự chờ đợi trở nên căng thẳng, ngột ngạt, cuối cùng Lucy làm xong công việc của mình và thủ lĩnh nhà chuột nhảy ra khỏi cáng. Tay của chú lập tức sờ vào chuôi kiếm, tay kia xoắn xoắn hàng ria. Chú cúi đầu chào. - Xin chào Aslan! – Một giọng lia lía cất lên. – Thần có được vinh dự… - nhưng nói đến đây chuột ta bỗng ngưng bặt. Sự thật là chuột ta vẫn không có đuôi – hoặc là Lucy đã quên mất đuôi hoặc là món thuốc tiên của cô bé chỉ có thể chữa lành vết thương chứ không thể làm cái gì bị cắt cụt mọc dài ra được. Reepicheep bắt đầu nhận ra mất mát của mình khi cúi chào; có lẽ điều này đã có một tác động nào đó trong sự cân bằng của chú. Reepicheep nhìn qua vai bên phải. Vẫn không thấy cái đuôi đâu. Chú kéo cổ mình dài ra cho đến khi quay cả đôi vai và thân hình theo. Nhưng lúc đó cái mông cũng xoay theo và rồi chẳng thấy gì hết. Sau đó chú lại nghển cổ nhìn qua vai một lần nữa, kết quả vẫn như vậy. Chỉ sau khi đã quay tới quay lui ba lần chú mới nhận ra sự thật cay đắng. - Tôi là một con chuột chết tiệt, - Reepicheep nói với Aslan, - chỉ là một kẻ không ra gì. Tôi cần phải xin ông tha thứ vì đã xuất hiện trước mặt ông với một bộ dạng không thích hợp như thế này. - Ngươi cũng rất khá, chú chuột nhỏ bé ạ. – Aslan đáp. - Cũng thế thôi, - Reepicheep trả lời, - nếu có bất cứ cái gì có thể làm được… có lẽ nữ hoàng… - nói đến đây chuột cúi chào Lucy. - Nhưng ngươi sẽ làm gì với một cái đuôi? – Aslan hỏi. - Thưa ngài, tôi có thể ăn, ngủ và chết cho đức vua của mình mà không có đuôi. Nhưng đối với một con chuột mà nói, cái đuôi chính là vinh dự, niềm vinh quang… - Anh bạn ạ, đôi khi ta băn khoăn tự hỏi, - Aslan nói, - có thật là ngươi nghĩ quá nhiều đến danh dự bản thân hay không? - Hỡi người cao quý nhất trong các vị vua tối cao, - Reepicheep nghiêng mình nói, - cho phép tôi nhắc nhở ngài rằng loài chuột chúng tôi đã được ban cho một tầm vóc khiêm tốn, vì thế nếu chúng tôi không giữ gìn phẩm giá của mình, một số kẻ (đo lường giá trị bằng chiều cao) sẽ cho phép

https://thuviensach.vn

mình hưởng sự khoái trá rất không phù hợp khi cười nhạo chúng tôi. Đó là lý do vì sao tôi nhận lấy những vết thương này; vâng chỉ để làm rõ một điều là không có ai lại muốn cảm thấy lưỡi gươm ở gần trái tim mình như tôi có thể nói về sự hiện diện của mình với những thứ như cái bẫy hoặc phomai nướng hoặc ngọn nến – không đâu thưa ngài, đó không phải là cái kẻ ngu ngốc to xác nhất Narnia đâu! – Nói đến đây nó quắc mắt nhìn Wimbleweather, nhưng khổng lồ bao giờ cũng đứng sau tất cả mọi người khác đã không phát hiện ra người ta nói gì dưới chân mình đã bỏ qua điều này. - Tại sao người của chú lại tuốt gươm ra như thế, ta có thể biết điều này được không? – Aslan hỏi. - Nếu điều này có thể làm hài lòng đức vua tối cao, - con chuột thứ hai tên là Peepiceek nói, - tất cả chúng tôi sẵn sàng cắt đuôi mình nếu như chủ tướng không còn đuôi nữa. Chúng tôi không chịu nổi nỗi day dứt khi mang một niềm vinh dự đã từ bỏ chủ tướng. - A ha ha! – Aslan gầm lên hào sảng. – Các ngươi đã chinh phục được ta. Các ngươi có những trái tim vĩ đại. Không phải vì danh dự của các ngươi, Reepicheep ạ, mà vì tình cảm gắn bó như tay với chân giữa các ngươi với nhau và hơn nữa vì sự ân cần mà loài chuột các ngươi đã đối với ta từ rất lâu rồi khi các ngươi cắn đứt những sợi dây trói ta ở Bàn Đá (và cũng nhờ thế, mặc dầu các ngươi đã quên rồi, mà loài chuột đã trở thành một loài biết nói), Reepicheep ạ, ngươi sẽ lại có đuôi như cũ. Trước khi Aslan nói xong thì một cái đuôi mới đã xuất hiện ở đúng vị trí của nó. Rồi theo đề nghị của Aslan, Peter làm thủ tục phong Hiệp sĩ Sư tử cho Caspian và Caspian ngay sau khi trở thành hiệp sĩ đã phong tước hiệp sĩ cho Trumpkin, Trufflehunter và Reepicheep rồi phong tiến sĩ Cornelius làm Đại pháp quan, phê chuẩn cho gấu Bulgy được thừa hưởng chức danh Trọng tài trong đấu trường. Mọi người vỗ tay vang dậy. Sau những sự kiện này, đám bại quân Telmarine bị áp tải qua khúc sông cạn, nhưng không hề bị mắng nhiếc hay đánh đập, rồi được đưa vào doanh trại trong thành Beruna dưới sự kiểm soát. Họ còn được đãi một chầu thịt bò bít tết và bia. Họ đã làm rộn lên khi lội qua dòng sông bởi vì tất cả bọn họ cũng sợ nước như sợ cây rừng và muông thú. Nhưng cuối cùng cái chuyện phiền toái này rồi cũng qua và những thời điểm dễ chịu hơn của một ngày dài bắt đầu. Lucy ngồi ngay bên cạnh

https://thuviensach.vn

Aslan, trong lòng lâng lâng một niềm vui siêu phàm nhưng nó lại thắc mắc không biết các loài cây đang làm gì. Đầu tiên nó nghĩ chính là họ đang khiêu vũ: họ từ tốn quay tròn thành hai vòng, một từ trái sang phải, một từ phải sang trái. Sau đó nó nhận ra là họ cứ liên tục ném một cái gì đó vào trung tâm của hai vòng tròn. Có lúc nó nghĩ họ đang cắt những lọn tóc dài của mình, vào lúc khác thì có vẻ như họ đang bẻ gãy những đốt ngón tay của họ - nhưng nếu thế thì họ có quá nhiều ngón tay dư thừa và việc này này không làm họ đau đớn. Dù là họ ném cái gì xuống thì khi chạm xuống đất nó cũng biến thành một bụi cây khô hay cành cây khô. Sau đó, ba hoặc bốn người lùn Đỏ đi đến với những cái bật lửa nhóm lên một đống lửa. Đầu tiên có tiếng tí tách khi củi bén lửa rồi một lưỡi lửa bắt đầu nhảy múa và cuối cùng là một đống lửa cháy sáng reo vui như một đống lửa trại giữa đêm hè. Tất cả mọi người ngồi xuống tạo thành một vòng tròn quanh đống lửa. Sau đó thần Bacchus, ông già Silenus và các thiếu nữ tế rượu bắt đầu nhảy múa, còn bốc lửa và hoang dại hơn điệu múa của cây cối; không thuần túy là một điệu múa chỉ là niềm vui và cái đẹp (mặc dầu nó vừa vui vừa đẹp) mà là một điệu múa kỳ diệu. Ở nơi tay họ chạm tới, chân họ đạp phải là y như rằng có cỗ bàn xuất hiện – thịt nướng thơm lừng xuất hiện ở các lùm cây, bánh làm bằng bột mì và yến mạch, mật ong, những thỏi đường nhiều màu, kem đặc sệt như cháo và trong suốt như nước suối nguồn, đào, quả xuân đào, lựu, lê, nho, dâu, quả mâm xôi – trái cây tuôn xuống như mưa và chất lên thành đống. Sau đó là những chiếc cốc, đĩa, bát bằng gỗ trang trí với những sợi dây thường xuân, được làm đầy bằng một loại rượu đậm màu, đặc cắm tăm được giống như một thứ siro làm bằng nước ép cây dâu tằm; có loại rượu thì đỏ như một thứ nước quả đông, có loại rượu vàng óng, xanh biếc, xanh – vàng và vàng – xanh vân vân. Nhưng những người – cây còn làm ra nhiều chuyện khác. Khi Lucy trông thấy bác chuột Shovel và đàn chuột chũi của mình thi nhau dũi mõm xuống những nơi khác nhau (mà Bacchus đã chỉ cho chúng) thì nó nhận ra cây cối đang ăn đất và điều này khiến nó rùng mình. Nhưng khi nó thấy đất thực sự đã mang lại điều gì cho cây cối thì nó lại có một cảm giác khác. Đất biến thành một thứ đất mùn màu nâu sậm đúng như màu sôcoola; hoặc đích thực là sôcôla nhưng

https://thuviensach.vn

khi Edmund nếm thử một tí nó chẳng thấy có gì ngon lành cả. Khi cái lớp đất mùn màu mỡ này đã làm thỏa mãn cơn đói của cây cối, chúng lại trở thành cái loại mà bạn có thể thấy ở Somerset, có cái màu như là màu hồng. Họ nói nó có nhẹ hơn nhưng mà màu mỡ hơn. Đến mức độ của phomai, nó đã là loại đất có đá phấn và tiếp tục biến thành một cái gì tinh xảo của những loại bột sỏi rất đẹp với đất bạc. Chúng uống một chút rượu và làm cho tất cả những cây ô rô cũng lên tiếng nói luôn miệng, bởi vì điều quan trọng nhất là chúng đã thỏa mãn được cơn khát với những ngụm nước lớn gồm sương mai trộn với những hạt mưa thoảng mùi hoa rừng và cái vị trong lành của những đám mây nhẹ nhất đang lững lờ trôi trên bầu trời. Cứ như thế Aslan khoản đãi tất cả những cư dân ở Narnia cho đến khi mặt trời đã khuất sau rặng núi từ lâu, những vì sao bắt đầu ló rạng và đống lửa bây giờ nóng hơn, nhưng cũng yên ả hơn, cháy sáng như một đống lửa hiệu trong những khu rừng già. Những người Telmarine hồn xiêu phách lạc nhìn thấy nó từ xa, tự hỏi nó có ý nghĩa gì. Điều tốt đẹp nhất trong bữa tiệc này là không có gì đổ vỡ hoặc mất mát, trong khi các câu chuyện nguội dần và chậm lại. Hết người này đến người khác bắt đầu gật gù và cuối cùng chìm vào trong một giấc ngủ, quay vó về đống lửa với những người bạn tốt nằm kề bên. Cuối cùng im lặng trùm lên vòng người và bây giờ có thể nghe tiếng nước chảy róc rách qua những tảng đá ở khúc sông cạn Beruna. Nhưng suốt cả đêm Aslan và mặt trăng nhìn nhau không chớp mắt với một niềm vui rộn rã cứ dâng lên, dâng lên mãi trong lòng. Ngày hôm sau các sứ giả (chủ yếu là sóc và chim) được phái đến mọi miền đất nước với một thông cáo với tàn quân Telmarine đang chạy trốn khắp nơi. Mọi người được thông báo cho biết rằng Caspian bây giờ đã lên làm vua và kể từ nay vương quốc Narnia thuộc về những con thú biết nói, về người lùn, các sơn thần, thần rừng và mộc tinh cùng các loại thú khác cũng như thuộc về loài người. Bất cứ ai ở lại, tuân thủ những điều kiện ấy cũng được đối xử tốt, còn những ai không thích điều này, Aslan có thể tạo cho họ một ngôi nhà khác. Bất kỳ ai muốn đi đến đấy cũng cần phải đến gặp Aslan và các vua ở khúc sông cạn Beruna vào trưa ngày thứ năm. Bạn có thể hình dung là điều này gây nên không biết bao nhiêu chuyện đau đầu trong đám người Telmarine.

https://thuviensach.vn

Một số người, chủ yếu là lớp trẻ, cũng giống như Caspian đã nghe nhiều câu chuyện đời xưa và rất vui mừng vì nó quay lại. Họ đã kết bạn với các loài và những người này quyết định ở lại Narnia. Đại đa số những người già hơn, đặc biệt là những người có trọng trách dưới triều Miraz rất hoảng sợ, họ không muốn sống ở một nơi mà họ không được làm vương làm tướng nữa. “Sống ở đây với bao nhiêu là loài vật đáng sợ! Trời ơi, lại còn ma quỷ nữa chứ. – Họ nói cùng với một cái rùng mình. – Cái gì gọi là mộc tinh với hoa tinh? Đó không phải là một điều khôn ngoan chút nào.” Họ cũng nghi ngờ nữa. “Tôi không tin thú vật. – Họ nói. – Không tin, kể cả sư tử dữ tợn lẫn tất cả những con vật khác. Nó sẽ không để móng vuốt của mình cách xa chúng ta lâu đâu, đấy rồi các ông bà sẽ thấy.” Nhưng rồi họ cũng đem lòng ngờ vực y như vậy đối với lời đề nghị về một quê hương mới cho họ. “Đưa chúng ta đến hang ổ của nó rồi ăn thịt dần từng người một, chắc thế.” – Họ thì thào bàn tán với nhau. Và họ càng bàn bạc nhiều bao nhiêu họ lại càng trở nên ủ rũ và nghi ngờ bấy nhiêu. Vào ngày đã định, tuy vậy cũng có hơn một nửa số họ xuất hiện. Ở cuối trảng cỏ, Aslan cho dựng lên hai cái cọc gỗ cao hơn đầu người, cách nhau chừng khoảng hơn một mét. Một thanh gỗ đặt lên trên hai thanh gỗ kia, liên kết chúng lại, lại thành một cái cửa dẫn từ chỗ không không sang chỗ không không. Sư tử đứng trước cái cửa này, Peter đứng bên phải ông, còn Caspian thì đứng bên trái, nhóm người đứng xung quanh họ gồm có Susan, Lucy, Trumpkin, Trufflehunter, ngài Cornelius, Glenstorm Reepicheep và những người khác. Trẻ con và những người lùn đã khoác lên người những bộ hoàng bào trước đã từng có trong cung điện của Miraz giờ là cung điện của Caspian: lụa và vải dệt với những sợi vàng, vải tuyết len sáng lóe lên qua những ống tay áo rộng, áo giáp bạc, chuôi kiếm nạm kim cương, mũ trụ mạ vàng, mũ cắm lông chim… tất cả đều tỏa sáng đến chói cả mắt. Cả đến những con thú cũng đeo những sợi dây xích có giá trị. Tuy vậy không có ai để mắt đến những món đồ quý này hoặc đến bọn trẻ. Cái bờm sống động vàng óng như vàng mười chói sáng hơn tất cả. Những cư dân Narnia cố đứng sang hai bên trảng cỏ. Ở đầu đằng xa kia là những người Telmarine. Mặt trời chiếu sáng rực rỡ và những lá cờ đuôi nheo vẫy trong gió nhẹ. - Hỡi những người con của Telmar, - Aslan

https://thuviensach.vn

nói giọng sang sảng, - những người muốn tìm một mảnh đất mới xin hãy nghe lời tôi. Tôi sẽ đưa tất cả mọi người về đất nước của mình là một nơi tôi biết mà các người lại chưa biết. - Chúng tôi không biết Telmar. Chúng tôi không biết nó ở đâu, cũng không biết nơi ấy như thế nào nữa. – Nhiều người Telmarine nhao nhao nói. - Các người đã từ Telmar đến Narnia. – Aslan nói. – Nhưng các người sẽ quay về Telmar từ một nơi khác. Các người không hề thuộc về nơi này. Các người đã đến đây từ những thế hệ xa xưa trước, đến từ cùng cái thế giới trong đó có Peter Đại đế. Nghe đến đây, một nửa số người Telmarine bắt đầu rên rỉ: - Đấy các ông các bà đã thấy chưa? Tôi đã nói rồi mà. Sư tử sẽ giết tất cả chúng ta, đuổi chúng ta ra khỏi thế giới này. Một nửa số còn lại bắt đầu ném những cái rương hành lí xuống, đập tay lên lên lưng người kia than vãn: - Đấy đã thủng chưa hả? Có thể đoán ra ngay là chúng ta không thuộc về nơi này với tất cả những sinh vật phi tự nhiên, dữ tợn và quái đản của nó. Chúng ta mang dòng máu xanh cao quý, bà con cũng thấy đấy! Cả Caspian và Cornelius cùng bọn trẻ quay đầu nhìn Aslan với một vẻ chẳng hiểu chuyện này có ý nghĩa gì. - Trật tự! – Aslan nói bằng một giọng trong cổ, gần với một tiếng hí. Mặt đất dường như rung lên một chút và tất cả mọi sinh vật trong khu rừng nhỏ đều đứng bất động như hóa đá. Aslan nói tiếp: - Caspian, ngài Caspian, ngài cũng cần phải biết rằng mình không phải là vị vua đích thực của Narnia trừ phi, cũng giống như những vị vua trong quá khứ xa xưa, ngài là một trong những người con trai của Adam. Và ngài là như thế. Nhiều năm về trước trong thế giới này, ở cái biển sâu của thế giới này, nơi được gọi là Nam Hải có một con tàu chở đầy hàng của những tên cướp biển bị một cơn bão đuổi đến một hòn đảo. Ở đây chúng làm cái điều mà bọn cướp biển vẫn làm: giết hàng loạt những người đàn ông bản xứ, lấy vợ con của họ, chế biến rượu từ cây cọ, rồi uống rượu, rồi say xỉn, rồi nằm dưới bóng của những cây cọ, rồi thức dậy, rồi cãi lộn, thỉnh thoảng còn giết hại lẫn nhau. Trong một cuộc xung đột như vậy, 6 người đã bị đặt vào tình thế đánh nhau với những người còn lại và buộc phải bỏ trốn với những người đàn bà của mình vào trung tâm hòn đảo rồi chạy lên một ngọn núi cao và đi đến một cái nơi mà họ nghĩ là một cái hang để trốn tránh. Nhưng đó là một trong những nơi kì diệu của

https://thuviensach.vn

thế giới này. Thực ra đó là một khe hở hay lỗ hổng giữa các thế giới còn lại từ thời cổ đại, những kẽ hởi này ngày một hiếm đi. Đó là một trong những kẽ hở cuối cùng: tôi không dám nói là cái cuối cùng. Và thế là họ rơi xuống, hoặc trồi lên, hoặc mò mẫn ở giữa, hoặc rơi tuột xuống… và họ thấy mình ở thế giới này, trên mảnh đất Telmar, lúc bấy giờ còn chưa có người. Tại sao nó lại không có người thì đó lại là cả một câu chuyện dài và tôi không thể kể ngay vào lúc này được. Hậu duệ của họ sinh con đẻ cháu ở Telmar, trở thành một dân tộc ngạo mạn và hiếu chiến. Đời này nối tiếp đời khác trôi qua, một năm nọ xảy ra nạn đói ở Telmar, hàng đoàn người chạy đến Narnia, lúc bấy giờ đang trong tình trạng lộn xộn (đây cũng là cả một câu chuyện dài). Họ chinh phạt mảnh đất này và thống trị nó. Ngài có hiểu tất cả những điều này không, vua Caspian? - Thưa ngài, con hiểu ạ. – Caspian đáp. – Con chỉ có một mong muốn là con xuất thân từ một dòng giống cao quý hơn. - Người được cha Adam và mẹ Eve sinh ra, - Aslan đáp, - cả hai đủ cao quý để làm một kẻ ăn mày khốn khổ nhất có thể cất cao hơn, và đủ ô nhục để khiến những vị hoàng đế hùng mạnh nhất trên trái đất phải gục xuống trong tủi hổ. Hãy yên lòng! Caspian cúi đầu lắng nghe. - Và bây giờ, - Aslan cao giọng hơn, - hỡi những người đàn ông và đàn bà của Telmar, các ngươi có vui lòng quay lại hòn đảo trong thế giới con người mà từ đấy tổ tiên xa xưa nhất của các ngươi đã từ đấy ra đi không? Cũng không phải là một nơi tồi tệ. Cái bộ tộc mà những tên cướp biển tìm ra đã tuyệt chủng, nơi này không còn dấu chân người. Ở đây có những giếng nước ngọt mát lành, đất đai màu mỡ, trù phú; có gỗ để làm nhà, có cá trong ao hồ, và những người khác trong thế giới này còn chưa phát hiện ra nó. Cái lỗ hổng đã mở ra đưa các người quay lại đấy. Nhưng điều này tôi cần phải báo trước, một khi các vị đã đi qua, nó sẽ lập tức đóng lại sau lưng các vị mãi mãi. Sẽ không có vụ trao đổi giữa các thế giới qua cái cửa này đâu. Im lặng bao trùm một lúc. Đoạn có một chàng trai trẻ người vạm vỡ, dễ coi trong số những người lính Telmarine bước lên phía trước và nói: - Được, tôi chấp nhận lời đề nghị. - Đó là một sự lựa chọn đúng. – Aslan nói. – Và bởi vì anh là người đầu tiên lên tiếng, phép màu sẽ mạnh hơn đối với anh. Tương lai của anh trong thế giới này sẽ tốt đẹp. Bước qua đi! Mặt chàng thanh niên tái

https://thuviensach.vn

nhợt đi, nhưng anh quả quyết bước lên trước. Aslan và những người của ông tránh sang một bên nhường chỗ cho anh ta đi qua cái cửa làm bằng những thanh gỗ. - Bước qua đi, con trai. – Aslan nói, cúi xuống chạm mũi mình vào mũi chàng trai. Vừa khi hơi thở của sư tử phả lên người anh, một ánh sáng mới lạ bừng lên trong mắt anh – ngỡ ngàng, nhưng không phải là không hạnh phúc – như thể anh cố nhớ ra một cái gì đó tốt đẹp. Đoạn anh nhún vai bước qua cửa. Mắt mọi người dán vào anh. Họ nhìn ba thanh gỗ và qua đó thấy cây cối, cỏ hoa và bầu trời của Narnia. Họ nhìn thấy người đàn ông giữa hai thanh gỗ và rồi một giây sau không thấy anh đâu nữa. Từ đầu kia trảng cỏ nơi những người Telmarine còn lại đứng túm tụm với nhau có một giọng nói cất lên: - Ủa, cái gì đã xảy ra với anh ta vậy? Có phải ông muốn giết cả bọn tôi? Chúng tôi sẽ không đi qua lối này đâu. Sau đó một trong những người Telmarine tự cho mình là khôn ngoan đã cất giọng nói: - Chúng tôi chẳng thấy thế giới nào khác qua cánh cửa kia. Nếu ông muốn chúng tôi tin, tại sao không một ai đó trong số các người đi qua đó? Tất cả những người cùng cánh với ông đều đứng cách xa nó. Ngay lập tức Reepicheep bước lên trước, cúi đầu: - Nếu tấm gương của tôi có bất cứ lợi ích gì thì thưa Aslan, - chuột nói, - tôi xin dẫn 11 con chuột đi qua cánh cổng này theo lệnh của ngài không một giây chậm trễ. - Không được, loài vật bé nhỏ ạ. – Aslan nói, hết sức dịu dàng đặt cái móng bọc nhung lên đầu Reepicheep. – Trong cái thế giới ấy người ta sẽ làm những điều hết sức khinh khủng đối với ngươi. Họ sẽ bày bán ngươi ở ngoài chợ. - Hãy để những người khác dẫn đường! - Nào các anh em, - Peter bất thình lình nói với Edmund và Lucy, - đến lượt chúng ta rồi đó. - Anh nói sao? – Edmund hỏi. - Lối này, - Susan lên tiếng, cô bé dường như biết tất cả mọi chuyện, - sẽ dẫn chúng ta trở về rừng cây. Chúng ta cần phải thay đổi. - Thay đổi cái gì cơ? – Lucy hỏi. - Quần áo của chúng ta, tất nhiên rồi. – Susan đáp. – Chúng ta sẽ giống như lũ ngốc trên một sân ga ở Anh trong những bộ quần áo như thế này. - Nhưng còn những thứ khác của chúng ta trong lâu đài của Caspian thì sao? – Edmund hỏi. - Không, không còn ở đó nữa. – Peter nói, vẫn dẫn đường đi vào rừng cây rậm rạp. – Tất cả đều đã ở đây. Đã được mang đến đây, trong những chiếc bọc vào sáng nay. Tất cả đều đã được sắp

https://thuviensach.vn

xếp. - Có phải đó là điều mà Aslan đã nói với anh và chị Susan sáng nay không? – Lucy hỏi. - Phải, đúng thế và còn những điều khác nữa. – Peter nói, khuôn mặt đượm một vẻ buồn bã trang nghiêm. – Anh không thể nói hết với các em. Có những điều ông muốn dặn dò riêng anh và Su bởi vì bọn anh sẽ không quay lại Narnia nữa. - Không bao giờ ư? – Cả Lucy và Edmund cùng bàng hoàng kêu lên. - Ồ, các em thì có. – Peter đáp. – Ít nhất thì anh cũng hiểu như thế từ những điều ông nói, anh cảm thấy chắc là ông muốn hai em có thể quay lại đây vào một ngày nào đó. Nhưng không phải anh và Su. Ông nói tụi anh đã quá lớn rồi. - Ôi anh Peter, - Lucy nói, thật là một điều bất hạnh, dễ sợ. Anh nghĩ mình có thể chịu đựng nổi không? - Ồ anh nghĩ là anh vượt qua được. Tất cả đều khác những gì mà anh nghĩ. Em sẽ hiểu khi nó đến với em vào lần cuối cùng. Nhưng nhanh lên, đây là đồ đạc của chúng ta. Thật kỳ cục và chẳng vui chút nào khi phải cởi hoàng bào ra và mặc đồng phục đến trường (lúc này cũng không được sạch lắm và bị vo lại thành một bọc). Một hoặc hai người Telmarine tai quái bật cười chế nhạo, còn những sinh vật khác thì cười vui vẻ, cùng đứng lên để bày tỏ lòng tôn kính Peter Đại đế, nữ hoàng Susan, vua Edmund và nữ hoàng Lucy. Có những lời chia tay đẫm nước mắt và tình cảm (về phía Lucy) với tất cả những người bạn cũ – những cái hôn của muông thú, cái hôn của anh em gấu Bulgy, cái siết tay của Trumpkin và cái ôm hôn thắm thiết không dứt ra được của bác lửng Trufflehunter. Tất nhiên Caspian muốn trả lại tù và cho Susan nhưng Susan nói là vua hãy giữ lấy. Cuối cùng, tuyệt vời nhất và cũng bịn rịn, đau lòng nhất là cuộc chia tay với Aslan. Peter đi đầu, tiếp theo là Susan đặt một tay lên vai anh, rồi đến Edmund đặt tay lên vai chị, Lucy lại để tay lên vai Edmund và người Telmarine đầu tiên để tay lên vai nó… cứ như thế họ làm thành một hàng dài đi về phía cửa. Ngay sau đó, trong khoảnh khắc khó mà tả được, bọn trẻ dường như trông thấy ba cảnh cùng một lúc. Thứ nhất mà miệng một cái hang mở rộng để lộ một vùng cỏ cây biêng biếc và một mảng trời xanh thẳm của một hòn đảo trên biển Thái Bình Dương, nơi tất cả những người Telmarine sẽ thấy mình ở đó khi họ đi qua cánh cửa. Thứ hai là hình ảnh của một đồng cỏ Narnia, khuôn mặt các chú lùn và muông thú, đôi mắt sâu thẳm của Aslan, những đốm trắng trên

https://thuviensach.vn

má của những con lửng. Và cảnh thứ ba (nhanh chóng nuốt chửng hai cảnh trên) là không khí đìu hiu xám ngắt của sân ga trong một ga xép nơi thôn quê, một băng ghế với đống hành lý để xung quanh nơi cả bốn anh em vẫn đang ngồi như thể chúng không hề đi khỏi cái ghế. Một chút gì buồn bã chán nản kéo dài một lúc sau khi tất cả đã hiện lên rõ ràng, nhưng cũng thật bất ngờ cảnh tượng này cũng có vẻ dễ thương theo cái cách của nó, với cái mùi quen thuộc của ga xe lửa, bầu trời nước Anh và kỳ nghỉ hè phía trước. - Thế là, - Peter kêu lên, - chúng ta đã có một khoảng thời gian đáng nhớ. - Chán quá! – Edmund càu nhàu. – Em lại để quên ngọn đuốc điện mới tinh ở Narnia mới bực chứ! Hết tập 4

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 63

C

ó một thằng bé tên là Eustance Clarence – Lông Vịt 1và nó gần như đáng bị gọi như vậy. Bố mẹ gọi là Eustance Clarence còn thầy cô giáo gọi nó là Lông Vịt. Tôi không thể nó cho bạn biết bạn bè gọi nó là gì bởi vì nó không có bạn. Nó không gọi những người sinh ra mình là "bố" và "mẹ" như mọi người mà gọi thẳng tên là Harold và Alberta. Đây là kiểu mẫu trong gia đình cấp tiến, hiện đại. Họ ăn chay trường, bài thuốc lá, bài rượu và mặc đồ lót đặt biệt. Trong nhà có rất ít đồ đạc, ít vải trải giường và cửa sổ bao giờ cũng mở tung cánh. Eustace Clarence yêu lòai vật, đặc biệt là lòai bọ cánh cứng, nhất là khi chúng đã bị chết và đuợc ghim vào một mảnh bìa cứng. Nó thích sách nếu sách chứa nhiều thong tin và có những bức ảnh về máy tuốt lúa hoặc về bọn trẻ con ngoại quốc béo phì đang tập thể dục trong những ngôi trường hiện đại. Eustace không thích những anh em họ nhà Pevensie là Peter, Susan, Edmund và Lucy. Nhưng nó rất khóai chí khi nghe tin Edmund và Lucy sẽ đến nhà nó ở ít ngày. Bởi vì sâu thẳm trong lòng, nó khoái được lên mặt chỉ huy và bắt nạt người khác. Mặc dầu nó chỉ là một oắt con, đứng mới chỉ đến tai Lucy, nó gì đến chuyện là đối thủ của Edmund trong một trận ẩu đả, nhưng nó biết có khối cách làm cho người khác phải khốn đốn nếu nguwofi ấy ở trong nhà mình với tư cách là một người khách bất đắt dĩ. Edmund và Lucy thật lòng không muốn đến nhà dượng Harold và dì Alberta. Nhưng không thể tránh được chuyện này. Bố được mời thỉnh giảng ở Mỹ trong vòng 16 tuần vào mùa hè này và mẹ cần phải đi với bố bởi vì bà chưa có một kỳ nghỉ thực sự nào trong suốt 10 năm qua. Peter phải dùi mài kinh sử cho một kỳ thi tuyển và anh sẽ phải học suốt cả mùa hè dưới sự kèm cặp của giáo sư Kirke, chủ của ngôi nhà mà bốn anh em đã có những cuộc phiêu lưu tuyệt vời vào năm chúng đi sơ tán. Nếu giáo sư vẫn còn sống trong dinh thự đó ông sẽ muốn tất cả bốn anh em đến với ông. Nhưng sau dạo ấy bằng một cách nào đó ông đã trở nên nghèo

https://thuviensach.vn

túng và bây giờ phải sống trong một ngôi nhà nhỏ tí chỉ có một phòng ngủ. Sẽ tốn kém lắm nếu cho cả ba đứa trẻ sang Mỹ nên chỉ có mình Susan được đi. Người lớn trong nhà nghĩ rằng Susan là một cô gái xinh nhất nhà và sẽ không phải lắm nếu bắt cô làm thêm trong dịp hè (mặc dù ở một khía cạnh nào đó làm việc vào kỳ nghỉ hè không phải là điều gì mới mẻ đối với những cô gái tuổi Susan). Mẹ bảo Susan đáng được thưởng một chuyến đi Mỹ, Edmund và Lucy cố không ganh tị với may mắn của chị nhưng thật không có gì chán bằng việc phải trải qua một mùa hè ở nhà dì Alberta. - Đối với anh mọi chuyện còn tồi tệ hơn nhiều, - Edmund nói, - ít nhất em cũng còn có phòng riêng, anh lại phải ở chung với cái thằng lỏi đạt kỷ lục bốc mùi, cái thằng Eustance ấy. Câu chuyện này bắt đầu vào một buổi chiều khi Edmund và Lucy tìm được một vài phút quý giá để ngồi bên nhau. Tất nhiên chúng nói chuyện vè Narnia, một đề tài bí ẩn và riêng tư giữa bọn chúng. Tôi cho rằng hầu hết chúng ta đều có một nơi chốn bí mật nào đó, nhưng đối với hầu hết mọi người đó chỉ là một vùng đất tưởng tượng. Edmund và Lucy may hơn những người khác trong khía cạnh này. Đất nước bí mật của chúng là có thật. Chúng đã đến đấy tới hai lần, không phải trong một trò chơi hay một giấc mơ mà trong hiện thực. Tất nhiên, chúng đã đến đấy nhờ vào một phép màu, đó là cách thức duy nhất để đến được Narnia. Có một lời hứa hoặc gần như một lời cam kết đã đưa ra ở Narnia rằng một ngày nào đó chúng sẽ quay lại đây. Bạn có thể hình dung là mỗi khi có dịp hai đứa lại thao thao không biết chán về đề tại này như thế nào. Hai anh em đang trong phòng Lucy, ngồi trên mép giường ngắm nghía bức tranh treo trên bức tường đối diện. Đó là bức tranh duy nhất trong nhà mà chúng thích. Dì Alberta lại không ưa nó chút nào (đó là lý do tại sao nó được treo trên tường một phòng gác xép phía sau) tuy vậy dì không thể vứt đi bởi đó là quà mừng cưới của một người mà dì không muốn làm mếch lòng. Bức trang vẽ một con tàu – một con tàu đang giương buồm lướt thẳng về phía bạn. Mũi tàu mạ vàng có dáng dấp như một cái đầu rồng với cái miệng há to. Con tàu có một cột buồm vuông rất lớn màu tím đậm. Hai bên hông tàu – cái mà bạn có thể nhìn thấy nơi đôi cánh mạ vàng của con rồng chấm dứt – có màu xanh lá cây. Tàu đang chồm lên một cột song lớn màu xanh da

https://thuviensach.vn

trời và cái dốc của con sóng đang đổ về phía bạn, dềnh lên với bọt nước và bọt song. Rõ ràng con tàu đang lao đi rất nhanh, một trận gió xám làm cho nó hơi lạng sang mạn tàu bên trái (Nếu bạn định đọc câu chuyện này và nếu bạn không biết rõ, hãy hình dung trong đầu, phía trái con tàu khi bạn nhìn thẳng vào nó là mạn trái, còn phía bên phải là mạn phải.) Ánh nắng màu mật ong đổ lên tàu từ phía bên trái và dòng nước ở phía này có màu xanh lá cây pha sắc tím. Phía bên kia có màu xanh đậm hơn do bóng con tàu hắt xuống. - Vấn đề là, - Edmund nói, - nếu không cải thiện được tình hình thì Lu ạ, em hãy ngắm nhìn con tàu Narnia khi em không có cách gì đi đến đấy. - Đúng thế, ít ra còn hơn không cò gì để làm. – Lucy nói. – Nó đúng là một con tàu rất Narnia. - Vẫn chơi cái trò cũ mèm đó hả? – Eustance Clarence nói, nó đứng bên ngòai nghe lén từ nãy và bây giờ bước vào phòng cười nhăn nhở. Năm ngóai khi ở nhà Pavensie nó đã nghe trộm mấy anh em họ nói những chuyện mà nó cho là ngớ ngẩn về Narnia và nó đã khoái chọc ghẹo bọn chúng về chuyện đó. Tất nhiên, nó nghĩ mấy anh em họ đang bịa ra tất cả những chuyện này và bởi vì nó quá ngốc để nghĩ ra bất cứ một cái gì giống như thế nên nó không thể coi chuyện này có gì hay ho được. - Ở đây mày là kẻ không được hoan nghênh. – Edmund nói cộc cằn. - Tớ đang cố nghĩ ra một cái gì đó có vần điệu. – Eustace nói, giọng nhâng nháo. – Một cái gì như thế này: “Mấy nhóc chơi trò Narnia Rốt cục càng ngày càng điên” - Ê, chữ Narnia đâu có vần với chữ điên, thế mà cũng bày đặt làm thơ. – Lucy bĩu môi. - Ép vần một chút cũng không sao. – Eustace đáp giọng tỉnh bơ. - Đừng hỏi nó cái trò ngu ngốc ấy làm gì. – Edmund nhăn mặt. – Nó chỉ kiếm cớ thôi. Cứ lờ đi biết đâu nó sẽ bỏ đi. Hầu hết bọn con trai gặp một sự tiếp đón như thế hoặc sẽ chuồn lẹ hoặc nổi đóa lên. Nhưng Eustance không như thế. Nó vẫn đứng nhăn nhở và lân la gợi chuyện: - Thích bức tranh này phải không? - Vì Chúa, em đừng để nó bắt đầu nói về nghệ thuật và tất cả những chuyện như thế. – Edmund hấp tấp nói, nhưng Lucy vốn bản tính trung hậu đã mau mồm mau miệng đáp: - Ừ, chị thích. Chị thích nó lắm lắm. - Đó là bức tranh thối hoắc, thối thối thối! – Eustace đắc chí nói, mũi nhăn tít lại. - Mày sẽ không thấy thế nếu mày bước ra ngòai. – Edmund nói. - Tại sao mày lại thích nó? – Eustace hỏi Lucy. - À, chỉ vì… Chị thích

https://thuviensach.vn

bức tranh này vì con tàu có vẻ như đang bơi đi. Nước có vẻ ướt như thật. Và song biển trông như đang xô về phía mình. Tất nhiên Eustace biết có nhiều câu trả lời cho vấn đề này nhưng nó chẳng nói gì. Lý do là đúng lúc đó nó đưa mắt nhìn những làn song và thấy như song đang dềnh lên rồi trườn ra xa. Nó chỉ đi tàu có một lần duy nhất, lần ấy nó lại bị say song khủng khiếp. Bây giờ cảm giác nôn nao trong người. Mặt nó tái nhợt đi và nó đưa mắt nhìn đi chỗ khác. Thế rồi cả ba đứa nhìn vào tranh, miệng há hốc. Điều chúng thấy thật khó tin, cũng khó tin gần như thế nếu bạn tận mắt chứng kiến chuyện gì đã xảy ra. Mọi vật trong bức tranh chuyển động. Cũng không giống như khi bạn ngồi trong rạp xem xinê, màu sắc thật và hiển nhiên như giữa ban ngày. Mũi thuyền dè lên một cột song làm cho nước bắn tóe lên. Có một con sóng làm cho nước bắn tóe lên. Có một con sóng khác đội đuôi tàu lên, lần đầu tiên đuôi tàu và boong tàu bắt đầu hiện rõ, sau đó lại biến mất khi con sóng tiếp sau ào đến, rồi đầu và đuôi tàu lại dềnh lên một lần nữa. Cũng lúc đó cuốn sách bài tập đang nằm trên giường cạnh Edmund vỗ cánh tay lên và xuyên vèo vèo qua không khí bắn vào bức tường sau lưng Edmund. Lucy cảm thấy mái tóc của nó tung bay, quấn cả vào mặt như trong một ngày lộng gió. Hôm đó đúng là một ngày cả gió và một luồn gió mạnh đã thổi bức tranh bay về phía mấy đứa nhỏ. Cùng với cơn gió thổi là những tiếng động kỳ lạ, tiếng sóng vỗ òam ọap vào hai bên mạn tàu, tiếng cọt kẹt, răng rắc của cột buồm, tiếng gào của gió và tiếng những đợt sóng dội ào ào. Còn cái mùi nữa, mùi mằn mặn, tanh tanh, sảng khoái, chính nó cuối cùng đã thuyết phục được Lucy là cô bé không nằm mơ. - Thôi ngay. – Giọng Eustace vang lên, nghe the thé vì sợ hãi và cáu bẳn. – Lại là một trò ngu ngốc mà bọn bay bày đặt ra. Có thôi đi không. Tao sẽ bảo Alberta. Ôi trời! Cả hai đứa, Edmund và Lucy, không xa lạ gì với những cuộc phiêu lưu mà cũng có cảm giác giống Eustace. Khi thằng này kêu ối chúng cũng ối. Lý do là một cột nước lạnh và mằn mặn ào ra khỏi khung ảnh, đổ ập xuống, ba đứa đều bị sặc khi cột nước ụp lên người làm cả ba ướt từ đầu đến chân. - Tao sẽ đập nát cái tranh thối tha này. – Eustace gào lên. Sau đó có vài chuyện xảy ra cùng một lúc, Eustace lao về phía bức tranh; Edmund, người biết rõ có một điều gì đó phi thường trong chuyện

https://thuviensach.vn

này vội bảo thằng em họ hãy nhìn đi chỗ khác và đừng làm nhưng chuyện ngu ngốc. Lucy túm lấy nó từ bên kia và lôi nó đi chỗ khác. Nhưng không hiểu là bọn trẻ trở nên nhỏ bé đi hay bức tranh được phóng to hơn. Thằng nhóc Eustace nhảy lên cố giật bức tranh ra khỏi bức tường và thấy nó đang đứng trước khung ảnh, nhưng trước mặt nó không phải là tấm hình mà là mặt biển thật sự, sóng và gió đổ xô lên cái khung ảnh như chúng vẫn làm thế với những tảng đá ven bờ. Eustace sợ đến mất trí, kéo đi cả hai đứa vừa nhảy đến đứng cạnh nó. Mấy giây vật lộn, la hét và đúng cái lúc bọn trẻ nghĩ chúng đã lấy lại cân bằng thì một đợi sóng cồn cao ngất chồm lên người chúng, bứng đôi chân chúng, lôi tuột chúng xuống biển. Tiếng kêu tuyệt vọng của Eustace bị nhận chìm một cách đột ngột vì một ngụm nước lớn sộc vào miệng làm cho nó bị sặc. Lucy thầm cảm ơn đất trời vì nó đã chăm chỉ luyện bơi trong mùa hè vừa qua. Mọi việc rõ như ban ngày, nó cảm thấy dễ thở hơn khi làm những động tác khoan thai, chậm rãi, cũng vậy, nước biển lạnh hơn cảm giác có được khi đứng nhìn vào một bức tranh. Nó giữ cho đầu nho lên khỏi mặt nước, vùng vẫy đôi chân, đá giày văng đi như người ta vẫn làm khi bị rơi vào một vũng nước sâu trong khi vẫn mặc nguyên quần áo. Thậm chí nó còn biết cách giữ cho mắt mở tao còn miệng thì ngậm lại. Chúng ở thật gần con tàu, nó có thể nhìn thấy mạn thuyền xanh lá cây cao vượt lên như một bức tường. Một ai đó đứng trên boong chăm chú nhìn nó. Rồi như một chuyện vẫn thường xảy ra. Eustace quờ tay tóm lấy Lucy trong cơn hỏang loạn và cả hai cùng chìm sâu xuống nước. Khi hai đứa lại trồi lên, Lucy thóang thấy một óng trắng từ một bên mạn tàu lao xuống. Edmund đang ở gần em gái, chân đạp nước và đã tóm được cánh tay của Eustace đang quờ quạng như phát dại. Rồi có một ai đó có khuôn mặt như quen như lạ, luôn qua cánh tay Lucy từ phía bên kia. Có nhiều tiếng kêu từ con tàu vọng xuống, có nhiều cái đầu lấp ló ra khỏi thành tàu, dây thừng được ném xuống. Người lạ và Edmund buộc dây quanh người Lucy. Sau đó… sau đó người ta đợi cái gì mà lâu đến thế, mặt nó xanh lè và hai hàm răng đánh vào nhau cầm cập. Sự thật thì sự đợi cũng không kéo dài, họ chỉ đợi đến lúc có thể kéo nó lên boong tàu mà không để một con sóng lớn đập nó vào mạn tàu. Dù có sự cố gắng của tất cả mọi

https://thuviensach.vn

người, Lucy vẫn thấy đau một bên đầu gối, khi nó đứng lên được boong tàu, người ướt sũng và run lẩy bẩy. Sau đó, Edmund được kéo lên, rồi đến thằng lỏi Eustace tái nhợt như xác chết. Cuối cùng là người lạ - một cậu trai có mái tóc vàng ươm như màu rơm mới. - Ca… ca – Caspian! – Lucy hổn hển kêu lên khi nó bắt đầu thở lại được. Bởi vì chính là Caspian – vị vua thiếu niên của Narnia, người mà chúng đã giúp đưa lên ngôi trong chuyến viếng thăm Narnia vừa rồi. Edmund cũng lập tức nhận ra bạn ngay. Cả ba bắt tay nhau, vỗ lên lưng nhau vì vui sướng và bất ngờ. - Bạn của hai người là ai vậy? – Caspian hỏi các bạn và quay sang nhìn Eustace với nụ cười thân thiện nhưng Eustace khóc như cha chết, một cảnh thạt khó coi đối với một thằng con trai ở tuổi nó khi chẳng có chuyện gì phải làm ầm ĩ ngòai việc bị ướt hết quần áo. Thằng bé vừa khóc vừa la oai óai: - Để tao đi. Để tao quay về. Tao không thích cái trò này. - Để cậu đi? – Caspian ngạc nhiên hỏi lại. – Nhưng đi đâu. Eustace chạy nhào ra một bên mạn tàu, y như thể nó chờ đợi được nhìn thấy khung ảnh treo trên mặt biển và có lẽ còn có cả hình ảnh phòng ngủ của Lucy nữa. Cái mà nó trông thấy chỉ là những cơn sóng xanh viền bọt trắng xóai, bầu trời xanh màu lơ; cả trời cùng biển đều trải dài không có gì ngăn trở cho đến tận chân trời. Có lẽ chúng ta cũng khó mà chê trách nó nếu nó có cảm giác như ngực mình bị một tảng đá nặng đè lên. Nó cảm thấy tất cả chao đảo, lộn ngược. - Này Rynelf, - Caspian nói với một thủy thủ, - mang rượu hồi đến đây cho nhà vua và nữ hoàng. Mọi người cũng cần một cái gì làm ấm người lên sau chuyến bơi vừa rồi. – (Caspian gọi Edmund và Lucy như thế bởi vì hai anh em cùng với Peter và Susan từng làm vua và nữ hoàng ở Narnia từ thời xa xưa. Thời gian trôi đi ở Narnia khác ở trái đất. Nếu bạn sống 100 năm ở Narnia bạn sẽ trở về với thế giới của chúng ta cùng một giờ vào cùng cái ngày mà bạn ra đi. Và nếu bạn quay lại Narnia sau một tuần ở đây bạn có thể thấy là Narnia đã trải qua hàng ngàn năm hoặc chỉ một ngày hoặc chẳng mấy một khỏang thời gian nào. Bạn sẽ không bao giờ biết điều đó cho đến khi bạn đến đây. Kết quả là khi mấy anh em nhà Pevensie quay lại đây lần cuối trong chuyến viếng thăm Narnia, thì đối với người Narnia sự kiện đó cũng tương đương với việc vua Arthur quay lại nước Anh vào những năm giữa thế kỷ 20, như

https://thuviensach.vn

người ta có thể làm so sánh như vậy. Mà tôi nói sớm thì tốt hơn có phải vậy không?) Rynelf quay lại với một bình rượu bốc hơi và bốn cái ly bằng bạc. Đó là những thứ mà mọi người cần, khi hai anh em uống họ có thể cảm thấy một luồng hơi ấm chạy thẳng xuống tận đầu ngón chân. Nhưng Eustace mặt nhăn mày nhó, phun phì phì, nhổ rượu trong miệng ra, lại cảm thấy nôn nao, lại khóc um lên và hỏi xem họ có loại thực phẩm nào giàu vitamin như trái mận sấy khô không (đó là một loại thức ăn được làm với nước cất) và nó khăng khăng đòi đưa tàu cập vào bờ ở bến tiếp theo. - Anh bạn, anh mang đến một người bạn đồng hành thật vui tính đấy. – Caspian nói nhỏ với Edmund cùng với một tiếng cười khúc khích, nhưng trước khi cậu có thể nói thêm bất cứ điều gì thì Eustace lại giãy nảy lên như đỉa phải vôi. - Ối trời ơi! Cái quái gì thế này? Mang nó đi ngay! Con vật kinh tởm này! Lần này thì nó có lý do để giãy đành đạch như thế. Một cái gì thật sự kỳ lại ló ra khỏi cabin ở đuôi tàu, từ tốn đi về phía khách. Bạn có thể gọi nó là vậy – và nó sự thật là một con vật – một con chuột. Nhưng là một con chuột đi bằng hai chân sau, thân hình thẳng tắp. Đầu nó đội một chiếc vòng vàng kép thấp xuống dưới mang tai, ở một bên có gắt một cọng long chim dài đỏ thắm. (Bởi vì bộ lông chuột thẫm màu – gần như là màu đen cho nên hiệu quả của nó rất mạnh, rất ấn tượng.) Tay trái chuột để trên chuôi một thanh trường kiếm cũng dài gần bằng đuôi nó. Chuột bước đi ngay ngắn, trang nghiêm, khéo léo trên con tàu lắc lư với một phong thái rất chi là quý phái. Lucy và Edmund nhận ra nó ngay – đó là Reepicheep, dũng cảm nhất trong tất cả những con thú biết nói và là thủ lĩnh của lòai chuột. Nó đã đạt được một vinh quanh không thể xóa nhòa trong trận chiến thứ hai ở Beruna. Lucy chỉ ao ước như bao giờ nó cũng ước ao là được ôm Reepicheep trong tay và vỗ về người bạn cũ. Nhưng điều này, như nó đã biết rất rõ, sẽ làm cho Reepicheep cảm thấy bị mất thể diện ghê gớm. Vì thế, cô bé quỳ một chân xuống để nói chuyện với chuột. Reepicheep bước chân trái lên trước, rút chân phải ra sau một chút, cúi chào, hôn tay cô bé, rồi đứng thẳng lên, vân vê sợi ria mép và nói với giọng chin chít, lanh lảnh: - Đây là bổn phận khiêm tốn của tôi trước nữ hoàng Lucy và đức vua Edmund nữa. – Nói đến đây chuột ta lại cúi chào. – Chẳng có gì ngòai sự hiện diện của đứa vua và

https://thuviensach.vn

nữ hoàng đã đem lại một sự mạo hiểm vinh quanh cho chuyến đi. - Mau mau đuổi con vật này đi cho! – Eustace rên rỉ. – Tôi ghét chuột. Tôi không thể chịu đựng được những con vật này. Chúng vừa ngu xuẩn, thô bạo vừa… nhặng xị. - Không biết tôi có thể hiểu đúng, - Reepicheep nói với Lucy sau một hồi nhìn Eustace chằm chằm, - cái người đặc biệt bất lịch sự này đang ở dưới bảo vệ của nhà vua và nữ hoàng phải không? Bởi vì, nếu không… Đúng lúc đó cả Lucy và Edmund đều hắt hơi. - Ôi chao, tôi mới vô ý làm sao, ai lại để các vị khách đứng đây trong bộ đồ ước sũng như thế kia. – Caspian nói. – Xin mời đi xuống dưới thay đồ. Tôi sẽ nhường lại cabin của mình cho quý vị nhưng thưa nữ hoàng Lucy, tôi e chúng tôi không mang theo quần áo con gái. Chắc nữ hoàng sẽ chế biến được một cái gì đó từ quần áo của tôi. Hãy dẫn đường đi Reepicheep, hãy cư xử như một qúy ông lịch thiệp. - Trong hoàn cảnh hiện tại thì sự tiện nghi của một quý bà, - Reepicheep lý sự, - thậm chí cả vấn đề danh dự nữa… tôi thấy cũng cần phải thể tất – ít nhất là vào lúc này. – Nói đến đây chuột trừng mắt nhìn Eustace. Nhưng Caspian đã vội vã dẫn mọi người đi, vài phút sau Lucy thấy mình bước vào một cabin gọn gang. Nó thích nơi này ngay lập tức: ba cửa sổ vuông nhìn ra dòng nước xanh thẳng xóay tròn ở phía đuôi tàu, những chiếc ghế thấp có lót nệm kê ở ba phía một cái bàn, chiếc đèn bạc đung đưa trên đầu (nó biết ngay đó là tác phẩm của những chú lùn căn cứ vào các đường nét tinh xảo của nó) và một bức phù điêu Aslan – sư tử bằng vàng ròng gắn ở bức tường phía trước, ngay trên khung cửa. Tất cả những điều này cô bé đều ghi nhận trong vòng một tích tắc bởi vì Caspian đã lập tức mở một cánh cửa ở mạn phải con tàu và nói: - Đây là phòng dành cho bạn, Lucy ạ. Tôi sẽ lấy mấy bộ đồ khô của tôi cho bạn dùng tạm. - Cậu ta vừa tìm chìa khóa mở ngăn tủ vừa nói. – Sau đó tôi sẽ để bjan ở lại một mình để thay đồ. Nếu bạn ném bộ quần áo ướt ra ngòai tôi sẽ mang xuống thuyền galley giặt sạch và phơi khô. Lucy cảm thấy thân quen như ở nhà, cứ như thể nó đã ở trong cabin của Caspian hàng mấy tuần lễ. Chuyển động dập dềnh lên xuống của con tàu không làm cô bé mệt vì trong những ngày xa xưa khi còn là nữ hoàng ở Narnia nó đã quen với những việc đi lại trên biển. Cabin khá nhỏ nhưng sáng sủa với những bức tranh sinh động (vẽ

https://thuviensach.vn

chim choc, thú rừng, những con rồng đỏ rực và những giàn nho xanh biếc) và tất cả đều sạch như lau như chùi. Quần áo của Caspian hơi rộng đối với nó nhưng rồi nó cũng xoay xở được. Nhưng còn giày, dép xăng đan và ủng đi biển thì rộng quá mức đối với đôi chân bé nhỏ của nó và nó không ngại đi chân không trên boong tàu. Khi đã mặc vào người bộ quần áo khô, nó nhìn dòng nước đang cuộn chảy về phía tàu qua cửa sổ con tàu và hít một hơi thật sâu. Nó cảm thấy một niềm tin vững chắc là tất cả mọi người đang sống những ngày hạnh phúc. ---------- Nguyên văn là Scrubb, có nghĩ là rất tầm thường, hèn mọi, người còi, vật còi, không có gì đáng nói đến

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 64

À

, bạn tới rồi Lucy! - Caspian nói. - Chúng tôi đang đợi bạn đây. Xin giới thiệu đây là thuyền trưởng của tôi, ngài Drinian. Một người đàn ông bước lên trước, quỳ xuống một gối, trịnh trọng hôn tay Lucy. Nó thấy có Edmund và Reepicheep. - Thế Eustace đâu? - Lucy hỏi. - Đang nằm trên giường, - Edmund nói, - và anh không nghĩ chúng ta có thể làm được điều gì cho nó. Sẽ chỉ khiến nó cảm thấy tồi tệ hơn nếu người ta cố gắng đối xử tử tế với nó. - Trong khi đó, - Caspian tiếp lời, - chúng ta cần phải trao đổi một chút. - Tất nhiên chúng ta sẽ làm thế, - Edmund kêu lên, - nhưng trước tiên hãy nói về thời gian. Theo cách tính của chúng tôi thì một năm đã trôi qua kể từ lúc chúng tôi rời Narnia ngay trước khi cậu đăng quang. Ở Narnia thì bao năm đã qua rồi? - Đúng ba năm. - Caspian đáp. - Và mọi chuyện đều tốt đẹp chứ? - Edmund hỏi. - Cậu sẽ không nghĩ là tôi bỏ vương quốc của mình lênh đênh trên biển trừ khi mọi chuyện đều ổn chứ? - Ông vua trẻ tuổi đáp. - Mọi việc không thể tốt đẹp hơn nữa. Không có rắc rối gì giữa những người Telmarine, người lùn, những con thú biết nói, thần rừng và những sinh vật còn lại. Chúng tôi đã giải quyết được mâu thuẫn với bộ tộc người khổng lồ ưa gây hấn ở biên giới bằng một chiến thắng đầy sức thuyết phục vào năm ngoái và bây giờ họ đã chịu chung sống hòa bình. Tôi cũng có một con người tuyệt vời thay thế tôi làm nhiếp chính trong thời gian tôi đi vắng - đó là chú lùn Trumpkin. Hai người còn nhớ ông ta không? - Ôi Trumpkin thân yêu, - Lucy kêu lên, - tất nhiên tôi vẫn nhớ. Bạn không thể có một sự lựa chọn nào đúng đắn hơn. - Trung thành như một con lửng, dũng cảm như... như bác chuột đây, thưa cô. - Drinian nói. Ông ta đang tính nói là như một con sư tử thì nhận thấy đôi mắt Reepicheep dán chặt vào mình. - Tàu chúng ta đang đi đâu vậy? - Edmund hỏi. - À, - Caspian đáp, - đây là cả một câu chuyện dài. Có lẽ các bạn vẫn còn nhớ khi tôi còn nhỏ, ông chú tiếm quyền của tôi - Miraz - đã thanh trừ bảy người bạn của cha tôi (những

https://thuviensach.vn

người đã đứng về phía cha tôi) bằng cách phái họ đi khai phá vùng biển Đông chưa một ai biết đến, ở bên ngoài quần đảo Đơn Côi. - Phải, Lucy đáp, - và không một ai trong số họ trở về. - Vâng, đúng thế. Và vào ngày đăng quang, với sự nâng đỡ của Aslan, tôi đã tuyên thệ rằng một khi tôi đã thiết lập được một cuộc sống yên bình cho toàn cõi Narnia này, tôi sẽ đích thân giong buồm về hướng đông trong vòng một năm một ngày để tìm lại những người bạn của cha tôi hoặc để biết về cái chết của họ mà tìm cách trả thù nếu có thể. Đây là tên tuổi của bảy vị trung thần đó: ngài Revilian, ngài Bern, ngài Argoz, ngài Mavramorn, ngài Octesian, ngài Restimar và... ồ còn một người nữa với cái tên khó nhớ. - Ngài Rhoop, thưa bệ hạ. - Drinian đáp. - Rhoop, Rhoop, đúng rồi. - Caspian đáp. - Đó là mục đích của chúng tôi. Nhưng Reepicheep còn có một dự định cao hơn. - Mọi con mắt đổ dồn về phía bác chuột. - Cao vời vợi như tâm hồn tôi. - Chuột nói. - Mặc dù nó cũng thấp bé như thân hình của tôi. Đó là tại sao chúng ta không nên thử đến mảnh đất cuối cùng của thế giới về phía đông? Chúng ta có thể tìm thấy gì ở đấy? Tôi cho là có thể thấy đất nước của Aslan. Bao giờ Aslan vĩ đại cũng đến từ hướng đông ngang qua biển lớn. - Tôi dám nói đó thật là một ý hay. - Edmund kêu lên thán phục. - Nhưng mọi người có nghĩ, - Lucy nói, - rằng quê hương của Aslan có thể là một đất nước - tôi muốn nói là một nơi nào đó mà chúng ta có thể đi đến bằng tàu? - Tôi cũng không rõ thưa nữ hoàng. - Reepicheep đáp. - Chuyện là thế này, từ khi tôi còn nằm trong nôi, một người đàn bà gỗ - một nữ mộc tinh đã đọc câu vè này cho tôi nghe: Nơi bầu trời chạm xuống hôn biển cả Nơi sóng dữ trở nên êm ả Đừng nghi ngờ bé Reepicheep ơi Hãy đi tìm những điều con mong đợi Mênh mang ở tận phương Đông xa vời. Tôi cũng không rõ nó có ý nghĩa gì, nhưng nó đã bỏ bùa tôi từ lúc ấy đến giờ. Sau một quãng im lặng ngắn ngủi, Lucy lên tiếng: - Và bây giờ chúng ta đang ở đâu hả Caspian? - Thuyền trưởng sẽ nói rõ cho bạn biết hơn tôi. Drinian lấy ra tấm hải đồ và trải rộng lên bàn. - Hiện chúng ta đang ở đây, - ông nói, đặt ngón tay vào một điểm, - hoặc là vào trưa nay. Chúng ta đã được một ngọn gió lành yểm trợ từ Cair Paravel và đã dừng lại chếch về hướng bắc một chút ở Galma. Chúng tôi đã neo lại cảng một tuần, bởi vì công tước xứ này đã tổ chức một cuộc đấu thương đại quy

https://thuviensach.vn

mô dành cho đức vua Caspian và ở đây đức vua đã làm cho nhiều kỵ sĩ bị ngã ngựa. - Và bản thân tôi cũng bị vài cú ngã ra trò, Drinian ạ. Một vết thương vẫn còn bầm tím đây này. - Vua nói. - Và làm nhiều kỵ sĩ ngã ngựa. - Drinian lặp lại với một nụ cười. - Chúng tôi nghĩ công tước hẳn sẽ hài lòng lắm nếu đức vua hỏi cưới con gái ông ta nhưng không có chuyện như vậy. - Một tiểu thư mắt lé và mặt toàn tàn nhang. - Caspian nói. - Ôi, một cô gái đáng thương! - Lucy nói. - Rồi tàu chúng tôi rời khỏi Galma, - Drinian tiếp tục, - hai ngày liền trời không có gió và phải dùng sức người chèo thuyền, sau đó trời bắt đầu nổi gió và chúng tôi chỉ đến được Terebinthia vào ngày thứ tư sau khi rời khỏi Galma. Nhưng vua xứ Terebinthia đã gửi đến một thông điệp không nên cho tàu cập bến vì ở đây đang xảy ra một nạn dịch, vì vậy chúng tôi đã đi quanh mũi Terebinthia vào một lạch nước nhỏ cách xa thành phố để lấy nước ngọt. Chúng tôi phải nằm cách xa bờ trong suốt ba ngày trước khi đón được ngọn gió đông nam và đậu ở ngoài khơi Bảy Đảo. Đến ngày thứ ba một con tàu của bọn cướp biển (người Terebinthia, nếu căn cứ vào cách trang bị trên tàu) đã đuổi kịp chúng tôi, nhưng khi chúng phát hiện thấy chúng tôi có đầy đủ những món vũ khí tốt nhất, nó bơi đi xa sau khi bắn một loạt tên về phía tàu chúng tôi. - Chúng tôi buộc phải truy đuổi, xông lên tấn công và treo cổ bất cứ tên cướp nào trên tàu. - Reepicheep hào hứng nói. - Và đúng năm ngày sau chúng tôi đã có thể thấy được Muil, nơi là điểm cực tây của Bảy Đảo. Sau đó chúng tôi lái tàu vòng qua eo biển, vào lúc mặt trời lặn thì đến Redhaven nằm trên đảo Brenn, nơi chúng tôi có những bữa tiệc tuyệt vời, cùng thực phẩm và nước ngọt. Sáu ngày trước đây chúng tôi rời Redhaven, tàu đi với một tốc độ lý tưởng nhờ thế tôi hy vọng có thể thấy được quần đảo Đơn Côi vào ngày kia. Tính tổng lại, cho đến nay chúng tôi đã lênh đênh trên biển được gần 30 ngày và đã đi được hơn 400 hải lý tính từ Narnia. - Sau quần đảo Đơn Côi sẽ là cái gì? - Lucy hỏi. - Không một ai biết, thưa nữ hoàng. - Drinian đáp. - Trừ khi chính những người dân trên đảo nói cho chúng ta biết. - Người ta sẽ không biết điều đó trong thời của chúng ta. - Edmund nói. - Nếu thế, - Reepicheep nói, - sau khi rời quần đảo Đơn Côi, cuộc phiêu lưu của chúng ta mới chính thức bắt đầu. Caspian gợi ý mời hai vị khách đi tham quan tàu

https://thuviensach.vn

một vòng trước bữa ăn, nhưng Lucy cảm thấy áy náy không yên bèn nói: - Tôi nghĩ phải đi thăm Eustace. Mọi người cũng biết tình trạng say sóng kinh khủng ra làm sao. Nếu tôi có lọ thuốc tiên tôi sẽ chữa khỏi bệnh cho nó. - Nhưng bạn vẫn còn, - Caspian đáp, - nếu không nhắc chúng tôi cũng quên mất. Khi bạn để lọ thuốc lại tôi nghĩ nó phải được coi như một trong những báu vật của hoàng gia thế là tôi luôn mang theo người. Nhưng... nhưng nếu bạn nghĩ... một việc vặt như say sóng cũng đáng để lãng phí... - Chỉ mất có một giọt mà thôi. Caspian mở một ngăn kéo dưới băng ghế lấy ra cái lọ kim cương tuyệt đẹp mà Lucy nhớ rất rõ. - Hãy nhận lại báu vật của mình, nữ hoàng Lucy! - Vua nói khi hai người rời khỏi cabin đi ra ngoài boong tàu đầy nắng gió. Trên boong có hai cửa sập vừa to vừa dài, ở trước và ở sau cột buồm, cả hai cái đều đang mở như bao giờ cũng thế vào những ngày đẹp trời để cho ánh sáng và khí trời lọt xuống lòng tàu. Caspian dẫn mọi người xuống một cái thang sau khi qua cửa sập. Ở đây họ thấy mình ở một nơi có nhiều băng ghế kê thành hàng, từ mạn tàu bên này sang mạn tàu bên kia và ánh sáng lùa vào qua những cái lỗ để gác mái chèo, nhảy nhót trên sàn tàu. Tất nhiên sàn tàu của Caspian không phải là một thứ gì kinh khủng như loại thuyền galley do những người nô lệ cầm chèo. Mái chèo chỉ được sử dụng khi gió yếu hoặc khi vào và ra khỏi cảng và tất cả mọi người (chỉ trừ Reepicheep có đôi chân ngắn củn) phải luân phiên nhau chèo thuyền. Ở mỗi bên thành tàu đều có một khoảng trống dưới băng ghế chứa đủ thứ như bao bột mì, thùng nước ngọt và rượu, thùng tô nô đựng thịt heo muối, bình mật, túi da đựng rượu, táo, hạt dẻ, pho mát, bánh quy, củ cải và những lát thịt heo muối xông khói. Từ trên trần - tức là bên dưới sàn tàu - treo lủng lẳng từng súc thịt, những túm hành khô và ở đây cũng có cả những người thủy thủ nằm nghỉ trên võng trong khi chờ đến phiên mình. Caspian dẫn mọi người đi về phía đuôi tàu, bước qua hết băng ghế này sang băng ghế khác, ít nhất thì với cậu cũng là bước đi, còn với Lucy thì khác, có lúc nó bước cũng có khi phải nhảy qua, bác chuột chũi thì phải thực hiện những cú nhảy dài. Cứ như vậy họ đi đến một vách ngăn có trổ một cánh cửa. Caspian mở cửa dẫn họ vào một khoang nằm ngay bên dưới cabin của Lucy và cũng có diện tích như vậy. Tất nhiên nơi này không đẹp được như

https://thuviensach.vn

thế. Trần rất thấp và hai bên dốc xuống trong khi họ bước xuống vài bậc, thành thử khó có thể gọi là sàn tàu; và mặc dầu ở đây có những ô cửa sổ làm bằng sắt dầy nhưng lại không mở ra được vì nó nằm dưới mặt nước. Vào lúc này, khi con tàu lao lên, khoang tàu có một màu vàng óng bởi ánh sáng mặt trời và mờ mờ xanh bởi nước biển. - Cậu và tôi, chúng mình sẽ ở đây Edmund ạ. - Caspian nói. - Chúng ta sẽ để người anh em họ của cậu nằm giường còn hai chúng ta thì mắc võng nằm. - Thần cầu xin bệ hạ... - Drinian bắt đầu. - Không, không đâu ông bạn ạ, - Caspian gạt đi, - chúng ta đã tranh cãi với nhau về điểm này rồi. Ông và Rhince (tên một thủy thủ) có trách nhiệm chèo lái con tàu sẽ phải quan tâm, lo lắng và lao động vất vả suốt đêm ngày trong khi chúng tôi chỉ hát mấy đoạn trường ca hoặc trò chuyện vì thế hai người phải ở cabin phía trên. Vua Edmund và tôi có thể nằm thoải mái và ấm cúng ở dưới này. Những người khách lạ làm sao thế? Eustace mặt mày xanh lè, nhăn nhó lên tiếng hỏi đã có bất cứ dấu hiệu gì cho biết cơn bão yếu đi chưa. Nghe thế Caspian hỏi: - Bão nào? Drinian bật cười. - Bão ư, ông chủ trẻ? - Ông hỏi giọng oang oang. - Đây là lúc tiết trời đẹp nhất, đẹp như người ta có thể mong đợi được. - Lão là ai? - Eustace hỏi giọng khó chịu. - Đuổi lão ta đi đi. Giọng lão cứ khoan vào óc tôi đây này. - Chị mang cho em một thứ có thể làm em cảm thấy dễ chịu hơn. Eustace ạ. - Lucy nói. - Ôi thôi biến đi và để tôi một mình! - Eustace gầm gừ. Thế nhưng nó vẫn nuốt một giọt mật từ lọ thuốc tiên của Lucy và mặc dầu nó la oai oái rằng thuốc có một vị rất ghê (vào lúc Lucy mở nắp lọ cả cabin tràn ngập một mùi thơm dễ chịu, khoan khoái) thì cũng chính giọt thuốc ấy đã làm khuôn mặt nó hồng hào lại sau vài giây và chắc chắn nó thấy khỏe khoắn hơn bởi vì thay vì rên la về trận bão và cái đầu đau nó đã bắt đầu đòi được lên bờ và nói rằng ở bến cảng đầu tiên nó sẽ “thảo một văn bản” kiện tất cả mọi người lên lãnh sự quán Anh. Nhưng khi Reepicheep hỏi lại “văn bản” là gì và nó “thảo” như thế nào (Reepicheep nghĩ đó là một phương thức mới mẻ chuẩn bị cho một đánh nhỏ), Eustace chỉ đáp cộc lốc: - Lạ thật, chuyện đó mà cũng phải hỏi ư? Tuy vậy, mọi người cũng thành công trong việc thuyết phục nó rằng họ đã đi hết tốc lực để đến mảnh đất gần nhất mà họ biết và họ không có khả năng đưa nó về lại Cambridge là nơi

https://thuviensach.vn

dượng Harold sống, cũng tương tự như họ không có khả năng đưa nó lên mặt trăng. Sau đó nó phụng phịu đồng ý thay bộ đồ mới để sẵn trước mặt và bước lên boong. Bây giờ Caspian mới giới thiệu con tàu với khách mặc dù trên thực tế họ đã biết gần hết. Họ đi trên phần boong ở mũi tàu, người hoa tiêu đang đứng trên một cái bục nhỏ đặt bên trong phần cổ rồng mạ vàng và nhìn qua cái miệng mở rộng của nó. Bên trong cái phần boong này là bếp và là nơi sinh hoạt của người phụ trách việc neo buồm, người thợ mộc, đầu bếp và viên đội trưởng đội bắn cung. Nếu bạn nghĩ thật kỳ cục khi đặt bếp ở mũi tàu và hình dung khói sẽ bay vào hết các khoang tàu thì đó là vì bạn nghĩ đến những con tàu chạy bằng hơi nước bao giờ cũng chạy trước ngọn gió. Với thuyền buồm, gió thổi đến từ phía sau và bất cứ cái gì có mùi đều bay xa về phía trước trong chừng mực có thể. Khách được dẫn lên khoang chiến đấu trên cao, thoạt tiên họ cảm thấy rất nguy hiểm vì con tàu lắc qua lắc lại và nhìn thấy boong tàu chạy tuột xuống phía dưới và trông như nhỏ lại. Bạn sẽ cảm thấy là nếu mình bị ngã khỏi đây thì chắc chắn bạn sẽ không rơi xuống boong tàu mà sẽ ngã xuống nước. Sau đó lại đi xuống đuôi tàu nơi Rhince đang làm nhiệm vụ cùng với một người khác bên tay bánh lái lớn và ở phía sau cùng, nơi đuôi rồng giương lên lấp lánh ánh vàng có một băng ghế nhỏ. Con tàu có tên là Hướng tới Bình minh. Nó rất nhỏ so với con tàu của chúng ta hoặc thậm chí so với một tàu buồm hoặc tàu chiến hoặc tàu tam bản ở vào thời hoàng kim của Narnia dưới sự cai trị của Peter Đại đế và ba người em. Thực ra thì hầu như tất cả tàu bè đã biến mất dưới triều đại của các tiền bối trong dòng họ Caspian. Khi chú Caspian là Miraz kẻ cướp ngôi phá bảy nhà quý tộc vốn là trung thần của Caspian thứ chin đi biển người ta đã phải mua một con tàu của người Galma và thuê cả những thủy thủ người Galma nữa. Sau khi lên ngôi, Caspian bắt đầu tổ chức việc phổ biến trong dân chúng Narnia về ngành hàng hải và con tàu này là tác phẩm đẹp nhất, hoàn chỉnh nhất mà họ tạo ra. Con tàu nhỏ đến mức tất cả các khoảng không đều được tận dụng và người ta phải tính toán khéo léo lắm mới dành chỗ cho một cái chuồng gà (Lucy cho gà ăn) ở một bên thành tàu. Nhưng đó là một con tàu đẹp theo kiểu của nó, một "công nương" như các thủy thủ nâng niu gọi, với những chiếc cột, trụ, đường diềm có đường

https://thuviensach.vn

nét tinh xảo và màu sắc hài hòa, đẹp mắt. Tất nhiên, Eustace chẳng bao giờ hài lòng với bất cứ thứ gì, nó cứ mải ba hoa về tàu chở khách, thuyền máy, thủy - phi cơ và tàu ngầm. (“Cứ như thể nó biết tất tần tật mọi chuyện về tàu bè”, Edmund làu bàu trong miệng.) Hai anh em nó thì khỏi nói, chúng lập tức say mê con tàu như say mê tất thảy những gì thuộc về Narnia. Khi họ đến một cabin ở đuôi tàu ăn tối, chân trời phía tây đỏ rựng lên một gam màu rực rỡ diễm lệ hiếm thấy của ánh tà dương và nghe có vị gì mằn mặn nơi đầu môi và cái ý nghĩ một miền đất chưa từng được biết đến nơi tận cùng thế giới làm cho Lucy cảm thấy nó quá hạnh phúc để có thể nói nên lời. Điều mà Eustace nghĩ thì tốt nhất là nên thể hiện bằng lời lẽ của nó bởi vì khi tất cả đã mặc lại bộ đồ khô ráo của mình vào sáng hôm sau, nó lập tức lấy một cuốn sổ tay nhỏ màu đen và một cây bút chì và bắt đầu ghi nhật ký. Bao giờ nó cũng mang bên người cuốn sổ này và ghi lại điểm số của nó, mặc dù nó chẳng quan tâm đến các môn học vì mục đích tự thân của chúng mà chỉ chú ý đến điểm số các môn học mà nó đạt được và thường lân la dò hỏi: “Này, điểm số của tôi cũng không đến nỗi nào. Còn mọi người thì sao?” Nhưng bởi vì xem ra nó không có cơ hội lấy được những “điểm cao” ở con tàu này, nó bắt đầu ghi nhật ký. Đây là những dong nhật ký đầu tiên. “Ngày 7 tháng Tám Thế là đã qua 24 giờ trên con tàu quái quỷ này nếu như đây không phải là một cơn ác mộng. Suốt quãng thời gian đó một cơn bão kinh khủng hoành hành (có một điều tốt là tôi không bị say sóng). Những con sóng lớn liên tục chồm lên trước mũi tàu và tôi thấy con tàu suýt bị sóng biển nhấn chìm xuống đáy đến vài lần. Tất cả những người khác đều giả vờ là không nhận ra điều này hoặc là họ chỉ khoe mẽ, giương vây bởi vì như Harold đã nói, một trong những tính xấu nhất của bọn người tầm thường là nhắm tịt mắt lại trước sự thật. Thật là điên khùng khi đi ra biển trên một cái vật nhỏ tí, lạc hậu như thế này. Không lớn hơn một cái xuồng cứu hộ!!! Và tất nhiên nó hoàn toàn ở trong tình trạng thô sơ, man rợ. Không có salông, không radio, không phòng tắm, không có bàn ghế tử tế. Suốt chiều hôm qua tôi bị lôi đi khắp các xó xỉnh và phải chịu trận nghe Caspian khoe khoang con thuyền đồ chơi thảm hại đến mức nực cười của nó như thể đó là con tàu Queen Mary làm cho bất cứ ai cũng phát ốm lên.

https://thuviensach.vn

Tôi đã cố dạy cho nó hiểu một con tàu thật sự phải như thế nào nhưng dù có bổ óc nó ra thì cũng chịu, không thể "khai hóa" nó được. Edmund và Lucy, tất nhiên, không ủng hộ tôi về mọi phương diện. Tôi cho rằng một đứa con gái nông cạn như Lucy đâu có nhận ra những mối nguy hiểm thật sự, còn Edmund thì bợ đỡ Caspian như tất cả mọi người ở đây. Người ta gọi nó là vua. Tôi tuyên bố mình là một "người Cộng hòa" thế là cái kẻ tự xưng là vua ấy bèn hỏi lại "Cộng hòa" có nghĩa là gì! Nó có vẻ chả biết bất cứ một thứ gì hết. Không cần phải nói rằng tôi bị tống vào một cabin tồi tệ nhất trong tàu, đúng là một gian hầm ngầm trong khi Lucy nghiễm nhiên ngự trong một căn phòng trên boong gần như là một phòng đẹp nếu so với toàn bộ những căn phòng còn lại. Caspian nói rằng đó là bởi vì nó là con gái. Tôi cố làm cho nó hiểu điều mà Alberta đã nói, rằng tất cả những chuyện ưu tiên nịnh đầm như thế chỉ hạ thấp bọn con gái nhưng nó cứ điếc đặc trước một lý thuyết như vậy. Với lại, nó cũng phải thấy là tôi sẽ bị ốm nếu bị nhốt trong một cái hốc kín mít như thế này lâu hơn nữa chứ. Edmund bảo tôi rằng chúng tôi không được phép phàn nàn bởi vì chính Caspian cũng ở chung với chúng tôi sau khi đã nhường phòng của nó cho Lucy. Cứ như thể chuyện này làm cho cái cabin nhỏ tí ấy không trở nên chật chội và tồi tệ đi. Suýt nữa thì tôi quên không nói đến một việc: ở đây có một con chuột tự cho mình cái quyền cọ cái mõm kinh tởm của nó vào má người khác và gọi đấy là môn cái "hôn". Mặc ai muốn làm gì thì làm còn tôi sẽ xoắn đuôi nó một cái thật mạnh nếu nó toan làm thế với tôi. Thức ăn ở đây cũng làm người ta nôn mửa. Mâu thuẫn giữa Eustace và Reepicheep thậm chí còn nảy sinh sớm hơn là người ta có thể chờ đợi. Ngày hôm sau, trước giờ ăn, trong lúc mọi người đang ngồi quanh bàn chờ ăn tối (biển làm cho ai cũng có cảm giác mau đói) thì Eustace chạy như bay đến, hai tay vung vẩy, miệng la bai bải: - Cái con vật thối tha kia suýt nữa thì giết chết tôi rồi. Tôi kiên quyết đòi hỏi phải đặt con vật nguy hiểm này dưới sự kiểm soát nghiêm ngặt. Tôi có thể có hành động chống lại anh đấy, Caspian. Tôi ra lệnh cho anh phải trừng trị nó. Đúng lúc đó Reepicheep xuất hiện, kiếm tuốt trần, ria mép chĩa ra dữ tợn nhưng chuột ta vẫn rất mực lịch thiệp như bao giờ cũng vậy. - Xin mọi người bỏ quá cho, - chuột nói, - tôi đặc biệt xin nữ hoàng tha lỗi. Nếu

https://thuviensach.vn

tôi biết cậu ta đến tị nạn ở đây tôi đã đợi đến một lúc thích hợp để cậu ta chấn chỉnh lại hành vi của mình. - Có chuyện gì vậy? - Edmund hỏi. Mọi chuyện xảy ra như thế này: Reepicheep là người không bao giờ cảm thấy tàu chạy nhanh, thích ngồi trên thành tàu phía trước ngay bên cạnh đầu rồng, nhìn đăm đăm về chân trời phía đông miệng lẩm nhẩm hát bài hát đồng dao mà nữ mộc tinh đã từng hát cho bác nghe bằng cái giọng liu líu của loài chuột. Bác ta không hề bám vào vật gì, trong lúc con tàu băng băng lướt sóng, bác ta vẫn giữ được thăng bằng với một vẻ bình thản ung dung rất mực. Có lẽ chính cái đuôi dài, rủ xuống boong phía trong thành tàu đã có tác dụng giữ thăng bằng. Mọi người trên con tàu đều đã quen với thói quen này của bác, các thủy thủ còn lấy làm thích thú nữa bởi vì khi một người đang làm nhiệm vụ canh gác, người ấy cũng muốn có ai để trao đổi dăm câu ba điều. Đó là lúc Eustace loạng choạng đi ra mũi tàu vừa đi vừa trượt chân vừa vấp dúi dụi - nó đã có đôi chân của người lính biển chưa thì tôi chưa nghe nói đến. Có lẽ nó muốn đứng nhìn xem có thấy đất liền không, hoặc có thể nó muốn lảng vảng ở trong bếp để thó một cái gì đó chăng. Dù vậy, khi nhìn thấy cái đuôi vắt vẻo ở thành tàu - và điều này thực sự là một cám dỗ - nó nghĩ không nên bỏ qua cơ hội tóm lấy cái đuôi xoay Reepicheep một hai vòng lên xuống, rồi bỏ chạy và cười cho thỏa thích. Đầu tiên kế hoạch này xem ra rất hay. Bác chuột không nặng hơn một con mèo cỡ trung bình. Trong nháy mắt, nó tóm lấy đuôi con chuột đang ngồi vắt vẻo trên thành tàu trông thật ngốc, những cái chân nhỏ xíu tòe ra và cái mõm há hốc. Nhưng thật không may, Reepicheep - người đã quen với việc chinh chiến suốt đời không bao giờ lơ là cảnh giác dù chỉ trong một tích tắc. Cũng chẳng để mất đi kỹ năng của mình nữa. Không dễ dàng khi rút kiếm ra khi bị người ta nắm đuôi quay mòng mòng trong không trung, nhưng Reepicheep làm được. Điều tiếp theo mà Eustace nhận ra là hai chat chích rất đau vào gan bàn tay và nó vội thả chuột ra. Bác chuột lập tức đứng thẳng lên như thể bác là một quả bóng nảy từ boong tàu lên và bây giờ bác đứng ngay trước mặt Eustace, một vật dài dài nhọn hoắt, sáng lóa như một mũi xiên vẫy loạn lên chỉ cách bụng thằng nhỏ chừng vài phân. (Không thể áp dụng luật đâm kiếm từ thắt lưng trở lên đối với chuột ở Narnia bởi vì chúng

https://thuviensach.vn

khó có khả năng chạm tới một độ cao hơn.) - Thôi đi, - Eustace nói giọng cà lăm, - đi... đi... ngay. Cất cái vật này đi. Không... an toàn. Thôi... ngay... tao bảo đấy. Tao sẽ nói với Caspi... an. Tao sẽ khóa... mõm mày... trói mày lại. - Tại sao không tuốt gươm ra? - Reepicheep nói giọng vui tươi. - Rút gươm ra và chiến đấu hoặc là tôi sẽ cho cậu một bài học. - Tôi không có gươm. - Eustace nói. - Tôi... tôi là một người chuộng hòa bình. Tôi... tôi không tin vào bạo lực. - Theo tôi hiểu, - Reepicheep nghiêm nghị nói, với thanh gươm tuốt trần, - có phải cậu không muốn tôi bảo vệ danh dự của mình? - Tôi biết là ông có ý gì. - Eustace nói, xoa xoa bàn tay bị đâm. - Nếu ông không biết đùa cợt thì tôi cũng chẳng để cho mình phải loạn trí về ông. - Nếu vậy thì hãy nhận lấy... nó sẽ... dạy cho cậu cách cư xử đàng hoàng... cách tôn trọng một hiệp sĩ... và một con chuột... và cái đuôi chuột... Với mỗi một câu nhát gừng chuột lại đâm Eustace rất nhanh bằng thanh kiếm, một vật mỏng, đẹp đẽ làm bằng thép của người lùn, cũng tinh tế, hiệu quả như một ngọn roi bằng gỗ bulô, Eustace Clarence Lông Vịt được dạy dỗ trong một trường học không áp dụng các hình phạt bằng roi vọt vì thế điều này quá sức chịu đựng của nó. Đó là lý do tại sao, mặc dù không có đôi chân đi biển, chỉ mất chưa đầy một phút nó đã lao vào khoang đầu tàu, trốn chạy cuộc đuổi bắt nong bỏng của Reepicheep, sự thật thì đối với Eustace cả lưỡi kiếm lẫn cuộc rượt đuổi của chuột chỉ có thể gọi là một cảm giác “nóng - đỏ”. Giải quyết vấn đề này cũng không quá khó một khi Eustace nhận ra rằng mọi người đều thực sự nghĩ đến một cuộc đấu kiếm tay đôi. Caspian còn đề nghị nó mượn kiếm của mình trong lúc Drinian và Edmund thảo luận Eustace phải chấp Reepicheep bao nhiêu để bù lại lợi thế chiều cao hơn hẳn của nó so với bác chuột. Cuối cùng, thằng bé phụng phịu xin lỗi bác chuột rồi cùng đi ra ngoài, để cho Lucy rửa tay, băng bó vết thương rồi đi vào giường nằm. Nó cẩn thận nằm nghiêng một bên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 65

Nhìn thấy đất liền rồi. - Người hoa tiêu đứng ở mũi tàu kêu lên. Lucy lúc ấy đang đứng nói chuyện với Rhince ở khoang dưới đuôi tàu, bèn chạy lên cầu thang và chạy ra mũi tàu. Trên đường đi nó gặp Edmund, hai người thấy Caspian, Drinian và Reepicheep đang đứng ở khoang đầu tàu. Sáng hôm ấy trời se lạnh, bầu trời có một màu xám nhạt, mặt biển xanh đậm hơn với những chiếc mũ bọt trắng xóa và kia, chếch một chút khỏi mũi tàu về phía quần đảo Đơn Côi là Felimath, hòn đảo gần nhất trong quần đảo hiện lên như một quả đồi thấp xanh rờn nổi lên trên mặt biển, phía sau hòn đảo đó, xa xa một chút là những cái dốc thoai thoải màu khói thuốc của người chị em của nó - đảo Doorn. - Cũng là Felimath ngày ấy! Cũng là Doorn ngày xưa! - Lucy vỗ tay reo lên. - Ôi anh Edmund, bao lâu rồi kể từ ngày chúng ta nhìn thấy nơi này lần cuối? - Tôi không thể hiểu được tại sao quần đảo này lại thuộc về Narnia? - Caspian nói. - Có phải Peter Đại đế đã chinh phục vùng này? - Ồ không, Edmund đáp, - nơi này thuộc về Narnia trước cả thời của chúng tôi - từ thời Bạch Phù Thủy kia. (Dù sao thì tôi cũng chưa bao giờ được nghe câu chuyện những hòn đảo xa xôi này đã được ghép vào lãnh thổ nước Narnia như thế nào, nếu như khi nào tôi biết thì câu chuyện này sẽ hết sức thú vị và tôi có thể kể lại trong một cuốn sách khác.) - Tâu bệ hạ, chúng ta hạ neo ở đây chứ ạ? - Drinian hỏi. - Tôi không nghĩ Felimath là nơi đổ bộ tốt. - Edmund nói. - Vào thời của chúng tôi nó hầu như không có dấu chân người và giờ đây có vẻ như nó vẫn thế. Người ta chủ yếu sống ở Doorn, có một ít sống ở Avra - đó là hòn đảo thứ ba, lúc này mọi người còn chưa thấy rõ đâu. Người ta chỉ chăn cừu ở Felimath thôi. - Nếu vậy chúng ta hãy đi vòng qua mũi đất này, có lẽ thế chăng, - Drinian dè dặt đưa ra ý kiến, - sau đó sẽ đổ bộ lên đảo Doorn. Như thế có nghĩa là phải chèo cật lực. - Tôi thật tiếc là chúng ta không cập tàu vào đảo Felimath. - Lucy nói. - Tôi chỉ muốn đặt chân lên đấy một lần nữa. Một nơi rất u tịch - một sự u

https://thuviensach.vn

tịch rất dễ chịu, rất êm đẹp... những lớp cỏ mềm, cỏ ba lá và làn gió biển mơn man trên má. - Tôi cũng thích được sải bước trên đó. - Caspian nói. - Tôi sẽ nói với quý vị điều này: Tại sao chúng ta không bơi thuyền vào bờ rồi để thuyền quay về tàu còn chúng ta sẽ đi ngang qua đảo và con tàu Hướng tới Bình minh sẽ đón chúng ta ở phía bên kia? Nếu như Caspian có kinh nghiệm hơn, như sau một thời gian nữa cậu trở thành nhà hàng hải lão luyện thì cậu hẳn không đưa ra một gợi ý như vậy nhưng vào lúc đó nó có vẻ là một ý kiến quá tuyệt vời để bác bỏ. - Vậy thì cứ thế đi. - Lucy nói. - Cậu sẽ đi với chúng tôi chứ? - Caspian hỏi Eustace, người cũng ra đứng trên boong tàu với cái tay bị băng. - Bất cứ chỗ nào khiến tôi thoát khỏi con tàu đáng nguyền rủa này. - Eustace nói. - Đáng nguyền rủa? - Drinian hỏi lại. - Cậu nói thế là có ý gì? - Ở một đất nước văn minh như quê hương tôi, - Eustace nói, - tàu bè lớn đến nỗi khi ông ở trên tàu ông không hề có cảm giác đang lênh đênh trên biển. - Trong trường hợp ấy cậu có thể ở lại trên bờ. - Caspian nói. - Ông vui lòng cho mọi người hạ thuyền chứ Drinian? Vua, bác chuột, hai anh em nhà Pevensie và Eustace bước xuống thuyền và bơi vào bãi biển Felimath. Khi con thuyền bỏ họ lại đảo và quay về tàu, tất cả cùng ngoái đầu lại nhìn quanh. Họ ngạc nhiên khi thấy con tàu Hướng tới Bình minh trông mới nhỏ nhoi làm sao. Tất nhiên, Lucy đi chân đất vì nó đã hất đôi giày đi trong lúc ngã xuống biển, nhưng cũng không có trở ngại gì khi đi trên lớp cát mịn. Thật khoan khoái khi lại ở trên đất liền lần nữa, lại được ngửi mùi đất và mùi cỏ ngai ngái dẫu rằng thoạt đầu mặt đất dường như cũng nhô lên hạ xuống như con tàu dập dềnh trên sóng, như một việc bao giờ cũng xảy ra cho một người lênh đênh trên biển được một thời gian. Không khí ấm hơn trên tàu và Lucy cảm thấy cát mơn man đôi chân nó với một cảm giác thật dễ chịu khi nó bước qua. Nghe đâu đây là một con chim sơn ca cất cao tiếng hót. Họ đi sâu vào trong đất liền rồi đi lên một ngọn đồi thấp có cái dốc khá gấp. Lên đến đỉnh tất nhiên họ dừng lại ngoái đầu nhìn và kia con tàu của họ sáng lên như một con bọ cánh cứng khổng lồ với bộ cánh màu sắc rực rỡ đang chậm dãi bò về phía tây bắc bằng những cái chân là những mái chèo. Họ vượt qua triền đồi bên kia và không nhìn thấy con tàu đâu nữa. Đảo Doorn nằm trải ra trước mặt họ, chỉ bị ngăn cách

https://thuviensach.vn

với Felimath bằng một cái lạch nước rộng chừng một dặm, sau nó và nằm chếch sang trái một chút là đảo Avra. Màu trắng của thành phố nhỏ Narrowhaven trên đảo Doorn đã có thể trông thấy thật dễ dàng. - Trời ơi! Cái gì thế kia? - Edmund bất thần kêu lên. Trên một thung lũng xanh rờn mà họ đang đi tới có 6 người đàn ông mặt mày dữ tợn, tất cả đều có vũ khí đang ngồi nghỉ chân bên một gốc cây. - Đừng cho họ biết chúng ta là ai nhé. - Caspian dặn. - Nhưng thưa bệ hạ tại sao lại không ạ? - Chuột Reepicheep hỏi, bác ta lấy làm khoan khoái lắm khi được ngự trên vai Lucy. - Tôi cảm thấy dường như không ai trong số những người ở đây từng nghe một điều gì đó về Narnia trong một khoảng thời gian dài rồi. Rất có thể họ cũng không biết gì về triều đại của chúng ta. Trong trường hợp này sẽ không được an toàn lắm khi xuất hiện trước mặt người bản xứ với tư cách là một ông vua. - Chúng ta cũng mang theo vũ khí cơ mà. - Reepicheep nói. - Phải, Reep ạ, tôi biết điều đó. - Caspian nói vẻ nhẫn nại. - Nhưng nếu đây là vấn đề tái chinh phục lại ba hòn đảo này thì tôi muốn quay lại với một đội quân hùng hậu hơn. Vào lúc này họ đã đi gần đến chỗ những người lạ, một người trong bọn - một người to con, râu tóc xồm xoàm đen nhánh - kêu to: - Chúc quý khách một buổi sáng tốt lành. - Chào các quý ông. - Caspian đáp lại với cái cúi đầu nhã nhặn. - Dám hỏi nơi đây vẫn còn dưới chế độ cai trị của thống đốc chứ ạ? - Chắc chắn là vậy. - Người đàn ông đáp. - Đó là thống đốc Gumpas. Ông ấy sống ở Narrowhaven. Nhưng quý vị hãy dừng chân uống với chúng tôi một chút gì chứ? Caspian cảm ơn lời mời, mặc dầu cả cậu lẫn những người còn lại đều không có thiện cảm gì với vẻ mặt của những người mới quen, họ vẫn ngồi xuống. Nhưng họ còn chưa kịp chạm môi vào ly rượu thì người đàn ông râu tóc đen đã gật đầu ra hiệu cho những người còn lại và nhanh như một tia chớp cả năm vị khách đã thấy mình bị ôm chặt trong những cánh tay cứng như thép. Có mấy phút vật lộn nhưng bên kia có lợi thế áp đảo nên chẳng bao lâu sau các du khách đã bị tước vũ khí, tay bị trói quặt sau lưng - trừ Reepicheep thì nằm gọn trong lòng bàn tay của kẻ bắt cóc và đang cắn tay người này một cách giận dữ. - Cẩn thận với con vật này đấy Jacks. - Một kẻ có vẻ là thủ lĩnh nói. - Đừng có làm nó tổn hại. Nó sẽ kiếm được một món kha khá đấy, tao không nghi ngờ gì điều này đâu. -

https://thuviensach.vn

Đồ hèn nhát! Quân thỏ đế! - Reepicheep chin chít kêu lên. - Trả cho ta thanh kiếm và thả chân ta ra nếu ngươi dám... - Ái chà chà! - Kẻ buôn nô lệ trầm trồ thốt lên (bởi vì lão đúng là một kẻ như thế). - Ôi, nó biết nói, giời đất ạ! Tao chẳng dám mơ đến chuyện này đâu. Trời đánh thánh vật tao nếu tao không kiếm được hơn 200 đồng vàng (đồng Calormen, thứ tiền tệ chủ yếu ở vùng này trị giá bằng một phần ba bảng Anh). - À ra các ông là thế. - Caspian nói. - Một kẻ chuyên bắt cóc trẻ con và một tên buôn nô lệ, tôi hy vọng các ông không tự hào về điều đó. - Nào, nào, nào, - kẻ buôn nô lệ nói, - chúng mày đừng bắt đầu lên lớp như thế. Càng chấp nhận sự thật bao nhiêu thì sự việc càng dễ chịu cho cả lũ chúng mày bấy nhiêu, biết chưa? Tao không làm điều này vì vui thú. Tao cũng chỉ muốn kiếm sống như cứ kẻ nào khác thôi. - Ông đưa chúng tôi đi đâu đây? - Lucy hỏi, khó khăn lắm mới mở miệng ra nói được. - Qua bên Narrowhaven. - Tên buôn nô lệ đáp. - Ngày mai có phiên chợ ở đó. - Ở đây có lãnh sự quán Anh không? - Eustace hỏi. - Thế nó là cái quái quỷ gì vậy? Nhưng sau khi Eustace phát mệt vì cố gắng giải thích khái niệm này, tên buôn nô lệ đã nói một cách cộc cằn: - Thôi, tao nghe những lời nhảm nhí như thế là đủ lắm rồi. Con chuột này khá lắm còn nếu mày muốn nói gì thì có thể nói với cái đít con lừa. Đi thôi, chúng mày. Sau đó bốn người tù bị trói lại với nhau, không đau lắm nhưng đủ để đảm bảo an toàn cho bọn cướp và chúng dẫn mọi người xuống bãi biển. Reepicheep được mang đi, bác ta đã thôi không còn cắn nữa trước lời đe dọa buộc mõm bác lại, nhưng bác có khối điều để nói và Lucy tự hỏi không biết có bất cứ ai chịu nổi những lời nhục mạ mà bác chuột nhà ta đã nói với kẻ buôn nô lệ này không. Nhưng bọn chúng chẳng tỏ thái độ gì cả chỉ nói: “Tiếp tục đi!” mỗi khi Reepicheep dừng lại lấy hơi, thỉnh thoảng chúng còn thêm vào: “Ôi, nói hay như trong một vở kịch.” hoặc: “Này Blimey, mày làm sao mà nghĩ ra được những điều như nó nói!” hoặc: “Ai là người huấn luyện con chuột này vậy?”. Những lời này làm cho Reepicheep giận sôi lên và cuối cùng bác gần như nghẹt thở và im bặt. Khi họ xuống dưới bãi biển trông ra đảo Doorn họ thấy một thôn làng nhỏ, một con thuyền dài nằm trên bãi và xa hơn một chút là một con tàu đầy bùn trông rất bệ rạc. - Nào những người bạn trẻ, - gã buôn nô lệ nói, - đừng có giở trò

https://thuviensach.vn

làm kinh động bất cứ ai... thì tụi bay thấy đấy chẳng có ai nghe chúng mày gào đâu. Lên thuyền! Đúng lúc đó có một ông già râu dài, vẻ mặt hiền từ đẹp đẽ bước ra từ một trong những ngôi nhà (tôi nghĩ đó là một quán trọ) và nói: - Chào Pug, nhiều hàng hơn mọi ngày hả? Gã buôn nô lệ rõ ràng tên là Pug, kính cẩn cúi đầu chào rất thấp rồi nói bằng cái giọng ngọt như mía lùi: - Vâng, thưa đại nhân. - Ngươi đòi thằng nhỏ này bao nhiêu tiền? - Người kia hỏi, chỉ vào Caspian. - À, - Pug đáp vẫn cái giọng ngọt nhạt ấy, - tôi biết đại nhân bao giờ cũng chọn thứ gì tốt nhất. Không thể lừa dối đại nhân bằng bất cứ thứ gì hạng hai. Thằng bé này tôi cũng lấy làm ưng bụng lắm. Ấy đấy... tôi cứ mong mãi có đúng cái loại này đấy. Chả là tôi có một trái tim yếu mềm và lẽ ra tôi không nên làm cái nghề này mới phải. Dù vậy, với một khách hàng tôn quý như đại nhân đây... - Hãy nói cho ta biết cái giá ngươi đòi, con vật thối tha kia. - Nhà quý tộc nghiêm khắc nói. - Ngươi nghĩ ta muốn nghe câu chuyện nhăng nhít của ngươi về cái nghề buôn nô lệ dã man ấy sao? - Ba trăm đồng vàng, thưa đại nhân, đó là tỏ lòng kính trọng đối với ngài đấy ạ, chứ với người khác thì... - Ta trả cho ngươi 150 đồng. - Ôi xin làm ơn, xin rủ lòng thương, - Lucy bật lên, - xin đừng chia rẽ chúng tôi, dù ông có làm gì... Ông không biết là... - nhưng đến đây nó dừng lại vì thấy cho đến lúc này Caspian vẫn không muốn để lộ thân phận của mình. - Một trăm năm mươi đồng, thế thôi. - Nhà quý tộc đáp, giọng dứt khoát. - Còn về phần cô, cô bé ạ, tôi lấy làm tiếc là tôi không thể mua tất cả mọi người. Cởi trói cho cậu bé này, Pug. Và nghe đây, hãy đối xử tốt với những đứa còn lại một khi chúng vẫn ở trong tay ngươi. Chắc ngươi có biết đến câu ác giả ác báo chứ hả? - Ôi trời! - Pug kêu lên thống thiết. - Đã có ai nghe nói một quý ông trong cái nghề này lại đối xử tốt với món hàng như tôi chưa? Phải, tôi đã đối xử với chúng như với những đứa con chính tôi đứt ruột đẻ ra ấy chứ. - Giọng ngươi đủ hùng hồn để nghe như thật rồi đấy. - Người kia cười gằn. Và giây phút đáng sợ nhất đã đến. Caspian được cởi trói và người chủ mới của cậu nói: - Đi theo ta, cậu bé. Lucy bất chợt bật khóc còn Edmund thì bàng hoàng. Nhưng Caspian ngoái đầu lại và nói: - Vui lên đi các bạn. Tôi đoán chắc là cuối cùng mọi việc cũng đâu vào đấy thôi. - Nào, thưa tiểu thư, - Pug nói, - đừng có mè nheo và làm cho mặt cô trở nên khó coi vào

https://thuviensach.vn

phiên chợ ngày mai. Cô là một cô bé ngoan và rồi cô sẽ thấy chẳng có gì phải khóc mếu cả. Sau đó họ được đưa lên con tàu chở nô lệ, một con tàu tối đen dài hun hút và bẩn thỉu, nơi họ gặp nhiều tù nhân kém may mắn khác, bởi vì chính Pug là một tên cướp biển vừa trở về sau một đợt tuần tiễu trên đất liền và bắt cóc được những người mà hắn muốn. Bọn trẻ không gặp ai quen biết, tù nhân chủ yếu là người Calmia và Terebinthia. Ở đây chúng ngồi trên đống rơm bẩn thỉu, tự hỏi không biết có chuyện gì sẽ xảy ra với Caspian và cố an ủi Eustace đang than vãn như thể tất cả mọi người đều có lỗi trong chuyện này, chỉ có mình nó là vô can. Trong khi đó thì Caspian có một khoảng thời gian dễ chịu hơn. Người đàn ông bỏ tiền ra mua cậu dẫn cậu đi xuống một con đường nhỏ nằm giữa hai dãy biệt thự và đi được một đoạn họ đến một khoảng đất trống nằm sau ngôi làng. Đến đây người đàn ông quay lại nhìn thẳng vào mặt cậu. - Cậu bé không cần phải sợ tôi đâu. - Ông nói. - Tôi sẽ đối xử tử tế với cậu. Tôi đã mua cậu vì khuôn mặt cậu. Nó nhắc tôi nhớ đến một người. - Cháu có thể hỏi đó là ai không, thưa ông? - Cậu nhắc tôi nhớ đến chúa công của tôi, đức vua Caspian ở Narnia. - Thưa tiên sinh, vậy thì tôi chính là ông chủ của tiên sinh. Tôi là vua Caspian của Narnia. - Cậu nói ra điều này dễ dàng quá. Làm sao tôi biết đấy là thật? - Đầu tiên hãy căn cứ vào khuôn mặt tôi. Thứ hai, bằng linh cảm tôi biết rõ ông là ai. Ông là một trong bảy người mà chú tôi là Miraz đã đày đi biệt xứ và là một trong những người mà tôi đích thân ra đi tìm kiếm: Argor, Bern, Octesian, Restimar, Mavramorn và... và tôi quên mất hai cái tên còn lại rồi. Và cuối cùng nếu tiên sinh vui lòng ban cho tôi một thanh kiếm tôi sẽ chứng minh trên cơ thể của bất cứ người nào trong một trận đấu công bằng để chứng minh tôi là Caspian, con trai của Caspian thứ chín, ông vua hợp pháp của Narnia, chúa tể của Cair Paravel, hoàng đế của quần đảo Đơn Côi. - Ôi trời, - nhà quý tộc kêu lên, - cũng là cái giọng nói ấy, cái cách diễn đạt ấy. Chúa công của tôi - đức vua của tôi! - Và ở đấy, giữa cánh đồng, người đàn ông quỳ gối, hôn lên tay đức vua. - Số tiền mà tiên sinh bỏ ra cho người của chúng tôi sẽ được đền bù xứng đáng từ ngân sách quốc gia. - Caspian nói. - Nó còn chưa nằm trong túi Pug đâu, thưa bệ hạ. - Ngài Bern nói, bởi ông chính là cựu đại thần có cái tên là Bern. - Và không bao giờ có chuyện

https://thuviensach.vn

đó đâu, thần tin chắc như vậy. Thần đã đề đạt lên thống đốc hàng trăm lần bản kiến nghị bãi bỏ việc buôn bán nô lệ bẩn thỉu này. - Ngài Bern kính mến, chúng ta cần phải trao đổi với nhau về tình hình những hòn đảo này. Nhưng trước hết tôi muốn biết câu chuyện riêng về ngài. - Tâu bệ hạ, cũng chẳng có nhiều để nói. Tôi đến đây cùng với sáu người bạn sau bao nhiêu ngày lênh đênh trên biển. Rồi tôi đem lòng yêu một cô gái trên đảo, cảm thấy cuộc đời chìm nổi như thế là quá đủ rồi. Tôi cũng chẳng có ý muốn trở về cố hương một khi ông chú của bệ hạ còn nắm giữ binh quyền. Thế là tôi cưới vợ và kể từ đấy cắm rễ nơi mảnh đất này. - Thế ông thống đốc Gumpas ấy là người thế nào? Ông ta vẫn coi vua Narnia là hoàng đế của mình chứ? - Trên danh nghĩa thì đúng thế. Mọi việc đều được thi hành nhân danh đức vua. Nhưng ông ta sẽ không phải là người vui sướng hơn cả khi biết có một ông vua Narnia thật sự, còn sống hẳn hoi tìm đến mình. Nếu bệ hạ đi tay không, một mình đến gặp thống đốc ông ta sẽ không ngại giả vờ tuyên thệ lòng trung thành của mình đâu, nhưng ông ta không tin bệ hạ. Cuộc sống của bệ hạ sẽ nằm trong vòng nguy hiểm. Tâu bệ hạ, bệ hạ đến đây bằng gì? - Con tàu của tôi đang neo đậu lại ngoài khơi. Chúng tôi có 36 tay kiếm nếu như buộc phải giao tranh. Chúng ta có nên đưa con tàu vào bến đánh úp Pug và giải phóng cho những người bạn của tôi bị hắn giam cầm không? - Theo thiển ý của hạ thần thì ta không nên làm vậy. Ngay khi có một trận đánh nổ ra sẽ có hai hoặc ba con tàu rời khỏi Narrowhaven đến đây cứu viện cho Pug. Bệ hạ nên đưa ra một lực lượng hùng hậu hơn trong thực tế và bằng uy danh của một ông vua. Điều này không thể có trong một trận đánh đơn giản. Gumpas là một thằng đàn ông có trái tim của một con gà mái và làm vậy có thể khiến hắn kinh hồn khiếp vía. Sau khi trao đổi thêm một vài điều nữa, hai người xuôi xuống bãi biển chếch một chút về hướng tây ngôi làng; ở đây, Caspian đưa một cái tù và lên môi thổi. (Cái tù và này không phải cái tù và của Narnia - tù và của nữ hoàng Susan đã để lại cho nhiếp chính vương Trumpkin sử dụng nếu đất nước trong tình trạng nguy cấp lúc vua không có mặt) Drinian đang ngồi ngóng đợi tin trên bờ, nhận ra ngay đó là kèn tín hiệu hoàng gia và con tàu Hướng tới Bình minh bắt đầu hướng vào bờ. Sau đó một con thuyền được thả xuống và vài phút sau

https://thuviensach.vn

Caspian và ngài Bern đã ở trên boong tàu giải thích cặn kẽ mọi việc cho Drinian nghe. Thuyền trưởng cũng như Caspian chỉ muốn đưa con tàu của mình đến sát con tàu buôn nô lệ, tấn công nó nhưng Bern vẫn một mực phản đối: - Hãy xuôi theo lạch nước này, ông thuyền trưởng, - Bern nói, - rồi vòng qua đảo Avra nơi dinh cơ của tôi ở đó. Nhưng trước hết hãy giương cao cờ hiệu của nhà vua, nắm chắc những tấm khiên, và cứ càng nhiều người lên boong chiến đấu càng tốt. Ngoài ra còn cần có khoảng 5 cung thủ khi tàu đi vào bến và đưa ra các thông điệp. - Thông điệp? Cho ai? - Drinian hỏi. - Cho ai à? Tất nhiên không phải cho những con tàu khác nhưng phải làm sao cho Gumpas nghĩ như thế. - Ồ, tôi hiểu rồi. - Drinian nói, xoa hai tay vào nhau. - Họ sẽ giải mã những tín hiệu của ta. Tôi sẽ nói gì đây? Toàn bộ các tàu quanh nam Avra tập hợp tại... - Chính là thế. - Ngài Bern reo lên. - Điều này thật tuyệt diệu. Toàn bộ cuộc hành trình của họ - nếu như họ có bất cứ con tàu nào - sẽ ra khỏi tầm nhìn của Narrowhaven. Mặc dù Caspian rất đau lòng khi nghĩ đến những người bị cầm tù trong con tàu buôn nô lệ của Pug, cậu không thể không thấy quãng thời gian còn lại trong ngày hết sức thú vị. Sẩm tối hôm đó (bởi vì họ phải lái tàu bằng các mái chèo) con tàu đi quanh mạn đông bắc của hòn đảo Doorn và thả neo ở một doi đất của đảo Avra. Họ bước lên một hải cảng rất đẹp ở bờ mạn đảo Avra nơi dinh thự đẹo đẽ của Bern chạy dài xuống đến tận mép nước. Người của Bern đa phần đang làm việc ngoài đồng đều là những người tự do và đây là một thái ấp tươi vui và thịnh vượng. Ở đây, thủy thủ đoàn đi lên bờ, được đãi một bữa tiệc thịnh soạn trong ngôi nhà thấp, có nhiều hàng cột nhìn ra vịnh. Bern cùng bà vợ duyên dáng và những cô con gái tươi vui của hai người đã làm cho đám thực khách vui hẳn lên. Sau khi trời tối hẳn, Bern phái một sứ giả đi thuyền sang Doorn để chuẩn bị một số việc cho ngày hôm sau, ông không nói rõ là việc gì.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 66

Sáng hôm sau, Bern đánh thức các vị khách của mình dậy từ sáng sớm và sau bữa điểm tâm ông đề nghị Caspian ra lệnh cho người của mình chuẩn bị vũ khí sẵn sàng. - Và quan trọng hơn cả, - ông nói thêm, - hãy làm sao cho tất cả mọi thứ đều được sửa soạn gọn gàng và lau chùi sáng bóng lên như thể đây là một buổi sáng diễn ra trận đấu đầu tiên trong một cuộc chiến tranh vĩ đại giữa những bậc lãnh đạo cao minh trước sự chứng kiến của toàn thế giới. Mọi việc đã được tiến hành đúng như thế và rồi ba con thuyền chở đầy người của Caspian và chính ông vua trẻ, cùng với Bern và một vài người đàn ông bắt đầu tiến đến gần Narrowhaven. Cờ của nhà vua bay phần phật ở mũi tàu cùng với tiếng kèn trumpet hùng tráng. Khi họ cập bến ở Narrowhaven, Caspian thấy cả một đám đông đang tụ tập chờ gặp họ. - Đó chính là điều thần đã chuẩn bị vào đêm hôm qua. – Bern nói. – Họ đều là bạn bè của thần và là những người trung thành nhất. Ngay khi Caspian bước lên bờ, đám đông đã nổ ra những tiếng hoan hô và kêu la vang dậy: - Narnia muôn năm! Thánh thượng vạn tuế, vạn vạn tuế! Cũng lúc đó – và điều này cũng được thực hiện bởi các sứ giả của Bern – chuông bắt đầu ngân nga từ nhiều khu vực khác nhau trong thành phố. Sau đó, Caspian cho người mang lá cờ của mình đi lên phía trước và đội kèn của nhà vua cũng hào hùng lên tiếng, những người lính tuốt kiếm ra khỏi bao, tạo cho khuôn mặt mình có một vẻ nghiêm trang, tươi vui và họ đều bước lên đường phố làm cho cả gạch lát đường cũng rung lên. Những chiếc áo giáp chiến trận sáng loáng (vì đó là một buổi sáng mặt trời lên rực rỡ) và khó ai có thể nhìn lâu vào đó. Đầu tiên chỉ có những người đã được Bern thông báo cho biết chuyện gì đang xảy ra và thực lòng mong muốn điều đó mới biểu lộ niềm vui sướng. Nhưng rồi tất cả đám trẻ con đều hòa vào đoàn người bởi vì chúng thích các cuộc diễu hành mà điều này lại hiếm khi xảy ra. Sau đó tất cả nam sinh trong các trường đều tham gia vào đám đông bởi vì cả họ nữa,

https://thuviensach.vn

họ cũng thích các đám rước và cảm thấy đoàn người này ồn ào hơn, náo động hơn bất cứ hoạt động nào diễn ra ở trường vào buổi sáng hôm ấy. Sau đó thì đến cả những bà già cũng thò đầu ra khỏi cửa và cửa sổ, nói chuyện, vui cười vì đây là một ông vua thật sự còn một ông thống đốc thì là gì so với một ông vua? Sau thì tất cả các cô gái trẻ cũng tham gia vì cùng một lý do và cũng bởi vì Caspian, Drinian và đám thủy thủ đều rất cường tráng và đẹp trai. Được một lúc tất cả thanh niên cùng ùa ra đường xem xem các bà các cô đang nhìn cái gì, vì thế vào lúc Caspian đến cổng lâu đài thì gần như cả thành phố đều đi theo và đều lớn tiếng tung hô. Ở trong toàn lâu đài kín cổng cao tường của mình, thống đốc Gumpas đang ngồi rối trí trước những bài báo cáo, những vụ việc, những luật lệ và những sự điều chỉnh cũng nghe thấy tiếng ồn. Ở ngoài cổng, người thổi kèn trumpet của vua Caspian thổi một hồi dõng dạc rồi kêu to: - Mở cổng cho đức vua Caspian xứ Narnia đến kinh lí thăm người đày tớ trung thành và tận tụy, thống đốc quần đảo Đơn Côi. Vào những ngày này, mọi thứ ở các hòn đảo xa đều được thực hiện một cách chểnh mảng, bê trễ. Chỉ có một cánh cổng nhỏ phía sau là để ngỏ và từ đó chạy ra một người đàn ông tóc tai bù xù, đội một cái mũ dúm dó, bẩn thỉu thay cho mũ trụ, tay cầm một cây lao. Ông ta hấp háy đôi mắt trước đám rước rực rỡ. - Hông...thệ...gặp, - ông ta lắp bắp (theo cách nói của ông ta có nghĩa là, “các ngươi không thể gặp thống đốc”). – Hông được gặp nếu như hông có hẹn trước... trừ hoảng thời gian từ 9 đến 10 giờ tối ngày thứ Bảy thứ hai hàng tháng. - Hãy ngả mũ trước Narnia, đồ chó! Ngài Bern hét lên như sấm động và giải quyết thái độ bất kính của người kia bằng một bàn tay cứng như sắt làm cho cái mũ cũ mèm của ông ta bay vèo ra xa. - Ối... ối... ối! Cái gì thế này? Người gác cổng rống lên, nhưng chẳng ai để ý đến ông ta. Hai người trong đám đông ủng hộ Caspian bước qua cổng hậu và sau khi lay những thanh sắt và giật thanh gióng ngang (bởi vì tất cả đều han rỉ) họ mở tung cả cánh cửa ra. Sau đó nhà vua cùng đoàn người tháp tùng sải bước qua một cái sân rộng. Lúc này đã có một vài cảnh vệ của thống đốc đang lảng vảng ở gần đấy với một vài người nữa (họ đang đứng, vừa xỉa răng vừa chép miệng) những người khác túa ra từ những cánh cửa khác nhau. Mặc dầu áo giáp của họ ở trong tình trạng xuống cấp, xộc

https://thuviensach.vn

xệch, những người này có vẻ cũng sẵn sàng chiến đấu nếu họ được chỉ huy hoặc biết rõ chuyện gì đang xảy ra; như vậy đây là một thời khắc có tính quyết định. Caspian không cho họ có thời gian suy nghĩ. - Ở đây ai là người chỉ huy? – Vua hỏi. - Chính là tôi, không hơn không kém, nếu ông hiểu tôi muốn nói gì. – Một chàng trai không mặc áo giáp đáp với giọng uể oải, điệu đà. - Hãy nghe đây, - Caspian nghiêm giọng nói, - chủ ý của ta là làm sao cho cuộc tuần du lần này đến quần đảo Đơn Côi là một sự kiện tràn đầy niềm vui chứ không phải đem đến nỗi sợ hãi, đau khổ cho người dân. Nếu không phải vì mục đích ấy thì ta có chuyện muốn nói về tình trạng súng ống và tinh thần chiến đấu của bọn ngươi đấy. Không sao, các ngươi đã được tha thứ. Hãy mang đến đây một thùng rượu, mở ra cho mọi người cùng uống mừng sức khỏe của nhau. Nhưng đúng giờ ngọ ngày mai ta muốn gặp mọi người ở đây, ở cái sân này – những người lính có vũ trang chứ không phải trông như những tên ma cà bông. Hãy coi chừng hậu quả của sự phẫn nộ tột cùng của chúng ta. Tên đội trưởng toan tán gẫu nhưng Bern đã lập tức kêu lên: - Caspian vạn tuế! Đối với đám quân ô hợp này một thùng rượu quan trọng hơn hẳn những chuyện khác nên họ ùa đến bên thùng rượu. Caspian ra lệnh cho phần lớn người của mình ở lại ngoài sân còn mình cùng với Bern, Drinian và bốn người khác bước vào trong lâu đài. Ngồi sau cái bàn dài ở góc trong cùng của một phòng rộng cùng đủ loại thư ký chạy lăng xăng chính là thống đốc quần đảo Đơn Côi. Gumpas là một người đàn ông trông có vẻ như bị bệnh về mật với mái tóc trước đã từng có màu đỏ râu ngô giờ ngả sang màu xám xịt. Ông ta ngẩng mặt nhìn lên đúng vào lúc đám người lạ mặt đi vào, rồi lại nhìn ngay xuống đống giấy má nói với giọng máy móc. - Thống đốc không tiếp khách nếu không có hẹn trước trừ khoảng thời gian từ 9-10 giờ tối ngày thứ Bảy thứ hai hàng tháng. Caspian gật đầu với Bern, đoạn đứng sang một bên. Bern và Drinian bước lên trước một bước, mỗi người nắm lấy một bên bàn. Họ nhấc bổng bàn lên và lẳng sang một bên phòng làm nó lăn lông lốc, giấy tờ cùng thư từ, tài liệu, bút, lọ mực, hộp sáp... bay tứ tung. Sau đó không thô bạo nhưng kiên quyết như thể tay họ là những cái kìm thép, họ lôi Gumpas ra khỏi ghế và đặt ông này ngồi cách xa chiếc ghế chừng hơn một mét. Caspian lập tức ngồi xuống

https://thuviensach.vn

chiếc ghế đó, để thanh kiếm tuốt trần lên đầu gối. - Ông thống đốc, - Caspian nói, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Gumpas, - ông đã không chào đón chúng tôi theo đúng cái cách mà chúng tôi chờ đợi. Ta chính là vua Narnia. - Không có công văn thông báo chuyện này, - viên thống đốc đáp, - không có gì hết cho đến giờ phút này. Chúng tôi không nhận được bất cứ một văn bản nào về chuyện này. Tất cả đều bất thường. Rất vui khi được xem xét bất cứ một lá đơn thỉnh cầu nào... - Chúng tôi đến đây là để điều tra về tư cách và năng lực của thống đốc trong việc thực thi nhiệm vụ. – Caspian tiếp tục. – Có hai điều tôi đặc biệt cần một lời giải thích. Thứ nhất tôi không tìm thấy tài liệu cho thấy những hòn đảo này có gửi vật triều cống đến cho mẫu quốc Narnia, mà điều này vẫn được thực hiện từ 150 năm nay. - Đó là một vấn đề sẽ được đưa ra trong phiên họp hội đồng tháng tới. – Gumpas nói. – Nếu có bất cứ ai đưa ra yêu cầu nào về việc điều tra này thì vấn đề sẽ được tường trình trong báo cáo tài chính của quần đảo vào cuộc họp đầu tiên năm tới, vậy tại sao... - Ta cũng thấy điều này được thể hiện rất rõ ràng trong bộ luật, - Caspian tiếp tục, - rằng nếu việc triều cống không được thực hiện, toàn bộ số nợ của quần đảo Đơn Côi sẽ được trả bằng tài sản riêng của thống đốc. Nghe đến đấy Gumpas mới tỏ vẻ quan tâm. - Ồ, điều này đi ra ngoài vấn đề chính rồi. – Ông ta nói. – Đây là một điều không thể thực hiện được về phương diện tài chính... à... chắc đức vua chỉ nói cho vui thôi. Miệng thì nói vậy nhưng trong đầu, ông ta đang tính toán xem có cách nào giũ bỏ được mấy vị khách không mời mà đến này không. Nếu ông ta biết được Caspian chỉ có một con tàu và một vài người bạn, thì ông ta ngoài mặt sẽ dùng lời ngon lẽ ngọt còn trong bụng thì hoạch định kế hoạch bao vây và giết sạch họ trong đêm nay. Nhưng thống đốc đã tận mắt thấy một con tàu chiến đang xuôi xuống lạch nước vào ngày hôm qua, thấy rõ sứ mệnh rõ ràng của nó và như ông ta suy đoán, chắc nó có yểm trợ. Lúc ấy ông ta còn chưa biết rằng đó là con tàu của nhà vua, vì gió không đủ mạnh để thổi căng lá cờ, làm cho hình ảnh con sư tử vàng hiện rõ, thế là ông ta chờ đợi xem tình hình thế nào. Bây giờ thì thống đốc hình dung là Caspian có cả một đội quân hùng hậu ở Bernstead. Ông ta cũng chưa mảy may có ý nghĩ là trên đời này lại có bất cứ người nào có thể xông đến

https://thuviensach.vn

Narrowhaven chiếm những hòn đảo này khi chỉ có ngót 50 người trong tay, chắc chắn đó không phải điều ông ta hình dung là mình có thể làm. - Thứ hai, - Caspian nói tiếp, - ta muốn biết tại sao ngươi lại cho phép nạn buôn bán nô lệ phi tự nhiên và tàn bạo như vậy hoạt động ở đây, một việc làm trái ngược với đạo lý, phong tục từ ngàn xưa và tập quán của nước ta. - Một điều cần thiết không thể tránh khỏi, - thống đốc nói, - đó là một phần quan trọng trong sự phát triển kinh tế của những hòn đảo này, tôi xin đoán chắc với bệ hạ như vậy. Sự thịnh vượng hiện nay phụ thuộc rất nhiều vào điều đó. - Người dùng nô lệ vào việc gì vậy? - Để bán lao động, thưa bệ hạ. Chủ yếu là bán sang thị trường Calormen, vả lại chúng ta còn có những thị trường khác. Chúng ta là một trung tâm buôn bán lớn. - Nói một cách khác, - Caspian nói, - ngươi không cần đến họ. Hãy cho ta biết ngươi còn có mục đích gì khác không, ngoài việc góp phần làm giàu cho những kẻ như tên Pug? - Bệ hạ đang sống tuổi thiếu niên tươi đẹp, - Gumpas nói, kèm theo một nụ cười cha chú, - thật khó có thể làm cho người hiểu được những vấn đề liên quan đến kinh tế. Thần có một bảng thống kê, thần có biểu đồ, thần có... - Có thể ta đang sống trong những năm thiếu niên êm đềm. – Caspian đáp. – Nhưng ta tin mình có thể hiểu được những vấn đề buôn bán nô lệ cũng ngang bằng với ngài thống đốc đây. Và ta không thấy việc buôn bán dã man này có thể mang lại cho những hòn đảo này thịt hoặc bánh mì hoặc bia hoặc rượu hoặc gỗ làm nhà hoặc cải bắp hoặc sách vở hoặc nhạc cụ hoặc ngựa hoặc áo giáp hoặc bất cứ thứ gì đáng giá khác. Nhưng dù có hay không việc này phải chấm dứt ngay lập tức. - Nhưng việc này có thể làm cho đồng hồ quay ngược lại. – Thống đốc thở phì phò đáp. – Đức vua không có ý niệm gì về tiến trình đi lên sự tiến bộ phải không ạ? - Ta đã nhìn thấy cả hai điều đó trong một quả trứng. Ta gọi đó là “sự thoái hóa” ở Narnia, việc buôn bán này phải chấm dứt ngay lập tức, đã rõ chưa? - Tôi không chịu bất cứ trách nhiệm nào cho một sự đánh giá như vậy. - Thế thì tốt lắm, - Caspian đáp, - chúng ta giải phóng cho ông khỏi nhiệm vụ này. Ngài Bern, xin mời ngài đến đây. Trước khi Gumpas thực sự ý thức được chuyện gì đang xảy ra, Bern đã quỳ xuống trước mặt nhà vua, hai tay đặt trong đôi tay vua, long trọng tuyên thệ sẽ cai trị quần đảo này phù hợp với

https://thuviensach.vn

quyền lợi, phong tục, tập quán và luật lệ của Narnia. Caspian nói: - Tôi nghĩ chúng ta đã làm việc cần làm! Sau đó cậu tiến hành nghi lễ phong tước cho Bern, kể từ nay ông trở thành công tước của quần đảo Đơn Côi. - Còn về phần ông, cựu thống đốc Gumpas, ta xóa nợ cho ông về khoản vật triều cống. Nhưng trước giờ ngọ ngày mai ông cùng người nhà phải dọn ra khỏi tòa lâu đài, vì từ giờ trở đi nó là dinh cơ của ngài công tước, tân thống đốc quần đảo Đơn Côi. - Coi đây, mọi việc có vẻ cũng hay đấy, - một trong những thư ký của Gumpas lên tiếng, - nhưng giá tất cả các quý ông thôi cái trò đóng kịch này và để cho chúng tôi làm việc một chút. Vấn đề đặt ra trước mắt chúng tôi là... - Vấn đề là, - công tước nói, - anh cùng toàn bộ đám người kém cỏi các anh có thể rời khỏi đây mà không lảm nhảm thêm bất cứ điều gì nữa. Các người có thể chọn điều mình muốn. Khi mọi chuyện đã được dàn xếp ổn thỏa, Caspian ra lệnh thắng ngựa – cũng chỉ có một vài con trong tàu ngựa và chúng chẳng được chăm nom chu đáo – rồi cùng với công tước, thuyền trưởng và vài người khác phóng ngựa qua thành phố đi đến chợ buôn bán nô lệ. Đó là một dãy nhà dài, thấp tè ở gần cảng. Cảnh tượng đập vào mắt họ rất giống những cuộc buôn bán trao đổi khác, nói cho rõ hơn, có một đám đông đứng túm tụm với nhau, Pug đứng trên một bục cao, nói oang oang bằng một giọng rè rè như ống bơ rỉ. - Thưa quý ông, đây là tên nô lệ mang số 23. Một tên lực điền người Terebinthia, thích hợp với công việc thợ mỏ hoặc chèo thuyền galley... U25 nhé. Không có lấy một cái răng sâu. Xin các ngài hãy nhìn các bắp thịt của hắn. Cởi áo nó ra, Tacks. Hãy để cho các quý ông đây thực mục sở thị. Thế nào, bắp thịt ra trò hả? Nhìn vào bộ ngực hắn đi. Quý ông đứng ở góc đằng kia trả 10 đồng ư? Ngài khéo đùa quá. Mười lăm! Mười tám! Đồng ý trả 18 cho số 23? Có ai trả hơn 18 không nào? 21 à? Cảm ơn ngài! 21 trả cho... Nhưng Pug ngừng lại, miệng há hốc khi thấy mấy người đi đến, nai nịt gọn gàng trong những chiếc áo giáp, mỗi bước đi lại làm vang lên những tiếng lách cách của binh khí. - Tất cả các ngươi hãy quỳ gối trước mặt hoàng đế Narnia. – Công tước Bern nói. Đám đông đứng đó đều nghe thấy có tiếng nhạc ngựa và tiếng vó ngựa dồn dập bên ngoài, một số còn nghe được những lời đồn đại về những việc diễn ra trong tòa lâu đài. Hầu hết mọi người quỳ xuống. Kẻ nào cứng

https://thuviensach.vn

đầu còn bị người bên cạnh kéo xuống. - Cuộc sống của ngươi sẽ phải trả giá, tên Pug kia, vì đã đặt bàn tay bẩn thỉu của ngươi lên những bậc vua chúa. – Caspian tuyên bố. – Nhưng sự ngu dốt của ngươi được tha thứ. Việc mua bán nô lệ bị bãi bỏ hoàn toàn trên toàn thể lãnh thổ nước ta cách đây 15 phút. Ta tuyên bố tất cả nô lệ đều được tự do. Vua giơ một tay lên để ngăn lại tiếng reo hò của những kẻ nô lệ và nói tiếp: - Bạn bè của tôi đâu rồi? - Cô gái nhỏ và cậu thiếu niên xinh trai ư? – Pug hỏi với nụ cười cầu thân. – Thưa vâng, họ sẽ có mặt ở đây ngay đấy ạ. - Chúng tôi ở đây, Caspian! Chúng tôi ở đây, Caspian. – Cả Lucy và Edmund đều hét lên. - Sẵn sàng phụng sự hoàng thượng. – Reepicheep lên tiếng từ một góc chợ. Tất cả đều đã được bán nhưng những người mua còn nán lại một chút để mua thêm một vài nô lệ nữa nên họ chưa bị mang đi. Đám đông giạt sang một bên để ba người bước ra, những cái siết tay thật chặt và tiếng chào hỏi giữa bọn họ với Caspian vang lên. Hai thương gia người Calormen lập tức bước ra. Đó là những người trung niên có khuôn mặt ngăm ngăm với một bộ râu dài. Họ mặc những chiếc áo chùng và đội khăn màu cam, ở họ toát lên sự khôn ngoan, giàu có, lịch thiệp, khắc nghiệt và nệ cổ. Họ cúi đầu chào Caspian với một vẻ tôn kính nhất, cất lời ca tụng một hồi, nào là công đức của vua như mạch nước ngầm nuôi dưỡng, tưới bón cho “khu vườn thịnh vượng” và “phúc trạch dồi dào sẽ đến với lê dân bá tánh” cùng những triều đại loại như vậy. Nhưng tất nhiên điều mà họ muốn chỉ là lấy lại số tiền mà họ đã bỏ ra. - Điều đó cũng công bằng thôi, thưa các ngài, - Caspian nói, - tất cả những người đã bỏ tiền ra mua nô lệ hôm nay đều được lấy lại tiền. Pug, hãy mang đến những đồng tiền minim cuối cùng của ngươi ra trả cho bọn họ (Một minim bằng 1/40 đồng vàng.) - Có phải đức vua nhân từ muốn kẻ tiểu nhân này biến thành tên ăn mày? – Tên Pug rên lên như bị đánh đòn. - Suốt cả đời mình ngươi đã sống trên những trái tim tan nát. – Caspian nói. – Và nếu ngươi có phải xòe tay ra ăn xin thì điều đó vẫn còn may mắn hơn một kẻ nô lệ. Nhưng còn người bạn kia của ta đâu rồi? - Ôi cái thằng nhóc ấy ư? – Pug kêu lên. – Xin người cứ vui lòng nhận lại nó. Thật sung sướng khi có thể thoát khỏi nó. Từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ tôi chưa từng gặp một món hàng nào như thế. Cuối cùng chỉ mong bán nó được

https://thuviensach.vn

5 đồng thôi mà cũng chẳng ai chịu mua cho. Thậm chí đến cho không cũng không ai thèm rước. Không thể chạm vào người nó! Không được nhìn nó! Tacks đâu, mang cái của nợ của chúng ta ra đây. Thế là, Eustace đã được giới thiệu khá đầy đủ và nó bước ra, mặt mày xưng xỉa trông đến ghét, và mặc dù nó không muốn mình bị bán đi như một nô lệ thì cũng không ai muốn mua một kẻ nô lệ có vẻ mặt khó chịu, dễ ghét như vậy. Nó đi thẳng đến Caspian, nói: - Tao biết cả rồi. Sướng nhỉ! Ngồi đâu đó ung dung sung sướng một mình trong lúc chúng ta bị cầm tù. Tao cho rằng thậm chí mày cũng cóc tìm ra lãnh sự quán Anh. Tất nhiên là không rồi. Đêm ấy họ có một bữa tiệc thịnh soạn trong lâu đài ở Narrowhaven. “Ngày mai mới thực sự bắt đầu cuộc phiêu lưu của chúng ta.” Reepicheep hào hứng nói khi bác ta trịnh trọng cúi chào mọi người trước khi lên giường ngủ. Nhưng không hẳn là ngày mai hay bất cứ điều gì như thế. Bởi vì ngay vào lúc này họ đã sẵn sàng bỏ lại những mảnh đất, vùng biển đã được biết đến sau lưng và sự chuẩn bị chu đáo nhất đã hoàn tất. Con tàu Hướng tới bình minh trống rỗng, được kéo lên bờ bởi 8 con ngựa cùng với những con lăn và từng bộ phận một được sửa chữa, chỉnh trang bằng những người thợ đóng tàu giỏi tay nghề nhất. Sau đó nó lại được hạ thủy, được trang bị đầy đủ lương ăn và thức uống như sức nó có thể chứa được cho bằng ấy người ăn trong vòng 28 ngày. Nhưng cả với những điều này nữa thì Edmund vẫn cảm thấy ít nhiều thất vọng, trước mắt chỉ là cuộc du ngoạn hai tuần lễ đi về hướng đông và họ khó lòng hoàn thành ước mơ của mình. Trong khi việc hậu cần được tiến hành thì Caspian không bỏ lỡ một cơ hội hỏi thăm tất cả những thuyền trưởng lớn tuổi dày dạn kinh nghiệm mà cậu có thể tìm thấy ở Narrowhaven để tìm thêm thông tin xem thử họ có bất cứ kiến thức hay thậm chí nghe được một lời đồn nào về những miền đất xa xôi ở cuối trời đông không. Cậu đã bỏ nhiều thùng rượu từ hầm rượu trong lâu đài để đãi những người đàn ông dãi dầu mưa nắng với những bộ râu xám, ngắn củn và đôi mắt xanh trong trẻo nhưng cậu chỉ được đáp lại bằng những chuyện bịa dài dòng. Những người có vẻ trung hậu nhất đều nói rằng chẳng có mảnh đất nào bên ngoài quần đảo Đơn Côi, và nhiều người nghĩ rằng nếu bạn lái tàu đi quá xa về hướng đông bạn có thể chỉ lao vào những đợt sóng cồn của biển cả nơi

https://thuviensach.vn

hoàn toàn không có mảnh đất nào và rất có thể sẽ bị cuốn trôi ra ngoài rìa thế giới. - Và như thế tôi cho rằng các bạn của hoàng thượng có nhiều khả năng bị rơi xuống đáy đại dương. Những chuyện còn lại chỉ là những câu chuyện hoang đường nào là hòn đảo của những người không có đầu, những hòn đảo trôi theo dòng nước, những vòi rồng, những ngọn lửa rực cháy trong làn nước. Chỉ có một cậu chuyện duy nhất đáp ứng lòng mong mỏi tha thiết của Reepicheep, nói rằng, "ở bên ngoài nơi ấy là đất nước của Aslan. Nhưng nó ở đầu kia thế giới và mọi người không thể đến đấy được." Khi người ta cật vấn người kể chuyện thì người này lại nói là anh ta cũng chỉ nghe được điều này từ cha mình. Bern cũng chỉ có thể nói cho họ biết là ông quả có chứng kiến 6 người bạn đồng hành của mình lái tàu về hướng đông nhưng kể từ bấy đến giờ không ai nghe nói gì về họ nữa. Ông nói ra điều đó khi đứng với Caspian ở điểm cao nhất trên đảo Avra nhìn về phía đại dương ở hướng mặt trời mọc. - Thần thường lên trên đây vào những buổi sáng tinh mơ, - công tước nói, - ngắm nhìn cảnh mặt trời đội biển đi lên và đôi khi nó có vẻ gần gũi như thể chỉ cách thần một vài dặm. Thần vẫn hay băn khoăn về bạn bè mình, tự hỏi có gì đằng sau chỗ mặt trời mọc kia. Chẳng có gì, mọi chuyện hầu như đã khẳng định điều đó, tuy vậy thần bao giờ cũng cảm thấy có phần xấu hổ vì đã ở lại nơi này. Nhưng thật tình, thần mong ước bệ hạ đừng đi tiếp. Chúng thần có thể cần đến sự giúp đỡ của bệ hạ. Việc đóng cửa thị trường buôn bán nô lệ có thể tạo ra một cục diện mới: chiến tranh với người Calormen là điều thần có thể thấy trước. Cầu xin hoàng thượng hãy nghĩ lại! - Tôi đã có một lời thề, ông công tước thân mến ạ. Vả lại, nếu làm thế tôi biết nói gì với Reepicheep đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 67

Gần ba tuần đã trôi qua kể từ khi con tàu Hướng tới Bình minh được kéo ra khỏi cảng Narrowhaven. Những lời tạm biệt trang nghiêm đã được thốt ra, cả một đám đông tập hợp ngoài cảng để vẫy tay theo con tàu. Có tiếng cười, tiếng chúc tụng và cũng có cả những giọt nước mắt khi Caspian làm một bài diễn từ cuối cùng trước dân chúng quần đảo Đơn Côi và khi cậu dứt ra khỏi vòng tay của công tước và những người trong gia đình ông. Nhưng khi con tàu với cánh buồm màu tím lười nhác rung nhè nhẹ rồi từ từ kéo con tàu trôi xa bờ và tiếng kèn trumpet từ đuôi tàu nhỏ dần qua một vùng trời trước thì mọi người ai nấy đều im bặt. Rồi gió nổi lên, cánh buồm căng phồng, thủy thủ chạy tới chạy lui trên boong; chân vịt bắt đầu quay, những con sóng thật sự trườn dưới thân tàu và Hướng tới Bình minh lại là một con tàu sống động thật sự. Những người có phận sự chạy xuống lòng tàu, Drinian quan sát ở phía đuôi tàu. Con tàu mang dáng dấp một con rồng kiêu hãnh quay đầu về phía đông vòng sang phía nam đảo Avra. Mấy ngày tiếp theo là khoảng thời gian đầy ắp niềm vui. Lucy nghĩ mình là cô bé may mắn nhất trên đời khi sáng sáng thức dậy nó nhìn thấy ánh phản chiếu của sóng nước hòa lẫn trong ánh mặt trời cùng nhảy nhót trên trần cabin và nó nhìn quanh một lượt tất cả những món đồ mà nó mới có được từ đảo Avra: giày đi biển, ủng cao ống, áo khoác, áo chẽn da và khăn quàng cổ. Nhờ thế nó có thể đi lại ung dung trên boong, nhìn vào kính viễn vọng từ khoang mũi tàu, thấy màu nước biển mỗi ngày mới bắt đầu lại biếc hơn và hít thở làm không khí mỗi ngày một ấm hơn. Sau đó là bữa điểm tâm ngon lành mà biển chỉ làm cho người ta ăn uống ngon miệng hơn mà thôi. Nó để ra nhiều thời gian ngồi trên băng ghế nhỏ ở đuôi tàu chơi cờ với Reeoicheep. Thật thú vị khi nhìn cảnh bác chuột nâng quân cờ quá to đối với bác bằng cả hai chân trước và đứng kiễng chân khi đi đến giữa bàn cờ. Bác là một kiện tướng cờ và khi bác nhớ điều mình đang làm thì bao giờ bác cũng thắng. Nhưng đôi khi

https://thuviensach.vn

Lucy cũng thắng và những lúc ấy bác chuột làm một điều gì thật tức cười như kiểu cho một con sĩ đi một nước đẩy con hậu vào thế chiếu bí. Sở dĩ có chuyện này là bởi vì bất chợt bác quên mất rằng đây chỉ là một trò chơi mà nghĩ đây là một trận đánh thật sự và buộc con sĩ làm cái điều mà chắc chắn bác ta sẽ làm nếu bác ta ở vào vị trí của nó. Đầu óc bác ta chỉ chứa toàn những hy vọng cao vời, những nhiệm vụ bất khả thi hoặc đem đến cái chết hoặc chiến thắng lẫy lừng trong trận đánh cuối cùng. Nhưng những ngày tươi đẹp ấy kéo dài không lâu. Rồi đến một buổi tối, trong lúc Lucy đang nhàn tản ngắm nhìn đường rẽ nước phía đuôi tàu khi con tàu chạy qua để lại thì nó thấy một đám mây lớn mỗi lúc một cao hơn bay đi với tốc độ cực nhanh ở phía chân trời tây. Rồi đám mây nứt ra để lộ một khe hở và ánh hoàng hôn màu vàng tràn ra từ đường nứt ấy. Tất cả những con sóng phía đuôi tàu hình như đều có một hình dạng bất thường và biển có màu xám nâu hoặc là môt màu vàng ệch như một tấm bạt bẩn thỉu. Không khí buốt lạnh. Con tàu phóng đi với một vẻ bồn chồn dường như nó cảm nhận được mối hiểm nguy phía sau. Cánh buồm vừa chùng xuống rũ rượi thì chỉ vài giây sau đã lại căng phồng lên hết cỡ. Trong lúc cô bé nghi nhận tất cả những điều này và tự hỏi không hiểu có phải có sự thay đổi hung hãn nào trong tiếng gió xung quanh không thì nó nghe Drinian kêu to: - Tất cả lên boong! Trong nháy mắt mọi người đã lao vào một tốc độ khẩn trương cực độ. Hai cửa sập được kéo xuống, các con thuyền cho ra ngoài, thủy thủ leo lên cột buồm cuốn lá buồm lại. Trước khi họ làm xong mọi việc thì cơn bão đã đổ ập xuống tàu. Lucy còn cảm tưởng biển mở ra như một vực thẳm mênh mông sâu hoắm ngay trước mũi con tàu còn nó thì chỉ còn mỗi việc là lao xuống đấy, bị hút xuống đáy vực, sâu hơn là nó có thể hình dung ra được. Một quả đồi nước màu xám ngắt, cao ngất ngưỡng, cao hơn cả cột buồm nhào đến đón con tàu. Trông như thể cái chết sẽ nhận chìm tất cả đến nơi rồi nhưng con tàu lại được ngọn sóng tung nước vọt lên không trung. Mũi tàu và đuôi tàu trở thành hai hòn đảo với những con sóng hung dữ ở giữa. Thủy thủ treo người trên cao, dán sát người vào trục cánh buồm, cố gắng một cách tuyệt vọng để điều khiển mảnh buồm. Một dây chão bị đứt, buông thõng xuống – trong lúc gió lặng được một chút – nó thẳng tắp và bất

https://thuviensach.vn

động như một que cời. - Đi xuống ngay cô bé. – Drinian gào lên. Và Lucy hiểu rằng những người đàn ông và đàn bà trên bộ chỉ làm cản trở công việc của những người đi biển bèn vâng lời. Điều này không dễ. Con tàu dựng đứng mạn phải lên làm cho sàn tàu dốc xuống như mái nhà. Nó buộc phải bò lổm ngổm quanh đầu cái thang, tay bám vào gờ và đứng im trong lúc hai người đàn ông leo lên thang sau đó lại leo xuống, thành thục như nó chỉ có thể mong ước làm được như vậy. Cũng may mà nó dùng sức bám thật chặt ở chân cầu thang bởi vì một con sóng khác gầm lên dữ dội ào qua con tàu dâng đến tận vai nó. Cả người Lucy đều ướt đẫm vì cột nước vừa rồi và vì mưa nữa, nhưng nước mưa thì lạnh buốt như nước đá. Sau đó nó liều mạng lao vào cửa cabin, ngã người vào trong, đóng sập cửa lại và trong khoảnh khắc, cảnh tượng hãi hùng diễn ra với tốc độ nhanh hơn trong đó họ rơi tõm vào một cái gì đó đen ngòm, hỗn độn như trong cơn ác mộng khủng khiếp với những tiếng răng rắc, rên rỉ, tiếng đập, tiếng va, tiếng gào, tiếng gầm vang dội của sóng và mớ âm thanh ấy trở nên dễ sợ hơn khi chúng vang lên ở đuôi tàu. Cơn bão vẫn tiếp tục như vậy vào ngày hôm sau rồi ngày hôm sau nữa. Nó tiếp tục cho đến khi người ta thậm trí khó lòng hình dung ra được khoảng thời gian trước khi nó bắt đầu. Và bao giờ cũng phải có ba người ở tay bánh lái, phải cần đến ba người nữa để giữ cho một cái gì đó không bị cuốn trôi, bao giờ cũng phải có người ở chỗ máy bơm. Không có phút nào ngơi nghỉ cho bất cứ ai, không thể nấu nướng hay làm cho khô những gì đã ướt sũng, một vài người bị rơi khỏi boong tàu và họ không bao giờ còn nhìn thấy mặt trời. Khi mọi việc đã trôi qua, Eustace ghi những dòng sau đâu vào quyển nhật kí: Ngày 3 tháng 9, Ngày đầu tiên sau hàng thế kỷ tôi mới lại có khả năng ngồi ghi lại mọi chuyện. Chúng tôi đã bị săn lùng, dồn đuổi trước một cơn bão dữ dội có một không hai suốt 13 ngày đêm. Tôi biết chính xác như thế vì tôi đã cẩn thận tính đếm dù tất cả những người khác đều nói chỉ có 12 ngày. Thật thú vị khi bị buộc phải tham gia một chuyến du hành cực kì nguy hiểm với những kẻ không có một xu kiến thức sơ đẳng về những chuyện như thế này. Tôi đã phải trải qua những thời khắc kinh hoàng, trồi lên, ngụp xuống trên những con sóng khổng lồ hết giờ này đến giờ khác, thường thì bị ướt sũng đến tận ruột và thậm trí người ta

https://thuviensach.vn

cũng chẳng có cố gắng cho chúng tôi ăn một bữa cho ra hồn nữa. Chẳng cần phải nói rõ ở đây không có đường dây vô tuyến hoặc thậm trí không có quả pháo hiệu, không có lấy một cơ hội đánh đi tín hiệu SOS để người ta đến cứu. Tất cả những điều này đều chứng minh những gì mà tôi đã kiên trì nói với họ rằng chỉ có điên khùng mới ra đi trong một món đồ chơi thảm hại như thế này. Mọi việc xem ra đủ xấu kể cả khi người ta chỉ có kẻ thù mà không có bạn. Caspian và Edmund cạn tàu ráo máng với tôi. Vào cái đêm chúng tôi mất cột buồm (bây giờ chỉ còn là một mảnh cụt mạ thôi) mặc dù tôi không khỏe chút nào chúng vẫn buộc tôi phải lên boong lao động quần quật như một tên nô lệ. Lucy múa mái chèo của nó mà nói rằng Reepicheep ao ước được đi chỉ vì con chuột này quá nhỏ. Tôi tự hỏi không biết nó có thấy rằng tất cả những gì mà con vật này làm cũng chỉ để phô trương hay không. Ở cái tuổi của nó thì đầu có ngu đến mấy cũng phải hiểu được điều này chứ. Hôm nay thì cuối cùng con tàu trời đánh thánh vật này cũng chạy một cách yên ả, mặt trời lại ló ra và cả bọn lải nhải về những món ném chó chó chết, cho gà gà toi và cũng đủ cho chúng tôi sống trong vòng mười sáu ngày nữa (Tất cả đàn gà bị cuốn trôi khỏi boong. Mà dẫu lũ gà không bị cuốn đi nữa thì cơn bão cũng là cho chúng chột không đẻ được). Khó khăn thật sự là vấn đề nước ngọt. Hai thùng nước bị rò rỉ và hầu như trống rỗng. (Lại là chuyện tính hiệu quả của người Narnia!) Nếu tiết kiệm một ngày chỉ dùng nửa lít thì chúng tôi cũng chỉ cầm cự được 12 ngày. (Vẫn còn nhiều rượu rum và rượu vang nhưng bọn họ cũng nhận ra rằng những thứ này chỉ làm cho họ khát hơn mà thôi.) Tất nhiên chúng tôi có thể làm một việc khôn ngoan nhất là quay về hướng tây để về lại quần đảo Đơn Côi. Nhưng chúng tôi đã mất đứt 18 ngày để đến được đây, chạy như điên với trận cuồng phong truy đuổi sau lưng. Ngay cả khi chúng tôi đón được ngọn gió đông thì nó cũng chỉ làm cho chúng tôi đi xa hơn là có thể trở về. Nhưng tuyệt không có dấu hiệu gì của một trận gió đông – trên thực tế chẳng có gió máy gì cả. Trong khi người ta phải dùng đến mái chèo thì việc này mất khá nhiều thời gian và Caspian nói không ai có thể chèo thuyền với một nửa lít nước một ngày. Tôi biết rõ rằng mọi việc đều hỏng bét. Tôi đã cố giải thích cho họ hiểu là mồ hôi thực sự làm cho thân nhiệt giảm đi vì thế người ta

https://thuviensach.vn

cần ít nước hơn trong khi lao động chân tay. Caspian không thèm để ý đến lời giải thích của tôi, đúng là cung cách của con lừa của nó trước những vấn đề mà nó tắc tị. Những kẻ khác ủng hộ ý định đi tiếp với hy vọng tìm thấy đất liền. Tôi cảm thấy mình có nhiệm vụ chỉ ra cho mọi người rõ không biết là có bất cứ mảnh đất nào trước mặt hay không và cố làm cho họ thấy thảm họa của những ý nghĩ viển vông, rồ dại. Thế mà thay vì đưa ra một kế hoạch có lí hơn họ lại quay ra hạch sách tôi, hoạch họe tôi đủ điều. Tôi buộc phải giải thích với một thái độ nhẹ nhàng, bình tĩnh trong khả năng có thể rằng tôi bị bắt cóc và mang đi trong chuyến đi ngu xuẩn này ngoài ý muốn và khó có thể cho rằng kéo họ ra khỏi thế kẹt này là nhiệm vụ của tôi. Ngày 4 - 9 Vẫn đứng yên một chỗ. Khẩu phần ăn rất ít. Và tôi còn có ít hơn bất cứ ai. Caspian rất khéo đóng kịch, nó nghĩ là tôi không biết gì. Vì một lí do nào đó Lucy cố đền bù cho tôi bằng cách mời tôi một món gì đó trong khẩu phần của nó nhưng đó là là một việc mà cái thằng Edmund tự cao tự đại cứ xen vào chuyện của người khác không cho nó làm. Trời nóng hừng hực. Khát khô cả cổ suốt buổi tối. Ngày 5 – 9 Vẫn đứng yên một chỗ mà trời thì còn nóng hơn. Cảm giác uể oải không còn chút sức lực và tôi chắc mình bị sốt. Tất nhiên họ đâu có khôn ngoan đến mức có dự trữ trong tàu một cái cặp nhiệt độ. Ngày 6 – 9 Một ngày kinh khủng. Thức dậy vào nửa đêm và biết là tôi đang sốt cao cần phải có nước uống. Bất cứ bác sĩ nào cũng nói như thế. Chỉ có Chúa mới biết là tôi là người cuối cùng có thể vượt qua bất cứ một điều không công bằng như thế nào nhưng tôi chẳng bao giờ dám mơ là khẩu phần nước lại áp dụng cho cả một người ốm. Thật ra tôi nên đánh thức những người khác dậy và hỏi xin nước nhưng tôi nghĩ làm như vậy có phần ích kỉ, thế là tôi trở dậy, cầm cái ly của mình rón rén đi ra khỏi cái hố đen ngòm mà chúng tôi đang ngủ, hết sức cẩn thận để không đánh thức Caspian và Edmund bởi vì chúng ngủ chập chờn kể từ những ngày nắng nóng và thiếu nước bắt đầu. Tôi bao giờ cũng quan tâm đến người khác mặc cho họ có tử tế với tôi hay không. Tôi ra được bên ngoài một cách ổn thỏa, bước vào gian phòng lớn, nếu bạn có thể gọi là căn phòng để hành lí và những băng ghế dài như thế. Thùng đựng nước để trong cùng. Tất cả đều diễn ra một cách êm thấm nhưng trước khi tôi múc được

https://thuviensach.vn

một cốc được đầy thì đã có người bắt gặp, còn ai vào đây nữa ngoài con chuột Reep. Tôi có giải thích là tôi đi lên boong để hít thở không khí trong lành (liên quan đến nước nôi đâu có dính dáng gì đến nó) và con chuột bèn hỏi tại sao tôi lại mang cái ly theo. Nó làm lớn chuyện và cả tàu thức dậy. Người ta đối xử với tôi quá quắt lắm. Thử hỏi, mà ai cũng có thể đặt ra câu hỏi đó, cớ làm sao Reepicheep lại lẻn đến chỗ thùng nước vào lúc đêm hôm khuya khoắt như vậy. Nó nói nó quá nhỏ để có thể lợi dụng uống nước, nó chỉ đứng gác ở đây để không ai ngoài bạn bè nó được ngủ. Bây giờ mới lòi ra sự bất công thối tha của bọn họ: tất cả đều tin con chuột. Bạn có thể một mình chống lại điều này không? Tôi phải công khai xin lỗi nếu không con vật bé nhỏ nguy hiểm kia sẽ xử lí tôi bằng thanh gươm của nó. Đến đây Caspian đã để lộ bộ mặt thật của nó, đúng là một tên bạo chúa dã man. Nó đã cao giọng cho tất cả mọi người đều nghe thấy là nếu từ nay trở đi bất cứ một ai bị bắt quả tang múc trộm nước đều sẽ "có hai chục". Tôi chẳng biết điều đó có nghĩa là gì cho đến lúc Edmund giải thích cho tôi hiểu. Điều đó có dính dáng đến một cuốn sách mà bọn nhà Pevensie đã đọc. Sau lời đe dọa hèn mạt này Caspian đổi giọng, tỏ ra hết sức cảm thông. Nói rằng nó rất tiếc cho tôi và rằng ai cũng cảm thấy phát sốt như tôi nên tất cả mọi người cần phải làm tất cả để vượt qua thời điểm khó khăn này vân vân và vân vân. Một kẻ đạo đức giả ngu xuẩn. Cả ngày hôm nay tôi chỉ nằm trên giường. Ngày 7 – 9 Hôm nay đã có gió nhẹ nhưng từ phương tây thổi tới. Con tàu đi được vài dặm theo hướng đông với một phần cánh buồm, một thứ mà Drinian gọi là buồm tạm – tức là rằm néo buồm được dựng thẳng lên và cột lại (họ cho là nó "bị quật") bằng cái mẩu còn lại của một cột buồm thật sự. Vẫn khát nước kinh khủng. Ngày 8 – 9 Tàu vẫn đi về hướng đông. Suốt ngày tôi chỉ ở trong phòng, không gặp ai trừ Lucy cho đến khi hai kẻ thù địch kia đi ngủ. Lucy chia cho tôi chút nước trong khẩu phần của nó, nó nói con gái không cần nhiều nước bằng con trai. Ấy, tôi cũng thường nghĩ như vậy nhưng bạn sẽ rõ điều này hơn khi ở biển. Ngày 9 - 9 Đã thấy đất liền, một ngọn núi cao hiện lên xa xa về hướng đông nam. Ngày 10 – 9 Ngọn núi to hơn, rõ hơn nhưng vẫn còn xa vời vợi. Lần đầu tiên thấy hải âu bởi vì tôi không biết đã bao lâu rồi tôi không thấy loài chim biển này. Ngày 11 – 9

https://thuviensach.vn

Bắt được mấy con cá và nấu bữa tối. Thả neo vào lúc 7 giờ tối, mức nước cao 3 sải ở cái vịnh nằm bên hòn đảo có ngọn núi cao kia. Thằng ngốc Caspian không cho chúng tôi lên bờ vì trời đã tối và nó sợ bị cướp bóc hoặc thú dữ. Tối nay khẩu phần nước được nhiều hơn một chút. Điều đang đợi họ trên hòn đảo này liên quan đến Eustace nhiều hơn bất cứ ai khác, nhưng lại không được kể bằng lời của nó bởi vì sau ngày 11 tháng 9 nó quên ghi nhật kí trong một khoảng thời gian dài. Sáng hôm sau, bầu trời xám, nặng trĩu trên đầu, trời rất oi và những nhà phiêu lưu thấy mình ở trên đất liền đang đi men qua những vách đá và núi đá lởm chởm như trong một cái vịnh của người Nauy. Trước mặt họ, ngay ở phía đầu vịnh có một mảnh đất bằng phẳng mọc đầy loại cây gì trông giống cây tuyết tùng và từ trong đám cây rậm rạp đó một dòng suối ào ào chảy ra. Xa xa hơn là một con dốc gần như thẳng đứng chấm dứt ở cái đỉnh hình răng cưa và xa hơn nữa là màu đen mơ hồ hư ảo của một rặng núi cao ngất chui vào một đám mây xám nhạt, mờ mịt đến nỗi bạn không thấy rõ đỉnh. Ở những quả núi gần hơn nằm dọc hai bên vịnh, thỉnh thoảng có những sọc trắng mà ai cũng biết đó là thác nước mặc dầu với một khoảng cách xa như vậy họ không nhìn thấy một sự chuyển động hay nghe thấy một âm thanh nào. Thật ra cả vùng này hết sức yên tĩnh và nước trong vịnh phẳng lặng như một tấm gương, phản chiếu tất cả mọi chi tiết của dãy núi đá. Quang cảnh này sẽ là tuyệt đẹp trong một bức tranh nhưng lại quá nặng nề, phản cảm trong cuộc đời thực. Chắc chắn đây không phải là một mảnh đất hiếu khách. Mọi người đi vào bờ bằng hai con thuyền, ai nấy thỏa thích uống nước và tha hồ rửa mặt mũi trong dòng nước rồi ngồi xuống ăn sáng và nghỉ ngơi trước khi Caspian cử 4 người quay lại canh gác con tàu và một ngày làm việc bắt đầu. Có biết bao nhiêu việc phải làm. Những chiếc thùng trữ nước phải được đưa lên bờ, sửa lại những cái còn có thể sửa chữa được và tất cả được đổ đầy nước suối; một cây to – cây thông nếu họ có thể hạ xuống được – cần phải đốn ngã để làm một cái cột buồm mới; buồm cũng cần phải được sửa sang nhiều. Một đội săn được hình thành để bắn bất cứ con thú nào có trên đất liền, quần áo cũng cần được giặt sạch sẽ và mạng vá lại; ngoài ra còn vô số vật dụng bị hư hại trên boong cần phải làm lại, sửa sang. Còn về phía con tàu Hướng tới

https://thuviensach.vn

Bình minh – và cho đến lúc này họ mới nhận rõ nó hơn – khó có thể nhận ra đó chính là con tàu thanh lịch mới rời khỏi Narrowhaven hôm nào. Nó chỉ còn là một đống sắt chẳng có màu sắc gì và cũng không còn ra hình thù gì, một vật mà bất cứ ai cũng có thể nhầm với một con tàu đắm. Cả thuyền trưởng và thủy thủ đoàn trong cũng không khá hơn – gầy nhom, mặt mũi hốc hác, xanh mét, đôi mắt đỏ ngầu vì thiếu ngủ và bộ quần áo như đã rách mướp trên người. Trong lúc Eustace nằm dưới một gốc cây, nghe tất cả những kế hoạch mà người ta thảo luận, nó cảm thấy trái tim trĩu nặng trong lồng ngực. Sẽ không có chuyện nghỉ ngơi đâu. Mọi việc xoay ra như thể ngày đầu tiên trên mảnh đất được mong mỏi từ lâu này sẽ là một ngày lao động nhọc nhằn như một ngày làm việc trên biển. Chợt một ý nghĩ tuyệt vời nảy ra trong óc nó. Không có ai để ý đến nó – mọi người đều bàn bạc về con tàu cứ như thể họ khoái những chuyện bốc mùi như thế. Vậy tại sao lại không chuồn đi một chỗ nào đó? Nó sẽ đi sâu vào trong đất liền tìm một nơi mát mẻ thoáng đãng ở trong núi, ngủ một giấc thật dài và không tham gia với bọn người kia cho đến khi ngày làm việc kết thúc. Nó cảm thấy việc làm này sẽ tốt cho nó. Nhưng cần phải cẩn thận để cho cái vịnh và con tàu lúc nào cũng trong tầm nhìn, mới xác định được đường về. Nó không thích bị bỏ lại một mình phía sau ở một nơi như thế này. Ngay lập tức nó phác ra kế hoạch hành động. Nó lặng lẽ đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi và đi len lỏi giữa các thân cây, cẩn thận bước đi với vẻ nhẩn nha và vô mục đích để bất cứ ai trông thấy cũng chỉ nghĩ nó đi tản bộ, vận động chân tay. Nó có ngạc nhiên chút ít khi thấy tiếng trò chuyện nhanh chóng im bặt phía sau, khu rừng bỗng trở nên yên tĩnh, ấm áp va xanh biếc làm sao. Nó bắt đầu bước đi nhanh hơn, tự tin hơn. Chẳng bao lâu nó đã ra khỏi rừng. Mặt đất bắt đầu dốc đứng trước mặt nó. Cỏ khô trơn trượt dưới chân nhưng nó vẫn có thể đi tiếp nếu sử dụng cả hai tay, hai chân. Mặc dầu thở hổn hển và lau mồ hôi trán liên tục nó vẫn ráng sức bước tiếp. Điều này chứng tỏ cuộc sống mới dù không phải là điều nó mong muốn, về một mặt nào đó, vẫn có tác động tốt đối với nó. Eutace bây giờ có điểm khác với Eustace ngày xưa. Eustace Lông Vịt của Harold và Alberta hẳn đã bỏ cuộc sau 10 phút cố sức. Chậm rãi và sau vài lần nghỉ Eustace cũng trèo lên được đến đỉnh. Ở đây nó tưởng

https://thuviensach.vn

có thể nhìn được toàn cảnh vùng trung tâm hòn đảo nhưng mây đã xuống thấp hơn, sà đến gần hơn và một làn sương mù vùng biển cuộn lên, bao vây chung quanh nó. Nó ngồi nghỉ và ngoái đầu nhìn lại. Nơi nó đang ngồi cao đến nỗi cái vịnh nhỏ tí lại về bên dưới và biển lùi xa hàng dặm, nhưng vẫn hiện rõ. Làn sương mù trên núi buông xuống bủa vây quanh nó, dày đặc nhưng không lạnh. Eustace nằm xuống xoay sở tìm một tư thế nằm thật thoải mái. Nhưng nó không thấy vui vẻ gì hoặc nếu có thì cảm giác ấy cũng không kéo dài. Nó bắt đầu – gần như lần đầu tiên trong đời – cảm thấy cô quạnh. Thoạt tiên cảm giác ấy đến một cách khó nhận biết. Tiếp đó là một cảm giác bất an, bồn chồn như khi bạn lo âu về một cái gì đó. Trên độ cao này, không gian tuyệt đối tĩnh mịch, không nghe thấy một tiếng động nhỏ nào. Chợt một ý nghĩ xâm chiếm đầu óc nó: nó đã nằm ở đây hành giờ rồi. Có lẽ những người kia đã đi khỏi đây. Có thể họ để mặc cho nó lang thang tách khỏi cốt bỏ nó lại đây một mình! Nó hốt hoảng nhảy chồm lên và bắt đầu đi xuống núi. Đầu tiên nó cố gắng đi thật nhanh, trượt dài trên cỏ và bị vấp té vài lần. Sau đó nó nghĩ đi như thế này khiến nó đi quá xa về phía bên trái và khi dừng lại ngó dáo dác nó thấy một vách đá dựng đứng bên một sườn núi. Thế là nó lại hì hục leo lên cao, đến cái chỗ mà nó suy đoán là nên trèo xuống và nó lặp lại việc này một lần nữa, lần này thì chếch về phía tay phải. Sau đó mọi việc trở nên ổn thỏa hơn. Nó phải đi rất cẩn trọng bởi vì nó không thể nhìn xa quá một thước và xung quanh vẫn cái không khí nặng như đóng băng ấy. Chẳng có gì vui thú khi phải dò dẫm từng bước một như vậy trong khi trong đầu luôn văng vẳng một tiếng thì thầm dai dẳng: “Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên!” Bởi vì mỗi một giây trôi qua thì cái ý nghĩ bị bỏ lại một mình nơi hoang đảo lại càng trở nên khủng khiếp hơn, mạnh mẽ hơn. Nếu nó hiểu Caspian và anh em nhà Pevensie thì nó sẽ biết chắc là tất nhiên, không bao giờ lại có chuyện như thế. Nhưng nó đã thuyết phục được mình tin rằng hết thảy bọn họ đều là kẻ thù của nó, không hơn không kém. - Cuối cùng… - Eustace thốt lên khi nó tuột xuống một cái dốc có những hòn đá nhỏ lổn nhổn (đá dăm, ấy là người ta gọi như thế) và thấy mình đứng trên một mảnh đất bằng phẳng. – Bây giờ thì ổn rồi, nhưng rừng cây đâu? Cái gì đen đen ở phía trước kia? Cái gì, mình nghĩ là sương

https://thuviensach.vn

mù đã tan mà. Đúng, sương đã tan. Ánh mặt trời mỗi lúc một chói chang hơn làm nó chói mắt. Màn sương được vén lên. Nó đang ở một thung lũng hoàn toàn không quen biết và… chẳng thấy biển đâu cả.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 68

V

ào lúc ấy mọi người đã rửa mặt mũi chân tay bên bờ sông và nhìn chung đã sẵn sàng nạp thêm năng lượng và nghỉ ngơi. Ba thiện xạ cừ nhất trong bọn đã lên những ngọn núi phía bắc vịnh và quay về với những tảng thịt dê được quay vàng trong ngọn lửa cháy rất đượm. Caspian ra lệnh mang một thùng rượu lên bờ, loại rượu mạnh xứ Archenland cần cho tất cả. Công việc được tiến hành rất tốt và đây là một bữa tiệc vui. Chỉ đến lúc xơi đến con dê thứ hai, Edmund mới nhớ ra: - Ô hay, Eustace Lông Vịt đâu rồi? Vào lúc Edmund hỏi câu ấy thì Eustace đang hoảng hốt nhìn quanh vùng đất không quen biết. Đó là một thung lũng nhỏ và sâu, các vách đá bao vây nó dốc đứng đến nỗi nó trông giống như một cái hố hay cái hầm khổng lồ. Dưới chân Eustace cỏ mọc xanh rì mặc dù mặt đất rải rác những tảng đá và ở chỗ này chỗ khác Eustace nhìn thấy những vạt cỏ cháy đen như bạn có thể thấy ở hai bên đường có tàu hỏa chạy qua vào một mùa hè khô hạn. Cách đó khoảng 15 mét có một cái ao nước trong vắt, êm ả. Thoạt nhìn không thấy có bất cứ một sinh vật gì khác trên thảo nguyên, không một con thú, không chim chóc, cả đến một con côn trùng cũng không: Mặt trời bắt đầu đi xuống và những đỉnh núi dữ tợn cùng những vách núi đổ bóng qua vách đá bên thung lũng. Tất nhiên bây giờ Eustace đã nhận ra nó đi nhầm hướng vì làn sương mù quái ác, thế là nó vội quay đầu tìm đường quay về. Nhưng ngay khi kịp nhìn cho rõ nó đã rùng mình sợ hãi. Rõ ràng nhờ một may mắn hi hữu mà nó tìm được con đường duy nhất để đi xuống, bên dưới nó là một mũi đất xanh rì, hẹp và dốc đứng với hai vách đá ở hai bên. Không có một con đường khả dĩ nào khác để quay trở lại. Nhưng nó có thể làm điều đó sau khi đã tận mắt nhìn thấy rõ mối nguy hiểm như thế nào? Đầu nó quay mòng mòng với ý nghĩ ấy. Nó quay lại, thầm nghĩ dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì cũng hãy cứ uống một ngụm nước mát lành trong chiếc ao kia trước đã. Nhưng ngay khi nó quay lại và trước khi bước lên phía trước một

https://thuviensach.vn

bước nó đã nghe có một tiếng động ngay sau lưng. Chỉ là một tiếng động nhỏ – nhưng vang lên rất to trong bầu không khí tuyệt đối im lặng – làm thằng bé sợ đến chết và nó như bị đông cứng lại trong vòng một giây. Cách nó không xa, dưới chân một vách núi bên trái có một cái hố nông choẻn và tối om – có lẽ là lối vào một cái hang. Từ cửa hang hai cột khói mỏng bốc lên. Những hòn đá lỏng chỏng phía dưới cái hố tối om đó hình như đang chuyển động (gây ra tiếng động vang – đến tận chỗ Eustace) cứ như thể có một cái gì đó đang bò trong bóng tối phía sau mấy tảng đá. Một cái gì đó đang bò. Còn tệ hại hơn nữa, một cái gì đó đang bò ra ngoài. Nếu là Edmund hoặc Lucy… hoặc chính bạn, hẳn bạn đã nhận ra "cái gì" đó ngay, nhưng Eustace chưa bao giờ đọc đúng cuốn sách phải đọc nên không biết. Cái vật đang bò ra khỏi hang ấy là cái gì mà Eustace không bao giờ tưởng tượng ra nổi – một cái mõm dài màu chì, đôi mắt đỏ sọc buồn tẻ, thân hình dài mềm dẻo, không có lông vũ hoặc lông tơ. Nó bò ngoằn ngoèo trên mặt đất, những chiếc chân mà khuỷu chân còn nhô cao hơn lưng con vật trông giống chân nhện, những cái móng guốc trông đến khiếp, đôi cánh như cánh dơi và cái đuôi gây nên những tiếng va đập trên những tảng đá. Hai cột khói bốc lên từ hai lỗ mũi của con vật. Bản thân thằng bé chưa hề nói đến hai từ Con Rồng mà nếu giả sử nó có nói đi chăng nữa thì điều đó cũng không làm cho sự việc trở nên bớt dễ sợ hơn. Nhưng nếu như nó có biết một cái gì đó về loài rồng thì nó cũng sẽ không khỏi ngạc nhiên trước hành động của con rồng này. Rồng không vươn mình dậy cũng không vỗ đôi cánh, cũng chẳng khạc ra lửa từ cái mõm từ nó. Khói từ lỗ mũi nó bay ra cũng giống như khói bốc ra từ một ngọn lửa đã gần tàn. Con vật dường như không nhận ra sự có mặt của Eustace. Nó đủng đỉnh trường đến gần cái ao – chậm rãi và chốc chốc lại dừng lại. Cả trong lúc sợ cứng cả người, Eustace cũng nhận ra đó là một con vật già nua, buồn bã. Nó tự hỏi không biết mình có đủ gan để bò lên vách núi không, nhưng con vật có thể thám thính xung quanh nếu Eustace gây ra bất cứ tiếng động nào. Nó có thể trở nên nhanh nhẹn hơn. Có thể nó chỉ giả bộ mà thôi. Và liệu có ích gì khi cố trốn chạy bằng cách leo lên vách núi để thoát khỏi một con vật biết bay? Con vật đã bò đến bờ hồ thò cái cổ đóng vẩy từng lớp nom rất kinh khủng qua lớp sỏi trên bờ để

https://thuviensach.vn

uống nước. Nhưng trước khi nó có thể uống nước, một tiếng kêu khủng khiếp hoặc tiếng rên khô khốc thoát ra từ trong họng nó và sau một vài cái vặn mình hoặc giãy giụa, con vật lăn sang một bên và nằm im phăng phắc với một cái móng giơ lên trời. Một dòng máu đen bầm phọt từ cái miệng ngoác ra của nó. Khói từ lỗ mũi nó biến thành màu đen, tụ lại một lúc rồi bay tản đi. Không còn gì thoát ra nữa. Eustace không dám nhúc nhích một hồi lâu. Có lẽ đây là một trò lường gạt của con ác thú, cái cách nhử các du khách đến với cái chết của họ. Nhưng không thể đợi mãi, Eustace bước lên một bước đến gần, thêm hai bước nữa và dừng lại. Con rồng vẫn nằm bất động và Eustace nhận thấy ngọn lửa đỏ cũng phụt tắt khỏi đôi mắt nó. Cuối cùng thằng nhỏ bước đến gần con vật. Bây giờ thì nó chắc là con rồng đã chết. Với một cái rùng mình nó chạm tay vào con vật, chẳng có chuyện gì xảy ra. Sự giải thoát quá lớn đến nỗi Eustace gần như bật ra một tràng cười hô hố. Nó bắt đầu có cảm giác như thể nó đã chiến đấu và giết chết con rồng thay cho việc chỉ thuần túy đứng đực ra nhìn nó chết. Nó không ngạc nhiên khi nghe có tiếng sấm. Gần như ngay sau đó mặt trời biến mất và trước khi nó uống nước xong thì những giọt mưa nằng nặng đã lộp bộp rơi xuống. Thời tiết ở hòn đảo này không dễ chịu chút nào. Trong vòng chưa đầy một phút toàn thân Eustace đã ướt đẫm và nó gần như phải nhắm mắt lại trước một trận mưa dữ dội chưa từng có ai chứng kiến ở châu Âu, khiến cho việc trèo lên vách núi thoát ra khỏi cái thung lũng này không thể nào thực hiện nổi. Nó chạy bổ đến chỗ trú ẩn duy nhất – cái hang rồng. Vào đến nơi nó nằm xuống cố lấy lại nhịp thở. Hầu hết chúng ta đều biết có thể tìm thấy được cái gì trong hang ổ của rồng, nhưng như tôi đã nói đã nói trước đó, Eustace chỉ đọc những cuốn sách không thích hợp với tuổi nó. Những cuốn sách ấy có khối chuyện để nói về xuất nhập khẩu, về chính phủ và nền tài chính kiệt quệ mà chả có một câu nào nói về loài rồng. Đó là lí do tại sao nó cảm thấy bối rối về nền cái hang mà nó đang nằm lên. Trên nền hang có rải một thứ quá nhọn để có thể là đá, quá rắn để có thể là gai, ngoài ra còn có rất nhiều vật tròn tròn, dẹt dẹt và tất cả đều kêu lạo xạo mỗi khi nó cử động. Ngoài cửa hang cũng còn đủ ánh sáng để xem xem đó là cái gì. Tất nhiên lúc ấy Eustace mới phát hiện ra cái điều mà bất cứ ai trong chúng ta

https://thuviensach.vn

cũng đoán ra ngay từ đầu – đó là kho châu báu. Có rất nhiều vương miện (đó là những vật nhọn), đồng tiền vàng, nhẫn, vòng đeo tay, vàng thỏi, ly chén, đĩa bằng ngọc quý. Eustace (không giống như đại đa số những thằng con trai khác) chưa bao giờ dám mơ đến nhiều đồ quý đến như thế, nhưng nó thấy ngay lợi ích của những vật này khi sử dụng trong thế giới mà nó đã trượt vào một cách ngoài dự tính qua bức tranh treo trong phòng ngủ của Lucy – ngay trong nhà nó. - Ở đây người ta không đánh thuế, - nó nói thành tiếng, - và mình cũng không phải nộp của báu cho chính phủ. Với những thứ này mình có thể có một quãng thời gian dễ chịu đây – có lẽ ở Calormen, nơi này xem ra có vẻ ít giả tạo nhất trong cái xứ quái quỷ này. Không biết mình có thể mang được bao nhiêu nhỉ? Cái lắc đeo tay này – những thứ cẩn trên lắc chắc chắn là kim cương – mình sẽ đeo vào cổ tay. Hơi rộng một chút nhưng không quá rộng nếu mình đeo lên trên khuỷu tay. Sau đó mình sẽ cho kim cương vào đầy các túi quần – còn dễ hơn là với vàng. Không biết bao giờ thì cơn mưa chết tiệt này chấm dứt đây? Nó bước đến một chỗ êm ái nhất trong hang, nơi chủ yếu chứa vàng thỏi và ngồi xuống đợi. Một cơn chấn động tinh thần, kể cả khi nó đã qua đi, nhất là nỗi sợ hãi kéo theo sau một cuộc đi bộ trên núi bao giờ cũng làm cho bạn mệt lả đi. Eustace ngủ ngay lập tức. Trong lúc nó ngủ và ngáy o o thì những người khác ăn xong và đặc biệt lo lắng cho nó. Họ gào lên gọi tên nó: “Eustace ơi! Eustace ơi!” cho đến khi khản cả tiếng. Caspian còn thổi cả tù và. - Nó không ở quanh đây đâu, nếu có thì nó đã nghe thấy rồi. – Lucy nói, mặt tái mét đi vì lo lắng. - Cái thằng chết tiệt này! – Edmund rủa. – Không biết nó làm cái trò quái quỷ gì mà lại trốn đi như thế? - Nhưng chúng ta phải làm cái gì đó. – Lucy nói. – Nó có thể bị lạc hoặc rơi xuống hố, hoặc bị một tộc người man rợ bắt cóc. - Hoặc bị thú dữ giết chết. – Drinian bổ sung thêm. - Nếu đúng thế thì chúng ta thoát được một của nợ rồi còn gì, tôi dám nói thế đấy. – Rhince lẩm bẩm. - Ông Rhince, - Reepicheep lên tiếng, - ông đừng bao giờ nói một điều không giống mình như thế. Con người ấy không phải là bạn tôi nhưng lại là thân thích của nữ hoàng và như vậy, cậu ta là một trong những người thân của chúng ta, bổn phận của chúng ta là phải tìm cho ra cậu ta và trả thù cho cậu ấy nếu chẳng may cậu ta bị chết. - Tất nhiên chúng

https://thuviensach.vn

ta phải đi tìm nó (nếu có thể). – Caspian nói giọng mệt mỏi. – Thật là phiền phức hết sức. Điều đó có nghĩa là phải thành lập đội tìm kiếm và những khó khăn vô tận. Chán mớ đời cái anh bạn Eustace này. Trong khi đó thì Eustace chỉ làm mỗi một việc là ngủ khì khì và chỉ một cơn nhói đau nơi cánh tay mới đánh thức nó dậy được. Ánh trăng trắng ngần soi vào nơi cửa hang và cái giường châu báu xem ra mỗi lúc một êm ái hơn, thực ra thì nó khó có thể cảm thấy điều gì. Nó ngạc nhiên về cái nhói đau ở tay, nhưng dần dần nó nhớ đến cái lắc đeo tay mà nó đã kéo qua khuỷu tay và lúc này đang khít chặt một cách kì lạ. Chắc là cánh tay nó phồng lên trong lúc ngủ (đó là cánh tay trái). Nó quờ tay phải sang để sửa lại cái vòng ở tay trái nhưng đã dừng lại trước khi di chuyển được một phần, hai môi nó cắn chặt lại trong cơn hoảng loạn. Bởi vì ngay trước mặt nó, chếch sang phải một chút, nơi ánh trăng đổ xuống rõ mồn một trên nền hang nó trông thấy một hình thù quái gở đang chuyển động. Nó biết cái hình thù này, đó là một cái móng rồng. Cái móng chuyển động khi Eustace cố cử động bàn tay và cũng dừng lại khi thằng bé ngồi bất động. “Trời đất ơi, mình đúng là một thằng xuẩn, - Nó chợt nghĩ. – Tất nhiên con quái vật kia sống có đôi và vợ nó hoặc chồng nó đang nằm ngay bên cạnh mình” Trong vòng vài phút nó không dám cử động dù chỉ là một thớ thịt. Nó nhìn thấy hai cột khói mỏng bốc lên ngay trước mắt, những cuộn khói đen bay ra từ mũi con rồng kia, trước khi nó chết. Phát hiện này khiến thằng bé phải nín thở. Hai làn khói biến mất. Khi nó không thể nín thở lâu hơn được nữa, nó thở ra một cách lén lút và ngay lập tức hai làn khói mỏng lại bốc lên. Dù vậy, Eustace không biết phải hiểu như thế nào nữa. Nó đi đến quyết định cần phải hết sức cẩn thận di chuyển sang mé tay trái và cố bò ra khỏi hang. Có lẽ con vật đang ngủ – dù sao thì đây cũng là một cơ hội duy nhất. Nhưng tất nhiên trước khi xê dịch sang bên trái nó đưa mắt nhìn về phía ấy. Ôi kinh khủng quá! Có một cái móng vuốt rồng ở đây nữa. Không ai nỡ quở trách Eustace nếu vào lúc ấy nó trào nước mắt. Nó ngạc nhiên trước kích thước những giọt nước mắt của nó khi những giọt lệ đó lóe sáng trong đống châu báu trước mặt. Cả đống châu báu đó cũng có vẻ như nóng một cách kì lạ, nó phát hiện hơi nước bốc lên từ đấy. Nhưng khóc lóc thì được tích sự gì kia chứ. Nó phải cố tránh không

https://thuviensach.vn

đụng vào hai con rồng để ra khỏi hang. Nó bắt đầu giơ tay phải lên, chân trước và móng vuốt của con rồng cũng giơ lên với một động tác giống y hệt. Thế là nó nghĩ hãy thử đưa tay trái lên xem sao. Chân con rồng ở phía này cũng chuyển động giống y hệt như thế. Hai con rồng ở hai bên nhại lại bất cứ cái gì mà thằng bé làm. Thần kinh nó căng ra, nó chỉ còn biết lồng lên bỏ chạy. Vang lên những tiếng loảng xoảng, cọt kẹt, lanh canh khi Eustace lao ra khỏi hang làm cho nó nghĩ là cả hai con rồng đều đi theo nó. Eustace không dám nhìn lại. Nó chạy ra hồ nước. Cái hình thù xoắn lại của con rồng chết nằm phơi dưới ánh trăng đủ kinh dị để làm bất cứ ai cũng sợ mất mật, nhưng bây giờ thằng bé khó lòng nhận ra điều đó. Nó chỉ có một ý nghĩ là lao đầu xuống nước. Nhưng đúng lúc nó lao xuống bờ hồ thì có hai việc xảy ra. Đầu tiên – điều xảy ra như một tiếng sấm giữa trời quang – nó nhận ra mình đã chạy bằng bốn chi – trời ơi, thế quái nào mà nó lại chạy như một con thú. Điều thứ hai, khi nó cúi xuống mặt nước, nó thoáng nghĩ là còn có một con rồng khác đang nhìn nó từ dưới đáy hồ. Nhưng rồi nó nhận ra sự thực. Bóng con rồng dưới nước chính là hình ảnh phản chiếu của nó. Không có gì phải nghi ngờ nữa. Con rồng chuyển động khi nó có một cử động nào đó, nó ngoác miệng ra rồi lại ngậm vào khi Eustace làm động tác tương tự. Nó đã biến thành rồng trong lúc ngủ. Nằm ngủ trong đống kho tàng của rồng với những ý nghĩ tham lam độc địa trong tim, nó đã biến mình thành một con rồng. Điều này đã giải thích được tất cả. Không hề có hai con rồng nào trong hang như nó nghĩ. Cái móng bên phải và bên trái là của chính nó. Còn cái nhói đau ở cánh tay trái (hoặc là cái trước đã từng là tay trái) thì bây giờ nó đã thấy rõ bằng cách liếc nhìn bằng con mắt bên trái. Cái vòng tay vừa vặn với cánh tay của một cậu bé bây giờ trở nên quá nhỏ bé với cái chi trước dày chình chịch và to bè bè của một con rồng. Cái vòng lằn sâu vào bắp thịt và ở hai bên cái vòng bắp thịt sưng phồng lên, đau nhức. Nó cúi xuống cắn cái vòng bằng những chiếc răng rồng, nhưng vô hiệu không sao cắn đứt được. Mặc dù đau đớn nhưng cảm xúc đầu tiên của nó là một sự nhẹ nhõm. Bây giờ nó không còn phải sợ bất cứ một thứ gì nữa. Bản thân nó đã là một cái gì đó hết sức kinh hoàng rồi, chẳng có một thứ gì trên đời ngoài một hiệp sĩ (mà cũng không phải tất cả cái bọn hiệp sĩ

https://thuviensach.vn

ấy) dám chiến đấu với nó. Bây giờ thì nó sẽ thắng được cả Caspian và Edmund… Nhưng cùng với ý nghĩ đắc thắng ấy nó hiểu ra rằng nó không muốn điều này chút nào. Nó chỉ muốn trở về giữa giống người; có thể nói chuyện, cười đùa và chia sẻ tất cả với họ. Thế mà bây giờ nó biến thành quái vật, bị cắt ra khỏi toàn bộ loài người. Cảm giác cô đơn kinh khủng xâm chiếm lòng nó và nó bắt đầu ngộ ra rằng những người kia không nhất thiết và hoàn toàn không phải là kẻ thù của nó. Nó tự hỏi không biết bản thân nó có phải là một thiếu niên dễ mến như nó bao giờ cũng tự cho mình là như vậy không. Nó nhớ giọng nói của mọi người. Nó sẽ sung sướng nghe được ngôn ngữ của con người dù cái lời ấy là của Reepicheep đi chăng nữa. Nghĩ đến đây, con rồng tội nghiệp – trước đã từng là Eustace – lòng đau buồn khôn xiết đã rống lên khóc nức nở. Một con rồng hùng mạnh với hàng lệ chứa chan ở trong một thung lũng hoang vắng dưới ánh trăng suông là một cảnh tượng khó lòng hình dung nổi, phải không các bạn của tôi? Cuối cùng nó quyết định sẽ tìm đường quay lại bờ biển. Nó đã hiểu được rằng Caspian sẽ không bao giờ nhổ neo, bỏ nó ở đây một mình. Nó tin chắc bằng cách này hay cách khác nó sẽ có khả năng làm cho mọi người hiểu nó là ai. Nó uống một hơi nước thật dài và rồi (tôi biết điều này nghe rất kinh khủng nhưng mà sẽ không quá kinh tởm nếu bạn suy nghĩ thấu đáo) nó ăn gần hết xác con rồng. Nó đã ăn được một nửa con rồng trước khi nhận ra là mình đang làm gì, bởi vì như bạn thấy mặc dù đầu óc nó vẫn là đầu óc của Eustace nhưng khả năng ăn uống và tiêu hóa lại là của một con rồng thật sự. Không có một cái gì làm cho con rồng thích hơn là xương thịt của chính đồng loại. Đó là lí do tại sao bạn khó tìm thấy có hơn một con rồng trên cùng một lãnh thổ. Ăn xong nó quay ra tìm cách ra khỏi thung lũng. Nó bắt đầu với những cú nhảy và ngay từ bước nhảy đầu tiên nó nhận ra mình có thể bay được. Nó đã quên béng mất đôi cánh và điều này gây cho nó một bất ngờ lớn – sự ngạc nhiên thú vị đầu tiên mà nó có được trong một thời gian dài. Nó bay bổng lên không trung, nhìn thấy vô số ngọn núi trải ra dưới thân hình nó trong ánh trăng. Nó có thể trông thấy cái vịnh như một bàn tay bạc, con tàu Hướng tới Bình minh dập dềnh trên sóng đang thả neo ở đấy, ngọn lửa trại nhấp nháy trong rừng cây gần bãi biển. Từ trên độ cao

https://thuviensach.vn

ấy nó đáp xuống chỉ với một động tác trượt. Lucy ngủ gà ngủ gật trong lúc nó ngồi đợi đội tìm kiếm quay lại với tin tức tốt lành về Eustace. Caspian dẫn đầu đoàn người, họ trở về rất muộn và mệt mỏi. Tin tức của họ thật đáng buồn, chẳng hề có dấu vết của Eustace nhưng họ bắt gặp xác một con rồng đã chết trong một lũng sâu. Họ cố làm cho mọi việc trở nên lạc quan hơn, mọi người trấn an nhau rằng không có đến hai con rồng ở đây, rằng con rồng này chết vào lúc 3 giờ chiều (đó là lúc họ tìm thấy cái xác) và như vậy khó có khả năng nó đã giết người một vài giờ trước đó. - Trừ phi con rồng đã ăn thịt thằng lỏi và làm nó chết, cái thằng đó có thể đầu độc bất cứ cái gì. – Rhince nói, nhưng anh ta chỉ lẩm nhẩm trong miệng và không ai nghe thấy gì cả. Nhưng khuya hôm đó Lucy từ từ tỉnh giấc, nó thấy mọi người đang túm tụm lại với nhau thì thì thầm thầm điều gì đó. - Có chuyện gì vậy? – Lucy thầm hỏi và để tai nghe ngóng. - Tất cả chúng ta phải chứng tỏ lòng dũng cảm cao độ. – Caspian nói. – Một con rồng vừa bay qua những ngọn cây kia và hạ cánh xuống bãi biển. Phải, tôi sợ là nó ở giữa ta và con tàu. Tên bắn không có tác dụng gì đối với lũ rồng! Mà bọn chúng cũng không sợ lửa. - Nếu bệ hạ ra đi… - Reepicheep bắt đầu. - Không được, Reepicheep, - vua nói giọng cứng rắn, - các bạn không thể chiến đấu một mình với nó. Nếu mọi người không hứa sẽ tuyệt đối nghe lời tôi trong chuyện này, tôi sẽ trói tất cả mọi người lại. Chúng ta hãy quan sát cho kĩ lưỡng đã. Ngay khi trời sáng hãy đi xuống bãi biển tấn công nó. Tôi sẽ dẫn đầu. Vua Edmund đi bên phải còn thuyền trưởng thì đi bên trái. Sẽ không có một sự dàn xếp nào khác. Trời sẽ sáng trong vòng một hoặc hai tiếng nữa. Một tiếng nữa chúng ta sẽ ăn bữa lót dạ, không có rượu nhé. Hãy để cho mọi việc được thực hiện trong yên lặng. - Rồng có thể sẽ bay đi. – Lucy chợt lên tiếng. - Thế thì còn tệ hại hơn, - Edmund nói, - bởi vì chúng ta không biết nó đi đâu. Nếu như có một con ong bò vẽ ở đây thì tôi muốn có thể nhìn thấy nó. Những gì còn lại trong đêm đó thật là hãi hùng và khi đồ ăn được dọn lên nhiều người cảm thấy khó mà nuốt trôi được mặc dù họ hiểu rõ là mình cần phải ăn. Những giờ dài vô tận rồi cũng trôi qua, bóng tối mỏng dần, tiếng chim hót ríu ran đó đây, không gian trở nên lạnh hơn, ẩm ướt hơn đêm qua và Caspian nói: - Bây giờ thì sẵn sàng hỡi các bạn của

https://thuviensach.vn

tôi! Cả bọn đứng dậy, gươm giáo sẵn sàng, họ tập hợp thành một đội quân dũng mãnh, Lucy đi giữa, Reepicheep ngồi trên vai nó. Như thế này còn dễ chịu hơn là ngồi đấy mà đợi rồng đi đến và mọi người đều cảm thấy yêu quý người khác hơn những lúc bình thường. Một phút sau họ bắt đầu hành quân. Khi trời hửng lên một chút họ đi ra đến bìa rừng. Nằm trên bãi cát, giống như một con thằn lằn khổng lồ hoặc một con cá sấu mềm dẻo hoặc là một con rắn có chân – to hơn, dữ tợn và đầy bướu – chính là con rồng. Khi nhìn thấy đoàn người, thay vì lao lên khạc ra lửa và xì khói, con rồng lại lùi lại – bạn có thể nói là nó đi lặc lè – quay về vũng nước ngoài vịnh. - Nó lắc đầu như thế là nghĩa làm sao? – Edmund hỏi. - Bây giờ nó lại gật gật đầu. – Caspian nói. - Có một cái gì đó ứa ra từ đôi mắt nó. – Drinian nói. - Mọi người không thấy sao, nó khóc đấy. – Lucy nói. – Đây là những giọt nước mắt. - Tôi không tin điều đó đâu, thưa quý cô. – Drinian nói. – Nước mắt cá sấu thôi, đừng lơi là cảnh giác. - Nó lắc đầu khi anh nói thế. – Edmund nhận xét. – Kìa, trông như thể nó muốn nói không. Nhìn coi, nó lại làm như thế lần nữa. - Anh nghĩ là nó hiểu điều chúng ta nói? – Lucy hỏi. Con rồng gật đầu thật mạnh. Reepicheep nhảy khỏi vai Lucy bước lên phía trước, hỏi bằng giọng lanh lảnh: - Rồng ơi, bác cũng hiểu được tiếng người à? Rồng gật đầu. - Thế bác có nói được không? Rồng lắc đầu. - Nếu vậy, - Reepicheep kết luận, - bọn tôi sẽ không mất thời gian hỏi han công việc của bác. Nếu bác thề sẽ thân thiện với chúng tôi thì hãy giơ chân trước bên tay trái lên cao hơn đầu. Con rồng làm theo nhưng rất lóng ngóng, chân nó đau nhức và sưng phồng lên vì cái vòng vàng. - Nhìn coi, có cái gì không ổn ở chân nó, - Lucy nói, - con vật đáng thương, có lẽ nó khóc vì cái vòng kia. Có thể nó đến để chúng ta chữa chạy cho nó như con sư tử ở Androcles. - Hãy thận trọng, Lucy. – Caspian nói – Nó là một con rồng thông minh, nhưng nó có thể nói dối đấy. Nhưng Lucy đã chạy lên phía trước, có bác Reepicheep ráng sức chạy theo như đôi chân ngắn củn của loài chuột có thể mang bác đi, tất nhiên hai cậu bé cùng Drinian cũng đi theo. - Hãy cho tôi xem cái chân đau, - Lucy nói, - có thể tôi chữa được chăng? Con rồng – trước từng là Eustace – vội chìa ra cái chân đau với một vẻ nhẹ nhõm bởi vì nó vẫn nhớ lọ thuốc của Lucy chữa cho nó khỏi bị bệnh say sóng như thế

https://thuviensach.vn

nào trước khi nó biến thành rồng. Nhưng rồi nó lại thất vọng ngay. Thuốc tiên có thể làm xẹp vết phồng và giảm đau nhưng không thể tháo cái vòng ra. Mọi người xúm lại xem Lucy chữa trị, thình lình Caspian kêu lên: - Nhìn này! Và cậu nhìn chằm chằm vào cái vòng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 69

Nhìn cái gì? – Edmund hỏi. - Nhìn vào cái vật bằng vàng kia kìa. – Caspian nói. - Một cái búa nhỏ với một viên kim cương gắn trên một ngôi sao. – Drinian nói. – Tại sao thế nhỉ, hình như tôi đã từng thấy. Đó là dấu hiệu của một nhà quý tộc người Narnia. Đó là chiếc vòng đeo tay của ngài Octesian. - Đồ súc sinh. – Reepicheep hỏi con rồng. – có phải mày đã ăn thịt ông này không? Rồng lắc đầu quầy quậy. - Hoặc là có thể đây chính là ngài Octesian đã bị phù phép và hóa thành rồng. – Lucy giả định. - Có thể là không phải cả hai khả năng đó. – Edmund lí luận. – Tất cả các con rồng đều thích sưu tập châu báu. Nhưng tôi nghĩ rất có khả năng là Octesian không đi xa hơn hòn đảo này. - Rồng có phải là Octesian không? – Lucy hỏi rồng, rồi khi thấy rồng lắc đầu buồn bã, nó hỏi tiếp, - Thế rồng có phải là một người bị hóa phép không? Rồng gật đầu quả quyết. Im lặng một lúc, rồi một người hỏi – sau này người ta bàn cãi mãi không biết cái người hỏi câu hỏi ấy là Lucy hay là Edmund. - Rồng… rồng… không phải là Eustace đấy chứ? Eustace gật cái đầu rồng gớm ghiếc của nó thật mạnh, đập đuôi xuống nước và ai nấy đều lùi ra xa vì những giọt nước mắt to tướng của rồng. Nhiều thủy thủ còn thốt lên những tiếng mà tôi chẳng dám viết ra. Lucy cố hết sức an ủi nó thậm chí còn thu hết can đảm để hôn lên cái mặt rồng đầy vẩy và gần như ai cũng thốt lên: - Xui xẻo quá! Nhiều người an ủi Eustace rằng nó sẽ trở lại hình người. Tất nhiên tất cả đều nóng lòng muốn nghe câu chuyện của nó nhưng nó không thể mở miệng ra nói được. Có hơn một lần trong những ngày tiếp theo đó nó cố gắng viết lên cát cho họ. Nhưng điều đó không bao giờ thành công. Bởi lẽ, thứ nhất, Eustace (chưa bao giờ đọc những cuốn đáng đọc) không biết phải bắt đầu câu chuyện như thế nào. Thứ hai, cơ bắp và hệ thần kinh ở chân một con rồng chưa bao giờ học viết và không được cấu tạo cho hoạt động viết chữ. Kết quả là nó không bao giờ viết xong trước khi nước triều dâng lên rửa sạch những điều đã viết ra, chỉ

https://thuviensach.vn

chừa lại một vài chữ mà nó nguệch ngoạc viết ra hoặc tình cờ quất đuôi lên. Kết quả là chỉ có một vài chữ vô nghĩa như sau: TÔI… UỐN… NG… ỐNG… TÔI KHÔNG NÓI ỔNG HOANG… NÓ CHUYỆN… MƯA… DẬY.. TAY… ƠI… Tuy vậy, mọi người đều thấy tính cách của Eustace trở nên dễ chịu hơn kể từ ngày nó biến thành rồng. Nó nóng lòng muốn giúp đỡ người khác. Nó bay ngang qua đảo, thấy ở đây toàn núi và cư dân ở đây chỉ là dê núi và heo rừng. Nó mang về tàu nhiều xác thú rừng để làm lương ăn. Nó cũng là một kẻ giết thú vật nhưng không làm cho con mồi đau đớn bởi vì nó giết chết con mồi chỉ bằng một cú quật đuôi và con mồi không hề hay biết (hãy cứ giả thuyết là như vậy) là nó đã bị hóa kiếp. Tất nhiên nó ăn thịt con mồi cho có sức và phù hợp với sự đòi hỏi của một cơ thể rồng, nhưng bao giờ cũng lén lút bởi vì bây giờ nó thích ăn thịt sống nhưng lại không thể chịu đựng được cảnh để cho người khác nhìn thấy nó ăn một cách man rợ như vậy. Một hôm nó bay về căn cứ, lừ đừ mệt mỏi nhưng với một chiến thắng lớn, nó đã đánh trốc tận rễ một cây thông cực lớn ở một thung lũng xa để mang về dùng làm cột buồm. Vào buổi tối khi trời trở nên rét căm căm, như thỉnh thoảng vẫn có những hôm như vậy sau những trận mưa tầm tã, nó là nguồn an ủi cho mọi người, bởi vì cả đoàn chỉ có thể xúm lại dựa lưng vào cái thân hình ấm nóng của nó và chẳng mấy chốc họ thấy người khô ráo, ấm áp hẳn lên. Chỉ một hơi thở mạnh mẽ của nó cũng làm cháy lên một đống củi ẩm ướt nhất. Thỉnh thoảng nó lại cõng một vài người trên lưng bay vòng vòng để họ có thể nhìn thấy, từ từ trôi qua bên dưới họ là những triền đồi xanh, những vách đá cao ngất, những thung lũng xanh ngắt nhỏ như cái ống và xa tít bên ngoài biển khơi về phía đông là một điểm xanh đậm hơn trên chân trời xanh màu lá mạ và rất có thể đó là đất liền. Chính niềm vui (thật là mới lạ đối với nó) được mọi người yêu mến và hơn nữa được yêu thương người khác là cái gì đã khiến Eustace không tuyệt vọng. Bởi vì là một con rồng là một cái gì rất đáng sợ. Nó thường rùng mình mỗi khi bắt gặp hình ảnh phản chiếu của chính mình khi nó bay qua một cái hồ trên núi. Nó ghét đôi cánh dơi, lớp vảy hình răng cưa trên lưng, những cái chân có móng guốc dữ tợn, dày trùng trục. Gần như nó rất sợ hãi khi chỉ có một mình, tuy vậy lại thấy xấu hổ khi có mặt bên những người khác. Vào những

https://thuviensach.vn

buổi tối khi nó không được cần đến như một chai nước nóng để chườm nó sẽ lẳng lẳng trườn ra khỏi trại, nằm cuộn tròn như một con rắn giữa khóm cây rừng và vịnh. Trong những trường hợp như vậy, trước sự kinh ngạc của nó, Reepicheep lại là nguồn an ủi nó thường xuyên nhất. Bác chuột quý tộc sẽ lặng lẽ chuồn khỏi đám đông cười nói vui vẻ, đến ngồi cạnh đầu rồng, cẩn thận không ngồi theo chiều gió để tránh những làn khói bốc ra từ mũi rồng. Ngồi ở đấy bác ta sẽ giải thích và lí luận rằng điều đã xảy ra cho Eustace là một minh họa rất thuyết phục cho sự xoay vần của bánh xe số phận. Rằng nếu Eustace có dịp ghé chơi thăm nhà bác ở Narnia (thật ra đó là một cái hang chứ không phải một ngôi nhà nên chỉ cái đầu rồng chứ đừng nói đến cả thân rồng cũng khó có thể chui lọt vào đấy) bác ta sẽ chỉ cho cậu bé thấy hơn một trăm bằng chứng về các vị hoàng đế, vua chúa, công tước, hiệp sĩ, thi sĩ, tình nhân, chiêm tinh gia, triết gia, pháp sư… những người đã rơi từ đỉnh cao chót vót của tiền tài danh vọng xuống những hoàn cảnh bi đát cùng cực nhất, nhưng nhiều người trong số họ đã phấn đấu vượt lên mọi trở ngại để vươn lên và sống một cuộc đời vui vẻ mãi mãi. Có lẽ điều này không có sức an ủi cho lắm vào lúc này nhưng nó đầy thiện chí và Eustace sẽ không bao giờ quên được. Tất nhiên cái điều treo lơ lửng trên đầu mọi người như một đám mây là vấn đề phải làm gì với con rồng một khi họ sẵn sàng nhổ neo. Họ đã tránh không đề cập đến vấn đề này khi có mặt nó ở đấy nhưng nó không thể không nghe thấy những câu như thế này: “Không biết nó có nằm vừa một bên boong tàu không? Chúng ta sẽ phải chất đá lên phần kia cho cân bằng”. Hoặc: “ Nó có thể đi theo bằng cách bay trên trời không?” Càng ngày Eustace càng hiểu ra rằng kể từ ngày đầu tiên đặt chân lên tàu nó đã là một mối phiền toái thực sự đối với mọi người và cho đến bây giờ nó vẫn còn là một mối họa lớn. Điều này gặm nhấm đầu óc nó cũng như cái vòng kim cương cứa vào da thịt nó. Eustace biết rằng dùng hàm răng vĩ đại cắn cái vòng chỉ làm cho mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn nhưng đôi khi nó không thể không cắn cái vòng, nhất là vào những đêm oi bức. Khoảng 6 ngày sau khi họ đổ bộ lên Đảo Rồng, Eustace tỉnh cờ tỉnh giấc vào một buổi sáng tinh mơ nọ. Nền trời hửng lên một màu xám nhạt nên bạn chỉ có thể nhìn thấy những gốc cây quanh bạn chứ không nhìn thấy gì

https://thuviensach.vn

khác. Vào lúc đã hoàn toàn tỉnh giấc Edmund nghĩ cậu nghe thấy có cái gì đó chuyển động vì thế cậu chống một khuỷu tay, nhỏm người dậy nghe ngóng xung quanh: và kia cậu nghĩ mình trông thấy một bóng đen đang di chuyển về phía bìa rừng mọc lan ra tận bờ biển. Trong đầu cậu nảy ra ngay một ý nghĩ: “Ai thế nhỉ? Chúng ta đã biết chắc là không có một thổ dân nào trên đảo cơ mà.” Sau đó cạu nghĩ có thể là Caspian, dáng người cũng tầm tầm như thế, nhưng mà Caspian đang ngủ cạnh cậu và có thể thấy rõ là cậu ta đang nằm ngay đơ như khúc gỗ. Edmund kiểm tra lại gươm xem có đúng vị trí chưa rồi đứng dạy lên đi theo cái bóng nọ. Cậu nhẹ nhàng đi ra bìa rừng và cái bóng đen vẫn còn đó. Bây giờ thì cậu thấy là cái bóng quá nhỏ so với Caspian và quá thô so với Lucy. Cái bóng không bỏ chạy. Edmund rút kiếm ra và đang định đối phó với người lạ thì cái bóng đã nói bằng một giọng thầm thì: - Là anh à Edmund? - Phải! Cậu là ai? - Không biết em à? Em là Eustace đây? - Lạy chúa tôi, - Edmund thốt lên, - ra thế đấy. Cậu em họ thân yêu… - Suỵt! – Eustace nói, hơi lảo đảo như thể nó sắp té ngã. - Chào cậu em! – Edmund nói, đỡ Eustace dậy. – Có chuyện gì vậy? Em bị ốm à? Eustace im lặng một lúc khiến Edmund nghĩ là nó sắp ngất xỉu đến nơi, nhưng cuối cùng Eustace cũng nói: - Điều này thật quá kì lạ. Anh không biết đâu… nhưng bây giờ thì ổn rồi. Chúng ta có thể đi đến chỗ nào đó nói chuyện không? Em còn muốn… chưa muốn gặp ai khác. - Được, ở bất cứ nơi nào em muốn. – Edmund đồng ý. – Chúng ta có thể lại chỗ mấy tảng đá đằng kia. Anh muốn nói anh rất vui sướng khi gặp em – lại là em như xưa. Chắc là em đã trải qua một khoảng thời gian khủng khiếp nhất. Họ đi ra chỗ mấy tảng đá chồng lên nhau, ngồi xuống, nhìn ra vịnh trong lúc da trời mỗi lúc một nhạt hơn, nhạt hơn, các vì sao dần dần biến mất trừ một ngôi sao rực rỡ mọc rất thấp cuối chân trời. - Em sẽ không kể cho anh biết em… em đã biến thành con rồng như thế nào cho đến khi em có thể nói chuyện được với những người khác và cho nó vào dĩ vãng. – Eustace nói. – Dù sao em cũng không biết em đã là một con rồng cho đến khi em nghe tất cả mọi người dùng cái từ ấy vào lúc em quay lại đây, sáng hôm ấy. Em muốn cho anh biết em đã thôi làm rồng như thế nào. - Vậy em cứ kể tiếp đi. - Phải, đêm qua mới thật là đêm… em cảm thấy đau khổ hơn bao giờ hết.

https://thuviensach.vn

Cái vòng tay chết tiệt này làm bất cứ cái gì dù là da thịt của một con rồng cũng phải đau đớn kinh khủng. - Bây giờ thì ổn rồi chứ? Eustace cất tiếng cười – một tiếng cười khác với kiểu cười trước đây của nó mà Edmund từng biết – rồi nó dễ dàng tháo cái vòng ra khỏi cánh tay. - Nó đây này, bất cứ ai thích cũng có thể lấy… Phải, như em đã nói, em nằm thao thức, tự hỏi rằng chuyện quái quỷ nào sẽ xảy ra cho mình nữa đây. Và rồi, anh biết không, như trong những giấc mơ vậy. Em không biết… - Cứ kể tiếp đi. – Edmund khích lệ. - Phải, là thế này, em nhìn lên và trông thấy cái điều cuối cùng mà em nghĩ đến, một con sư tử lớn chậm rãi đi về phía em. Có một điều lạ lung là đêm qua không có trăng nhưng ánh trăng tràn ngập ở chỗ sư tử đứng. Nó lừng lững đến gần em hơn, hơn nữa. Anh cũng biết rằng, là một con rồng, em có thể đánh gục bất cứ con sư tử nào một cách dễ dàng. Nhưng đó không phải là cái nỗi sợ kiểu ấy. Em không sợ nó ăn thịt em, nhưng em… em sợ nó – anh có thể hiểu được điều này không? Phải, nó đến sát bên em, nhìn thẳng vào mắt em. Và em… em nhắm mắt thật chặt. Nhưng nào có ích gì bởi vì nó bảo em đi theo nó. - Em muốn nói là nó nói như người? - Em không rõ. Bây giờ khi anh đề cập đến điều này… em… em không nghĩ là nó nói. Nhưng cũng giống như là nó đã nói vậy. Em biết rằng em phải làm cái điều mà nó bảo em, thế là em đứng dậy đi theo nó và nó dẫn em đi một chặng đường dài lên núi. Bao giờ cũng có ánh trăng rọi xuống bất cứ chỗ nào mà sư tử đi đến. Cứ như vậy, cuối cùng chúng em đến một ngọn núi mà em chưa từng thấy trước đó. Ở đấy có một khu vườn – cây trái xum xuê và tất cả mọi thứ. Giữa vườn có một cái giếng. Em biết đó là một cái giếng bởi vì anh có thể nhìn thấy bọt sủi từ dưới đáy lên, có điều nó lớn hơn tất cả những cái giếng khác, lớn hơn nhiều… như một cái hồ tắm lớn, tròn, có những bậc thang bằng đá hoa cương bao quanh. Nước trong leo lẻo và em nghĩ nếu em đi xuống đắm mình trong dòng nước ấy thì cái đau đớn ở cánh tay sẽ dịu đi. Nhưng sư tử bảo em trước tiên hãy cởi quần áo ra. Anh hiểu không, em cũng không biết sư tử nói điều ấy bằng giọng nói oang oang hay dịu dàng nữa. Em toan nói là em không thể cởi đồ vì em làm gì có quần áo thì một ý nghĩ lóe lên trong đầu em, phải rồi, rồng cũng có da như một loài bò sát mà rắn thì vẫn thay da hàng năm. “Ồ, tất nhiên rồi, - em nghĩ, - đó là

https://thuviensach.vn

ý nghĩ của sư tử". Thế là em lấy móng vuốt cào lên người, vảy bắt đầu bong ra trên toàn thân. Được thể, em cào sâu hơn nữa và cùng với những cái vảy bong ra ở chỗ này chỗ kia, thịt da em cũng bắt đầu tróc ra một cách nhẹ nhàng khoan khoái như sau một cơn bạo bệnh hoặc như thể em là một củ hành bóc ra nhẹ nhàng từng lớp. Khoảng một hoặc hai phút sau, em bước ra khỏi cái đống vỏ đó. Em nhìn lại cái đống vảy bên cạnh, một đống rác rưởi đến tởm. Đó là một cảm giác bay bổng tuyệt vời nhất. Thế là em đi xuống giếng tắm. Nhưng trước khi thò chân xuống nước, em nhìn xuống mặt nước và thấy một hình bóng khó coi thô thiển, xù xì, nhăn nheo, cóc cáy… cũng như trước. Ồ, không sao, em tự nhủ điều đó có nghĩa là em còn một bộ cánh nhỏ hơn dưới cái vỏ ngoài vừa bóc ra và thế nào em cũng phải thoát khỏi cái lốt này. Thế là em lại cào lại gãi tiếp, cả bộ cánh này cũng dễ dàng lột ra, em để nó lại cạnh đống trước và đi soi mình xuống giếng. Một điều tương tự lại xảy ra và em nghĩ: "Chúa ơi, mình có bao nhiêu lớp da đây?" Bởi vì em nóng lòng muốn tắm một cái. Em lại cào nữa để thoát ra khỏi lớp da thứ ba như hai lần trước. Nhưng nhìn xuống nước em phát hiện có điều gì không ổn. Đến đây sư tử nói – nhưng em không chắc có phải nó nói hay không: - Con hãy vui lòng để ta cởi quần áo cho con chứ? Quả là em rất sợ móng vuốt của sư tử, em có thể nói với anh như vậy, nhưng em đang ở trong tình trạng không còn sự lựa chọn nào khác. Thế là em lẳng lặng vươn dài người chìa lưng ra cho sư tử. Cái cào sâu đến nỗi em nghĩ nó chạm cả vào tim em ấy chứ, khi sư tử bắt đầu lột da em, nỗi đau thật khôn cùng, chưa bao giờ em đau đớn đến thế. Chỉ có một điều khiến em có thể chịu đựng được là niềm vui cảm thấy mình đang trút bỏ một cái gì xấu xa. Anh biết không – đã có bao giờ anh bóc vẩy ở một vết thương còn mưng mủ chưa? Đau đớn kinh khủng… nhưng cũng là một sự giải thoát khi có thể trút bỏ. - Anh hiểu đúng điều em muốn nói. – Edmund trầm ngâm lên tiếng. "Phải, sư tử bóc cái lớp da xấu xí kinh tởm đó, cũng là cái việc em nghĩ là mình đã làm ba lần trước nhưng những lần ấy không đau tí nào, da chỉ bở ra như vỏ khoai – còn lớp da này nằm ở trên cỏ: dày hơn, đen hơn, trong còn đáng sợ kinh tởm hơn những lớp da trước. Bây giờ thì người em trơn trơn, mềm mại hơn như một cành cây non mới nhú và nhỏ hơn trước nhiều. Sau

https://thuviensach.vn

đó sư tử nâng bổng em lên – em không muốn thế đâu bởi vì bây giờ em rất non nớt ở phần dưới, thực ra thì em chẳng còn da thịt gì – rồi ném em xuống nước. Đầu tiên em thấy đau buốt toàn thân, nhưng chỉ một vài giây thôi sau đó là một cảm giác khỏe khoắn, tươi mới tuyệt vời làm sao và ngay khi ngụp lặn vùng vẫy dưới nước, em phát hiện cái đau như cắn xé ở cánh tay đã biến mất. Rồi em hiểu được tại sao. Em lại là một cậu bé. Chắc anh nghĩ em không nói thật nếu em kể cho anh nghe em có cảm giác gì ở cánh tay mình. Em biết em không có bắp tay và một hình thể đẹp như tay Caspian, nhưng em rất vui khi nhìn xuống cánh tay mình. Sau đó một chút, sư tử kéo em lên bờ và mặc quần áo cho em… - Mặc quần áo cho em? Với những cái móng vuốt sư tử? - Phải, em không nhớ chính xác cho lắm. Nhưng sư tử đã làm thế - bằng cái bộ đồ mà em đang mặc đây, đơn giản như thế. Thế rồi bất chợt em thấy mình đang ở đây. Điều đó làm cho em nghĩ tất cả là một giấc mơ. - Không! Không phải một giấc mơ đâu – Edmund khẳng định. - Tại sao? - Bởi vì, bộ quần áo em đang mặc có thật và em ở đây, không còn trong lốt rồng nữa, đó là lí do thứ hai. - Vậy anh nghĩ gì về chuyện này? - Anh nghĩ em đã gặp Aslan, Eustace ạ. - Aslan! – Eustace thốt lên. – Em đã nghe nói đến cái tên này vài lần kể từ ngày chúng ta đến với con tàu Hướng tới bình minh. Và em cảm thấy – em không biết là vì cái gì – em rất ghét cái tên ấy. Nhưng, trước đây có cái gì mà em không ghét đâu. Dù sao thì em cũng muốn xin lỗi. Em sợ rằng em đúng là một thằng nhóc tai quái, dễ ghét, xấu tính. - Thôi được rồi. Nếu so sánh giữa hai chúng ta thì em không xấu bằng anh trong lần đầu tiên anh đến Narnia đâu. Có lẽ em chỉ là một con lừa còn anh lại là một kẻ phản bội. - Vậy thì đừng nói với em điều đó. – Eustace nói. – Aslan là ai vậy? Anh có biết ông ấy không? - Có, ông có biết anh. Ông là sư tử vĩ đại, con trai của Thương Hải Đại Vương, người đã cứu anh và cứu cả Narnia nữa. Tất cả bọn anh đều gặp ông ấy. Lucy gặp ông nhiều lần hơn cả. Và có lẽ chúng ta sẽ đến được quê hương của Aslan. Một lúc lâu không có ai nói gì. Ngôi sao cuối cùng cũng tan chảy ở một góc trời mặc dù vẫn không thấy cảnh mặt trời mọc, đó là vì rặng núi nằm bên tay phải họ chắn ngang nhưng họ biết mặt trời đang lên cao dần vì bầu trời trên đầu và cái vịnh trước mặt chợt

https://thuviensach.vn

hồng rực lên. Rồi một vài loài chim thuộc giống yểng bắt đầu kêu lảnh lót trong cánh rừng sau lưng. Họ nghe có tiếng bước chân rậm rịch sau lưng và cuối cùng tiếng tù và của Caspian vang lên. Khu trại đã thức dậy. Niềm vui dâng đầy khi Edmund và Eustace vừa hồi sinh đi về phía vòng người quây quần bên ngọn lửa trại. Tất nhiên bây giờ mọi người được nghe đoạn đầu của câu chuyện. Ai cũng cảm thấy thắc mắc không biết con rồng kia đã ăn thịt ngài Octesian vài năm trước hay chính ông đã hóa thành con rồng rồi già đi mà chết. Số kim cương mà Eustace đã nhét đầy trong túi cũng đã biến mất cùng vời bộ quần áo nó mặc trước đây. Nhưng không có ai, nhất là Eustace lại muốn quay lại thung lũng đó để lấy vàng bạc. Vài ngày sau con thuyền Hướng tới bình minh lúc này đã được sửa chữa, tân trang, làm mới lại sẵn sàng lên đường. Trước khi nhổ neo, Caspian cho khắc lên một vách đá đã được mưa nắng bào nhẵn trông ra vịnh những dòng chữ: ĐẢO RỒNG ĐƯỢC PHÁT HIỆN BỞI CASPIAN THỨ MƯỜI, VUA XỨ NARNIA VÀO NĂM THỨ 4 TRONG TRIỀU ĐẠI CỦA NGƯỜI Ở ĐÂY CHÚNG TÔI NHẬN ĐƯỢC SỰ GIÚP ĐỠ CỦA NGÀI OCTESIAN VÀ CÁI CHẾT CỦA ÔNG. Sẽ là điều tốt đẹp gần với sự thật nếu nói rằng kể từ đấy về sau, Eustace đã trở thành một thiếu niên đáng mến. Nói một cách chính xác hơn, nó bắt đầu thành một thằng con trai khác hẳn. Cũng có lúc nó tái phạm sai lầm, cũng có nhiều ngày nó trở nên khó chịu. Nhưng tôi lại không nhận ra hầu hết những lần ấy. Sự cải biến bắt đầu. Cái vòng tay của ngài Octesian đã có một số phận thật kì lạ. Eustace không muốn giữ nó và đã đưa cho Caspian; Caspian lại tặng Lucy. Cô bé cũng không muốn giữ một vật như vậy. - Được thôi, vậy thì để xem nó sẽ đi đâu nào. Caspian nói và ném nó lên không trung. Lúc ấy mọi người đang đứng nhìn dòng chữ khắc trên vách đá. Cái vòng tay bay vút lên cao, lóe sáng dưới ánh mặt trời rồi mắc vào một hòn đá nhỏ chĩa ra, vừa khéo như trong trò chơi ném vòng. Nó lơ lửng ở lưng chừng núi, không ai có thể trèo từ dưới đất lên để lấy mà cũng chẳng ai có thể từ trên bò xuống để lấy được. Theo tôi biết, nó vẫn treo lơ lửng ở đó và có thể sẽ còn ở nguyên đó cho đến ngày tận thế.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 70

A

i cũng lấy làm vui mừng khi con tàu Hướng tới Bình Minh giong buồm từ giã đảo Rồng. May thay họ đón được những ngọn gió lành đủ để đi xa khỏi vịnh và sáng sớm hôm sau đã đến một mảnh đất kì lạ mà một số người đã nhìn thấy khi bay qua những rặng núi lúc Eustace vẫn còn là rồng. Đó là một hòn đảo bằng phẳng, xanh tươi chẳng có gì ngoài lũ thỏ và một vài con dê, nhưng căn cứ vào những gì còn lại của một vài túp lều dựng bên vách đá, từ những vạt cỏ thiêu cháy bởi những đống lửa trại, họ cho rằng cách đây chưa lâu đã có người đặt chân lên đảo. Ngoài ra còn thấy mấy khúc xương và vũ khí bị gãy. - Bọn cướp biển. – Caspian nói. - Hoặc là tác phẩm của một con rồng. – Edmund đoán. Một vật duy nhất khác thường mà họ tìm thấy ở đây là một chiếc thuyền nhỏ bằng da hay còn gọi là thuyền thúng đang nằm trên bãi cát. Nó được giấu trong một cái cũi làm bằng liễu gai. Đó là một chiếc thuyền nhỏ xíu; dài chừng hơn một mét, mái chèo vẫn còn nằm đúng vị trí. Mọi người suy đoán rằng hoặc chiếc thuyền này được làm cho một đứa trẻ hoặc là người ở vùng này là người lùn. Reepicheep quyết định giữ cái thuyền bởi nó cũng hợp với vóc dáng của bác. Thế là con thuyền được đưa lên tàu. Họ đặt tên nơi này là Đảo Cháy và lại rời đây ra đi vào lúc xế trưa. Năm ngày tiếp theo họ đi theo ngọn gió nam - đông nam, không còn thấy đất liền đâu nữa chỉ có trời và nước, cũng không thấy con cá con chim nào cả. Đến ngày thứ sáu trời mưa như trút nước, mãi đến xế chiều mới tạnh. Eustace thua Reepicheep hai ván cờ và bắt đầu có tâm trạng bực dọc, cáu bẳn như cũ. Edmund thì nói rằng ước gì nó được cùng sang Mỹ với chị Susan. Thế rồi Lucy nhìn ra cửa sổ đuôi tàu, kêu lên: - Hoan hô! – Tôi tin rằng mưa đã tạnh. Cái gì thế kia? Tất cả đổ xô lên đuôi tàu. Mưa đã tạnh hẳn còn Drinian, đang làm nhiệm vụ hoa tiêu, thì nhìn chằm chằm vào một cái gì đó phía dưới tàu. Hoặc đúng hơn vào mấy thứ gì đó, trông như những tảng đá tròn, nhẵn nhụi, tạo thành một hàng dài vào khoảng hơn 10

https://thuviensach.vn

mét. - Nhưng đó không thể là đá. – Drinian khẳng định, - vì mới 5 phút trước còn không thấy nó. - Và nó vừa biến mất. – Lucy nói. - Và đến gần hơn! - Đồ chết tiệt! – Caspian nói. – Cái vật ấy lại trôi theo hướng này. - Và đi nhanh hơn tốc độ con tàu thưa bệ hạ. – Drinian đáp. – Nó sẽ xô vào chúng ta trong vòng một phút. Tất cả mọi người nín thở, bởi vì chẳng có gì tốt lành khi bị một vật không quen biết truy đuổi dù là ở trên biển hay trên đất liền. Nhưng điều này hóa ra còn tệ hại hơn bất cứ điều gì người ta có thể hình dung được. Bất thình lình, khi chỉ còn cách mạn tàu một khoảng cách vụt một quả bóng criket, một cái đầu trông hết sức quái dị nhô lên khỏi mặt biển. Một cái đầu màu xanh lè và đỏ ối có đính thêm những vệt lốm đốm màu tím – chỉ chừa chỗ cho một vài con sò bám vào. Trông tựa như đầu ngựa mặc dù không có tai. Những con mắt to thô lố. được trời sinh ra để nhìn xuyên suốt qua bóng đen sâu thẳm của đại dương, một cái miệng ngoác ra toang hoác để lộ ra một dãy những chiếc răng đôi, nhọn hoắt hình con cá. Rồi từ từ nhô lên cái mà mới đầu mọi người tưởng là một cái cổ to cổ chảng, nhưng khi nó càng lúc càng nhô cao hơn thì mọi người biết đấy không phải là cái cổ mà là một thân hình dài khủng khiếp và cuối cùng cái mà mọi người nhìn thấy là vật mà nhiều người ngu ngốc cứ nhất định muốn tận mắt chứng kiến. Một con mãng xà biển vĩ đại. Những vòng cuộn của cái đuôi khủng khiếp ấy của nó có thể nhìn thấy từ đằng xa, đang từ từ cất lên cách mặt nước khoảng một sải tay. Bây giờ thì đầu rắn còn cao hơn cột buồm nữa. Mọi người đổ xô đi tìm vũ khí, nhưng vũ khí thì liệu có ích gì, quái vật nằm ngoài tầm tay họ. “Bắn, bắn!” – Đội trưởng bắn cung kêu lên, một vài người vâng lệnh, những mũi tên sượt qua lớp da rắn như thể đó là một chiếc đĩa sắt. Rồi, trong một phút giây chết chóc, tất cả mọi người đứng ngây ra, chằm chằm nhìn vào mắt vào miệng con quái vật tự hỏi nó sẽ nhảy xuống đâu. Nhưng quái vật không bổ nhào xuống. Nó vươn cổ qua cái tàu ở một độ cao cách cột buồm chừng một mét. Nó vẫn vươn dài ra, dài ra cho đến lúc đầu nó thò qua thành tàu bên phải. Cái đầu hạ xuống – không phải xuống chỗ boong tàu có đám người chen chúc mà là thò xuống nước thành thử cả con tàu nằm dưới cái mái vòm của thân hình rắn, trên thực tế nó gần như đã chạm vào mạn phải con tàu. Eustace (người đã cố gắng rất nhiều lần

https://thuviensach.vn

để cư xử cho phải đạo, chỉ đến khi trời mưa rả rích và hai ván cờ bị thua mới làm nó trở nên bẳn gắt) lúc ấy đã làm một việc dũng cảm đầu tiên trong đời. Nó đang mang thanh kiếm mà Caspian cho mượn. Đúng lúc thân hình con rắn sả thấp xuống mạn phải tàu nó nhảy lên thành tàu dùng hết sức đâm con quái vật. Sự thật thì nó chẳng làm nên công trạng gì ngoài việc làm gãy thanh kiếm tốt nhất nhì của Caspian, nhưng dù sao đấy cũng là một việc tốt đẹp với một người bắt đầu cho một sự khởi đầu mới. Những người khác hẳn đã theo gương nó nếu đúng lúc ấy Reepicheep không kêu lên: - Đừng đánh! Đẩy đi! Thật bất thường cái chuyện bác chuột lại đi khuyên người ta đừng đánh nhau nhất là lại trong giờ phút nguy ngập chết người này, thế nên mọi con mắt đổ dồn vào bác. Và khi bác nhảy phắt lên thành tàu thoăn thoắt đi về phía cái lưng con rắn, quay cái lưng nhỏ bé phủ một lớp lông xám vào sát cái thân hình khổng lồ đóng vẩy, trơn nhầy nhẫy của con rắn và bắt đầu ráng hết sức đẩy thì mọi người hiểu ý bác bèn chia nhau sang hai bên để làm một việc tương tự. Một lát sau thì ai cũng vỡ lẽ. Quát vật đã dùng thân hình vĩ đại của nó thắt một vòng quanh con tàu. Một khi đã thít chặt vòng dây thì rắc một cái – cả con tàu sẽ chỉ là một mớ diêm trôi dật dờ trên sóng và nó sẽ nhặt từng món một lên. Cơ hội duy nhất của họ là cố đẩy cái thòng lọng về phía sau cho đến khi nó trượt khỏi đuôi tàu; hoặc giả làm đúng cái điều ấy theo một hướng khác, đẩy con tàu trôi ra khỏi thòng lọng. Tất nhiên với một mình Reepicheep thì làm việc ấy có khác nào một người bình thường toan nhổ một ngọn tháp và bác ta suýt chết với cố gắng này trước khi người ta xô bác ta ra một bên. Chẳng bao lâu sau, tất cả thành viên trên tàu trừ Lucy và Reepicheep (đang sống dở chết dở) chia làm hai đội, đứng dọc thành tàu ngực người sau tì vào lưng người trước, như thế sức nặng của cả hàng người sẽ đổ vào người cuối cùng. Hò dô ta nào, tất cả hợp sức đẩy vì sự sống còn của chính mình. Trong vài giây kinh khủng (có vẻ như kéo dài hàng giờ) chẳng có chuyện gì có vẻ như sắp xảy ra cả. Các khớp trên người như muốn long ra, mồ hôi túa ra như tắm, hơi thở dốc, hảo hển. Rồi họ cảm thấy con tàu như đang xê dịch. Cái thòng lỏng rắn như dịch ra khỏi cột buồm so với trước. Nhưng đồng thời cái vòng cũng siết chặt hơn. Bây giờ thì nguy hiểm thật sự đã kề cận bên cạnh. Họ có thể thoát khỏi thòng

https://thuviensach.vn

lọng hay là nó đã thít chặt lại rồi? Phải, vòng dây đã vừa khít. Con rắn tì người nó vào cột buồm phía đuôi tàu. Hàng chục người đổ nhào chạy về phía dưới tàu. Như vậy mà lại có điểm tốt. Thân hình con rắn sà thấp đến mức bây giờ họ có thể làm thành một hàng dài ngang qua phần đuôi tàu, hò nhau đẩy. Hi vọng trỗi dậy cao hơn cho đến khi mọi người nhớ ra là cái đuôi rồng của con tàu Hướng tới Bình Minh lại vượt lên cao hẳn. Không thể đẩy con quái vật qua cái đuôi tàu nhô cao như vậy được. - Rìu, - Caspian gào lên giọng khản đặc, - cứ tiếp tục đẩy đi. Lúc ấy Lucy, vốn biết chỗ để mọi vật trên tàu, nghe thấy tiếng Caspian vang đến boong tàu chính nơi nó đang đứng nhìn về đuôi tàu. Nhưng nó vừa đi đến nơi thì nghe có tiếng răng rắc rùng rợn tựa hồ một cây đại thụ bị đốn ngang, con tàu dềnh lên, lao vọt về phía trước. Bởi vì con rắn quyết định một cách ngu ngốc, thắt chặt thòng lọng lần cuối thế là toàn bộ phần đuôi rồng có trang trí, chạm trổ bị bẻ rời khỏi thân tàu và con tàu được giải thoát… Đoàn người đã tận dụng hết sức lực của mình nên không nhận ra điều mà Lucy tận mắt chứng kiến. Kia, phía sau họ vài mét, cái thòng lọng làm bằng thân hình rắn biển nhanh chóng thu nhỏ lại rồi biến mất sau một cột nước bắn tung lên. Sau đó vài giờ Lucy có nói rằng (nhưng tất nhiên lúc ấy nó quá kích động và điều này có thể chỉ là chuyện tưởng tượng) nó trông thấy vẻ thỏa mãn lố bịch ngay trên một con vật. Bởi vì rõ ràng con vật này hết sức ngu ngốc, thay vì đuổi theo con tàu nó lại quay đầu mòng mòng rồi bắt đầu dí mũi quanh thân hình dài thượt của nó như thể nó chờ đợi tìm thấy xác con tàu Hướng tới Bình Minh ở đấy. Nhưng con tàu đã lao vọt đi xa, lướt vùn vụt trước một ngọn gió mới, sung sức. Cánh đàn ông người nằm người ngồi ngổn ngang trên boong tàu vừa thở như kéo bễ vừa rên rỉ cho đến lúc họ có thể tán dóc đôi câu và cười ồ cả lên vì chuyện này. Khi rượu rum được rót ra mọi người nâng cốc chúc mừng: ai cũng ca ngợi lòng quả cảm của Eustace (dù nó chẳng làm được tích sự gì) và trí thông minh của Reepicheep. Sau đó họ lại lênh đênh trên biển suốt ba ngày nữa, chẳng thấy gì ngoài trời và nước mênh mông. Đến ngày thứ tư gió đổi sang hướng bắc và biển động dữ dội vào buổi chiều gần như trong một trận bão. Nhưng may thay cùng lúc đó họ đã nhìn thấy đất liền từ mạn trái mũi tàu. - Tâu bệ hạ, - Drinian nói, - chúng

https://thuviensach.vn

ta phải cố hết sức tạt vào tị nạn ở mảnh đất kia bằng cách chèo vào và nằm lại trong vịnh, đợi cho đến lúc cơn bão qua đi. Caspian đồng ý, nhưng việc chèo chống không thể cầm cự với sức gió giật đã không cho phép họ lại gần đảo trước khi chiều tối. Khi ánh ngày còn le lói chút hồi quang cuối cùng trước khi tắt hẳn con tàu cũng vào được bến cảng thiên nhiên đó và neo lại. Nhưng không ai lên bờ vào đêm ấy. Sáng ra họ thấy mình ở trong một cái vịnh xanh biếc của một vùng đất toàn đồi núi lởm chởm, hoang vu cao dần đều lên đến một đỉnh núi cao vượt lên tất cả. Từ phương bắc gió thổi ào ào đẩy một đám mây lớn vùn vụt lao tới. Họ hạ con thuyền xuống, chất xuống thuyền các thùng nước bây giờ đã cạn khô. - Chúng ta sẽ lấy nước ở dòng chảy nào đây hả ông Drinian? – Caspian hỏi khi cậu ngồi vào con thuyền. – Hình như có hai con suối đổ xuống vịnh. - Dường như có gì kì lạ ở đây, thưa bệ hạ. – Thuyền trưởng đáp. – Nhưng thần nghĩ sẽ gần hơn nếu đi về phía mạn phải tàu – vậy ta chọn con suối hướng đông. - Trời sắp mưa đấy. – Lucy nói. - Anh nghĩ mưa đổ xuống ngay bây giờ thôi. – Edmund vừa nói dứt lời thì làn nước đầu tiên quất xuống rát ràn rạt. Tôi nghĩ ta nên đi đến dòng suối kia. Ở đấy có cây cối và chúng ta có thể có chỗ nghỉ tạm. - Đúng vậy, thế thì đi ngay đi. – Eustace phụ họa. – Chẳng có lí gì phải đứng đây dầm mưa không cần thiết. - Nhưng Drinian đều đặn lái tàu quẹo sang mạn phải như một số người bướng bỉnh cầm vô lăng xe hơi cứ tiếp tục lái xe với tốc độ 70 km một giờ trong khi bạn mỏi mồm giải thích rằng họ đã đi sai đường. - Họ nói đúng đấy Drinian. – Caspian nhắc nhở. – Tại sao ông không quay mũi thuyền một vòng và đi đến dòng suối phía Tây? - Xin tuân lệnh thánh thượng. – Drinian xẵng giọng đáp. Ông đã có một ngày đầy âu lo căng thẳng với sự tráo trở của thời tiết ngày hôm qua và ông không thích nghe lời khuyên của những người không phải dân đi biển. Nhưng ông vẫn bẻ lái, ngược lại hướng mà ông cho là thuận lợi hơn. Sau khi họ múc nước vào đầy các thùng chứa thì mưa cũng đã tạnh, Caspian cùng với Eustace, anh em nhà Pevensie và Reepicheep quyết định đi bộ lên ngọn đồi nhìn quang cảnh nơi này. Đó là một cuộc leo núi khó nhọc qua những lớp cỏ dại sắc như dao và những bụi thạch nam, họ không gặp một người hay một con chó nào ngoài hải âu. Khi đã lên được đến đỉnh, cả bọn thấy rõ đây là một

https://thuviensach.vn

hòn đảo nhỏ, có diện tích không lớn hơn 20 hecta. Nhìn từ độ cao này biển cả không còn vẻ mênh mang hơn, cô quạnh như là nhìn từ boong tàu hoặc thậm chí từ bệ chiến đấu của con tàu Hướng tới Bình Minh. - Thật điên, chị cũng thấy đấy. – Eustace nói nhỏ với Lucy trong lúc đưa mắt nhìn về chân trời phía Đông. – Cứ đi, đi mãi đến cái nơi mà không ai có ý nghĩ là sẽ đến được. Nhưng nó nói thế là vì do thói quen chứ không có ác ý như trước đây nó đã từng nói. Đứng lâu trên đỉnh rất lạnh bởi vì gió từ phương bắc vẫn liên tục thổi về. - Đừng trở về bằng con đường lúc nãy, - Lucy đề nghị khi họ quay về, - hãy đi con đường dài hơn một chút xuống con suối đằng kia, chỗ Drinian muốn đến. Mọi người đồng ý và khoảng 15 phút sau họ đi đến thượng nguồn dòng suối thứ hai. Nơi này thú vị hơn là họ mong đợi, một hồ nước bên chân núi, nhỏ mà sâu bao quanh bởi những vách núi chỉ để chừa một lối đi hẹp ở mạn trông ra biển nơi dòng nước chảy ra. Ở đây, họ thoát khỏi ngọn gió, cả bọn ngồi xuống gần một bụi thạch nam mọc trên bờ dốc để nghỉ ngơi. Tất cả ngồi xuống, nhưng một người (đó là Edmund) lại nhảy lên đến thoắt một cái. - Sao nó có thể mọc lên ở một nơi toàn sỏi đá như thế này? – Cậu nói, săm soi nhìn bụi thạch nam. – Cái vật khốn khổ ấy ở đâu vậy? – À, bây giờ tôi thấy rồi… Úi chà! Không phải là đá nhé, đó là cái chuôi kiếm. Không, trời đất ạ, đó là cả một thanh kiếm, nhưng đã bị rỉ sét cả. Nó phải nằm ở đây đến hàng thế kỷ rồi. - Của người Narnia, cứ nhìn kĩ mà coi. – Caspian nói khi tất cả xúm lại xem thanh kiếm. - Em cũng đang ngồi lên một vật gì đó, - Lucy kêu lên, - một vật gì rất cứng. Vật này hóa ra là một mảnh còn lại của một cái áo giáp. Và lúc ấy ai nấy đều bò lổm ngổm trong bụi thạch nam, tìm kiếm, moi móc tất cả các gốc cây. Từng tí từng tí một họ tìm được một cái mũ trụ, một con dao găm, vài đồng bạc cắc không phải tiền Calormen mà là tiền xưa của người Narnia in hình sư tử và thảm thực vật, như bạn có thể trông thấy vào bất cứ ngày nào trong một ngày chợ phiên ở Đập Hải Ly hoặc Beruna. - Rất có thể đây là tất cả những gì còn lại của một trong bảy nhà quý tộc. – Edmund gợi ý. - Đó cũng là điều tôi nghĩ đến. – Caspian nói. – Tôi tự hỏi chuyện này là như thế nào. Không có dấu vết gì để lại trên dao găm. Không hiểu người này chết như thế nào? - Và làm cách nào chúng ta có thể trả thù cho ông ta. – Reepicheep nói thêm.

https://thuviensach.vn

Edmund là người duy nhất trong bọn từng đọc mấy cuốn truyện trinh thám tỏ vẻ suy nghĩ lung lắm. - Coi đây, - cuối cùng cậu nói, - có một cái gì kì bí trong chuyện này, người này không thể bị giết trong một trận đấu. - Tại sao? – Caspian hỏi. - Không thấy có xương để lại. – Edmund nói. – Kẻ thù chỉ có thể cướp đi vũ khí và phải để cái xác lại. Có ai nghe nói đến chuyện một kẻ chiến thắng lại mang cái xác đi và để vũ khí lại chưa? - Có lẽ ông ấy bị thú rừng giết chết. – Lucy gợi ý. - Thế thì đó là một con thú cực kì thông minh, - Edmund nói, - vì nó biết cách cởi áo giáp của đối thủ ra. - Biết đâu lại là một con rồng. - Caspian phỏng đoán. - Không có chuyện như thế. - Eustace gạt đi. - Một con rồng không thể làm việc đó. Tôi biết rõ như thế. - Dù sao cũng nên đi khỏi nơi này. - Lucy nói. Nó không muốn nán lại nơi đây nữa sau khi Edmund đưa ra vấn đề về những khúc xương. - Tùy ý mọi người. - Caspian nói và đứng lên. - Tôi không nghĩ ở đây có bất cứ cái gì dễ dàng cho chúng ta mang đi. Cả bọn đi xuống và rẽ vào một hẻm núi nhỏ dẫn đến một hồ nước. Họ đứng lại nhìn xuống hồ nước sâu nằm lọt giữa những vách đá. Hôm ấy là một ngày hè oi ả, không ai trong bọn không thèm nhảy xuống dòng nước mát tắm cho thỏa thích và ai cũng muốn uống cho đã cái làn nước trong xanh thăm thẳm ấy. Thực vậy, Eustace đã cúi xuống chụm hai tay toan vục nước lên uống thì cả Lucy và Reepicheep đều đồng thanh kêu lên: “Coi kìa!” thế là nó quên mất chuyện uống nước, bất giác nhìn xuống giữa hồ. Đáy hồ được thiên nhiên lót bằng những phiến đá màu xanh xám, dòng nước trong như lọc soi rõ xuống tận đáy và kia, ở giữa đáy hồ là một bức tượng to bằng người thật, rõ ràng là được đúc bằng vàng. Tượng ở tư thế nằm ngửa, hai tay giơ cao lên trên đầu. Đúng lúc cả bọn ngây người ngắm nghía bức tượng thì đám mây trên đầu tách ra, mặt trời hiện lên rọi ánh nắng chói chang xuống trần. Pho tượng vàng được mặt trời làm sáng rực lên từ đầu đến chân. Lucy nghĩ đó là bức tượng đẹp nhất mà nó từng thấy. - Trời đất! – Caspian thì thầm. – Thật đáng để chúng ta đến coi! Tôi tự hỏi chúng ta có thể vớt lên được không? - Chúng ta có thể lặn xuống lấy thưa bệ hạ. – Reepicheep nói. - Làm thế không được hay cho lắm. – Edmund nói. – Ít nhất nếu nó bằng vàng thì sẽ quá nặng để đưa lên. Và cái hồ này sâu ít nhất cũng từ bốn đến năm mét. Nhưng hãy chờ một chút. Thật

https://thuviensach.vn

may là tôi có mang theo cái xiên đi săn. Để coi xem cái hồ này sâu bao nhiêu. Cầm tay tôi, Caspian, trong lúc tôi cúi xuống đo mực nước. Caspian nắm lấy tay Edmund và cậu cúi người xuống thả cái xiên xuống hồ. Cái xiên mới đi được nửa chừng thì Lucy đã kêu lên: - Em không tin là tượng làm bằng vàng đâu. Chỉ vì ánh sáng thôi. Coi kìa, cái xiên của anh cũng có cái màu ấy. - Chuyện gì vậy? – Một vài giọng nói đồng loạt bật lên bởi vì Edmund tuột tay đánh rơi cái xiên. - Tôi không thể giữ nổi. – Edmund nói. – Và Lucy đã đúng. Nó cũng có cái màu như pho tượng. Nhưng rõ ràng Edmund có vấn đề gì đó với đôi ủng đang mang, ít nhất thì cậu cũng cúi xuống nhìn đôi ủng dưới chân, rồi đứng thẳng người, hét lên với một cái giọng chói tai đến mức khó ai có thể không nghe theo: - Lùi lại! Lùi ngay khỏi bờ! Tất cả. Ngay bây giờ! Mọi người líu ríu làm theo và giương mắt lên nhìn cậu. - Nhìn đây, nhìn mũi ủng tôi mà xem. - Edmund nói. - Có màu vàng. - Eustace ngỡ ngàng nói. - Nó là vàng, vàng thật đấy. - Edmund cắt ngang. - Hãy sờ thử mà xem. Da đã bị tuột ra khỏi chỗ giày nhúng xuống nước, bây giờ nó nặng như chì. - Nhân danh Aslan! - Caspian kêu lên. - Cậu không muốn nói… - Phải, chính là thế đấy. - Edmund đáp giọng chắc nịch. - Nước đã biến mọi thứ thành vàng, đó là lý do tại sao nó trở nên nặng thế. Nước đã liếm vào mũi giày của tôi (cũng may mà tôi không đi đất) biến mũi giày thành vàng. Và cái con người đáng thương nằm dưới kia - phải mọi người thấy đấy. - Như vậy đó hoàn toàn không phải là tượng. - Lucy hạ giọng, ngỡ ngàng. - Đúng thế. Bây giờ mọi việc trở nên đơn giản hơn. Người này đến đây vào một ngày nóng nực. Ông ta cởi quần áo để trên vách núi kia - nơi chúng ta vừa ngồi. Quần áo thì đã mục nát cả hoặc là bị chìm tha đi làm tổ, chỉ còn vũ khí để lại đây. Rồi ông ta lặn xuống… - Thôi đừng nói nữa. - Lucy nói, - mọi việc nghe kinh khủng quá. - Như vậy chúng ta thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. – Edmund nói - Quả vậy. - Reepicheep nói. - Bất cứ ngón tay của ai, hoặc bàn chân, hoặc sợi ria hoặc mẩu đuôi vẫn có thể rơi xuống nước vào bất cứ lúc nào. - Đúng như vậy, tất cả cũng thế thôi. - Caspian nói. - Chúng ta sẽ thử điều này ngay bây giờ. Cậu cúi xuống nhổ một nhánh thạch nam. Rồi thật cẩn thận, cậu quỳ xuống bên bờ hồ nhúng cành cây xuống nước. Trước khi nhúng xuống đó là một cành thạch

https://thuviensach.vn

nam tươi nhưng đến lúc rút lên nó là một cành thạch nam bằng vàng ròng và xốp như chì. - Ông vua nào sở hữu hòn đảo này, - Caspian nói giọng chậm rãi khuôn mặt đỏ bừng lên, - sẽ mau chóng trở thành ông vua giàu có nhất trong tất cả các ông vua trên dời. Tôi tuyên bố mảnh đất này mãi mãi là tài sản của người Narnia. Nó sẽ có tên là Đảo nước - Vàng. Và tôi đề nghị tất cả mọi người giữ bí mật chuyện này. Không ai được biết về điều này. Không một ai kể cả Drinian - nếu không sẽ bị tội chết, mọi người nghe rõ chưa? - Cậu đang nói với ai đấy? - Edmund hỏi. - Tôi đâu phải là thần dân của cậu. Nếu có bất cứ chuyện gì thì nó phải xảy ra theo một cách khác. Tôi là một trong bốn hoàng đế cổ của Narnia và cậu phải có bổn phận trung thành với đức vua tối cao Peter anh tôi nữa. - Thế là mọi chuyện xoay ra thế này phải không vua Edmund? - Caspian hỏi, đặt tay lên đốc kiếm. - Ôi, có thôi đi không cả hai người? - Lucy nói. - Liên quan đến bọn con trai các anh thật tệ hại hết chỗ nói. Tất cả các anh chỉ là những thằng ngốc phách lối, nghênh ngang. Ôi iiii! Tiếng nói của nó trượt đi thành một tiếng kêu dài. Và tất cả mọi người đều trông thấy cái mà nó đang nhìn. Ngang qua một triền đồi xám trước mặt - xám vì thạch nam còn chưa ra hoa - không gây ra một tiếng động và không nhìn ai, sáng bừng lên như thể ông đagn được ánh mặt trời rọi chiếu trong khi trên thực tế mặt trời đã khuất sau một đám mây lớn, bước những bước thong thả với một tốc độ quá chậm so với con sư tử lớn nhất mà người ta từng thấy, chính là…Để tả lại cảnh này, về sau Lucy đã nói: - Ông to như một con voi. Nhưng lần khác nó chỉ nói: “Như một con ngựa kéo xe” Nhưng tầm vóc không phải là vấn đề. Không một ai dám hỏi đó là cái gì. Ai cũng biết đấy là Aslan. Không một ai biết ông đi đâu cả và đi như thế nào. Cả bọn ngơ ngác nhìn nhau như vừa thức giấc. - Chúng ta đang nói chuyện gì vậy? – Caspian hỏi. – Tại sao tôi lại biến mình thành một con lừa thế này? - Thưa bệ hạ, - Reepicheep nói, - đây là mảnh đất đáng bị nguyền rủa. Chúng ta hãy quay trở lại bờ biển ngay lập tức. Và nếu thần có vinh dự đặt tên cho hòn đảo này, thần sẽ gọi nó là Đảo Nước – Chết. - Đúng, tôi nghĩ đó là một cái tên thích hợp, Reepicheep ạ, - Caspian nói, - mặc dầu bây giờ suy nghĩ về nó tôi không hiểu tại sao. Nhưng thời tiết dường như đã trở nên tốt hơn và tôi dám nói là Drinian muốn khởi hành

https://thuviensach.vn

ngay. Có bao nhiêu điều phải nói với ông ấy. Nhưng trong thực tế họ không nói gì nhiều bởi kí ức về cái giờ cuối cùng ấy trở nên mơ hồ, lẫn lộn. - Bệ hạ dường như bị ám ảnh bởi một điều gì khi họ quay lại bờ biển. - Drinian nói với Rhince vài giờ sau khi con tàu Hướng tới Bình minh một lần nữa lại được căng buồm lên và hòn đảo Nước - Chết đã lùi xa khuất sau chân trời, - Có một chuyện gì đã xảy ra với họ ở chỗ ấy. Điều duy nhất mà biết rõ là họ nghĩ đã tìm thấy thi thể của một trong những nhà quý tộc mà chúng ta đi tìm. - Ông đừng nói thế thuyền trưởng ạ, - Rhince đáp. - Như vậy là đã biết tung tích ba người. Chỉ còn bốn người nữa thôi. Sau Tết chúng ta có thể về nhà được rồi. Điều này cũng tốt. Thuốc lá của tôi không còn nhiều. Chúc ngài ngủ ngon.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 71

B

ây giờ, những ngọn gió liên tục thổi từ hướng tây bắc đã bắt đầu chuyển sang thổi từ hước tây. Mỗi buổi sáng khi mặt trời nhô lên khỏi mặt biển, mũi tàu cong cong của con tàu Hướng tới Bình minh lại làm thành một đường thẳng với mặt trời. Một vài người cho rằng mặt trời ở đây trông lớn hơn khi nhìn từ Narnia nhưng những người khác không đồng ý. Họ lại đi tiếp, đi mãi, sức gió nhẹ nhưng đều đặn; không thấy chim thấy cá, không thấy tàu bè hay đất liền. Đồ ăn thức uống dự trữ cũng cạn dần và một ý nghĩ gặm nhấm trong tâm trí họ là có lẽ họ đang đi trên một đại dương không hề có điểm dừng. Nhưng vào đúng ngày cuối cùng mà họ bắt đầu nghĩ thật là liều mạng nếu tiếp tục cuộc hành trình về phía đông nơi mặt trời mọc thì hình như ngay ở trước mặt, giữa họ và mặt trời đang lên, là một mảnh đất thấp nằm ngang với mặt biển trong bồng bềnh như một đám mây. Họ thả neo trong một cái vịnh rộng vào khoản xế chiều và đi thuyền vào đất liền. Đó là một miền đất khác tất cả những nơi họ đã đi qua. Bởi vì khi họ đi ngang qua bãi biển cát vàng họ thấy nơi đây sao mà yên ắng, quạnh hiu như một vùng đất từ thuở trời đất hình thành đến nay vẫn chưa có bóng một sinh vật nào. Nhưng kìa, trước mặt họ là những bồn cỏ rất đẹp. Cỏ được xén phẳng, xanh mướt và mượt mà như chỉ có thể tìm thấy trong vườn của một dinh thự ở Anh có đến 10 người làm vườn đua nhau chăm bón. Cây cối, có rất nhiều cây, đều được trồng thành hàng đều tăm tắp và tuyệt không có một cành cây gãy hay một chiếc lá rơi trên mặt đất. Thỉnh thoảng có tiếng chim bồ câu gù nhau tình tứ, ngoài ra không có một tiếng động nào khác. Đi được một lúc họ đến một con đường rải cát, thẳng tắp kéo dài về phía trước, không có cỏ mọc lên và không có cây cối ở hai bên đường. Xa xa, ở mãi cuối con đường, mãi bây giờ họ mới thấy một ngôi nhà dài, màu xám nhạt có vẻ hết sức hiu quạnh dưới ánh chiều tà. Gần như ngay khi đoàn người đặt chân lên con đường thẳng tắp, một cục đá nhỏ lọt vào trong giày của

https://thuviensach.vn

Lucy. Khi bạn ở một miền đất lạ sẽ là khôn ngoan hơn nếu đề nghị người khác chờ mình trong khi lấy cục đá ra. Nhưng Lucy lại không làm thế; nó chỉ lặng lẽ tụt phía sau, ngồi xổm xuống để tháo giày. Dây giày thắt nút nên hơi khó cởi. Trước khi nó cởi được nút dây giày ra thì những người kia đã đi trước một đoạn khá xa. Vào lúc nó lấy viên đá ra rồi lại mang giày vào thì nó đã không nghe thấy tiếng họ nữa. Nhưng gần như đúng lúc ấy nó nghe thấy có một tiếng động khác, không phải vọng đến từ hướng có ngôi nhà. Cái nó nghe thấy là một tiếng động ầm ầm, nghe như có hàng chục lực điền đang lấy hết sức dộng mạnh cái vồ xuống đất. Tiếng động càng lúc càng vang đến gần hơn. Nó đứng quay lưng về phía một cái cây và bởi vì đây không phải là loại cây nó có thể trèo lên, nên chẳng có thể làm được gì ngoài việc ngồi chết trân và nép sau thân cây hy vọng không có ai trông thấy. Thình thịch, thình thịch, thình thịch… bây giờ thì cái vật ấy đến rất gần vì nó cảm thấy mặt đất rung lên. Nhưng nó không nhìn thấy gì cả. Nó nghĩ cái vật hoặc những cái vật ấy chắc là ở phía sau lưng nó. Nhưng rồi tiếng động lại vang lên từ con đường mặt. Sở dĩ nó dám chắc như vậy không chỉ vì hướng đó có tiếng động mà còn bởi nó nhìn thấy cát bắn tung lên như thể mặt đất bị đánh nhưng cú rất mạnh. Tất cả những tiếng động ầm ấm kéo dài ấy đến gần hơn, chỉ còn các nó vào khoảng hơn 6 thước rồi thình lình im bặt. Một giọng nói cất lên. Lucy rùng mình, nghe gai ốc nổi lên dọc hai cánh tay, nó chẳng hề nhìn thấy ai cả, vẫn trống trải như từ lúc đầu – lúc họ vừa đặt chân đến đây. Và rồi một giọng nói cất lên: - Các bạn, cơ hội của chúng ta đã đến rồi đó. Tiếp đó cả một dàn đồng ca những tiếng nói khác cất lên: “Nghe đại ca đi! Thời cơ đã chín muồi, đại ca nói thế. Đúng quá, đúng quá, đúng quá! Đại ca chưa bao giờ nói một điều gì đúng hơn. - Điều ta nói, - giọng nói lĩnh xướng tiếp tục, - là hãy xuống bãi biển giữa chúng ta và con thuyền rồi để cho mỗi đứa con trai của mẹ tìm vũ khí cho nó. Bắt lấy chúng khi chúng đi ra biển. - Xin tuân phục. – Tất cả những giọng nói khác cùng ồ lên. – Đại ca chưa bao giờ đưa ra một kế hoạch tốt hơn. Cứ thế đi, thưa đại ca, không thể có một kế hoạch nào tốt hơn đâu. - Vui lên đi, hỡi anh em, hãy phấn khởi lên! – Lại cái giọng nói đầu tiên. – Đi ta đi. - Lại đúng nữa, đại ca lại đúng nữa rồi. – Dàn đồng ca reo lên. –

https://thuviensach.vn

Không thể có một cái lệnh nào hay hơn được. Đúng là điều chúng tôi đang định bảo nhau. Đi ta đi thôi. Thình thịch thình thịch, tiếng động cũ lại bắt đầu ngay lập tức – thoạt tiên rất to rồi nhỏ dần và tắt lịm theo hướng đi ra biển. Lucy biết rằng không có thời gian cho nó ngồi nghĩ vơ nghĩ vẩn xem những sinh vật vô hình kia là cái gì. Ngay khi những tiếng động tắt hẳn, nó đứng dậy cuống cuồng chạy hụt cả hơi theo tốp người đi trước. Bất cứ giá nào nó cũng phải biết chuyện gì đang xảy ra. Trong khi những điều này diễn ra thì những người kia đã đến ngôi nhà. Đó là một tòa nhà thấp – chỉ cao hai tầng được làm từ một loại đá quý rất đẹp. Nhà có trổ nhiều cửa sổ và một phần được phủ dây thường xuân. Không gian tuyệt đối yên tĩnh và Eustave nói: “Tôi nghĩ đây là ngôi nhà hoang” nhưng Caspian lặng lẽ chỉ cho nó thấy một làn khói cuộn lên trời xanh từ ống khói. Họ thấy một cái cổng lớn để ngỏ bèn đi qua và bước vào một cái sân chơi rải sỏi. Chỉ đến đây họ mới cảm thấy một giọng nói mách bảo rằng có một cái gì thật lạ lùng ở nơi này. Ở giữa sân có một cái bơm và dưới cái bơm là cái xô. Chẳng có gì là bất thường trong chuyện này nhưng tay quay của cái bơm chạy lên chạy xuống mặc dù không hề có ai ay tay bơm cả. - Có một cái gì như là phép thuật ở nơi này. – Caspian nói. - Máy móc! – Eustace hào hứng kêu lên. – Tôi thực sự tin rằng cuối cùng chúng ta đã đến một xứ sở văn minh. Đúng lúc đó Lucy, cả người nóng rực, thở không ra hơi lao vào sân theo các bạn. Với một giọng như hụt hơi nó cố làm cho mọi người hiểu rõ những gì nó đã nghe được. Khi họ đã hiểu được phần nào thì cả những người lạc quan nhất cũng không tìm thấy lý do để cười lên được. - Kẻ thù vô hình. – Caspian lẩm bẩm. – Cắt chúng ta ra khỏi tàu. Nghe ở đây có cái gì khó chịu. - Em có ý kiến gì về cái loại sinh vật vô hình ấy không? – Edmund hỏi. - Sao em biết được một khi em không nhìn thấy chúng? - Có giống như người với tiếng những bước chân không? - Em không nghe thấy bất cứ tiếng động nào như tiếng bước chân cả, chỉ có những giọng nói và những âm thanh thình thịch như tiếng vồ đập đất. - Có vẻ như chúng ta có khả năng tìm ra. – Caspian nói. – Nhưng hãy ra khỏi cái cổng này. Có thể có một loại người nào đó đúng đây nghe lén những điều chúng ta nói. Họ đi ra ngoài, quay lại con đường có hai hàng cây, bây giờ thì cả cây cối cũng có

https://thuviensach.vn

vẻ khả nghi. - Thật chẳng khôn ngoan, - Estace nói, khi trốn những người mà chúng ta không thấy mặt. Có thể tất cả bọn họ đang vây quanh chúng ta. - Này ông Drinian, - Caspian nói, - Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tả bỏ con thuyền lại bên đi đến một chỗ khác ngoài vịnh ra hiệu cho tàu bơi vào đón chúng ta? - Mực nước không đủ sâu để tàu vào, thưa bệ hạ. - Chúng ta có thể bơi. – Lucy gợi ý. - Các vị vua chúa hãy nghe lời tôi, - Reepicheep nói, - thật là ngớ ngẩn khi nghĩ đến chuyện trốn tránh một kẻ thù vô hình bằng bất cứ cái trò lén lút hoặc lẩn tránh nào. Nếu những sinh vật này muốn đưa chúng ta vào một trận chiến thì chắc chắn là chúng sẽ thành công. Và dù có chuyện gì xảy ra đi nữa tôi cũng muốn được giáp mặt với chúng hơn là bị tóm đằng đuôi. - Tôi cũng nghĩ lần này Reepicheep nói đúng. – Edmund nói. - Chắc chắn là nếu Rhince và những người còn lại thấy chúng ta đánh nhau họ sẽ phải làm một cái gì đó. – Lucy nêu ý kiến. - Nhưng họ sẽ không nghĩ là chúng ta đánh nhau nếu họ không nhìn thấy đối phương. – Eustace nói với giọng khổ sở. – Họ chỉ nghĩ là chúng ta múa gươm trong không khí cho vui thôi. Có một quãng im lặng hết sức căng thẳng, gò bó. - Thôi được, - cuối cùng Caspian nói, - cũng phải làm tới thôi. Chúng ta hãy đối mặt với chúng. Quơ tay xung quanh người – cung tên giương lên, Lucy rút gươm ra đi, tất cả mọi người hãy sẵn sàng. Mà cũng có thể chúng sẽ thương lượng. Thật là một cảm giác lạ lùng khi thấy những thảm cỏ, những cây cổ thụ trông hiền hòa là thế mà chứa đựng bao nhiêu hiểm họa. Các đoàn người quay lại bãi họ thấy con thuyền vẫn nằm nguyên chỗ cũ, trên bãi cát phẳng lặng tuyệt nhiên không có một bóng người. Không phải là không có ai trong bọn nghĩ là Lucy chỉ tưởng tượng ra những điều nó vừa nới với họ. Nhưng trước khi họ đi đến bãi cát một giọng nói đã cất lên vang vọng trong không trung: - Không đi xa hơn nữa, khách lạ không đi xa hơn nữa. Chúng tôi muốn đàm phán trước. Ở đây chúng tôi có 50 người và còn nữa, vũ khí là những nắm đấm. - Nghe ngài đi, nghe ngài đi. – Dàn đồng ca cất lên. – Đó là thủ lĩnh của chúng tôi. Các ngươi có thể tin lời ngài nói. Ngài đã nói với các ngươi sự thật, đúng thế. - Tôi không thấy 50 chiến binh đâu cả. – Reepicheep nói. - Đúng thế, đúng thế. – Giọng của thủ lĩnh vang lên. – Bọn ngươi không thấy chúng ta đâu. Tại sao ư? Bởi vì chúng ta vô hình. - Cứ

https://thuviensach.vn

thế đi, đại ca, cứ thế đi. – Các giọng khác hòa theo. – Đại ca nói cứ như sách vậy. Họ không thể có câu trả lời nào tốt hơn được. - Trật tự, Reep. – Caspian nói, rồi quay ra nói to hơn. – Các ông, những người vô hình, các ông muốn gì ở chúng tôi? Chúng tôi đã làm gì mà bị các ông coi như kẻ thù? - Chúng tôi muốn cái mà cô bé kia có thể làm cho chúng tôi. – Thủ lĩnh nói. (Các giọng khác giải thích đó cũng chính điều mà họ muốn nói). - Cô bé à? – Reepicheep nói. – Quý cô đây là nữ hoàng đó. - Ta không biết gì về các nữ hoàng. – Giọng thủ lĩnh tiếp tục. - Chúng tôi không biết hơn, không biết hơn. – Các giọng nói khác phụ họa. – Nhưng chúng tôi muốn cái điều mà cô bé kia làm cho chúng tôi. - Là gì vậy? – Lucy hỏi. - Và điều đó là điều tổn hại đến sự an toàn hay danh dự của nữ hoàng, - Reepicheep dõng dạc nói thêm, - các người sẽ biết có bao nhiêu kẻ bị chết trước khi chúng tôi ngã xuống đấy. - Phải, - giọng thủ lĩnh tiếp tục, - đây là cả một câu chuyện dài. Hay chúng ta ngồi xuống nói chuyện với nhau? Đề nghị này được các giọng nói khác tán thưởng một cách nhiệt thành như những người Narnia vẫn đứng. - Phải, chuyện là thế này, - vẫn giọng thủ lĩnh. – Hòn đào này thuộc về một đại phù thủy từ thời nào thì không ai nhớ được. Và tất cả chúng tôi là – theo cách nói thông thường – tôi có thể nói chúng tôi đã là đày… tớ của ông. Phải, để rút ngắn câu chuyện, vị pháp sư mà tôi đang nói đến ấy đã bảo chúng tôi làm một việc mà chúng tôi không thích, có thế thôi. Tại sao vậy? Chỉ vì chúng tôi không thích, có thế thôi. Thế là vị pháp sư ấy nổi trận lôi đình. Ở đây tôi cần lưu ý quý vị là ông ta là chủ nhân hòn đảo này và đảo chủ hiếm khi nổi giận. Ông là người thẳng thắn, trực tính kinh khủng, quý vị biết đấy… nhưng để coi, tôi kể đến đâu rồi? Ổ, phải, thế là vị pháp sư ấy đi lên lầu (quý vị phải biết là ông ta giữ tất cả những dụng cụ làm phép ở đấy, còn bọn chúng tôi sống ở bên dưới), tôi nói, ông đi lên cầu thang và yểm bùa chúng tôi. Biến chúng tôi thành những kẻ xấu xí. Nếu các người nhìn thấy diện mạo chúng tôi lúc này thì các người phải cảm ơn trời cao vì đã không phải chịu cảnh này. Các người cũng không thể tin được, trước khi trở nên xấu ma chê quỷ hờn bọn chúng tôi đẹp như thế nào đâu. Phải, chúng tôi đã trở nên xấu xí đến nỗi chỉ nhìn nhau thôi đã trở thành một cực hình không thể chịu đựng nổi. Sau đó chúng tôi đã làm gì? Để tôi

https://thuviensach.vn

nói cho quý vị rõ. Chúng tôi đợi cho đến khi theo tính toán thì đảo chủ kiêm pháp sư đã ngủ say. Thế là buổi chiều hôm ấy, cả bọn chúng tôi rón rén đi lên đầu tìm cuốn sách pháp thuật dày chình chịch như làm bằng đồng, để xem coi chúng tôi có thể làm được gì để giải lá bùa xấu xí. Cả bọn rung từ đầu đến chân, mồ hôi túa ra như tắm; thôi tôi cũng chẳng giấu làm gì, tôi đoan chắc với quý vị là chúng tôi chẳng tìm thấy cách giải lá bùa xấu xí. Thời gian trôi qua và sợ rằng đảo chủ có thể thức dậy vào bất cứ lúc nào – tất cả chúng tôi ướt đẫm mồ hôi, tôi cũng chẳng lừa dối quý vị làm gì – và để rút ngắn câu chuyện, thì tôi xin nói vắn tắt, dù điều này đúng hay không đúng thì chúng tôi cũng đã thấy một phép màu làm cho người ta trở nên trong suốt. Chúng tôi nghĩ thà trở nên vô hình còn hơn biến thành một lũ dị hình dị tướng. Tại sao? Là bởi vì chúng tôi thích như thế hơn. Thế là đứa con gái nhỏ của tôi, cũng trạc tuổi cô bé này, một cô bé xinh xắn trước khi trở nên méo mó như bây giờ - nhưng ít nhất việc này cũng sớm được sửa chữa – phải, con gái tôi nói là bùa này chỉ được hóa giải bởi một cô bé hoặc chính vị pháp sư. Không biết các vị có hiểu tôi muốn nói gì không, chỉ có một cô bé mới giúp chúng tôi được. Tại sao vậy? Bởi vì chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Thế là Clipsie của tôi đọc phép thuật, tôi cần phải nói để quý vị biết là con bé đọc hay lắm. Phải, tất cả chúng tôi trở nên vô hình như quý vị có thể tưởng tượng được. Tôi có thể cam đoan rằng quả là một sự nhẹ nhõm khi không phải thấy người thân của mình trở nên xấu xí, quái dị. Đầu tiên thì là thế. Nhưng lâu rồi chúng tôi phát chán đến tận cổ với việc trở nên vô hình vô ảnh như thế này. Còn một việc nữa. Chúng tôi không bao giờ nghĩ đến chuyện vị pháp sư (mà tôi đã đề cập đến ở phần trước) cũng trở nên vô hình. Nhưng kể từ đấy chúng tôi không bao giờ nhìn thấy ông ta nữa. Vì thế chúng tôi không rõ là ông đã chết, hay đã đi khỏi hay chỉ ngồi ở trên lầu cũng trong suốt như chúng tôi. Và có lẽ cũng đang lẩn quẩn đâu đây. Tin tôi đi, trong chuyện này có nghe ngóng cũng chẳng được tích sự gì bởi ông ta bao giờ cũng đi chân trần, không gây nên một tiếng động nào lớn hơn một con mèo đâu. Và tôi xin nói với quý vị rằng điều này lớn hơn điều mà thần kinh quý vị có thể chịu đựng được. Đấy là câu chuyện của vị thủ lĩnh, nhưng ngắn hơn nhiều bởi vì tôi đã lược bỏ giọng phụ họa của dàn đồng ca.

https://thuviensach.vn

Thực ra ông ta không bao giờ nói quá 6, 7 từ mà không bị cắt ngang bởi sự đồng tinh và tán thưởng của "đàn em" đông đảo và điều này khiến mọi người suýt nữa mất hết cả kiên nhẫn. Khi câu chuyện kết thúc, tất cả im lặng một lúc lâu. - Nhưng, - cuối cùng Lucy lên tiếng, - nhưng tất cả những điều này có liên quan gì đến chúng tôi? Tôi chẳng hiểu gì cả. - Ôi trời, tha lỗi cho tôi nếu tôi đã đi ra ngoài lề mà không đi ngay vào điểm chính. – Giọng thủ lĩnh. - Chính thế, chính thế. – Các giọng khác hò lên với một sự hưng phấn quá độ. Không ai có thể khái quát mọi chuyện rõ ràng hơn, khôn ngoan hơn. Tiếp tục đi, đại ca, tiếp tục đi. - Vậy tôi có cần kể lại tất cả những chuyện này một lần nữa hay không? – Giọng thủ lĩnh đề nghị. - Ồ không, không, chắc chắn là không cần. – Cả Caspian và Edmund cùng lên tiếng. - Được vậy tôi đi thẳng vào đề nhé. Chúng tôi đã đợi thật lâu đến bây giờ mới gặp một cô bé dễ thượng đến từ một vùng đất khác, đó là cô đấy, thưa tiểu thư. Cô có thể đi lên lầu lấy cuốn sách pháp thuật, tìm được cách hóa giải lá bùa đã khiến chúng tôi trở nên vô hình, chỉ thế thôi. Tất cả chúng tôi đã long trọng thề là sẽ không để cho những người khách lạ đầu tiên đặt chân lên hòn đảo này (tôi muốn nói họ phải đi cùng với một bé gái dễ thương vì nếu không đó lại lài một vấn đề khác), chúng tôi quyết không để cho họ còn sống sót mà rời khỏi đây nếu họ không làm cái điều tối cần thiết đối với chúng tôi. Đó là lí do tại sao, thưa các quý khách, nếu cô bé này không hóa giải được lá bùa, thì đối với chúng tôi, phải cắt cổ các ngài là một điều chúng tôi chẳng muốn đâu. Đây chỉ thuần túy là công việc, như quý vị có thể thấy, hoàn toàn không phải là một sự thù địch. - Tôi không thấy vũ khí của các ngươi, - Reepicheep hỏi, - phải chăng nó cũng vô hình? Chuột vừa nói xong thì tất cả đã nghe thấy tiếng vèo vèo trong không khí, rồi một lưỡi mác cắm phập vào một thân cây sau lưng họ, lưỡi vẫn còn rung lên bần bật. - Đó là một lưỡi mác, thế đấy. – Giọng thủ lĩnh vang lên. - Đúng thế, đúng thế, đại ca không thể nói đúng hơn được. – Dàn đồng ca lại họa theo. - Nó được phóng từ tay tôi. – Giọng thủ lĩnh tiếp tục. – Rời khỏi chúng tôi, nó lập túc trở nên hữu hình. - Nhưng tại sao ông lại muốn tôi làm việc này? – Lucy hỏi. – Tại sao không phải là một người trong các ông? Các ông không có một cô bé nào ư? - Chúng tôi không dám, không dám. –

https://thuviensach.vn

Tất cả đồng thanh. – Chúng tôi sẽ không bao giờ đi lên thang lầu nữa. - Nói một cách khác, - Caspian nói, - các ông đòi hỏi cô bé này phải đối mặt với những nguy hiểm mà các ông không dám để cho em gái hoặc con gái mình làm. - Đúng vậy, đúng vậy. – Các giọng nói reo lên hồ hởi. – Quý khách là người có học, hẳn rồi, ai cũng có thể thấy rõ điều đó. - Tất cả những chuyện vô nhân đạo này…, - Edmund bắt đầu nhưng Lucy lại xen vào: - Tôi phải đi lên lầu vào ban đêm hay ban ngày? - Ban ngày, ban ngày, chắc chắn rồi, - giọng thủ lĩnh reo lên, - không phải ban đêm. Không ai đòi hỏi cô làm điều này. Lên lầu vào ban đêm? Xì. - Được rồi tôi sẽ làm việc này. – Lucy nói. – Không, - cô bé quay sang những người khác, - đừng cố cản tôi. Mọi người không thấy là chỉ vô ích hay sao? Ở đây họ có hàng mấy chúc người. Chúng ta không thể đánh nhau với họ. Mặc khác đây còn là một cơ hội. - Nhưng còn pháp sư? – Caspian hỏi. - Tôi biết. – Lucy nói. – Rất có thể ông ta không quá xấu như họ làm ra như thế. Bạn không có ý nghĩ rằng đây không phải là những người dũng cảm sao? - Chắc chắn họ cũng không lấy gì làm thông minh cho lắm. – Eustace nói. - Nghe đây, Lu, - Edmund lên tiếng, - chắc chắn bọn anh sẽ không để cho em làm một việc gì như thế. Cứ hỏi Reep đi, anh chắc ông ấy sẽ nói như thế. - Nhưng việc này sẽ cứu sống em cũng như tất cả mọi người. Em không muốn mình bị cắt ra từng mảnh bằng những thanh kiếm vô hình này cũng với những người khác. - Về điểm này nữ hoàng nói đúng. – Reepicheep nói. – Nếu chúng ta có bất cứ sử bảo đảm nào để cứu Lucy ra khỏi trận đánh này thì nhiệm vụ của chúng ta sẽ hết sức đơn giản. Nhưng theo chỗ tôi hiểu thì không. Việc họ đòi hỏi không xâm phạm đến danh dự của nữ hoàng mà là một hành động anh hùng, cao quý. Nếu nữ hoàng đã quyết liều một phen với tay pháp sư tôi không thấy có lý do gì để phản đối. Ai cũng biết Reepicheep bình sinh không sợ bất cứ một thứ gì trên đời và bác nói ra điều này mà không cảm thấy băn khoăn. Nhưng bọn con trai, tất cả những người thường xuyên có những điều phải ngại thì đỏ bừng mặt lên. Rõ ràng đây là một lí lẽ mà họ buộc phải nhượng bộ. Tiếng reo hò vang dậy của những người vô hình nổ ra như pháo khi những người khách lạ thông báo kế hoạch của họ và giọng thủ lĩnh cất lên (được tất cả đoàn người nhiệt thành tán thưởng) mời những người Narnia

https://thuviensach.vn

đến ăn bữa tối và nghỉ đêm ở chỗ họ. Eustace không muốn nhận lời nhưng Lucy nói: “Chị chắc họ không có mưu đồ gì đâu. Họ không phải loại người đó”, và những người khác cũng đồng ý. Thế là cùng với những tiếng rầm rập vang động (những tiếng động này còn lớn hơn khi họ đến cái sân lát đá), tất cả quay lại ngôi nhà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 72

N

hững người vô hình đãi khách một bữa tiệc đáng được liệt vào hàng vương giả.Thật ngộ nghĩnh khi nhìn thấy bát đĩa được mang ra bàn mà không nhìn thấy người phục vụ. Vẫn thật buồn cười kể cả khi họ đi đứng bình thường, dọc ngang trong phòng như bạn có thể chờ đợi mọi việc xảy ra với những bàn tay vô hình. Nhưng không phải như vậy. Họ tiến hành công việc trong phòng ăn dài bằng hàng loạt những cú bật hay nhảy dựng lên. Điểm nhảy cao nhất của mỗi món ăn là khoảng 5 mét trong không trung, sau đó món ăn ấy hạ xuống dừng lại bất thần ở độ cao khoảng gần một mét so với sàn nhà. Khi món ăn lại là loại chất lỏng như súp hoặc món canh hầm thì kết quả thật tai hại. - Em bắt đầu nổi cơn tò mò về những người này. – Eustance nói nhỏ với Edmund. – Anh có nghĩ họ đúng là người không? Em dám nói họ giống như những con châu chấu hoặc con ếch khổng lồ. - Có vẻ như vậy lắm, - Edmund nói, - nhưng đừng cấy ý nghĩ đó vào đầu Lucy. Con bé không thích côn trùng đâu, nhất là những con to bự. Bữa tiệc hẳn sẽ tuyệt vời hơn nếu nó không quá lộn xộn và câu chuyện không gồm toàn những lời lĩnh xướng có một dàn đồng ca nhao nhao phụ họa.Những người vô hình đồng ý về tất cả mọi chuyện. Hầu hết những nhận xét của họ đều thuộc loại không dễ gì mà phản bác lại được, đại loại như:” Điều mà bao giờ tôi cũng nói là khi một người đói bụng, y sẽ rất muốn ăn.” Hoặc : “Sau khi mặt trời lặn bao giờ cũng là đêm đen.” Hoặc thậm chí là: “Ồ, anh vừa lội xuống nước. Nước ướt nhỉ?” Lucy không thể không liếc nhìn vào cái cánh cửa mở ngoác ra đen ngòm ơ chân cầu thang mà nó nhìn rất rõ từ nơi mình ngồi – và tự hỏi không biết mình sẽ tìm thấy cái gì ở đây sau khi đi lên những bậc thang này vào sáng mai. Nhưng mặt khác đây là một bữa ăn ngon lành với món súp nấm, gà luộc, thịt heo hầm với quả lí gai ngoài ra còn có những món ăn như nho Hy Lạp đỏ, sữa đông, kem, sữa nóng và rượu mật ong. Khách rất khoái món rượu mật ong này và sau đó anh bạn Eustace đã phải

https://thuviensach.vn

lấy làm tiếc vì say rượu. Sáng hôm sau lúc Lucy thức dậy, cô bé có cảm giác như phải bắt đầu một ngày có một kì thi hóc búa hoặc là một ngày bạn phải đến gặp nha sĩ để làm răng. Đó là một buổi sáng dễ chịu, đàn ong rù rì bay vào bay ra qua cửa sổ phòng ngủ và thảm cỏ dưới kia có vẻ thân quen như một nơi nào đó ở Anh Cát Lợi. Lucy đứng dậy thay quần áo, cố gắng nói chuyện và ăn uống một cách bình thường trong bữa điểm tâm. Sau đó dưới sự chỉ dẫn của giọng nói thủ lĩnh phải làm gì, làm gì trên lầu, cô bé chào tạm biệt các bạn, rồi không nói gì thêm, bước lên cầu thang không một lần ngoái đầu nhìn lại. Trong nhà rất sáng và đó là một điểm thuận lợi. Thực ra cửa sổ thẳng trước mặt cô bé, ở ngay đầu cầu thang. Trong lúc leo lên từng bậc thang nó có thể nghe thấy tiếng tích – tắc, tích – tắc đều đặn của chiếc đồng hồ cổ kính để trong tiền sảnh dưới nhà. Sau đó nó đi lên lâu một và rẽ tay trái để lên tiếp cầu thang thứ hai; ở đây cô bé không nghe thấy tiếng đồng hồ nữa. Bây giờ thì Lucy đã lên đến bậc thang trên cùng. Nó đưa mắt nhìn quanh thấy một hành lang dài và rộng, có một ô cửa sổ lớn ở cuối cùng. Rõ ràng lối đi này chạy hết chiều dài ngôi nhà. Hai bên lối đi được chạm trổ, ốp gỗ, bên dưới có trải thảm và hai bên có nhiều cánh cửa mở ra. Nó đứng im không nghe thấy một tiếng động gì dù là tiếng chít chít của một con chuột nhắt, hoặc tiếng vo ve của một con ruồi hoặc tiếng rèm cửa lay nhè nhẹ hoặc bất cứ tiếng động nào ngoài tiếng đập thùm thụp của con tim nó. - Cánh cửa cuối cùng ở bên tay trái. – Nó nói to với chính mình. Hình như khó có thể đi đến cái cửa cuối cùng. Để đến được đây nó phải đi qua hết phòng này đến phòng khác.Trong bất cứ căn phòng nào cũng có thể có pháp sư – đang ngủ hoặc đã thức hoặc vô hình hoặc đã chết. Nhưng đó là điều không nên nghĩ tới. Lucy bắt đầu đếm bước, tấm thảm rất dày, đôi chân cô bé không gây nên một tiếng động nào. - Chả có gì phải sợ cả. – Lucy tự nhủ. – Đây là một hành lang yên tĩnh, sáng sủa ; có lẽ hơi quá tĩnh lặng. Sẽ dễ chịu hơn nếu như không có những kí hiệu lạ sơn màu đỏ trên các cánh cửa – những đường nét phức tạp , rối vào nhau rõ ràng là có một ý nghĩa nào đó và rất có thể nó không chứa đựng một ý nghĩ tốt lành. Cũng sẽ tốt hơn nếu không có những cái mặt nẹ treo trên tương. Không phải là nó xấu xí – không hoàn toàn xấu xí – nhưng những hố mứt trống rỗng có vẻ rất

https://thuviensach.vn

quái gở và nếu là bạn, bạn cũng sẽ hình dung là những chiếc mặt nạ này sẽ làm một chuyện mờ ám gì đó ngay khi bạn quay lưng đi. Qua cánh cửa thứ 6, lần đầu tiên Lucy bị một phen hú vía thật sự. Trong vòng một giây nó cảm thấy chắc chắn là có một khuôn mặt nhỏ, độc ác, lởm chởm râu rìa, lò ra khỏi bức tượng, nhăn mặt với nó. Nó buộc mình phải dừng lại nhìn vào cái vật ấy. Đó hoàn toàn không phải là một khuôn mặt, mà là một tấm gương nhỏ, có kích thước và hình dáng bằng đúng khuôn mặt nó, có tóc ở trên đầu và chòm râu ở bên dưới thành thử khi bạn nhìn vào gương khuôn mặt bạn lồng vào đúng cái khuôn khiến cho mái tóc và bộ râu trông như là của bạn. “Chẳng qua mình bắt được cái bóng phản chiếu của mình ở đuôi mắt khi mình đi qua khỏi thôi. – Lucy tự nhủ. – Tất cả chỉ có thế thôi,chẳng có hại gì hết”.Nhưng nó không thích hình ảnh phản chiếu của mình có râu và tóc như thế chút nào.(Tôi không biết đó là Tấm gương Râu bởi vì tôi không phải là một phù thủy). Trước khi đi đến cánh cửa cuối cùng bên tay trái, Lucy bắt đầu hoang mang không biết có phải hành lang đã kéo dài hơn so với lúc nó bắt đầu cuộc hành trình không và không biết đây có phải là một phần trong ma thuật của ngôi nhà này không. Nhưng cuối cùng nó cũng đi đến nơi và cánh cửa mở ra. Đó là một căn phòng rộng có ba cửa sổ, sách được chất từ dưới sàn nhà lên đến trần; nhiều hơn số sách mà Lucy trông thấy từ trước đến giờ; thôi thì đủ loại, có những cuốn mini loại bỏ túi, có những cuốn mỏng tang, có cuốn dày cộp, có cuốn còn to hơn cả cuốn Thánh kinh trong nhà thờ. Tất cả đều bọc da và tỏa ra mùi bụi lưu cữu, mùi của học thuật và ma thuật. Nhưng nó biết, theo lời chỉ dẫn, nó không cần bận tâm đến bất cứ cuốn nào trong số này. Bởi vì cuốn Pháp thuật đang nằm trên bàn đọc sách kê ở chính giữa phòng. Nó biết rằng nó sẽ phải đứng mà đọc(dù sao thì cũng không có ghế ngồi) và nó cần phải đứng quay lưng ra cửa trong lúc đọc sách. Thế là nó quay ra đóng cửa. Nhưng cửa không đóng lại. Một số người có thể không đồng ý với Lucy về điểm này nhưng tôi nghĩ cô bé nói đúng. Cô bé nói rằng nó sẽ không cảm thấy có vấn đề gì nếu cửa có thể đóng lại được chứ cứ đứng đọc sách ở một nơi như thế với một cánh cửa mở ngay sau lưng mình thì thật là đáng sợ. Tôi thì tôi cũng sợ phải biết đấy, nhưng tôi biết mình không làm được gì trong chuyện này. Một vấn đề

https://thuviensach.vn

làm nó lo lắng rất nhiều là độ dày đáng kể của cuốn sách. Giọng nói của thủ lĩnh đã không giúp được gì cho nó trong việc tìm ra cái đoạn nói đến việc làm cho mọi vật vô hình trở nên hữu hình. Thậm chí ông ta còn tỏ vẻ ngạc nhiên lắm lắm khi nghe nó hỏi về chuyện đó. Ông ta chờ đọi nó đọc từ đầu cho đến cái đoạn ấy; rõ ràng ông ta không hề nghĩ rằng còn có một cách khác để tìm ra một đoạn cần đọc trong một cuốn sách.”Mình có thê mất đến hàng chục ngày hay vài tuần!” Lucy thở dài, nhìn vào cuốn sách đại tướng,”Và mình có cảm giác là sẽ phải ở lại đây lâu hơn là mình muốn.” Nó đi đến bên bàn, đặt tay lên cuốn sách; những ngón tay tê tê như có một dòng điện chạy qua như thể sách là một vật tích điện. Nó cố mở sách nhưng thoạt đầu không sao mở được, tuy vậy đó chỉ là vì sách bị buộc chặt bởi hai cái móc bằng chì và khi nó đã tháo móc ra thì có thể mở sách ra thật dễ dàng. Trời ơi, thật là một cuốn sách có một không hai. Đây là sách viết tay chứ không phải là sách in với một nét chữ rõ ràng, khoáng đạt, nét đi xuống thì đậm nét đi lên thì nhạt, những con chữ to dễ đọc hơn chữ in và đẹp đến nỗi Lucy nhìn chằm chằm vào đấy đến một phút, quên cả việc đọc. Tờ giấy giòn, kháng, tỏa ra một mùi hương dìu dịu. Bên lề và quanh những chữ cái viết hoa bắt đầu mỗi phép màu đều có tranh minh họa. Không có tít và tựa đề ở đầu tranh, cách thức làm phép được đề cập một cách trực tiếp và thoạt tiên xem như chẳng có gì quan trọng trong những việc này. Chỉ là những mẹo vặt để chữa mụn cơm (bằng cách rửa tay dưới ánh trăng trong một cái chậu bằng bạc) chữa đau răng và chứng chuột rút và cách thu hút để bắt gọn một đàn ong. Bức tranh về người đàn ông đau răng trông sống động đến nỗi bạn cảm thấy ê cả hai hàm nếu nhìn vào nó lâu lâu một chút, những con ong nghệ có đốm bay quanh phép màu thứ tư thì vào lúc bạn nhìn có vẻ như đôi cánh chúng đang rung lên vù vù. Lucy khó có thể dứt mình ra khỏi trang sách thứ nhất, nhưng khi nó lật sang trang sau thì dường như mọi chuyện lại còn thú vị hơn. “Mình phải đọc tiếp thôi,” nó tự nhủ. Cứ thế nó đọc đến trang 30 và nếu có thể ghi ngớ tất cả thì nó sẽ biết cách tìm ra một kho báu bị chôn kín, nhớ lại những điều đã chìm trong quên lãng, quên những thứ mà nó muốn quên và cách thức để biết là người ta có nói thật hay không. Nó còn có thể hô phong hoán vũ, cầu đảo để trời làm mưa, rắc tuyết, buông

https://thuviensach.vn

sương mà và làm ra bão tuyết, biết cách đưa người ta vào một giấc ngủ hàng trăm năm và làm sao biến một cái đầu trên vai một người thành ra đầu lừa (như họ đã làm với Bottom đáng thương). Nó càng đọc được nhiều bao nhiêu thì các bức tranh càng trở nên tuyệt vời và giống như thật bấy nhiêu. Sau đó nó đọc đến một trang có nhiều bức tranh minh họa rực rỡ đến nỗi khó đọc được chữ nghĩa trên đó. Khó – nhưng nó đã hiểu ra được những từ đầu tiên. Đó là một phép màu mà các cô các bà chắc sẽ rất thích. Thế các bạn nữ có muốn mình có một vẻ đẹp nghiêng ngả cả trời đất không? Lucy thích thú ghé mặt mình gần, săm soi từng bức tranh một , mặc dầu thoạt nhìn chúng có vẻ nhiều chi tiết và rối rắm, bây giờ nó có thể giải mã để hiểu được ý nghĩa của từng bức . Đầu tiên là bức tranh về một cô gái đứng trước án thư đang đọc sách. Cô gái ăn mặc giống hệt Lucy. Trong bức tranh tiếp theo, Lucy (bởi vì cô gái trong tranh chính là Lucy) đang đứng, đôi môi hé mở, khuôn mặt biểu lộ một vẻ kinh hãi đang lẩm bẩm đọc kinh hoặc kể lại một cái gì đó. Trong bức tranh thứ ba, vẫn là Lucy đấy những lại có một phong cách và vẻ đẹp của một vị thần tiên. Thật lạ lùng khi chứng kiến bức tranh lúc đầu nhỏ bằng hai ngón tay mà bây giờ Lucy trong tranh to như Lucy ngoài đời; hai Lucy nhìn vào mắt nhau và Lucy thật phải quay đi một vài phút bởi vì nó hoa cả mắt trước vẻ đẹp của Lucy trong tranh, dầu nó có thể nhận có một sự giống nhau giữa nó và Lucy tuyệt mỹ kia. Và bây giờ có nhiều bức tranh hơn và chúng thay đổi liên tục như trong một cuốn phim. Nó thấy chính mình ngồi trên ngai vàng đặt ở một cái bệ cao trong một cuộc đấu thương ở Calormen, tất cả các ông hoàng trên trời này đều đến đây đánh nhau vì sắc đẹp của nó. Sau đấu trường là đến chiến trường đẫm máu, trong đó cả xứ Narnia và Archenland; Telmar và Calormen, Galma và Terebinthia đều bị giày xéo trong cơn cuồng nộ của các ông vua, các ngài công tước và những chúa đất, tất cả đều chiến đấu một mất một còn để chiếm được trái tim người đẹp, sau đó bức tranh thay đổi, hiện lên hình ảnh Lucy vẫn với sắc đẹp siêu phàm những đã quay lại nước Anh. Và Susan (người bao giờ cũng là người đẹp nhất nhà) từ nước Mỹ trở về. Susan trong tranh trông giống hệt như Susan ngoài đợi nhưng lại tầm thường hơn với vẻ mặt nanh ác. Susan ghen tị trước vẻ đẹp choáng ngợp của Lucy nhưng ghen

https://thuviensach.vn

tị thì làm được gì, bây giờ cũng chẳng ai thèm quan tâm đến Susan nữa. - Chà… phép màu này… phép màu này… mình không cần. Mình không quan tâm, thật thế. – Nó nói. – Mình không quan tâm. Bởi nó có một trực cảm rất mạnh là nó không được nghĩ đến điều ấy. Nhưng đến khi nó nhìn lại cái mở đầu cho phép màu ấy, ở chính giữa mà nó nhớ rất rõ là không hề có bức tranh nào, bây giờ nó tìm thấy khuôn mặt cao quý, vĩ đại của sư tử, của chính Aslan đang đăm đăm nhìn nó. Bức tranh được tô một màu vàng rực rỡ dường như đến từ một nơi nào đó ngoài tranh sách, và sau này mỗi khi nhớ lại, nó không dám chắc là bức tranh ấy không hề chuyển động chút nào. Dù sao thì nó cũng hiểu rất rõ biểu hiện trên khuôn mặt ông. Ông đang gầm lên và bạn có thể nhìn thấy tất cả những cái răng. Nó sợ run lên cầm cập, lập tức giở sang trang khác. Một lát sau nó giở đến một trang nói về phép thuật cho biết bạn của mình nghĩ gì về mình. Bây giờ Lucy rất muốn thử cái phép màu kia, cái phép màu cho bạn có được vẻ đẹp rực rỡ. Thế là nó cảm thấy rằng để bù đắp cho cái việc không thử phép màu ấy nó cần phải thử một phép khác. Nó hối hả - vì sợ mình sẽ đổi ý – nói ra những từ bùa thú(không có cái gì có thể khiến tôi nói ra cho bạn biết đó là những từ gì đâu). Rồi nó ngồi đợi xem chuyện gì xảy ra. Vì chẳng có cái gì xảy ra hết nó bắt đầu nhìn vào bức tranh. Ngay lập tức nó nhìn thấy cái điều cuối cùng mà nó chờ đợi – một bức tranh về một toa tàu danh cho học sinh lớp ba, hai cô học trò nhỏ ngồi trong đó. Nó nhận ra chúng ngay lập tức; đó là Marjorie Preston và Anne Featherstone. Chỉ có điều bây giơ tất cả là một cái gì lớn hơn một bức tranh. Nó là một cuốn phim sống. Lucy có thể nhìn thấy những cột dây điện thoại trôi vụt qua bên ngoài cửa sổ toa tàu. Rồi từ từ (như khi chiếc radio xè xè bắt đầu hoạt động) nó nghe thấy hai cô trò nhỏ nói chuyện: - Tớ có thể biết trước những gì xảy ra trong học kì này của cậu không? – Anne hỏi. – Chắc là cậu kết bạn khăng khít với con nhỏ Lucy Pevensie chứ? - Không hiểu đằng ấy có ý gì với chữ khăng khít. – Marijorie nói. - Ồ có, cậu hiểu đấy, - Anne nói, - học kỳ trước cậu chẳng quấn lấy nó là gì. - Không có đâu, không có chuyện đó đâu. – Marjorie nói. – Bây giờ tớ hiểu mọi chuyện hơn rồi. Chẳng có đứa nào dỏm như nó . Tớ đã chán nó đến tận cổ từ trước khi khóa học kết thúc cơ. - Được, bọn bay quá lắm , sẽ

https://thuviensach.vn

không có chuyện đó trong năm học tới đâu! – Lucy hết lêm. – Con quỷ nhỏ hai mặt! – Nhưng giọng nói của nó ngay lập tức nhắc nhở nó là nó đang nói với bức tranh và Marjoria thật đang ở rất xa trong một thế giới khác. “Trời ơi, - Lucy tự nhủ, - thế mà mình lại nghĩ nó tốt cơ chứ! Mình đã làm cho nó bao nhiêu chuyện trong năm học vừa rồi, và mình đã gắn bó với nó, trong khi nhiều đứa khác “ nghỉ chơi” với nó. Mà nó cũng biết rõ điều đó. Còn con nhỏ Anne nữa, cũng thế thôi! Mình tự hỏi có bao nhiêu đứa bạn như thế? Ở đây còn có rất nhiều bức tranh khác.” Thôi, mình không muốn nhìn nữa. Không, Không đâu.” Và với một cố gắng khá lớn nó lật trang khác nhưng trước đó một giọt nước mắt giận dữ nằng nặng đã rơi trên trang sách. Ở trang tiếp theo nó đọc thấy một phép màu “cho một sự tươi thắm mới trong tâm hồn.” Có ít tranh hơn nhưng tất cả đều rất đẹp. Nó thấy mình đọc như đọc một câu chuyện hơn là đọc về một pháp thuật. Truyện kéo dài đến ba trang và trước khi nó đọc hết một trang nó đã quên mất là mình đang đọc. Nó sống trong câu chuyện ấy như thể đó là một câu chuyện có thật và tất cả những bức tranh cũng là thật .Khi giở đến trang thứ ba và đọc đến dòng cuối cùng, nó nói: “Đây là một câu chuyện hay nhất trong số những truyện mình từng đọc hoặc có bao giờ còn được đọc trong cả cuộc đời. Ước gì có thể đọc nó trong vòng 10 năm nữa. Nhưng ít nhất thì mình cũng phải đọc lại mới được.” Nhưng ở đây, một phần phép thuật của cuốn sách phát huy tác dụng. Bạn không thể lật lại những trang trước. Những trang bên tay phải đã đọc qua thì còn có thể đọc lại, chứ trang bên tay trái thì không. - Ôi thật đáng tiếc! Mình chỉ muốn đọc lại một lần nữa. Mà thôi, ít ra thì mình cũng vẫn còn nhớ. Để coi… nó kể về… về… ôi trời ơi… tất cả cứ trôi tuột đi đâu ấy. Thậm chí cả cái trang cuối cùng cũng trống trơn. Thật là một cuốn sách kỳ cục. Sao mình lại có thể quên sạch như vậy nhỉ? Đó là về một cái ly, một thanh kiếm, một cái cây và một ngọn đồi xanh, mình biết rõ lắm cơ mà. Nhưng mình lại không sao nhớ ra các tình tiết và mình biết làm gì bây giờ? Lucy không bao giờ có thể nhớ lại được; và cũng kể từ đó với Lucy, một câu chuyện hay là câu chuyện nhắc nó nhớ lại cái câu chuyện trong cuốn sách pháp thuật mà nó đã đọc qua và đã quên. Lucy lại tiếp tục lật từng trang và ngạc nhiên khi thấy một trang chẳng có tranh minh họa gì

https://thuviensach.vn

hết, nhưng dòng chữ đầu tiên lại là Thuật làm cho những vật giấu kín trở nên hiện hình. Nó đọc suốt một lượt để biết chắc tất cả những từ khó rồi nói to lên. Lucy biết ngay rằng nó có tác dụng bởi vì khi cô bé nói, màu sắc đã trở về với những chữ viết hoa ở đầu trang và những bức tranh bắt đầu xuất hiện bên lề. Mọi việc diễn ra cũng giống như khi bạn hơ trên ngọn lửa một cái gì viết bằng mực hóa học và những con chữ lần lượt hiện lên, chỉ có khác là thay vì có màu xin xỉn của vỏ chanh ủng những kí tự này lại có màu vàng, xanh và đỏ. Đó là những bức tranh kì cục có chứa nhiều hình thù mà Lucy không thích nhìn. Đoạn nó nghĩ: “Mình cho rằng mình đã làm cho mọi vật hiện hình chứ không chỉ dành cho những người ồn ào kia. Có thể còn có nhiều thứ khác vô hình lảng vảng ở một nơi như thế này. Chắc chắn là mình không muốn thấy chúng một chút nào. Đúng lúc đó nó nghe thấy tiếng những bước chân nhẹ nhàng mà chắc chắn đi dọc hành lang sau lưng nó, tất nhiên nó nhớ ra là người ta đã bảo nó rằng pháp sự thường đi chân đất và không gây ra một tiếng động lớn hơn con mèo. Bao giờ quay mặt ra để đón nhận cũng tốt hơn là để cho bất cứ một thứ gì đổ ập đến từ sau lưng. Và Lucy đã làm thế. Rồi khuôn mặt nó bừng sáng và trong một khoảng khắc (tất nhiên là nó không biết điều đó) trông nó cũng đẹp gần bằng Lucy trong tranh. Nó chạy ra, hai tay dang rộng, miệng reo lên một tiếng sung sướng. Bởi vì đứng ở ngưỡng cửa chính là Aslan, sư tử, vị chúa tể của tất cả các bậc hoàng đến. Aslan vững như ngọn Thái Sơn, có thật và ấm áp vô cùng. Ông để cho cô bé ôm hôn mình, vùi mặt vào cái bờm tỏa hào quanh của mình. Và từ cái âm thanh trầm trầm, âm vâng nghe như tiếng động âm âm trong lòng đất vọng ra từ trong người ông, Lucy có ý nghĩ là ông đang kêu rù rù như một con mèo lớn. - Ôi Aslan! – Lucy nói với một giọng pha chút hờn dỗi. – Đừng chọc quê con mà, cứ như thể bất cứ điều gì con làm cũng khiến người hiện hình ấy. - Thì đúng thế. Con không nghĩ là ta không tuân theo chính luật lệ mà ta đề ra đấy chứ? Sau một phút im lặng, ông nói tiếp: - Con gái, ta nghĩ con vừa nghe trộm. - Nghe trộm? - Con nghe hai cô bạn học trong trường nói về mình. - Ôi thế à? Con lại không nghĩ đó là nghe trộm. Đấy không phải là phép thuật ư? - Do thám người khác bằng bùa phép thì cũng giống như rình mò họ bằng bất kì cách nàokhacs. Mà con

https://thuviensach.vn

đánh giá sai bạn con rồi. Nó yếu đuối nhưng nó yêu mến con. Nó sợ cô bạn lớn hơn nó nên nói ra những điều nó không muốn. - Con không nghĩ là con sẽ quên được những điều con đã nghe bạn ấy nói. - Không đâu, rồi con sẽ quên thôi. Trời ơi, con đã phá hỏng mọi chuyện phải không ạ? Có phải người có ý muốn nói chúng ta sẽ tiếp tục là bạn bè nếu không có chuyện đó…và đã là những người bạn lớn…có thể là suốt đời, còn bây giờ chúng con sẽ không… - Con gái, chẳng phải có lần ta đã giải thích rằng không có người nào lại được báo cho biết trước chuyện gì xảy ra sao? - Vâng thưa Aslan, ông đã nói thế. Con xin lỗi. Nhưng làm ơn… - Cứ nói đi trái tim thân thiết của ta. - Con có bao giờ được đọc lại câu chuyện ấy… câu chuyện mà con không thể nhớ lại ấy không? Người sẽ kể cho con nghe chứ, Aslan. Xin người, xin người, xin người! - Được, ta sẽ kể cho con nghe hết năm này đến năm khác. Nhưng bây giờ thì đến đây. Chúng ta phải gặp chủ nhân ngôi nhà này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 73

L
ucy đi theo sư tử vĩ đại ra ngoài hành lang và ngay lập tức trông thấy một ông già đi chân đất, mặc áo chùng đỏ, trên mái đầu bạc trắng là một vòng hoa có gài lá sồi, bộ râu dài đổ đến tận thắt lưng và ông chống một cây gậy tạc những hình thù kì lạ. Trông thấy Aslan, ông cúi đầu chào rất thấp: - Xin nghênh đón ngài tại một trong những ngôi nhà của ngài. - Ông có mệt lắm không hả Coriakin, khi phải chỉ huy những kẻ ngu ngốc mà ta đã giao cho ông ở đây? - Không thưa ngài, - pháp sư đáp, - họ có ngu ngốc thật nhưng là những kẻ vô hại. Tôi bắt đầu đem lòng quý mến họ. Có những lúc, có lẽ tôi đã tỏ ra thiếu kiên nhẫn trong khi đợi đến ngày có thể chỉ huy họ bằng sự khôn ngoan thay vì phép thuật thô thiển này. - Tất cả đều đúng lúc, Coriakin ạ. - Vâng tất cả đều rất đúng lúc, thưa ngài. – Pháp sư đáp. – Ngài có muốn xuất hiện trước bọn họ không? - Không. – Sư tử đáp với một tiếng gầm nho nhỏ trong cổ, Lucy nghĩ điều đó có nghĩa là một tiếng cười. – Ta sẽ làm cho họ sợ đến mức mất trí. Nhiều ngôi sao sẽ trở nên già đi và đến nghỉ ngơi ở các hòn đảo trước khi người của ông đủ trưởng thành cho điều đó. Và hôm nay trước khi mặt trời xuống núi ta phải đến thăm Chú lùn Trumpkin đang ngồi trong lâu đài Cair Paravel đếm từng ngày, chờ ông chủ Caspian của mình trở về. Ta sẽ kể cho ông ta nghe tất cả câu chuyện của các con, Lucy à. Đừng có vẻ buồn rầu như thế. Chúng ta sẽ sớm gặp lại. - Nhưng thưa Aslan, người gọi thế nào là sớm ạ? – Lucy nói. - Đối với ta lúc nào cũng là sớm cả. – Aslan nói và trong tích tắc ông biến mất chỉ còn lại một mình Lucy với pháp sư. - Đi rồi! – Pháp sư nói. – Chỉ còn lại cháu và ta bị bỏ lại tiu nghỉu. Bao giờ cũng thế đấy, cháu không thể giữ chân ông ấy, không giống như một con sư tử được thuần hóa. À mà cháu có thích cuốn sách của ta không? - Có nhiều phần cháu rất thích. – Lucy đáp. – Thế ông biết là cháu ở đây từ đầu phải không ạ? - Ồ, tất nhiên ta đã biết rõ như vậy kể từ lúc ta để cho bọn người ngu ngốc kia tự biến mình thành vô hình và

https://thuviensach.vn

biết từ lâu rằng cháu là người sẽ đến đây để giải thoát cho chúng. Có điều ta không biết rõ là vào ngày nào mà thôi. Mà ta cũng không đặc biệt chú ý đến mọi chuyện vào buổi sáng hôm nay. Cháu thấy đấy, chúng cũng làm cho ta trở nên vô hình mà ở trong tình trạng ấy bao giờ cũng cảm thấy buồn ngủ. Woa oa, đấy ta lại ngáp nữa rồi. Cháu có đói không? - Dạ, có lẽ cũng hơi đói một chút. Cháu cũng không biết bây giờ là mấy giờ ạ. - Đi thôi! Tất cả mọi sự dịch thời gian đối với Aslan đều là một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng trong ngôi nhà của ta ai nấy đều đói bụng vào một giờ nhất định. Ông dẫn cô bé đi một đoạn rồi mở rộng cánh cửa. Bước vào trong, Lucy nhìn thấy mình trong một căn phòng tuyệt đẹp đầy hoa và chan hòa ánh nắng mặt trời. Chiếc bàn trong phòng trống trơn nhưng đấy là một chiếc bàn màu nhiệm và chỉ một lời của ông già, khăn bàn, ly, đĩa bằng bạc và thức ăn đã hiện lên. - Hy vọng đây là những món cháu thích. – Ông nói. – Ta đã cố dành cho cháu những món cháu thích ở nơi quê nhà hơn là những món cháu có thể gặp sau này. - Ôi thật là những món tuyệt vời! – Lucy thốt lên, mà đúng như thế thật, có món trứng rán, thịt cừu lạnh, thịt cừu hầm sôi sùng sục, đậu xanh, dâu, nước chanh ép dùng trong bữa ăn và tráng miệng bằng một ly sôcôla, riêng pháp sư thì chỉ uống rượu và ăn bánh mì. Không có gì đáng ngại về ông và chẳng bao lâu Lucy đã vui vẻ trò chuyện với ông như với một người bạn cũ. - Khi nào phép màu sẽ phát huy tác dụng ạ? Khi nào thì những người ngốc kia lại hiện hình ạ? – Lucy hỏi. - Ồ, bây giờ họ đã hiện hình rồi, nhưng chắc họ vẫn còn đang ngủ, bao giờ họ cũng đánh một giấc cho đến trưa. - Bây giờ khi họ đã hiện hình bình thường rồi ông có làm cho họ không còn diện mạo xấu xí nữa không? Ông sẽ trả lại cho họ gương mặt đẹp như lúc trước chứ? - Ồ, đấy là một vấn đề tế nhị. Cháu thấy đấy, chỉ có họ mới nghĩ trước đây mình rất đẹp. Họ nói họ bị làm cho xấu đi, nhưng mà không phải vậy, đó không phải là điều ta nghĩ. Nhiều người có thể nói rằng sự thay đổi là theo chiều hướng tốt hơn. - Nếu vậy bọn họ bị lừa dối một cách kinh khủng? - Đúng thế hoặc ít ra là kẻ cầm đầu, hắn dạy cho bọn người còn lại. Bọn họ bao giờ cũng tin mỗi lời hắn nói. - Chúng cháu cũng nhận ra điều đó, tất cả sẽ tốt đẹp hơn nếu không có hắn. Tất nhiên ta có thể biến hắn thành ra một cái gì đó hoặc thậm chí yểm bùa đề

https://thuviensach.vn

làm cho họ không tin hắn lấy một lời nữa. Nhưng ta không thích làm thế. Dù sao thì có một người cho ta tôn thờ cũng tốt hơn là không có ai để mà tin yêu và nghe theo. - Thế ra họ không ngưỡng mộ ông ư? - Không phải ta, - pháp sư nói, - họ không thể tôn thờ ta. - Vậy ông làm họ trở thành xấu xí để làm gì? Cháu muốn nói cái gì mà họ gọi là sự xấu hóa. - À, họ không chịu làm cái điều họ được chỉ bảo với lời hơn lẽ thiệt. Công việc của họ là làm vườn và chăn nuôi – không phải cho ta như họ tưởng tượng mà là cho bản thân mình. Họ chẳng bao giờ thực sự làm gì nếu ta không bắt buộc. Tất nhiên để chăm cây cối cháu cần phải có nước chứ. Có một dòng suối rất lành ở trên đồi chảy xuống cách đây chừng nửa dặm. Từ con suối ấy có một dòng chảy thẳng qua vườn. Tất cả những điều ta đòi hỏi ở họ chỉ là lấy nước từ cái nhánh đó thay vì lặn lội đến tận nguồn mà mỗi ngày chỉ xách được hai ba xô nước để tự làm khổ mình và đánh đổ mất một nửa số nước trên đường đi. Nhưng bọn họ không thấy được vấn đề. Cuối cùng họ từ chối thẳng thừng. - Chẳng lẽ tất cả bọn họ đều ngu ngốc như vậy sao? Pháp sư thở dài ngao ngán: - Cháu không thể hình dung nổi những rắc rối mà họ gây ra cho ta đâu. Vài tháng trước bọn họ đem rửa bát đĩa trước bữa ăn nói rằng sau đó không cần phải rửa lại. Ta còn bắt gặp họ trồng khoai luộc xuống đất để khỏi phải luộc lần nữa khi khoai đã mọc thành cây và ra củ. Một hôm có một con mèo bị rơi vào một thùng sữa thế mà có đến 20 người xúm vào quấy sữa mà không nghĩ đến chuyện bắt con mèo ra. Nhưng ta thấy cháu đã dùng bữa xong rồi. Nào, ta đi coi xem những người ngốc này thế nào. Họ đi vào một căn phòng khác để đầy những món đồ tinh vi khó có thể hiểu được cách sử dụng như máy đo độ cao giữa các thiên thể, mô hình vũ trụ, máy đo tốc độ phóng đi của tên và đạn, máy đếm nhịp thở, máy đo kinh vĩ. Khi họ đi đến bên cửa sổ, pháp sư nói: - Đây. Đây là những người đầu nhồi bông của cháu. - Cháu chẳng thấy ai cả. Những cái vật như hình nấm này là cái gì vậy ạ? Họ đứng nhìn xuống những vật điểm lấm tấm trên thảm cỏ mượt, trông rất giống những cây nấm nhưng mà là những cây nấm khổng lồ. Thân nấm cao khoảng một mét, chiếc mũ nấm có đường kính tương tự. Khi nhìn kĩ, Lucy nhận thấy thân nấm không gắn ở giữa mũ nấm mà lại gắn vào một bên làm cho nó có một vẻ thiếu cân bằng. Ngoài ra còn có một cái gì đó nữa

https://thuviensach.vn

– giống như một cái bọc nhỏ - nằm trên cỏ dưới chân nấm. Thực ra, Lucy càng nhìn những vật này kĩ bao nhiêu thì càng ít giống cây nấm bấy nhiêu. Một phần vì mũ nấm không tròn như lúc đầu Lucy nghĩ, thực ra thì nó dài hơn là tròn và rộng dần ra ở đầu đằng kia. Có nhiều mẫu như vậy, khoảng 50 hoặc hơn. Đồng hồ điểm ba tiếng. Đúng lúc đó một việc kỳ lạ nhất xảy ra. Mỗi cái "nấm" bất thình lình nhảy lộn ngược lại. Những cái bọc nhỏ nằm dưới chân nấm bây giờ lại là đầu và thân, còn thân nấm thì lại thành chân. Nhưng lại không có hai chân cho mỗi cái thân mà lại chỉ có một cái chân duy nhất dày chình chịch ở vị trí chính giữa (chứ không phải một bên như một người bị cụt một chân) và ở dưới cùng là một bàn chân to tướng – một bàn chân với những ngón chân to bè cong lên một chút làm cho nó trông giống một chiếc canô nhỏ. Bây giờ thì nó rõ tại sao trông giống như những cây nấm. Họ nằm ngửa, cái chân duy nhất giơ thẳng lên trời và bàn chân tòe ra như để che nắng. Sau đó nó biết được đấy là cách nghỉ ngơi thông thường của họ bởi vì bàn chân to như cái mũ nấm có thể che mưa che nắng và họ nằm dưới cái chân mình cũng tựa như ta nằm trong lều. - Ồ, đây là một điều thú vị nhất đấy! – Lucy reo lên, bật cười khanh khách. – Có phải ông biến họ thành ra như thế? - Đúng, đúng, ta đã làm cho những kẻ ngốc kia biến thành những người một chân. – Pháp sư đáp. Ông cũng cười đến mức nước mắt chảy giàn giụa trên má. – Nhưng hãy coi kìa! Đó là một việc đáng quan sát lắm. Tất nhiên những người một chân tí hon này không đi hoặc chạy như chúng ta mà lại nhảy tanh tách như một con bọ chét hoặc con cóc. Coi cú nhảy họ thực hiện kìa! Như thể mỗi cái chân đều có đệm lò xo. Mỗi lần họ đáp xuống lại gây nên những tiếng nện thình thịch như tiếng vồ đập đất vốn đã làm cho Lucy bối rối vào ngày hôm qua. Còn bây giờ họ nhảy nhót tứ tung và í ới gọi nhau: - Này các bạn! Chúng ta không còn vô hình nữa rồi! - Chúng ta đã hiện hình. – Một người đội mũ đỏ có núm tua rua nói, người này chắc hẳn là thủ lĩnh. – Và điều mà ta muốn nói là khi ta đã hiện hình thì người này có thể nhìn rõ người kia. - Đúng thế, đúng thế thưa đại ca. – Tất cả ồ lên. – Vấn đề là ở chỗ đó. Không ai có cái đầu sáng suốt hơn đại ca, không ai diễn đạt điều đó một cách giản dị hơn, đúng đắn hơn. - Cô bé đã cho lão già một cú bất ngờ, cái cô bé ấy. – Thủ lĩnh nói. –

https://thuviensach.vn

Lần này chúng ta đã đánh bại lão. - Trời, đúng với những điều đàn em muốn nói làm sao! – Dàn đồng ca phụ họa. – Bây giờ đại ca đã mạnh hơn bao giờ hết thưa đại ca. Hãy cứ thế, cứ thế. - Họ dám nói về ông như thế ư? – Lucy hỏi. – Thế mà mới hôm qua họ còn tỏ ra sợ ông. Chẳng lẽ họ không biết là ông có thể nghe thấy hay sao? - Đó là một trong những điểm tức cười về những người ngu ngốc này. – Pháp sư nói. – Mới một phút trước họ nói như thể ta điều hành tất cả, nghe được mọi chuyện lớn nhỏ và cực kì nguy hiểm. Ngay sau đó họ lại nghĩ là có thể lừa ta vào một cái bẫy mà một đứa trẻ lên ba cũng thấy sờ sờ ra. Chúa ban phước lành cho họ. - Họ sẽ được quay về hình dáng thích hợp chứ ạ? Ồ, cháu hi vọng sẽ không phải là việc làm độc ác nếu cứ để họ như thế. Họ có vẻ không phiền lòng về điều này phải không? Dường như họ rất hạnh phúc. Cháu muốn nói – nhìn cái cách họ nhảy kia kìa. Trước kia họ thế nào ạ? - Những người lùn bình thường chẳng dễ thương được như những người cháu đã gặp ở Narnia đâu. - Thật tiếc nếu đưa họ trở về với con người cũ. – Lucy tư lự. – Họ rất vui vẻ và cũng thật dễ thương. Ông có nghĩ là có gì thay đổi nếu cháu bảo cho họ biết điều này không? - Ta chắc là có thể - với điều kiện cháu nhét được điều đó vào trong đầu họ. - Ông sẽ đi với cháu để thử xem chứ? - Không, không. Cháu sẽ làm tốt hơn nhiều nếu không có ta. - Cảm ơn bữa ăn trưa của ông thật nhiều. – Lucy nói rồi nhanh nhẹn đi ra ngoài. Nó chạy như bay xuống cái cầu thang mà mới sáng nay nó còn hồi hộp bước lên, và đâm thẳng vào Edmund đang đứng đợi ở chân cầu thang. Tất cả mọi người đều cùng đứng với Edmund để chờ nó và lương tâm của Lucy có bị cắn rứt ít nhiều khi nó nhìn thất những khuôn mặt lo của họ và nhận ra nó đã quên bẵng họ trong suốt thời gian qua. - Tất cả đều ổn. – Nó kêu lên. – Mọi chuyện đều rất tuyệt. Pháp sư là một người trung hậu… và em đã gặp người – Aslan. Sau đó nó lao qua chỗ họ như một ngọn gió và chạy ra vườn. Và ở đây mặt đất rung lên với những bước nhảy, không gian ngân lên tiếng cười nói của người một chân. Cả hai loại tiếng động đó to lên gấp đôi khi họ trông thấy vị cứu tinh. - Đây, cô ấy đến đây, đến đây! – Tất cả reo lên. – Ba lời hoan hô dành cho cô gái nhỏ. Thế là cô bé đã qua mặt lão già một cách ngoạn mục, thật thế. - Và chúng tôi thật sự lấy làm tiếc, - thủ lĩnh nói, - chúng tôi

https://thuviensach.vn

không thể mang lại niềm vui được nhìn thấy chúng tôi trước khi bị làm cho xấu xí như thế này… Bởi vì… cô bé sẽ không thể tin được là có một sự khác biệt như thế nào đâu. Sự thật là thế đấy, bây giờ thì không thể chối cãi rằng chúng tôi là những sinh vật xấu kinh hồn, giờ thì có thể rõ chúng tôi không lừa dối cô. - Phải, chúng ta là thế đấy, thưa đại ca, chúng ta là thế. – Những người còn lại ngân dài giọng trong lúc nảy lên nảy xuống như những quả bóng đồ chơi. – Đại ca bao giờ cũng chỉ nói đúng mà thôi. - Nhưng tôi lại không hề nghĩ như thế. – Lucy hết hơi hết sức gào to để người một chân có thể nghe được. – Tôi nghĩ trông mọi người rất dễ thương. - Nghe cô ấy nói kìa, nghe kìa. – Những người một chân reo to. – Đúng làm sao, tiểu thư nói đúng làm sao, thưa cô! Chúng tôi rất dễ thương. Cô không thể tìm ra ai bảnh hơn. – Họ nói thế mà không hề ngỡ ngàng và dường như cũng không nhận ra là họ đã thay đổi suy nghĩ đến 180 độ. - Cô ấy nói… - thủ lĩnh lên tiếng, - rằng chúng ta… chúng ta… dễ thương trước khi trở nên xấu xí đấy. - Rất đúng, thưa đại ca, đúng là như thế. – Các giọng khác nói ngân lên. – Đó là điều cô ấy đã nói. Chúng tôi biết cô ấy nói thế. - Không phải. – Lucy gào to. – Tôi nói lúc này trông các ông rất dễ thương. - Cô bé đã nói thế, đã nói thế, - thủ lĩnh nói, - rằng chúng ta từng rất đẹp. - Hãy nghe cả hai người, cả hai người. – Cả bọn ồ lên. – Đây là một cặp dành cho nhau. Bao giờ họ cũng chỉ nói những điều đúng đắn nhất. Họ không thể nói hay hơn được. - Nhưng chúng tôi đang nói hai điều trái ngược nhau. – Lucy nói, giậm giậm hai chân vì mất hết cả kiên nhẫn. - Hai người là thế, hẳn rồi, là thế, - dàn đồng ca lại ào lên, - chẳng có gì đối lập cả. Cứ thế đi, cứ thế đi. - Các người thật… khiến cho người ta phát điên lên. – Lucy nói và đành bỏ cuộc. Nhưng những người một chân có vẻ hoàn toàn hài lòng nên quyết định rằng cuộc nói chuyện như thế là thành công. Trước khi mọi người đi ngủ vào buổi tối hôm ấy, một chuyện khác xảy ra làm cho những người này còn mãn nguyện hơn nữa với cái chân độc nhất của mình. Caspian và tất cả những người Narnia đã quay trở lại bờ biển ngay khi họ có thể để nhắn tin về cho Rhince và những người khác đang ở trên boong tàu Hướng tới Bình minh bởi vì họ đang rất lo lắng. Tất nhiên những người một chân đi cùng với khách, nảy lên bần bật như một quả bóng và bao giờ cũng đồng ý với người khác bằng

https://thuviensach.vn

cái giọng nghe choang choác cho đến lúc Eustace đau khổ thốt lên: - Tôi chỉ muốn pháp sư làm cho họ trở nên vô thanh thay vì vô hình. (Chẳng bao lâu sau nó đã phải hối tiếc vì đã trót nói như vậy bởi vì sau đó nó lại phải mất công giải thích rằng vô thanh là một việc khiến bạn không nghe thấy tiếng, và mặc dù đã bỏ nhiều công lao khó nhọc nó không bao giờ biết chắc là nó có làm cho họ thực sự hiểu ra vấn đề không và điều làm nó bực bội nhất là cuối cùng họ lại nói: "Ồ, cậu ta không biết cái cách mà đại ca chúng ta thường nói. Nhưng cậu có thể học thêm, anh bạn trẻ ạ. Hãy nghe ngài đi ngài sẽ dạy cậu cách ăn nói. Đây mới thật là người thầy dạy về hùng biện dành cho cậu đấy!). Khi mọi người đến bên bãi biển, Reepicheep nảy ra một sáng kiến rất tuyệt. Bác hạ cái thuyền thúng của mình xuống rồi ngồi vào thuyền chèo cho đến khi toàn bộ những người một chân này thích mê tơi. Sau đó bác đứng lên thuyền và nói: - Này những người một chân thông minh, sáng giá, các người không cần đến thuyền đâu. Mỗi người đã có một chân thay thuyền rồi. Hãy nhẹ nhàng nhảy xuống nước xem chuyện gì xảy ra nào. Thủ lĩnh quay đầu lại, cảnh cáo những người còn lại là họ sẽ thấy nước rất ướt, nhưng một hai người trẻ nhất trong bọn họ muốn thử ngay xem sao; vài người khác theo gương họ, cuối cùng thì cả bọn làm theo. Cảnh đó diễn ra thật thú vị. Bàn chân to tướng của họ cũng tựa như một cái bè tự nhiên hay một con thuyền. Khi Reepicheep dạy họ cách làm mấy mái chèo thô sơ và cách chèo thì tất cả nhất loạt chèo quanh vịnh và quanh con tàu của khách và nhìn từ xa trông như một đội thuyền gồm toàn những chiếc canô nhỏ với một người lùn mập mạp đứng ở phía đuôi. Tất cả bọn họ đều hò nhau bơi thuyền, các chai rượu từ trên tàu đưa xuống như những giải thưởng, các thủy thủ cúi lom khom qua mạn tàu cười vang cho đến khi đau cả bụng. Những người ngốc này rất khoái chí trước một cái tên mới: Ngốc – Một chân. Với họ dường như cái đó là một cái tên tuyệt vời mặc dù họ không sao đọc cho đúng được. "Ốc Một chân, Ốc Muôn chân, Một quân. Đó chính là cái từ cửa miệng để chúng ta gọi về mình". Nhưng chẳng bao lâu họ đã ghép tên mới với tên cũ thành ra Ngốc – Chân và đó là lý do họ có cái tên ấy trong hàng thế kỉ sau đó. Buổi tối hôm ấy những người khách Narnia ăn tối trên lầu với pháp sư, Lucy nhận ra cả tầng lầu trên cùng này

https://thuviensach.vn

trông rất khác và nó không còn cảm giác sờ sợ nữa. Những kí hiệu kì bí trên cánh cửa trông có vẻ bí ẩn nhưng bây giờ lại có một thông điệp vui tươi, tốt lành, cả cái Gương Râu bây giờ trông buồn cười hơn là đáng sợ. Trong bữa ăn đó, nhờ vào phép màu, mỗi người đều có những món ăn thức uống mà mình thích nhất. Sau bữa ăn pháp sư thực hiện một pháp thuật tuyệt vời nhất và hữu ích nhất. Ông đặt hai tờ giấy bằng da thuộc còn để trắng lên bàn rồi yêu cầu Drinian cho ông biết chính xác hải trình của họ cho đến tối nay. Trong lúc Drinian nói, tất cả những điều ông mô tả hiện lên trên tấm da thuộc bằng một nét vẽ rõ ràng cho đến khi cuối cùng mỗi tờ giấy trở thành một tấm bản đồ Biển Đông, cho thấy vị trí của Galma, Terebinthia, Bảy Đảo, quần đảo Đơn Côi, đảo Rồng, đảo Cháy, đảo Nước – Chết và đảo của Người Ngốc. Tất cả đều tuyệt đối chính xác cả về kích thước lẫn vị trí. Đó là hai tấm bản đồ đầu tiên và tốt hơn bất cứ tấm bản đồ nào ra đời sau đấy mà không có sự giúp đỡ của phép màu. Thoạt nhìn tấm bản đồ này trông không có gì khác với những tấm bản đồ thông thường nhưng khi pháp sư cho họ mượn kính lúp của ông, mọi người thấy những vùng núi đồi và sông ngòi hiện lên như thật và thoắt một cái tấm bản đồ trở thành những bức tranh hoàn hảo về những vật thật kì diệu đến nỗi bạn có thể nhìn thấy cả các tòa lâu đài, chợ bán nô lệ và đường phố Narrowhaven, tất cả đều rõ mồn một, bất kể là bạn ở cách nó bao xa, cũng giống như mọi vật hiện lên khi nhìn vào kính viễn vọng. Nhược điểm duy nhất của nó là đường giáp giới với biển cò chưa hoàn thiện bởi vì bản đồ chỉ thể hiện những gì mà Drinian chính mắt trông thấy. Khi vẽ xong, pháp sư giữ một bản, còn một bản thì tặng cho Caspian và kể từ đấy nó vẫn được treo trong phòng cơ mật của nhà vua ở lâu đài Cair Paravel. Pháp sư không nói gì cho họ biết về biển và đất liền nằm xa hơn về phía đông. Tuy vậy, ông cho họ biết bảy năm về trước ông có thấy một con tàu Narnia đi qua vùng biển của ông, trên boong tàu có ngài Revilian, Argoz, Mavramorn và Rhoop: như vậy, họ suy đoán người đàn ông vàng mà họ trông thấy nằm trong hồ Nước – Chết có khả năng là ngài Restimar. Ngày hôm sau, pháp sư dùng pháp thuật sửa chữa lại những chỗ hư hỏng ở đuôi tàu do rắn biển gây nên, ông còn tặng họ nhiều món quà hữu ích khác. Đó là một cuộc chia tay lưu luyến bịn rịn nhất. Khi con tàu đã

https://thuviensach.vn

nhổ neo vào hai giờ chiều, tất cả những người Ngốc – Chân đều bơi ra ngoài vịnh tiễn, họ reo hò ầm ĩ cho đến khi con tàu đi ra khỏi tầm nghe.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 74

Sau cuộc phiêu lưu đó họ đi về phương Nam hơi chếch sang hướng đông một chút trong suốt 12 ngày với sức gió vừa phải. Bầu trời ngày nào cũng trong veo, không khí ấm áp, không thấy cá biển chim trời, trừ một lần có gặp một hai con cái voi từ đằng xa phun lên những cột nước vào mạn tàu bên phải. Lucy và Reepicheep cứ ngồi đánh cờ suốt. Rồi đến ngày thứ 13, từ trên đài quan sát Edmund nhìn thấy một cái gì trông như ngọn núi cao đen thẫm vươn mình lên khỏi mặt biển ngay trước mũi tàu của họ. Họ thay đổi hải trình hướng cho tàu đi vào gần mảnh đất đó, chủ yếu bằng các mái chèo bởi vì gió không chiều lòng người lại đổi sang thổi theo hướng đông bắc. Khi trời nhập nhoạng tối họ vẫn thấy còn cả một quãng đường dài trước mặt và phải chèo suốt đêm. Sáng hôm sau, thời tiết vẫn đẹp nhưng là một sự bình lặng đơn điệu. Cái khối đen vẫn lù lù nằm trước mặt, đã gần hơn, to hơn nhưng vẫn mờ mờ, tỏ tỏ thế là một vài người nghĩ đường vẫn còn xa lắm còn những người khác lại nghĩ họ đi vào vùng có sương mù. Vào lúc 9 giờ sáng, thật bất ngờ, nó ở gần ngay trước mũi và có thể thấy đó không phải là một mảnh đất mà cũng không phải là một đám sương mù dày đặc theo cái nghĩa thông thường mà là một khối đen. Kể cũng khó miêu tả, nhưng bạn có thể hình dung nó là một cái gì giống như khi bạn nhìn vào miệng một đường hầm tàu hỏa - một đường hầm vừa dài hun hút vừa ngoằn ngoèo vì thế bạn không thể thấy ánh sáng cuối đường hầm. Mọi chuyện xảy ra như thế này. Đi được vài bước bạn còn thấy đường ray, những hành khách đang gà gật và lớp sỏi trên đường đi dưới ánh sáng lồ lộ ban ngày, rồi tàu đi đến một nơi tranh tối tranh sáng và bất thình lình không hề có một đường ngăn cách, tất cả biến mất trong một bóng đêm dày đặc êm mượt như nhung. Nó vẫn ở đấy thôi. Cách mũi tàu vài thước những người Narnia còn ngửi thấy mùi khỏe khoắn của nước biển xanh lơ ngả sang xanh lá cây. Xa hơn một chút nữa, họ có thể thấy nước biển nhạt dần có màu xam xám như nó vẫn

https://thuviensach.vn

thế vào lúc chiều tối. Nhưng xa hơn chút nữa là một bức màn đen dày đặc như thể họ đi vào đêm ba mươi không trăng và không có lấy một vì sao. Caspian hét lên bảo những người neo buồm cho tàu quay lại, tất cả mọi người trừ những người đang làm nhiệm vụ chèo thuyền đều chạy ra ngoài mũi tàu, căng mắt ra nhìn. Nhưng chẳng có gì để nhìn. Sau lưng họ là biển và mặt trời, trước mặt họ là Bóng Đen vĩ đại. - Chúng ta có nên đi vào đấy không? - Caspian kéo dài giọng, hỏi. - Không, theo ý kiến của thần. - Thuyền trưởng đáp. - Chúng tôi cũng nghĩ như thuyền trưởng. - Vài thủy thủ đồng thanh nói. - Gần như tôi cũng nghĩ thế. - Edmund nói. Lucy và Eustace không nói gì nhưng chúng cảm thấy vui trong lòng khi mọi việc diễn ra như thế. Chợt giọng nói chin chít rành mạch của Reepicheep vang lên phá vỡ sự im lặng. - Tại sao lại không? Có ai vui lòng giải thích cho tôi rõ không? Chẳng có ai có lòng nào giải thích nên bác nói tiếp: - Nếu tôi đang nói chuyện với mấy bác nông phu hoặc mấy tên nô lệ thì tôi có thể cho đấy là một sự gợi ý xuất phát từ sự hèn nhát. Nhưng tôi hi vọng sau này ở Narnia không loan ra một cái tin là một nhóm những người cao quý nhất, tinh hoa nhất đang ở độ tuổi rực rỡ nhất trong đời lại cụp đuôi bỏ trốn chỉ vì họ sợ bóng tối. - Nhưng cái phong cách quý hóa ấy thì có ích gì khi đi qua cái bóng tối dày đặc này chứ? - Drinina hỏi lại. - Ích lợi à? - Reepicheep đáp. - Ích lợi ư, thuyền trưởng? Nếu với cái từ này ông muốn nói đến chuyện đổ đầy cái ví của chúng ta, thì tôi thừa nhận nó chẳng có ích lợi gì hết. Từ trước đến giờ, theo như chỗ tôi biết chúng ta đâu có giong buồm lênh đênh nơi chân trời góc biển này để tìm kiếm cái gì có lợi mà là tìm kiếm những cuộc phiêu lưu và danh dự đấy chứ. Và đây sẽ là một cuộc phiêu lưu lí thú nhất mà tôi từng nghe thế mà bây giờ ta lại lùi bước thì chẳng phải điều này bôi nhọ danh dự của chúng ta hay sao? Một vài thủy thủ làu bàu trong miệng nghe như: “Danh dự cái con khỉ ấy”, còn Caspian thì nói: - Ôi chán ông thật đấy, Reepicheep. Tôi gần như mong là chúng tôi không mang ông đi theo. Thôi được, nếu ông mà đã nói thế thì tôi cho rằng chúng ta nên đi tiếp. Trừ phi Lucy không muốn thế. Lucy cảm thấy rất rõ ràng rằng nó nên từ chối, nhưng điều mà nó nói ra miệng lại là: - Tôi cũng muốn liều một phen. - Ít nhất thì bệ hạ cũng ra lệnh cho bật đèn lên chứ? -

https://thuviensach.vn

Thuyền trưởng hỏi. - Bằng tất cả mọi phương tiện. - Caspian ra lệnh. - Phải nhìn cho thật rõ, thuyền trưởng ạ. Thế là ba ngọn đèn lồng ở đuôi tàu, ở mũi và trên cột buồm đều được thắp sáng, Drinian còn ra lệnh đối thêm hai ngọn đuốc ở giữa tàu. Sau đó tất cả bọn đàn ông, trừ những người làm nhiệm vụ cầm chèo ở phía dưới đều được lệnh lên boong, gươm giáo lăm lăm và ở trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Lucy và hai cung thủ mang đầy đủ cung và tên đứng trên đài quan sát. Rynelf đã giương cung lên trong tư thế sẵn sàng nhắm bắn. Reepicheep, Edmung, Eustace và Caspian, nửa thân trên sáng lên trong chiếc áo giáp sẵn sàng đứng bên cạnh Rynelf. Drinian cầm bánh lái. - Và bây giờ, nhân danh Aslan, tiến lên! - Caspian hô vang. - Chậm mà chắc. Tất cả mọi người im lặng, nghe lệnh! Với một tiếng chuyển mình răng rắc và một tiếng rền, con tàu Hướng tới Bình minh lao về phía trước khi người ta bắt đầu chèo thuyền. Lucy, đứng cao trên đài quan sát, nhìn được cảnh tượng đáng ghi nhớ vào đúng cái lúc mà họ tiến vào trong bóng đen. Đầu tàu đã biến mất trong lúc mặt trời còn nhuộm vàng đuôi tàu. Lucy muốn ghi trong đầu cảnh tượng này. Mới ở cái giây này, đuôi tàu sơn son thếp vàng, biển xanh lơ và bầu trời ngát… tất cả còn hiện diện trong ánh mặt trời thì một tích tắc sau, biển và trời đã biến mất, ngọn đèn ở đuôi tàu - một vật khó nhận ra vào cái phút trước - bây giờ là vật duy nhất cho biết con tàu kết thúc ở đâu. Phía trước ngọn đèn, Lucy có thể trông thấy cái bóng đen đen của Drinian cúi xuống tay bánh lái. Bên dưới cô bé hai ngọn đuốc làm hiện rõ hai mảng nhỏ trên boong tàu, ánh sáng loang loáng của những thanh kiếm, mũ trụ và phía trước là một hòn đảo khác trong ánh sáng ở phần boong mũi tàu. Tách ra khỏi phần dưới, tàu quan sát chỉ được chiếu sáng bởi ngọn đèn treo trên cột buồm, hình như là chỗ nhận được ít ánh sáng nhất trong cái thế giới thu nhỏ đang trôi vào trong bóng đen đông đặc này. Và những ngọn đèn ấy - như bao giờ cũng xảy ra với những nuồn sáng mà bạn có khi ở vào những thời điểm không thích hợp - trông có vẻ ma quái và thiếu tự nhiên. Lucy chợt rùng mình sợ hãi. Họ đi như thế được bao lâu trong bóng đen thì không ai biết rõ. Trừ tiếng cọt kẹt của cọc chèo và tiếng mái chèo khuấy nước tuyệt không có thứ gì khác cho biết là họ đang di chuyển. Edmund, đứng ở mũi tàu nhìn ra, không thấy bất cứ một cái gì

https://thuviensach.vn

ngoài ánh phản chiếu của ngọn đèn trước mặt. Đó là một ánh phản chiếu trơn như mỡ, những con sóng gợn lên trước mũi tàu vừa nặng nề, vừa mờ nhạt và thiếu sức sống. Thời gian chậm chạp trôi qua, tất cả mọi người, trừ những người chèo thuyền, đều rùng mình ớn lạnh. Bất thình lình, từ một chỗ nào đó - bây giờ thì không ai có cảm giác về phương hướng rõ ràng nữa - vang lên một tiếng kêu thê lương rùng rợn, cũng có thể đó không phải là giọng con người hoặc đúng là của một người nào đó nhưng trong cơn kinh hoàng tột độ đã không còn có cái âm thanh phát ra trong thanh quản con người nữa. Caspian cố nói một điều gì đó nhưng cổ họng cậu khô đắng lại - chợt vang lên cái giọng rin rít của Reepicheep nghe the thé hơn bình thường trong cái không khí im lặng hãi hùng này: - Ai gọi đấy? Nếu ngươi là một kẻ thù thì chúng ta không sợ đâu, còn nếu ngươi là bạn thì kẻ thù của ngươi sẽ được dạy cho biết thế nào là lễ độ. - Xin cứu vớt! - Cái giọng ban nãy kêu lên. - Xin hãy rủ lòng thương! Dù đại nhân chỉ ở trong một giấc mơ thì hãy ra tay cứu độ. Hãy đưa tôi lên tàu, dù sau đó có giết tôi chết cũng được. Nhân danh tất cả những tấm lòng từ bi, đừng bỏ đi, đừng để tôi ở lại mảnh đất bị nguyền rủa, bị ma ám này. - Ông ở đâu? - Caspian hét lên. - Hãy lên boong tàu ông sẽ được đón tiếp. Nghe vang lên một tiếng kêu nữa, không biết là vì vui mừng hay sợ hãi và họ biết có một người đang bơi lại gần tàu. - Dừng lại và hãy kéo người này lên, các ông. - Caspian ra lệnh. - Vâng, thưa bệ hạ. - Đám thủy thủ đáp. Vài người xúm lại thành tàu với những sợi dây chão và một người cầm một ngọn đuốc cúi người qua thành tàu. Một khuôn mặt trắng bệch, hoang dại nhô lên khỏi mặt nước đen ngòm và rồi thấy có tiếng lao sao, tiếng lôi kéo và hàng chục cánh tay bè bạn đưa ra, người lạ mặt được kéo lên boong. Edmund nghĩ trong đời mình cậu chưa bao giờ trông thấy một người nào có vẻ man rợ hơn. Mặc dầu trông ông ta không già lắm nhưng mái tóc bù xù thì bạc trắng hết. Khuôn mặt gầy, dúm dó, quần áo của ông ta chỉ là một mảnh giẻ tả tơi ướt sũng mắc lên người. Nhưng điều đáng chú ý nhất là đôi mắt - mở to như thế ông ta không hề có mi mắt - trợn trừng không còn thần sắc trong một nỗi kinh hoàng khôn xiết. Vừa đặt chân lên boong tàu, người này đã hoảng hốt kêu lên. - Chạy đi! Chạy đi! Tàu phải bơi đi ngay. Chèo, chèo, chèo mạnh vào vì cả mạng sống

https://thuviensach.vn

của mình để thoát khỏi cái bờ biển bị ma ám này. - Cứ bình tĩnh, - Reepicheep nói, - bình tĩnh lại kể cho chúng tôi nghe xem mối đe dọa là gì. Chúng tôi không quen với việc bỏ chạy trước bất cứ nguy hiểm nào. Người lạ giật mình đến thót một cái khi nghe thấy giọng nói của bác chuột, người mà cho đến lúc ấy ông ta mới nhận ra. - Dù sao thì mọi người cũng phải cao chạy xa bay. - Ông ta hổn hển nói. - Đây là hòn đảo nơi giấc mơ biến thành sự thật. - Nếu vậy nó là hòn đảo tôi đã tìm kiếm từ rất lâu rồi, - một thủy thủ nói như cố ý làm cho người lạ bớt căng thẳng, - tôi sẽ cưới cô nàng Nancy nếu chúng tôi đặt chân được đến đây. - Và tôi sẽ tìm thấy Tom vẫn còn sống hẳn hoi. - Người khác đế theo. - Một lũ ngốc! - Người lạ nói, giậm chân giận dữ. - Đó chính là cái loại chuyện viễn tưởng đã mang tôi đến đây, và tôi thà bị chết đuối hoặc không bao giờ được sinh ra trên đời còn hơn. Các ông có nghe tôi nói gì không? Đấy là nơi những giấc mơ… phải, những giấc mơ, các ông có hiểu không - đến với cuộc đời, trở thành sự thật. Không phải là ước mơ mà là những cơn mơ, những cơn ác mộng. Im lặng bao trùm lên trong vòng nửa phút, rồi với tiếng lách cách của chiếc áo giáp, cả thủy thủ đoàn chen nhau chạy xuống cửa sập chính nhanh như đôi chân mềm nhũn có thể mang họ đi được, vớ lấy mái chèo, chèo thục mạng như họ chưa từng làm thế trong đời. Drinian xoay bánh lái, người neo buồm làm những động tác quyết liệt mà chưa có ai từng làm thế bao giờ. Mọi người chỉ mất có nửa phút để nhớ lại những giấc mơ mà họ đã có trong đời - những giấc mơ làm cho bạn sợ không dám ngủ tiếp nữa - và nhận ra việc đặt chân lên một miền đất nơi giấc mơ biến thành hiện thực thật ra đáng sợ như thế nào. Chỉ có Reepicheep là đứng yên không nhúc nhích. - Thế này là thế nào thưa bệ hạ, có phải người có ý định chịu đựng sự chống đối này, sự hèn nhát này? Đó là một sự hoảng loạn. Một sự tháo chạy đớn hèn. - Chèo đi, chèo đi! - Caspian gào đến rách cả họng! - Hãy cứu lấy tất cả chúng ta! Đầu tàu quay đúng hướng chưa Drinian? Ông muốn nói gì thì cứ việc, Reepicheep ạ. Có những cái con người không thể đối mặt. - Vậy thì, tôi thật may mắn vì đã không phải là một con người. - Reepicheep đốp lại với một cái cúi chào cứng ngắc. Lucy đứng trên đài chiến đấu đã nghe được tất cả những điều này. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, một trong những giấc

https://thuviensach.vn

mơ mà nó đã cố hết sức quên đi lại quay trở lại rõ mồn một trong tâm trí như thể nó chỉ vừa mới thức giấc. Thế là họ bỏ chạy, để hòn đảo kì bí đó lại sau lưng trong bóng đêm mịt mùng. Trong một giây nó chỉ muốn chạy xuống boong đứng bên cạnh Edmund và Caspian. Nhưng làm thế thì có ích gì? Nếu những cơn ác mộng thành sự thật thì cả Edmund lẫn Caspian đều có thể biến thành một cái gì rất đánh sợ nếu nó đến gần. Lucy nắm chặt lấy tay vịn và cố lấy lại bình tĩnh. Họ đang chèo cật lực trở lại chỗ có ánh sáng, mọi chuyện rồi sẽ ổn trong vòng vài phút nữa. Nhưng giá như mọi cái đều ổn thỏa được vào lúc này! Mặc dầu việc chèo thuyền gây nhiều tiếng ồn nó vẫn không phá vỡ được sự im lặng bịt bùng đang chụp lên con tàu. Mọi người đều biết sẽ tốt hơn nếu không nghe ngóng, không căng ta ra đón mỗi động tĩnh phát ra từ trong bóng tối dày đặc. Nhưng không ai lại không để ý lắng nghe. Chẳng bao lâu sau ai cũng nghe thấy một tiếng động gì đó. Tai mỗi người lại nghe thấy một điều khác nhau. - Ông có nghe thấy một tiếng động… nghe như thế… như thể một cái kéo khổng lồ đang mở ra, đóng lại… Ở đằng kia? - Eustace hỏi Rynelf. - Suỵt, tôi chỉ nghe thấy tiếng con gì đó đang bò lên ở hai bên sườn tàu. - Nó đang làm cái gì đó với cột buồm. - Caspian nói. - Úi chà! - Một thủy thủ bật lên. - Tiếng cồng bắt đầu rồi. Tôi đã biết rõ là như thế mà. Cố không nhìn vào cái gì (đặc biệt là không nhìn ra sau lưng), Caspian đi xuống đuôi tàu đến buồng lái của Drinian. - Thuyền trưởng, - cậu hỏi với cái giọng nhỏ như vừa chạy hụt cả hơi, - chúng ta chèo được bao lâu rồi - tôi muốn nói chèo từ chỗ gặp người lạ. - Có lẽ được 5 phút ạ. - Drinian cũng thì thào đáp lại.- Có gì không ạ? Đôi tay Drinian run lên trên bánh lái, một dòng mồ hôi lạnh túa ra trên mặt ông. Cũng đúng cái ý nghĩ ấy xuất hiện trong đầu tất cả mọi người. “Chúng ta sẽ không bao giờ thoát ra được, không bao giờ. - Những người chèo thuyền rên rỉ. - Ông ấy đã lái chúng ta đi sai đường. Chúng ta sẽ quay mòng mòng ở một chỗ. Sẽ không bao giờ thoát ra được.” Người lạ mặt, nãy giờ vẫn nằm cuộn thành một đống trên sàn bây giờ ngồi bật dậy, tuôi ra những âm thanh nửa cười nửa khóc thật quái gở: - Không bao giờ thoát ra được. - Ông ta tru lên từng hồi. - Là thế đấy. Tất nhiên. Chúng ta sẽ không bao giờ thoát ra được. Tôi thật là một thằng ngu mới nghĩ các người có thể giúp cho tôi trốn thoát dễ

https://thuviensach.vn

dàng. Không, không, không bao giờ thoát ra được. Lucy gục đầu vào gờ của đài quan sát, thì thầm: - Aslan, Aslan, nếu người thương yêu tất cả chúng con xin người hãy ra tay cứu đỡ vào lúc này. - Bóng đen không nhạt bớt chút nào nhưng Lucy bắt đầu cảm thấy đỡ hơn - từng chút một: “Sau cùng sẽ không có chuyện gì xảy ra với chúng ta,” nó nghĩ. - Coi kìa! - Cái giọng khàn khàn của Rynelf vang lên từ mũi tàu. Đã có một vệt sang đằng mũi tàu, mọi con mắt đều dồn lại, chăm chú quan sát vệ sang lan rộng ra đổ xuống con tàu. Nó không xua tan được bóng tối bao quanh nhưng cả con tàu sáng bừng lên như có ánh đèn pha chiếu vào. Caspian hấp háy mắt, nhìn quanh thấy khuôn mặt của những người bạn đồng hành biểu lộ những cảm xúc lẫn lộn, mãnh liệt. Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm về một hướng và đằng sau mỗi người là cái bóng đen, sắc cạnh của chính mình. Lucy nhìn về phía ánh sáng rồi dần dần trông thấy một cái gì trong đó. Đầu tiên nó giống một cây thập tự sau lại trông như một chiếc máy bay, rồi lại giống một cái diều và cuối cùng là một vật có đôi cánh đang vẫy lên, chiếc đầu dài ra. Đó là một con hải âu cực lớn. Nó bay lượn ba vòng quanh cột buồm rồi lập tức đậu trên đỉnh đầu rồng ở mũi tàu. Nó kêu lên bằng một giọng mạnh mẽ, ngọt ngào nghe như là tiếng người dù không ai hiểu nó muốn nói gì. Sau đó nó dang rộng đôi cánh, bay lên và bắt đầu từ từ bay về phía trước hơi chếch một chút về mạn bên phải. Drinian lái tàu theo nó, không mảy may nghi ngờ sự hướng đạo tốt lành của nó. Không một ai, trừ Lucy biết rằng trong khi lượn quanh cột buồm nó thì thầm với cô bé: “Cản đảm lên, trái tim thân thương của ta!” Cái giọng ấy Lucy biết rất rõ chính là của Aslan và cùng với giọng nói ấy là một hơi thở thơm tho phả lên người cô bé. Trong vòng vài phút bóng tối như mực ở trước mặt chuyển dần sang màu xám nhạt và gần như ngay trước khi họ le lói một tia hi vọng thì cả con tàu đã lọt vào một thế giới xanh biếc, ấm áp và chan hòa ánh sáng mặt trời. Chợt mọi người đều nhận ra là chẳng có gì phải sợ và cũng chưa bao giờ họ sợ. Họ nháy mắt trong vùng ánh sáng và nhìn nhau. Vẻ rực rỡ của con tàu làm họ kinh ngạc: họ đã có phần lo rằng sẽ thấy bóng tối bám vào nước sơn màu trắng, màu xanh lá cây và màu vàng của con tàu làm cho nó dơ bẩn hay trở nên mờ xỉn đi. Đầu tiên là một người, rồi hai người và sau đó là ba

https://thuviensach.vn

người cùng cười phá lên: - Tôi e rằng chúng ta đã biến mình thành một lũ ngốc. - Rynelf nói. Lucy không mất nhiều thời gian bước xuống boong tàu nơi nó tìm thấy tất cả mọi người đang xúm quanh người khách lạ. Trong một lúc lâu ông ta quá hạnh phúc để có thể nói nên lời, ông ta ngây dại nhìn biển, nhìn mặt trời, lấy ta sờ lên thành tàu và dây tàu như muốn cảm thấy chắc chắn là mình đang thức trong khi những giọt nước mắt chảy ròng ròng xuống má. - Cảm ơn. - Cuối cùng ông ta nói. - Mọi người đã cứu sống tôi khỏi… nhưng thôi không nói đến chuyện đó nữa. Bây giờ hãy cho tôi biết mọi người là ai. Tôi là một người Telmarine ở Narnia và khi tôi còn đôi chút giá trị, người ta ai cũng gọi tôi là ngài Rhoop. - Còn tôi là Caspian, vua xứ Narnia, tôi giong buồm đi tìm ông và những người bạn đồng hành của ông năm xưa vốn là bạn của cha tôi. Ngài Rhoop quỳ gối hôn lên tay đức vua: - Tâu thánh thượng, người hãy ban cho thần một ân huệ. - Là điều gì vậy? - Caspian hỏi. - Đừng bao giờ đưa thần quay lại đây. - Ông nói, chỉ tay về phía đuôi tàu. Tất cả đều nhìn theo nhưng họ chỉ thấy biển xanh rực rỡ và bầu trời xanh trong veo. Đảo Đen và bóng đêm đã biến mất. - Trời ơi! - Ngài Rhoop kêu lên. - Mọi người đã phá hủy được nó ư? - Tôi không nghĩ đấy là công trạng của chúng tôi. - Tâu bệ hạ, - Drinian hỏi, - ngọn gió này đang thổi theo hướng đông nam. Thần có thể cho gọi những anh bạn đáng thương đang chèo thuyền lên boong và cho giương buồm lên không? Cũng đến lúc để cho họ được nghỉ ngơi trên võng. - Được, - Caspian nói, - và hãy rót rượu groc ra cho tất cả mọi người. Chao ôi, tôi cảm thấy có thể ngủ suốt 24 tiếng đồng hồ. Thế là buổi chiều hôm ấy, với một niềm vui lớn, họ lái tàu về hướng đông nam theo một ngọn gió lành. Và không một ai nhận ra khi nào thì con hải âu biến mất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 75

Ngọn gió không ngừng thổi nhưng mỗi ngày một yếu đi cho đến lúc sóng biển hiền lành mấp mô trên mặt biển và con tàu nhẹ trôi hết giờ này đến giờ khác như đi trên mặt hồ phẳng lặng. Đêm đêm họ thấy ở chân trời phía đông một chòm sao mới chưa ai nhìn thấy ở Narnia và có lẽ như Lucy nghĩ với một cảm giác buồn vui lẫn lộn rằng một chòm sao như thế này có lẽ chưa có đôi mắt nào được nhìn thấy. Những ngôi sao mới này vừa to vừa sáng và những đêm ấy trời rất ấm áp. Hầu hết mọi người đều ngủ trên boong tàu và trò chuyện cho đến khuya hoặc tựa vào mạn tàu tận hưởng vũ điệu sáng chói của bọt nước bắn tung trước mũi tàu. Đó là một buổi chiều đẹp đến bất ngờ, hoàng hôn liền với màu đỏ tía và nhuộm hồng cả trời nước. Hai sắc hồng và tía ấy loang xa, loang xa, nâng bầu trời thêm cao hơn, xa hơn; đúng lúc ấy họ nhìn thấy đất liền từ mạn tàu bên phải. Nó từ từ trôi đến gần họ và ráng chiều phía sau lưng làm cho mảnh đất ấy giống như thể mũi đất hay doi đất của một vùng đất kì lạ đang phôi thai trong một ngọn lửa. Khi tàu trôi dọc theo bờ biển, cái mũi tàu phía tây bây giờ nhô lên sau đuôi tàu, có màu đen tương phản với màu trời đỏ rực trông rõ nét như vừa được cắt ra từ một tấm bìa, chỉ đến lúc ấy họ mới có thể có được cái nhìn rõ hơn về hòn đảo ấy, không có núi nhưng có rất nhiều ngọn đồi lượn êm ả với những sườn đồi trông như những cái gối. Một mùi hương hấp dẫn bay ra từ mảnh đất ấy- cái mà Lucy gọi là “mùi của nỗi nhớ mơ hồ” còn Edmund gọi nói (và Rhince nghĩ) là hơi thum thủm nhưng Caspian thì nói: “Tôi biết các vị có ý muốn nói gì”. Họ lái con tàu qua một cách êm thấm, qua hết điểm này đến điểm khác hi vọng tìm thấy một cảng sâu, nhưng rồi họ cũng tự hài lòng với một cái vịnh rộng và nông. Mặc dù trời yên biển lặng nhưng vẫn có những đợt sóng nhào ào lên bãi cát và họ không thể đưa con tàu vào sâu theo ý muốn. Họ thả neo ở một chỗ rất tốt gần bãi biển, rồi cả đoàn người ướt lướt thướt đổ bộ lên bờ nhờ hai chiếc thuyền. Ngài

https://thuviensach.vn

Rhoop ở lại trên boong tàu, ông không muốn nhìn thấy thêm một hòn đảo nào nữa. Suốt thời gian ở lại đây, họ nghe thấy tiếng những thùng gỗ nhỏ và dài đập vào nhau. Có hai người ở lại canh chiếc thuyền, Caspian dẫn đầu đoàn người đi sâu vào đất liền nhưng không đi xa quá vì lúc ấy chiều đã quá muộn để khám phá ra điều gì và chẳng bao lâu ánh sáng cuối cùng cũng sẽ tắt. Không cần đi quá xa để tìm thêm bất kì điều gì nữa. Thung lũng êm đềm trải ra trước mặt vịnh không thấy có đường xá hay lối đi hoặc dấu vết có người ở. Dưới chân họ rải rác đó đây là những loài thảo mộc thân mềm cùng với một loài cây bụi mà Edmund và Lucy cho là thạch nam. Eustace là một trò rất khá môn thực vật học thì bảo là không phải và chắc chắn là nó đúng, đây là một loài cây có thể cùng họ với thạch nam. Khi họ đi chưa đầy khoảng cách một mũi tên bay tính từ bờ biển thì Drinian nói: “Coi kìa! Cái gì thế kia?” Mọi người dừng lại. - Đó là một hàng cây đại cổ thụ? - Caspian đoán chừng. - Tháp, tôi nghĩ thế - Eustace đáp. - Có thể là những người khổng lồ- Edmund nói bằng một giọng nhỏ hơn. - Có một cách để tìm hiểu về nó là cứ đi thẳng tiến về phía nó. - Reepicheep nói, rút gươm ra và xông lên dẫn đầu. - Tôi nghĩ đó là một đống tàn tích. – Lucy nói khi họ đi đến gần hơn một chút và dự đoán của nó hóa ra lại đúng nhất. Bây giờ vật họ trông thấy có hình ovan rất rộng được lát bằng những phiến đá nhẵn bóng, bốn chung quanh có những hàng cột màu xám nhưng không có trần. Chạy suốt từ đầu này đến đầu kia là một cái bàn dài trải một tấm vải màu đỏ đậm. Dọc hai bên bàn kê rất nhiều chiếc ghế bằng đá chạm trổ cầu kì, trên ghế có đặt những tấm gối dựa lưng bằng lụa. Trên bàn bày biện một bữa tiệc xa hoa, linh đình chưa từng thấy kể cả thời đại Peter Đại đế làm vua ở Cair Paravel. Có gà tây, ngỗng, chim công, đầu heo đực, lườn hươu. Còn có bánh ngọt nặn hình con tàu có đầy đủ buồm, bánh hình con rồng, con voi, còn có bánh putđing kem, tôm hùm đỏ rực, cá hồi sáng lên mờ mờ, trái cây thì có hạt dẻ, nho, dứa, đào, lựu, chanh và cà chua. Đồ uống được để trong những chiếc bình bằng vàng và bạc, những chiếc ly có hình dáng rất kỳ lạ và mùi trái cây cùng mùi rượu bay về phía họ hứa hẹn bao nhiêu là ngọt ngào, hạnh phúc. - Tôi đã nói mà! – Lucy nói. Họ đi đến gần hơn, không khí im lặng như ở dưới đáy giếng. - Thực khách đâu nhỉ?- Eustace hỏi. -

https://thuviensach.vn

Chúng ta có thể thay họ, thưa ngài- Rhince nói. - Coi kìa!- Edmund giật giọng nói. Bây giờ thì họ đã vào bên trong những chiếc cột và đứng ở giữa lối đi. Mọi người nhìn theo tay Edmund chỉ. Không phải tất cả các cái ghế đều bỏ trống. Ở đầu bàn đằng kia có ba cái ghế có một cái gì đó- hoặc có thể là có ba vật gì đó. - Đó là những cái gì vậy?- Lucy thì thầm hỏi.-Giống như có ba con hải ly ngồi bên bàn. - Hoặc là những tổ chim lớn. Edmund nói. - Với tôi thì nó giống một đống cỏ khô.- Caspian bình luận. Reepicheep chạy lên trước, nhảy phắt lên một cái ghế rồi lên bàn và chạy dọc bàn ăn, làm cho bước đi của bác giống điệu nảy của một vũ công giữa những chiếc ly châu báu, những đống trái cây hình kim tự tháp và những bình muối bằng ngà. Bác chạy thẳng lại chỗ có cái màu xam xám bí ẩn ở cuối bàn: nhìn ngó, chạm cả vào đấy rồi kêu lên: - Sẽ không có giao tranh đâu, tôi nghĩ thế. Mọi người đến gần, ngồi trên ba cái ghế là ba người đàn ông, mặc dầu thật khó nhận ra đấy là người cho đến khi bạn tới thật gần. Tóc họ màu xám mọc đến tận long mày cho nên hầu như khuôn mặt họ bị che kín, râu họ mọc dài trùm qua bàn, phủ lên và quấn quanh những cái đĩa, những cái ly có chân như cây mâm xôi quấn quýt lấy hàng rào cho đến khi tất cả quyện lại thành một đám râu tóc rậm rịt, khổng lồ đổ xuống một bên bàn chạm cả xuống đất. Mớ tóc sau gáy họ trùm lên lưng ghế cho nên toàn thân họ bị giấu kín. Thực ra ba người đàn ông này chỉ có râu và tóc. - Họ chết rồi à?- Caspian hỏi. - Tôi không nghĩ thế thưa bệ hạ. - Reepicheep nói; cầm lấy một bàn tay ra khỏi mớ râu tóc rối bời - Tay vẫn ấm và mạch vẫn đập. - Cả hai người này và người này nữa. - Drinian nói. - Vậy ra họ chỉ ngủ thôi. - Eustace nói. - Dù vậy, đó là một giấc ngủ dài, - Edmund nói, - nên râu tóc họ mới mọc tốt như rừng thế kia. - Chắc là một giấc ngủ bị bỏ bùa.- Lucy nói.-Ngay từ lúc đặt chân lên hòn đảo này tôi đã cảm thấy nó được bao bọc trong không khí huyền bí. Ôi, mọi người có nghĩ là chúng ta có thể phá vỡ được nó không ? - Chúng ta sẽ cố. - Caspian nói, bắt đầu lay người gần nhất trong ba người đang ngủ say. Lúc đầu ai cũng nghĩ là cậu sẽ thành công bởi vì người đàn ông thở mạnh và làu bàu trong cổ. - Tôi không đi về phương đông nữa đâu. Không phải đi vì Narnia nữa. – Nhưng ông ta gần như lại chìm ngay vào trong một giấc ngủ sâu hơn trước và như vậy cái đầu nặng

https://thuviensach.vn

nề của ông ta gục thấp hơn vài phân xuống dưới bàn và tất cả mọi nỗ lực đánh thức ông ta dậy đều vô ích. Chuyện đánh thức người thứ hai cũng diễn ra tương tự. Ông ta nói mớ : “Không phải sinh ra để sống như loài vật. Hãy đi về phía đông trong khi vẫn còn cơ hội - mảnh đất phía sau mặt trời” và lại chìm sâu vào giấc ngủ. Người thứ ba chỉ nói: “Cho xin chút mù tạt nào”. - Không phải đi vì Narnia nữa, phải thế không ?- Drinian nói. - Ông ta nói đúng thuyền trưởng ạ.- Caspian nói. – Tôi nghĩ cuộc tìm kiếm của chúng ta đã đến đoạn cuối. Hãy nhìn những chiếc nhẫn trên tay họ, chúng cho biết họ là ai : Đây là ngài Revilian. Đây là ngài Argoz và đây là ngài Mavramorn. - Nhưng chúng ta không thể đánh thức họ dậy. – Lucy nói. - Phải làm gì bây giờ? - Xin bệ hạ thứ lỗi cho hạ thần, - Rhince nói, -nhưng tại sao ta không ngồi vào bàn khi trao đổi mọi chuyện ? Chúng ta không phải ngày nào cũng thấy những bữa tiệc như thế này đâu. - Nhưng không phải dành cho cuộc sống của ông. - Caspian nói. - Bệ hạ nói chí phải, chí phải. – Một vài giọng nói của các thủy thủ nhao nhao lên. - Quá nhiều điều kì bí ở đây. Càng quay lại tàu sớm bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. - Vấn đề là ở chỗ ấy đấy, - Reepicheep chin chít kêu lên,- chính vì ăn thức ăn ở đây mà những vị quan khách này đã ngủ một giấc bảy năm. Tôi sẽ không đụng đến dù chỉ một miếng để giữ cái mạng mình. – Drinian nói. - Ánh sáng đã tắt đi một cách khác thường- Rynelf nói. - Quay lại tàu, quay lại tàu ngay. - Một vài người kêu lên. - Tôi nghĩ thế, - Edmund nói, - họ nói đúng đấy. Chúng ta có thể quyết định làm gì với ba người này vào ngày mai. Nếu không dám ăn những món này thì chẳng có lý gì ở lại đây cả đêm. Cả nơi này bốc mùi quái dị và nguy hiểm. - Tôi hoàn toàn tán thành ý kiến của vui Edmund, - Reepicheep nói,- cũng như những việc có liên quan đến các thành viên khác trên tàu nói chung. Còn bản thân tôi, tôi sẽ ngồi ở bàn này cho đến lúc trời sáng. - Để làm cái quái gì vậy ?- Eustace hỏi. - Bởi vì, - bác chuột nói, - đây là một cuộc phiêu lưu lớn và với tôi không có nguy hiểm nào lớn hơn ngoài việc biết được rằng khi trở lại Narnia tôi đã để lại một bí mật lớn sau lưng chỉ vì sợ hãi. - Tôi sẽ ở lại với bác, Reep ạ. –Edmund nói. - Và tôi nữa. – Caspian nói. - Cho tôi ở lại với. –Lucy reo lên. Sau đó cả Eustace cũng tình nguyện ở lại. Đó là một hành động quả cảm bởi vì nó chư bao giờ đọc hoặc

https://thuviensach.vn

nghe về những chuyện như thế cho đến khi tham gia vào đoàn thám hiểm trên tàu Hướng tới Bình minh cho nên với nó, quyết định này khó khăn hơn so với những người khác. - Thần sẽ ở lại với bệ hạ... - Drinian bắt đầu. - Không, thuyền trưởng của tôi ạ. Chỗ của ông là ở trên tàu và ông sẽ có một ngày làm việc cật lực trong lúc chúng tôi chỉ rong chơi. Họ tranh luận hồi lâu, nhưng cuối cùng Caspian cũng có được điều mình mong muốn. Trong lúc đoàn thủy thủ đi ra bờ biển trong ánh chiều nhập nhoạng, không một ai trong năm người ở lại ngoài Reepicheep tránh được cảm giác ơn ớn trong lòng. Chọn một chỗ ngồi trên cái bàn nguy hiểm này mất khá nhiều thời gian, chắc chắn ai cũng có cùng một lí do chỉ có điều không ai nói ra thôi, bởi vì đó là một sự lựa chọn khó khăn. Người ta sẽ cảm thấy khó mà ngồi cả đêm cạnh ba cái vật lông lá đến rùng rợn này- những kẻ mà nếu chưa chết thì cũng không còn sống theo cái nghĩa thông thường. Mặt khác nếu ngồi ở đầu bàn đằng này để bạn có thể không phải nhìn họ trong khi trời mỗi lúc một tối hơn thì bạn cũng đồng thời không thể thấy họ cử động và có thể chẳng nhìn thấy họ tí nào vào lúc 2 giờ sáng. Thôi đừng nên nghĩ đến chuyện đó. Thế là họ đi thơ thẩn quanh bàn hết vòng này đến vòng khác, nói với nhau : ”Ngồi chỗ kia được không ?”, ”Ồ, có lẽ nên ngồi xa xa một chút.” Hoặc : “tại sao không ở bên này ?” Sau cùng, họ quyết định ngồi ở giữa bàn, gần những người đang ngủ hơn là đầu bàn bên kia. Lúc đó là vào khoảng 10 giờ và trời đêm đen sẫm, Lucy sẽ thích hơn nếu như có chòm sao sư tử, con tàu và những người bạn cũ trên bầu trời Narnia. Họ quấn chặt người trong những chiếc áo khoác đi biển, ngồi im lặng chờ đợi. Đầu tiên còn cố gắng chuyện gẫu nhưng câu chuyện rời rạc chẳng dẫn đến đâu cả. Và họ cứ ngồi yên hàng giờ, suốt thời gian đó vẳng lại bên tai họ tiếng sóng vỗ bờ. Hàng giờ trôi qua, dài như hàng thế kỷ rồi đến một lúc tất cả biết rằng họ có ngủ thiếp đi một lát sau đó thì tất cả choàng tỉnh dậy, tỉnh như sáo. Những ngôi sao đã di chuyển đến những vị trí khác với những điểm mà họ ghi nhận vào lúc trước. Màn đêm đen như nhung trừ một vài vệt màu xám nhợt nhạt ở phương đông. Tất cả đều lạnh run lên, cảm thấy khát khô cả cổ còn người thì cứng đơ ra. Chẳng ai nói gì bởi vì cuối cùng có một việc đã xảy ra. Trước mặt họ, bên ngoài những cây cột là một sườn đồi thâm

https://thuviensach.vn

thấp. Từ trên sườn đồi ấy bỗng có một cái cửa mở ra, rồi có ánh sáng xuất hiện ở lối đi, một cái bóng đi ra và cánh cửa khép lại sau lưng nó. Cái bóng cầm một ngọn đèn rất sáng giúp họ có thể phân biệt rõ mọi vật. Cái bóng từ từ tiến đến gần, gần hơn, cuối cùng nó dừng lại ở đầu bàn đối diện với họ. Bây giờ họ có thể thấy đó là một thiếu nữ cao dong dỏng, mặc một tấm áo dài có màu xanh da trời, để lộ hai cánh tay. Cô gái không đội mũ, mái tóc vàng đổ xuống ngang lưng. Khi cả bọn nhìn cô gái họ nghĩ trước đây họ chưa biết thế nào là một người con gái đẹp. Ngọn đèn mà cô gái mang đến là một ngọn nến cao có cái chân đế bằng bạc và cô đặt nó lên trên bàn. Nếu không gian có thoảng lên những ngọn gió biển hây hẩy chắc ngọn nến sẽ tắt ngay, nhưng ở đây ngọn lửa bốc thẳng, đều đặn như thể nó ở trong một căn phòng đóng chặt các cánh cửa sổ và màn buông xuống kín mít. Đồ vàng và bạc trên bàn sáng lên dưới ánh nến. Bây giờ Lucy mới nhận ra một vật nằm dài trên bàn, từ trước đến giờ thoát khỏi sự quan sát của nó. Đó là một con dao bằng đá, sắc như thép, một vật nom rất cổ quái và có phần nào hiểm ác. Không ai thốt lên dù chỉ một lời. Rồi, Reepicheep lên tiếng trước, sau đó là Caspian, trong lúc tất cả đều đứng lên bởi vì họ cảm thấy cô gái mang trong mình một dòng máu cao quý. - Du khách từ ngàn dặm đến bàn ăn của Asian, - cô gái mở lời, - sao lại không nếm qua mĩ vị trên bàn ? - Thưa cô nương, - Caspian nói, - chúng tôi sợ những món ăn này bởi vì nghĩ nó đã đưa những người bạn kia vào giấc ngủ yêu thuật. - Họ chưa hề nếm qua. - Cô gái nói. - Làm ơn cho biết, - Lucy nôn nóng hỏi, - vậy điều gì đã xảy ra với họ ? - Bảy năm về trước, - cô gái nói, họ đến đây trên một con tàu có cánh buồm rách nát và những tấm ván đã sẵn sàng rời ra từng mảnh. Có một số người đi với họ và một vài thủy thủ; khi đến bàn ăn này một người nói: ”Đây là một chỗ tốt đây. Chúng ta hãy hạ buồm neo lại nơi đây và buông chèo rồi tận hưởng những ngày còn lại trong bình yên”. Người thứ hai nói: ”Không được, chúng ta hãy nhổ neo, giong buồn về Narnia về hướng tây. Rất có thể là Miraz cũng đã chết”. Còn người thứ ba, một người có dáng chỉ huy nhất thì lại vụt đứng dậy và nói: “Không, lạy trời cao! chúng ta là người và là người Telmarine không phải là loài thú vật. Tất cả những điều chúng ta cần làm là thực hiện hết cuộc phiêu lưu này đến cuộc

https://thuviensach.vn

phiêu lưu khác. Chúng ta sẽ không sống một cuộc đời yên lặng không hề có sóng gió gì. Hãy để phần đời còn lại trôi qua trong việc tìm kiếm một thế giới chưa có người ở phía sau nơi mặt trời mọc". Trong lúc họ tranh luận như vậy thì người thủ lĩnh nắm lấy chuôi con dao đá nằm trên bàn, toan chiến đấu với những người đồng đội. Nhưng đấy không phải là một vật để cho ông ta chạm tay vào. Khi ngón tay ông vừa chạm vào cán dao thì một giấc ngủ bất thường đã chụp xuống cả ba người. Và cho đến lúc bùa mê chưa được giải thì họ không bao giờ thức dậy. Truyện "Biên Niên Sử Narnia " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com) - Con dao đá là vật gì vậy ?- Eustace hỏi. - Không có ai trong quý khách biết điều này sao ? - Cô gái hỏi. - Tôi... tôi nghĩ mình đã nhìn thấy một cái gì giống như thế này đã lâu rồi - Lucy nói - Có một con dao như thế, Bạch Phù Thủy đã dùng khi mụ giết Aslan ở Bàn Đá... đã từ lâu lắm rồi. - Chính là nó đấy, - cô gái đáp, và nó được mang đến đây để bảo tồn như một cổ vật trong khi thế giới còn tồn tại. Edmund là người duy nhất mỗi lúc một tỏ ra căng thẳng hơn, nhưng cuối cùng cậu cũng lên tiếng: - Coi đây, tôi hy vọng mình không phải là kẻ hèn nhát khi nói về những món ăn này, tôi... tôi muốn nói... tôi dám chắc là tôi không muốn tỏ ra vô phép. Nhưng chúng tôi đã kinh qua nhiều cuộc phiêu lưu kỳ lạ trong cuộc hành trình này... mà chẳng có cái nào giống cái nào. Khi tôi nhìn vào mặt cô tôi không thể không tin vào những điều cô nói : nhưng một chuyện như thế này cũng từng xảy ra...với một phù thủy. Sao chúng tôi biết được cô là bạn? - Ngài không thể biết. - Cô gái đáp. - Ngài có thể tin - hoặc không. Sau một hồi im lặng cái giọng nhỏ rin rít của Reepicheep vang lên : - Thưa bệ hạ, - bác nói với Caspian, - xin bệ hạ hãy rót rượu vào ly cho tôi, cái bình quá to đối với tôi để có thể nhấc lên. Tôi sẽ uống mừng sức khỏe công nương này. Caspian làm theo và bác chuột đứng lên bàn, nâng chiếc ly vàng giữa hai bàn chân nhỏ tí mà nói : - Thưa công nương, xin chúc mừng sức khỏe. Sau đó, bác quay ra tấn công món chim công để lạnh, chỉ một lát sau mọi người đã theo gương bác. Tất cả đều đói ngấu và bữa tiệc nếu không đúng là loại bạn cần dùng cho bữa lót dạ vào lúc tinh mơ thì lại là một bữa ăn khuya tuyệt vời. - Tại sao lại gọi đây là bàn của Aslan ?- Lucy thắc mắc. Bàn được dọn ra

https://thuviensach.vn

theo yêu cầu của người- cô gái đáp,- cho những ai lỡ đường ghé chân qua đây. Có người còn gọi hòn đảo này là Nơi tận cùng thế giới bởi vì mặc dầu quý khách có thể giong buồm đi xa hơn, đây là nơi bắt đầu của sự kết thúc. - Nhưng làm sao bảo quản được thức ăn ? - Anh bạn Eustace rất thực tế bèn hỏi. - Bàn ăn này được dọn mới hằng ngày. Lát nữa quý khách sẽ thấy. - Và chúng ta sẽ phải làm gì với ba người say ngủ này ? - Caspian hỏi. - Trong thế giới mà những người bạn của tôi sống (cậu gật đầu về phía Eustace và anh em nhà Pevensie) người ta có một câu chuyện về một hoàng tử hoặc một ông vua gì đó bước vào tòa lâu đài nơi tất cả mọi người đang ngủ một giấc ngủ 100 năm. Trong câu chuyện này chàng sẽ không hóa giải được phép thuật cho đến khi hôn lên môi công chúa. - Còn ở đây thì khác. - Cô gái đáp. - Ở đây chàng không được hôn công chúa cho đến khi chàng phá bỏ được lời nguyền. - Nếu vậy, - Caspian hỏi, - nhân danh Aslan, nàng hãy cho tôi biết tôi phải làm gì vào lúc này ? - Cha thiếp sẽ dạy cho chàng điều đó. - Người con gái đáp. - Cha cô nương ?- Mọi người cùng nhao nhao lên hỏi. – Là ai vậy ? Và ông ấy ở đâu ? - Ở kia kìa.- Cô gái nói và quay lại, chỉ vào cái cửa ở ven đồi. Bây giờ họ có thể nhìn mọi vật rõ hơn, vì trong lúc họ nói chuyện, những vì sao đã mờ dần, những vệt mây trắng loang dần trên cái nền xám nhạt ở chân trời phía đông.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 76

C

ánh cửa lại từ từ mở ra, một cái bóng cao và thẳng nhưng không mảnh mai như cô gái bước ra. Nó không mang vật chiếu sáng mà dường như ánh sáng đi theo nó. Khi cái bóng đến gần, Lucy thấy đó là một ông già. Chòm râu bạc như cước đổ xuống đôi bàn chân trần phía trước còn mái tóc bạc phơ thì dài chấm gót ở phía sau; chiếc áo chùng ông mặc được là từ bộ lông của một con cừu trắng như tuyết. Trông ông lão vừa ưu nhã vừa trang nghiêm đến mức, ngay lập tức các du khách của chúng ta đứng lên khỏi ghế và kính cẩn đứng chờ. Nhưng ông lão tiếp tục bước đi mà không nói một lời nào với những người khách lạ, ông sang bên kia bàn và ngồi đối diện với con gái. Sau đó cả hai cùng đưa tay lên cao, quay mặt về hướng đông. Trong tư thế như vậy họ cất tiếng hát. Ước gì tôi có thể viết lại nhạc và lời bài hát này, nhưng không ai có mặt ở đây nhớ được chút gì về âm luật và ca từ của nó. Sau này Lucy kể lại là cung bậc của nó rất cao, gần như là chói lói nhưng hay vô cùng. Đó là một loại bài hát trong lành, sảng khoái, đúng là một ca khúc đánh thức muôn loài. Trong lúc hai người cất tiếng hát, những làn mây xám cuốn khỏi chân trời phía đông. Mảng trời màu sữa lớn dần cho đến khi có toàn một màu trắng êm mượt, biển cũng sáng lên ánh bạc. Một lúc sau (hai người vẫn cất cao giọng hát liên tục) phương đông màu trắng chuyển sang hồng rực, không có một gợn mây và cuối cùng mặt trời nhô lên khỏi mặt biển, tia nắng dài của nó chiếu đến tận cái bàn nơi họ đang ngồi với những bát dĩa vàng và bạc cùng con dao đá. Trước đó, một hoặc hai lần, những người Narnia đã từng hỏi không biết mặt trời ở xứ sở của nó có lớn hơn so với mặt trời họ nhìn thấy ở Narnia không. Lần này thì chuyện đó đã trở nên xác định, không còn gì phải nghi ngờ nữa. Tia nắng chiếu vào những giọt sương mai và những bộ đồ ăn trên bàn rực rỡ hơn tất cả những sớm mai rực rỡ mà họ từng chứng kiến trên đời. Như sau này Edmund nói: “Mặc dầu nhiều sự kiện xảy ra trong cuộc hành trình này rất thú vị nhưng

https://thuviensach.vn

khoảnh khắc ấy là điều thú vị nhất". Bây giờ thì đoàn người biết chắc là họ đã thực sự đi đến Nơi tận cùng thế giới. Sau đó có một cái gì đó từ trung tâm mặt trời lên bay đến chỗ họ, nhưng tất nhiên không ai có thể nhìn không chớp mắt về phía đó để xác định đó là cái gì. Từ trên không trung vang lên nhiều giọng hát – những giọng hát ca lên chính cái bài hát mà cha con thiếu nữ đang hát nhưng bằng một chất giọng thô hơn nhiều và bằng một ngôn ngữ chưa có ai biết. Chẳng bao lâu sau có thể thấy chủ nhân của những giọng hát đó: Những con chim lớn, toàn thân trắng phau bay đến thành từng đàn hàng trăm ngàn con. Đàn chim rọi sáng lên tất cả, lên bãi cỏ, lên lối đi, lên bàn ăn, lên vai, lên đầu, lên tay cho đến khi tất cả trông như có một lớp tuyết dày phủ lên. Bởi vì cũng giống như tuyết nó không chỉ trùm lên một màu trắng mà còn làm cho vạn vật mờ đi, xóa nhòa các đường nét. Lucy, nhìn ra từ đôi cánh của những con chim đậu lên người nó, thấy một con chim bay về phía ông già với một cái gì dính ở cổ trông như một trái cherry đỏ rực nếu không phải là một hòn than đá nhỏ đang cháy, một vật quá rực rỡ để nhìn vào. Con chim đặt vật đó vào miệng ông già. Sau đó đàn chim ngừng hát, lăng xăng bận rộn trên bàn ăn. Sau khi chúng bay lên tất cả những gì có thể ăn hoặc uống đều biến mất. Từ chiếc bàn ăn dài, đàn chim trắng bay lên hàng trăm hàng ngàn con, mang đi tất cả những gì không thể ăn được như là xương, vỏ mềm của các loại hạt, vỏ cứng của sò. Chúng dàn thành một đội hình rất đẹp bay về nơi mặt trời mọc. Bây giờ thì chúng không còn hát nữa, tiếng đập cánh của chúng dường như làm cho không khí xao động. Còn ở đây chiếc bàn ăn được dọn sạch sẽ trống trơn, ba nhà quý tộc Narnia vẫn ngủ li bì. Cuối cùng ông già cũng quay vè phía những người khách lạ chào đón họ. - Thưa cụ, - Caspian nói, - cụ sẽ nói cho chúng cháu cách hóa giải phép thuật đã làm cho ba nhà quý tộc Narnia rơi vào giấc ngủ dài thế nay chứ? - Ta vui lòng nói với con điều đó, con trai ạ. - Ông già nói. - Để phá bỏ được lời nguyền này con phải giong buồm đến Nơi tận cùng thế giới, hoặc đến gần chỗ đó như sức con có thể tới được sau đó khi quay về con phải để lại ít nhất là một người bạn đồng hành ở phía sau. - Và điều gì sẽ xảy ra với người này? - Reepicheep hỏi. - Người ấy sẽ đi tiếp đến nơi cực đông và sẽ không bao giờ quay trở lại thế giới này nữa. - Đó là điều trái tim

https://thuviensach.vn

tôi hằng khao khát. - Reepicheep nói. - Bây giờ chúng cháu đã ở gần Nơi tận cùng thế giới rồi, phải không cụ? - Caspian hỏi. - Cụ có biết gì về những vùng biển, vùng đất xa hơn đây nữa về hướng đông không ạ? - Rất lâu rồi ta đã từng trông thấy nơi ấy con trai ạ, nhưng ta lại nhìn xuống từ trên trời cao, do vậy ta không thể nói ra những lời chỉ dẫn mà một người đi biển cần. - Ông cụ muốn nói ông ấy bay lên trên không ư? - Eustace buột miệng hỏi. - Ta có một chặng đường dài trên không trung, con trai ạ - Ông già đáp. - Ta chính là Ramandu. Nhưng ta thấy các con nhìn đi hướng khác và không nghe cái tên này. Cũng dễ hiểu thôi, khi Ramandu này là một ngôi sao không hoạt động nữa thì phải đến hàng ngàn năm sau mới có bất cứ ai trong số các con biết một chút gì đó về cái thế giới này. Và những thiên thể đã thay đổi rất nhiều. - Trời đất, - Edmund kêu lên trong cổ, - ông ấy là một vì sao đã tắt. - Vậy ông không còn là một vì sao nữa ư? – Lucy hỏi. - Ta là một ngôi sao đang nghỉ ngơi, con gái ạ. - Ramandu đáp. - Khi ta mọc lần cuối, ta hom hem tiều tụy, già nua ngoài sức tưởng tượng của các con và được đem đến hòn đảo này. Bây giờ thì ta không đến nỗi tàn tạ như thế. Mỗi buổi sáng một con chim lại mang đến cho ta một trái dâu – lửa từ thung lũng của mặt trời và mỗi một quả dâu như thế lại khấu trừ cho ta vài năm tuổi tác. Khi nào ta trở lại trẻ như một đứa trẻ vừa sinh vào ngày hôm qua thì ta sẽ lại lên cao lần nữa (bởi vì chúng ta đang ở rìa phía đông trái đất) và một lần nữa ta bước đi trong một vũ trụ tuyệt vời. - Trong thế giới của chúng cháu, - Eustace láu táu nói, - một ngôi sao là một quả cầu khổng lồ chứa khí gas cháy phừng phực. - Thậm chí trong thế giới của con, con trai ạ, thì đó cũng không phải là một ngôi sao mà chỉ là những thứ làm ra nó. Còn trong thế giới này thì các cháu đã gặp một ngôi sao rồi đó bởi vì ta nghĩ rằng các cháu đã gặp mặt Coriakin. - Vậy ông ấy cũng là một ngôi sao đang nghỉ hưu à? - Lucy hỏi. - Ồ không, không hẳn là như thế. Ông ta không hẳn được nghỉ ngơi khi còn có nhiệm vu chăn dắt bọn người Ngốc. Các con có thể coi đó là một hình phạt. Lẽ ra ông ta sẽ còn chiếu sáng hàng ngàn năm nữa trên bầu trời phương nam vào mùa thu nếu tất cả mọi việc đều diễn ra tốt đẹp. - Ông ấy đã gây ra chuyện gì vậy, thưa cụ? - Caspian hỏi. - Con trai, không phải là việc của con, một người con trai của Adam không nên biết về những

https://thuviensach.vn

lỗi lầm mà một ngôi sao có thể phạm phải. Nhưng thôi, chúng ta đã để mất nhiều thời gian chuyện vãn rồi. Các con đã có quyết định chưa? Sẽ giong buồm đi tiếp về hướng đông rồi để một người ở lại đó mãi mãi nhằm phá bỏ phép thuật ư? Hay các con quay lại tàu về hướng tây? - Chắc chắn rồi thưa bệ hạ, - Reepicheep nói, - không có gì phải băn khoăn trong chuyện này. Đó chính là một phần trong cuộc tìm kiếm của chúng ta - giải phóng cho ba người này khỏi giấc ngủ trăm năm. - Tôi cũng nghĩ thế Reepicheep ạ. - Caspian nói. - Trái tim tôi sẽ tan nát nếu chúng ta không đi đến được cái nơi mà tất cả chúng ta đều khao khát, một khi con tàu Hướng tới bình minh vẫn mang ta đi được. Nhưng tôi đang nghĩ đến thủy thủ đoàn. Họ chỉ hợp đồng đi tìm kiếm bảy nhà quý tộc, không phải đi đến Nơi tận cùng thế giới. Nếu chúng ta khởi hành từ đây chúng ta sẽ tìm ra điểm địa đầu thế giới, nơi cực đông. Không ai biết đường đi dài ngắn thế nào. Họ đều là những con người can trường nhưng tôi thấy có dấu hiệu một số người tỏ ra mệt mỏi với chuyến đi và chỉ mong tàu chúng ta quay mũi trở về Narnia. Tôi không nghĩ là tôi lại có thể bắt họ đi xa hơn, ngược lại với hiểu biết và ý muốn của họ. và ở đây lại còn ngài Rhoop đáng thương nữa. Ông ấy bị đánh gục mất rồi. - Con trai, - ngôi sao nói, - điều này không phụ thuộc vào ý muốn của riêng con. Con không thể đi đến Nơi tận cùng thế giới với những người không tự nguyện hoặc những kẻ lừa dối. Làm như thế sẽ không bao giờ phá bỏ được lời nguyền. Họ phải biết rõ họ đi đâu và tại sao. Còn người đàn ông mà con nói là ai vậy? Caspian kể lại cho Ramandu câu chuyện về Rhoop. - Ta có thể cho người ấy điều mà ông ta cần hơn cả. - Ramandu nói. - Trên hòn đảo này, giấc ngủ không có giới hạn, hoặc không thể đo lường, một giấc ngủ trong đó tiếng bước chân nhẹ nhất của một giấc mơ cũng không bao giờ nghe thấy. Hãy để ông ấy ngồi cạnh ba người bạn kia, uống vào trong lòng sự lãng quên cho đến khi các con quay về. - Được, hãy làm như thế đi Caspian, tôi chắc đó là điều mà ông ấy mong muốn. - Lucy nói. Đúng lúc đó họ bị quấy rầy bởi tiếng của nhiều bước chân và giọng nói: Drinian và toàn bộ thủy thủ đang đến gần. Họ dừng lại vì kinh ngạc khi thấy Ramandu và con gái, và rồi bởi vì đây rõ ràng là những người rất mực cao quý, đoàn thủy thủ nhìn những chiếc dĩa trống trơn và những bình rượu cạn với ánh

https://thuviensach.vn

mắt đầy luyến tiếc. - Thuyền trưởng của tôi, - vua nói với Drinian, - hãy cử hai người quay lại tàu với lời nhắn gửi đến ngài Rhoop. Bảo với ông ấy rằng những người bạn đồng hành cũ của ông ấy đang ngủ ở đây - một giấc ngủ không mộng mị - và đó là điều ông ta có thể chia sẻ với họ. Khi việc này đã được tuân theo, Caspian bảo tất cả mọi người ngồi và thông báo cho mọi người còn lại biết mọi chuyện. Khi cậu kết thúc có một khoảng im lặng kéo dài, rồi một số người thì thầm trao đổi cho đến lúc ông đội trưởng chèo thuyền đứng lên nói: - Một số người trong chúng tôi muốn được biết việc này kéo dài mất bao lâu, thưa bệ hạ. Khi nào chúng tôi được về nhà, liệu chúng tôi có được quay đầu về từ đây hay ở một chỗ nào khác không? Hiện nay đang có gió tây và tây bắc, biển lại êm. Nếu gió đổi chiều thì liệu tôi còn có hy vọng về Narnia nữa không? Liệu có đủ lương ăn nếu chúng ta buộc phải chèo thuyền về đến tận quê nhà hay không? - Đó là kiểu nói chuyện của những người không hiểu gì về biển. - Drinian nói. - Bao giờ cũng có gió tây rất mạnh ở những vùng biển này vào suốt mấy tháng hè và gió bao giờ cũng đổi chiều vào những tháng sau Tết. Ta sẽ được đón luồng gió chính để lái buồm xuôi về hướng tây còn nhanh hơn là chúng ta mong muốn nữa. - Đúng thế, thưa ông chủ. - Một người thủy thủ già gốc người Galma nói. - Ông sẽ gặp thời tiết xấu từ phía đông đổ xuống và tháng giêng, tháng hai. Muôn tâu bệ hạ, nếu cho phép thì thần muốn ở lại đây vào mùa đông và quay về vào tháng ba. - Thế ông ăn gì nếu ông trú đông ở đây? - Eustace hỏi. - Cái bàn này, - Ramandu trả lời thay, - bao giờ cũng đầy ắp những món ăn dành cho các bậc đế vương vào lúc mặt trời lặn. - Bây giờ thì các người nói thế thôi? - Một vài thủy thủ nói. - Thưa đức vua và tất cả các quý ông quý bà, - Rynelf nói, - ở đây có một điều mà tôi muốn làm rõ. Không ai trong chúng ta bị ép buộc tham gia trong chuyến đi này. Chúng ta là những người tính nguyện. Một số người giờ đây đang nhìn bàn ăn mà nghĩ đến những bữa tiệc đế vương là những người đã lớn tiếng nói về những cuộc phiêu lưu hào hùng vào cái ngày chúng ta khởi hành từ Cair Paravel và thể rằng họ sẽ không trở về chừng nào chúng ta chưa đi đến nơi trời và đất gặp nhau. Và đứng trên bến cảng hôm ấy còn có những kẻ sẵn sàng đánh đổi tất cả để đi theo chúng ta. Những mơ mộng trên giường ngủ

https://thuviensach.vn

toa tàu dành cho một thằng bé con bao giờ cũng đẹp hơn lời thề của một bậc đại trượng phu. Không hiểu các vị có lãnh hội được những điều tôi nói không. Điều tôi muốn nói là, tôi nghĩ những thằng đàn ông như chúng ta sẽ có một vẻ xuẩn ngốc, lố bịch - như những người Ngốc - Chân - nếu chúng ta về nhà, gãi đầu gãi tai mà bảo rằng, chúng ta đã đi đến điểm bắt đầu của Nơi tận cùng thế giới nhưng lại không có gan đi tiếp. Một vài thủy thủ bật cười, tán thưởng nhưng một số người thì lại chép miệng ý nói thế cũng chẳng sao. - Điều chúng ta sắp làm sẽ kém vui nhiều, - Edmund thì thầm nói với Caspian, - nếu một nửa số người này ở lại. - Hượm đã, - Caspian nói nhỏ với bạn, - tớ vẫn còn một quân bài chưa ngả. - Bác có định nói bất cứ điều gì không Reep? - Lucy hỏi nhỏ. - Không. Tại sao nữ hoàng lại chờ đợi tôi làm điều đó? - Reepicheep đáp lại bằng một giọng mà hết thảy mọi người đều nghe thấy. - Tôi có dự tính cả rồi. Nếu có điều kiện tôi sẽ đi về hướng đông trên con tàu Hướng tới Bình minh. Khi bị nó bỏ rơi tôi sẽ tự chèo về hướng mặt trời mọc trên con thuyền thúng của tôi. Nếu thuyền chìm, tôi sẽ tự bơi vậy. khi không thể bơi xa hơn nữa, không thể bò đến được mảnh đất của Aslan hoặc nằm lại bên lề thế giới cạnh một thác nước hùng vĩ nào đó, tôi sẽ chìm xuống chết, mũi hướng về phía mặt trời lên và Reepicheep sẽ là kể đứng đầu họ nhà chuột biết nói ở Narnia. - Nghe đây, - một thủy thủ nói, - tôi cũng định nói một điều tương tự, tôi thật không chịu đựng nổi khi nghe người ta nói về cái thuyền thúng. - Anh nói thêm, hạ giọng nhỏ xuống. - Tôi sẽ không để cho mình bị một con chuột qua mặt. Nghe đến đấy, Caspian lập tức chen vào: - Các bạn, tôi nghĩ các bạn đã không hiểu mục đích của chúng tôi. Các bạn nói như thể chúng tôi đã đến với các bạn, mũ cầm trên tay cầu xin các bạn đi cùng. Hoàn toàn không phải như thế. Chúng tôi gồm vua Edmund, nữ hoàng Lucy, và Eustace người bà con của họ; ngài Reepicheep đây - một đại hiệp thực sự và thuyền trưởng Drinian ra đi với mục đích tới được nơi cùng trời cuối đất. Chọn trong số đông ra những người như các bạn - sẵn lòng đương đầu với số phận vì một sứ mệnh quang vinh - là niềm vui của chúng tôi. Nhất định không có chuyện van xin ai tham gia. Đó là lý do tại sao vào lúc này đây chúng tôi yêu cầu ngài Drinian và ông Rhince đứng ra lựa chọn cẩn thận

https://thuviensach.vn

trong số các bạn, những người lính can trường nhất, cứng cỏi nhất, cừ khôi nhất, những người đi biển dày dạn kinh nghiệm nhất, những người có dòng máu thuần khiết nhất, những người trung thành nhất, có cuộc sống và phong cách trong sạch nhất và hãy ghi vào danh sách đưa cho tôi. - Caspian dừng lại rồi nói tiếp bằng một giọng cao hơn, nhanh hơn. - Nhân danh Bờm Sư Tử, các vị có nghĩ rằng được chứng kiến cái làm nên điệp khúc cuối của một bản khải hoàn là một ân huệ trời cho không? Tất cả những người đi với chúng tôi sẽ được truyền lại danh hiệu Người tiên phong cho con cháu, khi tàu cập bến ở Cair Paravel người ấy sẽ được ban vàng bạc hoặc đất đai đủ để sống giàu sang suốt đời. Còn bây giờ, các bạn hãy đi dạo quanh hòn đảo này. Nửa giờ sau tôi sẽ nhận lại danh sách mà ngài Drinian đưa cho tôi. Một sự im lặng ngượng ngập bao trùm lên đám đông, rồi những người thủy thủ cúi đầu chào, tản đi hướng này hướng khác, thành từng nhóm nhỏ, bàn tán râm ran. - Bây giờ đến chuyện ngài Rhoop. - Caspian nói. Nhưng quay về phía đầu bàn, cậu nhìn thấy Rhoop đã ngồi đó từ lúc nào. Ông lặng lẽ đến, không để ai nhận ra và ngồi xuống bên cạnh ngài Argoz. Con gái của Ramandu đứng sau lưng ông. Ramandu đặt cả hai tay lên mái đầu của Rhoop. Ngay cả dưới ánh sáng ban ngày mà cũng thấy ánh sáng bạc phát ra từ đôi tay của vì sao già. Dường như có một nụ cười làm tươi lên sắc mặt hốc hác và tiều tụy của Rhoop. Ông chìa một tay ra cho Lucy, tay còn lại cho Caspian. Có vẻ như ông muốn nói một điều gì đó. Rồi một nụ cười làm bừng sáng cả khuôn mặt ông như thể ông đang đón nhận một cảm xúc tuyệt vời; một tiếng thở dài mãn nguyện thoát ra, đầu ông gục xuống và ông ngủ thiếp đi. - Rhoop tội nghiệp? - Lucy thì thầm. - Thật đáng mừng. Chắc ông ấy đã trải qua những giai đoạn đáng sợ nhất. - Đừng bao giờ nghĩ về những chuyện đó nữa. - Eustace nói. Lời lẽ của Caspian, có lẽ nhờ sự giúp đỡ của những phép màu trên hòn đảo này mà có được một tác động đúng như cậu mong đợi. Có rất nhiều người nóng lòng muốn được tham gia chuyến đi và họ có một cảm giác thật khác biệt với những người ở lại. Tất nhiên, bất cứ khi nào có một thủy thủ bảo là anh ta đã quyết định và tình nguyện tham gia vào thủy thủ đoàn thì những người còn chưa quyết định lại cảm thấy mình thuộc về cái thiểu số mỗi lúc một teo lại dần, đồng thời với một cảm giác

https://thuviensach.vn

bất an. Thế là khi thời hạn nửa giờ dần qua có một vài người đã phải mượn đến mánh khóe "tranh thủ" tình cảm Drinian và Rhince để được lọt vào danh sách, nhưng bạn ạ, họ làm điều này một cách dễ thương lắm nên cũng chả nên trách họ. Chẳng bao lâu sau chỉ còn lại ba người không muốn đi, họ cố thuyết phục những người khác ở lại với mình. Chẳng bao lâu nữa chỉ còn có một. Cuối cùng một người còn lại ấy bắt đầu sợ cảnh bị bỏ lại một mình và cũng thay đổi ý định. Nửa giờ trôi qua, tất cả quay lại Bàn tiệc của Aslan với một niềm háo hức, trong lúc Drinian và Rhince ngồi xuống cạnh Caspian thông báo kết quả. Caspian chấp nhận tất cả trừ người quyết định xin đi vào phút chót. Tên anh ta là Pittencream và anh ta ở lại đảo Ngôi Sao trong thời gian những người kia ra đi đến Nơi tận cùng thế giới. Suốt thời gian ấy anh ta lấy làm ân hận vì đã bỏ mất cơ hội ra đi cùng mọi người. Anh ta không phải là loại người thích nói chuyện với Ramandu và cô con gái (mà họ cũng chẳng thích nói chuyện với anh ta). Trời cứ đổ mưa suốt và mặc dầu đêm nào cũng có những món ngon vật lạ Pittencream cũng không cảm thấy ngon miệng. Anh kể rằng mình thường rùng mình sởn gáy khi cứ phải ngồi chòng chọc một mình (trong lúc trời mưa rả rích như không bao giờ tạnh) với bốn nhà quý tộc ngủ gục ở một đầu bàn. Khi những người khác trở về đón anh, anh thấy mình bị gạt ra ngoài lề và lạc lõng đến nỗi khi tàu về đến quần đảo Đơn Côi anh quyết định ở lại với người Calormen. Ở đấy anh thường kể cho mọi người nghe về chuyến phiêu lưu của mình ở Nơi tận cùng thế giới cho đến khi cuối cùng chính anh cũng tin mình đã đến đấy thật. Thế là bạn có thể nói, ở một mặt nào đó anh ta sống vui vẻ, hạnh phúc cho đến tận cuối đời. Nhưng mà anh không bao giờ có thể chịu đựng nổi lũ chuột. Thế đấy. Đêm hôm ấy tất cả đánh chén với nhau quanh chiếc bàn lớn ở giữa những hàng cột nơi những món ăn hết lại đầy một cách thần kì. Sáng hôm sau, một lần nữa con tàu Hướng tới Bình minh lại nhổ neo đi về hướng đông trước khi bầy chim trắng bay đến rồi lại bay đi. - Thưa tiểu thư, - Caspian nói, - tôi hy vọng lại được nói chuyện với nàng khi tôi có thể hóa giải được pháp thuật. Và người con gái của một vì sao đã tắt ngước mắt nhìn lên chàng trai, mỉm cười e lệ.

https://thuviensach.vn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 77

Chẳng bao lâu sau khi rời khỏi mảnh đất của Ramandu, học bắt đầu có cảm giác mình đã đi ra ngoài thế giới. Tất cả đều khác lạ. Điểm thứ nhất là tất cả mọi người đều phát hiện họ không có nhu cầu ngủ như trước. Không ai muốn lên giường ngủ cũng như không cảm thấy đói, thậm chí họ cũng không muốn nói chuyện trừ khi là với những tiếng thì thầm. Một vấn đề nữa là ánh sáng. Có quá nhiều ánh sáng. Mặt trời mỗi sáng đi lên đều trông to gấp đôi, nếu không phải gấp ba kích thước bình thường của nó. Sáng sáng (điều này đem đến cho Lucy một cảm giác kì lạ hơn tất cả những gì khác) đàn chim lớn lông trắng phau phau, bài hát của chúng với thanh quản của con người bằng một thứ ngôn ngữ mà không ai hiểu. Chúng bay qua đầu họ và biến mất nơi đuôi tàu trên chặng đường bay đến ăn sáng ở Bàn tiệc của Aslan. Một lúc sau, chúng lại quay lại và biến mất ở chân trời phía đông. - Trời ơi, nước biển mới trong làm sao! – Lucy thầm thì một mình, cúi người qua mạn trái con tàu vào đầu giờ chiều ngày hành trình thứ hai. Nước trong biển trong leo lẻo. Điều đầu tiên mà cô bé nhận thấy là một vật nhỏ mày đen, có kích thước bằng một chiếc giày, trôi cùng tốc độ với con tàu. Thoạt tiên, Lucy nghĩ đó là một vật gì trôi nổi trên mặt nước. Nhưng rồi cái vật trôi nổi ấy gặp phải mẩu bánh mì mốc mà người đầu bếp vừa ném ra khỏi khoang bếp. Mẩu bánh mì trông như thể sắp đụng vào cái vật mày đen đen ấy, nhưng không, trông kìa, nó vượt lên trước vật đen đó và bất ngờ, Lucy nhận thấy vật đen không nổi trên mặt nước nữa, nó đột nhiên phình ra to gấp mấy lần sau đó thu lại về với kích thước bình thường. Bây giờ thì Lucy biết rằng nó đã nhìn thấy một chuyện gì tương tự như thế xảy ra ở đâu đó! Nó đưa tay lên vò đầu, nhăn mặt, thè cả lưỡi ra trong nỗ lực làm sống lại hình ảnh ấy. Cuối cùng nó cũng nhớ ra. Tất nhiên, cũng như cái mà bạn nhìn thấy tư mổ cửa sổ toa tầu vào một ngày nắng đẹp. Bạn nhìn thấy bong đen của chính con tàu bạn đang ngồi chạy dọc theo những cánh đồng cùng

https://thuviensach.vn

tốc độ với con tàu. Rồi bạn đi đến một con đường nhỏ chạy qua rừng và bất thình lình cái bóng ấy lao đến gần bạn, trở nên lớn hơn chạy đua cũng bãi cỏ bên vệ đường. Rồi khi bạn ra khỏi con đường nhỏ xuyên qua rừng ấy – vụt một cái – một lần nữa cái bóng đen ấy lại trở lại bình thường và chạy đồng hành với những cánh đồng. “Đó là cái bóng của chúng ta” – bóng của con tàu Hướng tới bình minh! Bóng của chúng ta chạy theo ở dưới tận đáy biển. Vào cái lúc nó trở nên to hơn, chính là nó đã đi qua một quả đồi dưới biển. Nước ở đây trong hơn là mình nghĩ? Thú vị làm sao, chắc mình đã nhìn xuống tận đáy biển, sâu thật sâu dưới đáy. Ngay sau khi rút ra kết luận này nó lại nhận ra một điều khác, rằng cái dải rộng màu bạc nó nhìn thấy (mà không chú ý đến nhiều) chính là cát dưới lòng biển còn tất cả những vệt đen hơn hoặc sáng hơn không phải là ánh sáng hay những cái bóng trên mặt nước mà là những vật thật dưới đáy. Ví dụ vào lúc này họ đang đi qua một cùng màu xanh chuyển dần sang tím nhạt với những dải rộng màu xám nhạt đang uốn lượn mềm mại ở giữa. Bây giờ, khi biết đó là đáy biển nó phân biệt mọi vật rõ ràng hơn. Nó có thể nhìn ra một đám đen đen ở cao hơn một đám đen đen khác đang vẫy nhè nhẹ. - Giống như cây cối đang lay động trong gió – Lucy nói – và mình tin rằng đúng là như thế. Đó là một cánh rừng dưới đáy biển. Tàu lướt phía trên cánh rừng đó và bây giờ cái dải nhạt màu đỏ hòa nhập vào một dải nhạt màu khác. “Nếu mình ở dưới đó – Lucy nghĩ – cái dải đỏ sẽ là một con đường đi qua rừng và cái chỗ mà hai dải đó gặp nhau sẽ là ngã tư đường. Chao ôi, ước gì mình được xuống dưới đó. Xem kìa! Cánh rừng đã chấm dứt. Mình tin rằng cái dải đó thực sự là một con đường. Mình có thể nhìn thấy nó đi qua bãi cát. Màu có khác đi – kia đó được đánh dấu bởi một cái gì ở ngoài cùng - những con đường lốm đốm. Có lẽ đó là đá. Và bây giờ nó mở rộng hơn. Nhưng nó không chỉ rộng hơn mà còn gần hơn. Lucy nhận ra điều đó bởi vì con đường – trên đó bóng con tàu đi qua – đang phóng về phái nó. Và con đường – bây giờ thì nó cảm thấy chắc chắn là một con đường – bắt đầu chạy dích dắc. Rõ ràng nó đang chạy lên một quả đồi rất dốc. Khi Lucy ngoảnh đầu nhìn lại cái mà nó thấy thì cũng giống như cảnh mà bạn nhìn xuống một con đường đèo từ trên đỉnh một ngọn đồi. Thậm chí nó còn nhìn thấy những tia nắng chiếu qua

https://thuviensach.vn

mực nước sâu xuống tận thung lũng rừng cây và trong một khoảng cách cực lớn mọi thứ hòa tan vào nhau (có nhiều ánh mặt trời chiếu xuống hơn, nó nghĩ) có màu xanh biếc. Tuy vậy, nó không để mất nhiều thời gian nhìn lại phía sau, cảnh tượng ở phía trước thú vị hơn nhiều. Con đường bây giờ đã chạy lên đỉnh đồi và đâm thẳng về phía trước. Những vệt đốm nhỏ chuyển động trên con đường đó. Bây giờ đến một cảnh tượng tuyệt vời nhất, may mắn làm sao khúc biển này lại ngập tràn ánh nắng mặt trời – như tia nắng có thể lọt qua độ sâu của mực nước – và ánh nắng làm cảnh vật dưới đáy biển sáng bừng lên. Những khối vuông vức màu ngọc hoặc trắng ngà nhô ra những cục u bướu và những đường gờ hình tăng cưa lởm chởm. Con tàu đang ở vị trí chiếu thẳng xuống nên thoạt tiên nó không thể mường tượng nổi đó là cái gì. Nhưng mọi thứ trở nên đơn giản hơn khi nó nhìn vào cái bóng chúng. Mặt trời lúc này đang đổ qua vai Lucy, nên bóng của mọi vật trải dài trên lớp cát phía sau. Và căn cứ vào những cái bóng đó nó nhận ra cái này là tháp chuông, cái kia là toàn tháp nhọn, cái nọ là thánh đường Hồi giáo và những mái nhà kiểu Gotic. - Trời ơi, đây là thành phố hay một lâu đài nguy nga đồ sộ đây? – Lucy tự hỏi – Nhưng mình tự hỏi tại sao nó lại xây trên đỉnh một ngọn núi cao nhỉ? Một thời gian dài sau đó, khi Lucy đã trở về nước Anh và kể lại tất cả những chuyện này với Edmund, hai anh nó đã giải thích được lý do, và tôi chắc rằng đó là một lập luận xác đáng. Trong vương quốc dưới biển, bạn càng ở độ sâu bao nhiêu thì càng tối càng lạnh bấy nhiêu và những chỗ tối tăm lạnh lẽo ấy là nơi những sinh vật biển nguy hiểm sinh sống – những con mực khổng lồ, rắn biển và thủy quái. Thung lũng là những miền hoang dã không phải là nơi đất lành. Các cư dân trong lòng biển sợ các thung lũng của họ cũng như ta ngại những chốn sơn cùng thủy tân. Họ mơ về những ngọn núi cao cao cũng giống như ta hướng về những thảo nguyên xanh tươi. Trên những ngọn núi cao (hay như ta nói ở chỗ nông) nước ấm hơn, cuộc sống cũng dễ chịu hơn. Những người thợ săn liều lĩnh hoặc các chiến binh dũng cảm của biển khơi đi xuống các vực sâu để chinh phục và tìm kiếm các cuộc phiêu lưu, rồi trở về những ngôi nhà làm trên núi cao để nghỉ ngơi, đón nhận không khí thanh bình, tham gia vào những hoạt động cộng đồng, thể thao, khiêu vũ và âm nhạc. Tàu đi

https://thuviensach.vn

ngang qua thành phố trong khi lòng biển đi cao dần lên, chỉ cách đáy con tàu khoảng 100 mét. Những con đường dưới nước biến mất họ đi qua một vùng đát trông như một công viên tự nhiên, rải rác đó đây những cánh rừng nhỏ tươi màu. Và rồi – Lucy suýt nữa kêu to lên vì kích động – nó nhìn thấy hải nhân. Có khoảng từ 15 đến 30 người như vậy, tất cả đều cưỡi những con hải mã – không phải là những con cá ngựa nhỏ xíu xiu mà bạn thấy trong bảo tang Hải dương học đâu mà là những con ngựa thực sự còn to hơn con người nữa. Chắc đây là một tốp người quyền quí sang trọng, Lucy nghĩ, bởi nó thoáng thấy ánh lấp lánh của vàng mười trên trán một số người và những dải ngọc lục bảo hoặc một loại đá quý màu cam phất phới bay trên vai họ, lay động theo dòng nước. - Trời ơi, chán cái lũ cá này quá! –Lucy thất vọng kêu lên bởi vì lúc ấy có một đàn cá nhỏ, con nào con nấy béo tròn bơi gần sát mặt nước ở vào khoảng cách giữa Lucy và các cư dân biển. Nhưng mặc dầu ngăn không cho Lucy nhìn thấy đoàn người kia, đàn cá lại đem đến một điều bất ngờ thú vị nhất. Bất thình lình một con cá nhỏ, dữ tợn – một loại mà Lucy chưa từng trông thấy bao giờ, từ bên dưới phóng thẳng lên đớp, chộp và lăn xuống đất nhanh như cắt với một con cá béo mập ngậm trong miệng. Tất cả những hải nhân, vẫn đang ngồi trên lưng ngựa, nhất loại ngẩng đầu lên xem chuyện gì xảy ra. Trước khi con cá săn quay về với chủ mang theo chiến lợi phẩm của nó, một con cá săn khác lại phóng lên từ chỗ tốp người biển. Lucy gần như chắc chắn là chính người kia vừa ra lệnh cho cá săn bơi đi kiếm mồi hoặc thả cho nó bơi đi, tựa hồ như ông ta giữ nó lại trong tay hay trong cổ tay mình chờ cho đến khi cơ hội chín muồi mới thả ra. “Ối la la, mình dám tuyên bố đây là một đoàn người đi săn. Hoặc đúng hơn là một nhóm đi săn bằng “đại bang”. Phải, chính là thế đấy. Họ phóng đi những con các nhỏ, dữ tợn từ nắm tay mình, cũng như cái cách ta buộc con chim ưng và cổ tay khi chúng ta còn là vua và nữ hoàng ở Cair Paravel thời xưa vậy. Rồi để cho chim bay đi, không, phải nói để cho chúng bơi đi đến chỗ con mồi. Làm cách nào mà …” Nó bất thần dừng lại vì cảnh tượng bên dưới đã thay đổi. Đám hải nhân đã nhìn thấy con tàu Hướng tới Bình minh. Đàn cá đã tản mát bơi đi tứ phía; đám hải nhân đích than bơi lên cao xem xem cái vật lù lù mày đen xen vào giữa họ và mặt trời kia là gì. Và bây

https://thuviensach.vn

giờ họ đã lên đến sát mặt nước, nếu họ có thể hít thở không khí thay cho nước thì Lucy đã có thể trò chuyện với họ. Cả đàn ông lẫn đàn bà. Tất cả đều đội mũ miện nhỏ theo cùng một kiểu, nhiều người đeo chuỗi ngọc trai. Họ không bận quần áo, than hình họ có màu ngà lâu năm, tóc màu tím đậm. Ông vua đi giữa (không ái có thể không nhận ra đấy là một ông vua) nhìn thẳng vào mặt Lucy vẻ kiêu hãnh và dữ dội. Các hiệp sĩ cũng nhìn như thế. Khuôn mặt các quý bà lại lộ vẻ hết sức kinh ngạc. Lucy cảm thấy rất rõ là họ chưa hề nhìn thấy một con tàu hay một con người trần thế nào – mà làm sao họ sống trong vùng biển bên ngoài Nơi tận cùng thế giới này – lại thấy được một con tàu nào? - Em đang nhìn cái gì thế Lu? – Một giọng nói vang lên sau lưng nó. Lucy đang tập trung hết tâm trí vào những cảnh vật dưới nước giật mình khi nghe tiếng nói và quay lại, nó nhận thấy một cánh tay tê cứng vì tì quá lâu lên thành tàu trông một tư thế. Drinian và Edmund đang đứng cạnh nó. - Nhìn kìa! - Nó nói Cả hai cùng nhìn xuống nhưng ngay lập tức Drinian nói nhanh bằng giọng cổ: - Quay đi ngay quí vị, đừng quay lưng về phía biển. Và đừng để lộ ra ngoài cái vẻ chúng ta đang nói một chuyện gì quan trọng. - Tại sao vậy? Có chuyện gì vậy? – Lucy hỏi nhưng vẫn quay mặt đi. - Không bao giờ để cho thủy thủ nhìn thấy cảnh này – Drinian đáp – Cánh đàn ông chúng tôi sẽ đem long say mê những mỹ nhân ngư hoặc là bị quyến rũ bởi những vương quốc dưới đáy biển mà nhảy xuống nước, Tôi được biết những chuyện như thế này thường xảy ra ở những vùng biển lạ. Bao giờ cũng là một tai họa ghê gớm nếu gặp những hải nhân. - Nhưng chúng tôi đã quen với họ - Lucy cãi lại – Từ ngày còn ở Cair Paravel khi anh cả Peter làm vua tối cao cơ. Họ thường nhô lên mặt biển và còn ca hát trong lễ đăng quang của chúng tôi – Lu à, anh nghĩ đây có thể là một loại khác – Edmund nói – Những người quen của chúng ta có thể vừa sống trên cạn vừa sống dưới nước. Anh nghĩ những người này không thể như thế. Trong vẻ mặt của họ khi họ đương nhô lên giống như họ sẽ tấn công chúng ta ngay nếu có dịp. Họ có vẻ rất dữ tợn. - Dù sao thì… - Drinian nói, đúng lúc đó có hai tiếng động vang lên. Một là một vật gì rơi xuống nước. Tiếng động còn lại là tiếng kêu thất thanh từ trên đài quan sát: - Có người té xuống biển! Sau đó, mọi người túi tít cả lên. Một vài thủy thủ

https://thuviensach.vn

vội vã trèo lên cao sẵn sang hạ buồm, một số người ào ào chạy xuống hầm tàu cầm lấy mái chèo còn Rhince, lúc ấy đang làm nhiệm vụ ở đuôi tàu ghì mạnh vào bánh lái quay tàu lại chỗ có người vừa rơi khỏi mạn tàu. Nhưng đến lúc ấy mọi người đều biết đấy không phải là người nhà Reepicheep. - Cái con chuột chết tiệt này! – Drinian càu nhàu – Nó gây rắc rối còn hơn tất cả mọi người cộng lại. Hể có bất cứ một chuyện không ổn nào là y như rằng nó là nguyên nhân chính. Phải cho nó vào kẹp sắt – quẳng xuống sống tàu – cho đày ra đảo hoang – cắt trụi râu nó đi. Đã có ai thấy một con vật nhỏ bằng ngón tay mà nhiều sự hơn chưa? Tất cả những lời mắng mỏ này đều không có nghĩa là Drinian không thích Repicheep. Ngược lại là khác, ông rất thích bác chuột thế nên mới lo phát cuồng lên, sự lo lắng thái quá đã làm cho thuyền trưởng phát bắn- cũng giống như mẹ bạn sẽ giận dữ hơn một người dưng, khi thấy bạn chạy qua đường, ngay trước mũi một cái xe hơi. Tất nhiên không ai sợ Reepicheep chết đuối bởi vì bác là một kiện tướng bơi lội, nhưng có ít nhất ba người biết rõ cái gì ở dưới mặt nước, họ hoảng hốt khi nghĩ đến những lưỡi giáo dài, độc ác trong tay hải nhân. Trong vòng vài phút con tàu đã vòng lại và mọi người ai cũng thấy cái chấm đen trên mặt nước chính là Reepicheep. Bác ta đang nói liến thoắng với một sự kích động ghê gớm, nhưng với một cái miệng đầy nước chẳng ai hiểu là bác ta đang nói gì. - Con chuột này sẽ làm rối tung mọi chuyện lên nếu chúng ta không có biện pháp ngăn chặn lại. – Drinian kêu lên. Drinian lao sang một bên mạn tàu, dòng một sợi dây thừng xuống nước rồi hét lên với thủy thủ: - Được rồi được rồi. Về chỗ đi. Tôi hy vọng tôi có thể kéo con chuột này lên mà không cần ai giúp một tay. Thế là Reepicheep trò lên dây – không nhanh thoăn thoắt như mọi lần vì bộ long ướt sũng làm cho bác di chuyển khó khăn hơn – Drinian cúi xuống thì thầm với bác: - Đừng nói. Dù chỉ một lời. Nhưng khi bác chuột ướt lướt thướt nhảy xuống boong tàu họ mới vỡ lẽ bác ta chẳng quan tâm gì đến hải nhân cả. - Ngọt quá! – Bác kêu lên chin chit – Ngọt quá, ngọt quá! - Bác nói chuyện gì vậy? – Drinian nổi đóa. – Bác không cần phải vẩy nước lên người tôi và những người khác. - Tôi nói cho mọi người biết là nước ngọt – chuột láu táu nói, - ngọt, ngọt chứ không mặn. - Nhưng mọi người vẫn đứng ngớ ra mất một lúc, không hiểu được

https://thuviensach.vn

tầm quan trọng của lời tuyên bố này. Nhưng khi Reepicheep một lần nữa đọc lại một câu trong lời sấm: “Nơi nào nước biển ngọt lừ Chuột ơi hãy nhớ chính là Cực Đông” thì mọi người mới xôn xao hẳn lên. - Lấy cho tôi một cái xô, Rynelf – Drinian ra lệnh. Cái xô được mang đến và ông hạ xuống múc một nước nước lên. Nước trong xô sáng lên như thủy tinh. - Có lẽ bệ hạ muốn nếm thử trước? – Thuyền trưởng hỏi Caspian. Nhà vua cầm xô nước bằng hai tay, nâng lên môi, nếm một chút rồi uống một hơi dài và ngẩng đầu lên. Khuôn mặt cậu thay đổi. Không chỉ có đôi mắt mà tất cả người cậu đều được chiếu sáng từ bên trong. - Phải, nó ngọt. Đó là nước ngọt thật sự. Tôi chắc rằng mình sẽ không mất mạng vì nó. Còn nếu phải chết thì đó là điều mà tôi lựa chọn … với những gì mà tôi biết… gì đến lúc này. - Cậu nói rõ hơn xem nào? – Edmund đề nghị. - Nó… nó nhẹ hơn bất cứ thứ chất lỏng nào khác. - Là thế đấy – Reepicheep nói. – Nhẹ để có thể uống được. Chắc chúng ta đang đến điểm hẹn rồi. Im lặng một lúc, sau đó Lucy quỳ xuống sàn tàu uống nước trong cái xô. - Đó là một cái gì ngọt ngào nhất, khoan khoái nhát mà tôi từng nếm – Nó há miệng ra thở dài khoan khoái – Nó giàu năng lượng và như có gas. Chúng ta sẽ không cần ăn bất cứ cái gì nữa. Lần lượt từng người cúi xuống uống nước. Im lặng một lúc lâu. Họ cảm thấy trong người khỏe khoắn, mạnh mẽ hẳn lên, rồi dần dần họ nhận ra một tác dụng khác. Như tôi đã nói ở trên, có quá nhiều ánh sáng kể từ khi họ rời hòn đảo của Ramandu – mặt trời quá lớn. (dù không nóng), biển quá chói, không khí quá sáng. Bây giờ ánh sáng không yếu đi – nếu có bất cứ điều gì xảy ra thì nó lại còn mạnh hơn – nhưng họ có thể chịu được. Mọi người có thể nhìn thẳng vào mặt trời mà không phải chớp mắt. Họ có thể chịu được ánh sáng ở cường độ cao hơn so với trước. Boong tàu, cánh buồm, khuôn mặt mọi người, cơ thể họ mỗi lúc một sáng hơn, cả đến những sợi dây tời cũng như đang phát sáng. Sáng hôm sau mặt trời lên, to gấp năm, gấp sáu lần kích thước cũ. Họ nhìn chằm chằm vào nó và có thể thấy cả những cọng long của những con chim từ đó bay ra. Suốt ngày hôm ấy không có một từ nào thốt ra trên boong tàu cho đến tận giờ ăn trưa (không ai muốn ăn, uống nước dù là cũng đã quá đủ vội), Drinian nói: - Tôi chịu, không sao hiểu nổi. Không có lấy một hơi thở của gió. Cánh buồm rũ rượi.

https://thuviensach.vn

Biển lặng như mặt nước hồ thu vậy mà chúng ra lại lao đi vùn vụt như thể có một trận cuồng phong sau lưng. - Tôi cũng đã nghĩ đến điều này – Caspian nói – Có thể chúng ra rơi vào một dòng hải lưu rất mạnh. - Hừm! – Edmund nói – Không phải là quá dễ chịu nếu trên thế giới thực sự có điểm tận cùng và chúng ta đang đến cái điểm đó hay sao? - Cậu muốn nói – Caspian hỏi Edmund – rằng chúng ta có thể… đổ nhào qua cái mốc ấy? - Đúng, đúng – Reepicheep kêu lên, vỗ vỗ hai chân trước – đó đúng là điều tôi bao giờ cũng hình dung – thế giới này giống như một cái bàn tròn khổng lồ và nước ở tất cả các đại dương vô tận dồn lại tràn qua mép. Con tàu này sẽ nâng chúng ta lên… đứng trên đầu nó rồi một lúc nào đó chúng ta có thể nhìn qua mép… và rồi rơi, rơi, rơi nhào xuống, nhanh, thật nhanh,… - Và ông nghĩ cái gì sẽ đợi chúng ta ở dưới đáy? – Drinian hỏi. - Có lẽ đó là đất nước của Aslan – Chuột nói, đôi mắt sáng lên như hai hạt cườm – Cõ lẽ nó, chẳng có đáy gì hết. Nhưng dù nó có là cái gì đi nữa thì đó không phải là điều xứng đáng được tìm hiểu hay sao – một khoảnh khắc đứng ngoài rìa thế giới! - Nhưng bác hãy nghe đây – Eustace nói – tất cả những điều này đề sai bét. Thế giới tròn… tôi muốn nói tròn như quả bóng, chứ không phải như một cái bàn. - Trái Đất thì như thế thật – Edmund nói – Nhưng còn thế giới này thì sao? - Có phải cậu muốn nói – Caspian hỏi – rằng ba người đến từ một thế giới tròn (tròn như một quả bóng) vậy mà sao, Edmund, cậu chưa bao giờ cho tôi biết điều đó? Các cậu thật là tê. Bởi vì chúng tôi có những câu truyện huyền thoại trong đó có nói về những thế giới tròn mà tôi thì bao giờ cũng yêu thích những câu chuyện đó, nhưng tôi lại chưa bao giờ tin là nó có thật. Bao giờ tôi cũng mong được đến đấy, bao giờ tôi cũng ước ao được sống ở đấy. Ôi, tôi có thể từ bỏ tất cả mọi thứ - tôi tự hỏi tại sao các bạn có thể đi vào thế giới của chúng tôi mà chúng tôi lại không thể đi đến thế giới của các bạn? Nếu như tôi có một cơ hội! Chắc là sẽ thú vị lắm khi được sống trong một cái gì giống như một quả bóng. Các bạn đã từng đến những nơi mà người ta đi lộn ngược đầu chưa? Edmund lắc đầu: - Không phải như thế, không có gì đặc biệt thú vị ở một thế giới tròn khi bạn có mặt ở đấy đâu.

https://thuviensach.vn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 78

Reepicheep là người duy nhất trên boong tàu cùng với Drinian và hai anh em nhà Pevensie trông thấy hải nhân. Bác ta lặn xuống ngay khi thấy Hải vương vung ngọn giáo lên, bởi bác cho đấy là một kiểu đe dọa hoặc thách thức và muốn giải quyết vấn đề ở chỗ này hay chỗ khác. Nhưng cái thực sự đáng kinh ngạc là té ra nước ở đây lại ngọt đã chiếm toàn bộ suy nghĩ của bác và trước khi bác nhớ ra đó là tốp hải nhân thì Lucy và Drinian đã kéo bác sang một bên dặn đi dặn lại là không được đề cập đến những điều bác đã nhìn thấy. Mọi việc hóa ra họ chẳng cần phải bận tâm quá nhiều đến chuyện này bởi vì lúc này con tàu đang băng qua một vùng biển dường như không có người. Không có ai trừ Lucy nhìn thấy bất kỳ một hải nhân nào, mà nó cũng chỉ thấy thoáng qua thôi, tàu họ đi qua một vùng nước tương đối nông và đáy biển mọc toàn rong tảo. Chỉ đến khoảng giữa trưa Lucy mới trông thấy một đàn cá lớn đang ăn cỏ biển. Tất cả đều ăn với tốc độ đều đặn giống nhau và tất cả chuyển động theo cùng một hướng. - Trông giống hệt như một đàn cừu vậy. – Lucy nghĩ. Bất thình lình nó một cô gái biển trạc tuổi nó đang đứng giữa đàn cá. Ồ, cô bé này toát ra một vẻ lặng lẽ, cô đơn, tay cô cầm một cái gì như là cái gậy vậy. Lucy khẳng định cô gái này là một mục đồng hay đúng hơn – một mục ngư – còn đàn cá thì cũng giống như một bầy cừu đang ăn trên đồng cỏ. Cả cô gái và đàn cá đều lên đến gần mặt nước. Đúng lúc cô gái trượt đi trong một vùng biển cạn thì Lucy chồm người qua thành tàu, rồi cả hai dường như đối diện với nhau, cô gái biển ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt Lucy. Cả hai không ai nói gì và một tích tắc sau con tàu đã trôi qua, cô gái biển bị đuôi tàu che khuất. Cô gái biển không có cái vẻ hoảng sợ hay giận dữ như những hải nhân khác. Lucy cảm thấy mến người bạn đó ngay lập tức và tin chắc rằng cô bé kia cũng dành cho nó một tình cảm tương tự. Chỉ trong một giây ngắn ngủi mà bằng một cách nào đó họ đã trở thành bạn bè. Chắc chắn là không có cơ hội để họ gặp lại nhau

https://thuviensach.vn

lần nữa trong thế giới này hoặc một thế giới khác. Nhưng nếu có thể, họ sẽ chạy đến bên nhau với đôi tay dang rộng. Sau nhiều ngày không có gió thổi căng cánh buồm và không có sóng sủi tăm trước mũi, tàu đi ngang qua một vùng biển không có sóng, và lướt nhẹ về phía đông. Mỗi ngày, mỗi giờ qua đi, ánh sáng lại trở nên chói chang hơn nhưng ai cũng có thể chịu đựng được. Không có ai ăn hoặc ngủ mà cũng chẳng có những nhu cầu đó, nhưng họ vẫn múc nước từ đáy biển hơn, thứ nước mạnh hơn rượu vang mà lại sóng sánh hơn, lỏng hơn nước bình thường. Họ lặng lẽ uống mừng sức khỏe nhau từng hơi dài. Trong thủy thủ đoàn có một vài người đứng tuổi nhưng từ khi uống thứ nước này họ ngày một trẻ ra. Cứ như thế mọi người uống vào trong mình thứ nước của niềm vui và sự phấn khích. Nhưng sự hưng phấn không khiến người ta thích nói. Thật ra càng đi xa bao nhiêu họ lại càng trở nên kiệm lời bấy nhiêu rồi đến lúc mọi người hầu như chỉ nghĩ thầm. Cái bình yên của vùng biển cuối cùng đã ngấm vào trong từng mạch máu của họ. - Ngài Drinian, - một hôm Caspian hỏi thuyền trưởng, - ngài nhìn thấy cái gì ở đằng trước kia? - Thưa đức vua, thần chỉ thấy một màu trắng. Tất cả từ bắc đến nam, suốt chân trời là một màu trắng như mắt thần có thể nhìn thấy được. - Đó cũng là cái tôi thấy, - Caspian nói, - và tôi không thể hình dung nó là cái gì. - Nếu chúng ta ở một vĩ độ cao hơn, thưa bệ hạ, - Drinian nói, - thần dám nói đó là băng tuyết. Nhưng điều này không thể xảy ra, không phải ở đây. Thưa bệ hạ, theo ý thần chúng ta nên cho người chèo, để tàu chạy ngược dòng hải lưu. Dù vật ấy là cái gì thì chúng ta cũng không muốn tông vào nó với một tốc độ như thế này. Họ làm theo lời khuyên của Drinian và tiếp tục di chuyển với tốc độ chậm hơn, chậm hơn. Cái màu trắng vẫn không bớt đi vẻ huyền bí khi họ đến gần. Nếu đó là đất liền thì đây là vùng đất kì lại bởi vì nó bằng phẳng như mặt hồ và cũng cao ngang mực nước biển. Khi họ đến gần hơn, Drinian ghì mạnh vào tay lại, quay con tàu về phương nam làm mạn trái tàu quay ngược lại với dòng nước và họ chèo chếch về hướng nam dọc theo cái gờ trắng mênh mong đó. Làm như thế, họ tình cờ có được một phát hiện quan trọng rằng dòng hải lưu chỉ rộng khoảng từ 10 đến 15 mét và toàn bộ mặt biển vẫn phẳng lặng như mặt hồ. Đây là một tin tức làm nức lòng thủy thủ đoàn, những người đã

https://thuviensach.vn

bắt đầu nghĩ rằng chuyến trở về đảo Ramandu bằng cách chèo ngược dòng hải lưu trong suốt hải trình sẽ là một môn thể thao hạng nặng. (Điều này cũng giải thích tại sao cô bé chăn đàn cừu – cá lại bị bỏ rơi nhanh đến thế ở mạn đuôi tàu. Cô bé ấy không ở trong lòng hải lưu, nếu không thì cô cũng trôi về hướng đông cùng với tốc độ của con tàu). Vẫn không có ai đoán ra cái vật trắng xóa mênh mông ấy là cái gì. Con thuyền được hạ xuống để làm nhiệm vụ khám phá. Những người ở trên tàu có thể nhìn thấy con thuyền hầu như lao thẳng vào giữa cái khối trắng mênh mông ấy. Họ nghe vọng lại giọng nói của tốp người trên thuyền (rõ mồm một qua mặt biển êm đềm) những giọng nói cao vút đến không ngờ. Sau đó là một quãng im lặng. Ryneft ngồi ở mũi thuyền, đo mực nước; một lát sau con thuyền quay lại trở đầy cái gì trăng trắng trong lòng thuyền. Mọi người xúm lại lại một bên mạn thuyền đón nghe tin tức. - Li li, tâu thánh thương! – Ryneft kêu to, đứng thẳng người lên. - Anh nói cái gì? – Caspian hỏi. - Li li nở đầy hoa, tâu bệ hạ. – Ryneft nói. – Cũng giống như ngoài hồ hay trong mảnh vườn ở quê nhà. - Coi này! – Lucy kêu lên, cô bé ngồi ở đuôi thuyền, giơ hai cánh tay ướt đẫm sương với một vòng ôm đầy những bông hoa cánh dài, trắng muốt điểm những chiếc lá dẹp, rộng bản. - Ở đấy có sâu không Ryneft? – Drinian hỏi. - Buồn cười lắm chưa thuyền trưởng. – Ryneft nói. – Vẫn khá sâu. Khoảng ba sải rưỡi. - Đây không phải là những bông hoa li li… không phải là li li ở quê hương chúng tôi. – Eustace nói. Chắc chắn không phải thế rồi, nhưng loài hoa này cũng rất giống với hoa li li. Sau một hồi bàn bạc, thảo luận, con tàu Hướng tới Bình minh quay lại dòng hải lưu và bắt đầu trôi về hướng đông qua hồ Li Li hay biển Bạc (họ cố dùng thử cả hai cái tên này nhưng cái tên biển Bạc còn trụ lại được, bây giờ vẫn còn trên bản đồ của Caspian) và phần kì lại nhất của cuộc hành trình của họ bây giờ mới bắt đầu. Chẳng bao lâu sau một vùng biển mở ra bát ngát và cái họ để lại phía sau chỉ là đường viền mỏng màu xanh ở chân trời phía tây. Màu trắng mênh mông, có điểm thêm màu vàng nhạt trải ra quanh họ ở mọi hướng chỉ trừ phía đuôi tàu, nơi con đường họ đi đã rẽ những bông li li sang hai bên và để lại một vạt nước rộng sáng ngời lên như thủy tinh màu xanh lá cây đậm. Quang cảnh ở nơi biển Cuối này chẳng khác chi biển Bắc Cực và nếu đôi

https://thuviensach.vn

mắt họ không khỏe như mắt chim ưng thì ánh mặt trời chiếu lên cái nền trắng lóa ấy – đặc biệt là vào lúc sáng sớm khi mặt trời lớn nhất – sẽ trở nên không thể nào chịu đựng nổi. Vào đêm cái nền trắng ấy làm cho ánh ngày kéo dài hơn. Có vẻ như li li không bao giờ chấm dứt. Ngày qua ngày, từ hàng dặm đến hàng hải lý toàn loài hoa trắng ấy bay lên một làn hương mà Lucy cảm thấy rất khó miêu tả lại: ngọt ngào, hắn rồi nhưng không phải mùi ngòn ngọt gây ngủ hoặc quá hắc mà là một mùi thơm gợi cảm giác buồn buồn, hoang dại và tươi mới đi thẳng lên não bạn làm cho bạn cảm thấy mình chỉ muốn đánh nhau với một con voi. Lucy và Caspian nói với nhau: - Tôi cảm thấy không thể chịu đựng điều này lâu hơn nữa nhưng mà tôi lại không muốn dừng lại. Họ phải đo mực nước thường xuyên hơn nhưng chỉ mấy ngày sau nước bắt đầu cạn hơn, sau đó tiếp tục cạn hơn nữa. Rồi đến một ngày họ phải chèo tàu ra khỏi hải lưu và cảm thấy mình đang đi tới tốc độ của một con sên. Chẳng bao lâu sau con tàu Hướng tới Bình minh không thể đi xa hơn nữa về phía đông. Sự thật thì chỉ có một bàn tay thông minh mới cứu nó khỏi cảnh mắc cạn. - Hạ thuyền xuống, - Caspian hạ lệnh, - triệu tập mọi người ở đuôi tàu. Tôi cần phải nói chuyện với tất cả. - Cậu ta định làm cái gì đấy? – Eustace thì thầm hỏi Edmund. – Trong mắt cậu ấy có một vẻ gì rất lạ. - Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều thế. – Edmund nói. Họ cùng Caspian đứng trên sàn tàu cao nhất ở phía đuôi và chẳng bao lâu tất cả mọi đã tập trung ở chân thang để nghe nhà vua trẻ nói chuyện: - Các bạn thân mến, - Caspian nói, - giờ đây chúng ta đã hoàn thành sứ mệnh mà vì nó chúng ta giã từ Cair Paravel. Bảy trung thần đã được tìm thấy tung tích và như ngài Reepicheep đây hứa, sẽ ở lại đây mãi mãi thì khi quay về đảo Ramandu, không còn phải nghi ngờ gì nữa, các bạn sẽ thấy các ngài Revilian, Argoz, Mavramorn đã được đánh thức khỏi giấc ngủ trăm năm. Đối với ngài, thuyền trưởng Drinian ạ, tôi tin tưởng giao vào tay ngài con tàu này và lệnh cho ngài giương buồm lên quay về Narnia với tốc độ nhanh nhất và nhớ không được cập bến vào Đảo Nước Chết. Theo chỉ thị của tôi, chú lùn Trumpkin, người đang giữ quyền nhiếp chính sẽ trọng thưởng cho tất cả các bạn theo lời tôi đã hứa. Mọi người sẽ được ấm nó sung sướng suốt đời. Và nếu tôi không trở về nữa thì ước muốn của tôi là nhiếp chính,

https://thuviensach.vn

giáo sư Cornelius, bác lửng Trufflehunter và ngài Drinian đây sẽ chọn ra một vị vua Narnia hợp với lòng dân… - Nhưng muôn tâu bệ hạ, - Drinian cắt ngang, - người muốn thoái vị ư? - Tôi sẽ đi cùng Reepicheep đến chỗ không thể đi xa hơn được nữa. Những tiếng thì thầm hoang mang đầy xáo trộn vang lên trong đám đông. - Chúng tôi sẽ dùng chiếc thuyền. – Caspian nói. – Mọi người sẽ không cần đến nó trong lúc trời yên biển lặng như thế này và các bạn có thể đóng một cái mới ở đảo Ramandu. Còn bây giờ… - Caspian, - Edmund đột ngột lên tiếng, giọng nghiêm nghị, - một ông vua không thể làm như thế. - Chắc chắn rồi, - Reepicheep phụ họa, - đương kim hoàng thượng không thể làm thế. - Đúng như vậy. – Drinian khẳng định. - Không thể à? – Caspian hỏi, giọng rít lên, trông cậu lúc này không phải là không có nét giống ông chú Miraz. - Dám xin thánh thượng tha lỗi, - Ryneft nói vọng lên từ boong tàu bên dưới, - nếu một trong chúng tôi làm điều tương tự sẽ bị gán cho tội phản nghịch. - Ngươi quá trớn rồi đó Ryneft. – Caspian dằn giọng. - Không, thưa bệ hạ. Anh ta nói hoàn toàn đúng. – Drinian kêu lên. - Nhân danh Bờm Sư Tử, - Caspian lớn tiếng, - trẫm cho là các ngươi ở đây thảy là thần dân của trẫm, không phải bạn bè bằng vai phải lứa. - Tôi thì không, - Edmund nói, - và tôi có thể nói cậu không thể làm như thế được. - Sao lại không thể? – Caspian hỏi lại. – Cậu nói thế là có ý gì? - Nếu điều này lọt tai bệ hạ hơn thì chúng tôi muốn nói bệ hạ không nên làm thế. – Reepicheep nói với một cái cúi đầu trịnh trọng. – Bệ hạ là vua ở Narnia. Làm như thế bệ hạ đã phụ lòng tin mà toàn bộ thần dân ở Narnia đã gửi gắm vào người và điều này đặc biệt không phải với Trumpkin. Bệ hạ không thể thỏa mãn máu thích phiêu lưu của mình với tư cách là một con người cá nhân. Và nếu người không nghe ra được cái lí lẽ này thì những người trung thành nhất trên con tàu này sẽ theo gương tôi tước vũ khí của bệ hạ, trói bệ hạ lại cho đến khi bệ hạ hiểu được lí lẽ. - Đúng như thế. – Edmund nói. – Giống như người ta đã làm với Ulysses khi chàng ta muốn lại gần các nàng Siren. Tay Caspian đã đặt lên đốc kiếm thì Lucy nói giọng nhỏ nhẹ: - Và bạn đã hứa với con gái của Ramandu là sẽ quay về. Caspian khựng lại: - Ồ, phải. Quả có thế! – Nhà vua đáp, phân vân hồi lâu rồi gào lên cho mọi người cùng nghe: - Được, các người đã thắng. Cuộc hành trình

https://thuviensach.vn

đã kết thúc. Tất cả chúng ta hãy quay về. Đưa thuyền lên boong. - Thưa bệ hạ, - Reepicheep nói, - không phải tất cả chúng ta đều quay về. Tôi, như đã giải thích từ trước… - Im ngay! – Caspian gầm lên như sấm. – Ta đã nhận được bài học nhưng ta sẽ không để cho mình bị mua chuộc. Con chuột này, ngươi không thể im lặng một chút được ư? - Bệ hạ đã tuyên thệ, - Reepicheep nghiêm nghị, - là trở thành một chúa tể tốt của các loài thú biết nói ở Narnia . - Thú biết nói thì đúng. – Caspian dằn giọng. – Nhưng ta không nói về những con thú nói không bao giờ ngừng. Đến đây vua lao ầm ầm xuống thang trong cơn giận dữ, lao vào ca bin của mình và đóng sập cửa lại. Nhưng chỉ vài phút sau, khi mọi người kéo đến chỗ cậu, họ thấy cậu đã thay đổi; khuôn mặt tái nhợt, những giọt lệ long lanh trong mắt. - Thật tệ hại. – Caspian nói. – Đúng là tôi cần phải tu tâm dưỡng tính cho tốt vì tất cả những gì mà tôi đã làm để xứng đáng với địa vị cao nhất của mình. Aslan đã nói với tôi, không – tôi không có ý là ông thật sự có mặt ở đây. Ca bin này không vừa với ông, ít ra là thế. Nhưng tất cả cũng vẫn hết sức kinh khủng. Và ông nói – ông nói… trời ơi tôi không thể chịu đựng nổi. Ông nói đúng cái điều đáng sợ nhất. Các bạn có thể đi tiếp – Reep… và Edmund… và Lucy… và Eustace; riêng tôi lại phải quay về. Một mình. Ngay lập tức. Còn gì công bằng trong chuyện này chứ? - Caspian thân mến, - Lucy nói, - bạn cũng biết rõ là tất cả chúng tôi rồi cũng phải trở về thế giới của mình không chóng thì chầy cơ mà. - Phải, - Caspian đáp với một tiếng nấc nghẹn ngào, - nhưng như thế này thì sớm hơn tôi tưởng. - Bạn sẽ cảm thấy tâm trạng khá hơn khi quay về hòn đảo của Ramandu. – Lucy an ủi. Sau đó Caspian cũng phấn khởi hơn đôi chút nhưng đó là một cuộc chia tay đau khổ cho cả hai bên mành tôi thì không muốn nhấn mạnh điểm này. Vào khoảng hai giờ chiều sau khi cho một ít lương thực và nước uống (dầu họ nghĩ mình không cần ăn uống) cùng với con thuyền thúng của Reepicheep đặt trong lòng thuyền, con thuyền nhỏ tách ra khỏi con tàu Hướng tới Bình minh, bơi qua thảm hoa li li kéo dài đến vô tận. Cờ xí được giăng khắp tàu, những tấm khiên sáng lóa đồng loạt vung lên để tiễn chào. Con tàu cao, to và thân thuộc như mái nhà xưa khi những người trong truyền ngoảnh đầu nhìn lại từ vị trí thấp hơn của họ, giữa một biển li li bao quanh. Trước khi

https://thuviensach.vn

nó ra khỏi tầm mắt, họ thấy con tàu bắt đầu và bò từ từ về hướng tây bằng các mái chèo. Mặc dầu Lucy cảm thấy những giọt lệ cay xè trong mắt nó cũng không quá buồn như bạn có thể nghĩ đâu. Ánh sáng, sự tĩnh lặng, cái mùi hương lẫn lộn của biển Bạc và thậm chí theo một cách kì lạ nào đó cả sự cô liêu cũng có cái gì rất thi vị. Không cần phải dùng mái chèo vì dòng nước đẩy thuyền băng băng về hướng đông. Không ai trong số họ cảm thấy cần ăn hoặc ngủ. Suốt đêm ấy và cả ngày hôm sau họ trôi về hướng đông và khi bình minh ngày thứ ba bắt đầu rạng lên ở phía trước – với một sự chói chang mà cả bạn và tôi đều không chịu nổi đâu, kể cả khi chúng ta đeo kính râm màu đen – họ thấy một cảnh tượng kì vĩ. Như thể có một bức tường dựng lên giữa họ và chân trời, một bức tường lung linh, chao động, một bức tường màu xám chuyển dần sang xanh biếc. Rồi mặt trời đi lên, ở bước đi đầu tiên họ nhìn thấy nó qua bức tường và rồi nó chuyển thành những gam màu lộng lẫy sắc cầu vồng. Bây giờ thì họ biết rằng bức tường đó chính là một con sóng rất cao và rất dài – một con sóng hòa vào không phân chia giới hạn với một nơi mà bạn có thể đã nhìn thấy trên đỉnh một thác nước. Nó cao hơn 10 thước và dòng hải lưu đẩy họ lao nhanh về phía đó. Bạn có thể cho rằng họ nghĩ điều đó vô cùng nguy hiểm. Không, họ không nghĩ thế đâu. Tôi không cho là có bất cứ ai trong bọn nghĩ đến bản thân mình. Bởi vì bây giờ họ thấy mọi thứ không phải sau lớp sóng mà phía sau mặt trời. Không thể nhìn về phía mặt trời nếu mắt họ không trở nên mạnh hơn, khỏe hơn nhờ nước của biển Cuối, để bây giờ họ có thể nhìn mặt trời đi lên, thấy nó một cách rõ ràng và cả những gì phía sau nó nữa. Cái mà họ thấy - ở phương đông, phía sau mặt trời - là một rặng núi. Nó cao đến nỗi không ai trong số họ có thể nhìn thấy ngọn núi hoặc có bao giờ quên được nó. Không có ai nhớ là đã nhìn thấy bầu trời ở hướng này. Và rặng núi kia chắc là ở bên ngoài thế giới. Bởi vì bất cứ dãy núi nào chỉ cao bằng khoảng một phần tám mươi nó thì đã bị băng tuyết phủ trắng xóa. Còn những quả núi này thì ấm áp, tươi xanh, mọc lên dày kín những rừng cây và thỉnh thoảng có những thác nước, dù bạn nhìn lên đến độ cao nào. Bất thình lình một ngọn gió thổi đến từ hướng đông, làm ngọn sóng tung bọt và đổ ào một làn nước ngọt ngào quanh người họ. Tất cả chỉ kéo dài khoảng một giây nhưng cái

https://thuviensach.vn

điều mà một giây ngắn ngủi đó mang lại thì không một đứa nào trong ba đứa có thể quên được. Nó mang đến cả làn hương lẫn âm thanh đầy nhạc tính. Edmund và Eustace không bao giờ đề cập đến cái giây ngắn ngủi ấy. Lucy thì chỉ nói: - Nó làm tim tôi muốn vỡ ra. Tại sao, vì nó quá buồn ư? Buồn ư? Không bao giờ. Không ai trên con thuyền này có lúc nào nghi ngờ là khi bước ra ngoài Nơi tận cùng thế giới, họ sẽ bước vào mảnh đất của Aslan. Đúng lúc đó, với một tiếng lạo xạo, con thuyền bị mắc cạn. Nước không đủ cao để cho thuyền đi tiếp. - Đây là nơi tôi tiếp tục đi một mình. – Reepicheep tuyên bố. Không một ai cố ngăn cản bác chuột lại bởi vì bây giờ dường như mọi chuyện đã xảy ra theo định mệnh hoặc đúng như nó phải diễn ra. Họ giúp bác chuột hạ cái thuyền thúng xuống. Đoạn Reepicheep tháo thanh trường kiếm ra. - Tôi đã không cần đến nó nữa. Bác nói và ném thanh kiếm ra xa trong biển li li. Thanh kiếm cắm mũi xuống, đốc kiếm chĩa lên trời nhô lên khỏi mặt nước một chút. Bác chuột cúi chào từ biệt mọi người, cố tỏ ra buồn bã để đồng cảm với họ nhưng thực ra mừng run lên. Lucy, lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng làm cái điều mà cô bé bao giờ cũng mong muốn, ôm bác vào hai bàn tay mà vuốt ve. Sau đó bác vội vã nhảy vào cái thuyền thúng, cầm lấy mái chèo và dòng nước đẩy con thuyền nhỏ trôi tiếp – một điểm đen nổi bật giữa đám li li trắng ngần. Không có một cây li li nào mọc lên ở bức tường sóng, nó là một bờ dốc xanh rờn, thoai thoải. Con thuyền thúng lao đi mỗi lúc một nhanh hơn; và kia, nó lao vụt lên vách bức tường sóng một cách ngoạn mục. Trong vòng một phần trăm của giây họ thoáng thấy bóng con thuyền có Reepicheep ngồi bên trong vượt qua đỉnh ngọn sóng. Sau đó thì nó biết mất và kể từ đấy không nghe thấy ai nói là có gặp bác chuột Reepicheep nữa. Nhưng tôi tin là bác ta vẫn sống vui vẻ ở đất nước của Aslan và vẫn sống cho tới tận hôm nay. Khi mặt trời lên cao, những ngọn núi bên ngoài thế giới mờ dần. Con sóng vẫn còn đó nhưng chỉ còn bầu trời biếc xanh ở phía sau. Những người bạn trẻ bước ra khỏi thuyền lội nước – không phải về phía ngọn sóng mà về phía nam bức tường nước bên tay trái. Họ không thể nói với bạn lí do tại sao họ lại làm như thế; đó là số phận của họ. Và mặc dầu họ có cảm tưởng – mà cũng là sự thật – rằng họ đã trưởng thành hơn nhiều trên con tàu

https://thuviensach.vn

Hướng tới Bình minh, bây giờ họ lại cảm thấy mình non nớt, dang cả hai tay ra trong lúc lội bì bõm qua những cây hoa li li. Họ không cảm thấy mệt, nước âm ấm và càng lúc càng cạn hơn. Cuối cùng họ đặt chân lên một mảnh đất khô toàn cát rồi đi đến một bãi cỏ - cả một bình nguyên bát ngát phủ đầy lớp cỏ ngắn và mịn - nằm ngang bằng với biển Bạc và trải dài đi bốn phương tám hướng mà không có lấy một chỗ nhấp nhô dù chỉ một cái hang chuột. Và tất nhiên như mọi điều vẫn xảy ra ở một nơi hoàn toàn bằng phẳng và không có cây cối, nơi đây trông như thể bầu trời sà thấp xuống gặp đồng cỏ ngay trước mặt bạn. Trước khi đi tiếp họ có một ấn tượng kì lạ nhất là cuối cùng chính ở đây trời và đất đã gặp nhau, tạo thành một bức tường xanh, rực sáng nhưng vững chắc và có thật hơn bất cứ vật nào khác. Chẳng bao lâu sau họ biết chắc về điều đó. Và bây giờ nó đến thật. - Mời quý khách dừng chân và ăn điểm tâm. – Cừu non đon đả mời chào với một giọng ngọt ngào đặc biệt. Đến đây là lần đầu tiên họ nhận ra là có một đống lửa đang cháy sáng trên bãi cỏ và một con cá đang được nướng trên ngọn lửa đó. Họ ngồi xuống ăn cá nướng, bụng đói cồn cào – lần đầu tiên có cảm giác đó sau bao nhiêu ngày qua. Đó là món ăn ngon lành nhất mà họ từng nếm. - Làm ơn nói cho tôi biết cừu ơi, - Lucy hỏi, - đây có phải là đất nước của Aslan không? - Không phải dành cho các bạn. – Cừu đáp. – Bởi vì đối với các bạn cánh cửa mở vào đất nước của Aslan lại ở chính trong thế giới của các bạn. - Cái gì? – Edmund phấn khích kêu lên. – Cũng có một con đường dẫn đến đất nước của Aslan từ thế giới của chúng tôi ư? - Mỗi thế giới đều có một con đường để đi đến xứ sở của tôi. Trong lúc cừu nói thế, bộ lông trắng lóa mắt như tuyết của nó bở ra để lộ một bộ lông vàng rực và thân hình cừu cũng thay đổi, to dần ra. Và đây, Aslan đứng trước mặt mọi người, ánh sáng phát ra từ cái bờm vĩ đại của ông. - Ôi, Aslan! – Lucy reo lên. – Người sẽ nói cho chúng con biết cách đi đến đất nước của ngài từ thế giới của chúng con chứ? - Ta sẽ nói với các con điều này suốt đời. – Aslan nói. – Nhưng ta sẽ không cho các con con đường ấy dài hay ngắn, chỉ biết là nó phải chạy qua một dòng sông. Nhưng đừng sợ, bởi vì ta chính là Người Xây Cầu vĩ đại. Bây giờ thì hãy đến đây, ta sẽ mở một cánh cửa trên bầu trời và trả các con về mảnh đất của chính mình. - Con cầu xin Aslan, -

https://thuviensach.vn

Lucy khẩn khoản, - trước khi chúng con đi, người sẽ bảo cho chúng con biết khi nào chúng con được phép trở về Narnia chứ? Xin vui lòng. Và xin người hãy làm cho điều đó sớm xảy ra. - Con thân yêu của ta, - Aslan nói giọng rất đỗi dịu dàng, - con và anh con sẽ không bao giờ quay lại Narnia nữa! - Ôi, Aslan!!! – Cả Edmund và Lucy cùng kêu lên thất vọng não nề. - Các con đã lớn quá rồi, - Aslan nói, - cũng đã đến lúc các con phải gần gũi với thế giới của mình hơn. - Không phải là chuyện Narnia, người cũng biết đấy. – Lucy thổn thức mãi mới nên lời. – Đó là… chính là người. Chúng con không thể gặp người ở đấy. Sao chúng con có thể sống một khi không bao giờ được gặp người nữa? - Nhưng các con sẽ gặp lại ta, con thân yêu ạ! – Aslan nói. - Vậy… vậy người cũng có ở đó? – Edmund vồn vã hỏi. - Đúng thế. Nhưng ở đấy ta có một cái tên khác. Các con cần phải học hỏi để biết về ta dưới cái tên ấy. Đó là lí do vì sao các con lại được mang đến Narnia, biết về ta đôi chút ở đây và có thể biết về ta rõ hơn ở nơi ấy. - Vậy Eustace cũng không được quay lại đây phải không ạ? – Lucy hỏi. - Con gái, có phải con thực sự muốn biết điều đó? Nào đến đây, ta sẽ mở cửa bầu trời cho các con. Trong một tích tắc, tất cả những bức tường xanh vỡ vụn (giống như một bức màn mục nát), một luồng ánh sáng trắng kinh khủng bên ngoài bầu trời rọi xuống, cảm giác về cái bờm của sư tử, cái hôn của Aslan lên trán mỗi đứa trẻ và rồi tất cả lại có mặt trong một căn phòng ngủ ở nhà dì Alberta ở Cambridge. Chỉ có hai điều cần đề cập đến. Một là Caspian cùng đoàn người của mình an toàn trở về đảo Ramandu. Ba nhà quý tộc đã thức dậy khỏi giấc ngủ triền miên. Caspian làm đám cưới với con gái của Ramandu rồi tất cả quay về Narnia, người con gái ấy sau này trở thành một hoàng hậu vĩ đại, một người mẹ và người bà vĩ đại của rất nhiều đời vua ở Narnia. Còn chuyện thứ hai là việc quay về thế giới của chúng ta. Chẳng bao lâu sau mọi người nhận ra cái câu: “Bạn không thể nghĩ đó cùng là một thằng Eustace đâu,” trở nên thường xuyên hơn. Tất cả mọi người đều nghĩ như thế, trừ dì Alberta, dì nói rằng nó trở nên tầm thường, nhạt nhẽo, đáng chán và điều đó chắc là do chịu ảnh hưởng mấy đứa trẻ bên nhà Pevensie.
Hết tập 5

https://thuviensach.vn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 79

V

ào một ngày thu ảm đạm, Jill Pole ngồi khóc phía sau khu nhà tập thể thao. Con bé khóc tấm tức bởi vì nó bị ức hiếp quá đáng. Đây không phải là một câu chuyện về giáo dục vì thế mà tôi sẽ tránh hết mức để không nói nhiều về trường học của Jill, một chủ đề chẳng lấy gì làm thú vị cả. Đó là một ngôi trường học dành cho cả học sinh nam và nữ, thường được gọi một cách nôm na là trường "trộn"; có người nói điều đó không có ý nghĩa là xáo trộn như đầu óc của những người điều hành ngôi trường đó. Những người có trọng trách giáo dục thế hệ trẻ ở đây cho rằng bọn con trai và con gái phải được phép làm cái điều mà chúng muốn. Và thật không may điều mà mươi, mười lăm đứa con trai, con gái to xác thích thú nhất lại là bắt nạt những đứa bé hơn. Đó là một cái gì khủng khiếp với lũ trò nhỏ và nếu nó diễn ra trong một trường học bình thường sẽ phát hiện và ngăn chặn ngay trong nửa học kỳ đầu nhưng trường này thì không. Mà nếu có đi chăng nữa thì những đứa ỷ mạnh hiếp yếu cũng không bị đuổi học hay bị kỷ luật. Hiệu trưởng nghĩ rằng đó là những trường hợp lí thú cho ngành nghiên cứu tâm lí và cho gọi lũ đầu bò đầu bướu kia đến, nói chuyện với chúng hàng mấy giờ liền. Giả sử chúng lại biết cách nói đúng cái điều mà hiệu trưởng muốn nghe thì kết quả thật mĩ mãn, chúng sẽ trở thành "cục cưng", thành những đứa trẻ có "cá tính" và được trọng đãi hơn hẳn những đứa khác. Đó là lí do tại sao Jill Pole khóc một cách oan ức khi ngồi bên lề một con đường mòn lầy lội chạy phía sau lưng khu nhà thể thao với những lùm cây dại um tùm, vào một ngày mùa thu xám xịt như thế. Nó khóc còn chưa đã thì có một thằng nhóc đi đến từ góc khu nhà thể thao, hai tay thọc vào túi quần, vừa đi vừa huýt sáo. Suýt nữa thì nó đâm sầm vào Jill. - Này, mắt mũi để đi đâu vậy? – Jill Pole cáu kỉnh hỏi. - Không sao, - thằng con trai nói, - bạn không cần bắt đầu… - Nói đến đây thằng nhỏ nhận ra cái đứa đang khóc nhè là ai. – À, Pole hả, có chuyện gì vậy? Jill nhăn mặt theo cái kiểu mà bạn vẫn làm khi bạn định nói

https://thuviensach.vn

một cái gì đó nhưng lại biết rằng chỉ cần mở miệng ra là sẽ lại bật khóc ngay. - Lại bọn chúng à, tớ cho là thế… chuyện như cơm bữa ấy mà… - Đứa con trai nói mặt mày nhăn nhó, thọc hai tay sâu hơn nữa vào túi quần. Jill gật đầu. Dù có muốn đi chăng nữa thì nó cũng không cần phải mở miệng. Cả hai đứa đều hiểu. - Bây giờ thì nghe đây, - thằng con trai nói, - tình hình cũng chẳng có gì khá với chúng ta… Nó định dùng từ tốt nhưng nó lại nói như một người lớn bắt đầu một bài lên lớp. Đột nhiên, Jill nổi khủng (một điều vẫn thường xảy ra khi bạn muốn khóc cho đã thì có một kẻ đến quấy rầy). - Cút đi và cứ lo cho việc của mình ấy. Không ai mượn cậu đến đây thương lượng, phải không? Mà bản mặt cậu thì cũng đâu dễ thương gì mà đến đây bảo tôi phải làm cái này cái nọ? Tôi cho rằng cậu muốn giảng đạo rằng tôi phải dành hết thời gian ra để nịnh nọt, bợ đỡ chúng, cầu xin ân huệ và múa máy trước mặt chúng… cũng như cậu phải không? - Ôi lạy Chúa. – Đứa con trai nói ngồi phịch xuống vệ cỏ cạnh lùm cây bụi nhưng rồi lại đứng phắt dậy bởi vì cỏ ướt sũng. Chẳng may tên nó lại là Eustace – Lông Vịt nhưng nó không phải là một đứa không ra gì. - Pole! – Nó kêu lên. – Nói thế có công bằng không đấy? Trong học kì này tớ có làm gì để phải nghe cậu nói như thế không? Chẳng phải tớ đã đứng về phe Carter trong vụ con thỏ là gì? Chẳng phải tớ đã giữ bí mật về… về Spivvins kể cả khi bị hành hạ đấy sao? Và chẳng phải tớ… - Tôi… tôi không biết mà tôi cũng cóc quan tâm. – Jill vừa nói vừa nấc lên. Lông Vịt thấy rằng Jill không biết rõ nó đang nói gì nữa bèn rụt rè đưa cho bạn một viên kẹo bạc hà. Nó cũng cho vào miệng một viên. Dần dần, Jill bắt đầu nhìn nhận sự việc dưới một ánh sáng khác. - Lông Vịt à, tớ xin lỗi. – Nó nói. – Tớ thật không phải. Cậu đã làm tất cả những việc như vậy thật, trong học kì này. - Vậy thì hãy xóa bỏ cái năm học trước đi nếu có thể. – Eustace nói. – Bây giờ tớ đã là một người khác rồi. Tớ… lạ quá, tớ đích thị đã là một người khác. - Đúng, đúng là cậu có thay đổi thật. – Jill thừa nhận. - Cậu cũng nghĩ đó là một sự thay đổi, phải vậy không? – Eustace hỏi. - Không phải chỉ có tớ nhận ra. Ai cũng nói như thế hết. Bọn chúng cũng đã nhận ra. Eleanor Blakiston nghe Adela Pennyfather nói như thế trong phòng thay đồ nữ mới ngày hôm qua thôi. Nó nói: “Có một đứa nào đó đã nắm được cái thằng lỏi

https://thuviensach.vn

Lông Vịt. Không thể điều khiển được nó trong niên học này. Chúng ta sẽ phải đưa nó vào danh sách chăm sóc kế tiếp đấy. Eustace rùng mình. Bất cứ ai trong trường Thực nghiệm này cũng biết "được bọn chúng chăm sóc" nghĩa là gì. Hai đứa trẻ ngồi yên lặng một lúc, nghe tiếng lá cây nguyệt quế kêu xào xạc rồi lìa cành rơi xuống đất. - Sao cậu lại thay đổi quá nhiều so với năm học trước vậy? – Bất ngờ, Jill cất tiếng hỏi. - Có biết bao nhiêu chuyện kì lạ đã xảy ra với tớ trong mùa hè vừa rồi. – Eustace nói với giọng mơ màng, bí ẩn. - Là những chuyện gì? – Jill hỏi gặng. Eustace ngồi im hồi lâu. Đoạn nó nói: - Coi này Pole, cậu và tớ đều ghét nơi này, cũng nhiều như bất kỳ ai có thể không ưa một cái gì đó, có phải vậy không? - Với tớ thì đúng là như thế. - Vậy thì tớ có thể tin tưởng vào cậu không? - Tất nhiên rồi. - Nhưng đây thật sự là một bí mật ghê gớm. Pole à, tớ muốn hỏi… cậu có phải là một người có lòng tin không? Nghĩa là tin vào những cái mà bọn ở đây có thể đem ra cười nhạo ấy. - Tớ chưa bao giờ có dịp chứng tỏ điều ấy, nhưng tớ nghĩ mình thuộc tuýp người như vậy. - Cậu có tin tớ không nếu tớ nói rằng, tớ đã ở bên ngoài thế giới… bên ngoài trái đất này… trong mùa hè vừa rồi? - Tớ chẳng hiểu cậu đang nói cái quái gì nữa. - Vậy thì hãy quên chuyện cái thế giới khác đi. Giả sử tớ bảo với cậu rằng tớ đã ở một nơi mà các con thú có thể nói tiếng người… nơi có những phép màu và những con rồng… phải, nơi có tất cả những thứ mà cậu có thể thấy được trong truyện cổ tích thì sao? Lông Vịt cảm thấy ngượng ngùng vô cùng khi nó nói ra điều này và mặt nó đỏ bừng cả lên. - Sao cậu đến được đấy? – Jill hỏi. Nó cũng cảm thấy không khí gượng gạo làm sao ấy. - Chỉ có một cách duy nhất… bằng một phép màu. – Eustace hạ giọng gần như là tiếng thì thào. – Tớ cùng với hai người anh chị họ. Chúng tớ chỉ… bị lôi đi. Họ đã từng đến đấy. Bây giờ trong khi cả hai hạ thấp giọng thì thầm, Jill cảm thấy chuyện này có vẻ dễ tin hơn. Rồi bất chợt một ý nghi ngờ kinh khủng ập đến và nó nói (một cách dữ dằn đến nỗi lúc ấy trông nó như một con hổ cái). - Này, tớ mà phát hiện ra là cậu đang lừa tớ thì tớ sẽ không bao giờ nói chuyện với cậu nữa, không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ! - Không mà. Tớ thề là tớ không nói láo. Tớ xin thề… lấy tất cả mọi thứ ra mà thề. (Lúc tôi còn đi học, người ta thường nói: "Tôi xin lấy Kinh thánh ra mà thề". Nhưng

https://thuviensach.vn

Kinh thánh không được khuyến khích trong trường Thực nghiệm.) - Được rồi, tớ chấp nhận, tớ tin cậu. - Và không nói cho bất cứ ai chứ? - Cậu bắt tớ làm thế để làm gì? Cả hai đều tỏ ra rất kích động khi đề cập đến những chuyện này. Hứa xong, Jill đưa mắt nhìn lên bầu trời mùa thu ủ dột, nghe tiếng lá thu rụng lộp độp và nghĩ về tất cả những điều kiện vô hy vọng ở trường Thực nghiệp (với một học kì kéo dài 13 tuần và vẫn còn tới 7 tuần trước mắt) nó nói: - Nhưng suy nghĩ cho cùng điều đó liệu có ích gì? Bọn mình đâu có ở đấy mà đang ở đây. Sung sướng gớm nhỉ, làm gì có cách nào thoát khỏi đây. Hay là chúng ta có thể!? - Đó chính là điều tớ cũng đang tự hỏi. Khi bọn tớ từ Chỗ Ấy quay về đây. Một người đã nói rằng hai đứa trẻ nhà Pevensie (là anh chị họ của tớ) sẽ không bao giờ quay lại đấy nữa. Cậu biết không, họ đã đến đó ba lần rồi. Tớ cho là họ đã hết phần. Nhưng ông ấy không nói là tớ không nói là tớ không được đến. Chắc chắn ông ấy sẽ nói… nếu không thì điều đó có nghĩa là tớ có thể quay trở lại được đúng không nào? Và tớ không thể không tự hỏi, liệu chúng ta có thể… có thể…? - Cậu muốn nói, có một cái gì đó làm cho nó xảy ra đúng không? Eustace gật đầu: - Cậu muốn nói chúng ta phải vẽ một vòng tròn trên mặt đất… rồi viết những kí tự kì quặc vào trong vòng tròn đó… rồi đứng vào giữa… và lẩm nhẩm đọc thần chú hay bùa chúa gì đó? - Phải. – Eustace nói sau một hồi suy nghĩ rất lung. – Tớ tin rằng đó chính là cái mà tớ đang nghĩ đến, mặc dù tớ chưa bao giờ làm như thế. Nhưng mà bây giờ té ra là… tớ có ý nghĩ tất cả những cái vòng và những chuyện như vậy đều là chuyện nhảm nhí. Tớ không nghĩ là ông thích đâu. Có vẻ như là chúng ta buộc ông phải làm điều đó. Trên thực tế chúng ta chỉ có thể hỏi xin mà thôi. - Cái người mà cậu cầu cứu và cứ nói mãi đến ai vậy? - Ở đấy người ta gọi ông là Aslan. - Cái tên nghe thật lạ. - Còn không kì lạ bằng một nửa con người ông. – Eustace nói, giọng trang nghiêm kính cẩn. – Nhưng chúng ta hãy cứ làm đi. Cũng chẳng có hại gì, chỉ cầu xin thôi mà. Chúng ta hãy đứng cạnh nhau, như thế này này. Hai tay đưa ra phía trước, lòng bàn tay úp xuống dưới ; như cái cách họ đã làm ở đảo của Ramandu. - Đảo của ai? - Tớ sẽ kể cho cậu nghe vào một lần khác. Ông có thể muốn chúng mình quay mặt về hướng đông. Coi nào, đâu là hướng đông? - Tớ không biết. - Thật là một

https://thuviensach.vn

điều kì lạ, bọn con gái… chúng không bao giờ biết các phương trong la bàn. – Eustace nói. - Cậu cũng không biết đấy thôi. – Jill phật ý cãi lại. - Tớ biết, nếu cậu đừng cắt ngang như thế. Bây giờ thì tớ xoay xoả được rồi. Đây là hướng đông, cứ nhìn thẳng vào bụi nguyệt quế ấy. Nào, bây giờ cậu sẽ nói theo tớ nhé. - Nói cái gì? - Tất nhiên là nói những tớ định nói. Nào bây giờ… (Eustace bắt đầu kêu lên: Aslan, Aslan, Aslan!) - Aslan, Aslan, Aslan! – Jill lặp lại. - Xin người hãy đưa chúng con đến… Đúng lúc ấy một giọng nói từ bên kia dãy nhà tập thể thao vang lên rõ mồn một. - Con ranh Pole hả? Ừa, tao biết nó ở đâu rồi. Chắc vừa vãi nước mắt ở sau phòng tập này thôi. Để tao lôi cổ nó ra nhé? Jill và Eustace liếc nhìn nhau, cùng chui tọt vào trong bụi nguyệt quế và bắt đầu bò lên cái dốc cao trơn trượt sau những bụi cây rậm rạp với một tốc độ đáng được khen thưởng. (Nhờ vào cái phương pháp dạy dỗ kì cục ở trường Thực nghiệm này, bọn trẻ tuy không gặt hái được nhiều thành tích trong các môn tiếng Pháp hoặc Toán hoặc tiếng Latin hoặc bất cứ môn học nào khác nhưng lại giỏi trong bộ môn "lủi", chúng lẩn thật nhanh và lặng lẽ khi bị BỌN CHÚNG tìm.) Lủi được khoảng trên dưới một phút, hai đứa dừng lại nghe ngóng, qua tiếng bước chân mà biết được mình đang bị bám theo. - Ước gì cánh cửa kia lại mở ra nhỉ! – Eustace kêu lên trong lúc thở hổn hển chạy tiếp, Jill gật đầu. Trên đỉnh dốc có một bức tường bằng đá, trên bức tường có trổ một cái cửa và đi qua cánh cửa ấy bạn có thể ra ngoài đồng hoang. Cửa bao giờ cũng đóng chặt. Cũng có lần người ta thấy cánh cửa mở và có lẽ đó là một trường hợp duy nhất. Nhưng bạn cũng có thể hình dung là ký ức về cái lần duy nhất ấy khiến cho người ta nuôi hi vọng mà thử mở cửa lần nữa bởi vì nếu tình cờ cửa không khoá thì đó sẽ là lối thoát duy nhất ra khỏi khuôn viên nhà trường, khi đang bị truy đuổi đằng sau. Bây giờ Jill và Eustace, cả người nóng rực lên và lấm lem sau một hồi bò lổm ngổm trong bụi cây rậm rạp, đã đến chỗ bức tường, há miệng thở hồng hộc. Cánh cửa im ỉm đóng như thường lệ. - Chắc chắn là chẳng có chuyện gì xảy ra. – Eustace nói, đặt tay lên nắm cửa và rồi. "Ôi, trời ơi!!" bởi vì tay nắm cửa xoay nhẹ nhàng và cánh cửa mở ra. Chỉ mới một giây trước thôi hai đứa đã nghĩ chúng sẽ ba chân bốn cẳng chạy vù qua nếu cửa may mắn không bị khoá. Bây giờ, khi

https://thuviensach.vn

cánh cửa thực sự mở ra thì chúng lại đứng ngây ra như phỗng. Bởi vì cái mà chúng nhìn thấy khác xa những gì mà chúng chờ đợi. Trong đầu chúng hình dung, phía sau cánh cửa là một cái dốc, thạch thảo mọc cao tốt như rừng và chạy dài trên cánh đồng hoang cho đến khi gặp chân trời xám xịt tiết cuối thu. Nhưng mà không, ánh mặt trời chói chang đang chờ chúng sau cánh cửa. Ùa qua khung cửa là cái ánh nắng rực rỡ của một ngày hè tháng sáu tràn vào gara nhà bạn khi bạn vừa mở cửa. Nó làm cho những giọt nước mưa đọng trên cỏ long lanh như những hạt cườm và làm rõ những vết bẩn nhem nhuốc trên khuôn mặt còn đọng những vệt nước mắt của Jill. Với một ông mặt trời rực rỡ như vậy thì chắc chắn thế giới trông sẽ khác đi nhiều lắm – đó là điều mà hai đứa có thể thấy rõ. Chúng thấy dưới chân mình, mặt đất trải ra mịn màng, mượt mà hơn, tươi sáng hơn tất cả những gì mà Jill từng nhìn thấy trước đó. Trên nền trời xanh thẳm có những vật gì đó chao qua liệng lại, rực rỡ đến nỗi chỉ có thể là những viên kim cương biết bay nếu không thì là những con bướm sặc sỡ cỡ đại tướng. Mặc dù đó chính là cảnh tượng mà nó hằng ao ước, nhất là vào lúc này, Jill vẫn cảm thấy sờ sợ. Nó nhìn vào mặt Lông Vịt, thấy bạn mình cũng có vẻ sợ hãi như vậy. - Đi thôi, Pole! – Nó nói với một giọng như vừa chạy hết cả hơi. - Chúng ta biết đường quay về chứ? Ở đây có an toàn không? – Jill hỏi. Đúng lúc đó có một giọng hét lên sau lưng chúng, cái giọng nanh ác, đê tiện, hằn học: - Ra đây ngay, Pole? Ai cũng biết là mày ở đâu rồi. Xuống đây ngay! Đó là giọng Edith Jackle, không phải là một đứa trong "bọn chúng" chỉ là một tên tay sai, chuyên đơm đặt bịa chuyện để tăng công. - Nhanh lên! – Eustace kêu lên. – Đưa tay đây. Chúng ta không được để lạc mất nhau. Trước khi Jill biết được chuyện gì đang xảy ra thì Eustace đã chộp lấy tay nó, kéo nó qua cánh cửa, ra ngoài khuôn viên trường học, ra khỏi nước Anh, ra khỏi thế giới của chúng ta, bước vào nơi ấy. Giọng nói của Edith Jackle tắt ngấm một cách bất thần như giọng nói trong radio tắt phụt khi chúng ta ngắt điện. Trên đầu hai đứa vang lên những âm thanh rộn rã náo nức hơn, hoá ra đó là tiếng chim hót. Bầy chim tạo ra những âm thanh náo nhiệt – rất giống với âm nhạc mà lại là một sự phối nhạc nhiều bè – hiện đại đến nỗi thoạt nghe bạn không thể cho là đó là tiếng chim hót như ta vẫn nghe trong thế giới

https://thuviensach.vn

loài người. Tuy vậy, làm nền cho những âm thanh náo nhiệt đó vẫn là một sự tĩnh lặng sâu xa. Sự im lặng này cùng với không khí trong lành làm Jill nghĩ chúng đang ở trên một đỉnh núi cao chất ngất. Eustace vẫn nắm chặt tay bạn, cả hai bước lên trước, mắt ngơ ngác nhìn quanh. Jill nhìn sững vào những cây đại thụ trông giống như cây tuyết tùng – tuy cao lớn hơn nhiều – mọc ở khắp mọi nơi. Nhưng bởi vì chúng không mọc gần nhau và cũng không có những thân cây thấp hơn nên không có gì cản tầm nhìn của khách bộ hành sang trái hay qua phải. Nhìn đi hút tầm mắt, Jill nhận thấy cảnh quan chỗ nào cũng thế: mặt đất bằng phẳng, những con chim lông vàng ánh vun vút bay qua, những con chuồn chuồn xanh biếc vẫy những đôi cánh mỏng, những con chim khoác bộ lông bảy sắc cầu vồng, màu xám xanh của bóng râm và một cái gì giống như sự trống trải. Không có lấy một hơi gió nhẹ trong không gian mát lạnh và sáng sủa này. Quả là một khu rừng hết sức cô tịch. Thẳng ngay trước mặt chúng không có cây cối gì! Chỉ có bầu trời xanh biếc. Hai đứa cứ lẳng lặng đi thẳng không nói gì cho đến lúc Jill nghe Eustace kêu lên: “Nhìn kìa!” và cảm thấy mình bị bạn kéo giậtn ngược trở lại. Chúng đứng ở bên bờ một vực thẳm. Jill là một trong những người may mắn, nó có cái đầu chịu đựng được độ cao. Ít nhất thì nó cũng không sợ khi đứng trên đỉnh một ngọn núi cao nhìn xuống. Nó lấy làm bực bội vì thằng bạn Long Vịt cố kéo nó giật lại – cứ làm như mình là một con nhóc vậy – nó nghĩ và giật ra khỏi tay bạn. Khi thấy mặt thằng bạn trắng bệch ra, nó còn chế nhạo: - Ê cậu làm sao zvậy? – Và để chứng tỏ là mình không sợ, nó bước đến gần sát mép vực, thực ra còn quá mức mà nó định làm. Đứng ở đấy nó nhìn xuống. Bây giờ thì Jill nhận ra là Lông Vịt cũng có lý do để sợ đến mức tái mét mặt mày thế kia bởi vì không có một vực thẳm nào trong thế giới của chúng ta sâu đến thế. Hãy hình dung bạn đứng trên đỉnh một vách đá cheo leo nhất mà bạn từng biết và hãy tưởng tượng là bạn đang nhìn xuống tận đáy vực. Sau đó trở lại hình dung là cái vách núi ấy chạy mãi xuống dưới, mười lần sau hơn, hai mươi lần sau hơn. Và khi bạn nhìn xuống cái vực sâu thẳm không đấy ấy bạn thấy có một cái gì trăng trắng, thoạt nhìn có thể lẫn với một đàn cừu, nhưng rồi bạn từ từ nhận ra đó là mây – không phải là những lớp mây chất ngất, chồng chất lên nhau to như

https://thuviensach.vn

những quả núi và cuối cùng giữa cái khe của những núi mây chất chồng ấy bạn thoáng thấy cái đáy vực, sâu hun hút. Bạn khó có thể xác định đó là một cánh đồng, một rừng cây hay nước và nó còn xa hơn khoảng cách giữa bạn với những đám mây nằm ở lưng chừng núi ấy. Jill nhìn chằm chằm xuống dưới. Rồi nó nghĩ, sau cùng nó cũng nên lùi lại một bước khỏi mép vực; nhưng nó lại không thích để cho Lông Vịt nghĩ là chính nó cũng hoảng. Tuy vậy, nó đột ngột quyết định, nó cóc cần biết Lông Vịt nghĩ gì, dù sao thì nó cũng phải tránh xa cái vực thẳm rợn người ấy và từ nay trở đi sẽ không cười nhạo những người sợ độ cao nữa. Nhưng khi cố cử động, nó hoảng hồn khi thấy mình không thể di chuyển được. Đôi chân nó dường như đã biết thành bột mát tít rồi. Mọi vật bồng bềnh trôi trước mắt nó. - Cậu làm cái quái gì thế Pole? Quay lại, đừng hành động như một kẻ điên rồ, ngu ngốc như thế! – Lông Vịt hét lên, nhưng Jill có cảm giác như giọng nói của bạn nó vọng đến từ rất xa. Nó cảm thấy bạn đang nắm lấy tay mình nhưng bây giờ thì nó không còn điều khiển được tay chân nữa rồi. Một phút giằng co ở ngay trên mép vực. Jill quá sợ và choáng váng để biết rõ việc nó đang làm. Nhưng có hai thứ mà nó sẽ nhớ suốt đời (điều này thường quay về trong những giấc mơ của nó). Một là việc nói vùng vẫy để thoát khỏi đôi tay của Lông Vịt và việc kia là cùng lúc đó vang lên tiếng thét kinh hoàng của Lông Vịt; bạn nó mất thăng bằng và lộn nhào xuống vực. Cũng may là lúc đó nó không có thời gian suy nghĩ về việc mình làm. Một con thú lớn, bộ lông sáng lên rực rỡ nhưng không rõ là màu gì lao đến bên mép vực. Con thú nằm xuống, thân hình to lớn dán xuống đất và (đây mới là một điều kì lạ) con vật há to miệng thổi. Nó không gầm lên cũng không khịt khịt mũi, chỉ đơn giản phả ra một làn hơi từ cái miệng rộng há to, hơi thở phát ra đều đặn như một cái máy hút bụi đang làm việc. Jill nằm xuống, gần con thú đến nỗi nó có thể cảm thấy hơi thở rung lên đều đặn trong thân hình con vật. Con bé nằm bẹp xuống đất là bởi vì nó không thể đứng dậy. Nó gần như sắp ngất xỉu, thực ra thì nó thầm mong mình bất mình không còn nhận thức được gì; nhưng chuyện này không phải bao giờ cũng đến như người ta mong muốn. Cuối cùng nó nhìn thấy, sâu tít phía dưới một vệt đen nhỏ bồng bềnh trôi khỏi vách đá và nhè nhẹ bay lên, đồng thời cũng bay xa hơn;

https://thuviensach.vn

nhưng vào lúc vật đen đen bay ngang bằng đỉnh núi thì nó cũng đã bay đi quá xa, mất hút. Rõ ràng cái vật ấy bay xa khỏi đỉnh núi nvới một tốc độ cực nhanh. Jill không thể không nghĩ là con vật nằm cạnh mình đã thổi cho vật đen bay đi. Thế là nó quay lại nhìn con vật. Đó là một con sư tử.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 80

Không liếc nhìn Jill, sư tử đứng dậy phà một hơi cuối cùng. Rồi dường như thỏa mãn với việc làm của minh, nó quay lưng, thong thả bỏ đi vào trong rừng. “Chắc đây là một giấc mơ, hẳn thế. - Jill tự nhủ. - Lát nữa thôi mình sẽ tỉnh dậy.” - Nhưng điều đó không đúng, hai mắt nó vẫn mở thao láo. - Ước gì chúng mình không bao giờ đến mảnh đất chết tiệt này. - Jill nói một mình - mình tin là cái thằng Lông Vịt ấy cũng chả biết quái gì hơn mình. Nếu biết rõ thì tại sao nó đưa mình đén đây mà không báo trước gì cho mình cả. Không phải lỗi của mình nếu nó lăn xuống vực. Nếu nó để cho mình yên thì có phải cả hai đứa đều không làm sao rồi không. Nhưng nó nhớ lại tiếng thét kinh hoàng của Lông Vịt khi lăn xuống miệng vực và bật khóc. Khóc cũng có lợi, theo một nghĩa nào đó, khi nước mắt vẫn tiếp tục chảy. Nhưng sớm muộn gì thì bạn cũng thấy mắt mình ráo hoảnh và sau đó phải quyết định mình sẽ làm gì. Khi Jill thôi khóc nó cảm thấy mình khát nước kinh khủng. Nó đang nằm úp mặt xuống đất và bây giờ nó ngồi dậy. Chim chóc đã ngừng hót, trong rừng hết sức im lặng trừ một tiếng động nhỏ dai dẳng nghe như vang lên từ một nơi nào rất xa. Nó để tai nghe ngóng và biết rằng đó là tiếng nước chảy. Jill đứng dậy, thận trọng nhìn xung quanh. Không thấy có dấu hiệu sư tử quanh đây, nhưng chung quanh toàn là cây cối và rất có thể sư tử vẫn lảng vảng quanh đây mà nó chưa nhìn thấy. Theo suy đoán của nó, nếu đã nhìn thấy một con thì trong thực tế rất có thể có nhiều hơn một con. Nhưng nó khát khô cả cổ và nó thu hết can đảm đi tìm nước uống. nó nhón chân bước đi, cẩn thận nấp sau gốc cây, mỗi bước lại dừng lại, ngước mắt nhìn quanh. Khu rừng yên tĩnh, mênh mông đến nỗi khó phân biệt được tiếng nước chảy từ phía nào. Tuy vậy cứ theo hướng nó đang đi, tiếng nước chảy mỗi lúc một rõ hơn. Cứ thế nó đến một khoảng rừng thưa trông thấy một dòng nước sáng loáng như thủy tinh chảy qua một tảng đá, rồi trôi đi xa khỏi nó. Mặc dầu nước làm cho cơn khát của nó mười

https://thuviensach.vn

lần dữ dội hơn nhưng nó vẫn không lao đến chỗ dòng nước. Nó đứng ngây ra như hóa đá, miệng há hốc. Nó có lí do đích đáng để làm thế: ngay cạnh dòng suối là sư tử. Sư tử nằm, đầu cất cao, hai chân trước duỗi trước mặt, giống hệt tư thế của những con sư tử đá ở quảng trương Trafalgar. Jill biết rằng sư tử đã nhìn thấy mình bởi vì đôi mắt nó chĩa thẳng vào đôi mắt của nó trong một khoảnh khắc rồi nó quay đầu đi - cứ làm như sư tử biết rõ Jill và cho rằng con bé chẳng có gì đáng cho nó để mắt tới. "Nếu mình bỏ chạy thì nó sẽ đuổi theo mình ngay. - Jill suy tính. - Còn nếu mình cứ bước lên tiếp thì sẽ chạy thẳng vào miệng nó." Dù sao thì Jill cũng không thể nhúc nhích dẫu có muốn thế đi chăng nữa, nhưng nó cũng không thể đưa mắt nhìn đi chỗ khác, đúng là không thể không nhìn vào mắt sư tử. cảnh này kéo dài bao lâu nó cũng không biết chắc, có thể kéo dài đến hàng giờ. Cái khát đã trở nên không sao chịu đựng nổi đến nỗi nó gần như đi đến chỗ quyết định thà làm mồi cho sư tử mà được vục miệng vào dòng nước kia còn hơn là đứng nhìn dòng nước trong mát thế kia mà không được uống. - Nếu khát thì mi cứ việc uống đi. Đó là tiếng nói đầu tiên mà nó nghe được kể từ tiếng hét cuối cùng của Lông Vịt ở ngay trên mép vực. Cái giọng ấy lại cất lên lần nữa: "Nếu khát thì mi cứ đến mà uống." Tất nhiên, Jill nhớ là Lông Vịt đã từng nói có những con thú biết nói ở thế giới khác. Rõ ràng nó thấy môi con vật mấp máy còn tiếng nói thì không giống tiếng con người lắm: mạnh hơn, sâu hơn, và hoang dã hơn. Giọng nói không làm nó bớt sợ đi mà lại làm nó sợ hãi theo một cách khác. - Không khát à? - Tôi khát muốn chết đây. - Vậy thì uống đi. - Tôi có thể… có thể… ông không phiền khi đi chỗ khác trong khi tôi uống nước chứ? Sư tử chỉ trả lời bằng một cái nhìn và một tiếng gầm nho nhỏ trong cổ và khi Jill nhìn cái khối lù lù bất động ấy nó nhận ra yêu cầu một ngọn núi dịch chuyển vì bản thân nó còn dễ hơn. Trong khi ấy tiếng róc rách ngọt ngào đầy sức quyến rũ của dòng suối làm cho nó như muốn điên lên. - Ông có hứa không…không làm gì tôi khi tôi đến gần không? - Ta chẳng hứa hẹn điều gì cả. - sư tử trả lời. Lúc này, Jill đã khát cháy cả ruột gan nên không nhận ra là mình đã bước lên một bước. - Ôn không ăn thịt bé gái chứ? - Ta nuốt cả con trai, con gái, đàn ông, đàn bà, vua và các bậc hoàng đế, thành phố và vương quốc. - Sư tử đáp. Nó

https://thuviensach.vn

nói không phải để gây ấn tượng, một giọng nói có vẻ để ăn năn hay dọa dẫm hay giận dữ gì cả. Chỉ đơn giản nói ra sự thật mà thôi. - Vậy, tôi không dám đến uống nước đâu. - Thế thì mi cứ việc chết vì khát. - Sư tử đáp. - Thôi được. - Jill kêu lên, dấn thêm một bước nữa - Tôi cho rằng sẽ phải đi tìm một dòng suối khác thôi. - Không còn dòng suối nào khác. Jill không óc ý nghi ngờ lời sư tử - không một ai nhìn vào khuôn mặt nghiêm nghị ấy mà lại không tin - và đột nhiên Jill đi đến một quyết định. Đó là một quyết định khó khăn nhất mà nó buộc phải làm - nó bước thẳng đến bên dòng suối, quỳ gối, và vục nước lên uống: một thứnước mát lành nhất mà nó từng được uống. Bạn không cần uống nhiều, vì nó thỏa mãn cơn khát ngay lập tức. Trước khi uống, Jill dự định sẽ bỏ chạy ngay sau khi nó uống xong. Nhưng bây giờ nó nhận ra đó sẽ là một việc làm nguy hiểm nhất. Nó đứng thẳng người lên và cứ đứng yên như vậy, đôi môi vẫn còn ướt nước suối. - Lại đây! - Sư tử nói và Jill làm theo. Nó gần như đứng sát hai chân trước của sư tử và can đảm nhìn thẳng vào mặt sư tử, nhưng nó không chịu đựng được ánh mắt ấy lâu, bèn cụp mắt xuống. - Bé gái kia, - sư tử hỏi, - cậu con trai đâu? - Nó bị rơi khỏi vách đá! - Jill trả lời rồi nói thêm: - Thưa… ông! - Nó lúng túng không biết gọi sư tử như thế nào cho phải, xem ra không lễ phép lắm nếu nói trống không.. - Sao cậu bé lại bị ngã, bé gái kia? - Nó cố chặn cho tôi khỏi ngã xuống… thưa ông. - Tại sao mi lại đứng sát mép vực như thế, bé gái kia? - Tôi chỉ muốn chứng tỏ… thưa ông. - Đó là một câu trả lời rất khá, bé gái kia ạ. Đừng bao giờ làm thế nữa. Và bây giờ (nói đến đây lần đầu tiên khuôn mặt sư tử trở nên ít nghiêm khắc hơn) - mi cần biết là cậu bé kia an toàn. Ta đã thổi nó sang Narnia. Nhưng cái việc của mi sẽ khó khăn hơn, bởi cái việc mà mi đã làm. - Nhiệm vụ gì thưa ông? - Cái nhiệm vụ mà vì nó ta đã gọi hai đứa từ nước Anh đến đây. Câu nói làm Jill thấy bối rối ghê gớm. "Chắc sư tử nhầm mình với ai khác." nó nghĩ nhưng lại không dám nói với sư tử điều đó mặc dầu nó cảm thấy mình sẽ đâm đầu vào một rắc rối chết người nếu không làm thế. - Cứ nói hết những suy nghĩ của mình ra đi, bé gái kia, ta cho phép đấy. - Sư tử nói. - Tôi tự hỏi… tôi muốn nói… không biết có sự nhầm lẫn nào ở đây không? Bởi vì không có ai gọi tôi và Lông Vịt tới đây cả, ông cũng biết đấy. Chính là chúng tôi đã yêu cầu được

https://thuviensach.vn

đến đây. Lông Vịt đã bảo chúng tôi sẽ gọi…gọi một ai đó…tên là gì thì tôi không nhớ rõ…và có thể cái người ấy sẽ cho chúng tôi bước vào một thế giới khác. Chúng tôi đã làm thế…và chúng tôi thấy cửa mở ra. -Các ngươi sẽ không kêu tên ta lên trừ khi ta gọi các ngươi. - Sư tử nói. - Nếu vậy thì ông là cái người gì gì ấy phải không ạ? - Đúng thế. Và bây giờ hãy lắng nghe nhiệm vụ của mình. Cách đây rất xa, ở Narnia có một ông vua già, ông ấy hiện rất phiền não vì không có người con trai mang dòng máu của mình để thừa kế ngai vàng. Sở dĩ như vậy bởi vì người con trai duy nhất của ông đã bị đánh cắp khỏi vòng tay của ông nhiều năm trước. không một ai ở Narnia biết hoàng tử đi đâu, còn sống hay đã chết. nhưng chàng hoàng tử đó vẫn còn sống. Ta trao cho con nhiệm vụ này, hãy tìm chàng hoàng tử bị mất tích đó cho đến khi hoặc là con tìm thấy chàng ta về giao lại cho phụ vương hoặc là mất mạng trong những cố gắng ấy hoặc giả sẽ quay lại thế giới của con. - Nhưng… cháu… cháu sẽ phải làm việc gì ạ? - Ta sẽ cho con biết, con gái. - Sư tử nói. - Đây là những điều ta sẽ hướng dẫn con trong lúc thực hiện cuộc tìm kiếm. Thứ nhất, ngay khi Eustace đặt chân lên Narnia nó sẽ gặp người bạn cũ thân yêu của mình. Nó phải chào người bạn này ngay lập tức, để nó làm thế con phải là một sự giúp đỡ tích cực cho cả hai bên. Thứ hai, khi đã tới Narnia, các con phải đi về phương bắc cho tới khi tới được thành phố cổ đổ nát của những người khổng lồ cổ đại. Thứ ba, các con phải tìm ra một văn tự được viết lên một phiến đá trong thành phố hoang tàn và làm theo những lời chỉ dẫn trên đó. Thứ tư, các con sẽ nhận biết ra hoàng tử bị mất tích (nếu con tìm ra chàng) qua đặc điểm này: chàng ta sẽ là người đầu tiên mà các con gặp trong cuộc hành trình yêu cầu các con làm một việc gì đó nhân danh ta dưới cái tên Aslan. Khi sư tử nói xong, Jill nghĩ mình cũng phải nói một điều gì đó. Thế là nó nói: - Cảm ơn ông. Cháu đã hiểu rồi. - Con gái, - Aslan nói bằng một giọng dịu dàng hơn trước, - có lẽ con chưa thật hiểu như con nghĩ đâu. Đầu tiên hãy ghi nhớ. Nào hãy nói lại ta nghe bốn điều đó theo đúng thứ tự. Jill cố lặp lại nhưng không thật đúng. Sư tử phải nhắc lại cặn kẽ một lần nữa và bắt nó phải lặp đi lặp lại cho đến khi nó có thể nói lại nhiệm vụ một cách trơn tru không chê vào đâu được. Aslan tỏ ra rất nhẫn nại vì thế khi cái việc nhàm chán này đã trôi qua, Jill

https://thuviensach.vn

thu hết can đảm hỏi: - Nhưng thưa ông làm sao cháu có thể đến được Narnia? - Bằng hơi thở của ta. Ta sẽ thổi con về phía tây thế giới như đã thổi Eustace. - Làm sao cháu đuổi kịp bạn ấy để nói về việc đầu tiên phải làm. Nhưng không sao! Cháu cho rằng việc ấy cũng chẳng có gì quan trọng. nếu cậu ấy muốn gặp bạn bè cũ thì cậu ấy cứ đi mà trò chuyện, có phải thế không ạ? - Con sẽ không có thời gian rảnh rỗi đâu. - Sư tử nói. - Đó là lí do tại sao ta gọi con đến ngay. Đến đây. Đi trước mặt ta, chúng ta sẽ đi đến mép vực. Jill hiểu rất rõ rằng không còn thời gian để lãng phí và đó là do lỗi của nó. "Nếu mình không làm cái trò ngu ngốc đó thì giờ này mình đã đi cùng Lông Vịt rồi và nó đã nghe chỉ thị trực tiếp từ miệng Aslan". Không phí một giây, nó vội vàng làm theo lời sư tử. Đó là những bước đi khó khăn; quay lại dứng bên cái vực sâu không đáy ấy, nhất là khi sư tử không đi ngang hàng với nó mà đi đằng sau với những bước chân mềm mại không gây nên một tiếng động nào. Nhưng trước khi nó đi đến gần mép vực thì giọng nói phía sau đã cất lên. - Đứng im. Chỉ trong một tích tắc nữa ta sẽ thổi con đi. Nhưng trước tiên hãy nhớ, hãy ghi lòng tạc dạ những chỉ dẫn. Tự nhắc lại mỗi khi con thức dậy vào buổi sáng, khi con nằm xuống ngủ vào mỗi đêm cả khi thức giấc vào lúc nửa đêm nữa. Dù cho bất cứ chuyện gì lạ lùng xảy ra với con thì cũng đừng để nó làm cho đầu óc con lẫn lộn với những dấu hiệu khác. Còn nữa ta cho con một lời cảnh cáo. Ở đây, trên đỉnh núi này, ta nói với con một cách rõ ràng; ta sẽ không thường xuyên xuống dưới Narnia đâu. Ở đây không khí trong lành nhẹ bỗng, đầu óc con sáng sủa dễ tiếp thu nhưng một khi rơi xuống Narnia rồi không khí ở đấy sẽ nặng hơn, đặc hơn đấy. Cẩn thận, nó sẽ làm cho đầu óc con lẫn lộn, rối rắm. Những điều mà con hình dung ở đây không giống như những điều như con chờ đợi khi gặp ở đấy đâu. Đó là lí do tại sao con phải học nằm lòng bốn dấu hiệu trên và không được quan tâm đến vẻ bề ngoài. Hãy ghi nhớ những dấu hiệu và tin vào nó. Ngoài ra thì không có chuyện gì khác. Bây giờ thì con của Eve... vĩnh biệt! Lời chào của sư tử nhẹ bỗng và bây giờ tiếng nói tắt dần. Jill ngoái đầu nhìn lại. Vô cùng kinh ngạc, nó thấy vách đá lùi lại sau nó hàng ngàn mét còn sư tử thì bị thu nhỏ lại thành một vành trăng vàng sáng rực trên đỉnh núi. Con bé mắm môi mắm lợi và nắm chặt hai bàn tay vì

https://thuviensach.vn

sợ hơi thở của sư tử nhưng hơi thở ấy nhẹ đến nỗi nó thậm chí không nhận ra là mình đã rời khỏi mặt đất và bây giờ chẳng có gì ngoài khoảng không hàng ngàn mét phía dưới thân hình nó. Nó sợ hãi, nhưng chỉ trong vòng một giây thôi, bởi vì thế giới bên dưới dường như ở đâu đó xa vời vợi và chẳng có gì chạm đến nó được. còn một điều nữa, được bay trong hơi thở của sư tử xem ra rất dễ chịu. Bạn có thể nằm ngửa, nằm úp, nằm nghiêng tùy thích, cứ như thể đang ở trong nước vậy (chỉ cần bạn giỏi bơi lội thôi). Thật là sảng khoái, nó di chuyển cùng một tốc độ hơi thở của sư tử; ở đây lại không có gió và không khí rấ ấm. ít nhất thì bay như vậy cũng không giống trên máy bay bởi vì không có tiếng ồn và không có sự rung động nào. Nếu Jill đã ở trên một khinh khí cầu thì nó cũng sẽ thấy chuyến bay này giống như thế, thậm chí còn thích hơn. Khi quay đầu nhìn lại, lần đầu tiên nó thấy được kích thước thật sự của quả núi mà nó vừa rời khỏi. Nó tự hỏi một ngọn núi cao chót vót như vậy cớ sao lại không hề có băng tuyết. "Nhưng mình cho rằng mọi thứ đều khác đi rất nhiều khi ở thế giới này." Đoạn nó nhìn xuống dưới nhưng nó đang ở một độ cao quá lớn nên nó không biết rõ là mình đang bay trên đất liền hay trên biển cũng như tốc độ bay của nó. - Nhưng lạy thần Jupite! Bốn lời dặn của Aslan, - chợt Jill nhớ ra, - mình phải ôn lại mới được. Nó hoảng hồn trong một hoặc hai giây đầu nhưng rồi nó thấy mình vẫn nói đúng. "Thế là ổn rồi." - Nó nói và nằm ngửa người trong không khí như nằm trên ghế sofa với một tiếng thở dài mãn nguyện. - Phải, mình dám nói là mình đã ngủ thiếp đi. - Jill thầm nhủ, nó nghĩ mình đã bay được vài tiếng. - Hay thật, ngủ trong không trung nữa cơ chứ! Không biết đã có ai làm như vậy trước mình chưa? ồ chán thật, có lẽ Lông Vịt đã có được những trải nghiệm này. Cũng bay như thế này, chỉ có trước mình một chút. Để coi xem dưới đất như thế nào. Trải ra vô tận phía dưới nó là cái gì giống như một bình nguyên xanh đậm. không thấy có núi đồi gì, chỉ có những vật gì trăng trắng rất lớn từ từ trôi qua. "Có thể đó là mây, - nó nghĩ, - nhưng còn lớn hơn những đám mây mình nhìn thấy từ trên đỉnh núi, có lẽ nó to hơn bởi vì nó gần hơn. Chắc mình đã xuống thấp hơn. Chán cái ông mặt trời này thật." Mặt trời treo cao trên đầu nó lúc mới bắt đầu cuộc hành trình bây giờ rọi thẳng vào mặt nó. Điều đó cũng có nghĩa là mặt trời

https://thuviensach.vn

đã xuống thấp, tiến đến gần nó hơn. Lông Vịt đã rất đúng khi nói rằng Jill (nói chung tôi không biết nhiều về các cô gái đâu) rất kém cái khoản định hướng. Nếu Jill giỏi môn này thì nó phải biết là khi mặt trời bắt đầu rọi vào mặt nó thì điều đó có nghĩa là nó đã bay đến gần chân trời phía tây rồi. Chăm chú nhìn xuống bình nguyên xanh thẳm phía bên dưới, dần dần nó nhận ra những chấm nhỏ màu nhạt hơn, sáng hơn ở chỗ này, chỗ kia. "Đó là biển, còn kia mình tin là những hòn đảo. quả đúng thế. Chắc nó sẽ cảm thấy ganh tị nếu biết rằng, Lông Vịt đã từng nhìn thấy một số hòn đảo này khi đứng trên boong tàu thậm chí còn đặt chân đến, nhưng lúc này thì nó còn chưa biết điều đó. Sau đó một chút nó nhìn thấy những nếp nhăn li ti trên cái mặt phẳng xanh biếc phía bên dưới và những nếp nhăn ấy là những con sóng lớn ngoài đại dương nếu bạn nhìn tận mắt. Bây giờ dọc theo đương chân trời là một đường kẻ sọc màu đen, mỗi lúc một to hơn, vùn vụt tiến đến gần, nhanh đến nỗi bạn thấy nó lớn lên từng giây. Đó là dấu hiệu đầu tiên nói cho Jill biết, nó bay với tốc độ nhanh như thế nào và nó biết cái vệt đang dày lên ấy chính là mặt đất. Bất thình lình từ phía bên trái nó (vì gió đang thổi đến từ phương nam) một đám mây trắng lớn kéo đến, băng băng lao về phía nó, lần này cũng cùng một tốc độ với nó. Truóc khi biết mình đang ở đâu thì nó rơi tọt vào một đám sương mù ẩm ướt, lạnh lẽo làm nó bạt cả hơi, nhưng nó chỉ ở trong đám mây đó trong vòng một giây. Nó hấp háy mắt trong ánh mặt trời và thấy quần áo mình ướt cả (nó đang mặc áo thể thao, áo len chui đầu, váy đồng phục học sinh, chân mang vớ dày và một đôi giày nặng chình chịch; đó là một bộ quần áo mặc trong những ngày lầy lội ở Anh). Nó từ từ đáp xuống thấp hơn và đúng lúc ấy nó nhận thấy một cái mà tôi cho rằng đáng lí nó phải biết từ trước nhưng điều này vẫn thường đến như một bất ngờ và một cú sốc. Đó là tiếng ồn, Cho đến lúc ấy nó đã ngao du trong một sự im lặng tuyệt đối. Lần đầu tiên nó nghe thấy tiếng sóng biển, tiếng kêu của bầy hải âu, đồng thời nó cũng ngửi thấy trong không khí cái vị mằn mặn của biển. Không hề có một sự nhầm lẫn nào về tốc độ di chuyển của nó. Jill thấy hai con sóng ập đến gặp nhau nghe đến ầm một cái và bọt tung lên trắng xóa nhưng nó khó lòng nhìn rõ cho đến khi sóng đã lùi lại sau nó hàng trăm mét. Mặt đất lao đến trước mặt nó với một

https://thuviensach.vn

tốc độ chóng mặt. Nó có thể nhìn thấy những rặng núi gần hơn bên tay trái, thấy các mũi đất, vịnh, rừng cây, cánh đồng và các bãi biển cát vàng trải dài. Tiếng sóng vỗ vào bờ mỗi lúc một lớn hơn át những tiếng động khác ở bốn chung quanh. Bất thình lình mặt đất mở ngay ra trước mặt và nó thấy mình đang bay đến gần cửa sông. Bây giờ thì nó sà thấp lắm rồi chỉ còn cách mặt đất vài mét. Một con sóng cao xô đến chạm cả vào chân nó, tung bọt lên làm nó ướt đến tận thắt lưng. Nhưng nó đã bay chậm lại. Thay vì bị mang sang bờ bên kia nó lại bị trượt về phía cửa sông bên này. Có quá nhiều cái đột ngột đập vào mắt nên nó khó có thể nhận thức được tất cả cùng một lúc: cỏ xanh mượt, một con tàu màu sắc rực rỡ đến nỗi trông giống một viên ngọc khổng lồ; tháp chuông, các bức tường thành, cờ xí bay phấp phới trong không trung; một đám đông ăn mặc đỏm dáng trông thật vui mắt với những bộ áo giáp sáng choang, vàng bạc lấp lánh, kiếm kích và âm nhạc. Tất cả đỏ nhào vào với nhau thành một mớ hỗn độn. Cái đầu tiên mà nó biết là cảm giác sung sướng khi đáp xuống một bụi cây rậm rạp cạnh bờ sông và kia, chỉ cách nó vài mét là Long Vịt. Ý nghĩ đầu tiên bật ra trong đầu nó là trông cậu bạn mới lôi thôi, bẩn thỉu và đáng chán làm sao. Và ý nghĩ thứ hai là "Sao mình lại ướt mèm thế này?"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 81

Cái làm cho Lông Vịt trông đáng chán như vậy (và cả Jill nữa, nếu nó nhìn thấy bóng mình) là vì chúng lại rơi vào đúng vào một nơi tráng lệ, lộng lẫy vô cùng, thế nên tôi sẽ bắt đầu miêu tả ngay. Qua một khe núi ở giữa hai quả núi, Jill nhìn thấy đất liền khi nó từ từ đáp xuống đất. Ráng chiều vàng suộm đổ xuống một đồng cỏ bằng phẳng. Từ đấy cho đến ngút tầm mắt, những chiếc chong chóng chỉ chiều gió sáng lấp lánh trong ánh tà dương và trải ra trước mặt nó là một tòa lâu đài với bao nhiêu tháp lớn, tháp nhỏ đua nhau vươn cao trên bầu trời. Đó là một tòa lâu đài tráng lệ nhất mà Jill trông thấy cả trong tranh ảnh lẫn ngoài đời. Ở gần nó nhất là một bến cảng với kè đá làm toàn bằng đá hoa cương trắng và đang thả neo trên cảng là một con tàu to cao, phần boong ở mũi tàu, đuôi tàu nhô cao sơn son thiếp vàng lộng lẫy. Một là cờ lớn giương cao ở cột buồm chính và nhiều lá cờ đuôi nheo vẫy phần phật trong gió, dãy khiên sáng lóa như bạc để bọc thành tàu. Một tấm ván cầu được bắc lên tàu; ở ngay gần cầu tàu và như thể chuẩn bị bước lên boong là một cụ già. Ông mặc một chiếc áo choàng không tay màu đỏ không cài khuy phía truóc để lộ ra một chiếc áo giáp bằng bạc bên trong. Một chiếc vương miện nhỏ bằng bạc gắn lên đầu. bộ râu dài trắng như lông cừu buông xuống tận thắt lưng. Ông già đứng thẳng, tì một tay lên vai một quan đại thần ăn mặc cũng sang trọng nhưng trẻ hơn ông. Càng nhìn kĩ bạn càng thấy rõ hơn nét già nua, yếu đuối của nhà vua, cứ như thể chỉ cần một cơn gió thổi qua là cũng đủ làm ông gục ngã và trong đôi mắt mờ đục lọt giữa những túi thịt nhăn nheo như có ngấn lệ. Ngay trước mặt nhà vua - ông đang chuẩn bị nói một điều gì đó với thần dân của mình trước khi lên tàu - là một chiếc ghế nhỏ có bánh xe và thắng vào chiếc ghế là một con cừu nhỏ, không lớn hơn một con chó săn mồi cỡ lớn. Ngồi trong ghế là một người lùn béo húp híp. Ông ta phục sức trang trọng không kém nhà vua, nhưng bởi vì ông quá mập mạp lại đang ngồi với cái lưng lèn giữa một

https://thuviensach.vn

đống gối và nệm nên hiệu quả đâm ra trái ngược: nó làm cho ông trông giống một cái bọc bằng lông, lụa và nhung trông chả ra một hình thù gì cả. Ông cũng già nua như ông vua nhưng trông có thần sắc hơn và cũng khỏe khoắn hơn, đôi mắt tinh anh có cái nhìn sắc bén. Đầu người lùn để trần, hói trọi và rất to, sáng lên như một viên bida khổng lồ trong ánh hoàng hôn. Xa hơn phía sau và đứng thành nửa vòng tròn là đám người mà Jill lập tức nhận ra là đám triều thần của nhà vua. Một đám đông nổi bật với những bộ trang phục lông lẫy và những cái áo giáp sáng loáng. Đứng từ xa nhìn lại trông họ giống một đám hoa muôn hồng nghìn tía hơn là một đám đông. Nhưng cái thật sự làm cho Jill mở to mắt há hốc mồm ra nhìn là lúc đoàn người di chuyển nếu như "người" là danh từ thích hợp để miêu tả họ. Bởi vì thực ra chỉ có 4, 5 người trong số đó, còn lại là những gì bạn không thể nhìn thấy trong thế giới của chúng ta: thần rừng, thần đê, nhân mã; ít nhất thì Jill cũng có thể gọi tên được những loại này bởi vì nó đã từng xem tranh vẽ về họ. Cả người lùn nữa. ở đây có những loài vật mà nó biết rất rõ: gấu, lửng, chuột chũi, báo, chuột đồng và rất nhiều loài chim khác nhau. Vẫn có cái gì đó phân biệt chúng với những con vật cũng được gọi bằng cái tên ấy ở Anh. Một số loài lớn hơn rất nhiều - chẳng hạn như chuột, chúng đi bằng hai chân sau, hai chân trước quơ quơ phía trước. Nhưng ngoài chuyện đó ra thì trông chúng cũng rất đặc biệt. Bạn có thể căn cứ vào biểu hiện trên nét mặt chúng mà biết rằng chúng có thể nói năng, suy nghĩ và có một cuộc sống tình cảm như con người. "Chao ôi!" - Jill nghĩ - "Thì ra tất cả những điều này đều là thật." Nhưng chỉ một giây sau nó lại nghĩ: "Không hiểu họ có phải là bạn không?" Bởi vì nó vừa thoáng thấy ở vòng ngoài đám đông một hoặc hai người khổng lồ và một số sinh vật mà nó không biết là thuộc về giống gì nữa. Đúng lúc đó, Aslan và những điều cần ghi nhớ lại trở về trong tâm trí nó. Nó đã quên bẵng những điều này đi trong vòng nửa tiếng vừa rồi. - Lông Vịt! - nó thì thào chộp lấy cánh tay bạn - Nào nhanh lên! Cậu có thấy ai quen biết trong đám người kia không? - Thế ra cậu cũng xuất hiện hả? - Lông Vịt dài giọng hỏi với vẻ bực bội (bởi vì nó có lí do để tỏ ra bực tức như thế). - Này, cậu có thể im miệng được không? Tớ muốn nghe xem họ nói gì. - Đừng cư xử như một thằng ngốc nữa. - Jill nói. - Không được

https://thuviensach.vn

phí một giây nào hết. Cậu có thấy người quen cũa nào ở đây không? Nếu có cậu hãy đến nói chuyện với họ ngay lập tức. - Cậu đang nói cái quái gì vậy? - Chính Aslan - là ông sư tử… đã bảo cậu phải làm thế. - Jill nói nhưng giọng nó không đủ sức thuyết phục. - tớ… tớ đã gặp ông ấy. - Ồ cậu đã gặp người, thật không? Thế ông nói gì? - Ông ấy bảo người cậu gặp đầu tiên ở Narnia là một người bạn cũ và cậu phải nói chuyện với người đó ngay lập tức. - Nhưng mà những người này tớ chưa từng gặp trong đời, với lại tớ cũng không chắc rằng đây có phải là Narnia không nữa. - Tớ nhớ cậu nói đã ở đây một lần rồi. - Thế cậu nghĩ tớ nói láo hay sao? - À tớ biết rồi! Cậu bảo tớ… - Vì chúa, cậu hãy ngậm miệng lại và nghe xem họ nói gì. Nhà vua nói gì đó với người lùn nhưng Jill không nghe ra ông nói gì. Như nó có thể đoán ra, người lùn không trả lời mặc dù ông ta gập đầu một cái xong lại lắc đầu lia lịa. sau đó vua cấp cao giọng nói với toàn bộ cử tọa: giọng ông yếu ớt, run run, thường vỡ ra một nghẹn ngào và Jill nghe được rất ít. Nhất là khi ông nói về những tên người và địa danh mà nó chưa từng nghe nói đến. Nói xong nhà vua cúi xuống, hôn lên hai má người lùn, đoạn ưỡn thân hình hom hem lên và giơ tay phải lên như chúc phúc cho đám đông rồi với những bước run rẩy, ông bước lên cầu tàu và bước lên boong. Triều thần rõ ràng xúc động trước sự ra đi của nhà vua. Khăn mùi xoa được rút ra, tiếng nức nở vang lên khắp mọi nơi. Chiếc cầu tàu được rút lên, tiếng kèn trumpet vang lên từ phía đuôi tàu. Và con tàu từ từ rời bến. (Nó kéo theo một con thuyền có mái chèo nhưng Jill không nhìn thấy.) - Bây giờ… - Lông Vịt bắt đầu nhưng nó không nói thêm được gì vì đúng lúc đó có một vật lớn màu trắng - Jill chợt nghĩ đó là một con mèo. - Bay lướt qua không trung và hạ xuống đất nhẹ nhàng trên đôi chân. Đó là một con cú lông trắng như tuyết thuộc loại khổng lồ bởi vì khi đứng nó cao bằng một người lùn. Nó hấp háy mắt, ngó nghiêng cái đầu như thể nó bị cận thị, rồi nghiêng đầu sang nó nói bằng một giọng cổ rất trầm vì thế mà phải rúc lên: - Tu huýt, tu huýt! Hai người là ai? - Tôi tên tục là Lông Vịt, còn đây là Pole, - Eustace nói, - bạn vui lòng cho biết chúng tôi đang ở đâu, được chứ? - Trên mảnh đất Narnia trước hoàng cung Cair Paravel của đức vua Narnia. - Có phải đức vua vừa bước lên tàu? - Quá đúng, quá đúng. - Cú đáp giọng buồn bã,

https://thuviensach.vn

vừa lắc lư cái đầu to tướng. - Nhưng hai người là ai? Có một cái gì như phép lạ ở hai người? Tôi đã thấy hai người bay đến. Những người khác mải theo dõi cảnh vua ra đi nên không nhận ra điều này. Trừ cú này. Tôi tình cờ nhìn thấy các bạn lúc đang bay. - Chúng tôi được Aslan phái tới đây - Eustace hạ thấp giọng nói. - Tu huýt, tu huýt! - Cú rúc lên một hồi, xù bộ lông trắng bóc lên. - Trời ơi, điều này là quá sức so với khả năng tiếp nhận của tôi, nhất là vào lúc đầu giờ chiều thế này. Tôi chỉ là mình khi màn đêm buông xuống. - Và chúng tôi tới đây với sứ mệnh tìm hoàng tử bị thất lạc. - Jill nói, nãy giờ nó nôn nóng chờ để xen vào câu chuyện. - Đây là lần đầu tiên tôi được nghe chuyện này đấy. - Eustace thắc mắc - Hoàng tử nào vậy? - Tốt nhất các bạn nên đến nói chuyện với ngài nhiếp chính - Cú nói. - Ông ấy đấy, ở chỗ kia, trên cỗ xe lừa kéo ấy. Đó là Trumkin - Người lùn. Con chim đi trước dẫn đường, vừa bước đi khệnh khạng trên đôi chân vừa rúc lên: - Huýt tu huýt! Thật là một chuyện có một không hai! Bây giờ mình chả nghĩ được điều gì. Chờ cho trời tối đã. - Thế đương kim hoàng thượng tên là gì? - Eustace hỏi. - Caspian thứ mười - Cú trịnh trọng đáp còn Jill thì thắc mắc cớ sao Lông vịt lại bước hụt một cái, suýt nữa là té ngã. Mặt thằng bạn nó biến sắc với một vẻ hoảng hốt. Nó nghĩ nó chưa thừng thấy một thằng con trai nào có vẻ mặt đau khổ đến như vậy. nhưng trước khi nó có thời gian nghĩ ngợi thêm điều gì thì chúng đã đến gần người lùn khi ông ta đang sắp lại dây cương trên lưng con lừa, chuẩn bị quay về hoàng cung. Đám đông triều thần tản đi theo cùng một hướng; đi thành từng tốp hai, ba người một cũng giống như cảnh người ta ra về sau khi tan một trận đấu hay một cuộc đua. - Tu huýt! E hèm! Thưa ngài nhiếp chính, - cú mào đầu, cúi xuống một chút và rúc cái mỏ của nó bảo bên tai người lùn. - Hả? Cái gì vậy? - người lùn hỏi lại bằng giọng oang oang. - Hai người lạ, thưa ngài. - Hai kẻ lang thang à, anh bạn muốn nói gì? (1) - Người lùn hỏi lại. - Tôi chỉ thấy hai đứa trẻ con lôi thôi lếch thếch, ăn mặc đến là kì cục thôi. Mà chúng muốn gì vậy? - Tên tôi là Jill - Đứa con gái nói, bước lên trước một bước, nó nóng lòng muốn giải thích.tầm quan trọng của cái sứ mệnh đặc biệt mà vì nó chúng được phái tới đây. - Đứa con gái tên tên là Jill - Cú nói lại với cái giọng ồm ồm to nhất của loài cú. - Cái gì? - Người lùn hỏi lại. - Bọn con

https://thuviensach.vn

gái bị giết? (2) Ta không tin đâu, dù chỉ một lời. Con gái nào? Ai giết ai? - Chỉ có một cô gái thưa ngái. - Cú sửa lại. - tên cô bé là Jill. - Nói thẳng ra đi nào, quanh co mãi. - Người lùn cáu kỉnh, - đừng có đứng đó mà phù phù và mổ mổ vào tai ta như thế. Ai bị giết? - Chẳng có ai bị giết hết. - cú rúc lên. - Ai? - CHẲNG CÓ AI!!! - Được, được rồi ngươi không phải hét lên như thế. Ta có điếc đâu. Vậy ngươi muốn nói gì khi ngươi gặp ta và nói rằng không có ai bị giết? Tại sao lại không có ai bị giết? - Tốt hơn, cú cứ bảo ông ấy tên tôi là Eustace. - Lông Vịt nói. - Thằng nhỏ là Eustace thưa ngài. - Cú rú lên chói cả tai. - Vô tích sự à? (3) - Người lùn nói giọng bực bội. - Ta dám nói nó đúng là như thế đấy. Vậy còn mang nó đến đây là nghĩa làm sao. Này,… - Không phải là useless mà là EUSTACE. - Trước nó từng như thế phải không? Này, ta chẳng hiểu ông nói cái gì hết, hẳn thế. Để ta nói cho ông biết chuyện là như thế nào ông Glimfeather ạ, khi ta còn trẻ, nơi đây có vô số con thú và con chim biết nói… trên một đất nước mà người ta có thể ăn nói tự do. Không có cái kiểu thì thà thì thào, bỏ nhỏ và rỉ tai như thế này. Những chuyện này trở nên khó mà chịu nổi khi người ta ở vào một cái tuổi nào đấy. Không phải cho một giai đoạn nào đấy thưa ngài. Này Urnus, vui lòng tìm xem kèn Trumpet của ta ở đâu… Một thần rừng bé nhỏ nãy giờ vẫn đứng đằng sau khuỷu tay người lùn, nghe thấy thế liền chìa ra cho Trumkin một cái tai nghe bằng bạc. nó được làm giống như một nhạc cụ được gọi là "con rắn" vì cái ống quấn quanh cổ người lùn. Trong khi ông ta sắp xếp dây nhợ lại thì cú Glimfeather bất thần nói với bọn trẻ giọng thì thầm: - Đầu óc tôi lúc này cũng sáng ra một chút rồi. Đừng nói một điều gì về hoàng tử bị mất tích cả nghe chưa. Tôi sẽ giải thích sau. Cái gì không nên làm thì đừng làm. Thật là một việc… - Bây giờ, - người lùn nói, - thưa ông Glimfeather, nếu ông có bất cứ điều gì hợp tình hợp lí thì cứ nói. Hãy hít một hơi thật sâu và đừng nói như bắn súng ấy. Với sự giúp đỡ của hai đứa nhỏ, bất chấp việc người lùn cứ ho khan liên tục, Glimfeather giải thích rằng những đứa trẻ lạ mặt này được Aslan phái đến thăm triều đình Narnia. Người lùn liếc nhanh đôi mắt về phía hai đứa và đôi mắt đã có một cái nhìn khác. - Được chính sư tử gửi đến… hả? - Ông hỏi - Và từ… từ… cái Nơi Ấy…bên ngoài… Nơi tận cùng thế giới… - Thưa ngài, đúng thế ạ. -

https://thuviensach.vn

Eustace nói oang oang vào loa của tai nghe. - Con trai của Adam và con gái của Eve hả? - Người lùn hỏi tiếp. - Nhưng ở trường Thực nghiệm, học sinh chưa bao giờ được nghe thấy hai cái tên này nên hai đứa lặng im không đáp và hình như người lùn cũng không để ý. - Được rồi xin chào quý khách. - Ông nói rồi bắt tay hai đứa trong lúc cái đầu to tướng hơi cúi xuống một chút. - Các bạn sẽ được đón tiếp trọng thể. Nếu đức vua, ông chủ tội nghiệp của tôi không vừa lên tàu đến Bảy Đảo thì người sẽ hết sức vui lòng đón nhận các bạn. Việc này sẽ làm người nhớ lại những tháng năm tuổi trẻ. Còn bây giờ đã đến giờ ăn tối. Các bạn sẽ cho tôi biết nội dung công việc của mình trước toàn bộ hội đồng của tôi vào sáng mai. Ngài Glimfeather, hãy chăm lo chuẩn bị quần áo cho khách cùng tất cả những chuyện có liên quan khác. Quý khách phải được phục vụ chu toàn theo nghi thức long trọng nhất. Này Glimfeather, hãy ghé tai lại gần đây nào. Đến đây, người lùn ghé sát miệng vào tai cú, ý định chỉ cho riêng cú biết, nhưng như tất cả những người điếc khác, ông không điều khiển được âm lượng của mình thành thử cả hai đứa đều nghe ông nói: Phải quan tâm để ý xem hai đứa nó có được tắm rửa sạch sẽ không, nghe chưa? Sau đó người lùn giật cương con lừa về lâu đài với tốc độ giữa đi nước kiệu và đi bộ (đó là một vật kéo béo núc na núc ních) trong khi thần rừng, cú, và hai đứa trẻ chậm rãi theo sau với những bước ngắn. Mặt trời đã lặn sau dãy núi và trời trở lạnh. Họ đi ngang qua bãi cỏ qua một vườn cây trái và qua cổng bắc lâu đài lúc này đang mở rộng cả hai cánh. Vào bên trong họ thấy một cái sân rộng bên trong trồng toàn cỏ. Nến đã được thắp lên, hắt ánh sáng qua cửa sổ đại sảnh phía bên tay phải họ và từ các công trình kiến trúc ở ngay trước mặt họ. Cú dẫn khách đi vào khu vực này, ở đây một người có khuôn mặt vui vẻ nhất được gọi ra giao nhiệm vụ chăm sóc Jill. Người này không cao hơn Jill và cũng mảnh dẻ hơn nhiều tuy rõ ràng đã là một phụ nữ truởng thành. Chị mềm mại và duyên dáng như một cây sậy, mái tóc thướt tha như một cọng rong lá dài và dường như trên tóc còn có rêu. Chị dẫn Jill tới một căn phòng hình tròn thuộc về một trong những tháp nhọn. Trong phòng có một bồn tắm nhỏ gắn xuống sàn, một lò sưởi đẹp chất mấy súc củi đang cháy tỏa ra một mùi thơm dễ chịu và một ngọn đèn treo rủ xuống từ cái trần có hình mái vòm

https://thuviensach.vn

với một sợi dây xích bạc. Cửa sổ phòng nhìn ra hướng tây của xứ sở Narnia kì lạ, và khi Jill nhìn ra cửa sổ nó thấy ráng hồng của hoàng hôn vẫn đỏ rựng lên sau mấy dãy núi xa xa. Cảnh tượng khêu gợi trong lòng con bé về một cuộc phiêu lưu kì thú mà nó cảm thấy bây giờ mới chỉ vừa bắt đầu. Tắm táp xong, nó chải tóc gọn gàng và mặc lên người bộ quần áo đã được sắp sẵn cho nó - những đồ không chỉ tạo nên cảm giác thoải mái mà còn rất ưa nhìn, tỏa ra một mùi huong dìu dịu và tạo ra những âm thanh vui tươi khi cử động. Nó đang định quay lại cửa sổ ngắm lại cảnh vật nên thơ bên ngoài một lần nữa thì bị quấy rối bởi một tiếng gõ lên cánh cửa. - Mời vào. - Jill nói. Đó là Lông Vịt cũng đã tắm gội và diện lên người bộ quần áo tuyệt vời của người Narnia. Nhưng khuôn mặt nó không thể hiện vẻ vui thích gì. - Ồ, cuối cùng cũng gặp được cậu, - nó nói giọng bực dọc, ném phịch người xuống một cái ghế, - tớ đã phải cất công đi tìm cậu. - Phải, cậu đã đến. tớ phải nói với cậu Lông Vịt ạ. Tất cả mọi chuyện ở đây chẳng phải quá thú vị và đặc biệt lắm sao! - Jill hào hứng nói, lúc này nó chẳng còn nhớ gì về những dấu hiệu và chàng hoàng tử mất tích. - Ồ thì ra đó là điều cậu nghĩ? - Lông Vịt buông thõng một câu rồi nói thêm sau một chút im lặng: - Tớ ước gì chúng ta không bao giờ đến đây cả. - Tại sao? - Tớ không thể chịu đựng cảnh nhìn thấy vua Caspian… trở thành một lão già run lẩy bẩy… lọm khọm, hom hem như thế. Thật là… thật là quá đáng sợ. - Điều đó thì có liên quan gì đến cậu cơ chứ? - Ờ, cậu làm sao mà hiểu nổi. Phải, bây giờ nghĩ lại mới thấy cậu không hiểu được cũng là phải. Tớ còn chưa nói cho cậu biết thế giới này có một hệ thời gian khác hẳn với chúng ta. - Cậu thử nói rõ xem sao! - Thời gian mà cậu ở đây không hề bị khấu trừ vào thời gian cậu ở trái đất. Cậu hiểu không? Thế có nghĩa là mặc cho chúng ta ở đây bao lâu thì chúng ta cũng vẫn về trường thực nghiệm vào đúng lúc chúng ta rời khỏi đấy. - Thế thì vui quá! Hoan hô! - Ồ cậu im đi! Sao cậu cứ có thói quen cắt ngang câu chuyện như thế? Khi cậu quay về Anh - về thế giới của chúng ta - cậu không thể nói bao nhiêu tháng năm đã trôi qua ở đây. Có thể hàng trăm năm đã trôi qua ở Narnia, trong khi ở Anh mới chỉ có một năm. Anh em nhà Pevensie đã giải thích cho tớ rõ điều đó, nhưng như một thằng ngốc tớ lại quên mất. Và bây giờ rõ ràng cả 70 năm đời người đã

https://thuviensach.vn

trôi qua ở Narnia kể từ lần cuối tớ đến đây. Giờ thì cậu đã thủng ra chưa? Tớ… tớ quay lại đây để thấy Caspian trở thành một ông già gần đất xa trời. - Nếu vậy nhà vua là một trong những người bạn cũ của cậu! - Jill nói. Một ý nghĩ kinh khủng làm nó đứng chết trân. - Tớ vui sướng lắm đấy khi nghĩ về ông ta như một người bạn cũ? - Lông Vịt hỏi lại với dáng điệu đau khổ. - Phải, từng là một người bạn tốt như những thằng con trai với nhau. Ngày ấy Caspian chỉ lớn hơn mình một vài tuổi. Bây giờ nhìn hình ảnh ông già râu tóc bạc phơ mà nhớ lại hình ảnh thằng bé Caspian vào cái buổi sáng mà chúng tớ đổ bộ lên quần đảo Đơn Côi, hay là lúc vật lộn với rắn biển, ôi thật là kinh khủng quá! Thà quay lại đây mà nhận được cái tin Caspian đã chết còn hơn. - Thôi im mồm đi! - Jill nói với một vẻ mất hết kiên nhẫn. - Điều này còn tệ hơn là cậu nghĩ đấy. Chúng ta đã để tuột mất dấu hiệu thứ nhất. Tất nhiên Lông Vịt chẳng hiểu mô tê gì, thế là Jill phải kể lại cho bạn nghe câu chuyện giữa Aslan và nó cùng bốn dấu hiệu trong trọng trách tìm lại hoàng tử được giao phó cho chúng. - Cậu thấy đấy, cậu đã gặp lại người bạn cũ như Aslan đã nói, lẽ ra cậu phải đến nói chuyện với ông ấy ngay, bây giờ thì mọi chuyện đã hỏng bét ngay từ đầu. - Nhưng làm sao tớ biết được? - Nếu cậu chịu khó nghe tớ nói khi tớ cố bảo cậu thì có phải đã xong việc rồi không. - Phải, và nếu cậu đừng bày đặt ra cái màn "biểu diễn" ngu xuẩn ở ngay mép vực và suýt nữa giết chết tớ - phải, tớ nói là giết người và tớ sẽ nói điều náy thường xuyên nếu muốn để cậu dựng hết tóc gáy lên - nếu không có chuyện đó thì cả hai đã cùng đến đấy và cùng được nghe thông báo phải làm gì rồi. - Tớ chỉ giả thuyết ông ấy là người đầu tiên cậu trông thấy thôi, - Jill nói, - nhưng cậu đến trước tớ mấy tiếng đồng hồ đấy chứ. Cậu có chắc chắn là cậu không trông thấy ai khác không? - Tớ chỉ đến trước cậu một phút thôi. chắc là Aslan đã thổi cho cậu bay nhanh hơn tớ. Để bù lại khoảng thời gian đã mất: cái khoảng thời gian cậu đã để lãng phí. - Đừng có xấu tính như thế. – Jill nói. - Trời ơi, cái gì thế này? Đó là tiếng chuông trong lâu đài mời mọi người đi ăn tối và như thế cái cuộc đấu khẩu sắp trở thành một cuộc đấu khẩu có cấp độ gay gắp bậc một bị cắt ngang một cách vui vẻ. Cả hai đều có một bữa ăn ngon miệng. Ăn tối trong đại sảnh của một toà lâu đài là kinh nghiệm tuyệt vời nhất mà hai đứa chưa từng trải qua

https://thuviensach.vn

bởi vì mặc dù Eustace đã đến thế giới này một lần rồi nhưng lần ấy nó chỉ lênh đênh trên biển và không biết gì về cuộc sống tiện nghi, sang trọng của người Narnia ở chốn kinh kì.. Những lá cờ rủ từ trên trần xuống, mỗi món ăn đều được phục vụ với tiếng kèn trumpet và trống định âm. Món khai vị là món súp và chỉ nghĩ đến thôi bạn đã thấy thèm rỏ dãi, đặc sản là món cá pavende, ngoài ra còn thịt heo, nem công, chả phượng, cùng các loại bánh, các loại kem, các loại quả nấu đông, trái cây, hạt dẻ cùng tất cả các loại rượu và nước ép trái cây. Thậm chí cả Eustace cũng thấy tươi tỉnh hơn, và nhận ra có những món ăn giông giống. Xong tiết mục ăn uống, một ca sĩ mù bước ra giữa phòng và bắt đầu ngâm nga trường ca cổ xưa về hoàng tử Cor và Aravis và con ngựa Bree có tên là trường ca Con ngựa và cậu bé kể lại một cuộc phiêu lưu xảy ra ở Narnia, Calormen và những vùng đất lân cận, về kỉ nguyên Vàng, khi hoàng đế Peter Đại đế còn trị vì ở Cair Paraven. Khi hai vị khách của chúng ta khó nhọc lê bước lên cầu thang trở về giường ngủ, miệng ngáp đến sái cả quai hàm, Jill nói: - Tớ đoán tối nay chúng ta sẽ được một giấc ngủ ngon. Đó là một ngày đầy ắp sự kiện và có rất ít người đoán ra chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo với những bạn trẻ này. ---------- 1 - Cú nói là người lạ (stranger), người lùn nghe ra là rangers có nghĩa là kẻ lang thang. 2 - Cú nói Jill nhưng người lùn nghe thành killed (bị giết) nên mới có sự hiểu nhầm này. 3 - Cú nói Eustace nhưng người lùn nghe ra Useless nên ông ta mới nói là vô tích sự.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 82

Có một điều thật buồn cười là bạn càng buồn ngủ bao nhiêu thì lại càng nấn ná chưa chịu lên giường bấy nhiêu, nhất là khi bạn lại có đủ may mắn có cả một lò sưởi trong phòng. Jill cảm thấy nó không thể thay đồ đi ngủ, trước tiên nó phải ngồi trước lò sưởi một lúc đã. Một khi đã ngồi xuống rồi, nó lại không muốn đứng dậy nữa. Nó tự nhủ đến lần thứ năm "mình phải đi ngủ thôi," nhưng nó vẫn không đứng dậy và rồi nó giật mình bởi một tiếng gõ lên cánh cửa sổ. Jill đứng dậy, kéo màn cửa sổ, đầu tiên nó chẳng nhìn thấy gì ngoài màn đêm. Đoạn nó nhảy lên và lùi lại bởi vì có một cái gì đó to lù lù xông đến bên cửa sổ đập ầm ầm lên cửa kính. Một ý nghĩ đáng sợ nảy lên trong óc nó - có thể ở đây người ta có những con bướm đêm khổng lồ. Nhưng sau đó cái vật to lớn ấy lại lao đến, lần này nó chắc chắn là mình nhìn thấy một cái mỏ và chính cái mỏ này đã đập vào cửa kính. "Một con chim to khủng khiếp, - Jill nghĩ, - lại là một con chim ưng chăng?" Nó không chờ mong gì một cuộc viếng thăm dù là của một con chim ưng đi chăng nữa nhưng nó vẫn mở cửa sổ, nhìn ra. Ngay lập tức, con vật ấy bay đến đậu trên bậu cửa, che lấp cả cửa sổ làm Jill phải nhường chỗ cho nó. Con vật kêu rúc lên từng hồi. Đó chính là Glimfeather. - Suỵt, suỵt! Tu huýt, tu huýt! - Cú nói. - Đừng làm ồn. Bây giờ hai bạn đã thật sự muốn thực hiện sứ mệnh của mình chưa? - Cú muốn nói về hoàng tử mất tích? - Jill hỏi. - Phải, tất nhiên là chúng tôi muốn làm chứ. Bây giờ nó nhớ rõ mồn một giọng nói và khuôn mặt của sư tử, điều mà nó đã tạm quên đi trong bữa ăn tối và lúc ngồi nghe đọc thơ ở đại sảnh. - Tốt, vậy không còn thời gian để lãng phí đâu. Cô bé mau chuẩn bị rời khỏi đây ngay. Tôi sẽ đi đánh thức cậu kia dậy. Sau đó tôi sẽ quay lại đây. Tốt nhất cô bé nên cởi bộ triều phục này ra và mặc vào một bộ đồ đi đường. Tôi sẽ trở lại cùng với hai người nữa. Tu huýt! Rồi không chờ nghe câu trả lời, cú bay mất. Nếu Jill có nhiều kinh nghiệm trong những cuộc phiêu lưu, hẳn nó đã nghi ngờ lời của cú,

https://thuviensach.vn

nhưng điều này không hề thoáng hiện trong đầu nó và cái ý nghĩ đầy kích động về một cuộc chạy trốn giữa ban đêm làm nó quên cả buồn ngủ. Nó mặc lại cái áo len và chiếc quần soọc, cho một con dao du lịch dài vào thắt lưng quần soọc, một vật có thể có ích trong cuộc hành trình. Ngoài ra nó còn lấy thêm một vài vật mà người phụ nữ có mái tóc thướt tha mang đến cho nó. Nó chọn một cái áo khoác dài tới đầu gối, một cái mũ trùm ("sẽ cần đến khi trời mưa", nó nghĩ) và cái khăn tay và một cái lược. Sau đó nó ngồi xuống đợi. Mắt nó díp lại, đầu nặng dần khi cú quay lại. - Nào, chúng tôi đã sẵn sàng! - Cú nói. - Cú dẫn đường đi, tôi còn chưa thông thuộc đường đi lối lại ở đây. - Tu huýt, chúng ta sẽ không đi qua lâu đài đâu. Đó là điều không bao giờ nên làm. Cô bé sẽ cưỡi lên lưng tôi. Chúng ta sẽ làm một chuyến bay. - Ôi! - Jill thốt lên, đứng ngây ra, miệng há hốc; nó không thích cái ý nghĩ này lắm. Chẳng phải là tôi quá nặng đối với cú sao? - Tu huýt, tu huýt! Đừng có ngốc thế. Tôi đã mang cậu bé kia đi rồi. Nào đi thôi, nhưng trước hết hãy tắt đèn đi đã. Ngọn đèn phụt tắt, màn đêm mà nó nhìn ra từ cửa sổ không quá tối - không còn đen sẫm nữa mà có màu xanh xám. Cú đậu trên bậu cửa sổ, lưng quay vào phòng và dang rộng hai cánh ra. Jill trèo lên cái lưng ngắn, tròn lẳn của cú, kẹp hai đầu gối dưới đôi cánh cú để ôm cho chặt hơn. Bộ lông cú tạo cảm giác ấm áp, mềm mại nhưng lại trơn quá chẳng có gì để bám vào. - Mình không biết là Lông Vịt có thích đi như thế này không? - Jill ngẫm nghĩ. Đúng lúc đó với một cú xuất phát đột ngột, họ rời bệ cửa sổ, đôi cánh tạo nên âm thanh o o quanh tai Jill và không khí ban đêm lạnh, ẩm ướt tạt vào mặt nó tê tê buôn buốt. Trời đêm sáng hơn là nó tưởng, mặc dù trên trời vẫn loáng thoáng có những đám mây, nó vẫn thấy một dải nước lấp lánh ánh bạc sáng lên mỗi khi mặt trăng ló ra khỏi đám mây. Cánh đồng bên dưới có màu xám tro còn cây cối thì đen sẫm. Thỉnh thoảng trong không trung nổi lên những cơn gió rét đầy xáo động, như vậy có nghĩa là chẳng bao lâu sau mưa sẽ kéo đến. Cú lượn một vòng và bây giờ lâu đài lại hiện lên trước mắt họ. Chỉ có một vài cửa sổ là còn sáng ánh đèn. Họ bay qua tòa lâu đài về hướng bắc, ngang qua con sông: không khí trở nên lạnh buốt và Jill nghĩ nó có thể nhìn thấy cái bóng phản chiếu của cú trong dòng nước phía dưới. Chẳng bao lâu sau họ đã bay trên bờ bắc con

https://thuviensach.vn

sông rồi bay qua một vùng cây cối mọc tốt um tùm. Cú đớp một cái gì đó mà Jill không nhìn rõ lắm. - Ôi làm ơn, đừng, đừng giỡn như thế. Cú suýt làm tôi lộn cổ rơi xuống đất đấy. - Mong cô bỏ quá cho. - Cú đáp. - Chả là tôi vừa thộp được một con dơi. Ấy, chả có cái gì béo bở, nói một cách nôm na, như cái anh dơi bé nhỏ, béo chút cha chút chít ấy. Để tôi bắt cho cô một con nhé? - Không, không, xin cảm ơn. - Jill vội nói với một cái rùng mình. Bây giờ cú đã bay thấp hơn một chút và một vật to lù lù đem sẫm lừng lững lao về phía họ. Jill có vừa đủ thời gian để nhận ra đó là một ngọn tháp - một phần của ngọn tháp đổ nát với rất nhiều dây thường xuân bao quanh. Khi nó thấy mình đang cúi rạp người xuống để tránh đụng vào thành cửa sổ thì cũng là lúc cú ép nó chui vào một lỗ hổng đầy mạng nhện và dây thường xuân - tức là từ trong đêm xanh xám và trong lành chui vào một chỗ đen tối ở trên nóc tháp. Bên trong sực mùi ẩm mốc. Vào cái lúc tuột khỏi lưng cú, nó biết (bằng một cách nào đó người ta vẫn thường biết rõ) rằng nơi đây đang có nhiều người. Khi bốn chung quanh vang lên những tiếng tu huýt từ trong bóng tối dày đặc thì nó biết nơi đây có cả một bầy cú. Nó cảm thấy nhẹ cả người khi có một giọng vang lên: - Cậu đấy à, Pole? - Phải cậu không, Lông Vịt? - Bây giờ, - Glimfeather nói, - khi mọi người đã có mặt đông đủ, tôi nghĩ chúng ta nên triệu tập hội nghị cú. - Tu huýt, tu huýt! Anh nói đúng. Đó là việc phải làm. - Vài giọng khác vang lên. - Hượm đã, - Lông Vịt lên tiếng, - có một vài điều tôi muốn làm cho rõ. - Nói đi, nói đi, nói đi! - Đàn cú giục. Jill thì nói: - Mở màn trước đi. - Tôi cho rằng tất cả các bạn… các bạn cú, ý tôi muốn nói thế… - Lông Vịt bắt đầu. - Tôi cho rằng tất cả các bạn đều biết rằng vua Caspian thứ mười, trong những năm niên thiếu đã lái tàu đến Nơi tận cùng thế giới ở cực đông. Phải, tôi đã cùng đi với nhà vua trong chuyến đi ấy; cùng với nhà vua, ngài Reepicheep, thuyền trưởng Drinian và tất cả những người khác. Tôi biết điều này nghe rất khó tin nhưng người ta không già đi trong thế giới của chúng tôi cùng với tốc độ như ở thế giới này. Điều tôi muốn nói là, tôi là một người bạn của vua và nếu hội nghị của các bạn có bất cứ một âm mưu nào chống lại vua thì tôi sẽ không tham gia đâu. - Tu huýt, tu huýt, tất cả chúng tôi đều là người của nhà vua. - Vậy, hội kín này có nghĩa là sao? - Chỉ là vì, -

https://thuviensach.vn

Glimfeather nói, - chỉ là vì nếu ngài nhiếp chính Trumpkin nghe nói các vị đi tìm vị hoàng tử mất tích, ngài sẽ không để cho các bạn đi đâu. Ông ấy sẽ giam các bạn lại ngay. - Trời đất! - Lông Vịt kêu lên. - Ông không có ý ám chỉ Trumpkin là kẻ phản bội đấy chứ? Ngày ấy khi còn đi biển tôi đã được nghe nói nhiều về ông. Caspian… tôi muốn nói nhà vua tuyệt đối tin tưởng ông ấy. - Ồ không, - giọng một con cú khác xen vào, - Trumpkin không phải là một kẻ phản bội. Nhưng đã có hơn 30 người anh hùng (những hiệp sĩ nhân mã, người khổng lồ và những người quả cảm) lúc này hay lúc khác đã ra đi tìm hoàng tử nhưng không một người nào quay trở về. Cuối cùng vua quyết định không cho phép những người dũng cảm nhất Narnia mất mạng trong cuộc tìm kiếm vô vọng đứa con thất lạc của mình. Và bây giờ không ai được phép làm cái chuyện ấy nữa. - Nhưng chắc chắn ông ấy sẽ để cho chúng tôi đi, - Lông Vịt nói, - khi ông biết tôi là ai và được ai phái đến. - Phải, đã phái hai chúng tôi đến, Jill nói thêm. - Đúng, - Glimfeather nói, - tôi nghĩ có khả năng vua sẽ làm như vậy. Nhưng vua đang đi xa, còn Trumpkin là người hết sức nguyên tắc. Ông ấy thẳng thắn như một lưỡi thép nhưng đồng thời cũng rất bảo thủ và không biết nhân nhượng. Các bạn sẽ không bao giờ làm cho ông hiểu được là đã đến lúc nên cho phép có một ngoại lệ. - Tôi nghĩ ông ấy đã quan tâm chúng tôi bởi vì chúng tôi là những con cú… ai cũng biết là loài cú khôn ngoan như thế nào. - Một con cú nói. - Nhưng bây giờ Trumpkin đã quá già và ông ấy luôn miệng nói: Lũ các anh chỉ là bọn chíp hôi. Tôi biết các anh từ khi các anh còn trong trứng. Đừng có trứng khôn hơn vịt. Cua và bánh xốp! Con cú này nhại giọng Trumpkin giống y hệt và xung quanh nổi lên tiếng cười ồ ồ của loài cú. Hai đứa trẻ bắt đầu nhận thấy những công dân Narnia nghĩ về Trumpkin cũng giống như bọn học sinh ở trường nghĩ về ông thầy Crusty, một người mà bọn học trò có hơi ngại chút xíu, nhưng đứa nào cũng có thể đem ông ra làm trò vui và không ai không yêu mến. - Đức vua sẽ đi xa trong vòng bao nhiêu ngày? - Lông Vịt hỏi. - Giá như chúng tôi biết được! - Glimfeather nói. - Các bạn thấy đấy, gần đây có lời đồn rằng người ta đã trông thấy Aslan ở ngoài đảo Terebinthia - tôi nghĩ thế. Thế là nhà vua tuyên bố rằng ông sẽ thực hiện thêm một nỗ lực trước khi chết hòng được diện kiến Aslan và xin lời

https://thuviensach.vn

khuyên của người xem nên chọn ai nối ngôi. Nhưng chúng tôi sợ rằng nếu không gặp được Aslan ở Terebinthia, vua sẽ tiếp tục đi về phía đông, đến Bảy Đảo, quần đảo Đơn Côi hoặc còn đi xa hơn nữa. Vua không hề hé răng nói chuyện đó nhưng tất cả chúng tôi đều biết nhà vua không bao giờ quên được cuộc hành trình đến Nơi tận cùng thế giới năm xưa. Tôi tin rằng sâu thẳm trong trái tim mình, ngài chỉ muốn đến đấy thêm một lần nữa. - Thế thì ngồi đây đợi nhà vua trở về cũng chẳng có ích gì. - Jill thở dài nói. - Đúng, chả được gì thật. - Cú nói. - Việc là thế đấy. Giá như hai người thưa chuyện với vua ngay. Ngài sẽ dàn xếp mọi chuyện - có thể sẽ cử quân đội đi cùng hai người để đi tìm hoàng tử cũng nên. Jill nín khe, lòng thầm hy vọng đứa bạn mình đủ tinh thần cao thượng để không nói cho họ nhà cú biết tại sao chuyện này lại không xảy ra. Thực ra thì thiếu chút nữa Eustace đã nói toạc ra, nhưng nó chỉ lẩm bẩm trong miệng: “Đó không phải là lỗi tại tôi!” - Được thôi. Chúng ta sẽ xoay xở chuyện này mà không có sự giúp đỡ ấy. Nhưng có một điều mà tôi muốn biết: Đây chỉ là hội nghị của loài cú như các anh gọi và tự coi là tất cả đều đường đường chính chính không có điều gì khuất tất hết. Nhưng tại sao lại phải bí mật ghê gớm thế này - kéo nhau đến một tòa tháp đổ nát vào lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này? - Tu huýt, tu huýt! - Vài con cú cùng rúc lên một lượt. - Vậy, chúng tôi có thể gặp nhau ở đâu? Còn gặp vào lúc nào nữa ngoài ban đêm? - Các bạn thấy đấy, - Glimfeather giải thích, - hầu hết các loài thú ở Narnia đều có các thói quen bất thường. Họ làm mọi chuyện vào ban ngày, lúc mặt trời chói chang nhất (úi chà!) những lúc ấy người ta nên đi ngủ mới phải. Kết quả là vào ban đêm họ trở nên mù lòa, ngu độn đến mức các bạn không thể moi một lời nào của họ. Loài cú chúng tôi có một thói quen gặp nhau vào những giờ hợp lí theo cách của mình khi chúng tôi muốn thảo luận về mọi việc. - Tôi hiểu rồi. - Lông Vịt nói. - Vậy hãy tiếp tục đi. Kể cho chúng tôi nghe về hoàng tử bị mất tích đi. Sau đó một con cú già chứ không phải Glimfeather kể lại câu chuyện sau: Khoảng 10 năm về trước vào một sáng tháng Năm, Rilian con trai vua Caspian, một thiếu niên anh tuấn cùng cưỡi ngựa với hoàng hậu đi đến miền Bắc Narnia. Cùng đi với họ có cả một đoàn hộ giá gồm các lãnh chúa và công nương, tất cả làm thành một đám rước lộng lẫy

https://thuviensach.vn

với lá cây tươi cài trên đầu, tù và giắt bên hông nhưng họ không mang theo đội chó săn vì họ đi trẩy hội chứ không phải đi săn bắn. Vào khoảng giữa trưa, họ đến một trảng rừng thưa tươi đẹp nơi có một dòng nước mát lanh phun lên từ trong lòng đất, ở đáy, họ xuống ngựa, ăn uống và trò chuyện vui vẻ. Sau bữa trưa, hoàng hậu cảm thấy buồn ngủ, họ bèn trải áo khoác ra cho bà ngả lừng trên bãi cỏ mềm. Hoàng tử Rilian cùng đoàn người đi xa hơn một chút để câu chuyện và tiếng cười nói của họ không đánh thức bà dậy. Vào lúc ấy có một con rắn lớn từ từ bò ra khỏi một lùm cây um tùm, quăng mình vào cánh tay hoàng hậu. Tất cả nghe tiếng bà kêu thét bèn đổ xô về phía bà, hoàng tử Rilian là người chạy đến đầu tiên. Chàng trai nhìn thấy con vật trườn khỏi bà bèn đuổi theo nó với thanh gươm tuốt trần. Đó là một con rắn lớn màu xanh lá cây sáng lấp lánh, thuộc loại cực độc và chàng trai nhìn thấy nó rất rõ, nhưng nó đã trườn thật nhanh vào bụi cây rậm rịt gần đó và chàng trai không thể chui vào. Thế là chàng quay lại chỗ người mẹ. Mọi người đang xúm xít quanh bà, nhưng có làm gì cũng uổng công, chỉ cần nhìn qua mặt bà, hoàng tử cũng hiểu rằng không có danh y nào trên đời có thể làm được gì cho bà. Trong lúc vẫn còn một chút tàn hơi, hoàng hậu dường như cố hết sức nói với con trai một điều gì đó. Nhưng hàm bà đã cứng lại, lời lẽ dính vào nhau và bà đã không kịp truyền đạt lại lời trăng trối trước khi nhắm mắt. Thế là chỉ chưa đầy nửa phút sau khi bị rắn cắn, hoàng hậu đã từ giã cõi đời. Đoàn người mang xác hoàng hậu quay về Cair Paravel, ở đây tiếng khóc đau khổ của Rilian, đức vua và toàn đân Narnia vang lên. Bà là một bà hoàng vĩ đại, thông minh, duyên dáng và vui vẻ, một cô dâu mà vua Caspian đã đem về trong chuyến đi đến Nơi tận cùng thế giới. Người ta nói rằng dòng máu của một vì sao tuôn chảy trong huyết mạch của bà. Hoàng tử chịu đựng mất mát này một cách khó khăn nhưng kiên cường, như sức chàng có thể chịu đựng được. Sau đó, người ta thường thấy chàng một mình một ngựa phóng đến khu rừng ở phía bắc tìm con rắn độc, hòng giết chết nó để trả thù cho mẹ. Không ai đề cập gì đến chuyện này mặc dù mỗi khi hoàng tử trở về nhà từ những chuyến săn lùng ấy bao giờ chàng cũng có vẻ mệt mỏi, tuyệt vọng. Khoảng một tháng sau cái chết của hoàng hậu, có người nói họ có thể nhận thấy một sự thay đổi ở chàng.

https://thuviensach.vn

Trong mắt chàng có cái vẻ của một người đàn ông dã gặp yêu mà và dầu chàng đi ra ngoài suốt ngày, ngựa của chàng không thấy có biểu hiện mệt nhọc sau khi chạy đường trường. Người bạn lớn tuổi của chàng trong số các quan đại thần là ngài Drinian, từng là thuyền trưởng của vua cha trong cuộc hành trình đáng nhớ đi đến Nơi tận cùng thế giới. Vào một buổi tối, Drinian đã nói với hoàng tử: - Điện hạ hãy sớm chấm dứt việc đi tìm con rắn đó. Trả thù một con vật không có trí khôn không phải là một cuộc trả thù chân chính. Điện hạ đã hành hạ mình một cách vô ích. Trước sau, hoàng tử chỉ đáp: - Nhưng thưa bác, cháu gần như đã hoàn toàn quên con rắn đó trong bảy ngày qua. Drinian hỏi lại: - Vậy thì tại sao hoàng tử ngày nào cũng cưỡi ngựa đến cánh rừng phía bắc? - Thưa bác, cháu đã gặp một tạo vật hoàn mĩ nhất trên đời. - Điện hạ yêu quí, người cho phép thần đi ngựa cùng với người để thần có dịp gặp được tạo vật đẹp đẽ đó chứ? - Vâng, cháu sẵn lòng giới thiệu với bác. - Rilian nói. Ngày hôm sau vào giờ lành họ thắng ngựa và phi nước đại về phía khu rừng phía bắc, dừng chân ở đúng chỗ dòng nước phun lên cũng là nơi hoàng hậu đã giã từ cõi đời. Drinian lấy làm lạ, trong thế gian rộng lớn này không hiểu sao hoàng tử lại chọn một nơi như thế này để đến. Họ ngồi lại cho đến đúng giờ ngọ và khi mặt trời ở điểm cao nhất, Drinian ngẩng đầu lên giật mình trông thấy một thiếu nữ dung nhan diễm lệ. Nàng đứng ở phía bắc dòng suối, không nói một lời chỉ chìa tay ra cho hoàng tử như thể muốn yêu cầu chàng đi theo nàng. Thiếu nữ này có thân hình dong dỏng cao, rất mực quý phái; cả người nàng như tỏa ra một làn ánh sáng và nàng quấn quanh người một tấm vải mỏng xanh biếc như da rắn lục. Hoàng tử nhìn người đẹp như một gã đàn ông si tình đã đánh mất cả linh hồn. Nhưng bất thình lình người đẹp biến mất,Drinian không biết là nàng đi đâu, sau đó hai người trở về Cair Paravel. Có một điều cứ lởn vởn mãi trong đầu Drinian, đối với ông, tấm vải màu xanh sáng ngời của người đàn bà chứa đựng một cái gì đen tối, độc ác. Drinian dằn vặt rất nhiều, ông tự hỏi không biết có nên báo cho nhà vua biết điều này không, nhưng ông không muốn mình trở thành một kẻ thất hứa và thích đưa chuyện chút nào. Vì thế mà ông giữ bí mật cho riêng mình. Nhưng sau này ông đã phải ân hận nghĩ rằng giá như mình sớm nói ra chuyện đó. Bởi vì

https://thuviensach.vn

ngày hôm sau hoàng tử Rilian lại cưỡi ngựa đi một mình, đêm ấy chàng không quay lại lâu đài. Kể từ đó dù người ta đã lùng sục khắp Narnia và các vùng lân cận cũng không tìm được một dấu vết gì về chàng dù là con ngựa, hay cái mũ, hay cái áo khoác hoặc bất cứ vật gì thuộc về chàng. Đến lúc ấy, Drinian với trái tim như bị cắt ra từng mảnh đã tìm đến vua Caspian mà nói: - Tâu bệ hạ, hãy xử tử thần ngay lập tức, như một kẻ phản bội kinh tởm nhất. Chính vì sự câm lặng ngu muội của mình mà thần đã hủy hoại con trai của bệ hạ. Và ông kể lại cho vua nghe toàn bộ câu chuyện. Nghe xong, Caspian chộp lấy cây rìu chiến, chạy bổ về phía Drinian toan giết ông, Drinian vẫn đứng ngây như cán chổi, chờ đón cái chết bổ xuống đầu. Nhưng khi cái rìu đã vung lên rồi, Caspian thình lình quẳng đi và kêu lên: - Ta đã mất người vợ yêu, cả đứa con trai duy nhất, lẽ nào bây giờ lại để mất nốt người bạn trung thành? Nói xong, nhà vua quàng tay quanh cổ Drinian, ôm hôn bạn, cả hai cùng bật khóc và tình bạn của họ không bao giờ bị chia cắt. Đấy là câu chuyện về Rilian. Nghe xong, Jill nói: - Tôi đoán con rắn và người đàn bà đẹp kia là một. - Đúng, đúng, tất cả chúng tôi đều nghĩ thế! - Bầy cú rúc lên. - Nhưng chúng tôi không nghĩ là nó đã giết hoàng tử, - Glimfeather nói, - bởi vì không thấy có dấu vết để lại. - Chúng tôi cũng biết điều đó. - Lông Vịt nói. - Aslan cho Pole biết rằng hoàng tử vẫn còn sống, đang ở một nơi nào đó. - Ấy, chính điều đó làm cho mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn. - Con cú già nhất nói. - Nó có nghĩa là người đàn bà kia đã lợi dụng chàng để tiến hành một âm mưu thâm độc nào đó chống lại Narnia. Từ lâu lắm rồi, bắt đầu từ ngày khởi thủy, Bạch Phù Thủy đã xuất hiện từ phương bắc khiến cho mảnh đất của chúng tôi chìm trong băng tuyết hàng mấy trăm năm. Chúng tôi nghĩ chúng cũng có thể cùng một giuộc với nhau. - Vậy thì còn chần chừ gì nữa, Pole và tôi sẽ đi tìm hoàng tử ngay. Các bạn có giúp chúng tôi không? - Hai người có bất cứ manh mối nào không? - Glimfeather hỏi. - Có. - Lông Vịt đáp. - Chúng tôi biết là cần phải đi về phía bắc. Và cũng biết cần phải đến thành phố đổ nát của những người khổng lồ. Chợt trong phòng tối vang lên tiếng tu huýt to hơn bao giờ hết: tiếng giậm chân và đập cánh của những con cú và rồi cả bầy chim đều rúc lên nói cùng một lượt. Tất cả giải thích rằng chúng rất tiếc là chúng không

https://thuviensach.vn

thể đi tìm hoàng tử Rilian cùng bọn trẻ. - Các bạn chỉ đi vào ban ngày, chúng tôi lại thích đi ban đêm. Không thể được, không thể được! Một vài con cú còn nói thêm rằng thậm chí ở đây trong cái tháp hoang này cũng không đủ tối để cho chúng bắt đầu và rằng hội nghị diễn ra như thế là cũng quá lâu rồi. Thực ra chỉ mỗi việc nhắc đến cuộc hành trình đến thành phố đổ nát của những người khổng lồ đã làm nhụt nghĩa khí của những con cú. Nhưng anh bạn Glimfeather nói: - Nếu họ muốn đi con đường ấy - đến Ettinsmoor - chúng ta phải giới thiệu họ với một trong những cư dân vùng đầm lầy. Đó chính là những người duy nhất có thể giúp đỡ hai người bạn trẻ này. - Đúng, đúng, làm thế đi. - Bầy cú đồng tình. - Được rồi. - Glimfeather nói tiếp. - Tôi sẽ mang một người. Ai sẽ cõng người kia nào? Việc này phải làm ngay trong đêm nay. - Có tôi, tôi xung phong bay đến vùng đầm lầy. - Một con cú lên tiếng. - Cô bé đã sẵn sàng chưa? - Glimfeather hỏi Jill. - Tôi nghĩ Pole đã ngủ. - Lông Vịt đáp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 83

J

ill đã ngủ thiếp đi. Vào lúc hội nghị cú bắt đầu nó đã ngáp ngắn ngáp dài và bây giờ thì nó ngủ tít thò lò. Nó chẳng vui tí nào khi bị đánh thức dậy và thấy mình đang ngủ gục trên sàn nhà đầy bụi ở một tháp chuông bỏ hoang, xung quanh tối đen như mực, chen chúc với những con cú. Nó còn kém vui hơn nữa khi nghe họ sắp đặt kế hoạch đi đến một nơi nào đó - rõ ràng không phải đến một cái giường - mà trên lưng một con cú. - Dậy thôi, Pole, nhổ rễ dậy! - Đấy là tiếng của Lông Vịt. - Đây là một cuộc phiêu lưu mà. - Tớ chán ngấy phiêu lưu mới chả phiêu bạt rồi. - Jill nhấm nhẳn đáp. Tuy vậy, nó hài lòng trèo lên lưng Glimfeather và chỉ hoàn toàn tỉnh giấc bởi cái lạnh bất ngờ trong không trung khi cú mang nó trên lưng bay vào trong đêm tối. Trăng đã lặn và đêm không có sao. Từ đằng xa nó có thể thấy rõ một cửa sổ đơn độc, lơ lửng trong không trung vẫn còn sáng ánh đèn. Không có gì phải nghi ngờ, đó là cửa sổ của một trong những cái tháp ở Cair Paravel. Ánh sáng đơn độc trong đêm làm cho nó thèm được quay lại căn phòng xinh đẹp, cuộn người trong đống chăn nệm, nhìn ánh lửa hắt ra từ lò sưởi nhảy múa trên tường rồi chìm vào trong một giấc ngủ ngọt ngào. Nó cho hai tay vào lớp áo khoác quấn chặt quanh người. Chợt nó nghe có hai giọng nói vang lên trong đêm tối ở cách xa nó một chút - Lông Vịt và tài xế của nó đang trò chuyện vui vẻ. - Làm như nó không biết mệt là gì. - Jill nghĩ. Con bé không nhận ra là bạn nó trước đấy đã có những chuyến đi kỳ thú trong thế giới này và không khí ở Narnia đã trả lại cho nó sức lực mà nó có được khi phiêu du đến miền Cực Đông cùng với vua Caspian. Jill phải tự bấu vào người để tỉnh ngủ bởi vì nó biết rằng nếu nó ngủ gật trên lưng Glimfeather nó có thể ngã xuống đất. Cuối cùng hai con cú cũng kết thúc chuyến bay, Jill trượt thân hình tê cứng khỏi lưng Glimfeather và thấy nó đang đứng trên mảnh đất thuộc bình nguyên. Một ngọn gió lạnh buốt thổi thốc tới. Rõ ràng đây là một nơi không có cây cao. - Tu huýt, tu huýt! -

https://thuviensach.vn

Glimfeather rúc lên. - Dậy đi anh bạn Puddleglum. Dậy đi. Việc có liên quan đến sư tử đây. Một lúc lâu không nghe thấy có tiếng trả lời. Rồi từ đằng xa, một ngọn đèn nhỏ khi mờ khi tỏ hiện ra, di chuyển lại gần. Cùng với nó là một giọng nói: - Bớ các bạn cú! Có chuyện gì mà làm huyên náo lên thế? Đức vua băng hà ư? Giặc giã đánh chiếm Narnia ư? Lũ lụt chăng? Hay là bọn rồng kéo đến? Khi đốm sáng đến gần hơn, hóa ra đó là một ngọn đèn lồng lớn. Jill không nhìn rõ cái người cao ngòng, hẹp ngang đang cầm đèn. Ông ta dường như chỉ có tay và chân. Cú nói chuyện với ông ta, giải thích mọi chuyện nhưng Jill quá mệt để theo dõi câu chuyện của họ. Nó cố làm cho mình tỉnh táo một chút khi nhận ra người ta đang từ giã mình. Sau đó nó cũng không nhớ ra được chuyện gì nhiều trừ một điểm - sớm hơn hoặc muộn hơn một chút - nó và Lông Vịt cúi lom khom bước vào một cái cổng thấp và rồi (lạy Chúa) nó nằm xuống một vật gì êm êm, âm ấm rồi một giọng nói vang lên: - Các cháu nằm xuống đây... đó là chỗ tốt nhất chúng tôi có thể thu xếp được. Chỗ các cháu nằm sẽ lạnh cóng và cứng ngắc, ẩm ướt nữa, tôi không ngạc nhiên về điều đó. Không chợp mắt được, chắc thế, dù vậy ở đây sẽ không có sấm chớp, hoặc lụt lội, hoặc giả mái lều sẽ đổ ụp xuống người chúng ta, như tôi đã từng chứng kiến tất cả những chuyện như thế. Cần phải làm tốt... Nhưng con bé đã ngủ thiếp đi trước khi cái giọng rề rà đó dừng lại. Khi bọn trẻ thức dậy vào sáng hôm sau, chúng thấy mình đang nằm trên một cái ổ rơm khô ráo, ấm áp trong một góc tối. Một ô cửa sổ hình tam giác mở ra để ánh sáng ban mai ùa vào. - Chúng mình đang ở đâu vậy? - Jill hỏi. - Trong túp lều của một cư dân vùng đầm lầy. - Eustace đáp. - Cái gì? - Một cư dân đầm lầy. Đừng hỏi tớ là cái gì. Tối qua, tớ cũng chẳng thấy cái gì cả. Thôi tớ dậy đây. Cũng phải đi ra ngoài nhìn một lượt. - Thật chẳng hay ho gì khi tỉnh dậy trong bộ quần áo của người khác. - Jill nói và uể oải ngồi dậy. - Tớ thì nghĩ, thật thoải mái khi không phải thay đồ gì hết. - Hoặc giặt giũ nữa, chắc vậy. - Jill nói mỉa. Nhưng Lông Vịt đã đứng dậy, ngáp một cái rõ to, vươn vai rồi lom khom ra khỏi lều. Jill cũng làm theo. Cảnh vật bên ngoài thật khác xa với một Narnia mà chúng ta đã thấy vào ngày hôm trước. Chúng đang ở trên một bình nguyên bát ngát bị cắt ra thành vô số hòn đảo nhỏ bởi cơ man những

https://thuviensach.vn

con kênh dẫn nước. Những hòn đảo nhỏ này phủ đầy một loại cỏ khô xơ xác, bốn chung quanh mọc lên loài cây bấc và những bụi lau sậy. Thỉnh thoảng có những thảm cây bấc chạy dài hàng hecta đất. Từng đám mây dày đặc các loài chim liên tục đậu xuống ruộng, vỗ cánh bay lên, rồi lại đậu xuống đó; đó là những con ngỗng trời, dẽ giun, vạc và diệc. Có nhiều túp lều giống như cái lều chúng đã nghỉ đêm tối qua nằm rải rác đó đây, nhưng cách nhau khá xa, bởi vì cư dân vùng đầm lầy thích sự riêng tư, cô tịch. Trừ một rẻo cây rừng dài vài dặm ở phía nam và phía tây, quanh vùng không có một cây cao nào. Đầm lầy trải dài về phía đông cho đến tận những cồn cát lúp xúp nơi chân trời và bạn có thể căn cứ vào cái mùi mằn mặn thoảng trong làn gió thổi về từ hướng ấy tới mà nói rằng biển cũng ở gần đâu đây. Về hướng bắc là những dải đồi thấp và nhạt màu dựng như thành như lũy với những núi đá lớn. Phần còn lại là một vùng đầm lầy đơn điệu. Nơi này chắc sẽ hết sức ảm đạm quạnh hiu trong những buổi chiều đông mưa phùn gió bấc. Nhưng dưới ánh mặt trời rực rỡ của một buổi ban mai, với một làn gió sớm se lạnh, với không gian vang dậy tiếng chim kêu, có một cái gì đó thật trong lành, thật tươi mát và gần như là tốt đẹp trong vẻ hiu quạnh của vùng này. Bọn trẻ cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên. - Tớ tự hỏi chủ nhà là ai?- Jill hỏi. - Người đầm lầy. - Lông Vịt nói, cứ như nó tự hào là mình biết rõ cái từ ấy lắm. - Tớ cho là... ối la la... chắc hẳn là ông ấy rồi. Bây giờ thì cả hai đứa đã nhìn thấy, người ấy ngồi quay lưng về phía chúng, đang ngồi câu cá cách chỗ hai đứa đứng chừng 50 mét. Thoạt đầu khó mà nhận ra ông, bởi toàn thân ông có màu cũng na ná như cái màu đầm lầy chung quanh và bởi cái dáng ngồi bất động như pho tượng. - Tớ cho rằng, tốt nhất chúng ta nên đến nói chuyện với ông. - Jill nói và Lông Vịt gật đầu đồng ý. Cả hai đều cảm thấy có chút hồi hộp. Khi chúng đến gần hơn, cái bóng ngoái đầu lại, phô ra với khách một khuôn mặt dài và gầy gò với đôi má hóp, đôi môi mỏng mím chặt, cái mũi nhọn hoắt và cái cằm không có râu. Ông ta đội một cái mũ cao và nhọn như cái tháp chuông nhà thờ với cái vành bẹt và rộng. Tóc của ông, nếu có thể gọi cái đang trùm lên đôi tai to kia là tóc, thì lại có màu xanh lá cây pha xám và mỗi lọn tóc như vậy lại dẹp lép chứ không tròn vì thế mà trông nó giống như những ống sậy nhỏ. Vẻ

https://thuviensach.vn

mặt nghiêm nghị, nước da xám lục đờ, xỉn màu và bạn có thể nhận ra ngay là ông có một cái nhìn bi quan u ám về cuộc đời. - Chúc các quý khách một buổi sáng tốt lành. - Ông lên tiếng. - Mặc dù tôi dùng chữ "tốt lành", nhưng tôi không có ý nói là trời sẽ không có mưa hoặc tuyết, hoặc sương giá, hoặc sấm sét. Các cháu đã thức suốt, tôi dám nói như thế. - Không ạ, chúng cháu ngủ rất ngon. - Jill nhanh nhảu đáp, chúng cháu đã có một đêm ngủ rất say đấy ạ. - À ra vậy. - Người đàn ông nói, lắc đầu nhè nhẹ. - Rõ là các cháu đã làm được điều tốt nhất trong hoàn cảnh tồi tệ nhất. Thế được rồi. Các cháu đã được nuôi dạy rất tốt. Các cháu đã học được cách khoác một cái áo tốt đẹp cho mọi vật. - Nhưng chúng cháu còn chưa biết tên bác ạ. - Lông Vịt nói. - Puddleglum là tên tôi. Nhưng nếu các cháu có quên thì cũng không sao. Tôi bao giờ cũng có thể nói lại cho các cháu nhớ. Mỗi đứa ngồi xuống, mỗi đứa ở một bên. Bây giờ thì chúng thấy chân tay ông rất dài vì thế mặc dù thân hình ông không lớn hơn người lùn là bao, ông lại cao hơn tất cả mọi người khi đứng lên. Bàn tay ông có màng giống như chân ếch và đôi bàn chân trần của ông đung đưa trong vũng nước đầy bùn. Trên người ông khoác một cái áo rộng thùng thình màu gụ. - Tôi đang cố câu một vài con lươn để làm món lươn hầm trong bữa trưa của chúng ta. - Puddleglum nói. - Nhưng mà không biết tôi có bắt được con nào không và không biết các cháu có thích lươn như tôi không. - Tại sao không ạ? - Lông Vịt hỏi. - Bởi vì không có lý do nào khiến các cháu thích cung cách ẩm thực của chúng tôi mặc dù tôi không hề nghi ngờ là các cháu sẽ làm như thể không có chuyện gì xảy ra. Với lại trong lúc tôi câu lươn nếu hai cháu cố nhóm lửa thì cũng chẳng hề gì. Củi ở sau lều ấy. Có lẽ củi rất ẩm. Các cháu có thể nhóm lửa ngoài trời. Hoặc các cháu nên nhóm lửa trong lều kẻo lỡ trời mưa thì công toi. Đây là hộp đánh lửa. Tôi chắc là các cháu không biết sử dụng đâu. Nhưng Lông Vịt đã có kinh nghiệm trong những việc như thế này từ trong cuộc phiêu du vừa rồi. Hai đứa trẻ chạy về lều, tìm thấy một đống củi khô cong và như vậy nhóm lửa lên còn dễ hơn là dập lửa đi. Trong lúc Lông Vịt ngồi canh đống lửa thì Jill đi ra ngoài dòng kênh gần nhất để rửa ráy, giặt giũ - chẳng phải là việc gì thích thú cho lắm. Sau đó nó lại ngồi canh bếp lửa để Lông Vịt đi làm việc tương tự. Cả hai đều cảm thấy người ngợm

https://thuviensach.vn

sạch sẽ, tươi tắn, khỏe khoắn nhưng đói ngấu. Rồi ông chủ nhà cũng quay về nhập bọn với chúng bên đống lửa. Mặc dầu ông dự đoán không bắt được con lươn nào nhưng ông lại mang về hơn chục con mà ông đã lột da, làm sạch. Ông cho tất cả vào một cái nồi to và điều chỉnh ngọn lửa cho đúng ý rồi mồi một tẩu thuốc. Người ở vùng này hút một loại thuốc lá rất lạ và rất nặng (có người nói họ trộn thuốc lá với bùn) và bọn trẻ nhìn làn khói mỏng từ tẩu thuốc của ông không bốc lên trời khi thoát ra khỏi cái tẩu, mà lại chìm xuống phía dưới, thấm xuống đất như một làn sương mù. Khói của nó rất đen làm Lông Vịt ho sặc sụa. - Những con lươn này phải hầm lâu lắm đấy và chắc là cả hai cháu sẽ ngất xỉu đi vì đói trước khi món lươn chín. Tôi biết một cô bé... nhưng tốt nhất là không nên kể cho các cháu nghe chuyện này. Nó chỉ làm cho các cháu mất tinh thần mà việc này thì có cho tiền tôi cũng không làm. Vì thế để các cháu không nghĩ đến cái đó, chúng ta có thể thảo luận về các kế hoạch của mình. - Vâng, cứ làm thế đi ạ! - Jill hồ hởi reo lên. - Bác có thể giúp chúng cháu đi tìm hoàng tử Rilian chứ ạ? Ông chủ nhà hóp má lại suy nghĩ cho đến khi khuôn mặt ông chỉ còn trơ xương ra. - Phải, tôi không biết là có giúp được gì cho các cháu không, tôi cũng không biết có bất cứ ai có thể giúp được không. Có lý do khiến chúng ta không thể tiến hành cuộc hành trình đến miền bắc được, không phải vào cữ này, khi mùa đông có thể đến sớm hơn. Mùa đông sẽ đến sớm, cứ nhìn vào mọi vật là thấy ngay thôi. Nhưng các cháu đừng để nó làm mình mất tinh thần như thế. Phía trước có không biết bao nhiêu trở ngại: kẻ thù, núi đồi, sông suối phải vượt qua, chúng ta có thể bị lạc đường, không có gì ăn, có những lúc chùn chân mỏi gối... và chúng ta khó mà biết thời tiết thay đổi như thế nào. Với lại trong khi chúng ta đi chưa đủ xa để làm được điều gì thì rất có thể chúng ta lại đi quá xa để có thể quay đầu lại. Cả hai đều nhận thấy ông đã nói “chúng ta” chứ không nói “các cháu” và hai đứa đồng thanh kêu lên: - Bác sẽ đi với chúng cháu ư? - Ồ phải, tất nhiên là tôi sẽ đi cùng. Có thể như thế, các cháu thấy đấy. Nhưng tôi không dám mong chờ cái cơ hội được chứng kiến cảnh đức vua quay về Narnia. Vào lúc này hẳn ngài đã ra khỏi hải phận Narnia, khi lên tàu ra đi ngài ho rất dữ. Đấy, lại còn Trumpkin nữa. Ông ấy yếu đi rất nhanh. Các cháu sẽ chứng kiến một vụ mùa thất bát sau

https://thuviensach.vn

một mùa hè hạn hán kinh khủng cho mà xem. Tôi sẽ không ngạc nhiên khi quân thù tấn công chúng ta. Cứ nhớ lời tôi đi. - Thế chúng ta bắt đầu như thế nào đây? - Lông Vịt hỏi. - À, - Puddleglum nói giọng kéo dài ra, - tất cả những người đi tìm kiếm hoàng tử Rilian đều bắt đầu từ dòng suối nơi ngài Drinian nhìn thấy người đàn bà nọ. Đa số đi về phía bắc và vì không một ai trở về, chúng ta không thể nói chính xác là họ đi đến đấy như thế nào. - Chúng ta cần bắt đầu bằng việc đi tìm thành phố đổ nát của người khổng lồ. - Jill tuyên bố. - Chính Aslan đã nói như thế. - Cần bắt đầu bằng việc tìm nó cho bằng được, phải không? - Puddleglum trả lời bằng một câu hỏi. - Không nên bắt tay chỉ bằng cách đi tìm, tôi cho là thế, đúng không? - Tất nhiên, đó là điều mà cháu muốn nói đấy ạ. - Jill nói. - Và rồi, khi chúng ta đã tìm ra... - Phải, khi ấy! - Puddleglum nói, giọng khô khan. - Có ai biết nó ở đâu không? - Lông Vịt hỏi. - Tôi không biết bất cứ ai cả. - Ông già nói. - Và tôi cũng không nói là tôi chưa từng nghe về cái thành phố hoang tàn này. Dù vậy các cháu không thể bắt đầu từ suối nước phun đâu. Các cháu phải đi qua Ettinsmoor. Đó là nơi có thể tìm thấy thành phố này nếu như quả nó có mặt ở trên đời. Nhưng tôi đã đi xa về hướng đó như hầu hết mọi người mà chưa thấy một thành phố hoang phế nào như các cháu nói, vì thế mà tôi không muốn lừa dối các cháu làm gì. - Vậy Ettinsmoor ở đâu ạ? - Lông Vịt hỏi. - Nhìn về hướng bắc kia kìa. - Puddleglum nói, chỉ ống tẩu về phía đó. - Có nhìn thấy những ngọn đồi và vách đá không? Đó là nơi bắt đầu của Ettinsmoor. Nhưng có một con sông ngăn cách nơi đó với chúng ta, đó là sông Shribble. Không có cầu, tất nhiên. - Cháu cho rằng chúng ta có thể tìm một khúc sông cạn để lội qua. - Lông Vịt gợi ý. - Có thể chúng ta gặp những người dân bản địa và họ có thể chỉ đường cho chúng ta. - Jill nói. - Cháu đã đúng khi nói về việc gặp gỡ người dân ở đấy. - Họ là loại người như thế nào ạ? - Cô bé hỏi. - Sẽ không hay lắm nếu tôi bình phẩm thế này thế nọ về cung cách của người khác. Biết đâu các cháu có thể thích cách thức của họ. - Phải, nhưng họ là ai ạ? - Jill nhấn mạnh. - Có quá nhiều sinh vật kỳ lạ trên đất nước này, cháu muốn biết họ là muông thú hay chim chóc hay người lùn hay một loại gì đó. Puddleglum huýt một hồi sáo dài: - Chậc, các cháu không biết thật à? Tôi nghĩ mấy anh bạn cú phải nói cho các

https://thuviensach.vn

cháu biết rồi chứ. Họ là những người khổng lồ. Jill co dúm người lại. Nó chẳng thích giống người này chút nào, dù là trong một cuốn truyện và nó từng gặp một khổng lồ trong một cơn ác mộng. Khi thấy khuôn mặt của Lông Vịt tái xanh như chàm đổ, nó nghĩ: "À, mình đoán cậu ta còn sợ thót tim hơn cả mình nữa." Điều đó làm cho nó cảm thấy mình can đảm hơn. - Từ lâu lắm rồi đức vua đã bảo với cháu là... - Lông Vịt nuốt nước bọt một cách khó khăn, - ấy là khi cháu cùng đi biển với ngài... rằng ngài đã đánh thắng bọn người khổng lồ này và bắt họ hằng năm phải triều cống cơ mà. - Đúng thế. - Puddleglum nói. - Đúng là họ sống hòa bình với chúng ta. Chừng nào chúng ta còn ở bên này con sông Shribble thì họ không làm gì động đến lông chân chúng ta. Còn như sang phía bờ sông bên kia - đến sứ Moor của họ - thực ra bao giờ cũng có những chuyện như vậy. Nếu chúng ta không đến gần họ quá và nếu trong chừng mực họ quên đi mình là ai... và nếu chúng ta không bị phát hiện, thì rất có thể chúng ta có thể đi qua đấy được. - Coi này! - Lông Vịt cáu lên, bất thần mất hết tự chủ như người ta dễ dàng lâm vào tình cảnh như thế khi bị một nỗi sợ hãi kinh khủng chế ngự. - Tôi không tin là mọi chuyện đều xấu bằng một nửa những gì mà bác làm ra vẻ như thế, cũng giống như bác nói giường ở đây quá cứng và củi quá ướt vậy. Mà tôi cũng không nghĩ Aslan lại cử chúng tôi đến đây nếu có quá ít cơ may thành công như thế. Nó đã tưởng rằng chủ nhà sẽ phản ứng lại một cách giận giữ, nhưng ông chỉ nói: - Đây là vấn đề tinh thần, Lông Vịt à. Đó chỉ là cách nói. Cháu cứ khoác bộ mặt tốt đẹp lên mọi sự. Nhưng tất cả chúng ta đều phải thận trọng với tâm trạng của mình, thấy trước tất cả những mặt xấu, những khó khăn để cùng nhau vượt qua. Đừng cãi vã, cháu biết đấy. Dù ở bất cứ mức độ nào thì cũng đừng bắt đầu chuyện đó quá sớm. Tôi biết những cuộc thám hiểm như thế này thường có chung một kết cục: rút dao ra dí vào người khác, tôi sẽ không ngạc nhiên đâu, trước khi mọi việc đã xong xuôi. Nhưng chúng ta càng tránh xa điều ấy lâu bao nhiêu... - Phải, nếu bác cảm thấy việc này vô vọng đến thế thì tốt nhất là bác cứ ở lại cho xong. Pole và tôi có thể đi một mình, phải không Pole? - Im đi, và đừng có ngốc như một con lừa như thế, đồ Lông Vịt! - Jill nạt bạn, nó chỉ sợ vì thế mà bác cư dân vùng đầm lầy này lại đổi ý. - Cháu không nên mất tinh

https://thuviensach.vn

thần, Pole ạ. - Puddleglum điềm đạm nói. - Bác sẽ đi, chắc chắn và nhất định như thế. Bác không thể để mất đi cơ hội này. Nó sẽ đem đến cho các cháu những điều tốt lành. Ấy người ta vẫn nói... tôi muốn nói... những người ở đây thường nói... rằng tôi là một kẻ đầu óc lông bong, viển vông, không coi cuộc đời này là một cái gì đủ nghiêm trọng. Nếu họ đã nói thế một lần rồi thì họ còn nói 1000 lần nữa. “Puddleglum à, - họ vẫn nói, - nhìn chung anh dư thừa sức lực, hay nhảy tưng tưng chỗ này chỗ kia và quá cao hứng. Anh cần phải biết là cuộc đời này đâu phải chỉ toàn món ếch hầm và bánh nhân lươn đâu. Cần có một cái gì đó làm cho anh trầm lắng xuống một chút mới được. Chúng tôi chỉ nói thế vì lợi ích của anh thôi, anh bạn Puddleglum ạ”. Ấy đấy họ vẫn nói với tôi như thế đấy. Bây giờ thì công việc là như thế này - hành trình ngược lên miền bắc ngay khi mùa đông bắt đầu, tìm hoàng tử mà chắc chắn là chàng không có ở đây. Tìm đường đến một thành phố chỉ còn là một đống gạch vụn mà chưa ai trông thấy bao giờ - sẽ là như thế đấy. Nếu những giả thuyết này không đứng vững thì tôi cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu. - Nói đến đây ông xoa hai bàn tay có màng như chân ếch lại với nhau như ông đang chuẩn bị nói ở hội nghị hay trong một vở kịch câm. - Bây giờ, để coi cái món lươn này đã chín chưa. Món ăn được dọn ra, tỏa mùi thơm lừng, hai đứa trẻ sực nhớ đến cái dạ dày háu đói của chúng. Đầu tiên ông chủ nhà còn không dám tin là chúng thích món ăn này, sau đó ông mới ngả người ra sau mà nói một câu sẽ làm khách bất bình ghê lắm: - Thức ăn cho dân đầm lầy có thể rất độc với con người đấy. Sau bữa ăn họ uống trà trong những cái hộp thiếc (như bạn thấy những người phu làm đường vẫn có) trong khi Puddleglum xì xụp uống cái gì đó từ một cái nồi đen vuông chằn chặn. Ông mời lũ trẻ húp ngay trong nồi, nhưng chúng nghĩ làm như thế không được văn minh lịch sự cho lắm. Thời gian còn lại hôm ấy họ chuẩn bị cho chuyến đi sẽ khởi hành vào sáng sớm hôm sau. Puddleglum là người lớn nhất trong bọn sẽ vác ba cái mền với một tảng thịt heo muối thật to cuộn bên trong. Jill sẽ mang món lươn còn dư, một ít bánh quy và hộp đánh lửa. Lông Vịt có nhiệm vụ mang những cái áo khoác của hai đứa khi chúng không cần mặc đến. Lông Vịt mang theo cây cung tốt thứ hai của Puddleglum bởi vì nó cũng võ vẽ học được thuật

https://thuviensach.vn

bắn cung trong lúc nó đi tàu về phương đông dưới sự chỉ huy của Caspian. Tất nhiên, chủ nhà cầm cây cung tốt nhất mặc dù bác ta nhấn mạnh là với các yếu tố gió, độ ẩm của dây cung, ánh sáng kém và những ngón tay cứng ngắc thì tỉ lệ bắn trúng bất cứ cái gì là 1 trên 100. Cả bác và Lông Vịt đều có kiếm - thằng bé đã mang theo người chiếc kiếm để trong phòng của nó ở lâu đài Cair Paravel, còn Jill thì hài lòng với con dao bỏ túi. Chuyện dao kiếm đã bắt đầu khơi lên một cuộc cãi vã nhưng vừa lúc chúng định chọi nhau thì Puddleglum đã xoa hai tay vào nhau mà nói: “Ấy đấy. Tôi biết ngay mà. Chuyện bất đồng như thế này thường xảy ra trong những chuyến đi xa!” thì cả hai cùng im bặt. Ba người đi ngủ sớm. Nhưng lần này hai đứa trẻ có một đêm dài trằn trọc. Đó là bởi vì Puddleglum sau khi nói: “Tốt nhất là hai đứa hãy cố ngủ đi, mặc dù tôi cho rằng không ai trong chúng ta có thể chợp mắt được.” - đã ngủ lăn ra và rúc lên một tiếng đều đều, vang động cả căn lều nhỏ. Cuối cùng, Jill cũng rơi vào giấc ngủ, nó nằm mơ về tiếng còi tàu, tiếng thác nước đổ ầm ầm và thấy mình bị lèn vào trong một toa tàu đang chạy trong đường hầm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 84

V

ào khoảng 9 giờ sáng hôm sau, ba bóng người đơn độc dò dẫm tìm đường đi qua sông Shribble bằng cách lội qua những chỗ nước cạn hoặc bước qua những tảng đá rải rác nằm dưới lòng sông. Đó là một dòng nước cạn, dù nó gây nên những tiếng réo ào ào, ngay cả Jill cũng không bị ướt quá đầu gối khi họ sang bên bờ bắc. Trước mặt họ vào khoảng 50 mét, mặt đất cao dần lên. Đây là nơi bắt đầu đồng hoang, lổn nhổn nhiều gò bãi và thường có nhiều vách đá dựng đứng. - Tôi cho rằng kia đúng là con đường dành cho chúng ta! - Lông Vịt nói chỉ về phía tay trái, cũng là hướng tây, nơi có một dòng suối bắt đầu từ đồng hoang chảy đến một khe núi hẹp. Nhưng Puddleglum lắc đầu: - Người khổng lồ sống chủ yếu ở các hẻm núi. Cháu có thể nói một hẻm núi cũng giống như một đường phố đối với họ vậy. Tốt nhất chúng ta cứ thẳng trước mặt mà đi, dù đường đi có hơi bị dốc. Họ tìm thấy một nơi có thể bò lên được. Khoảng mười phút sau họ đã đứng trên đỉnh, thở dốc. Họ quay lại thật lâu về phía bình nguyên của Narnia rồi quay mặt về hướng bắc. Đồng hoang bát ngát, đìu hiu trải dài đến tận chân trời xa tít như mắt họ có thể nhìn tới được. Bên trái họ là mảnh đất mấp mô những gò đụn. Jill nghĩ rằng đây chính là đỉnh đèo của người khổng lồ và không muốn nhìn lâu về phía này. Họ đi tiếp. Mặt đất xốp, nảy nảy dưới bước chân của họ và phía trên đầu là ánh nắng yếu ớt của mặt trời đầu đông. Họ càng đi sâu vào trong bao nhiêu thì cái không khí cô tịch càng tăng lên bấy nhiêu: người ta có thể nghe thấy tiếng kêu của chim le le và nhìn thấy một con diều hâu đơn độc bay qua. Vào xế trưa họ dừng lại để nghỉ ngơi, uống nước từ một cái hố nhỏ cạnh dòng suối, Jill bắt đầu cho rằng cuối cùng nó đã có thể cảm nhận được cái không khí lãng mạn thú vị của cuộc phiêu lưu bèn hào hứng nói ra mồm điều này. - Chúng ta còn chưa gặp chuyện mà. - Puddleglum nói. Việc cuốc bộ tiếp sau trạm dừng chân bao giờ cũng giống như bài học buổi sáng sau giờ nghỉ giải lao hoặc một chặng đường đi tàu

https://thuviensach.vn

nữa sau khi chuyển tàu ở ga xép - không bao giờ tiếp tục với tốc độ như cũ. Khi họ lại lên đường đi tiếp, Jill nhận thấy đỉnh đèo đã tiến đến gần hơn. Những tảng đá bớt tròn trịa mà chĩa thẳng lên trời. Thực ra trông chúng như những ngọn tháp nhỏ bằng đá. Mà chúng có những hình thù mới quái dị làm sao! - Mình tin rằng, - Jill thầm nghĩ, - tất cả những câu chuyện về những người khổng lồ đều có khả năng xuất phát từ những tảng đá có hình thù buồn cười kia. Nếu đến đây vào lúc tranh tối tranh sáng có thể dễ dàng hình dung những tảng đá này là những khổng lồ. Nhìn cái tảng đá kia coi. Có thể nghĩ hòn đá trên cùng là một cái đầu. Có hơi quá to so với một thân hình nhưng sẽ ổn với một tên khổng lồ xấu xí. Và cả cái đám lởm chởm kia - mình cho rằng đó là bụi thạch thảo hoặc tổ chim - thực vậy, nhưng có thể nói đó là tóc và râu. Hai cái đính vào hai bên là hai tai. Thực ra tai như thế thì to quá nhưng mình dám nói là người khổng lồ có cái tai rất to, như tai voi vậy. Và ối... ối! Máu nó chợt như đông lại. Tảng đá chuyển động. Đó là một người khổng lồ thực sự. Không thể nhầm lẫn được, nó đã nhìn thấy tảng đá quay đầu lại. Bây giờ Jill thoáng thấy một khuôn mặt như mặt hổ phù, ngu độn, với đôi má phồng tướng lên. Tất cả đều là người khổng lồ, không phải là đá. Có khoảng từ 40 đến 50 người như vậy, họ đứng thành hàng. Rõ ràng chân họ ở dưới đáy hẻm núi, còn khuỷu tay họ thì đặt trên đỉnh núi, như cái cách những tên đại lãn uể oải đứng tựa vào một bức tường sau bữa ăn sáng vậy. - Cứ nhìn thẳng phía trước mà đi. - Puddleglum thì thầm, ông cũng đã nhận ra họ. - Đừng nhìn bọn chúng. Làm gì thì làm, tốt nhất là không được bỏ chạy. Chúng sẽ đuổi theo ngay tức khắc. Thế là họ cứ đi tiếp, giả bộ như không nhìn thấy những người khổng lồ, cũng giống như đi qua cổng một ngôi nhà có con chó dữ, có điều còn đáng sợ hơn nhiều. Có hàng chục hàng chục những tên khổng lồ như vậy. Họ không có vẻ giận dữ hoặc hiền lành hoặc để tâm đến chuyện gì. Không có dấu hiệu cho thấy họ nhìn thấy đoàn lữ khách. Chợt nghe như có một vật nặng lao đi trong không khí rồi ầm một cái, một ụ đá to tướng đổ kềnh về phía trước, cách ba người chừng 20 bước. Và rồi ầm ầm - một tảng đá khác lại đổ vật xuống phía sau họ 20 bước. - Họ đang nhắm vào chúng ta à? - Lông Vịt hỏi, răng đánh vào nhau cầm cập. - Ồ không, - Puddleglum đáp, - chúng ta

https://thuviensach.vn

sẽ an toàn hơn nếu bọn họ ở đây. Họ đang cố đánh vào cái ụ đá bên phải. Họ không đánh trúng, thấy chưa? Như thế này cũng đủ an toàn; họ ném kém lắm, họ chơi trò chọi đá vào những buổi sáng đẹp trời nhất. Đó là trò chơi duy nhất mà họ đủ thông minh để hiểu luật chơi. Thật là một khoảng thời gian rợn tóc gáy. Có vẻ như hàng người khổng lồ kéo dài không bao giờ dứt và không bao giờ chán trò chơi chọi đá, một số hòn đá lăn đến ba người ở cự li rất gần. Ngoài nguy cơ nhận cả một khối đá khổng lồ vào đầu thì chỉ nhìn và nghe giọng nói của họ cũng đủ làm cả những người cứng bóng vía nhất cũng phải ớn lạnh nơi sống lưng, Jill cố không nhìn họ. Khoảng 25 phút sau rõ ràng là giữa những người khổng lồ này có một cuộc cãi vã. Chuyện này chấm dứt trò chọi đá, nhưng chẳng phải là dễ chịu khi ở trong vòng bán kính một dặm với những người khổng lồ đang cãi cọ nhau om sòm. Họ rống lên, nhiếc móc nhau bằng những từ dài thong vô nghĩa có đến 20 âm. Họ tức sùi bọt mép, lồng lên như con ngựa bất kham và nhảy cỡn lên trong cơn giận dữ, mỗi cú nhảy như vậy đều làm mặt đất rung lên như có bom nổ. Họ nện lên đầu nhau những chiếc búa đá xù xì to tướng nhưng sọ họ rắn đến nỗi những chiếc búa đá chỉ nảy lên tựa như bạn đấm vào bị bông. Rồi có một quái nhân lãnh được một cú đánh như vậy đã đánh rơi búa của mình bèn hú lên như điên như dại vì hắn bị đánh trúng vào ngón tay. Nhưng hắn ngu ngốc đến mức lại làm y hệt như thế vào mấy phút sau. Đây là một cơ hội tốt cho ba lữ khách, họ có thể cao chạy xa bay vì sau một giờ chơi trò choảng nhau, tất cả bọn người khổng lồ này đều bị đau đến nỗi cả lũ ngồi xuống và ôm mặt khóc hu hu. Khi họ ngồi xuống, đầu họ thấp hơn đỉnh đèo vì thế bạn không nhìn thấy họ nữa, nhưng Jill vẫn nghe thấy họ kêu gào, rền rĩ và nức lên từng hồi như những đứa trẻ to xác, kể cả khi đoàn lữ khách của chúng ta đã bỏ họ lại phía sau cả dặm đường. Đêm ấy họ cắm trại ngoài đồng hoang, Puddleglum chỉ cho bọn trẻ cách tận dụng chiếc mền mang theo bằng cách nằm đấu lưng lại nhau (làm như vậy vừa ấm, bạn lại vừa có cả hai cái mền đắp lên người). Đêm ấy trời rất lạnh, mặt đất rắn lại hơn, lổn nhổn đá dăm. Puddleglum bảo hai đứa rằng, chúng sẽ cảm thấy thoải mái hơn nếu nghĩ rằng trời có thể còn lạnh hơn nữa và rằng còn phải đi xa, xa hơn nữa về phía bắc, nhưng nghĩ như thế cũng chẳng làm cho bọn

https://thuviensach.vn

trẻ cảm thấy khá hơn. Họ đi ngang qua Ettinsmoor trong nhiều ngày liền, để dành thịt heo muối lại và chủ yếu sống nhờ vào những con chim vùng đồng hoang (tất nhiên đấy không phải là những con chim biết nói) mà Eustace và Puddleglum bắn được. Jill lấy làm ghen tị vì Eustace biết bắn cung, một điều mà bạn nó học được trong chuyến đi với Caspian. Có vô số các dòng nước chảy ngang dọc đồng hoang và họ chẳng bao giờ thiếu nước. Jill nghĩ rằng trong những cuốn truyện kể về những người sống bằng nghề săn bắn, người ta chẳng bao giờ kể lại công việc bếp núc nhếch nhác, bẩn thỉu, mất thời gian của việc nhổ lông và làm sạch những con chim vừa bị bắn chết kể cả cái việc chuyện đó làm ngón tay bạn cứng lại như thế nào. Điều may mắn nhất là hầu như họ không phải đối mặt với những người khổng lồ, chỉ có một người trông thấy họ, nhưng hắn chỉ cười hô hố rồi lại quày quả quay đi lo tiếp công việc của hắn. Đến ngày thứ mười, họ đến một nơi cảnh quan thay đổi hẳn. Họ đã tới phía bắc của đồng hoang, đứng nhìn xuống một cái dốc dài, rất cao dẫn đến một miền đất khác, khắc nghiệt khô cằn hơn. Dưới cái dốc đó là những vách đá dựng đứng, xa hơn nữa là một vùng núi cao, những ngọn núi cao đen thẫm, những thung lũng đá, những hẻm núi sâu và hẹp đến mức người ta khó lòng nhìn qua được. Những dòng suối, thình lình xuất phát từ những đoạn đèo đổ xuống những cái vực sâu đen tối. Không cần phải nói thì bạn cũng biết chính Puddleglum là người chỉ cho hai đứa thấy những đống tuyết phủ trên sườn núi hắc ám - Tôi sẽ chẳng lấy gì làm ngạc nhiên khi thấy sẽ có nhiều tuyết hơn ở mạn núi bên kia. - Ông nói thêm. Họ phải đi một lúc mới đến được chân dốc và khi đến nơi họ đứng nhìn xuống, từ trên đỉnh dốc, dòng sông phía dưới họ chảy vắt từ đông sang tây. Có một bức tường được tạo nên bởi những đỉnh núi xa mờ, một bức tường xanh rờn, ánh nắng không chiếu tới được, toàn những thác ghềnh và những dòng nước xiết. Tiếng gầm của những dòng thác thậm chí còn làm rung động cả mặt đất nơi họ đang đứng. - Trèo xuống những vách đá này thì chúng ta sẽ tránh được việc không bị chết đuối trong dòng sông dưới kia. - Puddleglum nói. - Thế cái gì kia? - Bất thần Lông Vịt hỏi và chỉ tay lên mạn sông bên tay trái họ. Lúc này tất cả đều nhìn thấy điều cuối cùng mà họ chờ đợi - một cây cầu. Đúng, cầu hẳn hoi nhé. Một cây cầu lớn, cong

https://thuviensach.vn

cong bắc ngang qua hẻm núi từ đỉnh bên này vắt sang đỉnh bên kia, thân cầu hình mái vòm, cao vượt lên khỏi hai đỉnh núi là nơi bắt đầu hai chân cầu như cái cổng vòm nhà thờ St.Paul cao vượt lên khỏi những ngôi nhà dọc hai bên đường phố. - Trời ơi, cái cầu của người khổng lồ! - Jill kêu lên. - Hoặc là của một mụ phù thủy, có vẻ như thế lắm. - Puddleglum nói. - Chúng ta phải dè chừng xem có pháp thuật gì ở những chỗ như thế này không. Tôi nghĩ đây là một cái bẫy. Tôi nghĩ nó sẽ hóa thành sương mù tan ra vào đúng lúc chúng ta đi đến giữa cầu. - Ôi, vì Chúa, đừng biến mình thành một cái mền ướt như vậy. - Lông Vịt kêu lên. - Vì lẽ quái quỷ gì mà nó không thể là một cây cầu thực sự được cơ chứ? - Thế cháu nghĩ là có bất cứ tên khổng lồ nào mà chúng ta gặp lại có đủ đầu óc để xây được một cái như thế à? - Nhưng chẳng lẽ nó lại không được xây dựng bởi một giống người khổng lồ khác hay sao? - Jill hỏi. - Cháu muốn nói nó được xây dựng bởi những người khổng lồ sống từ hàng trăm năm trước, những người khôn ngoan hơn giống người hiện đại. Rất có thể nó cũng được tạo nên bởi những người đã xây dựng nên thành phố khổng lồ mà chúng ta đang đi tìm. Nếu thế, điều này hẳn có nghĩa là chúng ta đã đi đúng hướng - cây cầu cổ dẫn đến thành phố cổ! - Đúng là phút lóe sáng của thiên tài, Pole ạ. - Lông Vịt nói. - Có thể lắm, đi nào. Thế là họ quay lại đi về phía cầu. Khi chạm vào thành cầu họ biết chắc là nó đủ vững chắc. Mỗi phiến đá ở đây to như những phiến đá ở Stonehenge và chắc là phải được đẽo bởi những người thợ giỏi tay nghề mặc dù giờ đây nhiều phiến đá đã bị rạn và sứt mẻ. Hàng lan can rõ ràng được chạm trổ hết sức công phu, một số hình chạm khắc vẫn còn được giữ lại: những khuôn mặt và hình nổi tạc những người khổng lồ, quỷ đầu trâu, những con mực, con rết và cả những vị hung thần kinh khủng. Puddleglum dù không tin cho lắm nhưng cũng hài lòng cùng hai đứa trẻ đi sang bờ bên kia. Việc đi qua cầu khá khó khăn và mất nhiều thời gian. Ở nhiều chỗ, phiến đá lát mặt cầu đã rơi đâu mất hoặc nát vụn để lại những lỗ hổng to tướng, qua những lỗ hổng đó bạn thấy dòng sông hung hãn réo ầm ầm ở dưới độ sâu hàng ngàn thước. Họ còn thấy một con đại bàng bay qua dưới chân họ. Càng lên cao bao nhiêu cái lạnh càng len lỏi vào tận trong xương thịt bấy nhiêu, gió thốc mạnh làm họ khó mà giữ được thăng bằng

https://thuviensach.vn

mỗi khi bước đi một bước. Gió cũng làm cho cây cầu chao đảo như đưa võng. Khi đã lên được đến đỉnh và có thể nhìn xuống dốc cầu xa hơn phía bên dưới, họ thấy một cái gì trông tựa như những dấu tích còn lại của một con đường khổng lồ cổ đại, trải dài trước mặt họ đến tận tâm rặng núi xa xa. Nhiều tảng đá lát đường đã bị mất có những vạt cỏ xanh mọc lên thay vào chỗ đó. Từ đằng xa đang lao về phía họ là hai người tầm vóc như người bình thường trong độ tuổi trưởng thành. Họ đang cúi rạp trên mình ngựa, phóng về phía họ. - Cứ đi tiếp. Tiến thẳng về phía họ. - Puddleglum nói. - Bất cứ kẻ nào xuất hiện ở một nơi như thế này đều không có vẻ là bạn, nhưng chúng ta không được để cho chúng nghĩ là mình sợ. Vào lúc họ ra khỏi cây cầu, đặt chân lên bãi cỏ, hai người lạ mặt đã tiến lại gần. Đó là một hiệp sĩ nai nịt từ đầu đến chân mặc áo giáp với tấm che mặt kéo xuống kín mít. Cả thanh kiếm và con ngựa của hiệp sĩ đều có một màu đen tuyền; không có hình trang trí trên tấm khiên cũng không có cờ hiệu trên mũi giáo, người còn lại là một thiếu nữ duyên dáng ngự trên lưng một con ngựa bạch, con ngựa đáng yêu đến nỗi bạn chỉ muốn hôn lên mũi nó và cho nó một cục đường ngay lập tức. Thiếu nữ ngồi trên yên theo kiểu các quý bà tức là vắt hai chân sang một bên, bận một chiếc áo dài màu xanh sáng ngời tung bay trong gió còn đáng yêu và xinh đẹp hơn nhiều. - Chúc các lữ khách một ngày tốt lành. - Thiếu nữ kêu lên bằng một giọng thánh thót như khúc hát ngọt ngào nhất của loài chim, lưỡi cong lên một cách duyên dáng khi phát âm những âm rung. - Quý vị là những người hành hương đáng yêu nhất đi qua cái vùng hoang tàn đổ nát này đấy. - Có thể là như thế, thưa bà. - Puddleglum đáp, giọng cứng ngắc với dáng đề phòng. - Chúng tôi... đi tìm thành phố cổ đổ nát của người khổng lồ. - Jill nhanh nhảu nói. - Thành phố đổ nát ư? - Thiếu nữ nói. - Đó sẽ là một nơi hết sức kỳ lạ dưới cái nhìn của quý vị. Dám hỏi các vị sẽ làm gì khi tìm thấy nó? - Chúng tôi đến để... - Jill bắt đầu, nhưng Puddleglum đã chen vào: - Xin quý bà thứ lỗi. Nhưng chúng tôi còn chưa biết gì về bà và người bạn đồng hành, một hiệp sĩ câm lặng phải không ạ? Vả lại hai người cũng đâu có biết gì về chúng tôi. Thế nên chúng tôi không thể ngay lập tức nói với người lạ về công việc của mình. Xin quý bà rộng lượng bỏ qua cho. Chắc là sắp có mưa rồi, quý vị có nghĩ

https://thuviensach.vn

thế không? Thiếu nữ cất tiếng cười khanh khách, một tiếng cười giòn tan, giàu nhạc tính nhất mà bạn có thể hình dung được. - Các em, tốt lắm, các em có một người giám hộ giàu kinh nghiệm, khôn ngoan và thận trọng. Ta nghĩ chẳng có hại gì khi cứ để cho ông ta giữ những lời khuyên khôn ngoan ấy cho mình; còn ta thì cứ tự do làm những gì ta muốn. Ta vẫn thường nghe đến cái tên thành phố hoang phế của bọn khổng lồ nhưng chưa từng gặp ai có thể mách bảo ta đường đến đấy. Con đường này dẫn đến một thị trấn và lâu đài Harfang, nơi cư ngụ của những người khổng lồ dễ thương. Họ là một giống người hiền lành, văn minh, cẩn trọng và lịch sự trong khi bọn Ettinsmoor thì ngu ngốc, hung bạo, dữ dằn, dã man và mang nhiều thú tính. Ở Harfang có thể các em nghe nói đến hoặc chẳng có ai biết gì về thành phố Hoang phế nhưng chắc chắn các em sẽ tìm được nhà trọ tốt và những người chủ vui vẻ. Nếu khôn ngoan, các em hãy trú đông ở đấy hoặc ít nhất cũng nấn ná lại đấy ít ngày để nghỉ ngơi, lấy lại sức. Ở đấy các em sẽ được tắm hơi, lại có giường êm nệm ấm, ngọn lửa cháy sáng trong lò sưởi, bánh mì chiên và nướng nóng giòn, bánh ngọt và cả rượu mạnh nữa. Tất cả được bày biện trên bàn đến bốn lần một ngày. - Trời ơi! - Lông Vịt kêu lên, nuốt nước bọt một cái rõ to. - Lại có những thứ như thế ư? Cứ nghĩ đến việc lại được ngả lưng trên giường nệm lần nữa! - Phải, và được ngâm mình trong bồn nước nóng. - Jill phụ họa. - Chị có nghĩ là họ sẽ mời chúng em ở lại không? Chúng em không quen biết họ mà, chị cũng thấy đấy! - Chỉ cần nói với họ rằng, thiếu nữ Áo Xanh nhờ các em gửi lời chào họ và gửi gắm cho họ hai đứa bé ngoan người miền Nam đến dự lễ hội mùa thu là được. - Ôi, cảm ơn chị, cảm ơn chị nhiều lắm. - Cả Jill lẫn Lông Vịt đều nồng nhiệt cảm ơn. - Nhưng hãy cẩn thận. Dù các em đến Harfang vào ngày nào thì cũng nhớ đừng đi vào cổng thành quá muộn. Bởi vì họ đóng cổng thành chỉ vài tiếng sau giờ ngọ và theo phong tục này, họ sẽ không mở cửa cho bất cứ ai một khi đã hạ gióng ngang cài cửa, bất kể là người ấy có việc cần kíp thế nào cũng vậy. Bọn trẻ với những đôi mắt xanh ngời sáng, nồng nhiệt cảm ơn cô gái xinh đẹp, thiếu nữ vẫy tay chào từ biệt bọn chúng. Puddleglum vùng đầm lầy bỏ cái mũ nhọn hình tháp ra cúi chào với dáng điệu cứng nhắc. Hiệp sĩ Im Lặng và thiếu nữ Áo Xanh phóng ngựa tế lên dốc cầu để

https://thuviensach.vn

lại tiếng vó ngựa khua giòn giã trên mặt đường lát đá. - Thế là, tôi đã biết được một số điều: cô ả từ đâu đến và sẽ đi đâu. Không phải là loại người mà các cháu chờ đợi gặp ở nơi hoang vu như ở mảnh đất của người khổng lồ, phải vậy không? Chẳng có gì tốt lành đâu, tôi dám chắc như thế. - Puddleglum nói. - Trời đất ạ! - Lông Vịt kêu lên. - Cháu nghĩ một người có vẻ ngoài xinh đẹp như thế thật khó có tâm địa xấu xa. Cứ nghĩ đến những bữa ăn nóng sốt, những căn phòng ấm cúng... Cháu hi vọng Harfang không cách đây quá xa. - Tớ cũng nghĩ thế. - Jill nói. - Nghĩ coi, chị ấy có cái áo chúa thật. Còn con ngựa nữa chứ! - Cũng vậy thôi, - Puddleglum lẩm bẩm, - ước gì tôi biết nhiều hơn về cô ả. - Cháu đang định hỏi một vài điều về chị ấy, - Jill nói, - nhưng làm sao cháu mở miệng ra hỏi được khi bác lại bảo không muốn nói với chị ấy bất cứ điều gì về chúng ta? - Phải. - Lông Vịt đế theo. - Và tại sao bác lại có thái độ bất hợp tác và khó chịu như vậy? Bác không thích họ à? - Họ? - Puddleglum hỏi lại. - Họ là ai? Tôi chỉ thấy có một người mà thôi. - Thế bác không tính hiệp sĩ vào ư? - Tôi chỉ thấy một bộ áo giáp câm như hến. - Cháu cho là anh ta quá nhút nhát, - Jill nói giọng mơ màng, - hoặc có thể là chàng chỉ muốn nhìn nàng và nghe giọng nói quyến rũ của nàng mà thôi. Cháu chắc mình cũng như thế nếu ở địa vị của chàng. - Tôi thì tự hỏi, các cháu sẽ thật sự nhìn thấy gì nếu kéo tấm che mặt ở cái mũ trụ lên và nhìn vào bên trong. - Chà, bác có thôi đi không. - Lông Vịt kêu lên. - Cứ nghĩ về hình dáng trong cái áo giáp đó đi! Nếu không phải là thân hình người đàn ông thì là cái gì? - Nếu lại là một bộ xương thì sao? - Puddleglum hỏi với một sự vui vẻ đáng ghét. - Hoặc có thể, - bác ta nói thêm sau một hồi suy nghĩ, - chẳng có cái quái gì cả. Tôi muốn nói các cháu chẳng thấy gì hết. Chỉ là một kẻ vô hình. - Thật thế chứ bác Puddleglum? - Jill rùng mình. - Bác có những ý nghĩ đen tối, kinh khủng quá đi mất! Sao bác lại có thể nghĩ về người khác như vậy? - Thôi, thôi, quên những ý nghĩ hắc ám của bác ta đi. - Lông Vịt nói. - Bác ta bao giờ chẳng chờ đợi những điều xấu nhất và bao giờ bác ta chẳng sai. Hãy nghĩ về những người khổng lồ dễ thương và hãy mau chóng đến Harfang nhanh như chúng ta có thể đi được. Ước gì tớ biết được đường còn bao xa nữa. Không khí bắt đầu nóng lên bằng cuộc cãi vã đầu tiên trong số những cuộc đấu khẩu mà Puddleglum

https://thuviensach.vn

đã tiên đoán, chứ không phải là chuyện vặt như Jill và Lông Vịt vẫn hay sa vào. Cuộc cãi nhau đầu tiên này là một sự bất đồng ý kiến nghiêm trọng. Puddleglum không muốn họ đến Harfang chút nào. Bác bảo mình không có khái niệm là trên đời này lại có những người khổng lồ "dễ thương" và dù sao trong lời chỉ giáo của Aslan cũng không thấy nghe nói đến chuyện ở lại chỗ người khổng lồ dù là dễ thương hay dễ ghét. Trong khi đó bọn trẻ, phát ốm lên vì cảnh mưa gió sụt sùi, những bữa ăn chỉ có chim nướng giữa đồng trống và cảnh màn trời chiếu đất nơi hoang thì nhất định muốn đến thăm những người khổng lồ "dễ thương". Cuối cùng, Puddleglum đành phải nhượng bộ với một điều kiện: Hai đứa kia phải trịnh trọng hứa là trừ khi được ông cho phép, chúng tuyệt đối không được nói với người khổng lồ việc chúng đến từ Narnia hoặc mục đích tìm hoàng tử Rilian. Hai đứa sẵn sàng hứa và họ đi tiếp. Sau khi nói chuyện với thiếu nữ Áo Xanh, mọi việc trở nên xấu đi theo hai cách. Thứ nhất, vùng đất này mỗi lúc một trở nên khắc nghiệt hơn. Con đường họ đi dường như kéo dài ra vô tận, những thung lũng hẹp nhấp nhô trong đó ngọn gió bấc cứ quất rát ràn rạt vào mặt họ. Chẳng có chỗ nào khả dĩ để nhóm lên một ngọn lửa mà cũng chẳng có cái hốc nhỏ nào tàm tạm một chút để chui vào tránh gió như họ đã gặp được ở ngoài đồng hoang bên kia cầu. Mặt đất lại toàn sỏi đá làm cho chân bạn đau nhức vào ban ngày, rã rời, tê buốt vào ban đêm. Thứ hai, dù thiếu nữ có ý định gì khi nói với chúng về Harfang thì tác động của những lời lẽ đó đến bọn trẻ con cũng là một tác động xấu. Chúng chẳng còn nghĩ được gì ngoài chiếc giường ấm áp, bồn nước nóng, những bữa ăn bốc khói và mọi việc sẽ tuyệt vời như thế nào khi lại có một mái nhà trên đầu. Bây giờ chúng chẳng còn đầu óc đâu mà nghĩ đến Aslan hoặc thậm chí cả hoàng tử mất tích. Jill bỏ mất thói quen nhắc đi nhắc lại lời dặn của Aslan vào mỗi buổi sáng và buổi tối. Đầu tiên nó tự nhủ, nó quá mệt. Nhưng chẳng bao lâu sau thì nó cũng quên béng chuyện này. Và mặc dầu có thể bạn cho rằng, ý nghĩ về việc có được một khoảng thời gian sung sướng ở Harfang sẽ làm chúng vui hơn nhưng thực ra chúng lại cảm thấy thân thương hơn, ưa ca thán và cau có với nhau hơn và nhất là với Puddleglum. Cuối cùng vào một buổi chiều, họ đến một hẻm núi mà họ phải đi rất lâu mới vượt qua được để đến một

https://thuviensach.vn

chỗ có những hàng thông đen mọc lên san sát hai bên đường. Họ nhìn về phía trước và thấy rằng còn phải vượt qua mấy quả núi. Trước mặt họ là một thung lũng hoang vắng toàn sỏi đá, xa hơn nữa là rặng núi đỉnh phủ tuyết trắng xóa. Nhưng giữa họ và dãy núi xa mờ đó là một ngọn đồi thoai thoải với cái ngọn bị phạt ngang trông rất kỳ: - Coi kìa! Coi kìa. - Jill reo lên chỉ tay qua thung lũng. Ở đấy, trong ráng chiều nhập nhoạng họ thấy có những đốm sáng phía tây ngọn đồi dèn dẹt nọ. Ánh sáng! Không phải ánh trăng, ánh lửa mà là ánh sáng phát ra từ những ô cửa sổ chạy thành dãy như một lời chào mời giản dị, chất phác. Nếu bạn chưa bao giờ lang thang nơi đồng không mông quạnh, ngày cũng như đêm làm bạn với sự cô liêu, gian khổ; không phải chỉ ngày một ngày hai, mà hết tuần sang tháng bạn sẽ khó lòng hiểu được cảm xúc của họ. - Harfang! - Cả Lông Vịt lẫn Jill đều kêu lên sung sướng, kích động. - Harfang! - Puddleglum lặp lại bằng một giọng buồn tẻ, ủ rũ. Nhưng bác ta lại kêu lên ngay sau đó: - Ối trời ơi! Ngỗng trời! - Và cái cung trên vai bác kêu lên tách một cái. Bác quay lại với một con ngỗng béo mỡ màng. Trời đã quá muộn để nghĩ đến chuyện đi vào Harfang ngày hôm ấy. Họ có một bữa ăn nóng sốt, một đống lửa và hưởng một buổi tối ấm áp nhất trong suốt hơn một tuần qua. Đống lửa tàn dần, đêm càng lúc càng tê buốt và khi họ thức dậy vào sáng hôm sau, cái mền đắp của họ đã cứng cả lại vì sương giá. - Không hề gì! - Jill nói, giậm giậm hai chân vào nhau. - Tối nay sẽ được tắm bồn nước nóng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 85

Không thể nói khác được, ngày hôm ấy bắt đầu một cách tồi tệ. Trên đầu là một khoảng không vắng bóng mặt trời, mây cuộn lên thành từng đám, mỗi lúc một dày thêm vì tuyết, dưới chân sương móc đen thẫm mặt đất, mỗi khi có một cơn gió thổi qua bạn lại có cảm giác nó chỉ chực lột da bạn ra. Khi xuống dốc đi vào thung lũng, họ thấy nó là một phần của con đường xa cũ nhưng hoang tàn hơn bất cứ chỗ nào họ đã đi qua. Họ phải tìm đường qua những tảng đá lớn ngổn ngang, những ụ đá và đi ngang qua một bãi xà bần, con đường quá thô bạo khắc nghiệt đối với những đôi chân sưng tấy. Mặc dù họ đã kiệt sức nhưng trời lại quá lạnh để có thể dừng lại. Vào khoảng 10 giờ sáng, bông tuyết nhỏ đầu tiên lơ lửng bay xuống đậu lên cánh tay Jill. Mười phút sau tuyết đã rơi rất đều. Hai mươi phút sau thì mặt đất đã có một cái áo khoác mới trắng tinh khôi. Thêm nửa giờ nữa những bông tuyết nom nhẹ nhàng là thế đã trở thành một cơn bão tuyết thật sự, một cơn bão xem ra sẽ kéo dài suốt cả ngày và cứ thổi táp vào mặt họ khiến họ không thể nhìn cái gì ra cái gì được nữa. Để hiểu những điều xảy ra sau đó, xin bạn hãy ghi nhớ cho là hầu như họ không nhìn thấy gì. Khi họ đến gần ngọn đồi thấp đã chia cách họ với cái nơi mà họ nhìn thấy những cửa sổ sáng ánh đèn ngày hôm qua thì nói chung họ không thể nhìn được toàn cảnh. Bây giờ chỉ có một câu hỏi là cách mấy bước có thấy đường không. Dẫu là như vậy, bạn cũng phải căng mắt ra mà nhìn. Không cần nói chắc bạn cũng hiểu là họ chỉ lẳng lặng cúi đầu mà bước và không hề nói gì với nhau. Khi tới chân đồi họ thoáng thấy một cái gì như là những tảng đá ở hai bên – những tảng đá hình vuông, nếu bạn nhìn thật kỹ, nhưng trong hoàn cảnh của ba vị khách của chúng ta thì còn ai có tâm trạng mà nhìn. Vấn đề làm họ quan tâm là những tảng đá này chắn ngang đường họ đi, cao khoảng gần mét rưỡi. Puddleglum với đôi chân dài ngoẵng chẳng gặp khó khăn gì trong việc nhảy lên trên đã giúp hai đứa trẻ trèo lên. Đó là một việc rầy rà và làm hai đứa trẻ ướt hết cả

https://thuviensach.vn

người nhưng lại không hề gì đối với Puddleglum bởi vì tuyết bây giờ đóng một lớp dày ở trên gờ tường đá. Sau đó, họ lại phải trèo lên một cái dốc rất cao – một lần Jill bị ngã – một quãng đường dài khoảng một trăm thước gồ ghề lổn nhổn đầy đá, rồi lại đến một bức tường đá thứ hai. Có tất cả bốn cái như thế, thật là một lối đi khác thường. Sau khi họ đã nhọc nhằn qua được bốn chướng ngại đó thì không còn gì phải nghỉ ngơi nữa, bây giờ họ đã ở trên đỉnh một cái đồi bẹt. Cho đến lúc ấy, độ dốc của đồi còn che chắn cho họ ít nhiều, bây giờ họ hứng trọn cơn gió đang lồng lên như điên như dại. Không còn gì phải nghi ngờ nữa, họ đang ở trên đỉnh cái đồi bẹt. Bởi vì ngọn đồi – kì lạ thay, hình như bị một lưỡi dao khổng lồ phạt ngang một nhát tạo nên một khoảnh đất mặt bàn rất rộng nơi cơn bão thả sức tung hoành mà không có gì cản lại. Ở đây, tuyết khó mà nằm yên trên mặt đất được, gió cứ thổi liên tục, hất tuyết lên khỏi mặt đất thành từng phiến và từng đám như đám mây rồi tạt cả vào mặt khách bộ hành. Quanh đôi chân họ nhiều cuộn tuyết xoáy tròn chạy quẩn như bạn thỉnh thoảng vẫn thấy hiện tượng này ở sân băng. Mà thực vậy, ở nhiều nơi mặt tuyết gần như phẳng lặng như mặt băng. Nhưng ở đây, cứ như để cho mọi việc trăm phần tồi tệ hơn, mặt đất còn bị cắt dọc cắt ngang thành những bờ lũy hay giao thông hào kì lạ, chia quả đồi bị phạt ra thành những khối hình vuông và chữ nhật. Tất nhiên, họ buộc phải trèo qua những bờ giao thông này mà chúng thì to nhỏ khác nhau cao từ nửa mét đến gần hai mét, dày nhất thì đến đôi ba mét. Ở mạn bắc của những cái bờ này tuyết đã đóng dày và sau mỗi lần trèo lên bạn lại ngã oành oạch vào đống tuyết, thế là ướt sũng cả người. Vật lộn để đi lên phía trước với cái mũ trùm dựng lên và cái đầu gục xuống, đôi bàn tay tê cứng thọc vào trong áo khoác Jill thoáng thấy những vật kì lạ trên cái vạt đất mặt bàn kinh khủng này – những thứ bên tay phải nó thì trông giống như ống khói nhà máy, bên trái thì nom như vách núi dễ sợ, dựng đứng hơn bất cứ vách núi nào. Nhưng nó không chú ý mà cũng chẳng mảy may có một ý nghĩ nào về chúng. Điều duy nhất có trong suy nghĩ của nó là đôi bàn tay tê cóng (và cái mũi, cái cằm, đôi tai buốt như kim châm) cùng bồn nước ấm và cái giường êm ái ở Harfang. Đột nhiên nó vấp ngã, trượt đi khoảng hai mét rồi tuột xuống một cái rãnh rộng tối om om có vẻ như chỉ

https://thuviensach.vn

đến lúc ấy mới xuất hiện trước mặt nó – nửa giây sau nó đã rơi bịch xuống đáy. Hình như nó đang ở trong môt cái gì giống như cái hào hoặc cái rãnh chỉ rộng chưa đầy một mét. Mặc dầu bị đau sau cú trượt, gần như điều đầu tiên mà nó cảm nhận là một sự nhẹ nhõm vì đã thoát khỏi ngọn gió ác nghiệt, chả là thành hào cao quá đầu nó mà. Điều thứ hai nó nhận ra là khuôn mặt lo lắng của Lông Vịt và Puddleglum đang cúi xuống nhìn nó từ bên trên. - Cậu có đau không Pole? – Lông Vịt la lớn. - Chắc là gãy cả hai chân thôi, còn gì phải nghi ngờ nữa. - Puddleglum hét vọng xuống. Jill đứng lên giải thích là nó không việc gì hết, nhưng hai người vẫn muốn kéo nó lên. - Cậu ngã xuống cái gì vậy? – Lông Vịt hỏi. - Một loại giao thông hào, hoặc có thể là một cái rãnh hoặc cái gì đại loại như thế. – Jill đáp. Này, cái rãnh này chặt thẳng ngay phía trước. - Phải, lạy thần Jupite. – Lông Vịt kêu ầm lên, - nó chạy thẳng về phía bắc. – Không biết đó có phải là một loại đường đi hay không? Nếu là thế thì chúng ta có thể tránh được ngọn gió quỷ quái khi ở dưới hào. Dưới đấy có nhiều tuyết không? - Ít lắm. Tuyết đã bị thổi thốc lên trên, tớ nghĩ thế. - Cái gì ở chỗ đằng kia? - Chờ chút. Để tớ chạy lại coi thử. – Jil đứng lên, chạy dọc theo con hào, nhưng trước khi đi được một đoạn, con hào đột ngột rẽ ngoặt sang phải. Nó la lên thông báo cho hai người kia về thông tin này. - Cái gì ở khúc quẹo kia? – Lông Vịt hỏi. Bây giờ gần như Jill phải lấy tay quờ quạng tìm đường đi trong con đường ngoắt ngoéo và tối om om phía dưới – hoặc gần như ở trong lòng đất – trong khi Lông Vịt đi theo gờ vách đá. Nó không có ý định một mình đi quanh các góc như thế nhất là khi nó nghe Puddleglum luôn miệng kêu oang oác sau lưng nó: - Này cẩn thận đấy Pole! Ở nơi như thế này con đường dám dẫn đến một cái hang rồng lắm đấy. Trên xứ sở của bọn khổng lồ có thể có những con giun đất khổng lồ hoặc con bọ cánh cứng khổng lồ. - Tớ không nghĩ là nó dẫn đến bất cứ đâu. – Jill nói, vội vã quay trở lại. - Tớ lại rất muốn xem qua một cái. – Lông Vịt nói. – Ý cậu muốn nói gì khi bảo không dẫn đến đâu, tớ muốn thử xem, có được không? Nói rồi nó ngồi xuống miệng hào (những kẻ đã ướt sũng cả người rồi cũng không màng đến chuyện bị ướt thêm một chút nữa) và nhảy phắt xuống dưới. Nó đẩy Jill sang một bên để đi qua, dù nó không nói gì, Jill biết rõ là nó nghĩ Jill đang

https://thuviensach.vn

sợ. Thế là con bé đi theo bạn, nhưng cẩn thận không đi trước. Tuy vậy, tất cả đã chứng minh đây là một khám phá vô ích. Chúng rẽ sang bên tay phải rồi đi thẳng được vài bước. Đến đây lại phải có sự lựa chọn, đi thẳng hay quẹo sang phải. - Chẳng được tích sự gì, Lông Vịt nói, liếc nhìn lối rẽ bên tay phải. Nó lại đưa chúng ta trở về chỗ cũ – về phía nam thôi. Thằng bé tiếp tục đi thẳng nhưng một lần nữa, chỉ mới đi được vài bước chúng lại thấy một lối rẽ sang phải. Nhưng đến đây thì không còn sự lựa chọn nào nữa bởi vì đường giao thông hào chúng đi theo đến đây đã dẫn đến lối cụt. - Chẳng được cái quái gì. – Lông Vịt càu nhàu. Jill không mất thời gian quay lại chỗ cũ vì Puddleglum với đôi tay dài nghêu không gặp khó khăn gì trong việc kéo hai đứa lên. Nhưng lên trên đó có khác gì bị tra tấn. Ở dưới hào kín gió, đôi tai chúng đã ấm lên, chúng có thể nhìn rõ ràng, nghe dễ dàng và nói với nhau mà không cần phải hét đến vỡ họng. Thật đau khổ khi lại phải trèo lên mặt đất hứng lấy ngọn gió rét buốt không biết thương xót là gì. Mọi chuyện còn tồi tệ hơn khi Puddleglum chọn đúng lúc này để nói: - Cháu vẫn còn nhớ rõ những dấu hiệu chứ, Pole? Bây giờ chúng ta phải làm theo lời chỉ dẫn nào đây? - Ôi thôi, dẹp cái bài học chán ốm người đi. – Pole nói. – Một cái gì về một ai đó đề cập đến cái tên Aslan, cháu cho là thế. Nhưng cháu đang mệt muốn chết và không muốn nhớ một cái gì ở đây hết. Như bạn đã thấy, nó đã làm sai thứ tự chỉ dẫn. Đó là vì nó đã thôi không ôn lại các dấu hiệu trước khi đi ngủ. Nó vẫn biết rõ những điều ấy nhưng nó đã thôi không nhắc lại với mục đích để chắc chắn là những điều đó không bị đảo lộn thứ tự vào đúng lúc cần đến mà không cần nghĩ ngợi. Câu hỏi của Puddleglum làm phiền nó bởi vì trong thâm tâm nó vẫn thường áy náy vì đã không biết rõ bài học của Aslan ở cái mức độ như nó cần phải biết. Sự bực dọc này cùng với nỗi khốn đốn vì lạnh và mệt khiến nó cất tiếng kêu ca: - Chán mớ đời mấy cái bài học này. Trong thâm tâm, nó không hề có ý muốn nói thế. - Vậy, điều tiếp theo là gì? – Puddleglum gặng hỏi. – Không biết các cháu có nhớ không? Chắc lẫn lộn hết rồi. Đối với tôi, cái đồi này, cái miếng đất bằng chằn chặn mà chúng ta đang đứng dường như là một nơi đáng dừng lại để xem xét. Các cháu có nhận thấy... - Trời đất ơi! – Lông Vịt kêu ầm lên. – Dừng lại ngắm cảnh vào lúc này ư? Vì Chúa, ta hãy đi tiếp

https://thuviensach.vn

thôi! - Này nhìn kìa! Nhìn kìa! – Giọng Jill bỗng rít lên và nó giơ tay chỉ. Mọi người quay lại, trông thấy: chếch về phía bắc một chút, cao hơn hẳn cái ngọn đồi bằng phẳng mà họ đang đứng, một dãy ánh đèn xuất hiện. Lần này cảnh vật còn hiện rõ trước mắt các du khách hơn là đêm hôm trước: đây là những ô cửa – những ô cửa sổ nhỏ làm cho người ta nghĩ đến những phòng ngủ thân thương; những ô cửa sổ lớn làm người ta nghĩ đến những đại sảnh ấm cúng với ngọn lửa reo vui trong lò sưởi, súp nóng hoặc món thịt thăn bò rưới nước sốt bốc khói đặt trên bàn. - Ái chà, Harfang yêu dấu! – Lông Vịt kêu lên. - Tất cả đều rất tốt. – Puddleglum nói. – Nhưng điều mà tôi muốn nói là... - Thôi im đi! – Jill nổi cáu. – Chúng ta không được lãng phí một phút nào. Ông không nhớ rằng thiếu nữ Áo Xanh đã nói người ta đóng cửa thành sớm hay sao? Chúng ta phải đến đúng lúc, nhất định là phải thế. Tất cả chúng ta sẽ chết mất nếu bị bỏ lại bên ngoài trong một đêm như thế này. - Nhưng bây giờ còn chưa phải là đêm. – Puddleglum bắt đầu. Nhưng cả hai đứa đều kiên quyết nói: - Đi thôi. Hai đứa hấp tấp đi trên mặt đất trơn trượt, cứ như chúng sợ để mất đi dù chỉ một phút. Puddleglum đành tặc lưỡi đi theo vừa đi vừa lẩm bẩm một câu gì đó. Lúc này họ buộc phải đi ngược gió và bọn trẻ không nghe thấy bác ta nói gì dù có muốn đi chăng nữa. Mà chúng thì không muốn nghe. Chúng chỉ nghĩ đến bồn nước ấm, một cái gì nong nóng để uống vào bụng, cái giường êm ái, cái ý nghĩ nóng bỏng nếu đến Harfang trễ sẽ bị nhốt bên ngoài... Ôi thật là một điều gần như quá sức chịu đựng của con người. Dù họ vội vã thế nào đi nữa, việc đi qua quả đồi phạt ngọn rộng lớn này cũng mất nhiều thời gian. Thậm chí sau khi đã vượt qua rồi vẫn còn phải trèo xuống nhiều bậc đá ở sườn đồi bên kia. Nhưng cuối cùng họ cũng xuống được dưới đất và có thể thấy Harfang như thế nào. Nó tọa lạc trên một ngọn núi cao mặc dù nhiều ngọn tháp của nó giống một ngôi nhà hơn là một tháp canh lâu đài. Rõ ràng những người khổng lồ “dễ thương” không sợ bị tấn công. Nhiều cửa sổ trổ trên bức tường bao bên ngoài không cao lắm – một điều mà không ai làm trong một pháo đài thực sự. Nhiều cửa ra vào trổ lung tung – một điều thật không cần thiết vì thế người ta có thể dễ dàng đi vào đi ra mà không cần qua cổng chính. Những gì chứng kiến khiến hai đứa trẻ phấn khởi hẳn lên, chúng thấy nơi này thân

https://thuviensach.vn

thiện hơn, chẳng có vẻ gì đáng sợ. Đầu tiên chiều cao và độ dốc của ngọn núi làm cho cả bọn chùn bước, hoảng hồn, nhưng dần dần chúng nhận thấy một lối đi dễ dàng hơn ở bên tay trái và con đường họ đi cũng đánh vòng sang phía ấy. Đó là một cuộc leo dốc khó khăn nhất sau chuyến đi gian khổ trong ngày, đôi chân Jill không tuân lệnh nó nữa. Hai người kia đã phải dìu nó đi tiếp một trăm mét cuối cùng. Rồi họ cũng đứng trước cổng thành. Khung lưới sắt được kéo lên và cánh cổng mở ra. Dù có còn hơi sức hay không, thì bạn cũng cần phải có đủ can đảm để bước tới gần cánh cổng của những người khổng lồ. Mặc cho tất cả những dự đoán đen tối về Harfang, hóa ra Puddleglum vẫn là người gan dạ nhất. - Đi đều bước. Dù cảm thấy thế nào thì cũng đừng vác bộ mặt sợ hãi như thế. Chúng ta đã làm một việc ngu xuẩn nhất đời là dẫn xác đến đây. Nhưng một khi đã ở đây, điều tốt nhất có thể làm là cứ thản nhiên bước tới. Với những lời lẽ như thế, Puddleglum sải bước đi qua cổng, cố ý đứng dưới mái che nơi giọng nói của bác có thể vọng ra xa và kêu tên một cách oai vệ: - Bớ anh gác cổng. Có khách đến tá túc qua đêm đây! Trong lúc đứng đợi xem có gì xảy ra không bác gỡ cái mũ ra, đập đập để đám tuyết đọng trên vành mũ rộng rơi xuống. - Tớ bảo này, - Lông Vịt thì thào với Jill, - ông ta có thể chỉ là cái mền ướt nhưng gan dạ và táo bạo ra phết. Cửa mở, để lọt ra ngoài ánh sáng mê li của một bếp lửa đỏ và người gác cổng hiện ra. Jill cắn chặt môi vì sợ nó sẽ hét ầm lên. Có thể đó còn chưa phải là người khổng lồ bự con nhất. Bạn hãy hình dung thế này: ông ta cao hơn một cây táo nhưng không phải cái kiểu cao kều như một cái cột điện. Mái tóc đỏ rực cứng quèo, cái áo chẽn bằng da có những mảnh kim loại ép chặt làm cho nó có vẻ là một cái áo giáp, đầu gối để trần đầy lông lá và một cái gì trông như bột mattít ở đôi chân. Người này cúi lom khom, trợn trừng mắt nhìn Puddleglum. - Các người là giống vật gì vậy? Jill lấy hết can đảm, nắm chặt hai bàn tay lại rồi ngửa cổ kêu lớn với người khổng lồ: - Thưa ông... thiếu nữ Áo Xanh gửi lời chào đến đại vương ở Harfang và gửi đến đây hai đứa trẻ miền Nam dễ thương chúng tôi và một người vùng đầm lầy... tên bác ấy là Puddleglum, để dự lễ hội mùa thu. Nếu việc này không có gì trở ngại... tất nhiên. – Nó nói thêm. - Ô hô, - người gác cổng đáp, - thế thì lại là chuyện khác. Vào đi,

https://thuviensach.vn

những người tí hon, vào đi. Tốt nhất là các người hãy vào phòng chờ trong khi ta báo cáo lên đại vương. – Người này cúi xuống nhìn bọn trẻ lần nữa với đôi mắt hiếu kì: - Mặt xanh bủng, mình không biết là mặt người lại có cái màu này đấy. Nhưng quan tâm đến làm gì. Mình dám nói là bọn chúng nhìn nhau lại thấy vừa mắt. Thì người ta chả nói, ong lại thích ong là gì. - Mặt chúng tôi tái xanh chỉ vì lạnh đấy thôi. – Jill nói. – Bình thường mặt chúng tôi không có cái màu này đâu. - Vậy thì mời vào đây sưởi ấm. Vào đi những con tôm bé nhỏ! – Người gác cổng nói. Cả bọn đi theo người này vào phòng chờ. Mặc dầu vậy họ vẫn giật thót cả người khi nghe tiếng cánh cửa khổng lồ đóng sập lại sau lưng. Nhưng họ lập tức quên ngay điều đó khi nhìn thấy cái mà họ ao ước suốt từ bữa tối hôm qua – một bếp lửa mà đây lại là một bếp lửa khổng lồ. Trông có đến bốn hoặc năm cây gỗ lớn cháy rừng rực trong lò, tỏa ra một làn hơi nóng đến nỗi họ không thể đến quá gần. Ba người ngồi phịch xuống sàn gạch, đủ gần bếp lửa để họ có thể chịu được hơi nóng của nó táp lên người và thở ra những hơi dài khoan khoái. - Này anh bạn trẻ, - người gác cổng nói với một người khổng lồ khác đang ngồi ở góc nhà, trợn trừng mắt nhìn những vị khách bất ngờ, hai con ngươi to tướng như muốn lọt ra khỏi tròng, - chạy ngay đến chỗ đại vương báo cáo lại điều này. Rồi ông ta lặp lại những lời Jill đã nói với mình. Người khổng lồ trẻ hơn cúi xuống ném ra một cái nhìn thóc mách thêm một lần nữa rồi cất tiếng cười hô hố vang dội làm khách dúm người lại. Nhưng rồi hắn cũng bỏ đi. - Này, con ếch kia, - người gác cổng nói với Puddleglum, - trông ngươi giống như thể muốn có một cái gì lên dây cót hả? – Ông ta lấy ra một cái chai đen cao gần bằng Puddleglum nhưng 20 lần to hơn. - Để coi xem nào, để coi xem nào! – Người gác cổng lẩm bẩm. – Ta không thể đưa ra một cái ly vì ngươi có thể chết đuối trong đó. Để coi xem. Cái nắp lọ tiêu có thể thích hợp đây. Vào trong kia ngươi không được hé răng ra nghe chưa? Cái chất bạc này cứ để mãi ở đây và đấy không phải là lỗi của ta. Nắp lọ tiêu không giống như nắp lọ tiêu ở ta, nó hẹp hơn và thẳng đứng làm thành một cái chén uống rượu rất thích hợp với Puddleglum khi người gác cổng đặt nó xuống sàn cạnh bác ta. Bọn trẻ cho rằng Puddleglum sẽ từ chối vì bác chả luôn miệng nói ra những lời nghi ngờ

https://thuviensach.vn

người khổng lồ là gì. Nhưng bác ta lại làu bàu: - Quá trễ để nghĩ đến việc phòng bị, bây giờ đằng nào chúng ta cũng chui vào đây rồi và cánh cửa đã sập lại sau lưng. Sau đó bác ta nhấp một chút: “Mùi khá lắm, - bác nói, - nhưng chả bõ bèn gì. Cần phải biết chắc chứ.” Bác ta làm luôn một ngụm lớn: “Vị được lắm, nhưng đây mới chỉ là ngụm đầu tiên. Tiếp tục thì sao? – Bác uống một ngụm to hơn. – Ái chà, cũng có cảm giác như thế trên đường đi xuống. Lại một ngụm nữa. Nếu có gì nhộn nhạo ở dưới đáy thì tôi chẳng lấy gì làm ngạc nhiên đâu.” – Và bác ta ngửa cổ dốc hết chỗ rượu vào họng. Bác liếm môi, nói với bọn trẻ: - Kể cũng đáng thử một phen. Nếu tôi có bị cong lại, bị cháy, bị biến thành thằn lằn hoặc một cái gì đó thì các cháu sẽ biết đường mà từ chối bất cứ cái gì mà người khác mời mình. Nhưng người khổng lồ ngồi quá cao để nghe được những lời Puddleglum lẩm nhẩm trong miệng, ông ta cứ cười khà khà một cách thích chí rồi nói với cái giọng ông ổng: - Ôi con ếch, ngươi cũng thuộc giống người à? Xem ngươi nói kìa! - Không hẳn... là một con người... mà là một cư dân vùng đầm lầy, - Puddleglum nói với giọng nhừa nhựa, - không... không phải con ếch luôn... mà là một cư dân vùng đầm lầy. Đúng lúc ấy cánh cửa mở ra, người khổng lồ trẻ hơn bước vào nói: - Đưa họ vào chính điện ngay. Bọn trẻ con đứng dậy, nhưng Puddleglum vẫn ngồi dưới sàn lải nhải: - Cư dân vùng đầm lầy, cư dân vùng đầm lầy. Rất đáng trọng... đáng trọng. - Chỉ đường cho bọn họ đi, anh bạn trẻ. – Người gác cổng nói. – Cậu mang người ếch này đi thì tốt hơn. Hắn vừa làm một giọt, chỉ tốt cho hắn thôi. - Không... có gì... là không ổn với tôi. – Puddleglum nói. – Không phải là ếch... không ếch iếc gì có... liên quan đến tôi. Tôi là một... Nhưng người khổng lồ trẻ hơn đã tóm lấy lưng bác ta nhón lên và ra hiệu cho hai đứa trẻ đi theo mình. Bằng một cách thức chẳng lấy gì làm vẻ vang như vậy, họ đi ngang qua sàn lâu đài. Puddleglum bị kẹp trong hai ngón tay người khổng lồ giãy giụa một cách vô vọng và lúc này trông bác ta quả có giống một con ếch thật. Nhưng hai đứa không có thời gian để ý đến chuyện đó bởi vì chẳng bao lâu sau họ đã đi vào một cái cửa vĩ đại ở tòa nhà chính – tim hai đứa đập rộn lên như trống đánh và sau khi lật đật chạy qua mấy dãy hành lang, mỗi lúc một gắng sức hơn để theo kịp bước đi của người khổng lồ, đôi mắt chúng hấp háy

https://thuviensach.vn

trước ánh sáng rực rỡ trong một căn phòng thênh thang, nơi các ngọn đèn rực sáng và lửa hừng hực trong lò sưởi, cả hai nguồn sáng ấy đều phản chiếu lên trần nhà và các gờ thếp vàng lộng lẫy. Có nhiều người khổng lồ hơn là họ có thể đếm; tất cả đều mặc những bộ đồng phục lộng lẫy, đứng thành hai hàng, bên phải và bên trái. Trên hai cái ngai vàng ở tít đầu kia căn phòng, có hai thân hình cao to lừng lững, chắc đó là vua và hoàng hậu. Đến trước ngai vàng chừng 5, 6 mét thì họ dừng lại. Lông Vịt và Jill làm một cố gắng vụng về để cúi chào (bọn con gái không được dạy chào nhún gối trong trường Thực nghiệm) và người khổng lồ cẩn thận đặt Puddleglum xuống sàn. Ở đó bác đổ sụp xuống trong một tư thế ngồi chồm hổm. Với tứ chi dài lòng thòng, thật thà mà nói, trông bác ta giống một con nhện khổng lồ một cách kì lạ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 86

Này Pole, cậu phải nói gì đi chứ? – Lông Vịt thì thầm. Jill cảm thấy cổ họng mình khô khốc và nó không thể phát ra được tiếng nào. Nó chỉ gật đầu lơ đãng với Lông Vịt. Nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ tha thứ cho bạn (hoặc Puddleglum), Lông Vịt liếm môi, lấy hết sức nói thật to với vua khổng lồ: - Muôn tâu bệ hạ, thiếu nữ Áo Xanh nhờ chúng tôi chuyển lời chào đến bệ hạ và hi vọng rằng bệ hạ có thể sẽ mời chúng tôi ở lại đây dự lễ hội mùa thu. Vua và hoàng hậu nhìn nhau, mỉm cười theo cái cách mà Jill không thích chút nào. Nó thấy nhà vua còn dễ mến hơn hoàng hậu. Ông có một bộ râu rất đẹp, quăn quăn, cái mũi thẳng như mũi diều hâu và trông ông có cái vẻ của một người khổng lồ tốt bụng. Hoàng hậu là một người khổng lồ phì nộn, cái cằm xệ xuống che lấp cả cổ và hai má chảy xuống thành túi thịt – như vậy bà không thể là một người dễ coi vào thời xuân sắc. Còn bây giờ khi bà mười lần to béo hơn thì trông bà rất khó coi. Chợt vua thè lưỡi ra liếm môi. Ai cũng có thể làm như vậy. Nhưng eo ơi lưỡi của ông vừa to vừa đỏ lại thò ra ngoài một cách bất ngờ làm cho con bé sợ khiếp vía. - Ôi những đứa bé ngoan! – Hoàng hậu nói. (Có lẽ suy cho cùng bà ấy cũng là một người dễ chịu, Jill nghĩ.) - Phải, đúng là như thế. – Vua phán. – Những đứa trẻ phi thường. Chào mừng các cháu đã đến triều đình của ta. Đưa tay cho ta nào. Ông chìa bàn tay phải vĩ đại của mình ra – một bàn tay sạch sẽ với mấy cái nhẫn trên ngón tay, nhưng lại có những chiếc móng nhọn hoắt, kinh khủng. Bàn tay quá đồ sộ để bắt tay một đứa trẻ đang giơ lên cho ông, thay vì thế ông cắm cả cánh tay chúng lắc lắc. - Vật gì thế này? – Vua trỏ vào Puddleglum. - Một cư dân đáng kính vùng đầm lầy, thưa bệ hạ. – Puddleglum nói. - Ối trời ơi! – Hoàng hậu kêu thét lên, kéo cái váy lên mắt cá chân. – Một vật kinh tởm! Nó còn sống. - Bác ấy không sao đâu, thưa hoàng hậu. – Lông Vịt hấp tấp nói. – Hoàng hậu sẽ mến bác ấy hơn khi đã biết về bác ấy. Cháu biết chắc là như thế. Tôi hi vọng bạn không mất cảm

https://thuviensach.vn

tình với cô bạn Jill trong phần còn lại của cuốn truyện này, nếu tôi kể với bạn là đúng lúc ấy nó bỗng bật khóc. Cũng có nhiều lí do để biện minh: chân, tay, tai và mũi nó đã bắt đầu nóng ran lên, hôm qua nó chưa được ăn gì, đôi chân nhức nỗi nó cảm thấy khó mà đứng lâu hơn được nữa. Dù sao thì những giọt nước mắt lúc ấy cũng làm được một việc tốt hơn bất cứ điều gì khác bởi vì hoàng hậu đã nói: - Ôi cô bé đáng thương! Hoàng thượng, chúng ta đã làm một việc không đúng là để cho khách đứng lâu như vậy. Nhanh lên, các ngươi! Hãy đưa họ đi. Đem đến cho họ thức ăn, đồ uống và chuẩn bị sẵn một bồn nước nóng nghe chưa. Hãy chăm sóc cô bé. Mang đến cho cô bé kẹo que, búp bê, thuốc, bất cứ cái gì con cần, con gái ạ – sữa nóng pha với rượu và hương liệu, kẹo trứng chim, hoa carum, bài hát ru và đồ chơi. Đừng khóc nữa cô bé, không thì con không có bụng dạ nào ăn bất cứ món gì dọn ra trong bữa tối đâu. Jill cảm thấy xấu hổ như tôi và bạn cũng có thể thấy như vậy khi nghe nói đến đồ chơi và búp bê và mặc dầu kẹo que, kẹo chứng chim có thể là những món hấp dẫn theo cách của nó, Jill thầm hi vọng là có một cái gì đó "người lớn" hơn được nêu ra. Tuy vậy, lời lẽ ngớ ngẩn của hoàng hậu đem đến một kết quả tuyệt vời vì Puddleglum và Lông Vịt lập tức được những thị đồng dẫn đi còn Jill thì được một thị nữ đưa về phòng. Căn phòng của Jill có diện tích bằng một nhà thờ và hẳn sẽ tối om nếu trong phòng không có một lò sưởi to tướng đang cháy rừng rực và những tấm thảm dày chình chịch màu đỏ rực lót dưới sàn. Những điều thú vị bắt đầu lần lượt xảy ra. Nó được giao tận tay cho người nhũ mẫu già của hoàng hậu, một người theo tiêu chuẩn của người khổng lồ là một bà già bé nhỏ, thân hình già nua gần như bị gập đôi lại vì tuổi tác, còn theo quan điểm của những người bình thường thì là một nữ khổng lồ đủ thấp để khi vào một căn phòng cao mà không bị cụng đầu vào trần nhà. Bà già rất được dù Jill thật lòng mong muốn bà đừng có tặc lưỡi liên tục và nói những câu như thế này: "Ối la la! Đây là một hoa cúc!" và: "Đây là một con vịt!" Hoặc: "Rồi chúng ta sẽ ổn thôi, cô bé thân yêu ạ". Bà già đổ đầy bồn tắm một thứ nước âm ấm dễ chịu rồi giúp nó trèo vào trong. Nếu bạn biết bơi (như Jill) thì bồn tắm của người khổng lồ có thể được gọi là một bể bơi cỡ nhỏ. Khăn tắm của họ mặc dù thô và cứng cũng rất được

https://thuviensach.vn

việc. Trong thực tế bạn không cần phải làm động tác lau khô người mà chỉ cần quấn quanh người rồi lại bên lò sưởi ngồi tận hưởng cảm giác khoan khoái sau khi tắm nước nóng và nhìn ngọn lửa reo vui trong lò sưởi. Sau khi mọi việc đã đâu vào đấy, Jill mặc bộ quần áo sạch sẽ, mới tinh và ấm áp lên người. Một bộ đồ thật đẹp có hơi rộng so với nó nhưng rõ ràng là được may cho người bình thường chứ không phải cho người khổng lồ. “Mình cho rằng nếu cô gái mặc váy xanh kia cũng hay đến đây thì họ vẫn thường có những vị khách như chúng ta.” – Jill nghĩ. Ngay sau đó nó nhận thấy mình đã đúng ở điểm này. Trong phòng có một cái bàn, một cái ghế vừa cỡ cho một người bình thường dọn ra cho nó; dao, nĩa và muỗng cũng có kích thước phù hợp với một người bình thường. Thật vui sướng khi được ngồi vào bàn và có cảm giác toàn thân mình vừa ấm áp vừa sạch sẽ. Đôi bàn chân nó vẫn còn đau nhức nhưng có dịu đi khi được đi chân trần trên thảm. Khi đặt chân xuống, lớp thảm dày trùm lên cả mắt cá chân tạo cảm giác ve vuốt đối với đôi chân đi bộ đã nhiều ngày. Bữa ăn – tôi cho rằng, chúng ta phải gọi là bữa tối mặc dù khá gần với bữa tiệc trà gồm có súp gà và tỏi tây, gà tây nướng nóng hổi, bánh putđinh bốc khói, hạt dẻ rang và trái cây thì còn phải nói, cứ việc chén thỏa sức. Điều phiền toái duy nhất là bà nhũ mẫu cứ đi vào đi ra liên tục, mỗi lần đi vào bà lại mang theo một món đồ chơi to đùng – một con búp bê bự sư, còn to hơn cả Jill, một con ngựa gỗ có bánh xe, kích thước chắc cũng bằng con voi con, một cái trống to bằng cái thùng và một con cừu nhồi bông cỡ đại. Những món đồ chơi thô thiển, vụng về, sơn xanh sơn đỏ lòe loẹt trong rất nghịch mắt. Jill nhắc đi nhắc lại là mình không cần những món này nhưng nhũ mẫu cứ khăng khăng: - Tút tút tút tút. Cháu sẽ cần tất cả những món đồ này sau khi nghỉ ngơi một lát, bà biết mà. Te he he! Bai, cháu nhé… Một con bé quý hóa quá đi. Hi hi hi! Cái giường không phải là dành cho một người khổng lồ, chỉ to bằng bốn tờ áp phích mà bạn thấy dán ở những khách sạn kiểu cũ, trông nhỏ tí trong một căn phòng rộng mênh mông. Nó thật sung sướng khi được nhảy lên giường. - Tuyết vẫn còn rơi phải không nhũ mẫu ơi? – Nó hỏi giọng ngái ngủ. - Không. Bây giờ thì chỉ còn mưa thôi, con vịt yêu quý ạ! – Bà khổng lồ già nói. – Mưa sẽ quét đi lớp tuyết dơ bẩn. Bé yêu quý báu có thể ra ngoài chơi nhởn vào

https://thuviensach.vn

ngày mai! Bà hôn nó đánh chụt một cái rồi đi ra ngoài sau khi đã chúc nó ngủ ngon. Tôi nghĩ được một người khổng lồ hôn chẳng phải là điều thú vị, Jill cũng nghĩ như thế nhưng chỉ 5 phút sau nó đã ngủ không còn biết trời trăng gì nữa. Cơn mưa dai dẳng suốt buổi tối, suốt cả đêm, tạt vào cửa kính tòa lâu đài, nhưng Jill không hề hay biết gì, cứ ngủ li bì qua giờ ăn khuya, qua cả giấc nửa đêm. Rồi đến cái thời khắc đáng sợ nhất trong đêm khi không có cái gì động đậy trừ vài con chuột trong lâu đài. Đúng lúc ấy Jill có một giấc mơ. Hình như nó thức dậy trong chính căn phòng này, ngọn lửa trong lò thấy đượm hơn, đỏ rực những hòn than và trong ánh lửa nó thấy một con ngựa gỗ khổng lồ. Con ngựa lăn trên bánh xe chạy khắp gian phòng rộng rồi dừng lại ngang với đầu con bé. Nhưng bây giờ thì không phải là một con ngựa nữa mà là một con sư tử cũng to lớn như con ngựa. Rồi, nó lại không phải là con sư tử gỗ mà là sư tử thật, là sư tử nó đã gặp trên ngọn núi ở bên ngoài đầu kia thế giới. Và một mùi thơm tổng hợp của tất cả các loại hương thơm trên đời tràn vào phòng. Nhưng có một cái gì đó không ổn trong tâm trí nó, mặc dù nó chịu không nghĩ ra được đó là cái gì và nước mắt chảy giàn giụa trên má nó, làm ướt cả gối. Sư tử bảo nó lặp lại những dấu hiệu, nhưng nó thấy đầu óc mình rỗng không. Cuối cùng một nỗi kinh hoàng xâm chiếm trùm lên nhấn chìm nó xuống. Aslan quắp nó vào trong những cái móng của mình (nó có thể cảm thấy đôi môi và hơi thở của ông nhưng không thấy răng) đưa nó đến bên cửa sổ, buộc nó phải nhìn ra ngoài. Trăng sáng vằng vặc, một dòng chữ hiện lên, chạy ngang thế giới hay ngang trời thì nó cũng không rõ nữa, hàng chữ viết BÊN PHÍA DƯỚI TÔI. Sau đó giấc mơ tan dần và khi nó tỉnh giấc vào nửa buổi sáng hôm sau nó không nhớ được gì về giấc mơ đó. Nó trở dậy, thay đồ và ăn điểm tâm trước lò sưởi, vừa ăn xong thì nhũ mẫu mở cửa bước vào nói: - Đây, những người bạn của bé con đến chơi với cháu đây. Đó là Lông Vịt và Puddleglum. - Ôi! Chào buổi sáng. – Jill nói. – Vui quá hả? Tớ đã ngủ suốt 15 tiếng đồng hồ. Tớ cảm thấy tuyệt lắm. Còn cậu? - Tớ cũng thế nhưng Puddleglum bảo ông ấy bị nhức đầu. Ái chà, cửa sổ của cậu có một cái ghế. Nếu chúng tớ có một cái như thế thì đã có thể đứng lên nhìn ra ngoài. Cả bọn đứng lên ghế nhìn, ngay sau đó Jill kêu lên: - Ôi thôi chết chắc rồi! Mặt

https://thuviensach.vn

trời chiếu sáng rực rỡ và trừ một hai đống tuyết ùn lên, phần lớn tuyết đã được quét sạch bởi trận mưa chiều tối và đêm qua. Phía dưới họ, trải ra như một tấm bản đồ là cái ngọn đồi bị phạt đỉnh mà họ khó khăn lắm mới vượt qua được vào chiều ngày hôm qua. Đứng từ đây nhìn lại không thể nhầm nó với bất cứ cái gì ngoài đống tàn tích của một thành phố khổng lồ. Một vùng bằng phẳng mà đến lúc này Jill mới xác định rõ là bởi vì nó được san bằng và được lát đá mặc dầu ở rất nhiều chỗ mặt đá lát đã bị vỡ vụn. Những cái gờ chữ chỉ còn lại trong các bức tường của tòa nhà lớn có thể đã từng là lâu đài hoặc đền đài của những người khổng lồ. Một mảng tường vĩ đại cao chừng 150 mét vẫn còn đứng vững – chính là cái mà Jill từng nghĩ là một vách núi. Vật trông giống ống khói nhà máy thì là những cây cột chống đồ sộ, chỉ có điều chúng cũng bị phạt ngọn nhưng ở những độ cao khác nhau; mảnh vỡ của chúng nằm ngay dưới chân trông như những thân cây đổ của một núi đá kì quái. Những cái gờ mà họ đã trèo xuống ở mặt phía bắc và cả những cái gờ mà họ đã trèo lên ở mặt phía nam – không còn nghi ngờ gì nữa – chính là những gì còn lại của những bậc thềm khổng lồ. Và kia là những con chữ lớn màu đen chạy ngang suốt chiều dài cái sàn tạo thành dòng chữ: TA. Cả ba nhìn nhau, thất vọng và sau một cái huýt sáo ngắn ngủi Lông Vịt nói cái điều mà cả bọn đều nghĩ: dấu hiệu thứ hai và thứ ba đã bị bỏ qua. Cũng lúc ấy giấc mơ của Jill hiện lên trong đầu nó. - Đó là lỗi của tôi. – Nó nói, giọng đau khổ. – Tôi… tôi đã thôi không nhắc lại các dấu hiệu vào lúc đi ngủ. Nếu trong đầu tôi lúc nào cũng có điều ấy, hẳn tôi đã biết ngay đó là thành phố, dù nó có bị lấp dưới tuyết cũng vậy. - Tôi mới thật là tệ. – Puddleglum nói. – Tôi đã thấy, hoặc gần như là thế. Thực lòng tôi đã nghĩ sao nơi này giống một thành phố hoang tàn đến thế… - Bác là người duy nhất không có lỗi trong chuyện này. – Lông Vịt nói. – Bác đã cố ngăn chúng cháu lại. - Nhưng lại không cố làm đến cùng. Tôi đã không có quyết tâm để làm thế. Đáng lẽ tôi đã phải làm thế. Đâu phải tôi không ngăn nổi các cháu bằng cách mỗi tay nắm lấy một đứa kéo lại. - Sự thật là, - Lông Vịt nói, - chúng cháu chỉ nghĩ đến mỗi một điều là làm sao mau mau chóng chóng đến nơi có giường êm nệm ấm mà không nghĩ đến bất cứ một điều gì khác. Ít nhất thì với cháu là như vậy. Kể từ lúc gặp người đàn bà đi

https://thuviensach.vn

cùng với người hiệp sĩ câm lặng ấy, chúng cháu chẳng nghĩ được chuyện gì khác. Gần như chúng cháu đã quên mất hoàng tử Rilian. - Tôi sẽ không ngạc nhiên đâu nếu đó chính là mục đích của cô ả. - Có một điều cháu chưa thật hiểu, - Jill lên tiếng, - đó là tại sao chúng ta lại không thấy dòng chữ kia? Hay là nó chỉ mới hiện lên vào đêm hôm qua? Có thể nào ông – Aslan – đã viết nó vào ban đêm? Cháu có một giấc mơ kì lạ. – Và nó kể cho mọi người nghe về giấc mơ đêm qua. - Cái gì, cậu thật ngốc. – Lông Vịt kêu lên. – Chúng ta đã thấy. Chúng ta đã nhảy vào trong những cái chữ ấy. Chúng ta nhảy xuống chữ A trong chữ TA. Đó là cái rãnh mà cậu rơi xuống. Chúng ta đã đi quanh quẩn trong đó về hướng bắc rồi quẹo sang phải và đi thẳng rồi cứ đi như vậy sang con chữ khác… thật ngu hết chỗ nói! Lông Vịt đấm mạnh vào cửa sổ, nói tiếp: - Như thế không tốt đâu, Pole. Tớ biết cậu đang nghĩ gì, bởi vì chính tớ cũng đang nghĩ thế. Cậu đang nghĩ sẽ tốt làm sao nếu Aslan viết những lời chỉ thị trên những phiến đá ở thành phố đổ nát sau khi chúng ta đã đi qua. Như thế sẽ là lỗi của ông chứ không phải là lỗi của chúng ta. Có phải thế không? Không! Chúng ta phải thừa nhận lỗi lầm của mình. Tất cả chỉ có bốn dấu hiệu phải đi theo mà chúng ta đã bỏ mất ba rồi. - Cậu muốn nói tớ làm lỡ mất ba? – Jill nói. – Điều đó cũng đúng thôi. Tớ đã làm hỏng mọi chuyện kể từ lúc cậu đưa tớ đến Narnia này. Tất cả là thế đấy, tớ rất tiếc… thì cậu cũng vậy thôi, những lời chỉ dẫn. BÊN DƯỚI TA dường như chẳng có ý nghĩa gì. - Không, nó có nghĩa đấy. – Puddleglum nói. – Nó có nghĩa là chúng ta nên tìm kiếm hoàng tử ở bên dưới thành phố này. - Nhưng làm sao chúng ta có thể!? – Jill hỏi gặng, giọng hoang mang. - Vấn đề là ở chỗ, - Puddleglum đáp, xoa xoa hai bàn tay to tướng như chân ếch vào nhau, - chúng ta có thể làm điều đó bây giờ không. Không có nghi ngờ gì nữa, nếu lúc nào cũng tâm niệm đến công việc thì khi ở thành phố Hoang phế, hẳn chúng ta cũng có thể tìm ra một cái cửa nhỏ hoặc một cái hang hoặc một đường địa đạo hoặc gặp một ai đó có thể giúp. Cũng có thể (các cháu không bao giờ biết được) là lại gặp được chính Aslan cũng nên. Phải tìm được đường đi xuống phía dưới những tảng đá lát đó, bằng cách này hay cách khác. Những lời dạy của Aslan bao giờ cũng đúng, không có ngoại lệ. Còn làm việc đó như thế nào vào lúc này – đó lại là một vấn đề

https://thuviensach.vn

khác đấy. - Phải, cháu cho rằng chúng ta phải quay lại đấy. – Jill nói. - Dễ dàng như thế sao? – Puddleglum hỏi lại. – Chúng ta phải vượt qua cái cửa này trước đã. Cả bọn quay đầu nhìn cửa ra vào biết chắc rằng không ai trong bọn với tới được tay nắm và gần như chắc chắn là không ai xoay nổi tay nắm dù có với tới được. - Hai người có nghĩ là họ sẽ để cho chúng ta đi ra ngoài nếu chúng ta đề nghị không? – Jill hỏi. Không ai nói gì nhưng cả bọn đều nghĩ: Chưa chắc đâu. Ý nghĩ đó làm gai ốc nổi lên khắp người. Puddleglum kịch liệt chống lại ý kiến cho rằng nên nói với những người khổng lồ sứ mệnh thật sự của họ, sau đó yêu cầu chủ nhà cho phép họ thực hiện nhiệm vụ. Tất nhiên, bọn trẻ không thể làm thế nếu không được sự cho phép của ông bởi vì chúng đã trịnh trọng hứa hẹn. Cả ba đều cảm thấy gần như chắc chắn là họ không có cơ hội trốn khỏi lâu đài vào đêm ấy. Một khi họ đã ở trong phòng riêng với cánh cửa đóng chặt họ sẽ là tù nhân cho đến sáng mai. Tất nhiên, đêm đến họ có thể yêu cầu để cửa mở nhưng như vậy sẽ chỉ làm nảy sinh những mối nghi ngờ. - Cơ hội duy nhất của chúng ta là, - Lông Vịt nói, - cố lẻn ra ngoài vào ban ngày. Vào giờ trưa cũng phải có lúc những người khổng lồ này ngủ chứ? Và nếu… nếu chúng ta lẻn xuống bếp thì rất có thể có một cánh cửa sau nào đó để ngỏ? - Khó có thể coi đó là một cơ hội, - Puddleglum nói, - nhưng chúng ta phải tranh thủ tất cả các khả năng. Sự thật là kế hoạch của Lông Vịt cũng không đến nỗi vô hi vọng như bạn có thể nghĩ thế. Nếu bạn muốn lẻn ra khỏi nhà mà không muốn bị ai bắt gặp thì vào lúc một hai giờ chiều lại có vẻ là khoảng thời gian thuận lợi hơn là vào giấc nửa đêm. Cửa và cửa sổ thường để mở vào ban ngày và chẳng may có bị ai trông thấy, bạn có thể giả vờ là bạn không định đi xa và cũng chẳng có mục đích nào cả. (Sẽ khó mà làm cho cả người lớn lẫn người khổng lồ tin vào điều đó nếu bạn bị túm cổ vào lúc đang trèo qua cửa sổ phòng ngủ lúc 1 giờ sáng.) - Dù vậy chúng ta phải làm thế nào để cho họ không nghi ngờ gì cả. – Lông Vịt nói. – Chúng ta phải giả bộ là rất thích ở đây và chỉ mong ngóng chờ đến ngày lễ hội. - Được, tổ chức vào tối ngày mai. – Puddleglum nói. – Tôi có nghe một người nói thế. - Tôi rõ rồi, - Jill nói, - chúng ra phải giả bộ rất kích động trước sự kiện này, cứ hỏi mãi về chuyện này. Dù sao thì họ cũng nghĩ mình chỉ là bọn trẻ ranh, như vậy xem

https://thuviensach.vn

ra mọi việc sẽ dễ dàng hơn. - Vui lắm đấy! – Puddleglum nói với một tiếng thở dài. – Đó là điều mà chúng ta cần phải đóng kịch. Còn vui vẻ được hay sao? Làm như chúng ta không chú ý gì đến thế giới này không bằng. Vui đùa! Tôi nhận thấy hai cháu còn nhỏ thế mà không làm được như tôi. Bao giờ tôi cũng vui như đi xem hội. Như thế này này! – Và ông biểu diễn một nụ cười trông như mếu. - Vui đùa, - nói đến đây bác ta lại nhảy cỡn lên nhưng với một vẻ mặt bí xị ủ dột, - các cháu sẽ nhanh chóng học được điều này thôi nếu chịu khó để mắt đến tôi. Các cháu thấy đấy, thiên hạ đánh giá tôi là một anh chàng vui nhộn hài hước đấy. Tôi dám nói là hôm qua hai cháu đã nghĩ là tôi say mèm như một tên nát rượu. Nhưng tôi xin đoan chắc với các cháu là, tôi chỉ làm bộ thế thôi. Tôi… tôi đã có một ý nghĩ rất bổ ích… Ở một phương diện nào đó. Sau này khi hai đứa có dịp ôn lại những tình tiết về cuộc phiêu lưu này, chúng vẫn không cảm thấy lời nói đó đúng lắm, nhưng chúng biết Puddleglum tin vào điều đó nên mới làm như thế. - Được rồi. Sẽ làm ra vẻ vui hơn hớn! – Lông Vịt nói. – Bây giờ, nếu có thể làm cho một ai đó mở cửa cho chúng ta nhỉ. Trong khi vờ vịt vui vẻ ở đây, chúng ta có thể tìm hiểu đôi điều về tòa lâu đài này. May mắn sao lúc đó cánh cửa mở ra, nhũ mẫu nhảy bổ vào phòng, miệng liến thoắng: - Nào bé cưng của tôi! Có muốn xem đại vương và tất cả triều thần chuẩn bị đi săn không? Một cảnh tượng ngoạn mục lắm đấy. Họ không để mất thời gian, ba chân bốn cẳng chạy vượt qua bà vú già rồi theo cầu thang đầu tiên chạy xuống dưới lầu. Tiếng khèn, tiếng sủa nhặng xị của đàn chó săn và giọng nói ông ổng của những người khổng lồ đã chỉ đường cho họ. Đoàn người đi săn đều đi bộ, bởi vì trong thế giới này không có những con ngựa khổng lồ dành cho họ và hình thức thể thao này chỉ được tiến hành bằng đôi chân như kiểu đi săn thỏ bằng chó săn ở Anh. Chó săn cũng chỉ có vóc dáng bình thường. Khi không thấy có ngựa nghẽo gì, thoạt tiên Jill đã đinh ninh là bà hoàng béo phệ sẽ không bao giờ chạy bộ theo lũ chó và họ sẽ chẳng có cơ hội trốn thoát nếu như bà ở nhà suốt ngày. Nhưng ngay sau đó nó thấy bà ngự trên một cái kiệu có sáu chàng khổng lồ trai tráng khiêng. Bà già ngốc nghếch đó phục sức toàn một màu xanh biếc và đeo một cái tù và bên người. Hai mươi hoặc ba mươi người khổng lồ, trong đó có nhà vua, đã tập

https://thuviensach.vn

hợp lại cho bộ môn giải trí này. Những giọng nói oang oang, những tiếng cười sằng sặc đủ để làm cho bạn điếc đặc cả hai tai. Thâm thấp bên dưới, ngang với chiều cao của Jill là bầy chó săn với những cái đuôi vẫy rối rít, những tiếng sủa, những cái lưỡi thè ra, nhểu nước dãi và những cái mũi dụi dụi vào tay người đầy vẻ thân thiện. Puddleglum nghĩ rằng đã đến lúc bác ta phải thể hiện một tinh thần vui vẻ, bông lươn (một điều có thể phá hỏng mọi thứ nếu bị phát giác), trong khi đó Jill khoác lên mặt nó một nụ cười con nít dễ yêu nhất, rồi chạy đến bên kiệu của bà hoàng, nó hét to đến váng cả óc: - Thưa hoàng hậu! Người lại đi xa sao? Người sẽ trở về chứ? - Ôi con thân yêu, ta sẽ quay về vào tối nay. - Ôi thế thì tốt quá. Tuyệt vời làm sao! – Jill kêu lên. – Chúng cháu có thể tham dự buổi lễ tối mai chứ ạ? Mong sao… mong sao cho chóng đến đêm mai! Chúng cháu thích ở đây lắm ạ. Trong khi hoàng hậu đi ra ngoài, chúng cháu có thể đi lại trong lâu đài, thăm thú cảnh vật không ạ? Làm ơn cho phép chúng cháu… Hoàng hậu bảo "được", nhưng tiếng cười của các triều thần gần như át hẳn tiếng nói của bà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 87

H

ai người kia phải thừa nhận ngày hôm ấy Jill lập được nhiều chiến công. Ngay sau khi vua và đám triều thần rời cung điện đi săn nó đã làm một vòng quanh lâu đài, hỏi han đủ thứ chuyện với một dáng điệu trẻ con, hết sức hồn nhiên, ngây thơ nên chẳng ai nghi ngờ là nó có âm mưu gì. Mặc dù lưỡi nó không lúc nào nằm yên, bạn cũng khó mà nghe ra được nó nói nói gì: chỉ nghe thấy tiếng nói ríu rít liến thoắng và tiếng cười như nắc nẻ. Nó làm cho mọi người mê tít: từ người giữ ngựa, người gác cổng đến các cô hầu gái và thị nữ… Các nhà quý tộc lớn tuổi đều đi săn cả. Nó chịu để cho những người khổng lồ hôn hít và đánh yêu, nhiều người còn tỏ ra thương xót nó, gọi nó là "cô bé tí hon tội nghiệp" dù không một ai giải thích được tại sao họ lại gọi như thế. Nó đặc biệt làm thân với bọn người làm ở khu vực bếp và phát hiện được một điều "tối quan trọng" là cửa hậu ở buồng rửa bát đĩa có thể đưa cả bọn ra khỏi bức tường thành mà không cần phải đi qua sân chầu hoặc qua cổng chính. Trong khu nhà bếp nó đóng vai một đứa phàm ăn tục uống, chén tất cả những gì mà người đầu bếp và phụ bếp vui vẻ xén ra cho nó. Khi ở trên lầu, nó hỏi các thị nữ về cách phục vụ trong đêm hội: nó được phép ngồi lại bao lâu, nó có được khiêu vũ với khổng lồ thiếu nhi không… và rồi (điều này làm cho nó đỏ nhừ cả mặt mỗi khi nhớ lại) nó nghiêng đầu sang một bên theo một cái mốt ngu ngốc mà người lớn, người khổng lồ và cả những người tự cho là khôn ngoan nữa nghĩ là hết sức quyến rũ, rồi lắc những lọn tóc quăn và làm ra vẻ bồn chồn nói: - Ồ cháu ước gì bây giờ là đêm mai. Cô có nghĩ là thời gian sẽ trôi qua thật nhanh không? Các nữ khổng lồ bật cười và bảo nó là một tạo vật tí hon xinh xẻo nhất, một số người sau đó còn lấy khăn tay to tướng chạm lên đuôi mắt làm như họ khóc đến nơi rồi. - Bọn chúng thật dễ thương ở cái tuổi này. – Một người nói với một người khác. – Phải, thật hết sức đáng thương… Lông Vịt và Puddleglum cũng đã làm hết sức mình để đóng trò. Nhưng bọn con gái

https://thuviensach.vn

làm những chuyện này giỏi hơn con trai. Thậm chí cả bọn con trai cũng giả vờ tốt hơn mấy cư dân vùng đầm lầy. Trong bữa ăn trưa có một việc đã xảy ra làm cho ba người thêm nóng lòng muốn rời lâu đài của những người khổng lồ "dễ thương" hơn lúc nào hết. Họ dùng bữa ăn ở đại sảnh, một cái bàn nhỏ kê riêng cho họ ngay gần lò sưởi. Ở một cái bàn lớn hơn, cách đấy hai mươi mét có chừng 5, 6 người khổng lồ ngồi ăn. Câu chuyện của họ ồn ào, mệt óc nên chẳng mấy chốc hai đứa không để ý nghe nữa, cũng như cái cách mà bạn không để ý đến tiếng còi nhà máy ngoài cửa sổ hoặc tiếng xe cộ ầm ầm chạy ngoài đường. Họ ăn món thịt hươu nguội, một loại thức ăn Jill chưa hề nếm qua và nó rất thích. Bất thình lình Puddleglum quay lại, khuôn mặt bác ta tái xanh đi đến nỗi bạn có thể nhìn thấy cái màu xanh đít ếch dưới làn da mai mái màu bùn bình thường của bác. - Chớ ăn thêm một miếng nào nữa. – Bác nói. - Có gì không ổn à? – Hai đứa hỏi, giọng cũng hạ thấp xuống thì thào như bác. - Các cháu không nghe mấy người kia nói chuyện với nhau à? "Thịt đùi hươu mềm mà ngon thật." – Một tên nhận xét. "Nếu vậy thì con hươu đực này là một kẻ dối trá, một kẻ khác nói. "Tại sao mày lại nói như thế?" Tên thứ nhất hỏi lại. "À người ta kể rằng khi bị sa lưới nó đã nói: "Đừng giết tôi, thịt tôi dai lắm. Các người sẽ không thích đâu". Thế đấy, đã hiểu chưa?". Lúc đầu Jill không nhận ra ý nghĩa của toàn bộ câu chuyện này. Nhưng rồi nó cũng hiểu khi đôi mắt Lông Vịt mở to kinh hoàng và nói: - Thế chúng ta vừa ăn thịt một con hươu biết nói. Phát hiện này tác động đến ba người một cách khác nhau. Jill là một nhân vật mới mẻ đối với thế giới này cảm thấy thương cho con hươu tội nghiệp và nghĩ những người khổng lồ thật tàn ác khi giết hại và ăn thịt một con vật như vậy. Lông Vịt đã ở thế giới này một thời gian và ít nhất thì nó cũng có một người bạn thân thiết là một con thú biết nói thì có cảm giác thật kinh khủng, y như cái cách mà bạn ghê tởm một kẻ sát nhân. Còn Puddleglum, một người Narnia chân chính thì cảm thấy nôn nao cả người và bủn rủn chân tay như khi bạn phát hiện ra mình vừa ăn thịt một đứa trẻ. - Rồi cơn giận dữ của Aslan sẽ bổ lên đầu chúng ta, - bác nói, - vì chúng ta không quan tâm đến các dấu hiệu. Chúng ta sẽ bị nguyền rủa, tôi nghĩ thế. Nếu được phép thì điều tốt nhất chúng ta có thể làm là rút dao ra đâm vào tim

https://thuviensach.vn

mình. Dần dần, cả Jill cũng nhìn nhận sự việc theo quan điểm của ông. Dù sao thì cũng không ai muốn ăn tiếp nữa. Khi cho là tình hình khá an toàn, họ lặng lẽ rút lui khỏi đại sảnh. Lúc này cũng đã gần đến cái giờ họ hy vọng có thể bỏ trốn, ai nấy đều rất hồi hộp. Ba người lảng vảng ngoài hành lang và đợi cho đến khi tòa lâu đài trở nên yên tĩnh. Thực khách nán lại phòng ăn rất lâu sau khi đã dùng bữa xong. Người hói đầu đang cao hứng kể một chuyện gì đó. Nhưng cuối cùng mọi người cũng tản về phòng, ba nhà phiêu lưu của chúng ta lén lút xuống khu vực nhà bếp nhưng ở đây cũng vẫn còn người hoặc ít nhất thì cũng còn những người phụ bếp đang rửa ráy, dọn dẹp. Cả ba đều thấy như có lửa đốt trong lòng trong lúc chờ cho đến khi những người phụ bếp làm xong công việc, rồi từng người một lau tay cho khô và bỏ đi. Nhưng vẫn còn lại một khổng lồ già. Bà lão cứ đi vơ đi vẩn trong bếp và một lúc sau ba người kinh hoàng nhận ra là bà ta chẳng có ý định đi đâu hết. - Chà, các cháu thân mến, - bà thủng thẳng nói với họ, - đấy, công việc thế là đã ổn rồi đấy. Bây giờ hãy đặt một ấm nước lên. Lát nữa có thể pha một ấm trà. Có thể duỗi chân duỗi tay một chút, cũng phải trông nom phòng rửa bát, gớm mấy đứa nhỏ đáng yêu ấy, chúng bảo tôi cứ để cửa mở. - Dạ phải. – Lông Vịt nói. - Đúng vậy, tôi bao giờ cũng để cửa mở để con Miu có thể đi ra đi vào, cái con vật tội nghiệp ấy! Đoạn bà lão ngồi xuống cái ghế, gác chân lên một cái ghế khác. - Không biết tôi có kịp chợp mắt một chút không, - bà lại ca cẩm, - nếu như cái đám người đi săn đáng tội ấy không quay về quá sớm… Cả bọn đã khấp khởi mừng thầm khi bà nói đến chuyện “chợp mắt” lại xìu ngay xuống khi bà nhắc đến chuyện đoàn người đi săn sắp quay về. - Thường thì họ về vào lúc nào vậy? – Jill ướm hỏi. - Ôi dào, chả biết được đâu. Nhưng này, các cháu đi đi và giữ im lặng một chút nhé. Họ rút lui về tận đầu đằng kia gian bếp và đang định lặng lẽ chuồn qua cánh cửa phòng rửa bát nếu bà lão khổng lồ không ngồi dậy, mở choàng mắt, xua đi một con ruồi. - Đừng làm gì cho đến khi biết chắc là bà ta đã ngủ, - Lông Vịt thì thào, - không thì hỏng hết việc đấy. Cả ba lại đi vào góc bếp ngồi chờ đợi và quan sát. Cái ý nghĩ những người đi săn có thể trở về vào bất cứ lúc nào thật là kinh khủng. Bà khổng lồ già này cứ cựa quậy không yên. Mỗi khi họ tưởng là bà ta đã ngủ rồi thì bà lại làm một cử động nào đó.

https://thuviensach.vn

Mình không thể chịu nổi. – Jill nghĩ. Để bình tâm lại, nó đưa mắt nhìn quanh. Ngay trước mặt nó là một cái bàn to, rộng, sạch sẽ với hai chồng đĩa dùng để đựng bánh ngọt đã rửa sạch sẽ và một cuốn sách đang mở sẵn. Tất nhiên, đấy là những cái đĩa khổng lồ và Jill nghĩ là nó có thể ngả lưng trên một trong những cái đĩa ấy. Thế là nó trèo lên một băng ghế cạnh bàn, đôi mắt vô tình nhìn vào dòng chữ: VỊT TRỜI: Loại chim tuyệt vời này có thế chế biến bằng nhiều cách. “Thì ra đây là một cuốn sách dạy nấu ăn.” – Jill nghĩ, nó không quan tâm cho lắm chỉ liếc nhìn qua vai, mắt bà lão đã nhắm lại nhưng trông bà không có vẻ đã ngủ hẳn. Jill lại nhìn vào trang sách. Nó được sắp xếp theo vần a, b, c và khi mắt nó dừng ở cột tiếp theo nó thấy tim mình như ngừng đập. CON NGƯỜI: Động vật hai chân bé nhỏ ưu việt này từ lâu đã được đánh giá là một món ăn cao cấp. Theo truyền thống, thịt người là một phần của Lễ hội Mùa thu, được dọn ra giữa món cá và món ăn phụ. Mỗi người… Nhưng con bé không thể nào đọc tiếp được nữa. Nó quay đầu lại. Khổng lồ già đã thức và đang ho một tràng dài. Nó ra hiệu cho hai người kia và chỉ vào cuốn sách. Họ cũng trèo lên chiếc ghế nhìn vào trang sách đang mở ra. Trong lúc Lông Vịt đọc về đoạn thịt người được chế biến như thế nào thì Puddleglum chỉ vào một cột kế tiếp: CƯ DÂN VÙNG ĐẦM LẤY: Có một số tài liệu cho rằng loài vật này không được xếp vào loại thực phẩm phù hợp với những người khổng lồ bởi vì thịt nó có thớ rất dai và có mùi tanh. Tuy vậy, có thể khử mùi tanh bằng cách… Jill khẽ đá vào chân bác ta và cả chân Lông Vịt, cả ba cùng nhìn lại. Miệng bà già hơi hé ra, từ lỗ mũi thoát ra một âm thanh mà vào lúc ấy đối với đôi tai của họ còn du dương hơn bất cứ một bản nhạc tuyệt vời nào – tiếng ngáy. Vấn đề bây giờ là nghệ thuật đi nhón chân – đừng đi quá nhanh cũng không được thở mạnh – để qua phòng rửa bát (cái phòng này của người khổng lồ bốc lên một mùi đến sợ). Cuối cùng thì họ cũng ra bên ngoài ánh mặt trời nhợt nhạt đầu đông. Họ đang ở trên đỉnh dốc một con đường nhỏ, gồ ghề chạy xuống một cái dốc rất cao. Nhưng tạ ơn Chúa, thành phố hoang phế hiện lên ở bên phải lâu đài. Chỉ trong vòng vài phút họ đã quay trở lại con đường rộng dốc đứng chạy xuống từ cổng chính lâu đài. Từ mỗi cửa sổ ở mặt này đều có thể nhìn toàn cảnh. Nếu chỉ có một hoặc hai hoặc năm cửa sổ thì

https://thuviensach.vn

cũng còn có lý do khả dĩ để không ai cảm thấy phải thận trọng, e dè. Nhưng đằng này lại có đến năm mươi cửa sổ chứ không phải là năm. Bây giờ họ cũng nhận ra rằng con đường mà họ đang đi – thật ra thì cả vùng đất giữa họ và thành cổ không có một chỗ núp nào dù là cho một con cáo. Một vùng toàn loại cỏ thô cứng, sỏi và những tảng đá nhỏ. Cứ như để là cho tình hình thêm tệ hại hơn, họ lại đang mặc những bộ quần áo mà người khổng lồ đưa cho tối qua, trừ Puddleglum vì không có bộ nào vừa với bác ta. Jill mặc một cái váy màu xanh có phần hơi rợ quá và cũng quá lòe xòe đối với nó, bên ngoài lại choàng thêm một cái áo khoác màu đỏ tươi có đính những dải lông màu trắng. Lông Vịt thì mang vớ dài đỏ rực, áo chẽn và áo khoác màu xanh, một thanh gươm chuôi vàng và một chiếc mũ có cắm lông chim. - Quần mới áo… đẹp quá nhỉ? – Puddleglum làu bàu. – Cứ sáng rực lên trong một ngày mùa đông. Một cung thủ tồi nhất trên đời cũng sẽ không bắn trượt nếu hai đứa ở trong tầm ngắm. Lại nói chuyện về cung tên, thật đáng tiếc chúng ta đã bỏ quên ở lâu đài. Những bộ quần áo này có hơi mỏng quá không? - Vâng, cháu đã bắt đầu lạnh cóng cả người đây. – Jill nói. Mới vài phút trước khi họ còn ở trong bếp nó đã tưởng là chỉ cần ra khỏi tòa lâu đài thì cuộc chạy trốn của họ kể như là hoàn tất. Bây giờ nó nhận ra là giai đoạn nguy hiểm nhất vẫn còn chưa đến. - Cứ đều bước, đều bước. – Puddleglum nói. – Đừng ngoái đầu nhìn lại. Cũng đừng đi quá nhanh. Dù sao thì cũng không được bỏ chạy. Cứ làm như thể chúng ta đang đi tản bộ, và rồi nếu có ai nhìn thấy chúng ta, điều ấy dám xảy ra lắm, thì hắn cũng sẽ không đem lòng ngờ vực. Cái mà chúng ta có vẻ giống bọn người đang chạy trốn là chúng ta tiêu đời đấy. Đoạn đường đến thành phố Hoang phế dường như dài ra vô tận, đi mãi cũng không hết. Nhưng họ cũng đã sắp đến nơi rồi. Chợt vang lên một tiếng động. Hai người kia há hốc mồm kinh hoảng. Jill không biết tiếng động có nghĩa là cái gì thì hỏi: Cái gì vậy? - Tiếng khèn đi săn. – Lông Vịt thì thầm. - Ngay lúc này cũng không được bỏ chạy. – Puddleglum nói. – Không, cho đến khi tôi ra lệnh. Lần này Jill không thể không liếc nhìn ra sau. Và kia, cách họ khoảng nửa dặm, đoàn đi săn đã trở về, ngay phía sau lưng họ, hơi chếch về phía tay trái. Họ vẫn đi tiếp. Bất thình lình tiếng huyên náo của một cuộc truy đuổi vang lên, tiếp đó là tiếng la hét và tiếng

https://thuviensach.vn

reo hò vang dậy như sấm. Bọn chúng phát hiện ra rồi, chạy mau! – Puddleglum phát lệnh. Jill nâng đuôi váy dài lên – thật là một thử thách khi chạy với đuôi váy lòe xòe như vậy – và co giò chạy. Không còn nghi ngờ gì nữa, nguy hiểm đã cận kề. Nó có thể nghe tiếng khèn rõ mồn một. Nhưng giọng của nhà vua còn to hơn: "Đuổi theo chúng, đuổi theo chúng nếu không ngày mai chúng ta không có món bánh nhân thịt người đâu." Bây giờ thì Jill là người chạy sau cùng. Vướng víu bởi cái váy dài, nó trượt phải những viên đá cuội trên đường, tóc chui cả vào miệng, một cơn đau chạy ngang ngực nó: Tiếng khèn mỗi lúc một gần hơn, khẩn trương hơn. Bây giờ nó phải chạy lên một dốc đá dẫn đến cái bậc thềm thấp nhất của bậc thang khổng lồ. Nó không mảy may có ý nghĩ là họ sẽ làm gì khi chạy được đến đấy hoặc liệu có ích gì kể cả khi họ chạy lên được đến đỉnh. Nhưng nó không còn đầu óc nghĩ đến chuyện đó. Bây giờ nó là một con thú đang bị săn đuổi, chừng nào còn có một đoàn người đuổi theo nó thì nó còn phải chạy cho đến lúc gục xuống mới thôi. Puddleglum dẫn đầu. Khi đến bậc thềm thứ nhất, bác ta dừng lại, nhìn về phía tay phải và bất thình lình lao vào một cái lỗ hoặc một cái hố ở dưới bậc thềm. Đôi chân dài của bác thò ra rồi biến mất như chân nhện. Lông Vịt chỉ do dự trong một giây rồi cũng chui vào và biến mất theo gương bác. Một phút sau Jill chạy đến, người lảo đảo, thở không ra hơi. Đó là một cái lỗ trông đến chán – một vết nứt toang hoác giữa đất và bậc thềm đá, rộng khoảng một mét và cao chừng 30 phân. Bạn phải ép sát mặt xuống đất mà lết và bạn không thể trườn nhanh được. Jill cảm thấy hàm răng lũ chó săn sắp đớp vào gót nó trước khi nó chui được vào trong cái lỗ kia. - Nhanh lên, nhanh lên! Đá. Lấp lối vào đi! – Giọng của Puddleglum vang lên sát bên cạnh nó. Cái hố đen ngòm trừ một chút ánh sáng le lói nơi cửa hang mà họ mới bò vào. Hai người kia đang khẩn trương lèn cái hang lại. Nó có thể thấy hai tay bé nhỏ của Lông Vịt và hai tay to tướng giống chân ếch của Puddleglum đang moi lấp đá như điên. Rồi nó nhận ra việc làm đó quan trọng như thế nào và bắt đầu nạy những viên đá to đưa cho họ. Đúng lúc lũ chó sủa nhặng lên và chạy quẩn bên miệng hang thì họ cũng vừa lấp xong. Bây giờ chẳng còn chút ánh sáng nào. - Chui vào sâu hơn, nhanh lên! – Giọng Puddleglum vang lên cấp

https://thuviensach.vn

bách. - Hãy cầm tay nhau mà bò. – Jill nói. - Ý kiến hay đấy. – Lông Vịt nói. Nhưng phải mất một lúc họ mới quờ được tay nhau trong bóng tối. Lũ chó đang đánh hơi bên ngoài cửa hang. - Cứ thử đứng lên xem sao. – Lông Vịt gợi ý. Họ làm theo và thấy là có thể đứng lên thoải mái. Rồi, Puddleglum chìa tay ra sau cho Jill (con bé chỉ muốn đứng ở giữa chứ không phải đứng sau cùng), họ bắt đầu dùng chân dò dẫm tìm đường và loạng choạng tiến về phía trước trong cái bóng tối như bưng lấy mắt. Có nhiều hòn đá dăm lỏng chỏng dưới chân họ. Được một lúc, Puddleglum tiến đến một bức tường đá. Họ quay sang bên phải và đi tiếp. Cái hang có rất nhiều chỗ ngoắt nghéo, quanh co. Bây giờ thì Jill không có khái niệm gì về phương hướng và cũng chẳng biết miệng hang nằm ở đâu. Vấn đề là, - giọng Puddleglum vang lên ở phía trước, - phải đi như thế nào để nó không dẫn ta về chỗ cũ (có thể thế lắm chứ) và đãi lũ khổng lồ một món ăn ngon trong bữa tiệc của chúng, còn chuyện lạc đường trong lòng quả đồi này nữa chứ. Cá mười ăn một là không có những con rồng, thì cũng hang sâu, khí độc, hầm nước và … Ối! Đi đi nào! Hãy cứu lấy bản thân mình! Tôi… Sau đó mọi việc diễn ra rất nhanh. Có một tiếng kêu man dại, tiếng rào rào, bụi đất, tiếng sỏi đá, tiếng những tảng đá đổ ầm ầm và Jill thấy mình đang trượt, trượt, trượt dài xuống một cách vô hy vọng, tốc độ trượt mỗi lúc một nhanh gần như theo phương thẳng đứng. Không phải là một cái dốc trơn, bằng phẳng mà toàn là những hòn đá răm và đất đóng cục. Kể cả khi bạn có đứng lại được thì cũng không có ích gì. Bất cứ chỗ nào mà bạn đặt chân lên cũng đều trơn như bôi mỡ và nó xô bạn xuống phía dưới. Nhưng Jill thì nằm hơn là đứng. Cả bọn càng trượt đi xa bao nhiêu thì càng gặp rắc rối với đất đá bấy nhiêu. Nhìn chung, tất cả mọi thứ cùng lao xuống (kể cả bản thân họ) nhanh hơn, gây ra nhiều tiếng động hơn, bụi mịt mù hơn và bẩn hơn. Từ tiếng la thất thanh và tiếng nguyền rủa của hai người phía trước, Jill hiểu rằng những hòn đá mà nó cuốn theo đã đập mạnh vào người Lông Vịt và Puddleglum. Bây giờ nó lao xuống với một tốc độ dễ sợ và cảm thấy thân hình nó sẽ vỡ ra từng mảnh khi lao xuống đáy. Tuy vậy, bằng một cách nào đó mọi chuyện lại không xảy ra như vậy. Có nhiều vết trầy xước và cái chất dính dính trên mặt Jill rõ ràng là máu. Có cả một đống đất đá cuội, những

https://thuviensach.vn

cục đá to hơn chất đống chung quanh và một phần trên người nó, nhiều đến nỗi nó không thể đứng dậy. Tất cả chỉ là một màn đen mịt mùng và việc bạn mở mắt hay nhắm mắt không có gì phân biệt. Không có một tiếng động. Đây là giờ phút tồi tệ nhất mà Jill từng biết đến trong đời. Giả sử, nó chỉ có một mình, giả sử những người khác… rồi nó nghe có những cử động gần đâu đây. Sau đó có cả ba – bằng những giọng run rẩy – cùng lên tiếng giải thích là hình như mình không có cái xương nào bị gãy. - Có thể chúng ta không bao giờ được lôi lên. – Đó là giọng của Lông Vịt. - Các cháu có nhận thấy ở dưới này rất ấm không? Thế có nghĩa là chúng ta trượt một quãng đường rất dài, dễ đến gần một dặm. Không ai nói gì. Sau đó một chút Puddleglum nói thêm: - Hộp đánh lửa của tôi rơi mất rồi. Chẳng ai nghĩ ra được cái gì để làm. Rõ ràng là chẳng có thể làm gì được. Lúc ấy họ quá mệt để nghĩ ra được điều gì chứ không phải là họ nghĩ mình đang ở vào một tình thế tuyệt vọng. Một lúc thật lâu sau, không hề có một sự báo trước nào, họ nghe thấy một giọng nói hoàn toàn xa lạ vang lên. Họ biết ngay là đó không phải là cái giọng duy nhất trên đời này mà mỗi người trong bọn đều thiết tha trông đợi: tiếng nói của Aslan. Cái giọng này thiếu âm sắc, mờ đục, nếu bạn cảm nhận được một giọng nói tối đen như cái ống bịt kín hai đầu có nghĩa là gì thì cái giọng này là như vậy. - Cái gì khiến các ngươi lọt xuống dưới đây hỡi sinh vật ở thế giới trên kia?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 88

Ai đấy?- Cả ba lữ khách của chúng ta đều đồng thanh kêu lên. - Ta là người lính biên phòng của Vương quốc Dưới Lòng Đất và cùng với ta là một đội quân hàng trăm người đất trang bị vũ khí đến tận răng. - Giọng nói kia vang lên. - Hãy mau cho ta biết các ngươi là ai và công việc của các ngươi ở Vương quốc Dưới Lòng Đất này là gì? - Chúng tôi tình cờ rơi xuống đây. - Puddleglum đáp với một sự thành thật vừa đủ. - Có rất nhiều người rơi xuống, chỉ có rất ít người trở về với mảnh đất có ánh sáng mặt trời. - Giọng kia đáp lại. – Hãy sẵn sàng đi với ta đến gặp nữ hoàng của Vương quốc Dưới Lòng Đất. - Bà ấy sẽ làm gì chúng tôi? – Lông Vịt hỏi, giọng ngờ vực. - Tôi không biết mệnh lệnh của người, tôi chỉ việc tuân phục chứ không được thắc mắc gì hết. Trong khi người này nói có một tiếng động nghe như một tiếng nổ giòn êm tai và ngay lập tức một thứ ánh sáng lạnh, màu xám có pha chút màu xanh lóe lên, mờ mờ trong hang. Cái hy vọng rằng người nói chỉ ba hoa chích chòe về một đội quân vũ khí đầy người đã tắt ngấm. Jill thấy mình nhấp nháy đối mắt, nhìn sững vào đám đông chen chúc bên nhau. Một đội quân gồm đủ các kích cỡ, từ những thần lùn giữ của nhỏ xíu chỉ cao vài chục phân cho đến những người cao hơn một người đàn ông bình thường. Tất nhiên, tất cả đều mang giáo ba ngạnh trên tay. Ai cũng đều có một màu da xanh mét dễ sợ và tất cả đều đứng im trong tư thế chào chờ. Ngoài hai đặc điểm đó ra, họ rất khác nhau. Một số có đuôi, một số để những bộ râu rậm rịt, người thì có khuôn mặt tròn, dịu dàng và to như trái bí ngô, người lại có những chiếc mũi dài và nhọn hoắt, kẻ phô ra những chiếc mũi dài, mềm oặt như một cái vòi nhỏ trong khi đó lại có những khuôn mặt gắn lên một cái mũi tròn to tướng. Vài người có một cái sừng nhỏ ngay giữa trán. Chỉ đến lúc này Jill mới nhận ra bọn họ giống nhau ở một khía cạnh: mỗi khuôn mặt trong hàng trăm khuôn mặt ấy đều có một vẻ buồn bã ủ dột. Phải, trông họ rầu rĩ đến nỗi sau cái nhìn đầu tiên Jill hầu

https://thuviensach.vn

như quên phắt mất rằng lúc đầu nó còn sợ họ bây giờ nó chỉ muốn làm cho họ vui lên. - Được đấy. - Puddleglum nói, xoa hai tay vào nhau. – Đó là chính cái điều mà tôi đang mong đợi. Nếu những người này mà không dạy tôi có cái nhìn nghiêm túc về cuộc sống thì tôi không biết nó sẽ như thế nào. Hãy nhìn cái anh chàng với bộ ria màu hạt dẻ hoặc cái người với… - Đi lên! – Chỉ huy đội quân người đất ra lệnh. Chẳng có thể làm gì khác được nữa, ba người đứng tụm lại nắm tay nhau thật chặt. Ai cũng muốn chạm vào tay người đồng chí của mình trong một khoảnh khắc như thế này. Người đất đứng vây quanh họ, giậm những đôi chân to và mềm, có cái 10 ngón, có cái 12 ngón, cũng có bàn chân không có ngón. - Hành quân! - Người chỉ huy nói và tất cả đều bước đi theo. Làn ánh sáng lạnh lẽo phát ra từ một quả cầu lớn treo ở đầu một cây sào dài và vị thần lùn giữ cửa có dáng người cao nhất cầm đèn đi đầu đoàn quân. Dưới ánh sáng ảm đạm của ngọn đèn ba lữ khách bất đắc dĩ có thể thấy mình đang ở trong một cái hang tự nhiên; tường và trần hang đều nổi bướu, xoắn lại và tạo thành hàng ngàn những hình thù quái dị. Sàn hang lát đá dốc xuống trong lúc họ đi tiếp. Đối với Jill, hoàn cảnh này tồi tệ hơn đối với những người khác bởi vị nó ghét những chỗ tối tăm, âm u và tù hãm. Trong lúc họ đi tiếp cái hang trở nên thấp hơn, hẹp hơn và cuối cùng người cầm đèn đứng sang một bên, các chú lùn giữ của - từng người từng người một - khom lưng cúi xuống (tất cả mọi người chỉ trừ những người thấp nhất) chui vào một cái khe nhỏ tối đen như hũ nút rồi biến mất. Jill có cảm giác nó không thể chịu đựng lâu hơn nữa. Tôi không thể bước vào trong, không thể, không thể. – Nó nói, giọng vỡ ra. Người đất chẳng nói gì, tất cả đều hạ mũi giáo xuống chỉ vào nó. - Không sao đâu Pole. – Puddleglum nói. Những người bự con hơn không thể bò vào trong nếu sau này nó không được nới rộng hơn. Ở dưới này cũng có mặt tiện lợi, chúng ta sẽ không bị mắc mưa. - Ôi, bác không hiểu đâu. Cháu không thể - Jill rền rĩ. - Hãy nghĩ đến cái lúc tớ rơi xuống vực, Pole ạ. – Lông vịt nói. – Bác đi trước, còn cháu sẽ đi sau bạn ấy. - Được thôi. – Puddleglum nói, quỳ sụp xuống đất. - Cháu theo sát gót bác nhé, còn Lông Vịt sẽ bám theo cháu. Biết đâu chúng ta sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. - Dễ chịu!- Jill dài giọng nói, nhưng nó cũng nằm bẹp xuống và cả ba nối tiếp

https://thuviensach.vn

nhau bò vào trong. Đó là một nơi thật kinh khủng. Bạn phải lết mặt xuống sàn trong khoảng nửa giờ mặc dầu cũng có thể nó chỉ kéo dài 5 phút. Nóng phát sốt lên, Jill cảm thấy nó sắp chết ngạt đến nơi rồi. Cuối cùng thì cũng có một chút ánh sáng le lói ở phía trước, địa đạo được nới rộng ra, trần hang cao hơn. Cả ba người – toàn thân nóng rực, bẩn thỉu, run lẩy bẩy - bước vào một cái hang khác rộng đến nỗi khó có thể coi là một cái hang. Cả hang sáng lên một thứ ánh sáng mờ mờ, mơ ngủ vì thế ở đây người ta không cần đến ngọn đèn lồng kì lạ của người đất nữa. Sàn hang êm như nhung do một loại rêu nào đó, trong hang còn mọc lên một loại cây có cành, có thể gọi là thực vật nhưng lại có những hình thù kì lạ, thân mềm và xốp giống như nấm. Chúng mọc cách nhau một khoảng đều đặn làm thành một khu rừng, nói đúng ra trông nó giống một công viên. Thứ ánh sáng màu rêu xám, dường như được hắt ra từ những cái cây này và từ đám rêu dưới sàn, nhưng không đủ mạnh để chiếu đến trần hang cao vời vợi. Người đất lại tập hợp thành đội ngũ đi qua cái nơi buồn ngủ, nhẹ nhàng và êm ái này. Một đội quân buồn, nhưng là một nỗi buồn êm dịu như một khúc hát ru. Ở đây, họ đi qua hàng chục những con thú có hình thù kì lạ nằm trên thảm rêu, có thể là chúng đã chết hoặc đang ngủ, Jill không thể phân biệt rõ ràng được. Đa số những con vật này thuộc loài rồng hay có họ với loài dơi; cả Puddleglum cũng không biết tên bất cứ con vật nào trong số đó. - Sống ở đây chúng có lớn lên không?- Lông Vịt hỏi người cầm đầu. Người này tỏ vẻ ngạc nhiên khi nghe câu hỏi nhưng vẫn đáp lại: - Không. Tất cả đều là những con vật lọt xuống đây qua những kẽ hở hay những hang động. Phải, chúng đều từ mảnh đất bên trên lọt xuống dưới này. Rất nhiều kẻ xuống nhưng không thấy kẻ nào quay về được mảnh đất sáng lên dưới ánh mặt trời. Tương truyền rằng tất cả bọn chúng sẽ thức dậy vào ngày tận thế. Đôi môi người này khép lại như một cái hộp sập nắp xuống khi nói xong điều đó; sự im lặng sâu như đáy giếng ở nơi này làm cho bọn trẻ không dám mở miệng nói nữa. Đôi chân trần của những chú lùn giữ của giẫm lên lớp rêu dày không gây nên một tiếng động nào. Không có gió, không có chim. Không nghe thấy tiếng nước chảy. Không nghe thấy tiếng hơi thở từ những sinh vật kì lạ này. Họ đi thêm một vài dặm nữa, đến một bức tường đá, trên đó có trổ một

https://thuviensach.vn

cái cửa thấp dẫn đến một cái hang khác. Tuy vậy nó cũng không quá tệ như cái lối đi vào vừa rồi và Jill đi qua mà không phải cúi đầu xuống. Họ vào một cái hang nhỏ hơn, dài và hẹp, có hình dáng và kích thước bằng một nhà thờ. Chiếm gần hết chiều dài của cái hang là một người đàn ông to lớn đang say ngủ. Người này còn to lớn hơn bất cứ người khổng lồ nào, nhưng khuôn mặt không giống với người khổng lồ - một gương mặt với những đường nét đẹp đẽ, thanh thoát toát lên một vẻ cao quý. Bộ ngực người này dâng lên hạ xuống nhẹ nhàng dưới bộ râu trắng như tuyết buông dài đến tận thắt lưng. Một làn ánh sáng bạc, trong ngần (không ai biết là phát ra từ đâu) tỏa xuống toàn bộ người ông. - Là ai đấy?- Puddleglum lên tiếng hỏi. Bởi vì đã lâu không có ai nói điều gì, Jill lấy làm ngạc nhiên là bác ta lại có gan mở miệng hỏi. - Đó là cha Thời gian già nua, người đã có thời làm vua trên mặt đất. – Viên chỉ huy nói. – Bây giờ ông già bị chìm xuống Vương quốc Dưới Lòng Đất và nằm ở đây mà mơ về tất cả những việc mình đã làm ở thế gian trên kia. Nhiều người chìm xuống mà ít người nổi lên mảnh đất có ánh sáng mặt trời. Người ta nói ông già sẽ thức dậy vào ngày thế giới bị hủy diệt. Ra khỏi cái hang này họ lại đến một cái hang khác, rồi lại một cái hang khác và hang khác nữa cho đến khi không thể đếm xuể nữa, nhưng bao giờ họ cũng đi xuống dốc, mỗi cái hang lại thấp hơn cái hang trước. Ý nghĩ về trọng lượng và chiều cao của lớp đất trên đầu làm họ nghẹn thở. Cuối cùng họ cũng đến một nơi mà người đội trưởng ra lệnh đốt cái đèn lồng buồn thảm lên. Sau đó họ bước vào một cái hang rộng và tối đến mức họ không nhìn thấy gì trừ cái vật ngay trước mũi họ, đó là một dải cát nhàn nhạt chạy xuống sát mặt nước phẳng lặng. Tại đây bên cạnh một cái cầu tàu nhỏ có một con tàu không có cột buồm hoặc cánh buồn nhưng lại có rất nhiều mái chèo. Đoàn người đi tiếp lên boong tàu rồi đi về mũi tàu nơi có chừa một khoảng trống phía trước băng ghế cho những người ngồi chèo và một cái ghế xoay gắn vào phía trong thành tàu. - Có một điều mà tôi muốn biết, - Puddleglum nói, - đó là không biết có bất cứ ai trong thế giới của chúng tôi - ở trên mặt đất, ý tôi là thế - có một chuyến đi như thế này chưa? Nhiều người lên tàu ở những bãi biển mờ nhạt. – Người chỉ huy đáp. – Và… - Thôi được, tôi biết rồi. – Puddleglum cắt ngang. – Và chỉ có rất ít người

https://thuviensach.vn

quay về mảnh đất nơi có ánh sáng mặt trời chứ gì. Anh không cần phải nhắc lại câu ấy nữa. Anh đúng là một kẻ chỉ có duy nhất một ý tưởng, đúng không? Bọn trẻ nhích lại gần Puddleglum. Bọn chúng nghĩ bác ta chỉ là một cái mền ướt lúc còn ở trên mặt đất, nhưng từ khi xuống dưới lòng đất thì dường như ông là chỗ dựa duy nhất mà chúng có. Cái lồng đèn yếu ướt được treo ở giữa tàu, người đất ngồi vào sau các mái chèo và con tàu bắt đầu chuyển động. Ngọn đèn chỉ hắt ánh sáng đi được một đoạn đường ngắn. Nhìn về phía trước họ chẳng thấy gì ngoài mặt nước đen thẫm êm đềm nhòa lẫn vào với bóng đêm đen dày đặc. - Ôi, không biết chuyện gì sẽ đến với chúng ta đây?- Jill hỏi giọng tuyệt vọng. - Trong những lúc như thế này cháu đừng để mất tinh thần, Pole ạ. – Puddleglum khích lệ nó. – Còn có một điều mà ai cũng cần phải ghi nhớ. Chúng ta đã trở về với đúng trận tuyến. Có phải ta cần phải xuống phía dưới thành phố Hoang phế đúng không nào và chúng ta đang ở dưới nó. Thế là ta đã làm theo lời chỉ dẫn. Lát sau người ta mang thức ăn đến cho họ, những cái bánh nhũn nhũn, nhạt nhẽo khó nuốt. Không khí buồn tẻ ngấm dần vào người cũng ru các du khách vào trong giấc ngủ. Thức dậy mọi việc vẫn y như cũ, người đất vẫn tiếp tục khua mái chèo, con tàu vẫn tiếp tục trườn đi và cái màn đen chết chóc vẫn tiếp tục buông xuống như băng kín lấy mắt. Họ lại ăn những món nhạt nhẽo rồi lơ mơ ngủ, thức dậy và ăn và lại ngủ… bao nhiêu lần như vậy thì không ai có thể đếm hết được. Điều tệ hại nhất là bạn bắt đầu có cảm giác như thể bao giờ bạn cũng sống trên con tàu ấy trong bóng đen vĩnh cửu ấy và bắt đầu hoang mang không biết là có thật trên đời này còn có một mặt trời, còn có bầu trời xanh biếc, còn có gió, có chim… hay tất cả những điều đó chỉ hiện diện trong mơ. Đến lúc họ gần như đã mất hết khả năng hy vọng hoặc sợ hãi về bất cứ điều gì thì cuối cùng họ cũng thấy le lói một chút ánh sáng trước mặt: một thứ ánh sáng hắt ra từ ngọn đèn lồng treo trên cao. Rồi bất thình lình một trong những luồng sáng ấy tiến đến gần và họ thấy mình đang đi ngang qua một con tàu khác. Sau đó họ còn gặp một vài con tàu nữa. Rồi, cứ nhìn chằm chằm đến nhức cả mắt họ thấy một trong những ngọn đèn trước mặt chiếu sáng trên một cái gì giống như một bến tàu, những bức tường, ngọn tháp và những đám đông đang di chuyển. Nhưng

https://thuviensach.vn

vẫn tuyệt nhiên không có một tiếng động nào. - Lạy thần Jupite!- Lông Vịt kêu lên. – Một thành phố! Chẳng bao lâu sau hai người kia thấy là nó đã nói đúng. Nhưng đó là một thành phố thật kỳ lạ. Chỉ có vài ngọn đèn mà lại ở cách xa nhau đến nỗi không đủ thắp sáng cho một vài túp lều nhỏ trong thế giới của chúng ta. Nhưng đó đây, ở một vài nơi cũng le lói chút ánh sáng nhờ đó bạn có thể thoáng thấy cái gì như là hình ảnh của một cửa biển lớn. Bạn có thể thấy ở một nơi này mấy con tàu đang chất hàng hoặc dỡ hàng; ở một nơi khác là các kiện hàng và nhà kho; ở những nơi khác nữa là những bức tường và các cây cột chống khiến ta liên tưởng đến những cung điện và đền đài. Ở bất cứ nơi nào ánh sáng rọi xuống cũng thấy một đám đông vô tận – hàng trăm ngàn người đất, chen vai sát cánh bên nhau bước đi với những bước chân không gây nên tiếng động – làm công việc của họ ở những đường phố chật hẹp, những quảng trường rộng lớn, hoặc trên những bậc thềm cao. Lao động miệt mài, không ngừng nghỉ của họ tạo ra những tiếng động rì rầm, êm ái trong lúc con tàu tiến đến gần hơn, gần hơn; nhưng tuyệt không nghe thấy tiếng hát, tiếng la hét, tiếng chuông hoặc giả tiếng cót két của bánh xe. Thành phố yên lặng, gần như chìm trong màn đen hoặc như phía trong một tổ kiến nằm sâu trong hang núi. Con tàu chở họ bắt đầu vào cảng rồi buông neo. Ba lữ khách được đưa lên bờ và giải vào trong thành phố. Đám đông “người đất, không ai giống ai, chen vai đi bên nhau trên những đường phố chật như nêm cối, ánh sáng buồn thảm chiếu xuống những khuôn mặt kì quái và buồn như chấu cắn. Không một ai chú ý đến những người lạ mặt. Mọi người đều có vẻ bận rộn cũng như buồn bã là bản tính cố hữu của họ dù Jill không thể phát hiện ra là họ bận rộn chuyện gì nữa. Một dòng người vô tận, chuyển động, chen lấn, vội vã và những tiếng động rù rì, nhè nhẹ. Cuối cùng họ đi đến một tòa lâu đài lớn, dù chỉ có một vài ô cửa sổ ánh sáng đèn. Ở đây, họ đi qua cổng, ngang qua một cái sân, trèo lên nhiều cầu thang, đi qua nhiều hành lang rồi đến một gian phòng sáng tù mù. Nhưng ở góc xa nhất – ôi mới vui làm sao- có một lối đi tràn ngập một thứ ánh sáng khác hẳn: ấm áp, vàng hung, trung thực giống như ánh sáng của ngọn đèn mà con người vẫn dùng. Dưới ánh sáng ấy người ta trông thấy ở cuối lối đi một cái cầu thang cuốn đi lên giữa hai bức tường

https://thuviensach.vn

bằng đá. Ánh sáng hình như hắt từ trên xuống. Hai người đất đứng hai bên lối đi, trông giống như hai người lính canh hoặc hai người gác cổng. Người chỉ huy đến bên hai người này, nói một câu như là một mật khẩu: - Nhiều người lọt xuống Vương quốc Dưới Lòng Đất. - Và ít người trở về mảnh đất có ánh sáng mặt trời. – Họ đáp như thể đó là một khẩu lệnh. Ba người chụm đầu lại với nhau bàn bạc, trao đổi. Cuối cùng một trong hai người đất đứng gác nói. - Tôi đã bảo ông là nữ hoàng đã đi xa lo công việc của bà. Tốt nhất chúng ta nhốt những người này vào ngục đợi đến khi bà quay về. Có bao nhiêu người đi xuống Vương quốc Dưới Lòng Đất chỉ có ít người trở về thế giới có ánh nắng mặt trời. Đúng lúc đó cuộc trao đổi giữa bọn họ bị cắt ngang bởi một chuỗi âm thanh – đối với Jill đó là một âm thanh tuyệt vời nhất trên đời. Nó vọng từ trên xuống, từ trên đầu cầu thang – rõ ràng, trong trẻo – giọng của một con người đích thực, giọng một chàng trai trẻ. - Ngươi giữ cái cuộn gì ở dưới ấy thế Mullugutherum? Những kẻ đến từ thế giới trên kia phỏng? Mang chúng lên đây cho ta và ngay vào lúc này. - Xin hoàng thân nhớ là, - Mullugutherum bắt đầu nhưng giọng nói buồn tẻ ấy đã bị cắt ngang một cách trịnh thượng. - Chỉ có sự tuân lời mới làm hài lòng hoàng thân của ngươi, cái tiếng lầm rầm già cỗi kia ạ. Mang chúng lên đây ngay. Mullugutherum lắc lắc đầu, ra hiệu cho ba người đi theo mình rồ i đưa họ đi lên cầu thang. Lên mỗi bậc cầu thang, ánh sáng lại trở nên sáng tỏ hơn. Hai bên tường treo những tấm thảm quý. Cái đèn tỏa ra một ánh sáng như vàng ròng lọc qua một tấm màn mỏng nơi đầu cầu thang. Người đất vén màn và đứng ra hai bên. Ba người khách bất đắc dĩ bước vào. Họ đang đứng ở trong một gian phòng tuyệt đẹp: những tấm thảm quý, ngọn lửa rực rỡ trong một lò sưởi sạch bóng, rượu vang đỏ và những chiếc ly pha lê sáng lấp lánh trên bàn. Một chàng trai có mái tóc vàng óng đứng lên chào đón họ. Người này rất điển trai toát ra một vẻ vừa ngang tàng vừa tốt bụng dẫu rằng vẫn có một vẻ gì như một sự ám ảnh bệnh hoạn trên khuôn mặt đẹp ấy. Chàng ta bận một bộ đồ màu đen, nhìn toàn thể có một cái gì đó giống với Hamlet – hoàng tử Đan Mạch. - Đón chào những con người đến từ thế giới trên kia. – Chàng kêu lên. – Nhưng khoan đã! Xin quý vị tha lỗi! Ta đã gặp hai đứa bé xinh đẹp này và cả người giám hộ kì lạ này nữa. Có phải quý vị

https://thuviensach.vn

là ba người mà ta đã gặp ở cây cầu ở vùng biên giới Ettinsmoor khi ta cưỡi ngựa tháp tùng bà chúa của lòng ta không? - Ôi, vậy ra anh là kị sĩ đen không hề mở miệng? – Jill kêu lên. - Còn người kia là nữ hoàng của Vương quốc Bóng Đêm? – Puddleglum hỏi, giọng toát lên vẻ ác cảm và Lông Vịt, người cũng có ý nghĩ tương tự như thế, kêu lên: - Bởi vì nếu đúng như thế, tôi nghĩ bà ta hết sức độc ác khi xúi bẩy chúng tôi đến lâu đài của những người khổng lồ để bọn họ ăn thịt chúng tôi. Thế chúng tôi đã làm gì hại đến bà ta nào, tôi rất muốn biết đấy? - Cái gì? – Hiệp sĩ Đen nói với một cái cau mày. Nếu em không quá nhỏ đối với một hiệp sĩ, thì ta và em sẽ phải quyết đấu cho đến khi một trong hai ta phải chết vì lời thóa mạ này. Ta không chịu được một lời nói nào bôi nhọ danh dự bà chúa của ta đâu. Nhưng điều này thì ta bảo đảm, dù nàng nói gì với em thì nàng cũng chỉ nói với một ý định tốt đẹp. Em còn chưa biết rõ đâu. Đó là một đóa hoa thơm kết tinh tất cả mọi thứ đức tính như trung hậu, từ ái, kiên định, dịu dàng, dũng cảm và vô số những đức tính quý giá khác. Ta chỉ nói những điều ta biết. Nàng rất tốt với ta và ta không có cách gì để đền đáp nàng, chỉ tính riêng những điều nàng làm cho ta cũng đủ thành một câu chuyện đáng ngưỡng mộ. Nhưng mà thôi, các ngươi có công việc gì ở trong lòng đất này? Trước khi Puddleglum kịp chặn lại thì Jill đã phụt ra: - Chúng tôi đang đi tìm hoàng tử Rilian ở Narnia. – Ngay sau đó nó nhận ra đó là một sai lầm chết người bởi vì những người này có thể là kẻ thù của họ. Nhưng hiệp sĩ Đen không tỏ vẻ quan tâm. - Rilian? Narnia? – Chàng trai hỏi vẻ hờ hững. - Narnia à? Đó là mảnh đất nào vậy? Sao ta chưa hề nghe thấy nhỉ? Chắc nó phải ở xa những nơi mà ta biết đến hàng trăm dặm. Nhưng thật là một hoang tưởng kỳ lạ khi nó đưa các ngươi đến đây trong mưu toan tìm kiếm cái người này – mà các ngươi gọi hắn là gì nhỉ? Billian? Trillian? Tìm hắn trong vương quốc của bà chúa lòng ta ư? Thật vậy, theo chỗ ta biết thì không có một người như vậy? Chàng trai cười sằng sặc, quá ồn ào để có thể coi là bình thường khiến Jill phải nghĩ: “Mình không biết đó có phải là cái gì không ổn trên khuôn mặt này không? Có phải là anh ta có cái gì hơi điên điên?” - Chúng tôi đã được cho biết là phải đi tìm một thông điệp trên những phiến đá của thành cổ. – Lông Vịt nói tiếp. – Và chúng tôi đã thấy dòng chữ BÊN DƯỚI TÔI. Hiệp

https://thuviensach.vn

sĩ còn cười nói ồn ào hơn nữa: Các người bị đánh lừa rồi. Những dòng chữ đó chẳng có ý nghĩa gì đối với cuộc tìm kiếm của các ngươi. Nếu các ngươi hỏi nữ hoàng của ta, nàng sẽ cho các ngươi một lời khuyên quý báu nhất. Bởi vì đó là những từ còn lại của một nguyên bản dài hơn từ thời cổ đại mà nàng nhớ rất rõ. Nó nằm trong hai câu thơ sau: Dù bị vùi trong đất đen và không còn ngôi vị Khi tôi còn một hơi thở, trái đất này còn ở bên dưới tôi. Mọi chuyện thật ra cũng đơn giản thôi, có một ông vua vĩ đại của những người khổng lồ, bị chôn sống dưới đất vì thế lời nói khoác này đã được khắc lên những hòn đá phía trên lăng mộ của ông ta. Một thời gian sau một vài hòn đá đã bị vỡ và được mang đi nơi khác để xây dựng tòa nhà mới, những hòn đá bị vỡ vụn chỉ còn là rác rưởi, gạch vụn và như vậy chỉ còn mấy từ cuối cùng đó. Chẳng phải là trò cười vui nhất trên đời khi các ngươi cho rằng đó là những lời được viết cho các ngươi hay sao? Câu nói như một gáo nước lạnh dội xuống đầu Lông Vịt và Jill bởi vì dường như chúng cũng nghĩ rất có thể mấy từ này không có liên quan gì đến sứ mệnh của chúng và việc chúng bị mang đến đây chỉ là một tai nạn thuần túy. - Đừng để ý đến lời nói của hắn, Puddleglum trấn an. Không phải tan nạn gì đâu. Người đưa đường chỉ lối cho chúng ta là Aslan và người đã ở đây khi vua khổng lồ khắc những dòng chữ này, người biết rõ những gì sẽ đến kể cả chuyện này nữa. - Người dẫn đường của các em đúng là một ông già Khốt ta bít. – Hiệp sĩ nói với một tràng cười hô hố, trống rỗng khác. Jill bắt đầu cảm thấy tiếng cười ấy có cái gì rất khó chịu. - Dường như đối với tôi, thưa ngài, - Puddleglum nói, - thì bà chúa hay bà hoàng gì đó của ngài chắc cũng là người sống đủ lâu nếu bà nhớ được cả câu thơ này khi lần đầu tiên nó được viết ra. - Ăn nói sắc sảo lắm anh chàng người - ếch kia. - Hiệp sĩ nói, vỗ vỗ lên vai Puddleglum và lại cười hô hố lên lần nữa. – Và ngươi đã nói đúng sự thật. Nàng chính là thần linh bất tử, không biết đến tuổi già và cái chết. Ta là người chịu ơn nàng, tấm lòng khoan dung độ lượng của nàng đối với một kẻ phàm trần khốn khổ như ta thì không có đủ lời ca ngợi. Bởi vì quý vị cần phải biết rằng ta phải chịu đựng mọi tai ách quái đản nhất và không một ai ngoài nàng lại đối xử với ta bằng một tấm lòng nhẫn nại và nhân từ đến như thế. Nhẫn nại, ta đã nói thế ư? Nhưng sự thật còn vĩ đại hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Nàng đã hứa sẽ đưa ta lên làm vua ở trên trần, một khi ta đã làm vua rồi thì nàng sẽ trở thành hoàng hậu của ta. Nhưng đây là câu chuyện quá dài nếu các vị khách lại phải đứng thế kia. Này các ngươi, hãy mang rượu và thức ăn dành cho người trần đến để khoản đãi các vị khách quý của ta. Mời các quý ngài ngồi xuống. Cô bé hãy ngồi vào cái ghế này. Mọi người có thể nghe đầu đuôi câu chuyện.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 89

Khi bữa ăn được dọn ra gồm có bánh nhân bồ câu, thịt nguội, sa lát trộn và các loại bánh ngọt, mọi người kéo ghế lại gần bàn, bắt đầu bữa ăn còn hiệp sĩ thì tiếp tục với một giọng tâm tình: - Các bạn nên biết một điều, chính tôi cũng không rõ mình là ai và do đâu mà tôi đến cái thế giới của đêm tối này. Tôi không... không nhớ là đã có khi nào tôi có mặt ở một nơi nào đó chưa, tôi chỉ biết một điều là nàng đã cứu tôi khỏi một lời nguyền độc ác, đưa tôi đến đây nhờ vào lòng tốt vô biên của nàng. (Này ông bạn chân ếch trung hậu, ly của ông đã cạn. Hãy cho phép tôi rót đầy rượu đó.) Với tôi thì rất có thể là ngay vào lúc này tôi cũng đang là nạn nhân của một yêu thuật mà chỉ có một mình nữ hoàng mới có thể giải phóng cho tôi. Đêm nào cũng vậy có một giờ đầu óc tôi có một sự thay đổi ghê gớm, sau đó là trong tâm hồn và thể xác tôi. Lúc ấy tôi giận dữ, điên loạn sẵn sàng lao vào những người thân yêu nhất mà chém giết họ, vì thế mà phải trói tôi lại. Chẳng bao lâu sau, tôi biến thành một quái vật giống một mãng xà khổng lồ, đói khát, dữ tợn, chỉ muốn ăn sống nuốt tươi kẻ khác. (Mời ngài dùng thêm một miếng thịt bồ câu nữa, tôi khẩn khoản xin ngài đấy.) Ấy là người ta kể lại cho tôi như thế và chắc chắn là họ nói sự thật vì bà chúa của tôi cũng nói thế. Còn bản thân tôi thì chẳng biết điều gì ráo trọi, bởi vì khi cái giờ ấy trôi qua, tôi tỉnh lại và quên tất tần tật những việc làm tàn bạo của mình, lại trở về với hình thể cũ với một tâm trí lành mạnh – chỉ có một sự khác biệt nho nhỏ là tôi thấy trong người hơi mệt mỏi. (Mời tiểu thư ăn một trong những cái bánh mật này, người ta mang đến cho tôi từ một vùng đất còn chưa được khai hóa, đâu như ở tận phương đông xa xôi.) Bằng tài nghệ của mình, nữ hoàng của tôi biết rằng tôi sẽ được giải phóng khỏi yêu thuật một khi nàng đưa tôi lên làm vua ở một nơi nào đó trên kia và vào đúng thời điểm... chiếc vương miện được đặt trên đầu tôi. Mảnh đất ấy đã được chọn lựa, đúng cái chỗ mà chúng tôi sẽ tấn công. Người đất của nàng đã đào đất ngày cũng như đêm

https://thuviensach.vn

không ngơi nghỉ ở bên dưới, bây giờ thì con đường ấy đã khá dài và dâng lên cao đến nỗi hầu như nó chỉ còn cách mặt đất có một bước chân nữa mà thôi. Chẳng bao lâu, phải, chẳng bao lâu nữa số phận của những con người trên kia sẽ tự tìm đến họ. Bản thân nàng cũng đi đào đất tối nay và tôi đang đợi lời nhắn để đến chỗ nàng. Thế là chỉ còn một lớp đất mỏng ngăn cách tôi với vương quốc của tôi và nó sẽ bị phá vỡ ngay. Với sự hướng dẫn và giúp đỡ của nàng cùng hàng ngàn người đât sau lưng, tôi sẽ trang bị đầy đủ vũ khí mà xông lên phía trước, ra đòn bất ngờ tấn công vào giữa đội hình quân thù, giết ngay tên cầm đầu, chiếm cứ hậu phương của bọn chúng và không còn nghi ngờ gì nữa sẽ được đội vương miện trên đầu chỉ trong vòng không đầy 24 tiếng đồng hồ. - Đó sẽ là cả một điều may mắn nhọc nhằn đối với họ, phải không? – Lông vịt hỏi. - A ha, anh bạn này có một trí tuệ sắc sảo đến không ngờ đấy – Hiệp sĩ kêu lên – Bởi vì thật thà mà nói, trước đây toi chưa hề nghĩ đến chuyện này. Tôi biết bạn muốn nói điều gì rồi. Trông vẻ mặt thì biết, hình như chàng ta hơi khó chịu, chỉ một chút thôi và điều này cũng chỉ kéo dài một hai giây, nhưng khuôn mặt ấy nhanh chóng trở nên thanh thản và chàng lại cười rộ lên với tiếng cười ồn ào của mình. - A ha ha! Thật là vui và tức cười khi nghĩ đến bọn người trên kia, cứ cắm đầu làm công việc của mình mà không hề hay biết bên dưới những cánh đồng và những chiếc sân bình an của họ, chỉ cách một sải là một đội quân đông vô kể, sẵn sàng tấn công họ như một mạch nước ngầm phun lên vào lúc nào không biết. Mà bọn họ không nghi ngờ gì điều này nhé. Chà chà chà, một khi ngậm ngùi nghĩ lại thất bại của mình họ sẽ khó mà cười được với ý nghĩ này. - Tôi chẳng thấy điều này có gì đáng cười cả - Jill nói – Tôi nghĩ rằng anh sẽ là một bạo chúa hết sức tàn ác. - Cái gì? – Hiệp sĩ nói, vẫn cười ha hả và tiếp tục vỗ vỗ lên đầu Jill với một điệu bộ vừa tức tối vừa kẻ cả - Cô bé của chúng ta là một chính khách sâu sắc gớm hả? Nhưng đừng sợ, cô em yêu quý ạ. Để lãnh đạo vùng đất này, ta sẽ làm theo lời khuyên của bà chúa lòng ta và nàng cũng sẽ là hoàng hậu của ta. Một lời của nàng sẽ là mệnh lệnh đối với ta cũng như lười của ta sẽ trở thành luật lệ đối với những kẻ mà ta chinh phục được. - Ở nơi tôi sống – Jill nói, mỗi lúc một thêm ghét con người này – người ta không coi trọng những người đàn ông làm nô lệ cho

https://thuviensach.vn

vợ đâu. - Em sẽ nghĩ khác đi cô bé ạ, khi có người đàn ông của mình, ta báo trước cho em biết điều đó – Hiệp sĩ nói, rõ ràng đang nghĩ rằng chuyện này rất buồn cười – Còn với bà chúa của ta thì lại là một vấn đề khác. Ta vui lòng sống dưới sự chỉ đạo của nàng, người bao giờ cũng cứu ta ra khỏi vô vàn nguy hiểm. Không một từ mẫu nào dịu dàng chăm sóc đến cái đau của con hơn bàn tay dịu dàng của nàng đối với ta. Tại sao à, giữa bộn bề công việc và những mối quan tâm lớn nhỏ của mình, nàng vẫn tìm ra thời gian để cưỡi ngựa với ta lên mảnh đất trên kia rất nhiều lần với mục đích làm cho đôi mắt ta quen với ánh sáng mặt trời. Mỗi lần như vậy ta đều phải ngụy trang đến tận răng, kéo tấm che mặt xuống để không ai thấy mặt ta và ta cũng không được nói chuyện với bất cứ ai. Bởi vì nàng đã biết, nhờ phép thuật siêu việt của nàng, rằng làm như vậy ta sẽ tránh được những tai họa ghê gớm nhất. Nàng tài giỏi hơn ta gấp vạn lần. Đấy chẳng phải là một người đàn bà đáng cho một người đàn ông thờ phụng hay sao? - Nghe ra có vẻ là một quý bà đáng quý biết bao – Puddleglum nói bằng một giọng có hàm ý ngược lại. Họ đã chán nghe những lời tán dương nữ hoàng của hiệp sĩ Đen. Puddleglum thầm nghĩ:" Mình tự hỏi không biết đây có phải là trò lỡm mà phù thủy đặt ra cho cái thằng xuẩn này không?" Lông Vịt lại có ý nghĩ đơn giản hơn:" Anh chàng này chỉ là một đứa trẻ to xác, bị cột vào dải tạp dề của người đàn bà này, rõ là một cục đất sét". Còn Jill thì cho rằng:" Hắn ta là một con heo ích kỷ, ngu ngốc nhất mà mình từng biết, kẻ đã để cho người khác xỏ vào mũi mà dắt đi". Nhưng khi bữa ăn kết thúc, tâm trạng của hiệp sĩ thay đổi, không còn tiếng cười ha hả nữa. - Các bạn ạ, cái giờ đày đọa khủng khiếp của tôi gần đến rồi đất. Tôi sẽ xấu hổ lắm nếu các bạn chứng kiến cảnh ấy dù rằng tôi sợ phải bị bỏ lại một mình đến chết đi được. Người ta sẽ đến ngay bây giờ, trói tôi vào chiếc ghế đằng kia. Trời ơi, cần phải làm như vậy, họ bảo tôi như thế, bởi vì trong cơn cuồng nộ tôi sẽ phá hủy tất cả những gì mà tôi chạm tay tới được. - Quả thật, - Lông Vịt nói, - Tôi rất đau lòng trước việc anh bị quỷ ám một cách kinh khủng như vậy, nhưng người ta sẽ làm gì chúng tôi khi họ đến đây trói anh? Họ đã bảo sẽ đưa chúng tôi vào ngục tối mà chúng tôi thì không thích những nơi như vậy chút nào. Thà ở đây với anh... cho đến khi anh cảm thấy bình thường...

https://thuviensach.vn

nếu có thể thu xếp như vậy. Đó cũng là một ý hay. Theo lệ thường không có ai ngoài nữ hoàng ở lại bên tôi vào cái giờ quỷ ám ấy. Với sự quan tâm chu đáo rất mực đến danh dự của tôi, nàng không muốn bất cứ đôi tai nào khác ngoài nàng phải chịu đựng những lời lẽ ghê tởm tôi văng ra trong cơn điên loạn. Nhưng tôi không dễ thuyết phục những tên nô bộc này để chúng cho phép các bạn ở lại chỗ tôi đâu. Hình như tôi đã nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng của chúng đang đi lên cầu thang. Hãy mau đi qua cái cửa đằng kia, nó dẫn đến khu phòng dành riêng cho tôi. Ở đấy, các bạn cứ đợi tôi quay về khi họ đã cởi trói cho tôi, hoặc nếu muốn có thể quay lại chứng kiến cơn cuồng loạn của tôi. Họ làm theo lời ý đó, đi về gian phòng của hiệp sĩ theo một cánh cửa đến bây giờ họ mới thấy. Họ vui mừng nhận thấy nó dẫn họ đến một hành lang, không phải tối om om mà sáng ánh đèn, Họ thử đi qua nhiều cánh cửa khác tìm thấy (cái mà họ cần nhất vào lúc này) nước để rửa mặt, thâm chí nơi đây còn có cả một tấm gương nữa. - Thế mà anh ta không mời bọn mình rửa mặt mũi chân tay trước khi ăn – Jill càu nhàu trong khi lau khô mặt – Ích kỷ, đồ con heo ích kỉ! - Chúng ta quay lại hay ở lại đây nào? – Lông Vịt hỏi. - Ở lại đây, tôi quyết định như thế - Jill nói – Tôi chẳng muốn chứng kiến cái cảnh tên điên ấy bị quỷ ám đâu – Tuy mạnh miệng nói vậy, nhưng trong thâm tâm nó vẫn cảm thấy đôi chút tò mò. - Không, ta nhất định phải quy lại đấy – Puddleglum nói. – Ta có thể thu thập được thông tin, mà chắc đấy mới là điều mà chúng ta cần. Tôi chắc nữ hoàng này là một phù thủy và là kẻ thù của chúng ta. Người đất có thể đập lên đầu ba chúng ta ngay lúc trông thấy chúng ta. Tôi đánh hơi thấy cái mùi rất đặc trưng của nguy hiểm, dối trá, yêu thuật, phản trắc. Phải, ở chính nơi đây là một điều mà tôi chưa đánh hơi thấy trước đó. Chúng ta cần phải mở to hai mắt và dỏng hai tai lên. Họ quay lại hành lang, nhè nhẹ đẩy vào cánh cửa. - Ổn rồi, - Lông Vịt nói, - điều đó có nghĩa là không có người đất nào còn ở đó. – Sau đấy, tất cả quay lại căn phòng ban nãy họ ngồi ăn với nhau. Cửa chính lúc này đã đóng chặt, màn buông xuống kín mít che cả lối đi họ bước vào lúc đầu. Hiệp sĩ đang ngồi trên một chiếc ghế bạc có kích thước và kiểu dáng kì lạ, chàng ta bị trói chặt vào đó với những vòng dây thừng quanh mắt cá chân, đầu gối, khuỷu tay, cổ tay và thắt lưng. Mồ hôi

https://thuviensach.vn

lấm tấm trên trán anh, trên khuôn mặt hiện lên một vẻ đau đớn khôn tả. - Mời các bạn vào đây, - Anh ta nói, ngước mắt lên nhìn thật nhanh. – Cơn điên loạn còn chưa chụp xuống người tôi. Đừng làm ồn, bởi vì tôi đã bảo bọn người kia là các bạn đã đi ngủ. Nào… bây giờ tôi cảm thấy nó đang đến. Nhanh lên. Hay nghe đây, trong lúc tôi còn làm chủ được bản thân. Khi con quỷ quay lại ám tôi, rất có thể tôi sẽ yêu cầu, van xin, lạy lục và đe dọa, buộc các bạn cởi trói cho tôi. Người ta nói tôi thường làm thế. Tôi sẽ gọi các bạn bằng những mỹ từ tốt đẹp nhất và những hình dung từ xấu xa nhất. Nhưng chớ có nghe tôi nói. Hãy bịt tai lại và làm cho trái tim mình trơ lì ra. Bởi vì trong khi tôi bị trói thì các bạn còn an toàn. Một khi tôi đã được giải phóng khỏi cái ghế này thì việc đầu tiên tôi sẽ nổi cơn điên loạn và sau đó... – Anh rùng mình ghê tởm – Tôi sẽ biến thành một con mãng xà kinh tởm nhất. - Không cần phải sợ, chúng tôi sẽ không thả anh ra đâu. – Puddleglum nói. – Chúng tôi không muốn dính dáng gì với những người điên và những con rắn độc. - Tôi cũng nghĩ thế. – Jill và Lông Vịt đồng thanh đáp. - Dù sao thì, - Puddleglum nói nhỏ, - các cháu cũng đừng quá vững tin. Hãy cảnh giác. Chúng ta đã gặp sai lầm lần trước rồi. Hắn ta có vẻ rất ma mãnh đấy, tôi không nghi ngờ gì điều đó đâu. Có dám tin tưởng nhau không? Có dám hứa rằng dù hắn có nói gì chúng ta cũng sẽ không chạm vào sợi dây trói không? Bất kể là hắn có nói gì, được không? - Đã hắn rồi, - Lông Vịt nói chắc như đinh đóng cột. - Trên đời này không một điều gì hắn nói và làm có thể khiến tôi thay đổi ý kiến, - Jill khẳng định. - Suỵt! Có một điều gì đó đã xảy ra. – Puddleglum nói. Hiệp sĩ kêu lên một tiếng, khuôn mặt tái dại đi như chàm đổ và anh oằn người dưới sợi dây trói. Không biết vì thương hại chàng trai hay còn có một lý do nào khác, Jill nghĩ trông anh ta dễ mến hơn lúc trước. - Ôi trời! – Anh ta rên rỉ. – Yêu thuật, yêu thuật... Một cái lưỡi nhầy nhụa, lạnh lẽo, rối tinh rối mù và nặng nề của ma thuật, quái đản. Chôn sống người ta. Kéo người ta xuống lòng đất, dìm vào trong bóng đêm đầy ám muội... bao nhiêu năm trôi qua rồi? Trong cái hố đen tối ghê rợn này? Dòi bọ bao quanh ta. Xin hãy rủ lòng thương, hãy thả ta ra, để ta quay trở về, để ta được cảm thấy làn gió mơn man trên má và bầu trời xanh biếc trên đầu... Đã từng có một hồ nước nhỏ. Khi soi mình vào đấy ta có thể thấy

https://thuviensach.vn

những hàng cây mọc quanh bờ hồ... biếc xanh, mơn mởn và ở dưới đáy, sâu, sâu hơn nữa là bầu trời xanh thăm thẳm. Lúc đầu anh nói nhỏ, tựa như nói với chính mình, đến đây anh nhìn lên, mắt xoáy sâu vào họ, giọng nói to hơn, rõ ràng hơn: - Nhanh lên! Đây là lúc tôi tỉnh nhất. Đêm nào tôi cũng tỉnh. Nếu tôi được giải thoát khỏi chiếc ghế ma thuật này, thì tôi sẽ tỉnh táo mãi mãi. Sẽ lại là chính mình như ngày xưa. Người ta trói tôi vào ghế chính là vì muốn tước đi của ta cái cơ hội ấy. Các bạn không phải là kẻ thù. Tôi không phải là tù nhân của các bạn. Nhanh lên! Hãy cắt dây trói! - Đứng xa ra. – Puddleglum nói với hai đứa trẻ. - Tôi khẩn khoản cầu xin mọi người hãy nghe tôi. – Hiệp sĩ nói tiếp, cố trấn tĩnh để nói năng từ tốn. – Có phải họ nói với các bạn rằng nếu được giải thoát khỏi cái ghế này tôi sẽ giết các bạn và biến thành một con rắn? Qua nét mặt các bạn tôi biết sự thật là như thế. Nhưng đó là một điều dối trá. Đây mới là lúc tôi là chính mình, quảng thời gian còn lại tôi bị bùa mê thuốc lú. Các bạn không phải là ngời đất mà cũng không phải là phù thủy. Tại sao lại về phe bọn chúng? Cầu xin các bạn hãy cởi trói cho tôi! - Đừng! Đừng! Đừng! – Ba người khách quay ra bảo nhau như vậy. - Ôi trái tim trong lồng ngực các bạn là đá hay sao? Hãy tin tôi đi, trước mặt các bạn là một con người đã chịu đựng nỗi thống khổ mà không một kẻ phàm trần nào chịu đựng nổi. Tôi đã làm gì sai trái với các bạn mà các bạn nỡ đứng về phía kẻ thù, buộc tôi phải chịu một nỗi đau khổ ghê gớm đến dường này? Giây phút này sẽ mau chóng trôi qua. Các bạn phải cứu tôi ngay trước khi quá muộn. Khi cái giờ quý báu này trôi qua, tôi sẽ lại trở nên mê mụ - thành một món đồ chơi, một con chó nịnh bợ, liếm gót, không, đúng hơn là một con tốt đen, một công cụ trong tay... một phù thủy tàn ác nhất. Một có trong đầu một kế hoạch nham hiểm nhất để chống lại con người. Chỉ có đêm nay mụ mới đi ra ngoài. Các bạn sẽ tước đi của tôi một cơ hội duy nhất không bao giờ quay lại nữa. - Thật kinh khủng. Tớ ước gì chúng ta không có mặt ở đây cho đến khi cái giờ này trôi qua. – Jill nói. - Hãy kiên định! – Puddleglum nhắc nhở. Giọng người tù bây giờ cất cao lên trở thành một tiếng rền. - Hãy thả ta ra. Trao cho ta thanh kiếm của ta! Kiếm của ta. Nếu ta được tự do một lần nữa, ta sẽ trả thù người đất nào dám nói điều này trong vòng 1000 năm. - Cơn cuồng loạn bắt đầu, - Lông

https://thuviensach.vn

Vịt nói, - tớ hy vọng sợi dây trói đủ chắc. - Phải, - Puddleglum tán thành. Hắn ta sẽ có sức mạnh bằng hai lúc bình thường nếu được tự do... Tôi không giỏi kiếm kích. Hắn sẽ thịt được hai ta, sau đó thì Pole lại phải đối phó với mãng xà. Người tù lúc này đang gồng cả người lên làm căng sợi dây trói ở cổ tay và mắt cá chân. - Hãy nghe đây, nghe đây! Có một đêm tôi đã dứt đứt được dây trói. Nhưng lúc ấy phù thủy có mặt ở đây. Đêm nay mụ không có mặt để làm việc đó. Hãy giải phóng cho tôi, tôi là bạn. Tôi là kẻ thù của kẻ thù các bạn. - Khôn ngoan lắm, có phải không? – Puddleglum hỏi, không phải là không có vẻ nao núng. - Một lần và mãi mãi, tôi cầu xin hãy thả tôi ra. Bằng tất cả tình yêu và nỗi sợ, bằng bầu trời xanh trên đầu ở trên kia, nhân danh sư tử vĩ đại, nhân danh Aslan, tôi xin các bạn... - Ối! – Ba người rên lên như thể họ bị đánh. - Đó là một dấu hiệu. – Puddleglum nói. - Đó là dấu hiệu bằng lời! – Lông Vịt nói, thân trọng hơn. - Trời ơi, ta phải làm gì bây giờ? – Jill hỏi. Đó là một bài toán hóc búa. Còn có ích gì cái lời mà họ đã hứa với nhau là họ sẽ không làm gì để thả hiệp sĩ ra. Phải làm gì nếu người tù chỉ tình cờ thốt lên cái tên rất đỗi yêu thương đối với họ? Mặt khác họ thuộc lòng các dấu hiệu làm gì nếu họ không tuân theo? Tuy vậy, liệu Aslan có ý muốn nói hãy cởi trói cho bất cứ ai – dù là một thằng điên – chỉ vì người này kêu tên ông không? Có phải là một sự ngẫu nhiên không? Hay là nữ hoàng của vương quốc bóng tối đã biết các dấu hiệu vây bắt hiệp sĩ Đen phải học cái tên này chỉ để cài bẫy họ? Nhưng giả sử đây là một dấu hiệu thật sự? Họ đã đánh trượt ba lần và bây giờ không dám để vụt mất lần thứ tư. - Ôi giá mà chúng ta biết được! – Jill nói. - Tôi nghĩ chúng ta biết. – Puddleglum nói. - Ý bác nói mọi cái sẽ được sắp đặt đúng chỗ nếu chúng ta cởi trói cho người này? – Lông Vịt hỏi lại. - Tôi cũng không rõ nữa. Các cháu thấy đấy, Aslan không cho Pole biết chuyện gì sẽ xảy ra. Người chỉ nói cho cô bé biết cần phải làm gì. Anh chàng này có thể là cái chết của cả ba chúng ta nếu chúng ta cởi trói cho hắn. Nhưng cần phải làm theo các dấu hiệu, không được bỏ lỡ. Họ đứng ngây ra nhìn nhau, đôi mắt sáng rực. Đó là một khoảnh khắc đáng sợ. - Được thôi! – Bất thình lình Jill kêu lên. – Hãy để cho chuyện này trôi qua. Tạm biệt, tất cả mọi người! – Họ bắt tay nhau. Hiệp sĩ đang gầm lên, bọt mép sùi ra trên má. -

https://thuviensach.vn

Bắt đầu nào, Lông Vịt. – Puddleglum nói. Bác ta và Lông Vịt tuốt kiếm ra đi đến bên người tù. - Nhân danh Aslan, - họ nói và bắt đầu cắt dây trói một cách máy móc. Ngay khi người tù được tự do anh nhảy lên một bước đi hết chiều ngang căn phòng, vớ lấy thanh kiếm của mình (đã bị tước khỏi tay anh) đang nằm trên mặt bàn và rút kiếm ra khỏi vỏ. - Đầu tiên là mày! – Anh hét lên, lao đến chỗ chiếc ghế bạc. Đó là một nhát kiếm mạnh mẽ. Chiếc ghế bay lên trước khi long ra thành từng mảnh và trong một tích tắc, những mảnh ghế vỡ sáng lấp lánh trên sàn nhà là tất cả những gì còn lại của chiếc ghế bạc. Nhưng khi chiếc ghế vỡ tan, có một tia chớp phát ra cùng với một tiếng động nghe như một tiếng sấm nhỏ, trong vài phút một cái mùi khiến người ta buồn nôn tràn ngập trong phòng. - Đó chính là bùa phép độc ác của phù thủy, - anh nói, - ít nhất thì bà chủ của mày cũng không thể dùng với những nạn nhân khác. Anh quay lại nhìn những người vừa giải thoát cho mình và cái vẻ không ổn hay bất cứ một cái gì như vậy đã biến khỏi khuôn mặt anh. - Cái gì thế này? – Anh kêu lên, quay qua Puddleglum. – Trước mặt tôi có phải là một cư dân vùng đầm lầy – một cư dân Narnia thật sự, chân chính và còn sống hẳn hoi? - Ồ vậy ra cuối cùng anh cũng nghe nói đến Narnia? – Jill hỏi. - Chẳng lẽ vào lúc lú lẫn tôi lại quên tất cả ư? – Hiệp sĩ hỏi. – Bây giờ thì tất cả những trò yêu ma quỷ quái này đã trôi qua. Các bạn có thể tin là tôi biết Narnia bởi vì tôi là Rilian, hoàng tử Narnia và vua Caspian là cha tôi. - Thưa điện hạ, - Puddleglum kêu lên, quỳ một gối xuống đất (mấy đứa trẻ cũng làm theo), - chúng tôi đến đây không có mục đích gì ngoài việc đi tìm kiếm người. - Vậy các em là ai, những vị ân nhân của tôi? – Hoàng tử hỏi Lông Vịt và Jill. - Chúng em được chính Aslan phái đến từ thế giới bên ngoài Nơi tân cùng thế giới để tìm kiếm hoàng tử. – Lông Vịt nói. – Em là Eustace người đã cũng cha anh đi tàu đến đảo Ramandu. - Tôi đã nợ ba người một món nợ lớn hơn cái mà suốt đời tôi không đền đáp được. Nhưng còn cha tôi thì sao? Người còn sống không? - Bệ hạ đã lái tàu về phương đông trước khi chúng tôi rời khỏi Narnia. Nhưng thưa điện hạ, người cần phải biết là bệ hạ đã tuổi cao sức yếu. Mười ăn một là người sẽ không cầm cự nổi trong chuyến đi này. - Phụ vương đã già? Vậy tôi, tôi đã bị phù thủy phù phép bao lâu rồi? - Đã hơn mười năm

https://thuviensach.vn

trôi qua kể từ lúc điện hạ bị lạc trong khu rừng ở miền Bắc Narnia. - Mười năm! Hoàng tử kêu lên, hai tay ôm lấy mặt như muốn xua đuổi quá khứ. Phải, tôi tin lời ông. Bây giờ khi trở lại là chính mình tôi có thể nhớ lại quãng đời bị yêu thuật chi phối dù biết rằng quãng thời gian mê mụ ấy tôi không biết mình là ai. Bây giờ, các bạn thân mến... Khoan đã, tôi nghe có tiếng chân đi lên – không phải là tiếng chân người. Chỉ là tiếng bước đi của những cái móng guốc nhồi lên – kinh tởm! – trên cầu thang. Khóa cửa lại cậu bé. Hoặc cứ để thế. Tôi có một ý hay hơn. Tôi sẽ lừa bọn người đất này nếu Aslan còn cho tôi một trí khôn. Hãy làm theo tôi. Anh đi ra mở cửa vẻ kiên quyết, khốc liệt và mở tung cánh cửa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 90

H

ai người đất xuất hiện như thay vì bước vào phòng họ lại đứng dạt sang hai bên, đầu cúi rất thấp. Bước ra chỗ có ánh sáng là người cuối cùng mà các nhân vật ta nghĩ đến hoặc muốn gặp vào lúc này: thiếu nữ Áo Xanh hay nữ hoàng Bóng Tối. Mụ đứng một lúc ngoài ngưỡng cửa, họ có thể thấy đôi mắt đẹp đảo một vòng: ba người không quen nhưng đã từng gặp mặt, cái ghế bạc bị phá hủy, hoàng tử đã được cởi trói với thanh kiếm tuốt trần trên tay. Thiếu nữ trắng bợt cả người đi nhưng Jill biết đó không phải là một cái màu tái nhợt khi người ta sợ hãi mà là vì hết sức giận dữ. Thoạt đầu mụ xoáy đôi mắt vào hoàng tử, chỉ có cái nhìn chết chóc trong đó. Rồi dường như mụ đổi ý. - Các người lui ra đi. – Mụ nói với hai người đất. – Đừng quấy rầy bọn ta trừ phi ta kêu lên vì đau đớn cho đến chết. Người đất tuân lệnh bỏ đi ngay, phù thủy đóng cửa, khóa trái lại. - Bây giờ, hoàng tử của ta, cơn điên loạn đêm đêm còn chưa đến với chàng hay là nó trôi qua sớm hơn thường lệ? Sao chàng lại không bị trói? Những kẻ lạ mặt này là ai? Có phải chính họ đã phá hủy chiếc ghế vốn là chỗ trú ẩn duy nhất của chàng? Toàn thân hoàng tử run rẩy như cành cây rung lên trong gió nhẹ khi nghe những lời mụ nói. Chẳng có gì phải ngạc nhiên, không dễ gì dứt bỏ được yêu thuật đã đầu độc anh hơn mười năm qua chỉ trong vòng nửa giờ đồng hồ. Đoạn với một nỗ lực vượt bạc, anh nói: - Thưa nữ hoàng, sẽ không cần đến cái ghế ấy nữa. Và nàng, người đã nói lại với tôi hàng trăm lần rằng nàng vô cùng xót thương cho tôi vì đã bị trói buộc vào một yêu thuật tàn ác, thì không còn hồ nghi gì nữa, nàng hẳn sẽ vui mừng vì những yêu thuật đó giờ đây sẽ chấm dứt mãi mãi. Vâng, dường như chỉ có một sơ suất nhỏ trong cách nữ hoàng xử lý chuyện này. Đây là những người bạn của tôi, họ vừa giải thoát cho tôi. Bây giờ khi bộ não sáng suốt lành mạnh đã trở lại với tôi và có hai điều tôi muốn nói với nàng. Thứ nhất là về cái kế hoạch để tôi lãnh đạo đội quân người đất tiến đánh lên thế giới trên kia và bằng cách đó

https://thuviensach.vn

đưa tôi lên ngôi chí tôn ở những đất nước chưa làm hại gì đến tôi: giết hại người vô tội ư, chiếm đoạt ngai vàng của họ như một tên giặc ngoại xâm đầy thú tính ư? Bây giờ tôi đã thoát khỏi những cơn mê mụ và tự nhận ra đó là một việc làm đầy tội lỗi nhất, trời không dung đất không tha. Điều thứ hai, tôi là con trai đức vua Narnia, là Rilian – hoàng tử duy nhất của vua Caspian thứ mười, còn được người đời gọi là Caspian – Người chinh phục biển. Như vậy thưa nữ hoàng, mục đích và cũng là nghĩa vụ của tôi là phải lập tức rời triều đình của bà trở về quê nhà. Xin bà vui lòng hãy đảm bảo cho tôi và các bạn của tôi được an toàn và hướng dẫn chúng tôi ra khỏi Vương quốc Dưới Lòng Đất. Phù thủy không nói một lời nào, chỉ nhẹ nhàng đi ngang qua phòng, không lúc nào rời mắt khỏi hoàng tử. Khi đến gần một cái hộp nhỏ gắn trên tường cách không xa lò sưởi là mấy, mụ mở hộp bốc ra một nắm bột màu xanh ném vào lò sưởi. Ngọn lửa không cháy bùng lên nhưng từ trong lò bốc ra một mùi hương ngọt lừ, ngai ngái, mơ màng, mông lung. Trong lúc cuộc đấu khẩu diễn ra, cái mùi này mỗi lúc một mạnh hơn, tràn ngập cả căn phòng khiến người ta khó mà suy nghĩ mạch lạc được. Sau đó mụ lấy ra một loại nhạc cụ giống như cây đàn măng đô lin rồi múa những ngón tay lên những sợi dây đàn với những cử động đều đều, buồn tẻ mà thoạt đầu không làm cho bạn chú ý đến. Nhưng bạn càng ít để ý đến nó bao nhiêu nó lại càng thấm sâu vào trí não và huyết quản bạn bấy nhiêu. Nó cũng làm cho người ta khó lòng sử dụng trí óc. Sau khi đàn thêm một hồi nữa (trong lúc ấy cái mùi ngòn ngọt kia mỗi lúc một mạnh hơn) mụ bắt đầu nói bằng một chất giọng thẽ thọt đầy ma mị: - Narnia? Narnia ư? Ta thường nghe chàng nhắc đến cái tên ấy trong cơn điên loạn của mình. Hoàng tử thân yêu ơi, chàng loạn trí mất rồi. Không có mảnh đất nào có cái tên như thế. - Thế mà vẫn có đấy, thưa bà. - Puddleglum nói. – Bà biết không, tình cờ làm sao tôi lại sống ở đấy từ ngày cha sinh mẹ đẻ đến giờ. - Thật ư? Vậy ta hỏi ngươi mảnh đất đó ở đâu? - Trên kia. – Puddleglum nói giọng mạnh mẽ, chỉ tay lên trên đầu. – Tôi... tôi không biết chính xác là ở đâu. - Thế sao? – Nữ hoàng hỏi với một tiếng cười khúc kha khúc khích, âm điệu rất dịu dàng, đáng mến. – Chẳng lẽ lại có một đất nước ở giữa đống sỏi đá và vôi vữa hoang tàn ở trên kia? -

https://thuviensach.vn

Không. – Puddleglum nói, cố gắng hít một hơi dài. – Nó là thế giới trên kia. - Là cái gì, hoặc ở đâu, xin hãy nói ra... Chẳng lẽ ngươi gọi nó... là thế giới trên kia...? - Thôi đi, đừng có làm bộ ngu ngốc như thế, - Lông Vịt nói, nó đã phải cố hết sức chống lại sức mê hoặc của mùi thơm và tiếng đàn đều đều, - cứ như là bà không biết gì hết! Nó ở trên đầu tôi, nơi bà có thể nhìn thấy bầu trời, mặt trời và trăng sao. Tại sao, bà chưa ở đó bao giờ à? Chúng tôi đã gặp bà ở trên đấy rồi đó. - Xin em trai bé nhỏ hãy tha lỗi cho ta, - phù thủy lại khúc khích cười (bạn không thể nghe thấy một tiếng cười nào dễ thương hơn đâu). – Sao tôi chẳng nhớ gì về cuộc gặp gỡ ấy nhỉ? Nhưng mà chúng tôi thường gặp mặt bạn bè ở những nơi xa lạ, khi chúng tôi mơ. Và trừ khi tất cả các giấc mơ đều giống nhau, còn không thì em không thể yêu cầu tôi phải nhớ tường tận tất cả. - Thưa bà, - hoàng tử nói với một vẻ trang nghiêm, - tôi đã thưa với bà rằng tôi là hoàng tử con vua Narnia. - Vậy thì bạn thân mến, - phù thủy nói với một giọng vuốt ve tựa như mụ đang dỗ dành một đứa trẻ, - chàng sẽ là vua của nhiều miền đất tưởng tượng trong xứ sở tưởng tượng. - Chúng tôi đã có mặt ở đó. – Jill đốp lại. Nó giận dữ bởi vì nó có thể thấy ma thuật đang tác động đến nó từng phút một. Nhưng tất nhiên, trong thực tế nó vẫn cầm cự được và chứng tỏ yêu thuật không tác động gì được đến nó. - Và tôi không hề nghi ngờ, em là nữ hoàng ở Narnia, phải không cô bé xinh đẹp? – Phù thủy vẫn nói với cái giọng vừa ngọt nhạt vừa mai mỉa. - Tôi không phải là một người như thế. – Jill dằn giọng, giậm chân vì bực tức. – Chúng tôi đến từ một thế giới khác. - À ra đây là một trò chơi còn thú vị hơn mọi trò chơi khác. – Phù thủy tiếp. – Nói cho tôi nghe, cô bé, cái thế giới ấy ở đâu ra vậy? Có tàu thủy và xe ngựa qua lại giữa nơi đó và có thế giới của chúng tôi không? Tất nhiên có nhiều điều ùa đến trong óc Jill cùng một lúc: trường thực nghiệm, con bé Adela Renyfather, ngôi nhà nó ở, chiếc radio, những rạp chiếu phim, xe hơi, máy bay, tem phiếu và những hàng người rồng rắn xếp hàng trước các cửa hàng. Nhưng tất cả sao mà mờ ảo và xa xôi làm vậy. (Và tiếng đàn tưng tưng tưng đều đều vẫn vang lên dưới ngón tay phù thủy). Jill không thể nhớ ra tên gọi những sự vật và sự việc trong thế giới của chúng ta. Nhưng nó cũng không hề gợn lên ý nghĩ là nó đã bị yểm bùa bởi vì ma thuật bây giờ đã phát huy toàn bộ sức

https://thuviensach.vn

mạnh của nó và tất nhiên bạn càng bị bùa phép làm cho lú lẫn bao nhiêu thì bạn lại càng nghĩ mình tỉnh táo bấy nhiêu. Nó nghe chính miệng mình nói (và vào lúc ấy nói ra như thế thật nhẹ nhõm biết bao): - Không, tôi cho rằng cái thế giới ấy cũng chỉ là một giấc mơ. - Đúng, tất cả chỉ là một giấc mộng. – Phù thủy đáp, vẫn luôn tay gảy đàn. - Vâng, tất cả chỉ là giấc chiêm bao. – Jill đáp. - Không bao giờ có một thế giới như vậy. – Phù thủy nói. - Không! – Cả Lông Vịt và Jill đều phụ họa, không hề có một thế giới như vậy. - Chẳng có thế giới nào ngoài vương quốc bóng tối của ta. – Phù thủy nói. - Chẳng có thế giới nào ngoài vương quốc của nữ hoàng. - Hai đứa trẻ đế theo. Puddleglum vẫn đấu tranh với bản thân một cách quyết liệt. - Tôi không biết các người có hàm ý gì với câu nói một thế giới... Bác ta gắng gượng nói như một người không có đủ dưỡng khí. – Nhưng bà có thể chơi cây đàn đó cho đến khi ngón tay của bà rụng hết mà vẫn không làm cho tôi quên được Narnia và cái thế giới trên kia. Chúng tôi có thẻ không gặp lại nó nữa, tôi chẳng ngạc nhiên đâu. Bà có thể xóa sạch thế giới đó, nhuộm cho nó trở nên đen tối như thế giới này, đó là tất cả những gì mà tôi biết. Không có gì giống như thế cả. Nhưng tôi biết là mình đã từng ở đó. Tôi đã thấy bầu trời lấp lánh những vì sao. Tôi đã thấy mặt trời nhô mình lên khỏi mặt biển mỗi buổi sáng và chìm sau dãy núi khi đêm về. Tôi đã thấy mặt trời vào cả buổi trưa nhưng tôi không thể nhìn thẳng vào bởi vì nó quá rực rỡ. Lời lẽ của Puddleglum vậy mà lại có tác dụng. Ba người kia cảm thấy lại có thể thở được, họ nhìn nhau như những người vừa mới bừng dậy khỏi giấc chiêm bao. - Chính là thế đấy! – Hoàng tử kêu lên. – Tất nhiên! Ân huệ của Aslan đa ban cho anh bạn Puddleglum kiên cường, trung hậu. Tất cả chúng ta đều đã đi đến giới hạn cuối cùng. Sao chúng ta lại có thể quên được nhỉ? Tất nhiên, tát cả chúng ta đều từng nhìn thấy mặt trời. - Lạy thần Jupite, chính là thế đây! – Lông Vịt nói. – Puddleglum tốt lành! Cháu tin bác là ngời duy nhất ở đây vẫn còn lý trí. Chợt vang lên giọng nói của phù thủy – tiếng gù êm ái như tiếng một con chim bồ câu rừng hót lên từ những cành cây du cao trong một khu vườn cổ vào lúc xế chiều một ngày hè mơ màng – và cái giọng ấy nói: - Mặt trời mà tất cả các ngươi đang nói đến là cái gì vậy? Các ngươi có ý gì khi nói đến các từ ấy? - Phải, chúng tôi có ý cả

https://thuviensach.vn

đấy... – Lông Vịt đáp. - Có thể nói cho ta nghe nó như thế nào không hả? – Phù thủy hỏi (tưng, tưng, tưng, cây đàn vẫn nỉ non, ma mị). - Xin vui lòng phục vụ nữ hoàng. – Rilian nói, hết sức lạnh lùng và lịch thiệp. – Bà hãy nhìn lên cây đèn kia kìa. Nó tròn, màu vàng, tỏa ánh sáng khắp phòng và được treo cao hơn tất cả, từ trên trần. Cái mà chúng tôi gọi là mặt trời thì cũng giống như ngọn đèn chỉ khác là nó lớn hơn rất nhiều và cũng sáng hơn rất nhiều. Nó tỏa sáng cho cả trần gian và được treo cao tít trên bầu trời. - Treo trên cái gì hở hoàng tử của tôi? – Phù thủy hỏi, rồi, trong lúc họ vẫn chưa nghĩ ra câu trả lời thì mụ nói thêm cùng với tiếng cười dịu dàng, thánh thót trong như tiếng hạc. Mọi người thấy không, khi các người cố hết sức diễn tả mặt trời như thế nào thì các người không thể làm được. Chỉ có thể nói là nó giống một ngọn đèn. Mặt trời của các người thực ra chỉ là một giấc mơ và trong giấc mơ ấy không có cái gì có thể giống với một vật khác. Đèn là một vật thật, mặt trời chỉ là một huyền thoại, một câu chuyện dành cho bọn con nít. - Phải, tôi đang nhìn thấy nó, vào lúc này, - Jill nói, với giọng khó khăn vô hi vọng. Nó phải làm như thế. Dường như đối với con bé điều khẳng định này có một ý nghĩa rất lớn. Chậm rãi và trang nghiêm, phù thủy lặp lại: - Không hề có mặt trời! Chẳng ai nói gì, mụ lặp lại giọng nhẹ nhàng hơn, sâu lắng hơn: “Không hề có mặt trời”. Sau một chút im lặng và sau một cuộc vật lộn trong tâm tưởng, cả bốn người cùng nói. - Bà nói đúng. Không thể có mặt trời. - Thật là nhẹ cả người khi nhượng bộ và nói điều ấy ra. - Trước đây không có mặt trời – Phù thủy tiếp. - Không có. Không bao giờ có mặt trời! – Hoàng tử nói, rồi đến Puddleglum và hai đứa trẻ. Trong mấy phút cuối Jill cảm thấy có một cái gì mà nó phải nhớ ra, nhất định phải nhớ ra, bằng bất cứ giá nào. Và bây giờ thì nó đã nhớ ra. Nhưng nói ra điều đó sao mà khó đến thế. Nó cảm thấy như có một sức nặng khủng khiếp đang đè lên môi nó. Cuối cùng với một nỗ lực dường như hút hết cả sức lực trong người, nó bật lên: - Có... có Aslan! - Aslan? – Phù thủy lặp lại giọng thất thanh vì thế mà tiếng đàn có yếu đi một chút. Cái tên đẹp quá! Nó có nghĩa là gì thế? - Ông là một con sư tử vĩ đại, người đã kêu gọi chúng tôi ra khỏi thế giới mà chúng tôi đang sống. – Lông Vịt hấp tấp nói – và gửi chúng tôi đến đây với sứ mệnh đi tìm hoàng tử Rilian. - Thế sư tử là

https://thuviensach.vn

gì? - Ôi thôi thôi! – Lông Vịt sốt ruột kêu lên. – Bà không biết thật à? Làm sao chúng tôi tả lại cho bà được? Bà đã từng thấy mèo chưa? - Chắc chắn rồi. Ta yêu mèo lắm. - Vậy thì sư tử rất giống mèo – chỉ có điều... giống như một con mèo khổng lồ - với một cái bờm. Ít nhất cũng không giống bờm ngựa đâu, hiểu không... mà giống... giống bộ tóc của ông quan tòa hơn. Màu vàng óng. Và mạnh kinh khủng. Phù thủy lắc đầu nhè nhẹ: - Ta thấy chúng ta cũng chẳng... chẳng có được gì tốt hơn với con sư tử mà các ngươi đã nói cũng như với mặt trời vớ vẩn gì đó. Các ngươi nhìn ngọn đèn, tưởng tượng ra một ngọn đèn to hơn, sáng hơn và gọi nó là mặt trời. Các ngươi thấy một con mèo, bây giờ các ngươi lại muốn có một con mèo to hơn, đẹp hơn và gọi nó là sư tử. Ồ, phải, cái đó gọi là một sự giả vờ mặc dù thật tình mà nói nó chỉ thích hợp khi các ngươi là con nít mà thôi. Coi này, cái cách các ngươi sắp đặt những chuyện vờ vịt chẳng có dây mơ rễ má gì với thực tại vào trong thế giới của ta – một thế giới duy nhất tồn tại... Sao mà vụng thế! Cả đến những đứa bé thò lò mũi cũng quá già với những trò chơi như vậy. Hoàng tử của ta... chàng đã là một người đàn ông trưởng thành rồi còn thế à, xấu hổ cho chàng quá đi mất. Chẳng lẽ chàng không cảm thấy mất mặt trong một trò chơi như thế sao? Mọi người hãy đến đây. Dẹp những trò trẻ con sang một bên. Ta có việc cho tất cả các người trong một thế giới có thật. Ở đây không có Narnia, không có thế giới bên trên, không có bầu trời, mặt trời và Aslam gì cả. Bây giờ tất cả hãy ngủ đi. Chúng ta sẽ bắt đầu một cuộc sống khôn ngoan hơn vào ngày mai. Nhưng đầu tiên hãy lên giường, ngủ một giấc thật sâu, với chiếc gối mềm – một giấc ngủ không có những giấc mơ ngu xuẩn. Hoàng tử và hai đứa trẻ đứng đó, đầu cúi gằm, hai má đỏ lên, đôi mắt lim dim, tất cả sức mạnh của họ đều biến đi đâu mất, yêu thuật hầu như đã hoàn thành sứ mệnh của nó. Riêng Puddleglum tuyệt vọng tập trung hết sức mạnh tinh thần bước đến bên lò sưởi. Sau đó bác ta làm một việc hết sức bất ngờ. Bác biết việc này không làm bác đau như với con người bởi vì chân bác có màng, rất cứng và có máu lạnh giống như chân vịt. Nhưng bác cũng biết, việc làm này đủ làm cho bác nhớ cái đau này suốt đời. Và với đôi chân trần bác ra sức dập tắt ngọn lửa, một lúc sau lò sưởi có cái bụng rộng hầu như chỉ còn là một đám

https://thuviensach.vn

tro với một vài súc củi đang cháy. Thế rồi có ba việc xảy ra cùng một lúc và ngay lập tức. Đầu tiên bầu không khí ngòn ngọt, ngai ngái, nặng nặng trong phòng loãng dần. Dù không thể dập tắt được cả đống lửa – ngọn lửa từ một hai thanh củi còn lại làm cháy xém cả đôi chân Puddleglum – nhưng nó không còn tác dụng mê hoặc nhiều nữa. Ngay lập tức đầu óc mọi người trong hẳn ra. Hoàng tử và hai đứa trẻ ngẩng đầu lên, hai mắt mở to. Việc thứ hai, phù thủy với giọng rít lên the thé khác hẳn với cái giọng ngọt ngào mà mụ vẫn dùng từ trước đến giờ, la lên choe chóe: - Mày đang làm cái gì vậy? Dám động đến ngọn lửa của tao hả con vật rác rưởi sống nơi bùn lầy nước đọng kia? Tao sẽ biến máu thành lửa trong huyết mạch của mày. - Một lời thôi, thưa bà, - bác nói, rời khỏi bếp lửa với đôi chân tập tễnh vì đau, - chỉ một lời thôi. Tất cả những điều bà nói đều đúng, tôi sẽ không lấy gì làm ngạc nhiên đâu. Tôi là một thằng bao giờ cũng thích nhìn sự vật ở cái khía cạnh đen tối nhất để rồi sau đó khoác lên cho nó bộ mặt tốt đẹp nhất trong chừng mực có thể. Vì thế tôi không phủ nhận những điều bà nói. Nhưng ở đây có một việc đáng nói hơn. Giả sử chúng tôi chỉ mơ mộng hoặc bịa đặt ra tất cả những thứ đó – cỏ cây, hoa lá, mặt trời, trăng sao và cả Aslan. Cứ cho là chúng tôi làm như vậy đi. Trong trường hợp này tất cả những điều chúng tôi muốn nói là những cái giả vờ như bà nói ấy xem ra còn quan trọng hơn những cái có thật rất nhiều lần. Giả sử cái vương quốc của bà – cái hố đen ngòm này là thế giới thật duy nhất. Vậy thì với tôi nó chỉ là một sự thật thảm hại. Thật là một điều nực cười khi chính bà nghĩ đến điều này. Rằng chúng tôi chỉ là những đứa trẻ đang tham gia một trò chơi tưởng tượng... cứ cho là bà nói đúng đi. Bốn đứa trẻ chúng tôi tham gia trò chơi về một thế giới tưởng tượng, thế mà cái thế giới ấy lại đá bay cái thế giới có thật nhưng trống rỗng của bà. Đó là lý do tại sao tôi đấu trang cho cái thế giới tưởng tượng này. Tôi đứng về phía Aslan kể cả khi người không hề dẫn dắt cuộc chơi. Tôi sẽ vẫn sống như một người Narnia chân chính trong khả năng của mình dẫu cho trên trời chẳng có một nơi nào có cái tên như vậy. Vì thế cảm ơn lòng tốt của bà đã đãi chúng tôi một bữa ăn ngon, nếu hai quý ông và tiểu thư đây đã sẵn sàng, chúng tôi sẽ rời khỏi lâu đài của bà ngay. Ra đi từ trong bóng tối, bỏ cả đời mình ra để tìm thế giới tưởng tượng

https://thuviensach.vn

kia. Tôi nghĩ cuộc sống của chúng tôi chắc cũng không kéo dài nhưng đó chỉ là một mất mát nhỏ nhoi nếu như thế giới chỉ là một cái hố tối tăm như bà nói. - Hoan hô! Ông già Puddleglum nói hay lắm! – Cả hai đứa trẻ cùng reo lên. Nhưng hoàng tử bất thần kêu lên: - Cẩn thận! Coi chừng phù thủy! Khi họ nhìn về phía đó, có bao nhiêu tóc trên đầu đều dựng đứng lên vì sợ. Cây đàn rơi khỏi tay phù thủy. Hai cánh tay mụ dường như ép sát vào người, đôi chân nhập lại làm một và hai bàn chân biến mất. Cái váy dài màu xanh ôm chặt lấy thân người dày mãi lên, cứng nhắc và hình như toàn thân mụ biến thành một khối, quằn quại như một cột xanh khi đôi chân nhập vào nhau. Và cái cột màu xanh ấy uốn quanh, xoay tròn như thể nó không có khớp hoặc giả toàn là những cái khớp. Đầu mụ ngả ra sau trong khi cái mũi mỗi lúc một dài hơn, dài hơn, những bộ phận khác trên khuôn mặt biến mất chỉ trừ đôi mắt. Một đôi mắt lớn, bừng bừng lửa giận không còn lông mày lông mi nữa. Tất cả những điều này xảy ra nhanh như tia chớp và bạn chỉ nhìn như bị thôi miên thôi. Trước khi có đủ thời gian để có bất cứ phản ứng gì thì việc biến hóa đã hoàn tất, người đàn bà đẹp đã biến thành con mãng xà khổng lồ, xanh biếc như màu rắn lục to bằng cả người Jill và thoắt một cái nó đã quấn ai ba vòng quanh chân hoàng tử. Nhanh như chớp, một vòng thòng lọng nữa lại phóng tới toan siết chặt cánh tay cầm kiếm của hoàng tử. Nhưng Rilian đã hành động chính xác. Anh giơ hai cánh tay lên, cái thòng lọng sống xiết quanh ngực anh – sẵn sàng bẻ gãy các rẻo xương sườn như bẻ thanh củi khô. Hoàng tử giơ tay trái lên tóm lấy cổ rắn, cố bóp cổ nó cho đến khi nó nghẹt thở. Nó nhỏng cái mặt (nếu như bạn có thể gọi đó là cái mặt) cách mặt chàng vài chục phân. Cái lưỡi dài hình chỉa phóng ra, thụt vào lia lịa nhưng không thể phóng tới chỗ mặt chàng. Tay phải Rilian vung lên, lấy hết sức đâm một nhát mạnh như trời giáng. Trong khi đó thì Lông Vịt và Puddleglum rút vũ khí ra, xông tới trợ giúp. Cả ba cùng đâm một lúc: nhát đâm của Lông Vịt (thậm chí không làm trầy một cái vẩy rắn) thì vào phần thân rắn ngay phía dưới cánh tay hoàng tử. Cú đâm của hoàng tử và Puddleglum thì vào hai bên cổ rắn. Với những đòn như thế vẫn chưa đủ mạnh để giết nó, mặc dù nó đã nới lỏng vòng siết ở chân và ngực Rilian. Với nhiều nhát kiếm nữa họ chặt đứt đầu rắn. Điều kinh khủng nhất là cái

https://thuviensach.vn

vòng dây thòng lọng chuyển động như một cuộn dây, duỗi dài ra khi rắn chết và những gì còn lại sau cuộc vật lộn với mãng xà trông thật kinh hồn táng đởm. Hoàng tử sau khi đã lấy lại được nhịp thở bèn nói: - Các quý ngài, tôi xin chân thành cảm ơn. Sau đó cả ba người anh hùng nhìn nhau, thở hổn hển, không ai nói lên lời hồi lâu. Jill ngồi xuống một cách khôn ngoan và cũng không lên tiếng, mặc dù nó thầm nghĩ:" Mình chỉ hy vọng là không ngất đi. Không bật khóc hoặc làm một điều gì đó ngu xuẩn". - Mẹ tôi sẽ được ngậm cười nơi chín suối. – Rilian tuyên bố. – Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là thanh xà mà tôi đã theo đuổi một cách vô vọng bên suối nước trong khu rừng phía bắc hơn 10 năm về trước. Bao nhiêu năm qua tôi đã làm nô lệ cho kẻ đã giết chết mẹ tôi. Tuy vậy, thưa các ngài tôi lấy làm sung sướng là cuối cùng người đẹp dịu ngọt đã hiện hình thành xà tinh. Sẽ không phải lắm đối với trái tim và danh dự của tôi khi phải giết một người đàn bà. Nhưng tiểu thư đây có chuyện gì không? – Chàng muốn nói đến Jill. - Tôi không sao đâu, cảm ơn. - Cô gái, - hoàng tử nói, cúi đầu rất thấp trước cô bé, - cô là tấm gương của lòng dũng cảm vì thế tôi cam đoan rằng trong thế giới của mình cô mang dòng máu của lớp người cao quý. Mời các bạn đến đây. Vẫn còn một chút rượu. Chúng ta hãy uống một chút cho lại sức và chúc sức khỏe của nhau. Sau đó hãy bàn định kế hoạch. - Một ý kiến cực kì đấy, thưa hoàng tử. – Lông Vịt hồ hởi nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 91

Tất cả cảm thấy họ nhận được một cái gì đó từ cái mà Lông Vịt gọi là "nghỉ xả hơi". Trước đấy thanh xà đã khóa cửa và bảo bọn người hầu không được quấy rầy mụ cho nên không có nguy cơ bị can thiệp từ bên ngoài, ít nhất là trong lúc này. Tất nhiên việc đầu tiêu của họ là chăm sóc cái chân bỏng của Puddleglum. Một vài chiếc áo sơ mi sạch của hoàng tử được xé ra thành từng dải, cùng với một chút bơ và dầu trộn sa lát còn lại bên trên bàn ăn làm thành một loại thuốc trị bỏng. Khi cái chân bị bỏng đã tạm ổn, cả bọn ngồi xuống nghỉ ngơi một chút và thảo luận kế hoạch trốn thoát khỏi Vương quốc Dưới Lòng Đất. Rilian giải thích rằng có rất nhiều cửa ngõ dẫn lên thế giới bên trên, anh đã đi qua hầu hết các lối ra đó ít nhất cũng một hai lần. Nhưng anh chưa từng ra ngoài một mình, bao giờ cũng có thanh xà đi cùng. Và bao giờ anh cũng đến những nơi này bằng cách đi trên con tàu qua biển Bóng Đêm. Người đất sẽ nói sao khi anh đi ra cảng không có thanh xà đi cùng mà lại với ba người lạ mặt, lại còn ra lệnh chuẩn bị một con tàu. Phải làm sao để không gây nên một nghi ngờ nào? Rất có thể người đất sẽ đặt ra những câu hỏi khó mà trả lời được. Nhưng có một lối ra mới, một lối đi chuẩn bị cho cuộc xâm lăng vào thế giới bên trên, ở ngay bên cạnh bờ biển và cách đây vài dặm. Hoàng tử biết rằng nó sắp được hoàn thành, chỉ còn một lớp đất vài chục phân ngăn cách lối đi ấy với làn không khí lấp lánh ánh mặt trời bên trên. Cũng có thể là con đường đó đã hoàn thành. Có lẽ thanh xà quay trở về để bảo với anh điều đó và để bắt đầu cuộc tấn công. Còn nếu không phải như thế thì họ cũng có thể tự đào nốt để thoát ra trong một vài giờ đồng hồ nữa – nếu như họ may mắn không bị phát hiện và nếu như con đường đang đào không bị canh gác. Đấy mới là vấn đề! - Nếu mọi người hỏi ý kiến tôi... – Puddleglum vừa bắt đầu thì Lông Vịt đã cắt ngang: - Này, có tiếng động gì thế nhỉ? - Tôi cũng đang thắc mắc đây! – Jill nói. Thật ra tất cả bọn họ đều nghe thấy tiếng động đó nhưng nó bắt đầu như thế

https://thuviensach.vn

nào và tăng dần lên ra sao thì họ không biết. Bởi vì lúc đầu nó chỉ là một tiếng động mơ hồ như một cơn gió nhẹ hoặc một vật gì đó chuyển động ở rất xa. Sau đó nó lớn dần lên thành tiếng rì rầm như của biển rồi lại thành tiếng ầm ầm, ào ào. Bây giờ thì hình như nó là một tiếng nói, rồi lại chuyển thành tiếng động ì ì ào ào không rõ là cái gì nữa. - Nhân danh sư tử, - hoàng tử Rilian nói, - có vẻ như hòn đảo câm lặng này cuối cùng cũng đã tìm được cái lưỡi của nó. – Anh đứng dậy, bước đến bên cửa sổ, kéo màn nhìn ra. Những người còn lại cũng đến gần cửa sổ nhìn ra ngoài. Cái đầu tiên họ nhận ra là một quầng lửa đỏ rất lớn. Ánh sáng phản chiếu của nó làm thành một mảng đỏ trên mái vòm rộng mênh mông của Vương quốc Dưới Lòng Đất, cao gần một ngàn thước trên đầu họ, nhờ đó họ có thể thấy cái trần đá có lẽ đã được giấu kín trong bóng tối kể từ khi thế giới này hình thành. Quầng đỏ này đến từ đầu kia thành phố vì thế nhiều tòa nhà, sừng sững và đe dọa, vươn cái bóng đen ngòm lên đối lập với nó. Quầng lửa quét ánh sáng của nó xuống những đường phố xung quanh tòa lâu đài. Trên những đường phố này đang có một cái gì đó thật kì lạ đang diễn ra. Những đám đông người đất im lặng, gần như kết thành một khối đã biến mất. Thay vào đó là những bóng người lao đi thành từng tốp gồm một, hoặc hai, hoặc ba người. Họ hành động giống như những kẻ không muốn ai nhìn thấy: lẩn khuất sau những cái bóng của các trụ tường hay cổng ra vào, sau đó lại lao ra chỗ trống để tìm chỗ nấp mới. Nhưng điều kì lạ nhất đối với bất kì ai biết người đất vốn câm lặng suốt đời này lại là tiếng ồn. Tiếng la hét huyên náo vang lên từ khắp mọi hướng. Nhưng từ phía cảng vọng lên tiếng gầm trầm trầm mỗi lúc một lớn hơn gần như làm rung chuyển cả thành phố. - Có cái gì xảy ra với người đất vậy? – Lông Vịt hỏi. – Có phải họ đang la hét không? - Điều này thật khó tin. – Hoàng tử nói. – Tôi chưa bao giờ nghe thấy một trong những tên quỷ lùn đó nói một câu trong suốt 10 năm mệt mỏi vì bị giam cầm ở đây. Có một cái gì quái quỷ ở đây, tôi nghĩ thế. - Còn đám cháy đằng kia? – Jill hỏi. – Điều này có ý nghĩa gì? - Nếu cháu hỏi tôi, - Puddleglum nói, - tôi dám nói rằng đó là một ngọn lửa ở tâm của trái đất nổ ra để bắt đầu một trân núi lửa mới. Nếu chúng ta đang ở giữa một núi lửa thì tôi cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên đâu. - Nhìn con tàu kia! – Lông

https://thuviensach.vn

Vịt rối rít kêu lên. – Sao nó bơi nhanh thế? Chẳng có ai chèo thuyền cả. - Coi kìa! Coi kìa! – Hoàng tử kêu lên. – Nó vượt qua cảng nó ở trên phố rồi. Tất cả các con tàu đều đang bơi về phía thành phố. Trời ơi biển đang dâng cao. Lũ sẽ dâng đến chỗ chúng ta. Sáng danh Aslan, tòa lâu đài này sẽ được đẩy lên cao hơn. Nhưng nước dâng lên nhanh quá sức tưởng tượng. - Ôi, điều gì có thể xảy ra đây? – Jill kêu lên. – Lửa, nước và tất cả những người đất đang lẩn quất trên đường phố. - Để tối nói cho quý vị biết điều này có nghĩa gì. – Puddleglum nói. – Xà tinh đã hóa phép sao cho vào lúc mụ tiêu đời thì cả vương quốc của mụ cũng sẽ tan tành. Mụ ta thuộc về hạng người sẽ không màng đến cái chết của mình nếu biết rằng kẻ giết mụ rồi cũng sẽ chịu thiêu cháy hoặc chôn sống hoặc bị chết đuối ngay sau đó. - Có phải thế không ông bạn Puddleglum? – Hoàng tử nói. – Khi lưỡi kiếm của chúng ta chặt đứt đầu thanh xà thì chúng cũng hủy diệt tất cả các phép thuật của mụ và mảnh đất này tan ra thành những mảnh nhỏ. Chúng ta đang chứng kiến ngày cuối cùng của Vương quốc Bóng Tối? - Đúng thế thưa điện hạ. – Puddleglum nói. – Trừ khi nó cũng xăy ra cùng với ngày tận thế. - Nhưng chúng ta sẽ ngồi ở đây... và chờ... chết hay sao? – Jill hỏi. - Không, theo ý tôi, - hoàng tử đáp, - phải cứu ngựa của tôi, con Than Đá và ngựa của thanh xà, con Bông Tuyết (một con vật cao quý và giá trị hơn hẳn chủ nó) đang ở trong chuồng ngựa ngoài sân. Sau đó chúng ta sẽ xoay xở để thoát lên mảnh đất trên kia và hãy cầu nguyện là chúng ta tìm được lối ra. Hai con ngựa có thể mang được cả bốn người trên lưng và rất có thể chúng ta sẽ vượt qua được dòng nước lũ. - Điện hạ không mặc áo giáp ư? – Puddleglum hỏi. – Tôi không thích vẻ mặt của bọn người kia lắm. Bác ta chỉ xuống đường phố và tất cả cùng nhìn xuống. Hàng chục hàng trăm sinh vật (bây giờ khi đến gần hơn, trông họ rõ ràng là người đất) đang tiến đên từ phía cảng. Nhưng bọn họ không di chuyển như một đám đông không có vũ trang. Họ có dáng điệu của những người lính hiện đại trong một trận tấn công, thoắt ẩn thoắt hiện với chiến lược mai phục vì không muốn bị nhìn thấy từ cửa sổ lâu đài. - Tôi không dám nhìn vào bên trong cái áo giáp ấy nữa. – Hoàng tử nói. – Bao năm qua tôi ở trong nó như ở trong một cái nhà tù di động, nó thấm đẫm yêu thuật và sự nô lệ. Nhưng tôi sẽ dụng tấm khiên. Rilian rời phòng

https://thuviensach.vn

và mau chóng quy trở lại, có một cái gì rất mới mẻ trong đôi mắt anh. - Nhìn đây các bạn. – Anh nói và giơ cao khiên về phía họ. – Một giờ trước nó còn có màu đen và không có hình trang trí, còn bây giờ thì nhìn đây! Tấm khiên sáng trắng như bạc và trên đó đỏ hơn cả máu hoặc trái anh đào là hình Aslan. - Không còn nghi ngờ gì nữa, - hoàng tử nói, - điều này có nghĩa là Aslan là vị thần bảo hộ của chúng ta, bất kể là bốn chúng ta còn sống hay đã chết. Bốn người như một. Bây giờ tất cả chúng ta hãy quỳ xuống hôn lên hình ông rồi tay người này hãy đặt lên tay người kia như thề sinh tử có nhau như những người bạn chân chính. Sau đó chúng ta sẽ xuống phố và đón nhận cuộc phiêu lưu đang chờ đợi chúng ta. Họ làm như hoàng tử nói. Nhưng khi Lông Vịt đặt tay lên trên tay Jill, nó nói: - Cho một tình bạn lâu dài, Jill ạ. Xin lỗi vì có lúc tớ đã hèn nhát và khó chịu. Tớ hy vọng cậu sẽ về đến nhà an toàn. Còn Jill thì nói: - Cho một tình bạn mãi mãi, Eustace. Tớ... tớ cũng cảm thấy có lỗi vì có lúc tớ chỉ là một con heo xấu tính. Và như vậy đây là lần đầu tiên chúng dùng đến tên thánh của nhau, bởi vì người ta không còn làm như thế ở trường học nữa. Hoàng tử mở cửa, tất cả bước xuống cầu thang: Ba người với thanh kiếm tuốt trần còn Jill thì với con dao rút ra khỏi vỏ. Bọn người hầu đã biến mất và gian phòng lớn ở chân cầu thang hoàn toàn trống trải. Tiếng động bên ngoài lâu đài không dễ vọng đến đây như khi họ ở gian phòng trên lầu. Nơi này im lặng như cõi chết và hoàn toàn vắng vẻ. Khi họ rẽ vào một góc dẫn đến một đại sảnh ở tầng trệt họ gặp người đất đầu tiên – một sinh vật trắng trẻo mập ú với một khuôn mặt hao hao như heo đang ăn lấy ăn để đồ ăn thừa trên bàn. Người này kêu lên một tiếng (tiếng kêu cũng giống tiếng eng éc của một con heo hoảng sợ) rồi chui tọt xuống dưới một băng ghế, thò cái đuôi dài ra ngoài làm cho Puddleglum suýt chút nữa thì giẫm phải. Sau đó nó phóng vụt qua cái cửa phía đối diện, nhanh đến nỗi loáng một cái họ đã không thấy nó đâu cả. Từ đại sảnh họ đi ra sân. Jill là đứa mùa hè vừa rồi đã được học cưỡi ngựa nên nhận ra ngay cái mùi mồ hôi ngựa vừa thân quen, vừa hồn hậu thật dễ chịu và đấy là một điều khá đặc biệt ở một nơi như Vương quốc Bóng Tối. Đúng lúc đó Eustace kêu lên: - Trời ơi! Nhìn kìa! Một quả đạn pháo bắn lên từ đâu đó bên ngoài lâu đài, vỡ ra thành vô số những ngôi sao

https://thuviensach.vn

nhỏ màu xanh. - Pháo sáng! – Jill hoang mang thốt lên. - Đúng thế, - Eustace nói, - nhưng cậu không thể cho là người đất bắn pháo sáng ăn mừng. Đó có thể là pháo hiệu. Điều đó có nghĩa là chẳng có gì tốt lành đối với chúng ta, tôi nghĩ như thế! – Puddleglum nói. - Các bạn ạ, - hoàng tử lên tiếng, - khi ai đó tham gia vào cuộc phiêu lưu như thế này, người đó phải đoạn tuyệt với hy vọng và nỗi sợ hãi. Nếu không thì cái chết hoặc sự giải thoát sẽ đến quá trễ để cứu vớt danh dự hoặc sự đúng đắn của anh ta. Ôi, chào những người bạn thân quen của ta! – Vừa nói anh vừa mở cửa chuồng ngựa. – Chào những người anh em! Sẵn sàng chưa Than Đá? Nhẹ nhàng thôi Bông Tuyết! Bọn ngươi không bị lãng quên đâu. Hai con ngựa này đang hoảng sợ vì luồng ánh sáng bất thần và những tiếng động lạ. Jill là người hết sức sợ hãi khi phải đi qua hết cái hang đen tối này đến cái hang tối đen khác thì giờ đây lại không hề sợ hãi trước những con vật đang giậm bốn vó và hí vang. Nó cùng hoàng tử đóng yên cương cho hai con vật trong vòng vài phút. Ôi chao, trông hai con ngựa mới hiên ngang và đẹp đẽ làm sao khi chúng đi ngang qua sân, đầu hất cao. Jill nhảy lên lưng con Bông Tuyết và Puddleglum ngồi sau lưng nó. Eustace cưỡi chung với hoàng tử trên lưng con Than Đá. Sau đó với tiếng móng ngựa nên giòn giã, họ phóng ra khỏi cổng chính lâu đài đi ra phố. - Không có nhiều nguy cơ bị chết cháy. Đó là điều lạc quan. – Puddleglum nhận xét, chỉ về phía tay phải. Ở đấy, cách họ chừng một trăm thước, nước biển dâng cao đến lưng chừng các bức tường nhà. - Kiên cường lên! Phấn chấn lên! – Hoàng tử nói. – Con đường đang đi xuống thấp. Nước chỉ đang cao lưng chừng những ngọn đồi cao nhất trong thành phố. Nó sẽ đến gần hơn trong nửa giờ đầu tiên và sẽ đến gần hơn trong vòng nửa giờ sau. Nỗi lo ngại của tôi còn hơn thế. Nói đoạn anh cầm kiếm chỉ vào một người đất cao lớn có những răng nanh như heo rừng, lúp xúp chạy theo sau người này là sáu người khác với những hình thù kỳ quái. Họ vừa mới lao ra từ dãy phố bên kia và chạy đến nấp dưới bóng các ngôi nhà, nơi không ai thấy họ. Hoàng tử dẫn đầu, bao giờ cũng nhằm hướng quầng lửa đỏ đi tới nhưng hơi chếch về bên trái. Kế hoạch của anh là đi vòng quanh đống lửa (nếu đó quả là lửa) đi lên cao hơn với hy vọng là họ có thể tìm đến chỗ con đường mới đào. Không giống như ba con

https://thuviensach.vn

người kia. Anh tỏ ra rất hào hứng. Anh huýt sáo suốt đường đi và lẩm nhẩm hát những khúc hát trong một bài hát cổ về hoàng tử Corin – Bàn tay thép ở Archenland. Sự thật là, anh quá vui với việc được giải phóng khỏi pháp thuật đen tối đã ám ảnh mình trong suốt 10 năm qua cho nên tất cả những nguy hiểm khác đối với anh chỉ là những cuộc phiêu lưu kì thú. Ba người còn lại thì cho rằng đây là một chuyến đi có một không hai. Phía sau họ là tiếng loảng xoảng của những con tàu mắc cạn và tiếng đổ ầm ầm của ngôi nhà. Trên đầu họ là một mảng rực rỡ đầy ánh sáng của cái gọi là bầu trời của Vương quốc Bóng Tối này. Trước mặt họ là quầng sáng kì bí, vào lúc này dường như không lớn hơn nữa. Cũng từ hướng đó vẳng lại tiếng huyên náo ồn ào của một chuỗi những tiếng gào thét, chí chóe, tiếng huýt sáo, tiếng cười đùa, tiếng ré, tiếng kêu rống... pháo sáng, pháo hiệu đủ loại bay lên từ nhiều hướng trong không gian đen đặc. Không một ai đoán ra đó là cái gì. Họ đang ở gần một khu vực được thắp sáng: một phần bởi quầng lửa đỏ, một phần bởi những bó đuốc của bọn người đất. Nhưng cũng có nhiều nơi những luồng sáng này không chiếu tới được và ở đấy là một màn đêm che phủ. Đi vào đi ra những nơi này là bóng những người đất lao vào hay trượt đi, bao giờ đôi mắt cũng lấm lét liếc nhìn những người khách lạ, bao giờ cũng cố không để bốn nhà phiêu lưu của chúng ta vượt ra khỏi tâm mắt. Thôi thì có đủ những khuôn mặt to nhỏ, những đôi mắt thô lố giống mắt cá, những cặp mắt ti hí giống mắt gấu. Họ khoác trên người nhiều bộ lông, mềm thì như lông chim, cứng thì như lông nhím, ngoài ra còn sừng, nanh, mũi, những cái mũi trông như ruột mèo và những cái cằm quá dài đến nỗi trông như những bộ râu. Thỉnh thoảng lại có một tốp người rất đông từ ở đâu ùn ùn kéo lại. Thấy thế, hoàng tử múa kiếm lên làn thành một trân mưa kiếm. Đám sinh vật ấy với đủ loại tiếng kêu, gào, la ó, ủn ỉn hoặc cục cục chạy táo tác trong những chỗ tối. Con đường họ chọn lên cao dần như vậy tránh được dòng nước đang dềnh lên trong khi cả thành phố đã trở thành một hòn đảo nhưng họ lại phải đối mặt với một vấn đề còn nghiệm trọng hơn. Bây giờ họ đã tiến đến gần quầng sáng đỏ và gần như còn ở ngang hàng với nó, mặc dầu họ cũng không còn xác định rõ nó là cái gì nữa. Nhưng nhờ ánh sáng của nó, họ có thể thấy rõ kẻ thù hơn. Vài trăm – mà

https://thuviensach.vn

không- có lẽ đến vài ngàn người đất đnag tiến về phía quầng sáng. Nhưng họ làm thế một cách hối hả và mỗi khi phải dừng lại, họ quay đầu đối mặt với đám du khách. - Nếu điện hạ hỏi tôi, - Puddleglum nói, - tôi sẽ nói rằng những người này chỉ muốn chặn đường tiến của chúng ta. - Tôi cũng nghĩ thế anh bạn Puddleglum ạ. – Hoàng tử nói. – Chúng ta không thể mở đường máu qua một đám đông như vậy. Các bạn hãy nghe đây! Chúng ta hãy phóng ngựa qua chỗ nước cạn ở gần bìa nhà đằng kia. Ngay khi tới được đấy, hai người ngồi sau hãy ngảy xuống nuos vào bóng của nó. Tiểu thư đây và tôi sẽ phóng ngựa lên vài bước, Một số con quỷ này sẽ bám theo chúng ta, tôi không nghi ngờ điều đó đâu, bọn chúng đông đặc phía sau mà. Puddleglum, bác có cánh tay dài, nếu có thể được hãy tóm lấy một đứa, khi nó đi qua chỗ mai phục. Chúng ta có thể có được lời khai của nó về những chuyện đang diễn ra hoặc biết được chúng có âm mưu gì chống lại chúng ta. - Nhưng chớ để cho đồng bọn của họ lao đến chỗ chúng ta hòng giải thoát cho con tin, - Jill nói bằng giọng không kiên quyết lắm. - Vâng, thưa tiểu thư, - hoàng tử nói, - cô sẽ thấy chúng tôi chiến đấu đến hơi thở cuối cùng bảo vệ cho cô và sẽ cố để nhận được khen ngợi trước mặt sư tử. Bây giờ thì nào ông bạn Puddleglum tốt lành! Người bạn Puddleglum vùng đầm lầy lao vào trong bóng tối nhanh như một con mèo. Những người khác, trong một hai phút đáng sợ cũng đi theo. Rồi bất thình lình từ phía sau họ nổ ra một chuỗi những tiếng eng éc như heo bị chọc tiết, cùng với giọng quen thuộc của Puddleglum. - Chà chà, một cuộc đi săn may mắn đấy. – hoàng tử kêu lên, lập tức quay ngoắt con Than Đá lại và phóng đến hồi nhà. – này Eustace, cậu hãy giúp tôi giữ cương ngựa con Than Đá. Hoàng tử nhảy xuống ngựa, cả ba người chăm chú nhìn trong khi Puddleglum lôi tù binh của mình ra nơi ánh sáng. Rõ ràng đấy là một chú lùn giữ của tội nghiệp nhất, người chỉ cao một mẩu (chắc chưa được một thước). Người này có một cục tròn trên đỉnh đầu, nom như cái mào gà trống, đôi mắt ti hí màu hồng hồng, cái miệng và cái cằm vừa to vừa tròn đến nỗi khuôn mặt trông như mặt một con hà mã ngắn củn. Nếu không phải đang ở trong hoàn cảnh hiểm nghèo, hẳn mọi người sẽ cười phá lên khi thấy một khuôn mặt tức cười đến thế. - Này người đất kia, - hoàng tử nói, dáng người cao lớn

https://thuviensach.vn

cúi xuống người lùn, dí thanh gươm vào sát cổ tên tù binh, - nói ngay, như một người đất trung hậu và ngươi sẽ được trả tự do. Còn nếu ngươi bày đặt chơi trò gian lận ngươi sẽ chỉ là một cái xác không hồn. Này anh bạn Puddleglum, sao nó có thể nói được trong khi anh khóa mõm nó chặt như thế? - Nếu không làm thế nó sẽ quay ra cắn tôi. – Puddleglum đáp. – Giả sử tôi có đôi tay mềm yếu nhu nhược của con người (ngoại trừ đôi tay của điện hạ tôn kính) thì bây giờ nó đã đầm đìa máu rồi. Vâng, ngay cả một cư dân vùng đầm lầy cũng ghét bị nhai ngấu nghiến. - Thưa ông, - hoàng tử nối với người đất, - một lần cắn nữa là ông sẽ hồn lìa khỏi xác đấy. Puddleglum, bỏ mõm nó ra. - Eng éc, eng éc, - người đất quàng quạc kêu lên, - để tôi đi, để tôi đi. Không phải là tôi... Tôi không làm điều đó. - Không làm cái gì? – Puddleglum hỏi. - Bất cứ điều gì tôn ông nói tôi cũng đã làm. - Cho ta biết tên ngươi, - hoàng tử ra lệnh – và người đất các ngươi đang làm cái gì vậy? - Ôi làm ơn, thưa ngài... làm ơn, thưa các quý ông, quý bà, - người lùn nói giọng sợ sệt, - xin hãy hứa là không nói lại với nữa hoàng bất cứ điều gì tôi nói. - Nữ hoàng, như ngươi gọi, - hoàng tử nói giọng cứng rắn, - đã chết rồi. Chính tay ta đã giết chết. - Cái gì? – Người đất kêu lên, trong nỗi kinh ngạc tột độ, há to cái miệng tức cười làm cho nó ngoác ra một cách còn nực cười hơn. Chết á? Phù thủy đã chết? Bởi bàn tay tôn ông? – Tên này thở ra một hơi dài vì nhẹ nhõm rồi nói thêm: - Như vậy tôn ông chính là bạn! Hoàng tử rút thanh kiếm lại một vài phân. Puddleglum để để cho tên tù binh ngồi dậy. Nó nhìn cả bốn người với đôi mắt đỏ, lấp lánh, vẫn còn ủn ỉn một hai tiếng và bắt đầu cầu nguyện.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 92

Tên tôi là Golg. - Chú lùn giữ của nói. - Và tôi sẽ thưa lại với các tôn ông những gì mình biết. Khoảng một tiếng đồng hồ trước, tất cả chúng tôi đang làm việc của mình (lẽ ra tôi phải nói việc của mụ) một cách buồn bã, âm thầm như chúng tôi vẫn làm thế trong suốt bao nhiêu năm qua. Rồi bỗng nghe vang lên một tiếng loảng xoảng lớn rồi ầm ầm. Nghe thấy thế ai cũng bụng hỏi dạ: "sao vậy kìa, mình chưa hề nghe thấy một bài hát hoặc một điệu vũ hay một tiếng nổ trong một thời gian dài, tại sao lại có chuyện này?" Mọi người đều nghĩ hay là mình bị bùa phép. Sau đó ai cũng tự nhủ: Mình sẽ được ban phước lành nếu biết được vì sao lại phải mang trên lừng cái gánh nặng này, chả việc gì phải mang cái gánh nặng này lâu hơn nữa. Là thế đấy. Chúng tôi đồng loạt ném xuống đất tất cả những bao tải, gánh nặng và dụng cụ. Sau đó chúng tôi quay lại nhìn cái quầng lửa đỏ ở đằng kia. Mọi người buột miệng hỏi: "Cái gì thế kia?" Rồi lại tự trả lời: "Đó là một vết nứt hay một nhát rạch mỗi lúc một rách to ra để cho một luồng ánh sáng ấm áp, thân thiện từ một nơi nào sâu dưới chân ta hàng ngàn sải phóng lên." - Trời đất ơi! - Eustace kêu lên. - Vẫn còn những mảng đất sâu hơn nữa hay sao? - Vâng, thư tôn ông. - Golg nói. - Đó là miền đất Hứa mà chúng tôi gọi là Bism. Còn nơi chúng ta đang đứng đây được chúng tôi gọi là Đất Nông. Nơi này quá gần mặt đất để có thể là nơi phù hợp với chúng tôi. Còn các vị, chắc các vị sống nơi bề mặt? Mọi người cũng thấy đấy, chúng tôi là những sinh vật khốn khổ bị phù thủy dùng yêu thuật bắt mang lên đây làm việc cho mụ. Nhưng chúng tôi đã quên tất cả chuyện đó, chỉ đến khi vết nứt rách ra và yêu thuật biến mất mới nhớ ra được. Suốt thời gian qua, chúng tôi đã không còn biết mình là ai hoặc mình thuộc về nơi nào nữa. Chúng tôi không thể làm bất cứ việc gì hoặc nghĩ ra bất cứ thứ gì ngoài những thứ mà mụ cài đặt vào đầu chúng tôi, mà đó thì toàn là những điều buồn não, sầu thảm. Hầu như tôi đã quên mất việc nói đùa, hát hò hoặc nhảy múa. Nhưng đúng

https://thuviensach.vn

lúc tiếng nổ bùng lên, vết nứt rộng ra và biển bắt đầu dềnh lên thì những điều đó lại quay về. Và tất nhiên tất cả chúng tôi đều muốn mau chóng chui qua vết nứt quay về chốn cũ. Các vị có thể thấy đằng kia người ta đang bắn đạn rốckét lên trời và đứng trồng cây chuối vì vui sướng. Tôi sẽ rất biết ơn quý vị nếu quý vị cho phép tôi tham gia với họ. - Tôi nghĩ tin này thật tuyệt vời. - Jill nói. - Tôi lấy làm sung sướng là chúng mình đã giải phóng cho tất cả những người đất này cũng như bản thân chúng ta khi chặt đứt đầu con mãng xà độc ác. Tôi cũng rất sung sướng khi thấy họ không phải là những sinh vật đáng sợ và không phải trải qua những đau khổ như hoàng tử. - Dường như tất cả mọi chuyện đều tốt Pole ạ. - Puddleglum nói với giọng cảnh giác. - Nhưng những người đất này, theo tôi, họ không có vẻ là đang chạy trốn. Trông giống một đội đằng đằng sát khí thì đúng hơn. Hãy nhìn thẳng vào mặt tôi đi ông bạn Golg và bảo với chúng tôi rằng các ông không chuẩn bị cho một trận đánh. - Tất nhiên là như thế, thưa ông. Ông biết đấy, chúng tôi không biết rằng phù thủy đã chết. Chúng tôi nghĩ mụ đang đứng quan sát từ trong lâu đài. Chúng tôi cố chuồn đi mà không bị phát hiện. Và rồi bốn người hiện lên trên lưng ngựa, kiếm kích sáng quắc. Tất nhiên ai cũng tự nhủ: “Có chuyện rồi.” bởi vì ai mà không biết tôn ông đây là người của phù thủy. Chúng tôi đã quyết định thà chịu chết chứ không chịu từ bỏ hy vọng về lại miếng đất Hứa tươi đẹp. - Tôi sẵn sàng chứng thực đây là một người đất rất trung hậu. Còn tôi, anh bạn Golg quý mến ạ, tôi cũng như các anh vậy bị bùa phép và sống một cuộc đời nô lệ. Bây giờ thì có một vấn đề khác quan trọng hơn: Anh có biết đường đi đến chỗ lối đi mới đào mà mụ phù thủy muốn quân đội chúng ta sẽ tấn công trên trần không? - Éc éc! - Golg kêu lên. - Có, tôi biết đó là một con đường kinh khủng. Tôi sẽ chỉ cho các vị biết nơi nó bắt đầu. Nhưng tôi xin nói trước không có điều gì trên đời này có thể ép tôi đi cùng quý vị đi trên con đường ấy. Tôi thà chết còn hơn. - Vì sao vậy? - Lông Vịt sốt ruột hỏi. - Chẳng lẽ chuyện đó lại đáng sợ hơn cái chết hay sao? - Quá gần mặt đất, - Golg vừa nói vừa run. - đó là điều tồi tệ nhất mà phù thủy đã làm với chúng tôi. Tất cả chúng tôi sẽ bị đưa qua con đường mở ra bên ngoài thế giới. Người ta nói trên đó không có mái che, chỉ có một cái gì trống rỗng, khủng khiếp gọi là bầu trời. Con đường đã đào

https://thuviensach.vn

lên cao đến mức chỉ còn vài nhát cuốc nữa sẽ đưa các ông ra ngoài. Tôi không dám đi đến gần đâu. - Hoan hô! Hoan hô cái điều mà anh bạn nói! - Eustace kêu lên, còn Jill nói thêm: - Nó không đáng sợ chút nào đâu. Chúng tôi thích nơi ấy. Chúng tôi sống ở đó. - Tôi biết những người ở trên mặt đất sống ở đấy. - Golg nói. - Nhưng tôi nghĩ đó là bởi quý vị không thể tìm được đường đi sâu vào trong lòng đất. Các vị không thể thích ở trên ấy được - con người bò giống như con ruồi ở bề mặt thế giới. - Thế anh có nghĩ đến việc chỉ đường cho chúng tôi không? - Puddleglum hỏi. - Giờ lành đã điểm! - Hoàng tử kêu lên, bắt đầu lên đường bằng cách tung người nhảy lên con ngựa chiến, Lông Vịt nhảy lên ngồi phía sau, Puddleglum trèo lên ngồi sau Jill và Golg dẫn đường. Trong lúc đi như vậy, Golg luôn miệng gào to thông báo tin tức tốt lành về cái chết của thanh xà và rằng bốn người trần gian không phải là kẻ thù. Nghe được tin này, người này lại truyền tin cho người kia và trong vòng vài phút cả Vương quốc Bóng Tối vang lên những tiếng la hét, reo hò vang dậy; hàng trăm, hàng ngàn người đất nhảy cỡn lên, quay vòng xe goòng, trồng cây chuối, biểu diễn trò nhảy cóc, bắn lên những quả pháo lớn, vây quanh hai con ngựa Than Đá và Bông Tuyết. Hoàng tử phải kể lại câu chuyện chàng bị yêu thuật và đã được giải thoát như thế nào đến lần thứ mười. Dưới sự hướng dẫn của Golg, họ đi đến đầu một cái vực rất lớn dài khoảng 300 mét và rộng chừng sáu bảy chục mét. Họ xuống ngựa đi đến bên miệng vực nhìn xuống. Một làn hơi nóng bốc lên phả vào mặt họ, trộn với một cái mùi không giống với bất cứ mùi nào họ đã ngửi qua. Nó đậm đặc, nồng nàn có cái gì kích thích họ phải hắt hơi. Dưới đáy vực sáng đến nỗi lúc đầu nó làm họ lóa mắt không còn nhìn thấy vật gì. Khi đã làm quen với ánh sáng họ nghĩ đó là một con sông lửa, hai bờ sông có thể là những cánh đồng và những khu rừng nhỏ tỏa ra một nguồn nhiệt nóng bỏng không thể nào chịu đựng nổi - dầu nó bốc lên nhiều hơi nước so với một dòng sông. Những vệt màu xanh da trời, màu đỏ, màu xanh lá cây và màu trắng trộn lẫn vào nhau. Một tấm kính cửa sổ màu khi mặt trời rực rỡ miền nhiệt đới chiếu thẳng vào trong một buổi trưa hè có thể gây ra một hiệu quả tương tự. Tuột xuống hai bờ vực dốc đứng, trông như những con ruồi đen, tương phản với luồng ánh sáng gay gắt, là hàng trăm người đất

https://thuviensach.vn

đang bò xuống. - Thưa quý ông, quý bà, - Golg nói (khi bốn người quay lại nhìn Golg họ không thấy gì ngoài một khối đen vì tất cả đều bị lóa mắt) - thưa quý vị, tại sao mọi người không xuống xứ Bism một phen? Ở dưới đấy, quý vị sẽ được hạnh phúc hơn khi là sống ở cái miền đất trần trụi lạnh lẽo và không có gì che chở trên kia. Hoặc ít nhất thì cũng hãy xuống thăm dưới ấy một lần. Jill tin chắc là không ai trong số ba người kia lại đi nghe theo một lời mời như thế. Trước sự sợ hãi của nó, hoàng tử lên tiếng: - Phải đó, anh bạn Golg, tôi cũng nửa phần muốn đi xuống với anh… Bởi vì đây sẽ là một cuộc phiêu lưu kì thú, rát có thể chưa từng có người nào đến được Bism và sẽ không có ai có dịp được đến đây nữa. Sau nhiều năm nữa, tôi cũng không biết mình có chịu đựng được khi nhớ lại rằng đã có một lần tôi có cơ hội được thăm dò đến tận đáy quả đất này mà tôi lại khước từ không. Nhưng mà con người có thể sống ở dưới đó không? Anh không thể bơi qua dòng sông lửa này phải không? - Ồ, không thưa tôn ông. Không phải chúng tôi. Chỉ có bọn rồng lửa mới sống trong lửa mà thôi. - Rồng lửa của các anh là loài thú nào vậy? - Rilian hỏi. - Thật khó có thể xếp nó vào loài nào, thưa tôn ông. - Golg nói. - Bởi vì chúng quá nóng để nhìn vào. Nhưng chúng rất giống những con rồng nhỏ. Khi nói chuyện thì miệng phun ra lửa. Chúng thông minh tuyệt vời trong nghệ thuật ăn nói: rất ý vị, không ngoan và hết sức thuyết phục. Jill vội vã liếc nhìn Eustace. Nó cảm thấy thằng bạn thích cái ý tưởng đi xuống cái vực này còn ít hơn nó nữa. Trái tim nó thắt lại khi thấy vẻ mặt bạn nó thay đổi. Trông Eustace giống hoàng tử hơn là cái thằng có biệt danh Lông Vịt ở trường Thực nghiệm. Bởi vì tất cả những cuộc phiêu lưu mạo hiểm vào những ngày nó đi trên con tàu của vua Caspian lại ùa về trong kí ức. - Thưa hoàng tử, - nó nói, - nếu người bạn cũ của tôi - bác chuột Reepicheep - có mặt ở đây hẳn bác ta sẽ nói chúng ta không thể từ chối cơ hội phiêu du đến xứ Bism mà không gây nên một nghi vấn lớn về danh dự của mình. - Đi xuống dưới đấy, tôi sẽ chỉ cho quý vị vàng, bạc và kim cương thứ thiệt. - Nói bá láp! - Jill bật lên một cách thô bạo. - Cứ như thể chúng tôi chưa từng ở bên dưới những cái mỏ còn sâu hơn cả đây nữa. - Phi. - Golg nói. - Tôi có nghe về những vết xước tí tẹo ở bề mặt mà những người thợ đào mỏ trên kia gọi là hầm mỏ. Nhưng đó là những nới mà các

https://thuviensach.vn

quý vị chỉ có một thứ vàng chết, bạc chết và kim cương chết mà thôi. Xuống đến Bism chúng ta sẽ thấy những thứ đó còn sống và không ngừng tăng trưởng. Ở đấy tôi sẽ lấy cho quý vị những chùm hồng ngọc mà quý vị có thể ăn như ăn thứ trái cây ngon lành nhất và làm cho quý vị một ly nước kim cương ép. Các vị sẽ không thèm chạm ngón tay vào cái thứ đá lạnh lẽo chết ngắc ở những cái hõm nông choèn kia một khi đã nếm trải một thứ sống động ở Bism. - Cha tôi đã đi đến Nơi tận cùng thế giới - Rilian nói cân nhắc. - Sẽ không hổ danh con vua Caspian nếu tôi được dịp đi xuống tận đáy thế giới. - Nếu điện hạ muốn gặp phụ vương sau bao năm bặt vô âm tín - một điều tôi nghĩ sẽ làm cho bệ ha sung sướng đến nỗi ngài sẽ sống thêm được mấy tuổi - Puddleglum nhắc: - Thì đã đến lúc chúng ta đi theo con đường mới đào để quay về. - Còn tôi sẽ không đi xuống cái hố ấy, mặc cho ai muốn nói gì thì nói. - Jill khẳng định. - Tại sao, nếu quý vị muốn quay lại thế giới trên kia, thì con đường đi tới còn ngắn hơn. Và có lẽ nước vẫn tiếp tục dâng cao… - Ôi, xin hãy đi lên ngay. - Jill nài nỉ. - Tôi cũng sợ là đành phải làm thế thôi. - Hoàn tử nói với một tiếng thở dài tiếc nuối. Nhưng tôi đến phải dứt một nửa trái tim mình ở Bism này thôi. - Xin làm ơn! - Jill cầu khẩn một lần nữa. - Con đường đâu? - Puddleglum hỏi. - Kia, nơi có những ngọn đèn thắp sáng suốt dọc đường - Golg nói. - Quý vị có thể thấy đoạn đầu con đường ở phía bên kia vực. - Đèn cháy sáng trong vòng bao lâu? - Puddleglum hỏi. Đúng lúc đó có một tiếng gì xèo xèo, rít lên như tiếng nói của lửa (sau đó họ tự hỏi có phải là tiếng nói của rồng lửa không) vang lên từ đáy vực sâu. - Nhanh lên! Nhanh lên! Nhanh lên! Đến vách núi! Các khe hở đang liền lại, khép miệng lại, khép lại. Nhanh lên! Nhanh lên! Đúng lúc đó những tiếng nổ chói tai vang lên cùng những tiếng rít và tiếng ầm ầm của những tảng đá đổ vào nhau. Trong khi họ giương mắt nhìn thì cái vực thu hẹp lại. Từ hai bên miệng vực, những người đất chậm chân xô nhau nhào cả xuống đó. Họ không có đủ thời gian để tụt khỏi những tảng đá, mà quăng mình về phía trước. Hoặc vì luồng hơi nóng bốc lên từ đáy vực hoặc vì một lí do gì đó, các du khách của ta thấy họ bay vèo vèo xuống vực như những chiếc lá. Đống lá chất lên dày hơn cho đến khi những thân hình đen đen của họ điểm lấm tấm trên dòng sông lửa và trong các rừng cây như

https://thuviensach.vn

những viên kim cương đen. - Vĩnh biệt mọi người! Tôi đi đây! - Golg kêu lên và lao xuống vực. Vài người đất còn sót lại cũng noi theo gương anh ta. Cái vực bây giờ không lớn hơn một dòng suối, rồi thu hẹp lại nhỏ như cái khe trong một cái hộp gỗ và cuối cùng chỉ còn là một sợi chỉ sáng cực mảnh. Rồi với một sự va chạm như thể có một ngàn con tàu chở hàng đâm sầm vào một tấm đệm đôi, đôi môi của vách đá khép liền lại. Cái mùi nồng nặc và cái nóng hầm hập biến mất. Du khách ở lại một mình trong Vương quốc Dưới Lòng Đất và vào lúc này trông nó thảm đạm hơn lúc nào hết. Những ngọn đèn treo trên đường hắt ra một thứ ánh sáng nhạt nhòa, mờ ảo và thê lương. - Này, tôi cá mười ăn một là chúng ta đã ở lại đây quá lâu, nhưng dù sao chúng ta vẫn phải thử một phen. Tôi cho rằng những ngọn đèn này sẽ tắt trong vòng năm phút. - Hoàng tử nói. Họ thúc ngựa chạy nước đại nhỏ rồi chạy hết tốc lực trên con đường mờ mờ ảo ảo nhìn rất đẹp. Nhưng gần như ngay sau đó con đường lại đi xuống dốc. Họ đã tưởng rằng Golg chỉ sai đường nếu không nhìn thấy bên kia thung lũng những ngọn đèn vẫn cháy sáng và chạy lên cao dần như tầm mắt có thể nhìn thấy. Ở dưới đáy thung lũng, ánh đèn chiếu lên một dòng nước đang chảy xiết. - Nhanh lên! - Hoàng từ kêu lên. Họ phì nhanh xuống dốc. Mọi chuyện diễn ra vừa khớp với nhau bởi vì chỉ 5 phút sau, thủy triều dâng lên đổ vào thung lũng với sức nước làm quay guồng máy xay. Nếu như phải bơi qua dòng nước xoáy như thế, lũ ngựa khó lòng vượt qua nổi. Nhưng may thay nước chỉ cao vài chục phân, mặc dù nó xoáy quanh chân ngựa và họ an toàn sang đầu thung lũng bên kia. Sau đó người và ngựa chậm chạp, mệt mỏi leo lên dốc. Phía trước mặt chẳng có gì để nhìn ngoài ánh sáng nhợt nhạt của những ngọn đèn chạy lên cao, lên cao mãi theo hết tầm mắt. Quay đầu lại họ có thể thấy dòng nước đang tràn đi mọi nẻo. Mỗi quả đồi ở thế giới trong lòng đất này đều là một hòn đảo và chỉ có trên những hòn đảo này mới có những ngọn đèn thắp sáng. Chốc chốc lại có một ánh đèn ở một chỗ nào đó phụt tắt. Chẳng bao lâu sau khắp nơi cũng chỉ là bóng đêm, trừ con đường mà họ đang đi và ở những khu vực thấp hơn sau lưng họ mới còn ánh đèn soi xuống dòng nước. Mặc dầu có lí do cấp bách để vội vã, hai con ngựa không thể đi mãi mà không có lúc nghỉ. Họ dừng lại cho ngựa lấy sức.

https://thuviensach.vn

Trong khoảng không im lặng có thể nghe thấy tiếng nước vỗ ì oạp. - Tôi tự hỏi cái người khổng lồ gọi là Cha Thời gian ấy có bị nhấn chìm trong nước không? - Jill hỏi. - Và tất cả những con vật kì lạ nữa. - Tớ không nghĩ là chúng ta đã đi lên cao như vậy. - Eustace đáp. - Cậu không nhớ là chúng ta đã phải đi xuống qua bao nhiêu đồi dốc mới đến được Biển Đêm sao? Tớ không nghĩ là nước đã dâng lên đến cái hang của Cha Thời gian. - Có thể là thế. - Puddleglum nói. - Nhưng tôi quan tâm đến những ngọn đèn trên con đường này hơn. Coi kìa, nó có phần yếu đi, phải không? - Nó bao giờ cũng thế. - Jill nói. - À, - Puddleglum thừa nhận, - nhưng bây giờ ánh sáng ngả sang màu xanh hơn. - Bác không muốn nói là bác nghĩ nó sắp tắt đấy chứ? - Eustace hỏi. - Này, cháu không trông chờ nó kéo dài mãi mãi, bất kể là nó được cấu tạo như thế nào, có đúng thế không? - Puddleglum đáp lại. - Nhưng đừng thất vọng, Lông Vịt à. Tôi cũng để mắt đến mực nước và tôi không nghĩ nó sẽ dâng quá cao đâu. - Một sự cảm thông nho nhỏ, các bạn ạ, - hoàng tử nói, - nếu chúng ta không thể tìm được đường về, tôi xin tất cả tha lỗi cho. Tôi chỉ còn biết đổ lỗi cho lòng kiêu hãnh và sự phù phiếm của mình vì nó đã làm chúng ta lãng phí một khoảng thời gian quý báu trong chuyện Bism. Nào, ta đi tiếp thôi. Trong vòng một hai giờ tiếp theo, có lúc Jill nghĩ Puddleglum đã nói đúng về các ngọn đèn, có lúc lại nghĩ điều này chỉ có trong trí tưởng tượng của nó. Trong khi ấy, mặt đất đã thay đổi. Họ đi đến một độ cao nới cái trần của vương quốc trong lòng đất đã gần sát trên đầu và dưới ánh sáng tù mù họ đã có thể nhìn mọi vật rõ hơn. Những bức tường xù xì khổng lồ kéo lại gần hơn ở nơi này. Thực ra con đường đang dẫn họ đến một địa đạo dốc đứng. Họ nhìn thấy những cái cuốc chim, xẻng, xe goòng và những dấu vết khác cho biết những người đào đất còn đang làm dở dang công việc. Nếu biết chắc sẽ thoát lên được bề mặt thì tất cả còn cảm thấy vui, nhưng cái ý nghĩ là cứ phải tiếp tục đi sâu mãi vào một cái hố mỗi lúc một thu hẹp hơn, khó đi hơn và khó lòng quay đầu lại chẳng có gì đáng mừng cả. Cuối cùng cái trần sà thấp đến nỗi Puddleglum và hoàng tử cụng đầu vào. Mọi người nhảy xuống dắt ngựa. Con đường gập ghềnh, lởm chởm khó đi hơn nên mỗi bước đi đều phải hết sức thận trọng. Jill nhận thấy bóng tối mỗi lúc một dày đặc hơn. Không có gì phải nghi ngờ vào

https://thuviensach.vn

điểm này nữa, khuôn mặt của ba người kia nom xa lạ và khủng khiếp dưới ánh sáng xanh lè. Bất thình lình Jill - không thể ngăn được - bèn kêu lên một tiếng nho nhỏ: ngọn đèn trước mặt họ phụt tắt và ngọn đèn phía sau cũng vậy. Họ ở trong một bóng tối như bưng lấy mắt. - Can đảm lên các bạn! - Giọng hoàng tử Rilian vang lên. - Dù chúng ta sống hay chết thì Aslan cũng là vị chúa tể cao quý, tốt đẹp của chúng ta. - Đúng thế, thưa điện hạ. - Puddleglum nói. - Và mọi người hãy nhớ cũng có mặt tốt khi bị kẹt ở dưới này. Chúng ta đỡ được một khoản ma chay tốn kém. Jill cắn chặt môi (nếu bạn không muốn để người khác biết mình sợ hãi như thế nào thì đó là một việc khôn ngoan nên làm bởi vì giọng nói sẽ làm bị lộ tâm trạng của bạn ngay). - Chúng ta cần đi tiếp, còn hơn là đứng lại đây. - Eustace nói và khi Jill cảm thấy sự run rẩy trong giọng nói của thằng bạn, nó biết mình đã khôn ngoan hơn khi không dám tin tưởng vào bản thân mình. Puddleglum và Eustace đi trước, đưa hai tay ra trước mặt quờ quạng vì sợ đổ nhào phải bất cứ cái gì, Jill và hoàng tử đi theo, dắt ngựa. - Này, - một lát sau giọng nói của Eustace vang lên, - không biết là mắt tôi có vấn đề gì không hay là cái vệt sáng đằng kia là có thật? Trước khi có bất cứ ai trả lời thắc mắc đó, Puddleglum kêu lớn: - Dừng lại! Tôi đi đến đoạn đường cùng rồi. Đây là đất, không phải đá. Cậu nói gì đấy hả Lông Vịt? - Sáng danh Aslan, - hoàng tử nói, - Eustace nói đúng. Có một cái gì… - Nhưng đó không phải là ánh sáng ban ngày mà chỉ là một loại ánh sáng xanh, lạnh lẽo! - Jill nói. - Dù vậy. - Có còn hơn không. - Eustace nói tiếp, - chúng ta có thể đến đó không? - Nó không ở ngay trên đầu, - Puddleglum nói, phía trên chúng ta, ở bên ngoài cái bức tường mà tôi cụng đầu phải. Dù nó là cái gì Pole à, cô hãy đứng lên vai tôi thử xem có thể với tới nó được không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 93

T

rong cái vùng tối mịt mùng mà họ đang đứng, ánh sáng không soi rõ bất cứ vật gì ở phía bên dưới. Những người khác chỉ nghe chứ không thấy Jill làm gì trong khi trèo lên đứng trên vao Puddleglum. Họ ít nhiều hình dung những chuyện đang diễn ra khi nghe tiếng Puddleglum: - Này cô bé, đừng cho ngón tay vào trong mắt tôi. - Cũng đừng nhét cả bàn chân vào miệng tôi! - Được rồi cứ thế đi! - Bây giờ tôi giữ hai chân cô. Như vậy cô sẽ rảnh hai tay mà bám vào gờ đất. Sau đó họ nhìn lên và chắc mấy chốc đã thấy bóng cái đầu của Jill hiện lên trong mảng sáng mờ nhạt. - Cái gì vậy? – Cả bọn kêu lên, nôn nóng. - Đó là một lỗ hổng. – Jill la lớn. – Tôi có thể chui vào được nếu tôi đứng cao hơn một chút. - Cậu đã nhìn thấy cái gì vậy? – Eustace hỏi. - Chẳng thấy gì nhiều. – Jill nói. – Puddleglum, thả chân cháu ra để cháu có thể đứng trên vai bác thay vì chỉ ngồi. Cháu sẽ giữ được thăng bằng nếu tựa được vào tường. Họ có thể nghe tiếng nó cử động, sau đó một phần thân hình nó biến vào khoảng không màu xam xám của miệng hố, thực ra thì từ đầu đến thắt lưng.” - Nghe này… - Jill bắt đầu nhưng bất thình lình giọng nó vỡ ra thành một tiếng kêu. Không phải tiếng kêu thất thanh, mà là một âm thanh như thể họng nó bị chặn lại, hoặc có một vật gì chui vào chẹn lấy thanh hầu. Sau đó nó cũng tìm thấy cái lưỡi của mình và cố hết sức la lên thật lớn, nhưng không ai nghe được một lời nào. Ánh sáng tắt phụt đi trong vòng một hoặc hai giây rồi họ thấy có tiếng giằng co, vật lộn và giọng nói hổn hển của Puddleglum: - Nhanh lên! Giúp tôi! Giữ hai chân cô bé. Có ai kéo nó. Ôi thôi... muộn quá rồi! Cái lỗ hổng lại hiện ra và ánh sáng lành lạnh chiếu qua đó, mọi thứ lại trở nên rõ ràng. Jill đã biến mất. - Jill! Jill! – Họ kêu lên như điên như cuồng nhưng không có tiếng ai đáp lại. - Làm thế quái nào mà bác lại không giữ được chân cô ấy chứ? - Tôi không biết nữa, Lông Vịt. – Puddleglum mếu máo. – Tôi sinh ra đời đã là một sự nhầm lẫn rồi, không có gì phải ngạc nhiên về điều đó. Định mệnh!

https://thuviensach.vn

Định mệnh là cái chết của Jill, cũng như định mệnh đã bắt tôi ăn thịt con hươu biết nói ở Harfang. Tất nhiên đó cũng không phải hoàn toàn là lỗi của tôi. - Thật là... nỗi đau đớn và nhục nhã nhất đã bổ xuống đầu chúng ta. - Hoàng tử than thở. - Chúng ta đã đẩy một cô bé con vào tay kẻ thù, còn bản thân thì đứng đây trong vòng an toàn. - Đừng tô đen hiện thực như vậy, thưa điện hạ. – Puddleglum nói. – Chúng ta cũng chẳng an toàn đâu ngoài việc cầm chắc sẽ bị chết vì đói trong cái nấm mồ sống này. Mọi chuyện xảy ra với Jill như thế này. Ngay khi thò đầu nhìn vào cái hốc nó thấy mình như đang nhìn xuống qua một cái cửa sổ ở trên lầu chứ không phải là nhìn xuống qua một cái cửa sập nhỏ trên sàn nhà. Nó đã ở trong bóng tối quá lâu nên thoạt đầu mắt nó không nhìn ra ngay mọi vật một cách rõ ràng, nó chỉ biết một điều là nó đang nhìn vào cái thế giới có mặt trời, có ánh sáng ban ngày mà nó hết lòng mong mỏi được trông thấy một lần nữa. Không khí lạnh cóng, ánh sáng nhàn nhạt và xanh màu lá mạ. Không gian vang lên nhiều hợp âm rộn rã và có những vật trăng trắng bay lả tả trong không khí. Đó là lúc nó hét lên bảo Puddleglum để cho nó đứng lên vai bác ta. Khi làm thế nó nhìn và nghe rõ hơn. Những tiếng động mà nó nghe thấy chia làm nhiều loại: tiếng di chuyển của những đôi chân theo nhịp phách, tiếng dìu dặt của mấy chiếc vĩ cầm, tiếng réo rắt của ba ống sào và tiếng đập thùng thùng rộn ràng của một cái trống. Nó cũng xoay xở để có một vị trí nhìn cho rõ ràng hơn. Nó đang nhìn qua một cái lỗ ở lưng chừng một bờ lũy và phóng tầm mắt xuống một nơi thấp hơn nó chừng 4,5 mét. Tất cả mọi thứ đều trắng. Có nhiều người đang di chuyển qua lại. Nó định thần lại, há hốc miệng ra nhìn: Những thần rừng bé nhỏ, thanh nhã, những nữ mộc tinh đầu đội vương miện bằng lá tươi, mái tóc dài tha thướt bay bay phía sau lưng. Trong vòng một giây nó có cảm giác như thể họ đang làm một cái gì đó rất kì quái, lạ lùng. Sau đó, nó phát hiện đám người kia đang khiêu vũ- một điệu vũ với những bước đi phức tạp mà bạn phải mất một lúc mới hiểu ra. Rồi mọi vật vụt đến trong óc nó như một tia chớp rằng cái vật trăng trắng trên mặt đất chính là tuyết. Và tất nhiên có những vì sao lấp lánh trên nền trời xanh đen đang buông một lớp sương muối. Những vật đen sẫm, cao cao phía sau các vũ công là hàng cây. Cuối cùng, họ không chỉ lên được trên

https://thuviensach.vn

mặt đất mà lại còn lên đúng trung tâm Narnia. Jill cảm thấy có thể ngất đi vì vui sướng ; và âm nhạc – những giai điệu thật hoang dã, thật ngọt ngào, say đắm mà cũng rất đỗi kì lạ là một phép màu tốt đẹp đối với nó cũng như trước kia tiếng đàn của thanh xà chỉ làm cho đầu óc mê mụ đi. Điều này kể ra thì dài nhưng với Jill chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi. Nó lập tức quay ra hét lên với những người đứng ở dưới: - Nghe này! Tất cả ổn rồi. Chúng ta ra ngoài, chúng ta về đến… Nhưng lí do nó không nói được trọn ý là vì một chuyện khác. Đi một vòng quanh các vũ công là những chú lùn, tất cả đều diện những bộ quần áo đẹp nhất, chủ yếu là màu đó, đội những chiếc mũ chỏm có viền lông trắng và những dải tua rua màu vàng. Ngoài ra họ mang những đôi ủng cao to tướng làm bằng bông. Trong lúc đi thành vòng họ luôn tay ném những nắm tuyết. (Đấy là những vật trắng mà Jill nhìn thấy đang bay bay trong không gian). Họ không ném tuyết vào các vũ công như những cậu bé nghịch ngợm, ngu ngốc vẫn làm ở Anh mà ném tuyết qua sàn nhảy theo đúng nhịp phách với một sự chính xác tuyệt đối và nếu tất cả các vũ công đều bước đi đúng nhịp thì không ai bị tuyết ném trúng người. Nó được gọi là Vũ điệu Tuyết và được tổ chức hàng năm ở Narnia vào đêm trăng đầu tiên có tuyết. Tất nhiên đó vừa là một trò chơi vừa là một điệu múa bởi vì thỉnh thoảng cũng có một vũ công nào đó đi lỡ một nhịp và lãnh trọn nắm tuyết vào mặt, thế là tất cả cùng cười ầm lên. Nhưng với một đội vũ công tài giỏi, các nhạc công sẽ giữ cho vũ điệu kéo dài hàng giờ mà không có chuyện gì xảy ra. Một đêm đẹp trời, không khí se lạnh với tiếng trống bập bùng, tiếng chim kêu và ánh trăng lành lạnh... tất cả chỉ làm cho dòng máu núi rừng, hoang dã trong họ thêm cuồng nhiệt hơn và họ có thể nhảy múa cho đến khi sáng bạch. Cái làm cho Jill không nói được hết câu chỉ là một nắm tuyết của một chú lùn đứng đối diện qua sàn nhảy chui tọt vào miệng Jill. Nó chẳng lấy thế làm buồn lòng, dù có nhận được 20 nắm tuyết vào lúc ấy. Nhưng dù bạn cảm thấy hạnh phúc như thế nào bạn cũng không thể nói được với cái mồm đầy tuyết. Và sau khi đã có thể lắp bắp được, trong niềm vui sướng tột độ nó quên đi những người bạn đang đứng phía dưới trong bóng tối, còn chưa biết nếp tẻ ra sao. Nó cố sức thò đầu vào cái lỗ hổng và kêu lên với các vũ công: - Cứu với! Xin mọi người hãy cứu!

https://thuviensach.vn

Chúng tôi bị chôn dưới đất. Hãy đến đây đào để lôi chúng tôi lên. Những người Narnia, tất nhiên, không nhận ra là có một cái hố nhỏ ở lưng chừng đồi, lấy làm ngạc nhiên đưa mắt giáo dác nhìn quanh, một lúc sau mới phát hiện ra tiếng nới từ đâu phát ra. Khi nhìn thấy Jill, họ chạy về phía ấy, có bao nhiêu người có thể bò lên được sườn đồi thì có bấy nhiêu cánh tay chìa ra cho nó. Jill nắm lấy tay họ chui ra khỏi hố và trượt xuống sườn đồi, đầu cắm xuống trước nhưng nó cũng đứng lên được và lên tiếng giục giã, rối rít: - Ôi nhanh lên, hãy đào đất bới họ lên! Còn ba người nữa với hai người. Một trong số đó là hoàng tử Railian. Lúc này nó đang đứng giữa một đám đông, bởi vì ngoài các vũ công còn có rất nhiều người xem, những người mà lúc nãy nó chưa trông thấy và bây giờ họ đang ùa đến. Sóc nhảy xuống như mưa từ những cành cây, cú cũng thế. Nhím lạch ạch chạy đến nhanh trong khả năng cho phép của đôi chân ngắn củn. Gấu và lửng đi còn chậm hơn nữa. Một con báo lớn vừa đi đến vừa quật đuôi kích động. Nó là nhân vật cuối cùng. Nhưng ngay khi mọi người hiểu ra điều mà Jill muốn nói họ trở nên hoạt bát ngay. - Cuốc chim và xẻng đâu, các cậu? Mang những thứ đó lại đây ngay. Mang dụng cụ lại đây. – Những chú lùn kêu lên, vắt chân lên cổ mà chạy. - Đánh thức ngay họ nhà chũi, họ chính là những người thợ mỏ cừ khôi, họ cũng được việc như các chú lùn vậy. – Một giọng nói cất lên. - Này cô bé, cô bé nói gì về hoàng tử Rilian vậy? – Một giọng khác hỏi. - Xì! – Báo đen nói. – Đứa bé tội nghiệp sợ đến phát điên lên vì bị chôn sống. Nó không biết mình vừa nói gì đâu. - Ừ nhỉ. – Một con gấu già nói. – Tại sao nó lại nói hoàng tử Rilian là một con ngựa? - Không, nó đâu có nói như thế. – Sóc nói với giọng bực mình. - Đúng, nó nói thế đấy. – Một con sóc khác khẳng định. - Điều đó đu...úng mà. Đ...đ...đừng có ngớ ngẩn như thế. – Jill nói, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập vì lạnh. Thấy vậy một trong những mộc tinh chạy đến quấn quanh người nó một cái áo choàng lông mà một chú lùn đã đánh rơi khi vội đi tìm cuốc, xẻng. Mộc tinh đề nghị một thần rừng chạy qua một quãng rừng ngắn đến cái hang phát ra ánh lửa ấm cúng kiếm một cái gì có thể làm cho cô bé nóng người lên. Nhưng trước khi chuyện ấy xảy thì các chú lùn đã quay lại với những dụng cụ đào mỏ. Rồi Jill nghe thấy có tiếng kêu oai oái: - Xin chào! Này, ngươi làm cái

https://thuviensach.vn

gì đấy? Bỏ gươm xuống! - Ồ một thằng nhóc, không phải thế! - Chu cha thằng nhóc dữ thật. Jill vội vã chạy đến gần và không biết nên cười hay nên mếu khi thấy khuôn mặt Eustace: tái mét, bẩn thỉu phóng ra từ cái hố đen ngòm, tay phải khua kiếm loạn lên về phía bất cứ ai đến gần nó. Tất nhiên Eustace vừa phải trải qua khoảng thời gian khác hẳn Jill. Nó nghe thấy bạn mình kêu lên rồi biến mất vào một nơi chẳng biết rõ là cái gì nữa. Giống như hoàng tử và Puddleglum nó nghĩ kẻ thù đã bắt sống bạn. Từ lỗ hổng hình ra nó không biết cái ánh sáng nhàn nhạt xanh xanh ấy là ánh trăng. Nó nghĩ cái lỗ hồng này chỉ dẫn đến một cái hang khác, được thắp sáng bởi chất phốt pho ma quái và tràn ngập những con quái vật – chỉ có trời mới biết là con gì – của cái thế giới tối tăm trong lòng đất. Thế là khi thuyết phục được Puddleglum công kênh mình lên vai, nó tuốt kiếm nghênh chiến và thò đầu ra ngoài – nó đã sẵn sàng thực hiện một hành vi anh hùng nhất. Hai người kia cũng chỉ muốn liều chết một phen nhưng cái lỗ quá nhỏ để họ chui qua. Eustace to con hơn và cũng vụng về hơn Jill nên khi nhìn ra nó cụng đầu vào đất đá làm một đám tuyết lở xuống rơi lả tả lên mặt nó. Và thế là khi có thể mở mắt nhìn lại, nó thấy hàng chục hình thù các kiểu chạy ùa về phía nó, thế nên không có gì lạ khi nó có một vẻ đằng đằng sát khi như vậy. - Đứng lại, Eustace, dừng lại! – Jill kêu lên. – Tất cả những người này đều là bạn. Cậu không thấy à? Chúng ta đã đến đúng Narnia. Mọi thứ đều đâu vào đấy cả. Lúc này thì Eustace đã rõ mọi chuyện, nó xin lỗi những chú lùn (họ bảo nó đừng quan tâm đến chuyện đó). Hàng chục cánh tay mập mạp, lông lá của các chú lùn kéo nó ra khỏi hố như đã từng giúp Jill mấy phút trước. Sau đó Jill lại trèo lên miệng hố, thò đầu vào cái lỗ hổng tối om thông báo tin tốt lành cho những người đứng dưới. Nói xong nó nghe thấy tiếng người bạn già lẩm bẩm: - Ôi, rõ tội nghiệp Pole. Chuyện này quá sức chịu đựng của con bé. Chắc là nó phát điên rồi, mình còn lạ gì. Lại nhìn thấy ảo ảnh đấy thôi. Jill chạy đến chỗ Eustace, hai đứa bắt tay nhau và hít những hơi dài khoan khoái trong bầu không khí tự do lúc nửa đêm. Một cái áo ấm được mang đến cho Eustace, một cái gì nong nóng mang đến cho hai đứa uống. Trong lúc hai đứa đứng nhấp nháp thì các chú lùn đã gạt hết tuyết và dọn quang chung quanh cái hố bên sườn đồi. Rồi tiếng búa và tiếng cuốc

https://thuviensach.vn

chim vui vẻ vang lên giống như tiếng bước chân nhảy múa của các thần rừng và các mộc tinh mười phút trước. Mới chỉ có mười phút trước! Tuy vậy, rõ ràng là đối với Jill và Eustace tất cả các mối hiểm họa vừa qua: Vương quốc Bóng Đêm, hơi nóng và sự ngột ngạt trong lòng đất.. tất cả tựa hồ chỉ có trong một giấc chiêm bao. Một khi đã thoát ra bên ngoài, trong không khí lạnh buốt với vầng trăng và những vì sao lớn trên đầu (những ngôi sao ở Narnia ở gần hơn những ngôi sao trong thế giới chúng ta) và với tất cả những khuôn mặt vui vẻ vây quanh, không đứa nào có thể tin là có một vương quốc trong lòng đất. Khi hai đứa trẻ uống xong món đồ uống nóng, một chục hoặc hơn các chú chuột chũi xuất hiện, chúng vừa thức giấc, vẫn còn ngái ngủ và đi đến với vẻ miễn cưỡng. Nhưng ngay khi chúng hiểu ra là có chuyện gì thì chúng đã vui vẻ tham gia vào công cuộc chung. Thậm chí cả các thần rừng cũng biết cách làm cho mình trở nên có ích; họ chở đất đi trên những chiếc xe đẩy nhỏ. Lũ cóc nhảy múa, thoắt từ bên này sang bên kia với một sự kích động lớn và Jill không bao giờ hiểu được chính xác chúng nghĩ gì khi làm như thế. Gấu và cú thì hài lòng với vai trò cố vấn và cứ mời mãi bọn trẻ vào cái hang (mà Jill thấy có phát ra ánh lửa) để sưởi ấm và ăn tối. Nhưng bọn trẻ không chịu đi khi chưa trông thấy những người bạn đồng hành của mình được giải phóng. Không có ai trong thế giới chúng ta có thể làm tốt cái việc mà chú lùn và chuột chũi đảm nhiệm ở Narnia, nhưng tất nhiên họ không coi đấy là công việc mà là một thú vui. Vì thế mà chẳng bao lâu sau họ đã nới cái hốc thành một cái hố rộng đen ngòm ở sườn đồi. Và từ cái hố đó đi ra chỗ sáng trăng – một cảnh tượng sợ chết khiếp nếu người ta không biết họ là ai – đầu tiên là cái hình thù lêu nghêu toàn tay với chân, và các mũ hình tháp chuông của cư dân vùng đầm lầy, sau đó là hai con ngựa và cuối cùng là hoàng tử Rilian. Khi Puddleglum xuất hiện, các tiếng la hét nổ ra tứ phía. - Trời ơi, té ra là một anh chàng cung quăng – ông bạn cũ Puddleglum – ông bạn Puddleglum già nua ở vùng đầm lầy miền Đông. Anh bạn làm gì ở đây vậy, Puddleglum? Người ta đã đi tìm anh ở khắp nơi – ngài Trumpkin đã cho dán cáo thị - có treo cả phần thưởng nữa… Nhưng tất cả những tiếng lao xao ồn ào này lập tức phụt tắt. Không gian chìm trong im lặng cũng nhanh như những tiếng

https://thuviensach.vn

nói chuyện tắt đi trong một phòng học ồn ào khi thầy hiệu trưởng mở cửa bước vào. Bởi vì vào lúc này tất cả đã trông thấy hoàng tử Rilian. Không có ai nghi ngờ dù chỉ trong một giây rằng đây không phải là hoàng tử. Rất nhiều con thú, mộc tinh, thần rừng và chú lùn vẫn còn nhớ mặt anh từ cái ngày hoàng tử chưa bị phù phép. Một số những cư dân lớn tuổi còn nhớ cả người cha – vua Caspian – vào những năm tuổi trẻ và giờ đây như thấy lại hình ảnh của vua Caspian thuở nào. Nhưng tôi nghĩ dù thế nào họ cũng vẫn nhận ra dù anh có nước da xanh, nhợt nhạt của người cớm nắng sau nhiều năm bị nhốt trong lòng đất, đã thế anh lại mặc một bộ đồ đen, bẩn thỉu do chui trong lòng đất, mái tóc để dài rối bời, vẻ mặt bơ phờ mệt mỏi… nhưng vẫn có một cái gì đó trên khuôn mặt anh khiến người ta không thể nhầm được. Đó là cái vẻ chỉ có trên khuôn mặt những ông vua chân chính ở Narnia, người đứng đầu thiên hạ dưới sự chỉ định của Aslan và nhờ thế được ngồi ở Cair Paravel trong chiếc ngai vàng của Peter Đại đế. Ngay lập tức tất cả đều bỏ mũ ra, cúi xuống, khuỵu một bên gối xuống chào. Rồi chỉ vài giây sau không gian im lặng bị rung động bởi tiếng chào đón chúc tụng hân hoan, những cái bắt tay, những cái hôn, những vòng tay thân ái của người này dành cho người kia và lệ rưng rưng trong mắt Jill. Không khí tưng bừng của phút giây trùng phùng đủ đền bù cho tất cả những gian nan vừa trải. - Thưa điện hạ, - chú lùn cao tuổi nhất nói, - chúng thần đang tổ chức một bữa tiệc vui trong cái hang đằng kia, chuẩn bị cho việc kết thúc Vũ điệu Tuyết. - Tốt lắm, tốt lắm, cha già ạ. – Hoàng tử nói. – Bởi vì chưa từng có bất cứ vị hoàng tử, hiệp sĩ hay một quý ông hoặc một bác gấu nào lại có một cái dạ dày khỏe và háu đói như bốn kẻ lang thang chúng tôi tối nay. Trong lúc đám đông đi qua những hàng cây về hang, Jill nghe Puddleglum nói với những người vây quanh bác ta: - Không, không, chuyện của tôi thì có thể chờ được. Không có gì đáng nói về những chuyện đã xảy ra với tôi. Bây giờ hãy cho tôi biết tin tức. Đừng có cố lảng tránh điều đó bởi vì tôi nóng lòng muốn nghe ngay lập tức. Nhà vua có bị đắm tàu không? Có vụ cháy rừng nào không? Không có chiến tranh với người Calormen chứ? Hay là có xuất hiện vài con rồng? Tôi không ngạc nhiên trước những chuyện như thế đâu. Nghe thế tất cả các loài thú đều cười ồ

https://thuviensach.vn

lên: - Ối la la! Đích thực là anh Puddleglum vùng đầm lầy… không chệch vào đâu được. Hai đứa gần như sắp khuỵu xuống vì cái mệt và cái đói, nhưng hơi ấm trong hang, hình ảnh muôn loài với ngọn lửa hồng nhảy nhót trên vách hang, tủ áo, những cái ly, cái đĩa, cái nĩa và cái sàn hang lát đá nhẵn nhụi… cái không khí có cái gì giống với gian bếp trong một nông trại thân quen đã làm chúng hồi sức chút ít. Dù vậy chúng cũng ngủ thiếp đi trước khi bữa ăn được dọn sẵn sàng và trong lúc chúng ngủ, hoàng tử Rilian kể lại cho những bác gấu và các chú lùn khôn ngoan về cuộc phiêu lưu của bọn họ. Bây giờ thì mọi người đã rõ chuyện thanh xà độc ác (rõ là cùng một giuộc với Bạch Phù Thủy kẻ đã làm cho mùa đông kéo dài hàng trăm năm ở Narnia) đã sắp đặt tất cả những chuyện này như thế nào. Bắt đầu là việc giết hoàng hậu, mẹ của Rilian và yểm bùa làm cho anh mất hết lý trí. Sau đó là kế hoạch đào một con đường đi lên Narnia từ dưới lòng đất, rồi tấn công lên và làm chủ nó thông qua quân cờ Rilian. Làm sao hoàng tử nghĩ được cái đất nước mà mụ sẽ đưa chàng lên làm vua (trên danh nghĩa còn thực chất chỉ là một nô lệ của mụ) lại chính là tổ quốc thân yêu của anh. Qua câu chuyện của bọn trẻ họ thấy xà tinh đã có quan hệ liên minh thân thiện với bọn khổng lồ ăn thịt người ở Harfang như thế nào. - Thưa điện hạ, bài học rút ra từ tất cả những chuyện này là, - chú lùn cao tuổi nhất nói, - bọn phù thủy miền bắc trước sau cũng chỉ muốn có một điều thôi; nhưng ở mỗi một giai đoạn chúng lại có một âm mưu khác để thôn tính nước ta.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 94

Sáng hôm sau khi Jill tỉnh giấc và thấy mình đang nằm trong hang, nó kinh hoàng nghĩ rằng mình đã trở lại Vương quốc Bóng Tối. Nhưng khi nó nhận ra là mình đang nằm trên một cái mềm lông đắp trên người và nhìn thấy ngọn lửa tươi vui (như vừa mới nhen) trong một cái lò sưởi xây bằng đá và xa hơn, ánh sáng tinh khôn của một sớm ban mai đã tràn vào cửa hang thì nó lại nhớ lại cái sự thật vui vẻ hôm qua. Họ có một bữa tiệc liên hoan thật tuyệt, tất cả đều chen chúc vào trong hoang mặc dù nó buồn ngủ díp cả mắt lại khi bữa tiệc đã tàn. Nó có một ký ức mơ hồ về việc các chú lùn quay quần bên bếp lò với những cái chảo rang còn lớn hơn cả bản thân họ nữa. Có tiếng gì vừa xèo xèo, mùi xúc xích nướng thơm lừng và còn nhiều xúc xích, nhiều hơn nữa. Không phải loại xúc xích khốn khổ một nửa độn mì hoặc bột đậu xanh mà là loại xúc xích thật sự, có gia vị, mỡ màng, nóng hổi, bỏ vào môi trôi vào miệng. Những cái ly cối đựng đầy có ngọn một thứ sôcôla sủi bọt, khoai tây chiên, hạt dẻ rang thơm lừng, táo nướng với nho nhồi ở giữa và món kem… ôi tuyệt vời, nó làm bạn có cảm giác như mình trở thành một người khác, với cảm giác mát lạnh trong cổ sau khi vừa xơi xong những món nóng. Jill ngồi dậy nhìn quanh. Puddleglum và Eustace nằm cách nó không xa vẫn ngủ say tít. - Chào hai người. – Jill kêu to. – Bộ quý vị không tính dậy hay sao? - Suỵt suỵt! – Một giọng ngái ngủ vang lên ở đâu phía trên đầu cô bé. – Mọi thứ rồi sẽ đâu vào đấy. Được một giấc ngủ ngon hả? Đừng làm ồn chứ. - A ha, tôi tin là, - Jill reo lên đưa mắt nhìn một đám lông trắng mịn như tơ đang đậu trên một cái đồng hồ cũ kĩ để ở góc hang, - tôi tin kia chính là Glimfeather. - Thì đúng, thì đúng thế, - Cú rúc lên, thò đầu ra khỏi một bên cánh, đoạn mở một con mắt ra – Tôi mang một thông điệp đến cho hoàng tử vào lúc 2 giờ sáng. Bọn soc truyền tin vui nức lòng đế chỗ chúng tôi. Còn chúng tôi mang tin nhắn khẩn đến cho hoàng tử. Chàng đã đi. Các bạn cũng phải đi theo. Chúc một ngày tốt lành! Và cái đầu

https://thuviensach.vn

cú lại rúc vào một bên cánh. Dường như không thể moi thêm được tin gì từ cú nữa, thế là Jill đứng dậy nhìn quanh xem có chỗ nào rửa mặt mũi và có cơ hội ăn điểm tâm không. Ngay lúc đó một thần rừng bé nhỏ chạy và hang với tiếng móng guốc nện côm cốp trên sàn đá. - Ôi, cuối cùng cô bé đã dậy, con gái của Eva ạ. Có lẽ cháu nên đánh thức con trai của Adam dậy. hai cháu sẽ rời khỏi đây trong vòng ít phút nữa. Hai vị nhân mã đã có nhã y mời các cháu cưỡi lên lưng họ để trở về Cair Paravel. – Đến đây ông nói thêm giọng nhỏ hơn: - Tất nhiên cháu cũng nhận ra đây là một vinh dự đặc biệt chưa từng thấy nghe thấy ở Narnia chứ? Được bay đi trên lưng nhân mã! Tôi không biết là đã từng nghe có ai được vinh dự này chưa. Không nên để cho họ chờ đợi lâu. - Thế hoàng tử đâu? – Đó là câu hỏi đầu tiên của Puddleglum và Eustace lúc mở mắt thức dậy. - Chàng đã đi gặp vua cha ở Cair Parave. – Vị thần rừng có tên là Orruns nhanh nhảu đáp. Con tàu của đức vua có thể cập bến sớm. Có vẻ như vua đã gặp được Aslan – tôi không biết là trong mộng hay được gặp mặt hẳn hoi – trước khi tàu đi quá xa. Aslan đã bảo vua quay tàu về và nói ngài sẽ tìm thấy người con thất lạc lâu ngày đang đợi mình ở Cair Paravel. Eustace đã tỉnh táo, nó và Jill giúp Orruns một tay chuẩn bị bữa ăn sáng. Người ta bảo Puddleglum cứ nằm nghỉ trên giường. Một nhân mã tên là Cloudbirth, một người chữa bệnh rất mát tay sẽ đến khám vết thương ở chân cho bác. - Ối giời! Puddleglum vội nói với giọng gần như là mãn nguyện. – Chắc ông ta chỉ muốn cắt béng cái chân của tôi đến đầu gối thôi, tôi thì tôi còn lạ gì. Cứ chờ xem ông ta có làm như thế không. Trong thâm tâm bác ta rất vui sướng, khi được nằm nướng trên giường. Bữa điểm tâm có món trứng ốp la và bánh mì nướng, Eustace chén rất nhiệt tình cứ như thể nó chẳng hề ăn một bữa tối thịnh soạn vào nửa đêm hôm qua. - Này, con trai của Adam, - thần rừng ngạc nhiên khi thấy Lông Vịt tọng hết miếng này đến miếng khác vào miệng, - không cần thiết phải vội vã như vậy. Tôi không nghĩ là các nhân mã đã ăn xong bữa sáng của họ. - Nếu như vậy thì họ dậy trễ đấy. Tôi đoán bây giờ cũng đã quá 10 giờ rồi. - Ồ không, - Orruns nói, - họ trở dậy trước khi trời sáng. - Thế thì chắc họ phải đợi thật lâu mới được ăn sáng. – Eustace đưa ra kết luận. - Cũng không phải vậy nốt. Họ bắt đầu ăn vào ngay cái phút mà họ

https://thuviensach.vn

thức dậy. - Khiếp! Chắc họ ăn hàng thúng uống hàng thùng hả? - Ôi, con trai của Adam, cậu không hiểu ư? Một nhân mã vừa có cái dạ dày của con người vừa có cái dạ dày của một ngựa. Tất nhiên cả hai cái đều muốn ăn sáng. Đầu tiên bác ta ăn cháu với cá pavenđơ và cật, rồi ăn thịt hun khói, trứng tráng, thịt heo muối để lạnh, bánh mì nướng, mứt cam, café và bia. Sau đó bắc ta bắt đầu chiều theo cái bao tử ngựa trong cơ thể mình bằng cách gặm cỏ trong vòng một hai tiếng rồi tráng miệng với món cám nóng và một ít lúa mạch, cuối cùng là một túi đường. Đó là lí do tại sao việc đòi hỏi một nhân mã ở lại đến cuối tuần lại đặc biệt đến như vậy. Vừa lúc đó nghe vang lên tiếng vó ngựa đạp vào đá rào rào ở ngoài cửa hang và bọn trẻ ngẩng đầu nhìn lên. Hai nhân mã, một râu đen, một râu vàng phủ dài xuống bộ ngực trần vĩ đại, đang đứng đợi chúng, đầu hơi cúi xuống một chút để có thể nhìn vào hang. Thế là hai đứa nhanh chóng kết thúc bữa sáng của chúng. Không ai dám nghĩ một nhân mã có vẻ buồn cười khi gặp họ. Họ là những người trang nghiêm, đường bệ, toát lên một vẻ khôn ngoan cổ kính, một điều họ học được từ cái vì sao và không dễ gì làm họ biểu lộ niềm vui hay sự giận dữ. Nhưng cơn giận của họ thì dữ dội và khủng khiếp như một trận bão tố một khi nó xảy ra. - Tạm biệt nhé bác Puddleglum thân yêu! – Jill nói và đi đến bên giường của bác Puddleglum già. – Cháu xin lỗi việc chúng cháu từng gọi bác là cái mền ướt. - Cả cháu cũng thế! – Eustace nói. – Bác chính là người bạn tốt nhất trên đời. - Và chúng cháu hy vọng sẽ được gặp bác lần nữa. – Jill nói thêm. - Không có cơ hội ấy đâu, tôi dám nói thế đấy. Tôi cũng không nghĩ rằng tôi còn có thể thấy cái túp lều của mình. Còn hoàng tử - một thanh niên dễ mến là thế - các cháu có nghĩ là chàng ta đủ mạnh mẽ không? Người khỏe mạnh mấy cũng bị hủy hoại vì sống lâu ở dưới lòng đất như thế. Coi xem, cả những người trai tráng vẫn có thể ra đi vào bất cứ lúc nào. - Puddlegum! – Jill phì cười. – Bác đúng là một tên đại bịp dễ thương nhất trên đời. Bác nói thì nghe sầu não như đang trong đám ma nhưng cháu tin bác là một người vui vẻ nhất. Bác nói như một kẻ hèn nhát sợ tất cả mọi thứ trên đời trong khi bác thật sự dũng cảm… như một chúa tể sơn lâm vậy. - Lại nói đến đám ma… - Puddleglum bắt đầu, nhưng Jill đã nghe thấy hai nhân mã sốt ruột gõ móng phía sau lưng và nó đã làm

https://thuviensach.vn

bác già ngạc nhiên bằng cách dang hai tay ôm cái cổ cò của bác, hôn lên khuôn mặt mai mái đến chụt một cái, trong khi Eustace bắt tay bác thật chặt. Sau đó cả hai đứa chạy về phía nhân mã còn Puddleglum lại ngả lưng xuống giường miệng lẩm bẩm một mình: - Thật không bao giờ mình ngờ được con bé lại làm thế. Cứ như thể mình là một gã bảnh trai không bằng. Cưỡi trên người một nhân mã, không có gì phải nghi ngờ, chính là một vinh dự lớn (trừ Jill và Eustace chắc chắn trên đời này không có người nào được hưởng vinh dự đó) nhưng cũng có chỗ bất tiện. Bởi vì không có ai còn biết quý mạng sống của mình lại dám gợi ý là nên thắng yên cương trên người một nhân mã mà cưỡi ngựa không yên thì chẳng có gì sung sướng, nhất là Eustace một đứa chưa bao giờ học cưỡi ngựa. Nhân mã là một loại sinh vật hết sức lịch thiệp – theo cái lối trang trọng, tao nhã của lớp người nệ cổ. Khi phóng qua những cánh rừng Narnia họ không hề quay đầu lại, bình thản kể cho bọn trẻ nghe về đặc tính của các loại rễ cây và thảo mộc, sự tác động qua lại giữa các hành tinh, chín cái tên của Aslan cùng ý nghĩa của từng cái tên và những chuyện đại loại như vậy. Nhưng dù đau ê cả người vì bị xóc, hai đứa trẻ vẫn vui lòng hi sinh bất cứ cái gì để thực hiện lại chuyến đi ấy một lần nữa: được thăm lại những khóm rừng, những sườn đồi sáng lên lấp lánh dưới lớp tuyết tinh khôi, được nghe lại tiếng chào hỏi làm quen của lũ thỏ, sóc và chim chóc gặp trên đường, được ngửi lại một lần nữa bầu không khí ở Narnia và giọng nói của cây cỏ ở đây. Họ đi về phía sông, một dòng nước sáng ngời, xanh biếc tuôn chảy dạt dào trong ánh nắng mùa đông, xa xa phía dưới là cây cầu cuối cùng (ở gần thị trấn Beruna với những ngôi nhà mái đỏ ấm cúng). Khách qua sông bằng những chiếc sà lan do những người chèo đò cầm lái hoặc chính xác là những người – cung quăng như Puddleglum bởi vì loại người này ở Narnia chủ yếu sống bằng nghề chở đò hoặc đánh bắt cá, nghĩ là gắn bó với sông nước. Sau khi đã qua phà, họ đi dọc bờ nam và đến Cair Paravel. Và kia chính là con tàu lộng lẫy cờ hoa mà hai đứa trẻ đã gặp khi lần đầu tiên đặt chân đến đây. Con tàu đang trôi về bến như một con thiên nga lớn. Tất cả những triều thần lại tụ họp trên đồng cỏ nằm giữa lâu đài và bến cảnh để đón vua Caspian trở về. Rilian đã thay bộ đồ đen bằng một chiếc áo choàng màu đỏ khoác ra ngoài

https://thuviensach.vn

áo giáp bạc. Anh đầu để trần nôn nóng ra đứng sát tận mép nước cùng với người lùn Trumpkin trên cỗ xe lừa, để đón đợi cha mình. Hai đứa bé cảm thấy cò phần nào e ngại. Thế là chúng hỏi nhân mã xem chúng có thể ngồi trên lưng họ lâu hơn một chút để quan sát mọi việc từ trên cao không. Nhân mã đồng ý. Tiếng kèm trumpet bằng nạc phát ra một điệu nhạc hùng tráng từ boong tàu, âm nhạc lướt trên mặt sông đến tận chỗ đám đông đứng đợi. Các thủy thủ ném xuống một sợi dây tời, chuột (tất nhiên là các bạn chuột biến nói) và người – cung quăng điều khiên con tàu bơi dần vào bờ, các hạc công ẩn mình đâu đó trong đám đông bắt đầu tấu lên một khúc nhạc khải hoàn hùng tráng. Ngay lập tức một con thuyền galley hạ xuống, những chú chuột chạy lên chạy xuống chiếc cầu rút. Jill nghĩ sẽ nhìn thấy vị vua già từ từ bước ra. Nhưng rõ ràng là có trục trặc nào đó. Một quý ông với khuôn mặt tái mét bước lên, quỳ trước mặt hoàng tử và Trumpkn nhưng không ai nghe thấy họ nói gì với nhau. Nhạc vẫn chơi nhưng bạn có cảm giác có một cái gì đó làm cho bầu không khí trở nên bồn chồn. Sau đó, bốn nhà quý tộc khiêng một vật dài từ từ hiện ra trên boong tàu. Khi họ bắt đầu đi trên cầu tàu bạn có thể trông thấy cái họ đang khiêng: đó là vị vua già, xanh xao đang nằm bất động trên giường. Họ đặt cái giường xuống. Hoàng tử quỳ xuống bên cha, ôm lấy cha già. Họ có thể vị vua giơ tay lên chúc phúc cho con trai. Mọi người kêu lên chúc mừng nhưng đó là những tiếng kêu ỉu xìu buồn bã bởi vì ai cũng biết là có một điều gì đó không ổn. Chợt đầu nhà vua ngã xuống gối, các nhạc công ngừng chơi đàn, không khí im lặng chết choc bao trùm lên tất cả. Hoàng tử vẫn quỳ bên giường vua gục đầu xuống đấy, khóc. Có tiếng thì thầm và chuyện động trong đám đông. Sau đó, Jill nhận ra tất cả những người đội mũ trùm đều bỏ mũ xuống – trong số đó có cả Eustace. Rồi Jill nghe thấy tiếng phần phật và rậm rịch vang lên từ lâu đài, phóng tầm mắt về phía đó nó thấy một lá cờ lớn với hình ảnh sư tử vàng rực được mang xuống cột cờ. Sau đó cùng với những tiếng nỉ non của các dụng cụ đàn dây và tiếng rền rĩ ai oán của tù và, một khúc nhạc lễ tang bắt đầu được tấu lên, chậm rãi, bi thương. Lần này âm nhạc làm tin bạn như muốn vỡ ra, nhức nhối. Cả hai đứa cùng tụt khỏi lưng nhân mã (những sinh vật này không để ý đến chúng nữa). - Ước gì tớ đang ở nhà. – Jill phụng phịu

https://thuviensach.vn

nói. Eustace gật đầu, chẳng nói năng gì, chỉ cắn môi. - Ta đã đến! – Một giọng nói sâu thẳm vang lên từ phía sau, hai đứa giật mình quay lại thấy đó là Aslan, tỏa ánh hào quang, có thật và mãnh mẽ đến nỗi so với ông tất cả những sinh vật khác trông đều nhợt nhạt như cái bóng. Trong vài giây Jill quên mất việc ông vua vừa băng hà mà chỉ nhớ đến việc nó đã khiến Eustace rơi xuống vực, đã quên hầu hết các dấu hiệu và nhớ lại những lỗi lầm của mình cả những cuộc cãi vã. Nó chỉ muốn nói: “Con xin lỗi!” nhưng sao nó không thể mở miệng ra nói được. Sư tử đến gần, nhìn chúng với cái nhìn thấu suốt và cúi xuống, chạm đầu lưỡi vào khuôn mặt xanh xao của từng đứa và nói: - Đừng nghĩ đến những chuyện này nữa. Không phải bao giờ ta cũng trách mắng đâu. Các con đã hoàn thành công việc tao giao phó. - Thưa Aslan, - Jill nói, - chúng con có thể về nhà bây giờ không ạ? - Hẳn rồi. Ta đến để đưa các con về mà. Đoạn ông há miệng thổi. Nhưng lần này bọn trẻ không cảm thấy mình bay trong không trung mà dường như chúng vẫn đứng nguyên tại chỗ, trong khi hơi thở hoang dại của Aslan thổi cho con tàu, ông vua vừa băng hà, tòa lâu đài, tuyết trắng và bầu trời mùa đông bay đi. Bởi vì tất cả những thứ này đều bay bồng bềnh trong không khí tựa như những làn khói còn bản thân chúng thì lại bất thình lình đứng trên một thảm cỏ xanh mượt giữa một rừng cây đại thụ, bên cạnh một dòng suối trong mát, nên thơ vào một ngày hè tươi sáng tràn ngập ánh mặt trời và long lanh tiếng chim kêu. Rồi hai đứa trẻ phát hiện ra rằng một lần nữa chúng lại đứng trên đỉnh núi cao vượt lên và nằm bên ngoài cái thế giới trong đó có Narnia. Đó là đỉnh núi của Aslan. Điều kì lạ là bản nhạc tiễn biệt dành cho vua Caspian vẫn vang lên mặc dù không có ai biết được nó vang lên từ đâu. Chúng đang đi dọc theo bờ suối, sư tử đi phía trước và bởi vì ông quá đẹp còn bản bi ca thì tràn ngập một âm hưởng tuyệt vọng, Jill không hiểu mắt nó ứa lệ vì cái gì. Thế rồi Aslan dừng lại, bọn trẻ nhìn xuống dòng suối. Và kia, trên lớp sỏi vàng óng giữa lòng suối, là vua Caspian, đã chết, nước chảy qua người ông như một lớp thủy tinh lỏng. Bộ râu dài trắng như bông lay nhẹ trong lòng nước như một loài rong. Cả ba người đứng lại, khóc. Cả Aslan cũng khóc: những giọt nước mắt lớn của sư tử vĩ đại, mỗi một giọt nước mắt còn quý hơn cả trái đất tựa như nó là một

https://thuviensach.vn

khối kim cương độc nhất. Jill nhận thấy rằng Eustace không giống một đứa trẻ khóc nhè hay một thằng con trai đang khóc và muốn giấu điều này, bạn nó khóc như một người đàn ông trưởng thành. Ít nhất thì đây cũng là một điều gần với cái điều nó có thể chịu được được, bởi vì trong thực tế, như sau này nó nói, con người dường như không có tuổi khi ở trên ngọn núi này. - Con trai của Adam, - Aslan nói, - con hãy vào bụi kia bẻ một cái gai mà con tìm thấy trong đó rồi đưa lại đây cho ta. Eustace vâng lời. Cái gai dài chừng ba phân, sắc như một mũi kim. - Hãy đâm nó vào móng vuốt của ta, con trai của Adam. – Aslan nói, giơ bàn chân trước bên phải lên, chìa cái móng lớn ra cho Eustace. - Con nhất định phải làm như thế sao? – Eustace nói. - Đúng! – Aslan đáp. Thế là Eustace cắn chặt hai hàm răng lại, ấn cái gai nhọn vào móng Aslan. Từ đó trào ra một giọt máu còn đỏ hơn tất cả những gì đỏ nhất mà bạn có thể nhìn thấy hoặc tưởng tượng. Giọt máu nhỏ xuống dòng nước bên trên cái xác của nhà vua. Cũng lúc đó điệu nhạc bi thương ngừng bặt. Xác vua Caspian bắt đầu có sự thay đổi. Bộ râu bạc trắng chuyển dần sang màu xám, rồi từ màu xám sang vàng, ngắn hơn, ngắn hơn rồi biến mất; đôi má hóp nhăn nheo trở nên tròn trịa, căng mọng; những nếp nhăn mở dần rồi biến mất. Đôi mắt vua mở to, cả mắt và môi đều cười và thoắt một cái vua nhảy lên, đứng trước mặt họ - một chàng thanh niên hay đúng hơn một chú bé (nhưng Jill không thể xác định rõ điều này bởi vi người ta không có một độ tuổi nhất định ở đất nước của Aslan. Tất nhiên, trên đất nước này những đứa trẻ ngu ngốc nhất là những bé thơ đúng nghĩa nhất còn những người lớn ngu ngốc nhất lại là những người trưởng thành nhất) cậu bé nhào đến chỗ Aslan vòng đôi tay bé nhỏ để ôm lấy cái cổ to lớn của sư tử, hôn ông một cái bằng nụ hôn của một ông vụ và Aslan hôn đáp lại bằng cái hôn của một vị chúa tể. Cuối cùng Caspian quay sang hai đứa bé. Nhà vua bật ra một tràng cười tươi vui với một niềm vui bồng bột trẻ thơ: - Cái gì thế này? Eustace ư? Eustace! Thế là cuối cùng cậu cũng đến được Nơi tận cùng thế giới. Lưỡi gươm tốt thứ hai của tôi đã bị cậu làm gãy khi đâm con rắn biển đâu rồi? Eustace bước lên một bước với đôi tay dang rộng, nhưng rồi nó lùi lại, hoảng sợ. - Coi này! Tôi nghĩ… - nó lập bập trong miệng, - tất cả đều rất tốt. Nhưng… nhưng không phải bệ

https://thuviensach.vn

hạ… Tôi muốn nói không phải bệ hạ đã… - Ồ, đừng có ngốc như thế chứ. – Caspian nói. - Nhưng, - Eustace nói, đưa mắt nhìn Aslan, - không phải… ông ấy… ông ấy đã chết rồi sao? - Phải, - sư tử nói bằng giọng nhẹ nhàng và Jill nghĩ rất có thể ông đang cười nho nhỏ trong cổ, - ông ấy đã chết. Con biết đây, hầu như ai cũng phải chết. Ta cũng vậy. Nhưng có một số người không biến đi hẳn. - Ồ, - Caspian nói, - tôi biết cái gì làm cậu bối rối rồi. Cậu nghĩ tôi là ma hoặc một cái gì đó rất ngớ ngẩn. Nhưng cậu không thấy sao tôi sẽ là ma nếu xấu hiện ở Narnia vào lúc này. Bởi vì tôi không còn thuộc về bất cừ nơi nào nữa. Nhưng người ta không thể là ma trên đất nước của mình. Tôi có thể là ma nếu tôi đi đến thế giới của bạn không? Tôi không rõ điều này đâu. Nhưng tôi cho rằng không phải trong thế giời các bạn bởi vì các bạn đang ở đây. Một hy vọng lớn bùng lên trong lòng hai đứa bé. Nhưng Aslan lắc cái đầu vĩ đại với cái bờm vang rực rỡ. - Không, các con thân yêu! Khi các con gặp ta ở đây một lần nữa các con có thể ở lại. Nhưng không phải lúc này. Các con phải quay lại cái thế giới của mình một thời gian. - Thưa ngài, - Caspian nói, - con bao giờ cũng mong muốn được tận mắt thấy thế giới của họ. Điều ấy có gì sai không ạ? - Con không thể mong muốn những gì sai trái nữa, bởi vì bây giờ con đã chết con trai ạ. Con sẽ thấy được thế giới của họ - trong vòng năm phút tính theo thời gian của họ. Sẽ không lâu hơn để con sắp đặt mọi thứ đúng chỗ. Rồi Aslan giải thích nơi mà Jill và Eustace sẽ trở về và tất cả những điều cần biết về trường Thực nghiệm: xem ra ông hiểu cũng rõ như chúng vậy. - Con gái, - Aslan nói với Jill, - con hãy bẻ một cành cây trong bụi. Jill làm theo, ngay lập tức cành cây trong tay nó biến thành một cái roi đi ngựa. - Bây giờ thì con trai của Aslan, con hãy rút gươm ra nhưng chỉ dùng chuôi gươm thôi bởi vì đấy chỉ là những kẻ nhút nhát và những đứa trẻ, không phải là những chiến binh thật sự dành cho con đâu. - Người sẽ đến cùng chúng con ư, Aslan? – Jill hỏi. - Bọn họ chỉ thấy cái lưng ta mà thôi. – Aslan nói. – Ông dẫn họ đi nhanh qua rừng và trước khi họ đi được một đoạn thì bức tường ở trường Thực nghiệm đã hiện ra trước mặt. Đến đây Aslan gầm lên vang động làm cho cả đến mặt trời cũng run rẩy trên trời cao và bức tường cao khoảng 10 thước sụp đổ trước mặt họ. Cả một mảng lớn. Mọi người nhìn qua chỗ bức

https://thuviensach.vn

tường sụp thấy xa xa phía dưới bụi cây là mái nhà của khu thể thao, cũng cái bầu trời mùa thu ảm đạm mà hai đứa trẻ đã thấy trước lúc bắt đầu cuộc phiêu lưu. Aslan quay lại nhìn Jill và Eustace, phà hơi thở vào người chúng, chạm lưỡi vào trán chúng. Đoạn ông nằm giữa đống gạch vụn của mảnh tường vừa bị phá, quay lại lưng vàng óng lại nước Anh, khuôn mặt cao quý hướng về phía xứ sở của mình. Cùng lúc đó Jill trông thấy một đám người mà nó biết rõ đang chạy qua bụi nguyệt quế về phía nó. Hầu hết băng đảng du côn đều có trong số này – Adela Pennyfather, Cholmondely Major, Edith Winterblott, “Spotty” Sorner, Bannister Cồ, và hai anh em sinh đôi nhà Garrett rất dễ ghét. Nhưng bất thình lình chúng dừng lại. Khuôn mặt chúng tay đổi, cái vẻ ti tiện, giả dối, độc ác và gian gải gần như biến mất chỉ còn lại biểu hiện duy nhất của nỗi kinh hoàng. Bởi vì trước mắt chúng một mảnh tường sập xuống, một con sư tử to như một con vui nằm ở ngay chỗ bức tường đổ và ba người mặc những bộ áo quần lộng lẫy, vũ khí trong tay xông về phía chúng. Nhờ sức mạnh của Aslan truyền cho, Jill múa gậy về phía bọn con gái, Caspian và Eustace vung chuôi gươm về phía bọn con trai với những đường kiếm tài tình đến nỗi chỉ trong vòng hai phút mấy đứa du côn bỏ chạy như lũ chó bị dội nước sôi, miệng la oai oái: - Quân giết người! Bọn phát xít! Sư tử! Không công bằng! Đúng lúc đó hiệu trưởng (là một phụ nữ) vội chạy đến xem có chuyện gì không. Đến khi bà thấy một con sư tử, bức tường bị phá hủy một mảng cùng Caspian, Jill và Eustace (hai đứa này bà không nhận ra được), bà lên cơn kích động, vội vã quay về văn phòng gọi điện cho cảnh sát báo cáo rằng có một con sư tử trốn thoát khỏi một rạp xiếc và mấy người tù trại đã phá vỡ tường bao quanh trường. Bọn họ mang theo những thanh kiếm tuốt trần. Trong lúc nhốn nháo như vậy, Jill và Eustace lặng lẽ lẩn vào trong phòng ngủ thay bộ đồ rực rỡ của người Narnia mặc lạc bộ đồng phục học sinh vào, còn Caspian thì trở về thế giới của mình. Sau một làn hơi của Aslen, bức tường tự khắc liền lại như cũ. Khi cảnh sát đến họ không thấy sư tử cũng chẳng có bức tường bị phá lẫn người tù nào. Hiệu trưởng đã hành động như một người mắc chứng “hoang tưởng” và thế là có một cuộc điều tra về toàn bộ vấn đề này. Trong cuộc điều tra ấy tất cả những vấn đề Thực nghiệm đều được đưa ra ánh sáng và có ít nhất 10

https://thuviensach.vn

người bị cho nghỉ việc. Sau đó bạn bè của bà hiệu trưởng thấy bà không được việc với tư cách là một hiệu trưởng, đã mở một cuộc thanh tra với sự tham gia của những người làm công tác hiệu trưởng khác. Khi đã có bằng chứng cho thấy bà không đủ phẩm chất và tài năng để đảm nhiệm cương vị của mình họ đã đưa bà vào nghị viện và ở đấy bà sống hạnh phúc cho đến hết đời. Vào một đêm nọ, Eustace chôn bộ quần áo đẹp của nó một cách bí ẩn ở một góc trường, còn Jill thì lén đem nó về nhà và diện bộ đồ đó trong một đêm dạ hội hóa trang và kì nghỉ tiếp theo. Kể từ ngày ấy, mọi chuyện xảy ra theo chiều hướng tốt hơn ở trường Thực nghiệm và nó trở thành một ngôi trường tốt. Còn cách thật xa nơi ấy, tận Narnia xa xôi, vua Rilian an táng cha của mình, Caspian – nhà hàng hải – và thương nhớ tiên hoàng rất nhiều. Nhà vua trẻ điều hành đất nước rất giỏi. Narnia là một xứ sở của niềm vui trong suốt khoảng thời gian Rilian làm vua, mặc dầu Puddleglum – người sau đó ba tuần đã có một cái chân "ngon lành" như chân mới – thường chỉ ra rằng những sớm mai tươi đẹp bao giờ cũng kép theo những buổi chiều ẩm ướt, u ám và bạn không thể mong mặt trời hạnh phúc sẽ chiếu sáng muôn đời. Cái hố bên sườn đồi vẫn để nhỏ và thường thường vào những ngày hè oi bức, người Narnia đến đây với những con tàu, đèn đuốc sáng trưng, cùng nhau đi xuống biển đêm vĩnh cửu. Họ giong buồm vui chơi và ca hát trong không khí mát lạnh, đen mượt như nhung của mặt biển, rồi kể cho nhau nghĩ những câu chuyện về các thành phố nằm sâu phía dưới. Nếu có bao giờ bạn có được may mắn đến Narnia, chớ quên ghé thăm những cái hang này, bạn nhé. HẾT tập 6

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 95

Vào những ngày cuối cùng ở Narnia, ngược lên phía tây ở vùng biên giới gần vùng Cột đèn hoang, bên một thác nước hùng vĩ có một con vượn. Con vật này già đến nỗi không một ai nhớ được ngày đầu tiên lão đến sống ở vùng này là khi nào. Lão là một con vượn thông minh nhất, xấu xí nhất và già nua nhất trong số các con vượn mà bạn có thể tưởng tượng ra được. Lão có một nếp nhà nhỏ dựng bằng gỗ, mái lợp bằng lá tựa vào một chạc cây cổ thụ. Tên lão là Shift. Có một vài con thú biết nói, hoặc con người, cũng có thể là người lùn, hay một loại người nào đấy sống trong khu rừng này, nhưng Shift chỉ có một người bạn và cũng là người hàng xóm của lão, chú lừa Puzzle. Ít nhất thì cả hai đều tự nhận là bạn bè, nhưng căn cứ vào những gì diễn ra bạn có thể nghĩ Puzzle là đứa đầy tớ không công hơn là bạn bè chí cốt của Shift. Chú ta làm tất tật mọi việc. Khi họ cùng nhau ra bờ sông, Shift là người kín đầy những bao da đựng nước còn Puzzle mới là người thồ về. Khi họ muốn mua sắm gì đó ở các thị trấn nhỏ nằm xuôi dưới hạ nguồn thì Puzzle là người ra đi với những cái sọt rỗng và trở về với những cái sọt vừa đầy vừa nặng. Tất thảy những gì ngon lành nhất mà Puzzle mang từ trong phố chợ về đều chui cả vào miệng Shift. Bởi Shift nói: - Thế đấy anh bạn Puzzle ạ, tôi đâu có ăn cỏ và quả cây kế như chú được, vì thế âu cũng là chuyện công bằng khi tôi phải ăn uống bằng những món khác. Và Puzzle bao giờ cũng nhanh nhảu đáp: - Dễ thường tôi không biết ư? Tất nhiên tôi phải thấy rõ điều đó chứ. Puzzle chẳng bao giờ hé răng than phiền vì chú biết Shift khôn ngoan hơn mình vạn lần và chú còn lấy làm cảm kích là Shift lại chịu hạ cố đánh bạn với mình. Nếu như có bao giờ Puzzle toan tranh cãi thiệt hơn về một chuyện gì đó thì câu cửa miệng của Shift luôn là: - Này chú Puzzle, tôi thì tôi hiểu điều hay lẽ phải hơn chú chứ. Chú cũng biết là mình không được khôn ngoan lắm kia mà. Thế là y như rằng Puzzle chỉ còn nước nói với bạn: - Bác nói đúng, Shift à. Sự thật là thế! Tôi quả là

https://thuviensach.vn

một kẻ chậm tiêu. Sau đó nó thở dài sườn sượt và nhắm mắt làm theo bất cứ cái gì mà Shift nói. Vào một sớm tinh mơ, bọn chúng đi dọc ven bờ hồ Caldron. Đó là một hồ nước rộng nằm ngay dưới chân những vách đá ở miền cực tây Narnia. Thác nước hùng vĩ đổ vào lòng hồ với một âm thanh không dứt, nghe như tiếng sấm rền muôn thuở, và con sông Narnia cũng đổ vào hồ từ phía đối diện. Con thác làm cho nước trong hồ bao giờ cũng nhảy múa, sôi sục, nổi sóng và cũng chính vì thế mà nó được mang tên Caldron tức là Vạc nước sôi. Hồ nước sống động nhất là vào những ngày đầu xuân khi dòng nước tràn lên với tất cả những khối băng tuyết khổng lồ tan ra chảy xuống từ các dãy núi cao bên ngoài Narnia, nơi miền Tây hoang dã và cũng là thượng nguồn của dòng sông. Trong lúc cả hai ngắm nhìn mặt hồ, Shift bất thần giơ một ngón tay đen đúa cóc cáy chỉ xuống nước và nói: - Coi kìa! Cái gì thế kia? - Đó là cái gì vậy? - Puzzle cũng hỏi lại. - Cái vật vàng vàng từ dòng thác chảy xuống kia kìa. Nhìn coi! Đấy nó đấy, nó đang nổi lên kia kìa. Chúng ta phải tìm hiểu coi nó là cái gì. - Chúng ta? - Tất nhiên chúng ta phải tìm hiểu. Shift nói. - Biết đâu đó là một vật có ích. Chú hãy nhảy xuống hồ như một con người và vớt nó đưa lên đây coi. Sau đó chúng ta có thể đưa ra một kết luận thích đáng. - Nhảy xuống hồ ư? - Puzzle hỏi lại, vẫy vẫy đôi tay dài. - Phải, làm sao chúng ta có thể vớt được nó nếu chú không nhảy xuống hử? – lão Vượn dài giọng hỏi. - Nhưng… nhưng mà… chẳng phải bác nên là người lội xuống nước hơn tôi sao? Bởi vì bác thấy đấy, bác mới là người muốn biết đó là vật gì, còn tôi, tôi chả quan tâm lắm đâu. Với lại bác còn có đôi tay. Bác cũng khéo léo như một con người hay như một chú lùn khi cầm nắm hay bắt giữ vật gì. Còn tôi thì chỉ có bộ móng vuốt vụng về. - Ra thế đấy, Puzzle. - Shift giận dỗi nói. - Tôi chưa bao giờ dám nghĩ là chú lại có thể nói ra một điều như thế. Có nằm mơ tôi không dám nghĩ như thế đâu, thật đấy. - Vậy à, thế tôi đã nói điều gì không phải hay sao? - Lừa hỏi lại với giọng nhũn nhẵn hết sức bởi chú thấy Shift phật ý ghê gớm. - Tất cả điều tôi muốn nói chỉ là… - Muốn thằng già này nhảy xuống nước phải không? Làm như chú không biết mười mươi rằng loài vượn có một bộ ngực yếu ớt và dễ bị cảm lạnh như thế nào! Thôi được. Cứ để tôi nhảy xuống. Tôi đang lạnh run lên trong cơn gió tai ác này đấy.

https://thuviensach.vn

Nhưng tôi sẽ xuống nước. Có thể là tôi sẽ chết lúc ấy thì chú tha hồ mà ân hận! Hức hức hức! - Và đến đây giọng Shift nghẹn lại nghe như thể lão ta sắp khóc đến nơi rồi. - Xin bác đừng thế, đừng như thế mà. - Puzzle nói, nửa như be lên nửa như van nài. - Tôi chẳng có ý gì như vậy đây, Shift à, thật đấy. Bác cũng biết là tôi ngu ngốc như thế nào mà, trong một thời điểm tôi đâu có thể nghĩ ra được hơn một điều. Tôi cũng quên mất cái phổi yếu ớt của bác. Tất nhiên, để tôi nhảy xuống nước. Bác không được tự ý làm việc đó nhé. Bác phải hứa với tôi đấy. Thế là Shift hứa hẹn còn Puzzle thì lộp cộp bốn vó quanh bờ đá ven hồ tìm một chỗ có thể lội xuống. Chưa kể đến dòng nước buốt giá vào mùa này, thì nội cái việc dòng nước lúc nào cũng sôi sùng sục và nổi bọt khiến Puzzle run rẩy và tần ngần hồi lâu trước khi quyết định. Nhưng Shift đã eo éo sau lưng chú: - Puzzle, thôi cứ để đấy tôi làm. Nghe thế Puzzle vội đáp: - Không, không được. Bác đã hứa với tôi rồi mà. Để tôi lội xuống ngay bây giờ đây! - Nói rồi chú bước xuống nước. Dòng nước nổi bọt trắng xóa dìm chú chìm nghỉm xuống đáy, xộc vào mõm và mắt chú mờ tịt, cay xè. Chú nhắm mắt, nín thở đi bừa mấy bước, chỉ mấy bước thôi nhưng khi ngoi đầu lên khỏi mặt nước chú đã ở một chỗ khác. Một xoáy nước tóm lấy chú, xoay tròn xoay tròn mang đi xa, xa hơn cho đến khi chú thấy mình ở ngay dưới chân thác nước. Cả khối nước khổng lồ đổ ập lên người chú, dúi chú xuống sâu, sâu hơn nữa. Chao ơi, chú nghĩ là mình không thể nín thở lâu hơn nữa, bằng giá nào cũng phải ngóc đầu lên. Cuối cùng chú cũng ngoi lên được, bơi đến gần cái vật màu vàng và chú cố quơ lấy. Nhưng nó lại trượt khỏi tầm với, lặn xuống dưới dòng thác và chìm tuốt dưới đáy. Khi vật đó nổi lên một lần nữa, nó trôi đi, cách xa chú hơn bao giờ hết. Một hồi lâu sau, khi lừa ta đã mệt gần chết, toàn thân bầm dập và tê cứng vì lạnh, thì may mắn làm sao chú lại tóm được nó bằng hai hàm răng. Lừa đẩy cho cái vật đó đi trước, dùng chân trước giữ chặt lấy nó, bởi vì nó vừa to vừa cồng kềnh như một tấm thảm trải trước lò sưởi lại rất nặng, cứng ngắc và trơn trượt. Chú lôi cái vật đó đến trước mặt Shift rồi đứng đó run lẩy bẩy, nước nhỏ từ trên thân xuống thành vũng dưới chân. Chú cố lấy lại nhịp thở bình thường, nhưng lão già nào thèm để mắt đến chú hoặc hỏi xem chú có mệt không. Vượn đang bận rộn đi quanh cái vật đó, trải nó ra,

https://thuviensach.vn

vỗ vỗ lên nó rồi hít hít ngửi ngửi. Một ánh sáng độc ác lóe lên trong cặp mắt lão và lão tuyên bố: - Đây là một tấm da sư tử? - Ách xì… ách xì… à… à, có thể như thế không? - Puzzle vừa hắt hơi vừa hỏi. - Mình tự hỏi… tự hỏi… tự hỏi. - Shift lẩm bẩm nói một mình, bởi vì lão đang có một ý nghĩ rất "độc". - Tôi tự hỏi, ai giết con sư tử tội nghiệp này. - Bây giờ lừa mới có thể nói ra lời được. - Cần phải đem đi chôn. Chúng ta hãy tổ chức một đám ma. - Ồ, đây không phải là một con sư tử biết nói. - Shift gạt đi. - Chú không cần phải lo chuyện thiên hạ. Chẳng có con thú biết nói nào lại leo tuốt trên những ngọn thác hay sống ở miền tây hoang dã này. Tấm da này chắc là của một con sư tử hoang không biết nói. Điều vượn nói là đúng. Một người thợ săn đã giết chết một con sư tử rồi lột da nó ở nơi nào đó trong miền tây hoang dã vài tháng trước. Nhưng điều này không có liên quan nhiều đến câu chuyện đang kể. - Tôi cũng chỉ nói thế thôi Shift à, - Puzzle nói, - dẫu tấm da này có là của một con sư tử hoang, câm lặng thì chúng ta cũng nên để nó mồ yên mả đẹp,phải không? Ý tôi là, chẳng phải tất cả loài sư tử đều à mà… đều không uy nghiêm hay sao? Bởi vì bác biết, a! Bác hiểu ý tôi chứ? - Chú bắt đầu nhồi những ý nghĩ vớ vẩn như thế vào đầu từ hồi nào vậy, Puzzle? Này, chính anh bạn cũng biết rõ, suy nghĩ không phải là điểm mạnh của chú mà. Chúng ta sẽ biến tấm da này thành một cái áo khoác mùa đông ấm áp cho chú mình. - Ôi, tôi không nghĩ là thích như thế đâu, - lừa đáp, - nó sẽ giống… tôi muốn nói… nhưng con thú khác sẽ nghĩ… biết nói thế nào nhỉ, tôi sẽ không cảm thấy… - Coi kìa chú đang nói gì vậy? - Shift hỏi vừa gãi lên người sồn sột không giữ phép lịch sự gì cả, đúng cái kiểu bất chấp tất cả của một con vượn. - Tôi không nghĩ làm thế sẽ bày tỏ lòng kính trọng của tôi đối với sư tử Vĩ dại, với Aslan… một con lừa như tôi lại khoác lên người một bộ da sư tử. Không được đâu. - Thôi, thôi đừng đứng đó lý sự nữa. Một con lừa như chú thì biết cái quái gì về những chuyện này cơ chứ? Chú cũng biết là mình không có khả năng suy nghĩ, vậy sao không để việc đó cho tôi? Tại sao không đối xử với tôi như tôi đã đối xử với chú? Tôi không nghĩ mình có thể làm được tất cả mọi chuyện. Tôi biết chú tốt hơn tôi ở một vài phương diện. Đó là lí do tại sao tôi lại đi cùng chú đến đây, tôi biết chú làm việc này tốt hơn tôi. Vì vậy, cứ

https://thuviensach.vn

để tôi làm một việc gì cho chú trong khả năng của mình trong khi chú thì lại không. Chẳng lẽ tôi không nên làm những việc như thế? Phải công bằng chứ. Ở đời có qua thì phải có lại mà. - Ồ tất nhiên, nếu bác đã nói thế thì… - Để tôi bảo cho chú biết việc cần làm. - Shift nói. - Chú nên chạy một cuốc cho nóng người lên, xuôi xuống bờ sông đi đến tận Chippingford coi xem họ có cam hay chuối gì không. - Nhưng tôi kiệt sức rồi Shift. - Puzzle năn nỉ. - Phải nhưng chú cũng lạnh và ướt mèm cả người. Chú phải làm một cái gì cho nóng người lên chứ. Chạy một đoạn đường sẽ làm được điều đó. Với lại, hôm nay ở Chippingford có chợ phiên đấy. Tất nhiên đến nước này thì Puzzle đành phải làm theo ý bạn. Khi lừa đã đi khuất, vượn ta lao vùn vụt đi, có lúc đi bằng hai chi dưới, có lúc đi bằng cả bốn chi cho đến khi về đến cái cây của lão. Đoạn lão nhảy chuyền từ cành này sang cành khác, miệng kêu kèng kẹc và cười nhăn nhở suốt dọc đường. Lão nấn ná một lúc rồi mới đi vào trong ngôi nhà của mình. Ởđó, lão lôi ra hộp kim chỉ và một cái kéo lớn, những món đồ mà lão vẫn có trong nhà bởi vì lão là một con vượn thông minh và các chú lùn đã dạy lãokhâu vá. Lão ngậm đầu sợi chỉ (một loại chỉ thô và dày trông giống như một thứ dây thừng loại nhỏ nhiều hơn là sợi chỉ) trong miệng, một bên má lão phồng lên như thể lão đang ngậm một viên kẹo lớn. Lão ngậm cái kim giữa hai môi và cầm cái kéo bằng chi trước bên trái. Sau đó lão nhảy xuống đất, lết sệt sệt đến chỗ bộ da sư tử, ngồi chồm hổm xuống và bắt tay vào việc. Lão thấy ngay thân hình của sư tử quá dài so với Puzzle trong khi cái cổ lại quá ngắn. Thế là lão cắt ngắn phần thân và chỗ thừa đó cũng may được một cái cổ áo cho lừa. Sau đó lão cắt phần đầu sư tử, nối cổ áo đó giữa đầu và vai. Lão khâu thêm hai đường ở thân sau cho nó vừa khít với bụng và ngực lừa. Mỗi khi có một con chim nào bay qua đầu, Shift lại ngừng tay khâu áo, ngước nhìn lên lo lắng. Nhưng không có con nào trong số đó là con chim biết nói, nên lão cũng yên tâm. Xế chiều hôm đó Puzzle mới quay về. Chú không phi nước kiệu mà mệt mỏi đi bước một với dáng đi nhẫn nại của loài lừa. - Chẳng có cam, cũng chẳng có chuối, còn tôi thì mệt bã cả người. - Lừa nói và nằm phủ phục xuống đất. - Hãy đến đây mặc thử cái áo lông sư tử đẹp đẽ, mới tinh này xem nào. - Shift nói. - Ôi dào, chỉ là một tấm da cũ mèm, chán chết. -

https://thuviensach.vn

Puzzle nói. - Tôi sẽ mặc thử vào sáng mai. Tối nay tôi đã hết sức rồi… - Puzzle, chú chẳng biết điều chút nào cả. Nếu chú mệt, thì chú nghĩ tôi sung sướng lắm hả? Suốt cả ngày hôm nay trong lúc chú có dịp được tản bộ xuống thung lũng lấy lại sức thì tôi phải còng lưng may áo cho chú. Tay chân tôi mỏi nhừ đến nỗi khó mà có thể cầm nổi cái kéo. Thế mà bây giờ chú không thèm nói một câu cám ơn… thậm chí cũng không thèm liếc nhìn lấy một cái… chú không thèm quan tâm… và… và… - Ôi bác Shift thân yêu! - Puzzle thốt lên, lập tức đứng phắt dậy. - Tôi thật có lỗi. Tôi… tôi thật quá lắm. Tất nhiên tôi cũng muốn mặc thử lắm. Trông nó đẹp quá trời. Để tôi thử ngay bây giờ. Xin bác đấy. - Được, vậy thì cứ đứng nguyên chỗ đấy. - Vượn nói. Tấm da quá nặng để cho lão nhấc lên nhưng cuối cùng với sự cố gắng lôi, kéo, đẩy và với những hơi thở hổn hển, dồn dập lão cũng khoác được lên người lừa. Lão khâu hai mép da lại dưới bụng Puzzle, khâu kín cả bốn chân và cái đuôi lại cho vừa khít. Chiếc mũi xám và một phần khuôn mặt Puzzle lộ ra qua cái miệng rộng trên lớp da đầu của sư tử. Không một ai đã từng trông thấy sư tử thật lại có thể nhìn nhầm lừa với chúa tể sơn lâm. Nhưng nếu ai đó chưa bao giờ gặp sư tử có thể nhìn Puzzle trong lốt sư tử của nó mà tưởng đó là một con sư tử, với điều kiện trời không đủ sáng và người ấy không đến quá gần, cũng như nếu Puzzle không thoát ra những tiếng kêu be be và gây nên bất cứ một tiếng động nàovới những cái móng guốc nặng nề, thô kệch của loài lừa. - Trông chú tuyệt lắm, tuyệt lắm. - Vượn tấm tắc khen. - Kẻ nào trông thấy chú vào lúc này mà không nghĩ là gặp chính Aslan, sư tử vĩ đại thì tôi… tôi sẽ không phải là một thằng vượn già, lõi đời trong vùng này. - Nhưng như thế thì kinh khủng quá! - Có gì kinh khủng nào. Tất cả mọi sinh vật rồi đây sẽ đều cúi đầu làm theo lệnh của chú. - Nhưng tôi chẳng muốn sai khiến ai làm cái gì hết. - Chú phải nghĩ đến những chuyện chúng ta có thể làm với nhau chứ. - Shift nói. - Chú cũng biết là luôn có tôi ở bên cạnh làm quân sư cho chú. Tôi sẽ nghĩ ra được những cái lệnh hợp lí cho chú. Thế thì bất cứ kẻ nào cũng phải nghe lời chúng ta, kể cả đức vua. Chúng ta sẽ lập lại trật tự ở Narnia. - Nhưng chẳng phải là mọi việc đều đang rất tốt đó sao? - Cái gì? - Shift bật lên - Tốt đẹp? Tốt đẹp gì mà lại chẳng có chuối có cam gì hết. - Nhưng mà bác cũng

https://thuviensach.vn

biết đấy, - Puzzle nói, - không có bao nhiêu người… trên thực tế tôi không nghĩ có bất cứ ai ngoài bác… muốn những thứ đó. - Và cả đường cát nữa… - Shift nói. - Hừm, đúng, sẽ tốt hơn nếu có thêm đường để nhắm nháp. - Nếu vậy, mọi việc đã được an bài. Chú sẽ giả làm Aslan và tôi sẽ bảo cho chú biết phải hành động như thế nào. - Không, không, không. Đừng nói những chuyện kinh khủng như vậy. Làm thế là sai, Shift à. Có thể tôi chẳng được khôn ngoan cho lắm nhưng tôi biếtrõ chuyện này. Cái gì sẽ xảy ra với chúng ta nếu như Aslan thật xuất hiện? - Tôi cho là ông ta sẽ không hài lòng. Có lẽ chính ông ta đã gửi đến cho chúng ta tấm da sư tử với mục đích ấy, để chúng ta có thể lập lại trật tự cho hết thảy mọi vật. Dù sao thì ông ấy cũng không bao giờ xuất hiện. Ít nhất là trong giai đoạn này. Đúng lúc đó vang lên tiếng sấm nổ đùng đùng ngay phía trên đầu họ, mặt đất rung lên với cơn chấn động. Hai con vật mất thăng bằng, ngã dúi mặt xuống. - Thấy chưa. - Puzzle be lên ngay khi chú kịp hoàn hồn. - Đó là một dấu hiệu, một lời cảnh cáo. Tôi biết chúng ta đang làm một việc cực kì xấu xa. Cởi ngay cái tấm da chết tiệt này ra khỏi người tôi. - Không, không. - Vượn đáp (đầu óc của lão làm việc rất nhanh). - Đó là một điềm báo nhưng theo một nghĩa khác. Tôi đang định nói là nếu Aslan thật - như chú gọi ông ta - muốn chúng ta tiếp tục làm chuyện này, ông ấy hẳn phải gửi đến cho chúng ta một tiếng sấm và một cơn chấn động. Điều ấy đã ở trên đầu lưỡi của tôi rồi đấy chứ, chỉ có điều dấu hiệu chuẩn y này lại đến trước khi tôi tìm đủ lời để nói. Thôi, thôi Puzzle chú hãy cứ làm như thế đi. Làm ơn đừng để anh em ta phải cãi vã nhau về chuyện này nữa. Chú cũng biết là chú đâu có hiểu những chuyện này nhiều. Một con lừa thì biết quái gì về các điềm báo?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 96

B

a tuần sau, vị vua cuối cùng của Narnia ngồi dưới một gốc sồi đại thụ mọc gần cửa ra vào ngôi nhà đi săn của hoàng gia, nơi các đời vua thường đến ở một thời gian khi trời vừa sang xuân. Đó là một ngôi nhà tranh thấp cách không xa biên giới phía đông của vùng Cột đèn hoang là bao. Nó tọa lạc ngay phía trên chỗ giao nhau của hai dòngsông một chút. Ông vua trẻ thích cuộc sống đơn giản, thanh tịnh nơi này, tránh xa triều đình và cuộc sống náo nhiệt ở kinh thành Cair Paravel. Đó làvuaTirian và mới chỉ ngoài hai mươi tuổi. Đôi vai rộng, cường tráng, cánh tay nổi lên những bắp thịt rắn chắc và bộ râu quai nón phớt một đường xanh rì, chàng có đôi mắt xanh biếc và khuôn mặt trung thực quả cảm. Không có ai ở bên chàng vào buổi sáng mùa xuân hôm ấy trừ người bạn thân nhất, con kì lân Jewel. Họ thương yêu nhau như anh em trai, cả hai đã cứu sống nhau trong những lần vào sinh ra tử ngoài trận mạc. Con vật uy nghiêm, đường bệ đứng cạnh ghế nhà vua, trên cái đầu tròn trặn đẹp đẽ là một chiếc sừng màu xanh tao nhã tương phản với cái ức có màu trắng như váng sữa. - Tôi không thể bắt mình làm bất cứ việc gì hoặc chơi một trò thể thao nào, Jewel à. – Nhà vua nói. – Tôi không thể nghĩ đến bất cứ chuyện gì ngoài cái tin tuyệt vời này. Cậu có nghĩ là chúng ta sẽ nghe được nhiều tin tức hơn trong ngày hôm nay không? - Sẽ là cái tin tốt lành nhất mà tôi nghe nói đến trong thời của chúng ta hay cha mẹ của chúng ta hay ông bà chúng ta, thưa bệ hạ, - Jewel nói, - … nếu đó là sự thật. - Còn có thể là cái gì nữa nếu không phải là sự thật hả Jewel? Mới cách đây hơn một tuần…lần đầu tiên những con chim bay qua đầu chúng ta nói rằng Aslan đang ở đây, rằng Aslan đã trở về Narnia. Sau đó lũ sóc cũng nói vậy. Họ còn chưa gặp người nhưng họ nói chắc chắn Aslan đang có mặt trong rừng. Tiếp đến là hươu cao cổ đã khẳng định chính mắt mình nhìn thấy người ở một khoảng cách khá xa, ở Cột đèn hoang, dưới ánh trăng. Rồi một ngườida nâu có để râu, một thương nhân đến từ Calormen, cậu cũng rõ

https://thuviensach.vn

người Calormen không tôn thờ Aslan như chúng ta, và điều ông ta nói là một cái gì ở ngoài vòng nghi vấn. Còn một con lửng nữa, đêm qua nó đã trông thấy Aslan. - Đúng thế thưa bệ hạ. Thần tin tất cả những chuyện đó. Nếu như thần có vẻ không dám chắc thì chỉ là vì niềm vui của thần quá lớn đã khiến cho thần không dám tin tưởng quá mà thôi. Điều này gần như là quá tốt đẹp để có thể là sự thực. - Phải. – Vua đáp với một tiếng thở dài thật sâu gần như rung lên nhè nhẹ vì sung sướng. – Nó vượt ra ngoài tất cả những điều tôi hy vọng trong suốt cuộc đời này. - Nghe kìa, nghe kìa! – Jewel nói, nghiêng đầu sang một bên và dỏng tai về phía đó. - Có gì vậy? - Tiếng vó ngựa, tâu bệ hạ. – Jewel nói. – Có tiếng vó ngựa đang phi nước đại. Một con ngựa rất lớn. Chắc phải là một con nhân mã. Và kia, ông ấy đã đến. Nhân mã với một chòm râu lớn, vàng óng, những giọt mồ hôi của con người rịn ra trên trán, những giọt mồ hôi ngựa sủi bọt hai bên lườn màu hạt dẻ. Nhân mã lao tới chỗ nhà vua ngồi, dừng lại và cúi đầu chào: - Thánh thượng vạn tuế! – Nhân mã kêu lên với cái giọng âm âm trong lồng ngực nghe như giọng của một con bò mộng. - Xin chào! – Vua đáp, quay lại phía cánh cửa ngôi nhà đi săn và nói vọng vào. – Chuẩn bị một tô rượu ngon cho nhân mã ưu tú. Rất mừng là ông đã đến đây. Khi ông đã tìm lại được nhịp thở của mình rồi hãy nói cho chúng tôi hay, ông đến đây có việc gì. Một thị đồng bước ra khỏi cửa, hai tay bưng một chiếc tô lớn bằng gỗ có chạm những hình thù kì lạ và trao cho nhân mã. Vị khách giơ chiếc tô lớn lên trịnh trọng nói: - Thần uống trước là vì Aslan và sự thật, sau đó là vì sức khỏe của bệ hạ. Ông uống một hơi hết chỗ rượu (đủ cho 6 người đàn ông khỏe mạnh) rồi trả lại cái tô không cho thị đồng. - Nào, ông mang tin tức về Aslan cho chúng tôi phải không? – Vua hỏi nhân mã giọng lộ vẻ bồn chồn, đôi lông mày cau lại. - Tâu bệ hạ! Người biết rõ lão thần đã sống và nghiên cứu thuật chiêm tinh trong một thời gian dài bởi vì loài nhân mã sống thọ hơn loài người, thậm chí còn có tuổi thọ cao hơn kì lân nữa anh bạn Jewel ạ. Từ hồi nào đến giờ chưa bao giờ thần thấy những điều kinh khủng như thế được viết trên bầu trời mà những điều này lại xuất hiện từ đầu năm nay. Những vì sao chẳng nói gì về việc Aslan đến đây cho hòa bình và hạnh phúc của người dân. Với khả năng của mình, lão thần biết trong vòng 500

https://thuviensach.vn

năm qua chưa hề có một cuộc giao hội thảm khốc như thế giữa các hành tinh. Vì thế thần quyết định tìm đến đây để thông báo trước với bệ hạ rằng có một tai họa khôn lường đang treo trên đầu Narnia. Đêm qua có một tin đồn đến tai lão thần rằng Aslan đang có mặt ở Narnia. Muôn tâu bệ hạ, người đừng tin vào lời đồn đại đó. Chuyện này không thể xảy ra. Các vì tinh tú trên trời không bao giờ nói dối, trong khi con người và muông thú thì lại có thể làm chuyện đó. Nếu Aslan thật sự đang ở Narnia thì nhất định trên bầu trời sẽ có thông báo trước. Nếu Aslan có mặt ở đây thì tất cả những ngôi sao sáng nhất sẽ hội lại để chào đón người. Không, những lời đồn đại kia đều không có cơ sở. - Một sự bịa đặt à? – Vua kêu lên giọng dữ dội. – Loài vật ở Narnia hay cả thế giới này lại dám nói dối về một vấn đề như thế sao? Rồi không ý thức được việc mình đang làm, vua bất giác đặt tay lên chuôi kiếm. - Đó là câu hỏi mà lão thần chưa tìm được lời giải thưa bệ hạ! – Nhân mã nói. – Nhưng thần biết chắc một điều, chỉ có những kẻ dối trá dưới mặt đất, còn trên trời thì không. - Tôi tự hỏi việc Aslan đến hay không đến Narnia có tùy thuộc vào sự bắt chước của các vì sao không. Ngài đâu có phải là nô lệ của các vì sao mà làngười sáng tạo ra chúng. Chẳng phải có một điều được nói đến trong tất cả các câu chuyện kể rằng ngài không phải là một sư tử được thuần hóa đấy ư? – Kỳ lân lên tiếng. - Đúng, nói giỏi lắm Jewel. – Vua kêu lên. – Có những lời như thế, không phải là một sư tử thuần hóa. Tất cả các truyền thuyết đều nói như thế. Nhân mã Roonwit giơ một tay lên, cúi người về phía trước toan nói một điều gì đó rất khẩn thiết với nhà vua thì cả ba giật mình quay đầu lại khi nghe tiếng một âm thanh não lòng. Ở phía Tây cách nơi họ đứng không xa là một rừng cây rậm rạp, san sát những cây đại thụ vì thế họ chưa phát hiện nơi nào phát ra tiếng kêu có âm điệu ai oán như thế. Nhưng chẳng bao lâu họ đã nghe rõ từng lời: - Tai họa, tai họa, tai họa! – Giọng nói ấy cất cao lên. – Tai họa bổ xuống đầu các anh chị em tôi! Tai họa cho những cái cây thiêng! Cây cối đang bị chặt phá vô tội vạ. Búa rìu phóng vào chúng tôi. Đau thương quá! Chúng tôi đã bị đốn sạch. Những cây đại cổ thụ đang ngã xuống, ngã xuống, ngã xuống! Với từ “ngã xuống” cuối cùng người nói hiện ra trong tầm nhìn. Giống một người đàn bà nhưng có chiều cao tương đương với nhân mã, đồng thời

https://thuviensach.vn

người này cũng giống một cái cây. Thật khó giải thích cho bạn rõ nếu bạn chưa từng gặp một nữ mộc tinh nhưng bạn sẽ không nhầm nếu bạn đã từng gặp qua một lần – có một cái gì rất khác biệt trong thần thái, giọng nói và mái tóc của người ấy. Vua Tirian và hai người thú biết ngay rằng đó là tinh của một cây sồi lớn. - Xin bệ hạ mở lượng từ ân! – Mộc tinh kêu lên. – Xin người hãy đến giúp đỡ thần dân của người. Bảo vệ thần dân của người. Người ta đang hủy diệt chúng tôi ở Cột đèn hoang. Bốn mươi cây đại thụ là anh chị tôi chỉ còn trơ gốc. - Cái gì, quý bà nói gì! Đốn cây ở Cột đèn hoang ư? Giết hại những cái cây biết nói ư? – Vua kêu lên, nhảy phắt khỏi ghế ngồi và rút kiếm ra – Sao chúng dám làm điều đó? Kẻ nào dám làm thế? Bây giờ nhân danh Bờm sư tử… - A-a-ah! – Mộc tinh kêu lên, toàn thân rung chuyển trong một cơn đau khôn tả, giống như một thân cây lớn run bần bật từng cơn trong một trận cuồng phong mỗi lúc một cuồng bạo. Rồi bất thình lình người đàn bà đổ sang một bên tựa hồ hai bàn chân bị cắt lìa khỏi cơ thể. Trong vòng một giây họ còn thấy người đàn bà nằm sõng soài trên bãi cỏ, nhưng chớp mắt một cái đã biến mất không để lại dấu vết gì. Thế là họ biết chuyện gì đã xảy ra, đồng loại của mộc tinh ở cách đấy hàng dặm cũng bị đốn xuống như vậy. Nỗi đau đớn và giận dữ của nhà vua lớn đến nỗi trong một lúc chàng không sao nói nên lời. Cuối cùng, Tirian nói: - Đi thôi, các bạn. Chúng ta phải ngược lên dòng sông tìm cho được những tên côn đồ ác bá đã làm chuyện đó, nhanh nhanh lên không được lãng phí một giây. Tôi quyết không để cho một tên nào sống sót. - Tâu bệ hạ, đó là một quyết định đúng đắn, - Jewel nói. Nhưng Roonwit lại có ý kiến khác: - Thưa bệ hạ, hãy thận trọng, nhất là trong cơn phẫn nộ của người. Có những việc hết sức kì lạ đang xảy ra chung quanh đây. Nếu có cả một lực lượng bạo loạn ở trong vùng này thì ba chúng ta quá yếu nếu phải đương đầu với chúng. Nếu có thể được xin bệ hạ hãy nán lòng chờ đợi một lúc… - Tôi không thể đợi được dù chỉ một phần mười giây. Trong khi Jewel và tôi tiến lên phía trước, ông hãy phi như bay về Cair Paravel. Đây, hãy cầm chiếc nhẫn của tôi làm tín vật. Triệu tập lính mã, kị binh, những người lính tinh nhuệ nhất, chó biết nói, mười người lùn (họ đều là những tay thiện xạ), một hai con báo và người khổng lồ chân đá. Hãy mang họ đến chỗ chúng tôi

https://thuviensach.vn

ngay khi có thể. - Xin tuân lệnh, thưa bệ hạ. – Roonwit nói. Ngay lập tức ông quay đầu phi nước đại về hướng đông, xuống thung lũng phía dưới. Nhà Vua sải những bước chân dài nhanh thoăn thoắt, có lúc chàng lẩm bẩm nói một mình có lúc nắm chặt hai bàn tay lại. Jewel đi bên cạnh chẳng nói gì, cứ như vậy không hề có một tiếng động nào giữa đôi bạn trừ tiếng rung nhè nhẹ của sợi dây xích vàng đeo trên cổ kì lân, tiếng chân người và tiếng móng vuốt của loài vật này đi trên thảm cỏ. Chẳng bao lâu sau họ đã tới bờ sông và đến một con đường mòn cỏ mọc tốt um, bên tay trái là dòng sông còn bên tay phải là khu rừng. Thêm một đoạn đường nữa thì đến một nơi mặt đất trở nên ghồ ghề hơn và rừng cây mọc tràn ra tận bờ sông. Con đường mòn, hoặc một cái gì như thế, bây giờ chạy qua bờ bên kia và họ phải lội qua một khúc sông cạn để sang bên kia sông. Nước sông dâng lên đến vai Tirian. Jewel đi ở bên phải, cố không để cho dòng nước cuốn trôi còn Tirian quàng đôi tay cường tráng quanh cái cổ mạnh mẽ của kì lân, thế là hai người qua sông an toàn. Vua vẫn còn giận nóng cả người nên không cảm thấy là nước rất lạnh. Nhưng tất nhiên chàng cẩn thận lau thanh kiếm vào vai áo, chỗ duy nhất trên người chàng còn khô ráo khi họ bước lên bờ. Họ cứ thẳng hướng tây mà tiến, con sông bây giờ ở bên tay trái, vùng Cột đèn hoang thì ở trước mặt. Đi chưa đầy một dặm cả hai dừng lại và cùng kêu lên một tiếng. Vua bật lên: - Trước mặt có cái gì vậy? Còn Jewel thì nói: - Nhìn kìa! - Đó là một cái bè. – Tirian nói. - Đúng thế. Có khoảng sáu hoặc bảy thân cây gỗ lớn, vết chặt cành lá vẫn còn tươi nguyên. Chúng được ghép lại với nhau thành một mảng và lúc này nó đang băng băng trôi trên dòng sông. Đứng ở trước, cầm một cái sào dài đang điều khiển bè là một con chuột nước cỡ lớn. - Này, chuột nước! Nhà ngươi đang làm cái gì đấy? – Vua kêu to. - Đưa những súc gỗ này xuôi xuống hạ lưu bán cho người Calormen thưa bệ hạ. – Chuột đáp và chạm vào một tai theo cái kiểu của nó cũng tựa như chạm tay vào mũ nếu nó có một cái mũ đội trên đầu. - Người Calormen! – Tirian gầm lên như sấm động. – Ngươi nói cái gì vậy? Ai ra lệnh chặt phá những cái cây này? Đến khúc này, con sông trở thành một dòng lũ đầu xuân, chớp mắt một cái bè đã vùn vụt trôi qua vua và Jewel. Chuột nước ngoái đầu lại ráng hết sức kêu to: - Lệnh của sư tử. Của

https://thuviensach.vn

chính Aslan…- Nó còn nói thêm một cái gì đó nhưng họ không nghe ra được. Vua và kì lân đứng chết trân, đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều lộ ra một vẻ hoảng sợ hoang mang mà ngay trong những giờ phút sinh tử nơi trận mạc họ cũng chưa để lộ ra bao giờ. - Aslan! – Cuối cùng vua nói với một giọng trầm trầm. – Aslan. Có lẽ nào đó lại là sự thật? Chẳng lẽ người lại muốn đốn cây thiêng và giết hại các mộc tinh? - Trừ phi các mộc tinh này đã gây nên một tội lỗi trời không dung, đất không tha! – Jewel lẩm bẩm. - Và lại đem bán cho bọn Calormen! – Vua thẫn thờ nói. – Có lẽ nào? - Tôi không biết. – Jewel đáp với giọng đau khổ. – Ông ấy không phải là một con sư tử được thuần hóa mà. - Phải, - cuối cùng vua nói, - chúng ta hãy tiếp tục dấn bước và sẽ đón nhận cuộc phiêu lưu đang chờ phía trước. - Đó là việc duy nhất còn lại để chúng ta thực hiện thưa bệ hạ. – Kì lân đáp. Nó không thấy là vào lúc ấy cả hai đã hồ đồ như thế nào trong những hành động bột phát. Vua cũng không nhận điều đó. Họ quá giận dữ để có thể suy nghĩ một cách hợp lí. Cuối cùng thì bao nhiêu hệ quả xấu đã xảy ra chỉ vì sự liều lĩnh của họ. Bất thình lình vua tựa người vào cổ bạn, mái đầu gục xuống: - Jewel, cái gì đang đợi chúng ta ở phía trước đây! Những ý nghĩ kinh khủng đang lồng lộn trong trái tim tôi. Nếu chúng ta chết vào ngày hôm qua có phải chúng ta đã là những kẻ hạnh phúc rồi không? - Phải. Chúng ta đã sống quá lâu. Điều tệ hại nhất trên đời sắp giáng xuống đầu chúng ta. Hai người bạn cứ đứng như thế trong vòng một, hai phút rồi lại tiếp tục đi. Được một đoạn họ nghe tiếng chan chát của những cái rìu bổ vào thân cây còn tươi mặc dù họ chẳng nhìn thấy gì bởi vì mặt đất trước mắt họ cao dần lên thành một ngọn đồi. Khi lên đến đỉnh, họ có thể nhìn thấy toàn bộ khu vực Cột đèn hoang. Khuôn mặt nhà vua trẻ trắng bệch đi khi nhìn thấy quang cảnh trước mắt. Ngay ở giữa khu rừng nguyên sinh – chính nơi cái cây vàng cây bạc đã mọc lên và nơi một đứa trẻ trong thế giới của chúng ta đã trồng một cây thiêng để bảo vệ - cả một vạt rừng rậm đã bị phát quang. Một lối đi mới mở trông như một vết thương dài toác miệng, cày lên trên mặt đất với những vết lún đầy bùn là nơi những thân cây mới đốn bị kéo ra bờ sông. Có cả một đám đông đang làm việc, tiếng roi vút răng rắc trong không khí, tiếng những con ngựa thở hồng hộc trong khi lôi đi các súc gỗ

https://thuviensach.vn

vẫn còn rỉ nhựa tươi. Điều đầu tiên làm vua và kì lân ngạc nhiên là vào khoảng một nửa trong số đó không phải là những con thú biết nói mà là người. Điều thứ hai, đó không phải là những người Narnia tóc vàng mà là những người da nâu, râu tóc đen đến từ Calormen, một nơi đất rộng, người đông nằm dưới sự cai trị của các đời vua độc ác, bao giờ cũng đem lòng gây hấn thù địch với các nước láng giềng. Quốc gia này nằm gần Archenland, cách một sa mạc rộng lớn về phía nam. Tất nhiên không có lí do gì mà người ta lại không gặp một hoặc hai người Calormen vào những ngày này – một thương gia hay một nhà ngoại giao – bởi vì hiện Narnia và Calormen đang có mối quan hệ buôn bán. Nhưng Tirian không hiểu tại sao lại có quá nhiều người như vậy và tại sao họ lại ở đây, chặt phá rừng của người Narnia. Chàng xiết chặt đốc kiếm, chiếc áo choàng vắt lên tay trái. Họ đến gần đám người hơn. Có hai người Calormen đang điều khiển một con ngựa bị buộc vào một thân cây lớn. Nhưng khi vua đến gần, cây gỗ đang mắc lại trong một vũng bùn. - Kéo đi, con vật lười nhác! Đẩy đi, con heo lười biếng này! – Hai người hò hét, vung roi vun vút quất lên mình ngựa. Nhưng con ngựa đã ráng hết sức rồi, đôi mắt nó vằn lên những tia máu, toàn thân nó nổi bọt trắng xóa. - Làm việc đi, cái đồ thối tha lười nhác! – Một người vừa gào lên vừa quất cho con ngựa một đòn chí mạng. Và rồi có một việc kinh khủng đã xảy ra. Cho đến lúc ấy Tirian vẫn tin chắc là những con ngựa đang làm việc cho người Calormen kia là ngựa của họ - những con vật đần độn, câm lặng như loàingựa trong thế giới chúng ta. Mặc dù chàng ghét phải chứng kiến cái cảnh một con vật câm lặng bị ngược đãi, nhưng lúc này chàng quan tâm đến những kẻ đang giết hạ cây cối hơn. Chưa bao giờ chàng có ý nghĩ rằng người ta có thể thắng cương lên một con ngựa tự do, biết nói ở Narnia chứ đừng nói đến chuyện lại dám dùng roi quất lên lưng nó. Nhưng khi ngọn roi tàn nhẫn tới tấp giáng xuống, con ngựa nhảy lùi lại và kêu lên nghe trong đó có lẫn tiếng khóc đau đớn: - Quân bạo tàn ngu ngốc! Ông không thấy là tôi đã làm tất cả những gì có thể à? Khi Tirian biết rằng con ngựa ấy là một trong những cư dân Narnia của chàng thì một cơn thịnh nộ như trời long đất lở chụp lên cả chàng lẫn kì lân và cả hai không còn biết mình đang làm gì nữa. Thanh kiếm của vua vung lên, cái sừng của

https://thuviensach.vn

kì lân lao tới, cả hai thứ vũ khí cùng phóng ra một lúc. Hai người Calormen nằm chết thẳng cẳng. Một người nhận một nhát kiếm của Tirian, một người bị sừng kì lân đâm xuyên qua tim.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 97

Bạn ngựa, - vua nói trong khi hối hả cắt dây cương buộc vào khúc gỗ, - sao những tên súc sinh này lại dám ngược đãi bạn? Narnia bị mất rồi hay sao? Có đại họa đã xảy ra à? - Không, thưa bệ hạ, - ngựa nói, thở hồng hộc – Aslan đang ở đây. Tất cả đều làm theo lệnh của sư tử. Ông ấy ra lệnh… - Nguy hiểm, thưa hoàng thượng. – Jewel kêu to. Tirian nhìn lên, trông thấy đám người Calormen (cùng với một vài con thú biết nói) từ khắp mọi hướng đổ dồn về phía họ. Hai người kia chết không kịp kêu lên một tiếng vì thế mà phải mất một lúc đám người còn lại mới biết được chuyện gì đã xảy ra. Khi rõ chuyện, hầu như cả bọn rút thanh mã tấu lăm lăm trên tay. - Nhanh lên! Nhảy lên lưng thần! – Jewel giục. Nhà Vua nhanh nhẹn nhảy lên lưng người bạn chí cốt, kì lân quay đầu phóng đi. Nó đổi hướng hai ba lần khi phát hiện phía trước có kẻ thù, rồi băng qua một dòng suối. Nó lên tiếng hỏi mà không giảm tốc độ: - Đi đâu bây giờ, thưa bệ hạ? Về Cair Paravel nhé? - Hượm đã anh bạn. –Tirian nói. – Hãy để tôi xuống đất. Chàng tuột khỏi lưng kì lân, đứng đối diện với bạn. - Jewel, chúng ta đã gây lên một chuyện lớn rồi. - Chúng ta bị kiêu khích đến nước ấy kia mà! - Nhưng tấn công vào lúc họ không biết… không tuyên chiến với họ… trong khi họ không có vũ khí như thế… khủng khiếp quá! Giống như hai kẻ sát nhân, Jewel à. Tôi sẽ mang dấu ấn sát nhân suốt đời. Jewel gục đầu xuống. Nó cũng cảm thấy nhục nhã. - Với lại, - vua nói tiếp, - ngựa nói đó là lệnh của Aslan. Cả chuột nước cũng nói thế. Tất cả bọn họ đều bảo Aslan đang ở đây. Sao chuyện này có thể là thật được cơ chứ? - Nhưng thưa bệ hạ, sao Aslan có thể đưa ra những lệnh quái gở như vậy được? - Ông là một con sư tử chưa được thuần hóa mà, - Tirian nói, - sao chúng ta biết được ông muốn làm gì? Chúng ta… hai ta là những kẻ giết người. Jewel, tôi sẽ quay lại. Tôi sẽ bỏ kiếm xuống, tự nộp mình vào tay những người Calormen, yêu cầu họ đưa tôi đến chỗ Aslan, để người phán xử tôi. - Nếu thế, bệ hạ chỉ tìm đến

https://thuviensach.vn

cái chết mà thôi. – Jewel nói. - Bạn nghĩ tôi quan tâm đến việc sống tiếp nếu Aslan đã ấn định cho tôi phải chết ư? – Vua nói – Chuyện đó phỏng có ý nghĩa gì? Chẳng có ý nghĩa gì hết. Chết như thế há chẳng tốt hơn phải sống với một nỗi khiếp sợ rằng Aslan đã đến đây và đấy lại không phải là một Aslan mà chúng ta hằng tin tưởng, trông đợi hay sao? Điều đó cũng giống như việc một ngày kia mặt trời mọc lên nhưng là một mặt trời đen ngòm phủ màu tang tóc lên vạn vật. - Tôi biết – Jewel nói – Hoặc là cũng giống như khi bệ hạ uống nước nhưng hóa ra nước lại toàn sỏi đá. Tâu bệ hạ, người nói đúng. Đây là kết cục cho tất cả mọi chuyện. Vậy chúng ta hãy quay lại nộp mạng cho họ. - Không nhất thiết phải đi cả hai người, chỉ mình tôi là đủ. - Nếu chúng ta từng yêu thương nhau như anh em ruột thịt, thì xin hãy để cho kì lân này đi cùng với người. – Jewel nói. – Nếu bệ hạ phải chết và nếu Aslan không phải là Aslan thì cuộc sống còn có ý nghĩa gì đối với tôi nữa? Họ quay lại, đi bên nhau, những giọt lệ đắng cay lặng lẽ rơi trên má. Ngay khi họ quay lại chỗ đốn cây, bọn người Calormen đã kêu lên một tiếng, chạy về phía họ tay lăm lăm giáo mác. Nhưng vua đã chìa chuôi kiếm cho họ và nói: - Tôi là vua Narnia và bây giờ tôi là một kẻ thất phu, tự đến đây nộp mình cho sự phán xử Aslan. Hãy giải tôi đến trước mặt người. - Và cả tôi nữa. – Kì lân nói. Thế là những người râu đen vây chặt quanh họ, hơi thở nồng nặc mùi tỏi, đôi mắt trắng dã quắc lên một cách nham hiểm trên những khuôn mặt ngăm đen. Bọn chúng tròng dây vào cổ kì lân, tước thanh kiếm của vua và trói tay chàng ra sau lưng. Một người trong số này không đội khăn mà đội mũ trụ, dáng chừng là kẻ cầm đầu, hắn lột chiếc vương miện bằng vàng trên đầu vua, hối hả giấu nó vào một chỗ nào đó trong mớ quần áo lùng bùng trên người. Chúng đưa hai tù binh đi lên đồi, đến một trảng rừng thưa quang đãng. Và đây là những gì mà những tù binh này trông thấy. Ở giữa trảng rừng, cũng là nơi cao nhất của ngọn đồi, có một túp lều nhỏ trông giống như một chuồng gia súc, mái lợp bằng cỏ tranh. Cửa lều khép chặt. Trên bãi cỏ trước lều có một con vượn già đang ngồi. Tirian và Jewel trong đầu chỉ nghĩ đến việc được gặp mặt Aslan và chưa nghe nói gì đến vượn thì tỏ vẻ bối rối cực độ khi thấy lão. Đó chính là Shift nhưng trông lão khỉ đột này thập phần xấu xí hơn, quái gở hơn thời lão còn bên hồ

https://thuviensach.vn

Caldron. Bởi vì bây giờ lão giở thói ăn diện rởm đời mà trước đây chưa có dịp thể hiện. Lão mặc một chiếc áo jacket màu đỏ tươi chẳng hợp với lão chút nào, đó là tác phẩm của một chú lùn. Lão đeo châu báu vào tất cả các ngón của hai chi sau nhưng trông rất nghịch mắt, bởi vì như bạn hẳn cũng rõ chi sau của loài khỉ cũng giống như bàn chân vậy. Lão đội lên đầu một cái gì trông như một vương miện bằng giấy. Cạnh lão có một đống hạt dẻ, lão dùng chi trước bóc hạt dẻ tanh tách và luôn miệng phun phì phì vỏ hạt ra xung quanh. Lão cũng tốc cái áo đỏ lên làm trật cả rốn và luôn tay gãi sồn sột. Một đám thú biết nói đang đứng trước mặt lão, trên khuôn mặt nào cũng ngưng đọng vẻ âu lo, sầu não cùng với nét hoang mang. Khi thấy rõ tù nhân là ai, tất cả đều kêu lên và tiếng rên rỉ hoảng loạn lan đi trong đám thú rừng. - Thưa ngài Shift, phát ngôn viên của Aslan. – Tên cầm đầu người Calormen nói. – Chúng tôi giải đến đây hai tên tù binh. Bằng tài nghệ, lòng can đảm và được sự cho phép của thần Tash chúng tôi đã bắt sống hai tên giết người tàn bạo này. - Tước lấy thanh gươm của tên kia cho ta. – Vượn phán. Bọn chúng giật thanh gươm của nhà vua cùng với vỏ và dây đeo đưa cho con vượn già. Lão quàng thanh gươm quanh cổ mình, trông kệch cỡm hơn bao giờ hết. - Được, chúng ta sẽ xét đến việc của hai tên này sau. – Vượn nói, phun một cái vỏ hạt dẻ về phía hai người tù. – Ta còn có việc phải giải quyết trước đã. Bọn chúng có thể đợi được. Bây giờ tất cả bọn bay hãy nghe đây. Điều đầu tiên ta muốn nói đến là hạt dẻ. Thủ lĩnh của bọn sóc biến đâu rồi? - Tôi có mặt thưa ngài. – Một con sóc đỏ lên tiếng rồi bước lên trước một bước, đầu nó cúi xuống một cách sợ sệt. - Thì ra ngươi ở đây. – Vượn nói với một vẻ nanh ác. - Bây giờ hãy tiến lên đây trình diện trước mặt ta. Ta muốn – ta muốn nói Aslan – Aslan muốn có thêm hạt dẻ. Bọn bay mang hạt dẻ đến nhưng chưa đủ. Cần phải mang nhiều hơn, nhiều hơn nữa đã nghe thủng ra chưa? Gấp đôi nghe chưa. Mà phải mang đến đây vào trước lúc mặt trời lặn ngày mai. Nhớ là không được mang đến những hạt lép và hạt nhỏ biết không? Tiếng lầm rầm thất vọng lan trong họ nhà sóc, con đầu đàn thu hết can đảm nói: - Thưa ngài, Aslan có đích thân nói với chúng tôi điều ấy không? Chúng tôi có được phép diện kiến người không? - Không, tuyệt đối không. –Vượn dằn giọng. – Ngài có thể hạ cố - mặc dù

https://thuviensach.vn

hầu hết bọn bay không xứng đáng – xuất hiện trong vòng vài phút vào đêm nay. Lúc ấy thì bọn bay tha hồ mà nhìn với ngó. Nhưng ngài không thể cho bọn bay xúm xít quanh ngài làm phiền ngài với những câu hỏi vớ vẩn đâu. Bất cứ điều gì chúng mày muốn hỏi đều phải thông qua ta, ta sẽ chuẩn y nếu ta nghĩ điều đó đáng làm rộn ngài. Trong khi đó tất cả bọn sóc các ngươi hãy mau mau đi tìm hạt dẻ mang về đây. Hãy nhớ thời hạn là tối ngày mai nếu không thì liệu hồn đấy. Bầy sóc tội nghiệp vội vã tản đi như thể có một con chó đang lồng lên đuổi theo chúng. Đây là một nhiệm vụ gần như không thể thực hiện được. Số hạt dẻ mà chúng dự trữ cho mùa đông hầu như đã bị vét sạch, thế mà số hạt dẻ mà chúng phải nộp cho vượn còn nhiều hơn số hạt dẻ tích góp đó. Chợt một giọng nói âm vang – của một con heo rừng có nanh, lông lá bù xù – cất lên từ một nhóm khác trong đám thú rừng. - Nhưng tại sao chúng tôi lại không thể gặp mặt ngài và nói chuyện với ngài. Ngày xưa ngài vẫn đến Narnia và ai cũng có thể diện kiến ngài cơ mà. - Cho dù điều đó là đúng thì nó cũng có thể thay đổi hiểu chưa? – Aslan nói rằng ngài đã quá mềm yếu với bọn thú các ngươi, rõ chưa? Phải, bây giờ ngài sẽ không nhu nhược như vậy nữa. Ngài sẽ liếm các ngươi thành ra bã hiểu chưa. Ngài sẽ dạy cho các ngươi hiểu một điều ngài không phải là một con sư tử thuần hóa. Những tiếng kêu và rên rỉ lan đi trong đám muông thú, sau đó là một sự im lặng chết chóc và một niềm đau câm lặng. - Chà chà, còn một chuyện nữa mà chúng mày cần phải biết. – Vượn nói tiếp. – Ta nghe một số đứa kháo nhau rằng ta là một con vượn. Chậc, không phải đâu. Ta là một con người. Nếu nom ta giống một con vượn thì đó là vì ta đã quá già mà thôi. Ta đã sống đến hàng trăm năm rồi. Và bởi vì sống quá lâu nên ta rất khôn ngoan. Chính bởi vì ta khôn ngoan nên ta là người duy nhất mà Aslan chọn làm người đại diện. Ngài không muốn nói chuyện với các loài thú ngu dốt chúng mày nữa. Ngài sẽ bảo cho ta biết những gì chúng mày phải làm và ta sẽ là người trực tiếp nói với bọn bay điều đó. Hãy nghe theo lời khuyên của ta và lo làm sao thực hiện mọi chuyện nhanh nhanh lên bởi vì ngài không chịu được những chuyện ba láp đâu. Đáp lại bài diễn thuyết chỉ là một sự im lặng hãi hùng, trừ tiếng khóc thút thít của một con lửng con và tiếng mẹ nó nhỏ nhẹ dỗ cho nó nín. - Và bây giờ còn một chuyện

https://thuviensach.vn

khác nữa, - vượn nói tiếp, cho mấy quả hạt dẻ mới bóc vào miệng, - ta nghe một vài con ngựa nói với nhau: “Nhanh nhanh lên, nếu chúng ta thồ mấy cây gỗ này đi thật nhanh thì chúng ta lại được trả lại tự do”. Đúng đấy, bọn bay hãy nhồi cái ý nghĩ này vào. Mà không chỉ với loài ngựa. Bất cứ kẻ nào có sức lao động đều phải làm việc hết, mà điều này sẽ sớm xảy ra thôi. Aslan đã dàn xếp việc này với vua Calormen – Tisroc, như cái tên mấy người bạn mặt đen kia gọi ông ta. Tất cả bọn ngựa, bò mộng, lừa đều phải đi đến Calormen lao động để kiếm sống – kéo xe hay thồ hàng như bò, ngựa, lừa, dê vẫn làm ở những nơi khác. Tất cả những con vật thuộc họ đào bới, gặm nhấm như chuột chũi, thỏ, người lùn thì đều xuống làm việc cho Tisroc trong các hầm mỏ. Và… - Không, không, không. – Các con thú hú lên. – Điều này không đúng đâu. Aslan không đời nào bán chúng tôi đi làm nô lệ cho vua Calormen. - Không có chuyện thế à! Có câm miệng ngay không? – Vượn cao giọng nạt nộ. – Đứa nào nói chuyện làm nô lệ nào? Bọn bây không phải nô lệ. Bọn bây sẽ được trả công – công xá rất cao là đằng khác. Điều đó có nghĩa là công lao động của các ngươi sẽ được trả vào kho báu của Aslan và ngài sẽ dùng nó cho lợi ích chung, đã hiểu chửa? Nói đến đây Shift bắn ra một tín hiệu đồng lõa – lão nháy mắt với tên cầm đầu đám người Calormen. Tên này cúi đầu nhưng lại trả lời với cung cách huênh hoang của người Calormen: - Thưa phát ngôn viên khôn ngoan của Aslan, Tisroc (Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế) đã bàn luận với Aslan cho một sự hợp tác công bằng, hữu nghị. - Đấy! Đã nghe thủng chưa bọn kìa? – Vượn cao giọng. – Mọi cái đã được hoạch định rồi. Tất cả vì lợi ích của bọn chúng mày đấy. Chúng ta có thể - với đồng tiền mà bọn bay kiếm được – làm cho Narnia trở thành một đất nước đáng sống. Cam và chuối sẽ ùn ùn vận chuyển trên các nẻo đường. Ở những thành phố lớn, những trường học, công sở, còn có cả roi, rọ bịt mõm thú vật, yên cương, chuồng, lồng và nhà tù nữa. Tất tật, thứ gì cũng có hết. - Nhưng chúng tôi không muốn những thứ đó, - một bác gấu già lên tiếng, - chúng tôi muốn tự do. Chúng tôi muốn được nghe chính miệng Aslan nói. - Bây giờ mi lại muốn cãi lời đúng không? – Vượn đe nẹt. – Đó là điều khiến tao không chịu nổi. Tao là người, mi chỉ là một con gấu già ngu ngốc béo trương béo nứt. Mi thì

https://thuviensach.vn

biết gì về tự do? Mi nghĩ tự do có nghĩa là mi muốn làm gì cũng được à? Sai rồi. Đó không phải là thứ tự do thật sự. Tự do thật sự có nghĩa là làm đúng cái điều mà tao sai bảo. - Hừm. – Gấu hậm hực trong cổ, gãi đầu gãi tai bởi vì bác cảm thấy đây là một vấn đề khó nuốt nổi. - Xin vui lòng, xin vui lòng! – Giọng lanh lảnh của một con cừu có bộ lông trắng cất lên. Nó còn quá nhỏ và ai nấy đều ngạc nhiên là nó lại có gan dám đối thoại với vượn. - Chuyện gì nữa đây, nói nhanh đi oắt con. - Có một điều tôi thật không hiểu, thực ra chúng ta đang chơi trò gì với người Calormen vậy? Chúng ta thuộc về Aslan. Họ thuộc về Tash. Họ gọi vị thần này là Tash. Người ta nói ông có bốn tay và cái đầu của một con kền kền. Người ta giết người để cúng tế trước bàn thờ của vị thần này. Tôi không tin là có bất cứ con người nào giống như Tash. Nhưng nếu như có đi nữa thì vì cớ gì mà Aslan lại đánh bạn với một kẻ kinh tởm như thế? Tất cả các loài muông thú đều gật gù, đôi mắt chúng sáng lên nhìn về phía vượn. Chúng biết đây là câu hỏi hóc búa nhất mà không phải bất cứ ai cũng có thể đặt ra. Vượn già nhảy cỡn đến, bịt mõm cừu lại. - Trẻ ranh! – Lão rít lên. – Nói toàn những điều ngớ ngẩn, ngu xuẩn. Đi về nhà mà bú tí mẹ, miệng còn hôi sữa thì hiểu gì về những chuyện như thế này cơ chứ. Còn những kẻ lớn đầu hơn thì dỏng tai ra mà nghe đây: Tash chỉ là một cái tên khác của Aslan. Và tất cả những định kiến xa cũ rằng người Narnia tốt, người Calormen xấu đều là ngu xuẩn cả. Bây giờ chúng ta đã hiểu hơn được nhiều điều. Người Calormen dùng một thứ tiếng khác nhưng cả chúng ta và họ cũng dùng ngôn ngữ để nói về cũng những chuyện giống nhau thôi. Aslan và Tash cũng chỉ là hai cái tên để gọi một người mà ai cũng biết đấy là Ai. Đó là lý do tại sao chưa bao giờ có cuộc cãi nhau giữa hai người. Hãy ghim điều này vào đầu những con thú ngu ngốc kia. Tash là Aslan. Aslan là Tash. Có những lúc bạn chứng kiến cảnh con chó nhà bạn có một vẻ buồn tủi như thế nào, hãy nhớ lại vẻ mặt đó rồi hình dung cái vẻ ấy trên tất cả các khuôn mặt của những con thú biết nói này. Những khuôn mặt trung thực, tủi nhục, hoang mang của loài lông vũ, loài gấu, lửng, thỏ, chuột chũi, chuột đồng – nhưng những khuôn mặt muôn hình vạn trạng này còn buồn bã hơn nhiều. Tất cả những cái đuôi đều cụp xuống, những sợi ria quặp lại. Tim bạn như

https://thuviensach.vn

muốn vỡ ra vì đau buồn khi nhìn những khuôn mặt ấy. Chỉ có duy nhất một con vật không tỏ vẻ buồn bã chút nào. Đó là một gã mèo lông hoe vàng- một mèo Tom to bự trong giai đoạn trưởng thành – gã ta ngồi lưng thẳng tắp cái đuôi quấn lại quanh bàn chân, và ngồi ở ngay hàng đầu tiên. Nó chăm chú nhìn vượn và tên cầm đầu người Calormen, không chớp mắt lấy một lần. - Xin hãy thứ lỗi nếu tôi nói có điều chi không phải, - cuối cùng gã mèo nói giọng từ tốn, nhã nhặn, - nhưng có điều này làm tôi quan tâm. Bạn của ông từ phía Calormen cũng nói như thế ư? - Chắn chắn rồi. – Tên cầm đầu đáp. – Điều mà ông vượn thông thái… tôi muốn nói là người này nói … rất chi là chí lí. Aslan có nghĩa là Tash không nhiều hơn mà cũng không ít hơn. - Có nghĩa là, Aslan không có ý nghĩa nhiều hơn Tash ư? – Mèo hỏi vặn lại. - Không nhiều hơn chút nào. – Người này nói, nhìn thẳng vào mèo. - Như thế đã đủ với ngươi chưa mèo vàng kia? – Vượn hỏi. - Ồ, đã hẳn rồi. – Mèo đáp giọng tỉnh rụi – Cảm ơn ngài rất nhiều. Tôi cũng chỉ muốn hiểu cho thật rõ ràng thôi. Bây giờ tôi đã bắt đầu hiểu rồi. Cho đến lúc ấy vua và Jewel vẫn không nói gì. Họ đợi đến lúc vượn bảo họ nói bởi vì họ nghĩ can thiệp vào lúc này cũng chẳng được tích sự gì. Nhưng bây giờ, nhìn tất cả những khuôn mặt khốn khổ của cư dân Narnia và thấy rằng các loài thú đã bắt đầu tin rằng Aslan và Tash là một thì Tirian không chịu được nữa. - Con vượn kia? – Chàng lớn tiếng kêu lên – Mày là một kẻ dối trá trắng trợn. Mày nói dối như bọn người Calormen. Dối trá, bịp bợm, đúng là một con vượn… Hự… Chàng toan nói tiếp, định hỏi làm sao thần Tash kinh khủng kia có thể đối đãi với người của ông ta theo cái cách mà Aslan đã quan tâm,đã làm tất cả để bao giờ cũng tránh cho người Narnia không bị đổ máu. Nếu chàng được phép nói tiếp thì cái ngày huy hoàng của vượn sẽ cáo chung, các loài thú sẽ thấy được chân tướng của sự thật và sẽ ném vượn xuống đất. Nhưng trước khi chàng có thể nói tiếp thì hai tên Calormen đã ra sức đấm vào miệng chàng và một tên nữa đá chàng từ phía sau. Khi chàng ngã dúi dụi xuống, vượn keng kéc kêu lên trong cơn giận dữ và hoảng hốt: - Đưa hắn đi. Đưa hắn đi. Đưa hắn đến chỗ nào hắn không thể nghe chúng ta nói mà chúng ta cũng không nghe thấy hắn. Trói hắn vào một gốc cây. Ta sẽ… ta muốn nói... Aslan sẽ định tội hắn sau.

https://thuviensach.vn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 98

Vua bị choáng vì cú đánh và chàng khó mà biết chuyện gì xảy ra cho đến khi bọn Calormen cởi trói cho chàng để hai tay chàng duỗi thẳng và ấn lưng chàng vào một gốc cây tần bì. Đoạn chúng vòng dây thừng quanh mắtcá, đầu gối, cổ tay và ngực chàng, trói nghiến chàng vào thân cây tần bì rồi bỏ đi. Điều làm cho chàng khó chịu nhất vào lúc ấy – bởi vì thường những cái nhỏ nhất là những điều khó chịu đựng nhất – là đôi môi chàng vẫn rỉ máu từ cú đấm như trời đánh ban nãy và chàng không thể lau những giọt máu nhỏ xuống khiến chàng thấy nhột nhạt. Từ chỗ bị trói chàng vẫn có thể nhìn thấy túp lều nhỏ trên đỉnh đồi và con vượn già vẫn ngồi trước lều. Chàng có thể nghe thấy nó tiếp tục nói một cái gì đó và thỉnh thoảng lại có tiếng trả lời vang lên từ đám đông nhưng chàng chịu không luận ra được là chúng nói gì. - Không hiểu bọn chúng làm gì anh bạn Jewel. – Vua thầm nghĩ. Một lúc sau đám đông giải tán, các con vật tản đi bốn phương. Một số con đi qua chỗ của Tirian bị trói. Chúng nhìn chàng vẻ như sợ hãi vẻ như xót thương khi thấy ông vua trẻ bị trói như thế, nhưng không con vật nào nói gì. Chẳng bao lâu chúng đã tản đi đâu hết và chỉ còn sự im lặng ngự trị trong rừng. Thời gian nối tiếp nhau trôi qua, đầu tiên Tirian cảm thấy khátkhô cả cổ, rồi đói cồn cào trong dạ. Và khi buổi chiều chầm chậm trôi qua, hoàng hôn buông xuống, chàng bắt đầu cảm thấy ớn lạnh, lưng chàng đau nhức. Mặt trời khuất sau dãy núi, chỉ còn một chút ánh sáng nhập nhoạng vương lại đâu đó. Khi trời đã gần như tối hẳn, chàng nghe có tiếng sột soạt của những bước chân và thấy vài con thú bé nhỏ đang tiến về phía chàng. Ba con đi bên trái là ba con chuột, đi giữa là một con thỏ và bên tay phải là hai con chuột chũi. Các con vật này đều mang những bao nhỏ trên lưng làm cho chúng có một vẻ kì lạ trong đêm tối và thoạt tiên chàng tự hỏi không biết chúng là giống vật nào. Rồi tất cả bọn chúng đứng thẳng trên hai chân sau, đặt những bàn chân trước lành lạnh lên đầu gối chàng, hôn lên đấy – những

https://thuviensach.vn

cái hôn của loài thú gặm nhấm. (Chúng có thể chạm đến đầu gối chàng bởi loài thú biết nói to lớn hơn những con thú cầm cùng loại ở Anh). - Thưa hoàng thượng! Thưa hoàng thượng yêu quý! – Chúng nói bằng cái giọng kim riu ríu vào nhau. – Chúng thần rất tiếc cho hoàng thượng. Chúng thần không dám cởi trói cho ngài vì sợ làm Aslan nổi giận. Nhưng chúng thần mang bữa ăn tối đến cho bệ hạ đây. Thoắt một cái, chú chuột đầu tiên nhảy phắt lên, bò đến vòng dây quấn ngang ngực nhà vua và nhiu nhiu cái mũi ngắn củn ngay trước mặt vua. Con chuột thứ hai trèo lên và dừng lại thấp hơn con chuột đầu một chút. Những con thú còn lại đứng dưới đất chuyển thức ăn lên. - Uống cái này trước đã, rồi bệ hạ sẽ thấy trong người khỏe lại và sẽ ăn ngon miệng hơn – Con chuột ở trên cao nhất nói và Tirian nhìn thấy một cái ly gỗ nhỏ chạm vào môi chàng. Nó chỉ bằng một quả trứng vì thế mà chàng khó cảm thấy mùi vị của rượu trước khi cái ly dốc cạn. Chuột lại chuyền cái ly xuống, những con vật ở dưới rót đầy một ly khác rồi chuyền lên và Tirian uống cạn lần thứ hai. Bằng cách ấy vua cảm thấy đã khát, thực ra uống như vậy lại tốt hơn là làm luôn một hơi dài đối với người khát đã quá lâu. - Thưa bệ hạ, đây là pho mát, - con chuột đầu tiên nói, - không nhiều lắm vì sợ nó sẽ làm cho bệ hạ khát nước hơn. Sau miếng pho mát, chúng cho chàng ăn bánh làm bằng yến mạch, bơ vừa mới làm và cuối cùng là một chút rượu vang. - Nào đưa lên đây một ít nước, - con chuột ở trên cao nhất nói, - để tôi còn rửa mặt cho bệ hạ. Vẫn còn dính máu đây này. Tirian cảm thấy một vật gì như một miếng bọt biển nhỏ xoa khắp mặt chàng, một cảm giác khoan khoái vô cùng. - Những người bạn nhỏ, - Tirian nói, - tôi có thể làm gì để cảm ơn những điều các bạn đã làm cho tôi đây? - Bệ hạ không phải bận tâm, không cần, không cần! – Những giọng kim riu ríu vang lên. – Chúng tôi còn có thể làm gì khác cho bệ hạ đây? Chúng tôi là thần dân của người và không muốn có bất cứ một ông vua nào khác. Chỉ có vượn và bọn Calormen mới chống lại bệ hạ, còn chúng thần thà chiến đấu với chúng cho đến khi xác chúng thần bị xé ra từng mảnh, hơn chịu cảnh để chúng trói bệ hạ như thế này. Nhất định chúng thần sẽ làm thế. Nhưng… chúng thần không thể chống lại Aslan. - Các bạn nghĩ Aslan thật sự muốn như thế sao? - Đúng, đúng. – Thỏ rối rít đáp. – Ngài đã ra khỏi lều

https://thuviensach.vn

đêm hôm qua. Tất cả chúng tôi đã nhìn thấy ngài. - Trông ngài như thế nào? - Như một con sư tử to lớn, dữ tợn – chắc chắn là như thế ạ. – Một trong những con chuột nói. - Và các bạn nghĩ đó thật sự là Aslan – người đã giết chết các nữ mộc tinh, bán tất cả các bạn đi làm nô lệ cho vua xứ Calormen? - Ồ, điều này thật tệ hại, đúng thế, - một con chuột khác nói, - sẽ tốt đẹp hơn nếu tất cả chúng ta chết trước khi chuyện này bắt đầu. Nhưng mà điều này không còn gì phải nghi ngờ nữa. Ai cũng nói đó là lệnh của Aslan. Và chúng thần đã tận mắt nhìn thấy ông ấy. Chúng thần không nghĩ là Aslan lại có thể làm thế. Tại sao lại như vậy, chúng thần thật tình mong mỏi Aslan quay về. - Dường như trở về Narnia lần này ông rất giận dữ. – Con chuột đầu tiên nói. Hẳn chúng ta đã vô tình phạm phải một tội lỗi ghê gớm nào đó mà không biết. Chắc Aslan muốn trừng phạt tất cả chúng ta. Nhưng tôi nghĩ chúng ta phải được biết là chúng ta đã gây ra chuyện gì chứ! - Tôi cho rằng có thể việc chúng ta đang làm đây cũng sai nốt. – Thỏ nói. - Tôi cóc quan tâm, dù việc làm này có sai trái đi nữa. – Một trong hai con chuột chũi nói. – Dù thế nào tôi cũng sẽ vẫn làm việc này một lần nữa. Những con vật khác vội lên tiếng: - Suỵt. Hãy cẩn trọng lời ăn tiếng nói. – Rồi tất cả đồng thanh nói. – Chúng thần xin lỗi bệ hạ nhưng đã đến lúc phải quay về. Không nên để bị bắt quả tang ở đây. - Các bạn hãy rời xa đây mau. Tôi không muốn bất cứ ai bị nguy hiểm đến tính mạng chỉ vì tôi. - Chúc bệ hạ ngủ ngon, chúc ngủ ngon. – Bầy thú chin chít nói, giụi giụi cái mõm của chúng vào đầu gối chàng. - Chúng thần sẽ còn quay lại… nếu có cơ hội. Thoắt một cái chúng đã lẫn đi đâu rất nhanh, khu rừng trở nên đen tối hơn, lạnh lẽo hơn, cô quạnh hơn bao giờ hết. Những vì sao bắt đầu lấm tấm mọc trên da trời, thời gian chậm rãi trôi qua. Hãy tưởng tượng nó lê thê như thế nào đối với vị hoàng đế cuối cùng ở Narnia trong khi chàng bị cột chặt vào gốc cây với tư thế bất động, cứng ngắc. Nhưng cuối cùng có một chuyện đã xảy ra. Từ đằng xa xuất hiện một đốm lửa đỏ. Đốm lửa biến đi đâu một lúc rồi lại xuất hiện, lần này to hơn, mạnh hơn. Vua có thể thấy những cái bóng đen đen đi qua đi lại ở một phía nguồn sáng, những cái bóng vác trên lưng một vật gì đó rồi ném xuống đất. Bây giờ thì chàng xác định rõ chuyện gì đang diễn ra. Một đống lửa trại vừa mới nhóm lên và người ta đang ném những bó củi

https://thuviensach.vn

vào đó. Dần dần ngọn lửa bùng lên, chiếu sáng xung quanh và vua có thể nhìn thấy ngọn đồi trên đó có một túp lều. Quanh đống lửa hồng rực sáng là một đám đông gồm rất nhiều loài thú. Một cái bóng nhỏ, gù gập xuống ngồi gần đống lửa nhất, chắc là lão vượn già. Nó đang nói gì đó với đám đông nhưng chàng không nghe thấy. Sau đó nó đứng lên đi về phía lều dập đầu ba lần trước cửa lều. Đoạn nó đứng dậy mở cửa lều. Một vật gì đó đi trên bốn chân nhưng lại di chuyển với dáng đi cứng nhắc, gò bó. Con vật bốn chân ra khỏi lều đứng quay mặt về phía đám đông. Trong không gian vang lên tiếng reo hò la ó, to đến nỗi Tirian cũng nghe được lõm bõm. - Aslan! Aslan! Nói chuyện… an ủi chúng thần… Xin đừng nổi giận với chúng thần. Từ chỗ bị trói, Tirian không thể nhìn rõ đó là con vật gì nhưng chàng có thể xác định rõ đó là một con vật lông lá và có màu vàng. Chàng chưa từng gặp Aslan và cũng chưa trông thấy một con sư tử bao giờ. Chàng không thể biết chắc cái vật đứng đằng xa kia có thật là Aslan không, nhưng trong suy nghĩ của mình chàng chưa bao giờ nghĩ là Aslan lại trông giống như một hình nộm, đứng trơ ra như phỗng mà không cử động và nói năng gì. Nhưng làm thế nào để biết chắc những chuyện này có thật không? Rồi những ý nghĩ kinh khủng lướt nhanh trong đầu, chàng nhớ lại những câu nói báng bổ về Aslan rằng Aslan và Tash chỉ là một và chàng biết chắc rằng tất cả những chuyện này chỉ là một trò lường gạt. Vượn già ghé đầu sát lại gần đầu của con vật vàng vàng như thể lão đang lắng tai nghe một điều cơ mật nào đó, đoạn lão quay ra nói một cái gì đó với đám đông lại reo hò vang dội. Sau đó chắc đám lửa bị dập tắt bởi vì ánh sáng bất thần phụt tắt, Tirian một lần nữa lại bị bỏ lại trong đêm trường lạnh cóng. Chàng nghĩ về những đời vua trước đã sống và chết ở Narnia, dường như vào lúc này không có ai trong những bậc tiền bối lại kém may mắn như chàng. Chàng nhớ đến một cụ tổ nhiều đời của mình – vua Rilian – từng bị một phù thủy bắt cóc khi chỉ là một hoàng tử bé và bị giam giữ mười năm trời trong lòng đất. Nhưng cuối cùng vua Rilian cũng có một kết thúc tốt đẹp nhờ hai đứa trẻ bí ẩn ở mảnh đất bên ngoài thế giới bất thần xuất hiện đã đến giải cứu hoàng tử, đưa chàng về nhà và từ đó bắt đầu một triều đại chính trị kéo dài. Không giống như chuyện đã xảy ra với mình – Tirian tự nhủ. Sau đó chàng lại hồi tưởng

https://thuviensach.vn

về một giai đoạn xa xưa hơn và nghĩ đến cha của vua Rilian là vua Caspian hay còn gọi là Caspian – Nhà hàng hải. Vua Caspian có một ông chú độc ác âm mưu hãm hại cháu mình để chiếm đoạt ngai vàng. Caspian đã phải trốn vào trong rừng làm bạn với muôn thú và những người lùn. Nhưng cả câu chuyện đó cũng có một kết thúc có hậu bởi vì Caspian đã được mấy đứa trẻ giúp sức – lần này thì có tới bốn anh em – đến từ một nơi nào đo bên ngoài thế giới. Họ đã thắng một trận lớn và đặt hoàng tử ngồi lên ngai vàng của vua cha. - Những chuyện ngày đã xa xưa quá mất rồi, - Tirian tự nhủ, - những điều kỳ diệu như thế bây giờ đâu còn xảy ra nữa. Chợt chàng nhớ lại (bởi vì chàng rất giỏi môn lịch sử khi còn đi học) bốn đứa trẻ đã xuất hiện để giúp hoàng tử Caspian như thế nào vào khoảng hơn một ngàn năm về trước. Chính họ đã làm những việc đòi hỏi được ghi lại trong những trang sử vàng chói lọi nhất. Họ đã đánh Bạch Phù Thủy, chấm dứt hàng trăm năm ngự trị của băng giá rồi sau đó họ lên làm vua (cả bốn anh em) ở Cair Paravel cho đến khi họ không còn là trẻ con nữa mà là những ông vua vĩ đại và những nữ hoàng đáng yêu nhất. Triều đại của họ chình là kỷ nguyên Vàng ở Narnia. Aslan có quan hệ mật thiết với họ. Ông có mặt cả trong những câu chuyện khác như Tirian vẫn còn nhớ được. - Aslan và những đứa trẻ đến từ một thế giới khác. – Tirian thầm nghĩ. – Họ bao giờ cũng có mặt khi mọi việc trở nên tồi tệ nhất. Ôi, ước gì họ có mặt ở đây vào lúc này. Nghĩ đến đây, Tirian kêu lớn: - Aslan! Ôi Aslan! Hãy đến đây cứu giúp chúng con! Nhưng chung quanh vẫn chỉ có bóng đêm, cái lạnh và sự im lặng chết chóc. - Hãy để cho con chết đi cũng được. Con chẳng cầu xin gì cho bản thân, chỉ xin người hãy đến đây cứu tất cả cư dân ở Narnia. Vẫn chẳng có động tĩnh gì trong bóng đêm hay trong khu rừng nhưng lại bắt đầu có một sự thay đổi trong lòng Tirian. Không hiểu tại sao chàng bắt đầu hy vọng. Và chàng cảm thấy bằng một cách nào đó niềm hy vọng mạnh dần lên. - Ôi Aslan! Aslan! – Chàng thì thầm. – Nếu người không thể đến thì ít nhất cũng phải đến chỗ những con người ở một thế giới khác, họ có thể giúp đỡ con, hoặc hãy để con gọi họ, hãy để cho tiếng gọi của con vọng đi giữa các thế giới. Rồi không còn nhận ra là mình đang làm gì nữa, chàng kêu lên bằng giọng vang dội. - Hỡi những người bạn trẻ, những người bạn

https://thuviensach.vn

của Narnia! Nhanh lên. Hãy đến đây với tôi. Qua các thế giới tôi kêu gọi các bạn. Tôi là Tirian, vua xứ Narnia, chúa tể của Cair Paravel, hoàng đế của quần đảo Đơn Côi. Bất thình lình chàng thấy mình nhảy vào một giấc mơ (nếu đó đúng là một giấc mơ) còn sống động hơn tất cả những gì chàng đã kinh qua trong đời. Hình như chàng đang đứng trong một căn phòng đèn thắp sáng trưng, nơi đó có bảy người đang ngồi quanh một cái bàn tròn. Trông như thể họ vừa dùng bữa xong. Hai người trong số đó rất già, một ông già với bộ râu dài bạc trắng, một bà già nhưng đôi mắt rất sáng, nhìn anh và vui vẻ. Người ngồi bên tay phải ông già là một người đã trưởng thành, chắc là ít tuổi hơn Tirian, nhưng khuôn mặt lại có một vẻ uy nghi của một đấng quân vương và một bậc đại hiệp. Bạn cũng có thể nói như thế về một thanh niên khác ngồi ở bên tay phải bà già. Đối diện với Tirian ở bên kia bàn là một thiếu nữ tóc vàng trẻ hơn hai chàng thanh niên kia và ngồi ở hai bên thiếu nữ là hai em nhỏ còn ít tuổi hơn nữa. Tất cả đều mặc những bộ quần áo hết sức lạ mắt đối với Tirian. Nhưng chàng không có thời gian để ý đến những chi tiết đó bởi vì ngay lập tức cậu bé ít tuổi nhất và hai cô gái đứng lên, một trong hai người kêu lên một tiếng nho nhỏ. Bà già cũng giật mình, hít vào một hơi thật gấp. Ông già đã làm một cử chỉ đột ngột nào đó nên cái ly rượu để trước mặt ông bị gạt đổ trên bàn. Tirian có thể nghe tiếng vỡ giòn tan của nó trên nền đá hoa. Bây giờ thì Tirian nhận ra là những người này đang nhìn chàng, họ nhìn chàng với ánh mắt sững sờ như thể họ trông thấy một bóng ma. Chàng cũng để ý thấy là người thanh niên có dáng dấp đế vương ngồi bên tay phải ông già từ đầu đến cuối vẫn không hề cử động (dẫu mặt chàng trai có hơi tái đi) trừ một điều là chàng nắm chặt bàn tay lại. Cuối cùng chàng trai lên tiếng: - Nói đi, nếu anh không phải một hồn ma và không phải đang nằm mộng. Anh có vẻ mặt của người Narnia và chúng tôi đây là người bạn của Narnia. Tirian rất muốn nói. Chàng ráng sức kêu lên rằng mình là Tirian người Narnia và đang trong tình thế nguy khốn cần cứu giúp. Nhưng chàng thấy (như thỉnh thoảng tôi cũng thế trong những giấc chiêm bao) âm thanh không vọng ra như thể cổ họng chàng đã bị bít kín. Cái người đã nói với chàng, đứng dậy nói tiếp: - Dù anh là một cái bóng hay là một linh hồn hay bất cứ một cái gì. - Chàng trai nói,

https://thuviensach.vn

mắt nhìn xoáy vào Tirian. – Nếu anh đến từ Narnia, tôi yêu cầu anh nhân danh Aslan hãy nói một điều gì đó với tôi bởi vì tôi chính là Peter Đại đế. Căn phòng bắt đầu bồng bềnh trôi đi trước mặt Tirian. Chàng nghe thấy tiếng của bảy người cùng cất lên một lượt rồi tất cả mờ dần mờ dần. Những điều họ cùng thốt lên là: - Coi kìa! Nó mờ dần! - Nó tan mất! - Ảo ảnh biến mất! Sau đó chàng hoàn toàn tỉnh giấc, vẫn bị trói vào gốc cây, toàn thân lạnh buốt, đau nhức hơn bao giờ hết. Cả khu rừng nhuộm một thứ ánh sáng yếu ớt, lờ mờ thường có trước buổi bình minh, cả người chàng ướt đẫm sương đêm. Trời đã dần sáng. Như vậy chàng đã thức dậy vào một khoảnh khắc tồi tệ nhất trong đời.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 99

N

hững khổ ải của chàng không kéo dài quá lâu. Gần như ngay lập tức có một khối nhỏ xuất hiện, sau đó là một khối khác và kia có hai đứa trẻ đứng ngay trước mặt chàng. Mới một giây trước rừng cây trước mặt vẫn trống trải cơ mà. Chàng biết chắc là họ không thể đến từ sau gốc cây tần bì bởi vì nếu thế chàng phải nghe thấy tiếng họ đi đến. Trong thực tế họ chẳng xuất hiện từ một nơi nào hết. Với cái liếc mắt đầu tiên chàng thấy họ mặc những bộ đồ kì lạ, sẫm màu cũng giống như những người trong giấc mơ của chàng và với cái liếc mắt thứ hai, chàng thấy đó là một cô bé và cậu bé ít tuổi nhất trong bảy người. - Trời đất! – Cậu bé kêu lên – Nó làm người ta hụt cả hơi. Tớ nghĩ… - Nhanh lên, cởi trói cho anh ấy, - cô bé nói, - để sau hãy nói chuyện. Đoạn cô bé nói thêm khi quay sang Tirian: - Xin lỗi vì chúng em đã đến quá trễ. Nhưng chúng em đã làm tất cả trong khả năng cho phép. Trong khi cô bé nói như thế thì cậu bé móc túi lấy ra một con dao xếp và nhanh nhẹn cắt dây trói cho vua – quá nhanh bởi vì trong thực tế vua đã tê cứng cả người nên khi vòng dây cuối cùng bị cắt đứt chàng ngã dúi dụi xuống đất. Chàng không thể đứng dậy được cho đến lúc đôi chân tê rần được xoa bóp một hồi đã có thể cử động lại được. - Coi nào, - cô bé nói, - chính là anh phải không? Anh đã xuất hiện vào buổi tối hôm chúng em ngồi ăn tối với nhau, cách đây ngót một tuần? - Một tuần ư cô bé? – Tirian hỏi. – Giấc mơ kỳ diệu dẫn tôi đi vào thế giới của các bạn mới diễn ra cách đây chừng 10 phút. - Chỉ là sự chênh lệch về thời gian thôi, Pole ạ, - Cậu bé nói. - Bây giờ thì tôi nhớ ra rồi. – Tirian đột ngột kêu lên. – Điều này đã được nói đến trong các truyền thuyết. Thời gian trên mảnh đất xa lạ của các bạn khác với thời gian của chúng tôi. Nhưng nói về thời gian.. đã đến lúc chúng ta phải đi khỏi đây, bởi vì kẻ thù của tôi ở sát ngay bên cạnh. Các em đi cùng tôi chứ? - Tất nhiên, - cô bé đáp, - chúng em đến đây là để giúp anh mà. Tirian đứng dậy dẫn họ chạy xuống triền đồi theo hướng nam, chạy xa khỏi cái lều nọ.

https://thuviensach.vn

Chàng biết mình muốn đi tới đâu, nhưng mục tiêu trước mắt của chàng là chạy qua những bờ đá, nơi họ không để lại dấu vết, sau đó có thể đi qua sông vì như thế họ sẽ không để lại mùi. Họ mất một giờ lồm cồm bò qua các tảng đá, sau đó thì lội nước, trong khi đi như thể không ai còn hơi sức đâu mà trò chuyện. Nhưng dù vậy, Tirian vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn những người bạn đồng hành. Cảm giác lâng lâng kỳ diệu của việc đi bên cạnh những con người đến từ một nơi nào đó rất khác lạ khiến chàng ngất ngây như say rượu nhưng đồng thời nó cũng làm cho tất cả những huyền thoại xưa cũ trở nên thật hơn bao giờ hết… bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. - Bây giờ, - Tirian nói khi họ đi đến đầu một thung lũng nhỏ mọc toàn cây bu lô trải dài ra trước mặt, - có lẽ chúng ta đã an toàn hơn rồi. quân địch đã ở cách ta khá xa. Có thể đi chậm lại. Một buổi bình minh yên ả. Mặt trời lên, những giọt sương long lanh trên các cành cây ngọn cỏ, chim chóc ca hát rộn ràng. - Nhậu một chút chăng? Em muốn nói.. anh.. à, hai đứa chúng em đã ăn sáng rồi. – Cậu bé nói. Tirian cứ nghĩ mãi về từ “nhậu” mà cậu bé này dùng nhưng khi cậu bé mở một cái sắc đeo bên người lấy ra một cái gói mềm mềm, dính mỡ thì chàng hiểu ra. Chàng đang đói cồn cả ruột, dù cho đến lúc ấy chàng tuyệt không nghĩ gì đến dạ dày háu đói. Có hai cái bánh sandwich ăn với trứng luộc, hai cái bánh sandwich ăn với pho mát và hai cái bánh như kiểu bột nhồi. Nếu không quá đói chàng cũng chẳng nghĩ đến chuyện ăn miếng bột nhồi đâu vì đó là loại mà không một ai ở Naria muốn ăn. Vào lúc chàng đang chén hết cả sáu cái bánh thì họ đã đi đến vùng lòng chảo của thung lũng và ở đấy họ tìm thấy một vách đá phủ rêu với một dòng nước nhỏ chảy qua. Cả ba dừng lại, uống nước và khoát nước lên rửa khuôn mặt nóng bừng. - Và bây giờ, - cô bé vừa nói vừa vén mấy lọn tóc ướt lên khỏi trán, - anh vui lòng cho chúng em biết anh là ai, tại sao lại bị trói ở đây cùng tất cả những chuyện có liên quan chứ? - Rất hân hạnh, cô bé ạ. –Tirian nói, - nhưng chúng ta cứ vừa đi vừa trò chuyện nhé. Thế là trong lúc đi tiếp, chàng kể cho họ nghe mình là ai và tất cả những việc đã xảy ra trên mảnh đất này. - Vào lúc này, - chàng kết luận - tôi đang đi đến một ngọn tháp, một trong số ba cái tháp do tổ tiên tôi dựng lên từ thời xa xưa để bảo vệ vùng Cột đèn hoang chống lại những kẻ hết sức nguy hiểm sống

https://thuviensach.vn

ngoài vòng pháp luật. Nhờ vào ý định tốt lành của Aslan, tôi đã không bị tước mất chìa khóa. Trong tháp chúng ta có thể tìm thấy vũ khí, áo giáp, cả lương ăn nữa mặc dù đấy chỉ là những cái bánh quy khô. Chúng ta cũng có thể ẩn náu lại đấy một cách an toàn trong khi bàn tính kế hoạch. Còn bây giờ mong hai em vui lòng nói cho tôi biết các em là ai và cả những điều khác có liên quan. - Em là Eustace Lông Vịt còn đây là Jill Pole, - Cậu bé nói. – Chúng em đã đến đây một lần cách đây hàng thế kỷ nhưng thực ra mới chỉ hơn một năm theo cách tính thời gian ở chỗ chúng em. Có một người gọi là hoàng tử Rilian, người ta giam chàng hoảng tử này dưới lòng đất và Puddleglum đã cho chân vào… - Tôi biết rồi, - Tirrian kêu lên, - như vậy hai người là Eustace và Jill đã cứu vua Rilian thoát khỏi pháp thuật của Thanh xà. - Phải, chính là chúng em. – Jill nói, - Bây giờ hoàng tử đã lên ngôi vua, phải không? Ồ, tất nhiên chúng ta đã…. Em quên mất…. - Không có gì, tôi là con cháu thuộc thế hệ thứ bảy tính từ cụ Tiên đế đã tạ thế hơn 200 năm rồi. Jill nhăn mặt. - Phải, đây là điều kinh khủng nhất khi quay lại Narnia. Nhưng Eustace đã cắt lời cô bé: - Bây giờ anh đã biết chúng em là ai. – Cậu bé nói, - Mọi việc là thế này: Giáo sư và dì Polly mời tất cả những người bạn của Narnia đến… - Tôi không biết những cái tên này, Eustace ạ. - Họ là những người đến Narnia từ thời khởi thủy, đúng cái ngày mà các loài vật bắt đầu học nói. - Nhân danh Bờm Sư Tử. – Tirian kêu lên, - Hai người này! Ngài Digory và bà Polly. Từ thuở khai thiên lập địa! Vậy mà vẫn còn sống trong thế giới các bạn. Kỳ diệu thay và chói lọi thay cho thế giới ấy! Nhưng xin hãy kể cho tôi nghe. - Bà không phải là họ hàng của chúng tôi, bệ hạ cũng biết đấy. – Eustace nói tiếp, - bà là Miss Plummer nhưng chúng tôi gọi là dì Polly. Phải, hai người này mời chúng tôi đến dùng bữa, cũng là một dịp để tất cả mọi người nói chuyện về Narnia (bởi vì tất nhiên làm gì có ai khác để chúng tôi nói chuyện như thế này). Một phần cũng là vì giáo sư có cảm tưởng là trong thâm tâm mỗi người đều thầm mong ước có dịp được quay lại đây. Đúng lúc đó thì anh xuất hiện như một bóng ma hoặc một cái gì thì chỉ có trời mới biết được. Anh làm tất cả mọi người sợ hú hồn rồi lại đột ngột biến mất không nói một lời. Nhưng nhờ thế mà chúng tôi biết chắc một điều là ở Narnia đã xảy ra một chuyện gì đó. Câu hỏi tiếp theo là làm

https://thuviensach.vn

sao tới được Narnia. Anh không thể cứ muốn đến đâu là tới được đó ngay. Thế là chúng tôi cứ thảo luận, thảo luận mãi và cuối cùng giáo sư nói chỉ có một cách duy nhất để đến được đây là nhờ những chiếc nhẫn màu nhiệm. Đó là những chiếc nhẫn mà giáo sư và dì Polly đã có từ rất lâu. Nhưng những chiếc nhẫn này lại được chôn trong khu vườn của một ngôi nhà ở London (đấy là một thành phố lớn ở nước chúng tôi) và ngôi nhà ấy đã thuộc về một chủ khác. Bây giờ thì vấn đề là ở chỗ làm thế nào để lấy lại những chiếc nhẫn đó. Anhsẽ không bao giờ đoán được cuối cùng chúng tôi đã làm gì đâu. Peter và Edmund – người lớn tuổi hơn chính là Peter Đại đế cũng là người đã nói chuyện với anh – đến London, lẻn vào vườn sau của ngôi nhà đó vào lúc tảng sáng, trước khi mọi người thức dậy. Họ ăn mặc như những người công nhân sở vệ sinh để nhỡ có bị ai phát hiện thì có thể giả vờ là đang sửa hay thông cống rãnh. Ước gì tôi có thể cùng làm việc này với họ, chắc vui và kích động lắm đấy. Chắc chắn là họ đã thành công vì ngày hôm sau anh Peter gửi đến chỗ chúng tôi một tờ điện tín – đó là một loại thư từ, tôi sẽ giải thích về nó vào một lần khác – nói rằng đã có trong tay những chiếc nhẫn. Ngày hôm sau là ngày chúng tôi phải quay lại trường – chỉ có hai chúng tôi là còn đi học và chúng tôi học cùng trường. Hai anh em Peter và Edmund hẹn gặp chúng tôi ở một địa điểm nào đó để đưa nhẫn cho chúng tôi. Cũng chỉ có hai đứa chúng tôi là có thể đi đến Narnia bởi vì những người lớn tuổi hơn không thể đến đây được nữa. Thế là chúng tôi lên một con tàu – đó là một thứ đưa người ta đi từ chỗ này đến chỗ kia trong thế giới của chúng tôi – giáo sư, dì Polly và chị Lucy cũng đi cùng. Chúng tôi muốn ở bên nhau trong chừng mực có thể. Vậy là chúng tôi lên tàu. Con tàu đi đến một ga xép, nơi hai anh Peter và Edmund hẹn gặp chúng tôi. Trong lúc tôi đang nhìn qua cửa sổ xem có trông thấy họ không thì bất thình lình tàu giật mạnh, và một tiếng động lớn vang lên, thế rồi… chúng tôi có mặt ở Narnia, thấy anh bị trói vào một gốc cây. - Như vậy các em đã không dùng đến chiếc nhẫn? – Tirian hỏi - Đúng vậy. Chưa bao giờ nhìn thấy nhẫn nữa. Aslan đã làm tất cả những điều này theo cách của người mà không cần đến nhẫn. - Nhưng Peter Đại đế đã có những chiếc nhẫn đó. – Tirian nói - Vâng! – Jill đáp. – Nhưng chúng em không nghĩ là anh ấy có thể sử dụng

https://thuviensach.vn

được. Khi hai anh em nhà Pevensie là vua Edmund và nữ hoàng Lucy ở đây lần cuối, Aslan đã nói họ không thể quay về Narnia được nữa. Người cũng nói một điều tương tự với vua Peter trước đó ít lâu. Anh có thể chắc chắn là anh Peter sẽ thích đến đây lắm nếu được phép. - Kì quá! – Eustace kêu lên. – Trời càng lúc càng nóng. Chúng ta sắp đi đến nơi chưa Tirian? - Nó kia kìa. – Tirian nói và giơ tay chỉ. Trước mặt họ không xa, một lô cốt màu xám vươn cao vượt lên khỏi những hàng cây và sau ít phút sau họ đến một bãi cỏ rộng trống trải không có những hàng cây lớn. Một con suối chảy qua bãi cỏ và bên kia suối sừng sững một ngọn tháp vuông vức, chỉ có một vài cửa sổ hẹp và một cánh cửa nặng nề trổ trên bức tường trước mặt họ. Tirian quan sát ngược xuôi rất kĩ để biết chắc là không có kẻ thù ở đâu đây. Sau đó chàng bước thẳng đến cánh cổng. Bên trong chiếc áo đi săn chàng giấu một chùm chìa khóa được móc vào một sợi dây chuyền bạc rất dài. Có rất nhiều chìa khóa, hai cái bằng vàng, một số cái được chạm khắc rất đẹp, bạn có thể biết ngay đó là những chiếc chìa khóa được làm ra để mở những căn phòng bí mật và quan trọng trong lâu đài, hoặc những cái rương, hòm làm bằng gỗ đàn hương chứa đựng báu bật của hoàng gia. Còn chiếc chìa khóa mà lúc này nhà vua đang tra vào trong ổ khóa thì to cồ, thô kệch. Ổ khóa lâu ngày không được dùng đến nên rất khó mở, đã có lúc Tirian sợ rằng chàng không thể vặn chìa khóa được. Nhưng cuối cùng chàng đã thành công, cánh cửa mở ra với một tiếng cót két nghe như lời than vãn. - Mời các bạn đi vào, tôi e rằng đây là nơi tốt nhất mà vua Narnia có thể mời khách của mình vào lúc này. Tirian vui sướng nhận thấy hai vị khách của mình đều có một phong cách đường hoàng và đáng mến. Không ai nói một câu đãi bôi như là: Đừng nói như thế, tôi thấy nơi này khá là dễ thương đấy chứ. Vấn đề là nơi đây chẳng dễ thương chút nào, tối om om và bốc ra một mùi mốc meo, cũ kỹ, chỉ có một căn phòng ở bên trên cái trần bằng đá, một cái cầu thang gỗ dẫn đến cái cửa sập mà qua đó bạn có thể ra ngoài lỗ châu mai. Trong phòng có vài cái giường thô ráp, có rất nhiều tủ có khóa và các kiện hàng. Cũng còn có một cái lò sưởi trông như thể không có ai nhóm lên một ngọn lửa nào đã nhiều năm rồi. - Chúng ta nên ra ngoài kiếm một ít củi về nhóm lửa. – Jill gợi ý. - Khoan đã, - Tirian nói Chàng cho rằng họ không nên để bị bắt vào

https://thuviensach.vn

lúc này, khi chưa được trang bị vũ khí. Nên chàng đã lục tìm chúng trong những chiếc tủ. Nhà Vua vui vẻ nhớ lại rằng mình bao giờ cũng rất thận trọng đối với những cái tháp canh nơi tiền tiêu này, và đã làm thế nào để hàng năm những nơi này đều được cung cấp những vật dụng và vũ khí cần thiết. Những cây cung được để trong các bao lụa có bôi dầu, kiếm và giáo mác đều được tra dầu để chống gỉ, áo giáp thì sáng choang trong tấm vải bọc bên ngoài, thậm chí còn có vài thứ tốt hơn. - Nhìn đây! – Tirian nói và lôi ra một chiếc áo giáp dài có những họa tiết kỳ lạ, sáng lóa cả mắt. - Cái áo giáp này trông buồn cười quá – Eustace nói. - Đúng thế. – Tirian nói. – Không phải do những người lùn ở Narnia làm ra đâu. Những người Calormen đã làm ra chúng, một món đồ ngoại nhập. Tôi đã giữ một vài bộ phòng khi cần dùng đến bởi vì tôi không biết khi nào thì tôi và bạn của tôi có lí do đi đến vùng đất của Tisroc mà không muốn bị phát hiện. Hãy nhìn vào cái lọ bằng đá này, trong đó có một hợp chất khi xoa lên tay hoặc lên mặt các em sẽ có một nước da đen giòn như người Calormen. - Hoan hô! – Jill kêu lên. – Giả trang! Em khoái cái trò đóng giả này lắm! Tirian chỉ cách cho hai người bạn trẻ đổ một ít dầu vào lòng bàn tay rồi thoa đều lên mặt và cổ xuống đến tận vai, sau đó lại xoa hai cánh tay lên đến phía trên khuỷu tay. Bản thân chàng cũng làm thế. - Sau khi nó đã thấm sâu vào da, - chàng giảng giải, - thì dầu chúng ta có rửa đi nữa nó cũng không trôi đi. Không có gì ngoài dầu ô liu và tro có thể làm cho chúng ta có lại nước da trắng của người Narnia. Còn bây giờ, Jill thân yêu, hãy để cho chúng tôi xem cái áo giáp này có vừa với em không. Nó hơi dài, nhưng không quá dài như tôi nghĩ. Không có gì phải nghi ngờ, nó được làm cho một tùy tùng hầu hạ tiểu thư nào đó. Sau khi mặc áo giáp, họ đội mũ chiến của người Calormen, một loại mũ tròn ôm chặt lấy cái đầu và có một thanh nhọn cắm trên đỉnh. Tirian lấy từ trong tủ ra những cuộn vải trắng mềm rồi quấn quanh mũ cho đến khi nó trở thành một chiếc khăn xếp, nhưng cái thanh nhọn bằng kim loại vẫn chọc thẳng lên ở trên đỉnh. Chàng và Eustace chọn những thanh kiếm Calormen chạm trổ cầu kỳ và những cái khiên tròn. Không có thanh kiếm nào đủ độ sáng cho Jill thế là chàng đưa cho cô bé một con dao đi săn dài và thẳng có thể sử dụng thay cho thanh gươm trong tình thế nguy cấp. - Em

https://thuviensach.vn

có biết bắn cung không cô bé? –Tirian hỏi - Chỉ mới tập tành thôi ạ. –Jill đáp, mặt đỏ bừng lên. – Nhưng Lông Vịt thì bắn không tồi chút nào. - Anh đừng tin lời bạn ấy. – Eustace nói – Hai chúng em đã tập bắn cung từ khi ở Narnia trở về vào năm ngoái và có thể nói bạn ấy cũng không thua gì em đâu. Nhưng cả hai chúng em đều không giỏi khoản này lắm. Thế là Tirian đưa cho Jill một cái cung và một ống đầy các mũi tên. Việc tiếp theo là nhóm lên một đống lửa, bởi vì không khí trong một cái tháp tiền tiêu không khác gì so với một cái hang và ba vị khách của chúng ta run bắn người lên vì lạnh. Cũng may việc chạy lăng xăng kiếm củi làm cho họ ấm người lên đôi chút và lúc kiếm củi xong thì mặt trời cũng đã lên cao. Một khi ngọn lửa reo vui trong bếp lò và những cuộn khói bay lên ống khói thì nơi này cũng trở nên ấm cúng hơn, tươi vui hơn. Tuy vậy tiết mục ẩm thực lại rất đáng buồn, bởi vì điều mà họ có thể làm lúc này cho bữa trưa là nghiền những chiếc bánh quy cứng như đá ra thành bột và cho nước vào nấu như một thứ bột nhão. Và họ cũng chẳng có gì uống ngoài nước lã. - Ước gì chúng mình mang theo một túi trà. – Jill mơ mộng. - Hoặc là một hộp ca cao, - Eustace phụ họa - Hoặc giả có một thùng rượu lâu năm trong mỗi tháp canh. – Tirian nói

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 100

B

ốn giờ sau,Tirian ngả mình vào một trong những chiếc giường cứng chợp mắt một chút. Hai thiếu niên kia đã ngon giấc từ lúc nào. Chàng bảo họ đi ngủ trước bởi vì chàng biết họ sẽ phải thức suốt đêm và ở cái tuổi ấy họ sẽ chẳng làm được gì nếu không được ngủ đẫy giấc. Vả lại chàng cũng đã mệt nhoài sau bao nhiêu biến cố. Đầu tiên chàng hướng dẫn Jill thực tập môn bắn cung và phát hiện ra là dẫu không đạt được tiêu chuẩn bắn cung ở Narnia cô bé cũng không phải là một cung thủ tồi. Thực tế, cô đã bắn trúng một con thỏ (không phải là con thỏ biết nói và có vô số những con thỏ như vậy ở miền tây Narnia). Sau đó con thỏ đã được lột da, làm sạch và treo lên chờ đấy. Chàng cũng phát hiện ra là cả hai đều thành thạo những công việc bếp núc đáng ngán và chẳng có gì vẻ vang. Mà việc này họ đã học được từ trong cuộc hành trình gian khổ qua mảnh đất của những người khổng lồ từ dưới thời của hoàng tử Rilian. Sau đó chàng cố dạy Eustace sử dụng kiếm và khiên, Eustace đã học đấu kiếm từ những cuộc phiêu lưu trước nhưng thời ấy cậu dùng thanh kiếm thẳng của người Narnia. Cậu chưa bao giờ biết tới thanh mã tấu cong cong của người Calormen - một thứ vũ khí khá nặng và động tác cũng rất khác với những gì cậu học để sử dụng thanh kiếm nhẹ và dài. Bây giờ cậu cũng cần học lại từ đầu. Tirian nhận thấy cậu bé có thị lực rất tốt và di chuyển rất nhanh. Chàng lấy làm ngạc nhiên trước sức khỏe của đôi bạn trẻ này. Thực vậy họ dường như mạnh hơn,lớn hơn, chững chạc hơn chính họ vào lúc chàng gặp họ lần đầu, chỉ mấy tiếng đồng hồ về trước. Đó là một trong những tác động tốt đẹp của không khí ở Narnia lên những vị khách đến từ thế giới của chúng ta. Cả ba nhất trí rằng việc đầu tiên họ cần làm là quay lại chỗ ngọn đồi có túp lều nọ để cứu kỳ lân Jewel. Sau đó, nếu thành công, họ sẽ tìm cách đi về phía đông đón đường đội quân mà nhân mã Roonwit mang đến từ Cair Paravel. Một chiến binh dày dặn kinh nghiệm trận mạc và một người thợ săn lão luyện như Tirian bao giờ cũng có

https://thuviensach.vn

thể thức giấc vào cái giờ mà mình muốn. Chàng ấn định sẽ dậy vào lúc 9 giờ tối, rồi gạt tất cả những lo lắng ra khỏi đầu và lập tức ngủ ngay. Dường như chàng thức dậy muộn hơn cái giờ đã định vài phút, nhưng nhìn ánh sáng và nhờ trực cảm chàng biết là mình đã thức dậy rất đúng lúc. Chàng đứng dậy đội khăn xếp lên đầu (chàng mặc nguyên áo giáp đi ngủ) rồi lay hai người kia cho đến khi họ tỉnh dậy. Thật thà mà nói chúng có vẻ ỉu xìu và thất vọng khi phải nhảy xuống giường và cứ ngáp ngắn ngáp dài luôn miệng. - Các em, - Tirian nói – từ đây chúng ta sẽ đi về hướng bắc – may mắn làm sao đêm nay lại là một đêm sao sáng. Con đường trở lại sẽ ngắn hơn chuyến đi lúc sáng bởi vì chúng ta không cần phải đi lòng vòng nữa, cứ thẳng đường mà đi. Nếu có gặp biến thì hai em cứ giữ im lặng còn tôi sẽ làm hết sách để đóng vai một ông chủ độc ác, ngạo mạn, đáng bị nguyền rủa người Calormen. Nếu thấy tôi rút kiếm ra thì Eustace hãy làm theo, chắn đằng trước để Jill nhảy ra sau chúng ta, cung tên sẵn sàng, nếu tôi kêu "Nhả" thì hai em lập tức phải quay về tháp. Hãy nhớ, đừng tiếp tục đánh dù chỉ là một động tác, sau khi tôi đã ra lệnh rút lui. Những pha hành động dũng cảm không đúng lúc đã phá hỏng nhiều chiến lược xuất sắc trong chiến trận. Còn bây giờ, hỡi các bạn, nhân danh Aslan, hãy tiến lên. Họ đi ra ngoài. Trời đêm rất lạnh. Tất cả những chòm sao lớn nhất ở miền bắc đều thắp sáng phía trên những ngọn cây. Ngôi sao phương bắc trong thế giới này có tên là Đầu Mũi Giáo – nó sáng hơn cả sao Bắc Đẩu của ta. Đầu tiên họ cứ nhằm ngôi sao Đầu Mũi Giáo mà thẳng tiến nhưng được một lúc họ đến một cánh đồng rậm rạp và họ phải bỏ hướng đó mà đi đường vòng. Sau đó, vì phải luồn lách dưới những cành cây rậm rạp nên họ rất khó định hướng. Ở Anh, Jill là một hướng đạo sinh tuyệt vời. Tất nhiên, cô biết rõ những ngôi sao Narnia. Vì đã lang thang rất nhiều đêm dưới bầu trời phương Bắc hoang dã nên cô có thể xác định phương hướng nhờ vào khả năng định vị các ngôi sao khác kể cả khi sao Đầu Mũi Giáo bị che khuất. Ngay khi Tirian thấy rằng cô bé là người hướng đạo giỏi nhất trong ba người, chàng đã để cho cô bé đi trước dẫn đường. Chàng lấy làm kinh ngạc khi thấy cô bé đi trước họ, thoắt ẩn thoắt hiện gần như không gây nên một tiếng động nào. - Nhân danh Bờm Sư Tử! – Chàng thì thầm với Eustace. –

https://thuviensach.vn

Cô bé này đúng là một sơn nữ tuyệt vời. Nếu cô ấy lại mang trong mình dòng máu của các mộc tinh thì còn tuyệt vời hơn nữa. - Bạn ấy nhỏ con, nhưng được việc lắm. – Eustace đáp lại, giọng thì thào. Nhưng từ đằng trước, Jill đã quay lại nhắc: - Suỵt, đừng làm ồn. Khu rừng bao quanh họ hoàn toàn yên tĩnh, thực ra còn quá yên tĩnh nữa là khác. Đêm Narnia thường vang lên nhiều tiếng động phong phú – tiếng chúc ngủ ngon vui vẻ của một con nhím, tiếng kêu đêm của một con cú trên đầu, có lẽ cả tiếng sáo xa xa cho biết nơi nào đó có một thần rừng đang nhảy múa, hay tiếng búa, tiếng đập của các chú lùn trong những cái hang động sâu trong lòng đất. Nhưng ở đây chỉ có sự im lặng, nỗi buồn và sự sợ hãi ủ Narnia vào lòng. Cứ đi như thế được một đoạn họ bắt đầu đi lên dốc và cây cối mọc thưa dần. Tirian có thể thấy ngọn đồi và túp lều mờ mờ trước mặt, Jill bước đi từng bước một cách thận trọng hơn. Cô bé giơ tay lên làm dấu cho họ làm theo mình. Chợt cô đứng sững lại và Tirian thấy cô ngồi sụp xuống trong đám cỏ và biến mất không gây nên một tiếng động. Một phút sau, cô xuất hiện ghé miệng sát vào tai Tirian thì thầm: - Nằm thấp. Chú ý nhìn thật kỹ. Cô bé nói "thấp" không phải vì nói ngọng mà bởi vì âm "s" của chữ "sấp" là một âm gió có thể vang xa hơn nên cô chuyển thành "thấp". Tirian nằm ngay xuống, chỉ nhẹ nhàng gần bằng Jill thôi bởi vì chàng nặng hơn và lớn tuổi hơn. Khi đã nằm ép xuống đất, từ vị trí của mình chàng có thể thấy ngọn đồi đâm thẳng lên bầu trời lấm tấm các vì sao. Có hai bóng đen in trên khoảng trời tranh tối tranh sáng, một là túp lều, còn cái bóng kia đang đứng trước túp lều vài mét là của một tên lính Calormen. Đó là một tên lính gác rất tồi, hắn không đi tuần cũng không đứng canh mà ngồi ỳ một chỗ với mũi giáo để trên vai và cái cằm gục xuống ngực. - Tốt lắm. – Tirian bảo Jill, cô bé đã chỉ cho chàng thấy đúng cái điều chàng muốn biết. Họ đứng lên, bây giờ thì Tirian dẫn đầu. Nhón từng bước nhẹ, hầu như không dám thở mạnh, họ tìm đường đến một lùm cây nhỏ cách tên lính chừng hơn mười mét. - Đợi ở đây cho đến khi anh quay trở lại. – chàng thì thầm với hai người bạn nhỏ, - nếu anh gặp chuyện gì, hai em phải chuồn gấp. Sau đó chàng ung dung hiện ra trước mặt kẻ thù. Gã đàn ông giật mình khi trông thấy chàng và chực nhảy bật dậy, hắn sợ rằng Tirian là một trong những

https://thuviensach.vn

người chỉ huy và hắn sẽ gặp rắc rối trong tư thế ngồi gác như thế này. Nhưng trước khi hắn đứng dậy, thì Tirian đã ngồi thụp xuống, rỉ tai hắn: - Huynh có phải là một chiến binh của Tisroc (Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế) không? Trời, trái tim tôi đập hân hoan khi gặp được huynh giữa đám thú vật và ác quỷ Narnia này. Đưa tay cho tôi đi anh bạn. Trước khi biết rõ chuyện gì xảy ra thì tên lính gác Calormen đã thấy tay phải mình bị một bàn tay xiết cứng như trong một gọng kìm. Rồi một ai đó quỳ xuống bên cạnh hắn, mũi dao găm sắc lạnh kề vào cổ hắn. - Chỉ một tiếng kêu là ngươi sẽ ra ma. – Tirian nói nhỏ vào tai hắn. – Nói cho ta biết kỳ lân ở đâu thì ngày mai ngươi còn nhìn thấy mặt trời. - Đ … đằng … sau cái lều, ôi thưa chủ nhân. – Người đàn ông xui xẻo lập bập kêu lên. - Tốt. Đứng dậy, dẫn ta đến đấy. Tuy tên lính đã đứng lên nhưng mũi dao vẫn không rời khỏi cổ hắn. Nó chỉ làm một vòng ra sau gáy khi Tirian đi ra phía sau hắn và gí mũi dao vào một vị trí thuận lợi hơn phía dưới mang tai. Tên lính run như dê khi hắn líu ríu vòng ra sau túp lều. Mặc dầu trời tối, Tirian vẫn nhận ra thân hình trăng trắng của Jewel ngay lập tức. - Suỵt! Chàng nói. – Đừng hí lên, Jewel … là tôi đây. Bọn chúng trói anh bạn như thế nào? - Trói cả bốn vó lại với nhau, dây cương thì buộc vào một cái vòng trên vách lều. – Jewel thì thào đáp lại. - Đứng yên, tên lính kia, tựa lưng vào tường. Thế! Bây giờ thì Jewel, bạn hãy gí sừng vào ngực cái tên Calormen này. - Rất sẵn lòng, thưa bệ hạ. - Nếu hắn cựa quậy, cứ việc đâm thẳng sừng vào tim hắn. Chỉ trong vài giây, Tirian đã cắt đứt dây trói. Với đoạn thừng còn lại chàng trói tay chân tên lính lại. Cuối cùng, chàng bắt hắn há miệng, nhét vào đấy một nắm cỏ thật to, buộc một sợi dây từ cằm lên đỉnh đầu để hắn không có cách nào kêu cứu, rồi để hắn ngồi xuống tựa lưng vào tường. - Tôi buộc phải đối xử với huynh một cách bất kính như thế này. – Tirian bảo người lính. – Nhưng đây là một việc làm cần thiết. Nếu chúng ta gặp lại nhau lần nữa, tôi sẽ đối xử với huynh tốt hơn. Bây giờ thì Jewel, chúng ta hãy nhẹ nhàng chuồn khỏi đây. Chàng choàng cánh tay trái quanh cổ kỳ lân, cúi xuống hôn lên mũi bạn và cả hai đều rất vui sướng với phút giây hội ngộ. Họ quay lại chỗ bụi cây với những bước chân êm ru. Chỗ hẹn tối hơn vì có cây cối bao quanh, chàng suýt đụng phải Eustace trước khi nhìn thấy cậu. - Tất cả đều

https://thuviensach.vn

tốt đẹp. – Tirian thì thào. – Điệp vụ lúc nửa đêm đã thành công. Bây giờ thì về nhà. Họ quay lại, đi được dăm bước, Eustace lên tiếng hỏi: - Cậu ở đâu đấy Pole? – Không có tiếng trả lời. - Jill có đi bên cạnh anh không? - Cái gì?- Tirian giật mình. Cô bé không đi bên cạnh em sao? - Thật là một khoảng khắc đáng sợ. Họ không dám gọi to, chỉ thì thào tên cô trong giới hạn của một tiếng thì thầm to nhất. Vẫn không có tiếng đáp lại. - Jill rời khỏi chỗ đợi trong lúc tôi đi khỏi phải không? – Tirian hỏi. - Em không nhìn thấy, mà cũng không nghe thấy gì khi bạn ấy bỏ đi. – Eustace đáp. Nhưng bạn ấy có thể bỏ đi mà em không biết. Jill có thể di chuyển nhẹ nhàng như một con mèo, mà anh cũng tận mắt thấy rồi đấy. Chợt lúc ấy có tiếng trống từ xa vẳng lại. Jewel nghiêng tai về phía đó. - Người lùn. – Nó nói. - Những tên lùn phản trắc, ở về phe kẻ thù, dám như thế lắm. – Tirian lẩm bẩm. - Có một cái gì di chuyển trên bốn vó đang đi đến gần, gần hơn rồi. – Jewel nói. Hai người và kỳ lân đứng im phăng phắc. Có bao nhiêu chuyện để mà lo lắng và họ thật không biết phải làm gì. Tiếng móng vuốt của một con vật càng lúc càng gần hơn. Rồi khi đến thật gần, một giọng thì thầm vang lên: - May quá? Mọi người ở đây cả rồi ư? Tạ ơn trời đất, đó là giọng Jill. - Cậu chui vào chỗ quỷ quái nào vậy? – Eustace thì thầm giọng giận dữ bởi vì nó vừa bị một cú thót tim. - Ở trong lều, - Jill nói, nhưng với một tiếng thở dồn dập như khi bạn phải cổ kìm một tiếng cười. - Ôi! – Eustace gầm gừ. – Cậu thấy có gì đáng cười lắm hả? Phải, tất cả những điều mà tôi có thể nói là … - Tirian, anh đã lấy lại được Jewel rồi chứ? – Jill hỏi. - Phải. Nó ở đây. Con quái nào đi với em vậy? - Đó là “hắn” – Jill nói – Nhưng hãy mau chóng về nhà trước khi có bất cứ ai phát hiện ra. Và một lần nữa cô bé lại cố nén một tràng cười. Những người khác làm theo lời Jill, bởi vì họ đã nấn ná ở nơi nguy hiểm này đủ lâu trong lúc tiếng trống của những người lùn mỗi lúc một tiến đến gần hơn. Chỉ sau khi họ nhắm hướng nam mải miết đi được vài phút Eustace lên tiếng hỏi nhỏ: - Bắt “hắn”? Cậu muốn nói cái quái gì vậy? - Aslan giả mạo. - Cái gì? – Tirian hỏi. – Em từ đâu ra vậy? Em đã làm cái gì vậy? - À, là thế này, - Jill đáp, - trong lúc em thấy anh cưỡng bức tên lính làm theo mình, em nghỉ tốt hơn nếu em ghé mắt nhìn vào bên trong lều, xem xem ở trong ấy có cái gì? Thế là em bò

https://thuviensach.vn

đến gần lều. Không có gì dễ cho bằng việc rút sống cửa. Tất nhiên trong lều tối om và bốc ra cái mùi đặc trưng của bất cứ một cái chuồng gia súc nào. Em liền bật một que diêm – và anh có thể tin được không? Trong đó chẳng có gì ngoài một con lừa già với một tấm da sư tử buộc trên lưng. Thế là em rút dao ra ép nó phải đi theo em. Sự thật là em chả cần phải dùng dao uy hiếp nó làm gì. Nó cũng đã chán cái chuồng hôi thối đến tận cổ và chỉ muốn đi ra ngoài, có phải thế không Puzzle thân yêu? - Trời đất thiên địa ơi! Eustace kêu lên – Thật khỉ quá! Tớ đã tức lộn ruột lên vì lo lắng. Chỉ mới một phút vừa rồi, tớ vẫn nghĩ cậu thật quá quắt khi một mình lẻn đi mà không cho ai biết. Nhưng … tớ phải thừa nhận – phải, tớ muốn nói – đó là một việc làm "chúa" thật đấy. Nếu là con trai, hẳn bạn ấy sẽ làm cho cả đấng mày râu cũng phải kiêng nể, có phải vậy không bệ hạ? - Nếu cô bé là con trai, - Tirian đáp, - thì phải nọc ra đánh một trận vì tội vô tổ chức vô kỷ luật. Trong bóng đêm nên không ai biết là chàng nói câu ấy với một cái cau mày hay một nụ cười. Ngay sau đó mọi người nghe thấy tiếng binh khí va vào nhau lách cách. - Bệ hạ đang làm cái gì đấy? – Jewel hỏi giọng sắc lém. - Tuốt kiếm ra để cắt béng cái đầu của con lừa trời tru đất diệt này đi. – Tirian đáp với giọng dữ dội. – Đứng tránh ra một bên, cô bé. - Ấy đừng, xin đừng làm thế. – Jill rối rít can ngăn. – Thật vậy, xin bệ hạ đừng làm thế, không phải lỗi của chú lừa này, tất cả đều do một mình vượn làm hết. Lừa không biết bất cứ chuyện gì. Chú ấy rất ân hận. Đó là một chú lừa hiền lành tên là Puzzle và em đang quàng tay quanh cổ chú ấy. - Jill, - Tirian nói, - em là một người dũng cảm nhất, thông minh nhất. Các thần dân của tôi không ai sánh bằng nhưng đồng thời em cũng ngang bướng nhất và chẳng biết nghe lời ai cả. Để cho lừa sống sót! Ngươi có còn gì để biện hộ cho mình không? - Tôi ư thưa bệ hạ? – Cái giọng sợ sệt của lừa vang lên. Tôi … chắc chắn là tôi sẽ ân hận lắm nếu có làm điều gì sai trái. Bác vượn bảo tôi là Aslan muốn tôi đội lốt ông như thế và tôi nghĩ vượn biết rõ những chuyện này. Tôi không được khôn ngoan như người ta. Tôi chỉ làm cái gì mà kẻ khác bảo mình làm. Sống trong cái lều ấy đối với tôi chẳng có gì vui vẻ cả. Thậm chí tôi còn không hề hay biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài nữa. Vượn chỉ cho phép tôi ra ngoài một, hai phút gì đó vào ban đêm. Có ngày

https://thuviensach.vn

họ còn quên cho tôi uống nước nữa. - Thưa bệ hạ, - Jewel nói, bọn người lùn càng lúc càng đến gần hơn. Ta có gặp họ hay không? Tirian suy nghĩ một lúc đoạn chàng bật ra một tràng cười sang sảng. Rồi chàng nói, lần này không phải là một tiếng thì thầm nữa. - Nhờ Aslan, tôi cũng dần dần trở nên thông minh hơn. Gặp bọn họ à? Tất nhiên chúng ta sẽ gặp họ. Bây giờ chúng ta sẽ đối mặt với bất cứ ai. Ta đã có chú lừa này để chứng minh cho họ thấy. Để cho họ mở mắt ra, cái mà họ sợ hãi và khuất phục một cách tuyệt đối thực ra là cái gì. Chúng ta sẽ cho họ biết âm mưu thâm độc của vượn già. Kế hoạch của lão đã bị bại lộ. Mọi chuyện đã thay đổi rồi. Ngày mai chúng ta sẽ treo cổ vượn lên cái cây cao nhất ở Narnia. Không cần phải thì thầm, trốn tránh và ngụy trang nữa. Những người lùn trung hậu đâu rồi? Chúng ta có tin vui cho họ. Khi bạn buộc phải thì thầm hàng mấy giờ liền mà lại có ai nói to lên thì hiệu quả của nó thật tuyệt vời. Cả nhóm bắt đầu nói nói cười cười, cả đến Puzzle cũng dám ngẩng đầu be lên một tiếng hơi dài, một điều mà vượn đã cấm chú làm trong suốt những ngày qua. Sau đó họ đi về hướng có tiếng trống bập bùng. Trống đánh mỗi lúc một rộn rã hơn và chẳng bao lâu sau họ có thể thấy cả ánh đuốc nữa. Họ đi đến một trong những con đường gồ ghề lồi lõm (chúng ta khó có thể gọi là đường nếu ở nước Anh) chạy qua vùng Cột đèn hoang. Và kia, đi thành đội ngũ nghiêm chỉnh là khoảng 20 chú lùn vai vác thuổng và cuốc chim. Hai người Calormen có vũ trang đi đầu đoàn người và hai người nữa đi tập hậu. - Đứng lại! – Tirian hét vang như sấm trong lúc nhảy ra chặn đường. – Đứng lại, những người lính kia. Các ông dẫn những người lùn này đi đâu và theo lệnh của ai?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 101

H

ai người lính Calormen dẫn đầu nhìn thấy một người mà họ cho là một Tarkaan hoặc là một chúa đất có hai thị đồng có vũ trang theo hầu bèn dừng lại đưa mũi giáo lên cao quá đầu làm động tác chào. - Ổ, thưa đại nhân, - một người nói, - chúng tôi áp giải bọn "người một mẫu" này đến Calormen để bọn chúng làm việc trong các hầm mỏ của Tisroc (Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế). - Nhân danh thần Tash vĩ đại, bọn chúng là những kẻ biết vâng lời. – Tirian nói, đoạn chàng bất thần quay lại nhìn những người lùn. Có vào khoảng ba bốn người trong số họ có mang theo đuốc và dưới ánh sáng rừng rực của những ngọn đuốc chàng có thể thấy những khuôn mặt râu ria nhìn chàng với vẻ lầm lầm, dữ tợn. - Có phải Tisroc đánh một trận lớn và đã chinh phục được đất đai của các người không? Có phải vì thế mà các người nhẫn nhục chịu chết trong các mỏ muối ở Pugrahan không? – Tirian hỏi. Hai người lính Calormen nhìn chàng vẻ kinh ngạc còn những người lùn thì đồng thanh đáp: - Đó là lệnh của Aslan. Lệnh của ngài. Ngài đã bán chúng tôi đi. Chẳng lẽ chúng tôi lại có thể quay giáo lại chống lại ngài. - Thực ra là Tisroc! – Một người nói thêm, nhổ nước bọt xuống đất. – Tôi cũng muốn thử xem ông ta là người thế nào. - Câm mồm, lũ chó! – Tên chỉ huy quát. - Nhìn đây, - Tirian nói, đẩy Puzzle về chỗ có ánh sáng. – Tất cả là một sự dối trá. Aslan không hề đến Narnia. Các ông đã bị vượn lừa dối. Đây là con vật lão ta mang từ trong lều ra để cho các người gặp. Đấy, nhìn cho kĩ đi! Cái mà những người lùn đang nhìn – bây giờ họ có thể nhìn ở cự li gần – chắc chắn cũng đủ làm cho họ tự hỏi mình làm sao lại để bị lừa một cách ngớ ngẩn như vậy. Tấm da sư tử nhăn nheo, dúm dó lúc này chỉ bám một phần vào lưng lừa và độn lên một cục to tướng trên lưng chú. Miếng da đầu sư tử, ngoài việc trật sang một bên, lại còn bị kéo hếch ra sau và ai cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt lừa hiền lành, ngốc nghếch lấp ló sau cái miệng sư tử. Một vài cọng cỏ còn dính bên mép

https://thuviensach.vn

lừa bởi vì chú đã tranh thủ nhấm nháp một vài búi cỏ non trong lúc bị giải đi. Lúng túng trước cái nhìn của mọi người, chú lí nhí nói: - Không phải lỗi tại tôi, tôi ngu lắm. Có bao giờ tôi nói là mình thông minh đâu. Trong vòng một giây tất cả những người lùn chằm chằm nhìn Puzzle, miệng há hốc ra vì không biết phải nói gì, rồi một trong những tên lính kêu to: - Đại nhân có bị điên không đấy? Ông đang làm việc cho bọn nô lệ phải không? Người kia thì quát lên - Thật ra ngươi là ai? – Cả hai ngọn giáo vừa đưa lên chào lúc nãy bây giờ đã hạ xuống sẵn sàng hành động. - Mật khẩu? – Viên chỉ huy nói. - Đây là mật khẩu của ta. – Vua vừa nói vừa tuốt gươm ra. – Khi buổi ban mai bắt đầu là lúc trò lừa bịp phơi ra ánh sáng. Bọn tà ma ngoại bang kia, ta chính là vua Tirian ở Narnia đây, đỡ đòn đi. Chàng lao đến chỗ tên chỉ huy nhanh như một tia chớp. Eustace đã rút kiếm sẵn sàng, khi thấy vua làm thế cũng chạy bổ đến chỗ người còn lại. Khuôn mặt cậu tái xanh nhưng tôi không đổ lỗi cho cậu đâu. Cậu có cái may mắn mà một số người ra trận lần đầu thỉnh thoảng cũng có được. Cậu đã quên tất cả kiếm pháp mà Tirian đã dạy cậu hồi chiều, cứ vung kiếm loạn lên chả theo quy luật nào cả (thực tình tôi cũng không dám chắc là có phải có lúc cậu nhắm tịt mắt lại đâm chém như điên không) rồi trước sự kinh ngạc của mình, cậu thấy tên lính Calormen đã nằm xuống dưới chân cậu, chết tự lúc nào. Mặc dù đây là một sự nhẹ nhõm đồng thời nó cũng làm cậu sợ run hết cả người. Cuộc đấu kiếm của vua kéo dài thêm một hoặc hai giây nữa rồi chàng cũng kết liễu kẻ thù và kêu lên với Eustace: “Còn hai tên nữa” Nhưng các chú lùn đã giải quyết hai tên còn lại, chẳng còn kẻ thù nào nữa. - Đánh giỏi lắm, Eustace. – Tirian kêu lên, vỗ lưng cậu bé. – Bây giờ thì hỡi những người lùn, các bạn được trả tự do. Ngày mai tôi sẽ đưa các bạn đi giải phóng cho tất cả những người Narnia bị giam cầm. Aslan muôn năm. Nhưng hóa ra mọi chuyện lại không như chàng nghĩ. Cố gắng yếu ớt của một vài chú lùn (chừng dăm người) mau chóng dập tắt, những người khác vẫn mặt mày cau có, khó đăm đăm, nhiều người một mực im lặng. - Họ không hiểu sao? – Jill nôn nóng. – Các người gặp chuyện gì vậy? Các chú không nghe hoàng thượng của mình nói gì sao? Tất cả đã qua rồi. Mọi người có thể quay về với cuộc sống bình thường, Vượn không còn tác yêu tác quái ở Narnia nữa. Các chú lại có thể

https://thuviensach.vn

sống vui vẻ. Tại sao không ai tỏ vẻ sung sướng trước tin này vậy? Im lặng kéo dài chừng một phút, một người lùn trông không có vẻ gì dễ mến với mái tóc và bộ râu đen kít lên tiếng: - Vậy cô là ai, thưa tiểu thư? - Cháu là Jill, chính là Jill đã cứu vua Rilian ra khỏi yêu thuật và đây là Eustace cũng đã làm điều đó – chúng cháu từ một thế giới khác quay lại đây sau mấy trăm năm. Aslan đã đưa chúng cháu đến. Những người lùn đưa mắt nhìn nhau cười, nhưng là những cái nhếch mép giễu cợt, không vui vẻ cũng không thiện chí. - Được rồi, - người lùn đen tên là Griffle nói, - tôi không rõ mọi người nghĩ như thế nào, nhưng tôi thì cảm thấy tôi đã nghe về Aslan như thế là quá nhiều, đủ cho cả phần đời còn lại. - Đúng thế, đúng thế – Những người khác gầm gừ theo – Tất cả đều nằm trong một âm mưu, một âm mưu hoàn hảo. - Các ông nói thế nghĩa là sao? – Tirian hỏi – Trong khi chiến đấu chàng không hề tái mặt đi nhưng bây giờ thì đúng là chàng tái mặt đi dù không thể nhìn thấy điều đó dưới ánh đuốc. Chàng đã tưởng rằng mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp không ngờ tất cả hóa ra một giấc mơ tồi tệ. - Chắc các người nghĩ chúng tôi chỉ có đất sét trong đầu. – Griffle nói tiếp. – Chúng tôi đã bị cho vào tròng một lần rồi, bây giờ các ngươi lại muốn cho chúng tôi vào tròng một lần nữa sao. Coi đây, chúng tôi không tin vào những truyện cổ tích về Aslan nữa. Coi hắn xem! Một con lừa già nua thảm hại với đôi tai dài ngốc nghếch? - Lạy trời, các ông làm tôi muốn điên lên. – Tirian nói. – Có ai trong chúng tôi nói đây là Aslan không? Đó là cái mà vượn âm mưu dựng lên một Aslan giả. Các ông hiểu không? - Riêng tôi thì cho rằng các người giả vờ còn tài hơn. – Griffle đáp. – Không, cảm ơn. Chúng tôi đã bị lừa một lần rồi, không muốn bị dối gạt thêm một lần nữa. - Tôi không làm thế. – Tirian giận dữ kêu lên. – Suốt đời tôi đã phụng sự cho một Aslan chân chính. - Thế ông ta đâu? Ông ta là ai? Chỉ ông ấy cho chúng tôi xem đi. - Vài chú lùn nhao nhao lên nói. - Các ngươi nghĩ ta bỏ ngài vào trong túi áo hay sao hở đồ ngốc kia? – Tirian càng lúc càng điên tiết. – Ta là ai mà có thể làm cho Aslan xuất hiện theo lệnh của mình. Người không phải là một con sư tử được thuần hóa. Nhưng vừa nói xong thì vua Tirian đã nhận ra là mình đã đi một bước sai lầm. Những người lùn lập tức lặp lại: “ Không phải là một con sư tử thuần hóa, không phải là một con sư

https://thuviensach.vn

tử thuần hóa" như một lời chế giễu. - Đó là điều người ta đã nhai đi nhai lại với chúng tôi bao lâu nay. – Những người lùn nói. - Các ông không tin là Aslan có thật ư? – Jill hỏi. – Nhưng chính tôi đã gặp Aslan và ông đã đưa chúng tôi đến đây từ một thế giới khác. - A ha! – Griffle nói, cười nhăn nhở. – Đó là cô nói nhé, họ đã dạy cô nói tất cả những chuyện như vậy. Chỉ nói như con vẹt thôi phải không? - Đồ vô lại, - Tirian kêu lên, - ngươi dám nói rằng cô ấy là một kẻ dối trá sao? - Ông cứ việc giữ lấy cái lưỡi có học của ông mà dùng. – Người lùn đốp chát. – Về phần mình, chúng tôi nghĩ cũng chẳng cần một ông vua làm gì – kể cả khi ông thật sự là Tirian, huống hồ trông ông chẳng giống một ông vua tí nào. Chúng tôi sẽ tự chăm sóc cho quyền lợi mình kể từ giờ phút này và không cần phải bỏ mũ ra chào bất cứ ai. Cứ đợi đấy mà xem. - Đúng vậy. – Đám người nhao nhao lên. – Chúng tôi sẽ làm chủ đời mình từ đây. Không còn Aslan, không còn vua, không còn những câu chuyện trẻ con ngây ngô về thế giới khác. Người lùn vẫn là người lùn, thế thôi. Nói xong họ đứng vào vị trí và sẵn sàng hành quân quay lại nơi họ đã từ đó ra đi. - Những tên quỷ lùn! – Eustace kêu lên. – Các người không định cảm ơn vì đã thoát khỏi những mỏ muối hay sao? - Ôi, tôi đây biết tỏng mọi chuyện rồi. – Griffle ngoái đầu lại nói. – Các người toan tính lợi dụng chúng tôi, đó là lí do tại sao các người cứu chúng tôi. Các người cứ việc chơi trò của mình. Nào anh em hãy đi theo tôi. Đám người lùn hát một khúc hát nghe rất lạ theo nhịp trống thùng rồi từ từ họ lẫn vào trong màn đêm. Tirian và các bạn chằm chằm nhìn theo họ. Sau đó chàng chỉ nói một câu cụt lủn: "Đi" và họ tiếp tục cuộc hành trình. Đó là một đám diễu hành câm lặng. Puzzle cảm thấy hổ thẹn mà chú ta cũng không thật hiểu những chuyện vừa diễn ra nữa. Jill thì ngoài việc bất bình với đám người lùn còn chịu tác động của chiến công của Eustace nên cảm thấy gần như e dè. Còn Eustace, cậu thấy tim mình vẫn đập thùm thụp sau sự việc vừa rồi. Tirian và Jewel im lặng đi bên nhau ở phía sau. Một cánh tay của vua đặt lên vai kỳ lân và thỉnh thoảng nó lại dụi dụi cái mũi mềm mềm vào má nhà vua. Họ không định an ủi nhau bằng lời. Không dễgì nghĩ ra được những lời có sức động viên nhau vào lúc này. Tirian đã không lường được một điều: hậu quả của việc vượn dựng lên một Aslan giả mạo lại có thể làm

https://thuviensach.vn

cho người ta không tin vào Aslan thật nữa. Thế mà chàng đã tin chắc là những người lùn sẽ đứng về phía chàng ngay lúc chàng vạch ra cho họ biết là họ đã bị lừa như thế nào. Chàng còn dự tính vào đêm hôm sau sẽ triệu tập mọi người lên đồi, chỉ Puzzle cho cả bàn dân thiên hạ thấy. Sau đó cả con người lẫn muông thú sẽ quay lưng lại với vượn, có thể là sau một vụ choảng nhau với người Calormen … Chàng đã chắc chắn rằng toàn bộ vụ việc này sẽ khép lại, sẽ qua đi. Nhưng có vẻ như vào lúc này chàng không dám chắc vào điều gì. Có bao nhiêu cư dân Narnia có thể quay lưng lại như người lùn? - Hình như có ai đi theo chúng ta, tôi nghĩ thế? – Tiếng kỳ lân phá vỡ sự im lặng. Họ dừng lại, nghe ngóng. Đúng quá rồi, có tiếng chân bước gấp sau lưng họ. - Ai đấy? – Vua quát hỏi. - Là tôi, thưa bệ hạ! – Một giọng đáp lại. – Tôi, chú lùn Poggin. Tôi đã cố hết sức để rời khỏi họ. Tôi đứng về phía bệ hạ, về phía Aslan. Nếu bệ hạ có thể đặt một thanh kiếm của người lùn vào bàn tay tôi, tôi sẽ sung sướng vung nó về đúng hướng trước khi mọi việc an bài. Mọi người vây quanh Poggin, đón mừng chú, khen ngợi chú, vỗ vỗ lên lưng chú. Tất nhiên một chú lùn không làm nên một sự khác biệt lớn lắm nhưngmọi người cũng cảm thấy phấn chấn hơn. Cả nhóm đã vui hẳn lên. Nhưng niềm vui của Jill và Eustace kéo dài không lâu, bởi vì chúng ngáp đến sái cả quai hàm và quá mệt mỏi để nghĩ đến bất cứ một cái gì khác ngoài cái giường. Đó là thời khắc nhiệt độ xuống thấp nhất, nhưng thật may trước khi trời sáng họ đã về đến chỗ trú ẩn. Giá như có một bữa ăn đang đợi sẵn, họ sẽ vui vẻngồi vào bàn ăn. Nhưng vừa mệt mỏi vừa buồn chán, không ai nghĩ đến chuyện đó. Họ uống nước suối, khoát nước lên rửa mặt rồi nhảy vào giườngnằm, chỉ trừ Puzzle và Jewel cả hai đều nói rằng ở bên ngoài chúng cảm thấy thoải mái hơn. Điều này xem ra cũng có lý bởi vì một con kỳ lân to lớn vàmột con lừa già béo núc ních ở trong căn phòng nào đó bao giờ cũng tạo ra một cảm giác chật chội. Giống người lùn Narnia cao chưa đầy một mét nhưng chiều cao của họ lại tỉ lệ nghịch với sức khỏe và sự chịu đựng dẻo dai của họ vì thế Poggin, mặc dù có một ngày mệt nhọc và một đêm hầu như không được ngủ vẫn trở dậy trước mọi người, tươi tỉnh như không. Chú lập tức lấy cây cung của Jill đi ra ngoài bắn được một cặp bồ câu rừng. Rồi chú ngồi làm lông ở ngay ngưỡng cửa, vừa làm vừa trò

https://thuviensach.vn

chuyện với Puzzle và Jewel. Chú lừa trông đã có vẻ khá hơn trước nhiều. Jewel là một con kỳ lân, một sinh vật cao quý và tinh tế nhất trong số các loài vật – đã tỏ ra rất tử tế với chú lừa. Nó nói với chú về những vấn đề cả hai đều thông hiểu như cỏ non, đường phèn và việc chăm sóc móng vuốt. Khi Jill và Eustace ra khỏi tháp vừa ngáp vừa dụi mắt thì cũng đã quá mười giờ rưỡi. Chú lùn chỉ cho hai đứa bé nơi có mọc loài cỏ Narnia có tênlà lương thảo, khá giống với một loài rau dại mọc ở ta nhưng khi được chế biến thì có vị thơm ngon hơn nhiều. (Cũng cần có thêm một chút bơ và tiêu để làm cho món đó trở nên hoàn hảo nhưng họ lại không có mấy thứ đó). Thế là với một hai thứ rau nữa họ nấu một nồi hầm thập cẩm để ăn sáng hay ăn trưa tùy theo cách bạn gọi. Tirian xách rìu đi ra xa một chút, ra tận ngoài bìa rừng và quay lại với một ôm củi. Trong lúc nồi hầm sôi sùng sục trên bếp - việc nấu nướng xem ralâu và nhiêu khê quá, nhất là càng lúc nó càng dậy lên một mùi thơm ngào ngạt làm ruột gan bạn cứ cồn cào lên hết. Vua tìm được một bộ trang phục và vũ khí vừa vặn với Poggin bao gồm cả áo giáp, mũ trụ, khiên, kiếm, thắt lưng và dao găm. Sau đó chàng kiểm tra lại kiếm của Eustace và thấy cậu ta cứ để nguyên thanh kiếm như thế cho vào bao ngay sau khi giết chết tên lính Calormen. Chàng quở trách cậu bé về chuyện đó, đoạn rửa sạch kiếm và mài cho sáng loáng lên. Trong lúc đó Jill đi ra đi vào không yên, lúc thì khuấy nồi hầm, thỉnh thoảng lại nhìn lừa và kỳ lân với ánh mắt ghen tị khi thấy chúng gặm cỏ với vẻ mãn nguyện. Buổi sáng ấy không biết bao nhiêu lần cô bé ước gì mình có thể ăn được cỏ. Sau khi bữa ăn được dọn đi, mọi người đều no căng bụng, ba người cùng chú lùn ra cửa ngồi. Những con vật bốn chân nằm khểnh bốn vó trước mặt họ. Chú lùn (được sự cho phép của Jill và Tirian) mồi lửa vào tẩu thuốc và nhà vua trẻ nói: - Nào ông bạn Poggin, có vẻ như anh biết nhiều tin tức về kẻ thù hơn là chúng tôi. Hãy nói cho chúng tôi nghe những điều mà anh biết. Đầu tiên, người ta nói gì về việc tôi bỏ trốn? - Thưa bệ hạ, quả là một âm mưu tinh vi mà người ta có thể nghĩ ra được. Phải, con mèo Ginger đã kể lại và bịa đặt ra hầu hết mọi dữ kiện. Phải Ginger, thưa bệ hạ, là một con mèo ma mãnh nhất hạng, sao loài mèo lại nảy nòi ra những tên đểu đến thế nhỉ. Nó kể rằng nó đã đi qua cái cây mà bọn Calormen độc ác đã trói đứng

https://thuviensach.vn

bệ hạ. Nó nói (xin bệ hạ bỏ qua cho) rằng bệ hạ kêu khóc, chửi bới và nguyền rủa Aslan "bằng những từ mà tôi không dám lặp lại". Ấy nó đã nói thế với dáng điệu thật như đếm. Bệ hạ cũng biết cách thức một con mèo tiến hành khi nó có một âm mưu nào đó. Tiếp đó Ginger nói rằng Aslan bất thần xuất hiện cùng với một tia chớp lóe lên và chỉ một miếng đã nuốt trọn bệ hạ vào bụng. Loài vật nghe vậy con nào con nấy đều sợ run bần bật, có vài con còn ngất xỉu tại chỗ. Tất nhiên vượn được thể lên lớp. Nó nói rằng đó là cái cách Aslan đối xử với kẻ nào tỏ lòng bất kính đối với ngài. Hãy để cho chuyện xảy ra với vua làm bài học nhắc nhở muôn loài. Những sinh vật yếu đuối kêu khóc, rên rỉ và nhất loạt nói chúng sẽ nghe theo lời Aslan. Kết quả là việc bệ hạ trốn thoát không làm cho muôn loài nghĩ là vua vẫn còn có những người bạn trung thành giúp đỡ mà chỉ làm cho họ sợ hãi hơn, nhất nhất phục tùng vượn. - Thật là một kế sách nham hiểm vô cùng. – Tirian nói. – Con mèo Ginger này có thể là đồng đảng của vượn. - Tình thế sẽ trở nên khó kiểm soát hơn nếu quả thực vượn có một đám quân sư. – Chú lùn đáp. – Bệ hạ thấy đấy, vượn chẳng qua chỉ là một kẻ bù nhìn. Bây giờ tôi tin là âm mưu chủ yếu được thực hiện bởi Ginger hoặc Rishda, đó là tên của thằng chỉ huy người Calormen. Tôi nghĩ những điều Ginger tung ra trong đám người lùn chúng tôi chủ yếu là để xúc xiểm khiến cho việc trở về của bệ hạ thêm phần ám muội, khả nghi. Để tôi giải thích rõ hơn. Sau cuộc họp mặt khủng khiếp diễn ra vào lúc nửa đêm hôm kia, tôi đã đi về nhà được một đoạn thì phát hiện mình bỏ quên cái tẩu thuốc. Đó là một vật bất li thân giống như một người bạn cũ vậy, thế là tôi quay lại tìm. Nhưng trước khi tôi quay lại chỗ mình ngồi ban nãy (ở đấy tối như hũ nút) tôi nghe thấy có tiếng mèo miu miu và giọng một tên Calormen nói: "Ở đây … nói khẽ thôi," thế là tôi đứng phắt lại như bị đóng đinh tại chỗ. Phải, đó chính là Ginger và Tarkaan Rishda như người ta gọi hắn. - Thưa ngài Tarkaan cao quý, - mèo nói với cái giọng ngọt nhạt của nó, - tôi chỉ muốn biết chính xác tại sao hôm nay cả hai chúng ta lại nói Aslan không có ý nghĩa gì hơn thần Tash. - Còn phải nghi ngờ gì nữa hả con mèo khôn ngoan nhất kia ơi, mèo đã hiểu đúng ý của tôi đấy. - Ý ông muốn nói, cả hai đều không thật? - Tất cả những người thông thái đều hiểu điều đó. – Tarkaan đáp. - Nếu vậy,

https://thuviensach.vn

chúng ta có thể hiểu ý nhau. Mèo rừ rừ nói. – Không biết ông có nghĩ như tôi không, chứ tôi bắt đầu chán con vượn này rồi đấy. - Một con vật tham lam, ngu ngốc nhưng chúng ta vẫn phải dùng nó trong thời điểm này. Mèo và tôi, chúng ta hãy âm thầm dàn dựng mọi chuyện và để cho vượn thực hiện mưu đồ của chúng ta. - Phải đấy, như thế tốt hơn, - mèo nói, - hãy để cho một vài cư dân Narnia thông minh hơn tham gia vào liên minh của chúng ra, từng người từng người một. Những con thú thật sự tin vào Aslan có thể quay lưng lại bất cứ lúc nào và sẽ là như thế, nếu vượn đủ ngu ngốc làm bại lộ âm mưu của nó. Nhưngvới những kẻ chẳng quan tâm đến cả Tash lẫn Aslan, thì chúng chỉ chú ý đến quyền lợi và phần thưởng mà Tisroc có thể ban cho. Một khi Narnia đã trở thành một tỉnh của Calormen thì mọi việc sẽ chắc chắn hơn. - Chú mèo thật thông tuệ. – Tên chỉ huy trầm trồ. – Nhưng dù chọn ai cũng phải hết sức cẩn trọng. Trong khi chú lùn kể chuyện, thời tiết dường như có gì thay đổi. Mặt trời vẫn chói chàng trên nền trời sáng nhưng Puzzle lại rùng mình ớn lạnh. Jewel ngẩng đầu lên bồn chồn. Jill ngước mắt nhìn trời. - Có một đám mây. – Cô bé nói. - Sao bỗng dưng trời lại lạnh thế nhỉ? – Puzzle nói. - Cũng đủ lạnh đấy, nhân danh sư tử! – Tirian nói, đấm hai tay vào nhau. – Kinh khủng quá! Nghe có mùi hôi thối quanh đây có phải không? - Phù! – Eustace hít hít nói. – Có cái gì như mùi xác chết. Có một con chim chết ở đâu đây. Tại sao trước đó chúng ta không ngửi thấy nhỉ? Với một cử chỉ đột ngột, Jewel tung vó lên chĩa cái sừng nhọn trên đầu về một phía. - Nhìn kìa! – Nó kêu lên. – Nhìn kìa! Cả sáu người bọn họ đều nhìn và trên tất cả các khuôn mặt đều lộ một vẻ sợ hãi tột cùng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 102

D

ới bóng cây ở bên kia trảng cỏ có một cái gì đó đang chuyển động. Nó trượt đến từ phía bắc, rất chậm. Với cái nhìn đầu tiên bạn có thể nhầm nó với một làn khói bởi vì nó màu xám và có thể nhìn xuyên qua. Nhưng cái mùi thối rữa của nó thì không phải mùi khói. Vả lại vật này giữ nguyên hình khối chứ không tản ra hoặc cuộn lại như khói. Nó có thân như thân người nhưng đầu lại là đầu chim, một loài chim ăn thịt với cái mỏ khoằm khoằm, độc ác. Bốn cánh của nó giương thẳng lên trên đầu và sải về phía bắc như thể nó muốn túm cả Narnia chỉ trong một cú chộp và những chiếc móng của nó. Có hai mươi cái cả thảy, cong như cái mỏ với những cái vuốt dài và nhọn, trông như những cái móng chân chim chứ không như móng tay người. Nó lướt trên cỏ thay vì bước đi và cỏ hình như héo rũ đi dưới chân nó. Sau khi nhìn lại con vật kia một lần nữa, lừa ta be lên một tiếng thảm thiết rồi phóng thẳng vào trong tháp canh. Còn Jill (bạn cũng biết không phải loại thỏ đế) thì giấu mặt sau bàn tay để không phải nhìn cảnh này. Những người còn lại quan sát nó trong vòng một phút cho đến lúc con vật trượt đến chỗ một bụi cây rậm rạp hơn ở mé bên tay phải họ và biến mất. Rồi mặt trời lại ló ra và bầy chim một lần nữa lại cất cao tiếng hót. Mọi người lại có thể hít thở bình thường và cử động được. Họ đã đứng im như pho tượng trong khi chứng kiến cảnh tượng trên. - Đó là con vật gì vậy? – Eustace thì thầm hỏi. - Trước đây tôi đã từng thấy nó một lần rồi, - Tirian nói, - nhưng lần ấy nó được tạc bằng đá, có cẩn vàng bên ngoài và đôi mắt là hai viên kim cương. Khi ấy tôi cũng chỉ cỡ tuổi em và được Tashbaan mời đến kinh thành của Tisroc. Người ta đã đưa tôi đến thăm một đền thờ lớn. Ở đấy tôi đã thấy nó, được tạc bằng đá để trên bàn thờ. - Nếu vậy... con vật này... là Tash hay sao? – Eustace hỏi. Nhưng thay vì trả lời Eustace, Tirian lại quàng tay lên vai Jill, ân cần hỏi: - Em có sao không cô bé? - Không... không sao, - Jill nói, bỏ tay ra khỏi khuôn mặt tái nhợt và cố mỉm

https://thuviensach.vn

cười, - em không sao đâu. Em... chỉ thấy hơi buồn nôn một chút. - Có vẻ như... kỳ lân nói, - đó chính là Tash? - Đúng vậy, - chú lùn đồng tình, - cái lão già ngu ngốc Shift kia vốn chẳng tin vào Tash sẽ có được nhiều hơn cái điều mà lão mặc cả. Lão đã gọi Tash và bây giờ đã đến rồi đấy. - Thế... thế nó... hắn... cái vật ấy đi đâu vậy? – Jill lập bập mãi mới ra tiếng. - Đi từ miền Bắc đến trung tâm Narnia. – Tirian nói. – Nó đến sống giữa chúng ta. Người ta gọi nó đến thế là nó đến thôi. - Ô hô hô! Chú lùn cười khùng khục trong cổ, xoa hai bàn tay lông lá vào với nhau. – Sẽ là một ngạc nhiên lớn đối với vượn. Người ta không gọi quỷ đến trừ phi họ thực sự muốn điều mà mình nói. - Làm sao biết là Tash có hiện hình với vượn hay không? – Jewel nói. - Anh bạn Puzzle đi đâu rồi? – Eustace hỏi. Tất cả mọi người gọi tên Puzzle lên, Jill còn đi vòng sang đầu bên kia tháp xem chú lừa có ẩn náu ở đấy không. Khi tất cả đã mệt mỏi vì tìm kiếm thì cuối cùng cái đầu to màu xám của chú cũng cẩn thận ló vào qua cánh cửa và chú hỏi giọng cà lăm. - Thế... thế nó đã... đã đi chưa? Khi họ lôi Puzzle ra ngoài, chú run như cái kiểu một con chó sợ dúm dó lại trước một trận sấm sét. - Bây... bây giờ thì tôi rõ rồi. – Puzzle nói. – Rằng tôi là một con lừa thật sự tồi tệ. Đáng lý tôi không bao giờ nghe lời Shift. Tôi... làm sao tôi biết được là sẽ có ngày những chuyện như thế này xảy ra. - Nếu chú bỏ ra ít thời gian hơn để nói tôi ngu thế này tôi dốt thế nọ thì chú sẽ có nhiều thời gian để trở nên khôn ngoan hơn. – Eustace vừa bắt đầu thì Jill đã cắt ngang lời cậu. - Ôi thôi, để cho chú Puzzle già tội nghiệp yên đi. Tất cả đều là một sai lầm có phải không, Puzzle? – Và cô bé hôn lên mũi lừa. Mặc dù vẫn còn chấn động bởi những gì họ nghe thấy, cả nhóm vẫn ngồi xuống bàn bạc tiếp. Lừa không có nhiều điều để nói với mọi người. Trong lúc bị giam giữ, hầu như chú bị cột chặt ở bên trong túp lều và tất nhiên chẳng nghe được gì về kế hoạch của quân địch. Chú đã bị đá (và chú cũng đá hậu lại), bị đánh và bị đe dọa sẽ mất mạng nếu chú không chịu hợp tác trong việc đóng giả Aslan để cho chúng đêm đêm dẫn ra đứng bên đống lửa trại lừa dối muôn loài. Trên thực tế nếu không được Jill đưa ra khỏi lều, chú sẽ bị thủ tiêu vào nay mai. Chú cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra với con cừu non kia nữa. Vấn đề được đặt ra là khi đêm xuống họ có nên quay lại ngọn đồi nọ, trưng Puzzle ra

https://thuviensach.vn

trước mặt cư dân Narnia và cố làm cho họ hiểu là mình đã bị lừa như thế nào. Hay họ nên tức tốc đi về hướng đông đón đường quân cứu viện do nhân mã Roonwit dẫn đầu từ Paravel đến rồi sau đó quay lại chiến đấu với vượn và quân Calormen. Tirian thiên về kế hoạch thứ nhất, chàng ghét cái ý nghĩ để cho vượn lừa mị mọi người thêm một lần nữa. Tuy vậy, phản ứng đêm qua của người lùn cũng là một lời cảnh báo. Rõ ràng không ai dám chắc là liệu người ta có chấp nhận sự thực sau khi chàng đã đem trưng Puzzle ra không. Đám lính Calormen cũng là vấn đề phải xem xét. Poggin ước tính có khoảng ba mươi người. Tirian chắc chắn rằng nếu tất cả cư dân Narnia đứng về phía chàng thì chỉ cần chàng, Jewel, chú lùn và hai đứa trẻ (Puzzle chẳng giúp được gì nhiều trong chuyện này), họ cũng có cơ hội đánh bại bọn này. Nhưng nếu một nửa số này – bao gồm cả những người lùn – lại chỉ khoanh tay đứng nhìn hoặc thậm chí chống lại chàng thì sao? Yếu tố rủi ro quá lớn. Và còn nữa, cái bóng hủy diệt của Tash. Chuyện gì sẽ xảy ra đây? Nhưng rồi, như Poggin chứng minh rằng sẽ chẳng có hại gì nếu cứ để vượn đối phó với những khó khăn riêng của lão trong vòng một hoặc hai ngày. Lãosẽ chẳng có Puzzle để mà đem ra trưng bày cho mọi người thấy. Khó mà đoán ra được câu chuyện gì sẽ được lão – hoặc Ginger – bịa ra để giải thích chuyện này. Nếu muông thú hết đêm nay đến đêm khác đều muốn gặp Aslan mà lại không có Aslan để đưa ra thì chắc chắn một kẻ đầu óc đơn giản nhất trong bọn họ cũng nảy sinh mối nghi ngờ. Cuối cùng mọi người đi đến kết luận, giải pháp tốt nhất là rời khỏi đây để đón đội quân Roonwit. Sau khi đã quyết định như thế rồi thì mọi việc trở nên đơn giản hơn và ai nấy đều nhẹ nhõm trong lòng. Thật thà mà nói, tôi không nghĩ bất cứ ai trong bọn họ sợ một cuộc giao chiến (nếu có thì chỉ là Jill và Eustace). Nhưng tôi có thể nói rằng, mỗi người trong bọn họ, tự trong đáy lòng đều cảm thấy nhẹ nhàng vì không phải đi đến gần – hoặc còn chưa phải làm thế - cái nơi mà rõ ràng con quái vật đầu chim (hữu hình hay vô hình) đang lẩn quất đâu đấy. Dù sao thì bao giờ người ta cũng cảm thấy yên tâm hơn khi đã đi đến một quyết định nào đó. Tirian nói rằng họ nên cởi bỏ bộ đồ hóa trang nếu không muốn bị nhìn nhầm là người Calormen và sẽ bị tấn công bởi những người Narnia trung thành mà họ có thể gặp phải. Chú lùn làm cho

https://thuviensach.vn

bếp lò bụi mù lên khi bới ra một cái hũ đựng dầu dùng để đánh bóng gươm và mũi giáo, sau đó họ cởi áo giáp Calormen ra bước đến bờ suối. Hỗn hợp tẩy trang tạo thành một thứ xà bông mềm, một cảnh tượng quen thuộc hiện ra khi Tirian và hai thiếu niên quỳ bên dòng suối kì cọ khắp mặt mũi, cổ, hay thở hổn hển, thổi phù phù khi khoát nước sửa sạch cái chất bọt nọ. Ba người quay về tháp với những khuôn mặt ửng hồng, tươi tắn, mang sắc diện của những người tắm rửa kĩ càng trước một bữa tiệc. Họ thực sự trở lại là những chiến binh kiêu dũng của Narnia với những thanh kiếm thẳng và cái khiên ba góc. - Lại là thân thể của tôi. – Tirian kêu lên. – Như thế này mới tốt chứ. Tôi cảm thấy bây giờ mới trở lại làm người thật sự. Puzzle khẩn thiết van nài mọi người hãy gỡ tấm da sư tử ra khỏi người mình. Chú nói nó làm chú gò bó, ngột ngạt và nó xiết chặt lấy lưng chú, chưa kể nó khiến chú có một vẻ hết sức ngốc nghếch. Nhưng họ bảo chú còn phải ở trong tấm da đó thêm ít lâu nữa bởi vì họ vẫn cần đến chú như một bằng chứng sống cho dù họ đã quyết định đi tìm Roonwit trước. Thức ăn còn thừa của món thịt bồ câu và thịt thỏ không bõ để mang theo, nên họ chỉ mang đi một ít bánh quy. Sau đó Tirian khóa cái tháp lại và thế là kết thúc những ngày trú ẩn ở đây. Họ lên đường vào khoảng xế chiều. Đó là một trong những ngày đầu tiên trời đất vào xuân. Không khí dường như ấm hơn, những chiếc lá non lấm tấm trên cành có sắc biếc hơn ngày hôm qua, tuyết vẫn còn đọng lại nhưng họ đã thấy ló ra những bông hoa anh thảo. Ánh mặt trời lọc qua những tán cây, chim ca rộn ràng và đâu đó họ còn nghe được tiếng nước chảy. Trong khung cảnh này họ khó có thể nghĩ đến một cái gì kinh khủng như Tash. Hai đứa trẻ thầm nghĩ, “Đây mới đúng là một Narnia đích thực. ” Thậm chí cả đến trái tim của Tirian cũng nhẹ lâng lâng khi chàng bứt lên trước, miệng lẩm bẩm một khúc quân hành của người Narnia cổ với điệp khúc: Xông lên nào các bạn ơi Đánh cho bọn chúng tơi bời một phen. Đi sau vua là Eustace và chú lùn Poggin. Chú lùn nói cho cậu tên các loài cây cỏ, chim chóc ở Narnia mà cậu cũng không biết rành lắm. Thi thoảng Eustace cũng nói cho chú biết những cái tên tiếng Anh. Sau họ là Puzzle, cuối cùng là Jill và Jewel đi sát bên nhau. Như bạn có thể đoán là Jill đã đem lòng quý mến kỳ lân quá đỗi. Cô bé nghĩ – mà cô cũng chẳng sai lắm –

https://thuviensach.vn

rằng đó là một con vật duyên dáng nhất, tinh tế nhất, sáng chói nhất trong số những con vật mà cô đã gặp. Một loài vật dịu dàng, tao nhã đến nỗi bạn khó có thể tin là nó lại dữ dội và khủng khiếp như thế nào mỗi khi lâm trận.
- Dễ chịu quá! – Jill nói. – Cứ đi như thế này có phải tuyệt diệu biết bao không. Tôi ước gì chỉ có những cuộc phiêu bồng êm ả như thế này. Đáng tiếc là có quá nhiều chuyện xảy ra ở Narnia. Nhưng kỳ lân lại không cho là vậy, chú nói rằng con trai, con gái của Adam và Eve bao giờ cũng chỉ được mang ra khỏi thế giới kì lạ của họ để đến Narnia vào những lúc Narnia có biến hoặc gặp thảm họa, nhưng cô bé cũng không nên nghĩ là mọi chuyện nhất định cứ xảy ra như thế. Bởi vì giữa những cuộc thăm viếng của họ có đến hàng trăm năm hay một nghìn năm. Narnia trải qua những thời kì thái bình thịnh trị với những ông vua hiền biết chăm lo hạnh phúc cho muôn dân. Bạn khó có thể nhớ hết tên của những ông vua và niên đại của họ, và những thời kì thái bình ấy cũng chẳng xảy ra nhiều sự cố để có thể bổ sung vào trong sử sách. Jewel kể tiếp cho cô bé nghe về những vị hoàng hậu và những bậc anh hùng mà cô chưa từng nghe qua. Chú nói về hoàng hậu Thiên nga sống trước cả thời Bạch Phù Thủy và mùa đông vĩnh viễn kéo dài đến vài trăm năm. Bà hoàng này có một nhan sắc diễm lệ hiếm thấy. Tương truyền rằng khi bà soi mình xuống bất cứ một hồ nước nào trong rừng thì cái bóng bà dưới đáy nước sáng rực lên như một vì sao trong vòng một năm và một ngày. Chú cũng kể về chú thỏ Moonwood có một đôi tai tinh tường đến nỗi thỏ có thể ngồi bên hồ Caldron trong tiếng réo sôi sục của thác nước vĩ đại mà vẫn nghe được tiếng người ta rỉ tai nhau ở Cair Paravel. Jewel cũng cho Jill biết chuyện vua Gale hậu duệ đời thứ chín của Frank Đệ nhất đã giong buồm đến tận những đại dương xa xôi phía đông, giải phóng quần đảo Đơn Côi ra khỏi ách thống trị của một con rồng và để đền đáp lại người dân ở đây đã tự nguyện dâng mảnh đất của mình cho vua và kể từ đấy nó trở thành lãnh thổ của Narnia mãi mãi. Chú nói về những kỷ nguyên dài người Narnia sống trong ấm no hạnh phúc đến nỗi chỉ có những điệu dân vũ, những bữa tiệc vui hoặc những cuộc đấu thương oanh liệt là những sự kiện duy nhất được biết đến trong thời kì này, và ngày hôm nay bao giờ cũng tốt đẹp hơn ngày hôm qua. Trong lúc nghe kỳ lân kể, hình

https://thuviensach.vn

ảnh về những tháng năm hạnh phúc kéo dài ngàn năm như vậy lướt qua trong óc Jill cũng giống như cảnh mà bạn từ trên một ngọn đồi cao nhìn xuống một thảo nguyên màu mỡ, đẹp tươi với những khóm rừng xanh tốt, những dòng suối uốn lượn như một dải lụa vắt qua những cánh đồng ngô xanh nõn nà. Tất cả trải ra xa tít tắp cho đến lúc nó nhỏ đi và mờ mờ sương ở cuối chân trời. Jill nói: - Ôi, tôi chỉ mong muốn làm sao chúng ta có thể dẹp yên chuyện vượn và quay lại cái thời yên ả thanh bình ấy. Và tôi hy vọng nó sẽ kéo dài mãi mãi và mãi mãi. Có lẽ thế giới của chúng tôi sẽ kết thúc vào một ngày nào đó, nhưng nơi đây có thể sẽ không như vậy. Ôi Jewel, không phải là tuyệt vời nếu ở Narnia cứ tiếp tục, tiếp tục diễn ra những điều mà anh đã kể ư? - Không, em gái ạ, mỗi thế giới đều có một kết cục của nó và Narnia cũng không phải là một ngoại lệ. - Phải, ít nhất thì, tôi cũng hy vọng là cái ngày ấy ở thế giới này còn phải đợi đến hàng triệu triệu năm nữa. Úi trời, sao chúng ta lại đứng cả lại thế này? Vua, Eustace và chú lùn đứng khựng lại ngước mắt lên nhìn trời. Jill rùng mình ớn lạnh, nhớ lại cái vật kinh hoàng mà họ đã thấy. Nhưng lần này thì không phải. Đây là một cái gì bé nhỏ như một chấm đen trên nền trời xuân trong sáng. - Tôi dám căn cứ vào đường bay của nó mà nói đó là một con chim biết nói. – Kỳ lân lên tiếng. - Tôi cũng nghĩ thế. – Vua tán thành. – Nhưng không biết nó là bạn hay là một tên do thám cho vượn đây? - Thưa bệ hạ. – Chú lùn nói – Theo phán đoán của tôi thì rất có thể đây là địa bàn Thiên lý nhãn. - Chúng ta có nên chạy đến núp dưới các tán cây không? – Eustace hỏi. - Đừng, - Tirian đáp, - tốt nhất là cứ đứng yên như hóa đá. Chắc chắn nó sẽ thấy ta làm bất cứ cử động nào. - Coi kìa? Nó đang lượn vòng, nó đã thấy chúng ta rồi! – Jewel nói. – Nó sẽ đáp xuống bằng những vòng rộng. - Chuẩn bị giương cung lên đi cô em. – Tirian nhắc Jill – Nhưng đừng bắn cho đến khi tôi bảo em, có thể đó là một người bạn. Nếu mọi người biết trước mọi việc thì họ sẽ có hứng thú ngắm nhìn đường bay ung dung, rất mực đường bệ của con chim khổng lồ khi nó đáp xuống. Nó đậu xuống một mỏm đá trước mặt Tirian vài mét, cúi cái đầu có mào xuống và nói với cái giọng the thé kì lạ của loài chim đại bàng. - Muôn tâu thánh thượng! - Chào Thiên lí nhãn. – Tirian nói. – Bởi vì bạn xưng hô với tôi như thế nên tôi tin rằng bạn không

https://thuviensach.vn

phải là một kẻ theo đuôi vượn và Aslan giả mạo. Tôi rất mừng là bạn đã đến. - Thưa bệ hạ, - đại bàng nói, - khi bệ hạ nghe tin tức tôi mang đến ngài sẽ nghĩ thà là đụng độ với kẻ thù tệ hại nhất của mình còn hơn là gặp tôi. Trái tim dường như lỗi mất một nhịp trong lồng ngực Tirian nghe những lời này nhưng chàng nghiến răng lại, nói: - Xin cứ nói. - Tôi đã tận mắt chứng kiến hai cảnh, - Thiên lý nhãn nói, - một là thành Cair Paravel ngập xác người Narnia còn bọn Calormen thì nghênh ngang đi lại. Cờ của Tisroc bay phất phới trên cổng thành của bệ hạ, thần dân của người tao tác chạy loạn, họ ùn ùn từ các thành phố làng mạc chạy vào rừng. Cair Peravel bị chia cách với biển. Hai mươi con tàu lớn của người Calormen đang án ngữ ở cửa biển kể từ đêm hôm qua. Im lặng. Không ai nói gì. - Còn cảnh thứ hai, cách Cair Paravel năm dặm là nhân mã Roonwit nằm chờ chết với một mũi tên Calormen cắm bên sườn. Tôi đã ở bên ông ấy vào giây phút cuối cùng và nghe được lời trăn trối của ông ấy với bệ hạ rằng người cần phải nhớ là tất cả các thế giới rồi cũng có ngày bị tiêu vong, đời có sinh có tử, vậy thì một cái chết cao quý là một vật báu mà không có ai quá nghèo để không đủ tiền trả. - Thế là, - vua nói sau một hồi lâu im lặng. – Narnia không còn nữa!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 103

Trong một phút dài lê thê không ai có thể nói hoặc nhỏ một giọt lệ nào. Đoạn, kỳ lân nện móng xuống đất, rung bờm và nói: - Thưa bệ hạ, không cần phải bàn tới bàn lui gì nữa, Chúng ta đã thấy là âm mưu của vượn còn thâm độc hơn là chúng ta có thể tưởng tượng được. Không còn nghi ngờ gì nữa, từ lâu nó đã bí mật thông đồng với Tisroc. Và ngay khi tìm được tấm da sư tử, nó đã truyền đi một tín hiệu để cho hải quân, tàu chiến của Tisroc đổ bộ đến Cair Paravel và toàn lãnh thổ Narnia. Chẳng còn lại gì cho bảy chúng ta làm ngoài việc quay lại đối vượn, bóc trần sự thật và chấp nhận thử thách mà Aslan muốn chúng ta phải vượt qua. Nếu có may mắn lớn, chúng ta giết được 30 tên Calormen theo bảo vệ vượn thì chúng ta sẽ quay lại chiến đấu trong trận đọ sức cuối cùng với ông chủ tối cao của chúng, kẻ chẳng bao lâu sẽ tiến đánh từ Cair Paravel. Tirian chậm rãi gật đầu rồi quay sang hai thiếu niên, chàng nói: - Bây giờ đã đến lúc các bạn quay trở về thế giới của mình. Bởi vì chẳng có gì phải nghi ngờ nữa, các bạn đã hoàn thành tốt sứ mệnh. - Nhưng …nhưng chúng em đã làm được gì đâu. – Jill nói, cô bé vẫn run khắp cả người, không phải vì sợ mà bởi vì những chuyện xảy ra đều nằm ngoài sức tưởng tưởng. - Không làm được gì ư? – Vua nói. – Các em đã giải phóng cho tôi. Jill thân mến, đêm qua em đã trườn đi như một con rắn vào lều bắt Puzzle mang về đây, còn em, Eustace em đã hạ chết tên lính. Nhưng các em còn quá non nớt để chia sẻ với chúng tôi cái kết thúc đẫm máu mà chúng tôi sẽ gặp vào tối nay hoặc vài ba ngày nữa. Tôi cầu xin các em, không, tôi yêu cầu các em – hãy quay về với thế giới của mình. Tôi sẽ bị muôn đời lên án nếu để cho những anh hùng thiếu nhi ưu tú như thế này ngã xuống trên chiến trường bên cạnh xác tôi. - Không, không, không đời nào! – Jill nói. Mặt cô trắng bệch rồi chuyển sang đỏ ửng cuối cùng tái mét đi lần nữa. – Chúng em quyết không đi, em không quan tâm đến những gì anh nói đâu. Chúng em quyết đi theo anh dù anh có nói gì cũng mặc, phải

https://thuviensach.vn

thế không Eustace? - Phải, nhưng không cần thiết phải làm lớn chuyện. – Eustace đáp, thọc cả hai tay vào túi (mà quên rằng trông cậu rất tức cười khi đang mặc áo giáp mà lại làm động tác đó). – Anh xem, chúng em làm gì còn sự lựa chọn nào khác. Vậy có ích gì khi nói chuyện quay về? Về như thế nào? Chúng em đâu có quyền năng để làm việc đó chứ! Điều đó hoàn toàn đúng nhưng lúc ấy Jill đâm ghét Eustace vì đã nói ra điều đó: “Cậu ta khoái có cái vẻ bất cần chết tiệt trong khi ai nấy đều rất xúc động. ” Khi Tirian nhận ra là hai người bạn mới không thể quay về nhà (trừ khi Aslan bất thình lình đưa họ đi), chàng bèn khuyên họ đi về miền núi phía nam nơi giáp ranh với Archenland, lánh nạn ở đấy. Nhưng họ không biết đường vả lại cũng không có ai đi cùng với họ. Hơn nữa như Poggin đã vạch ra, một khi bọn Calormen đã thôn tính Narnia thì chỉ một tuần sau chúng cũng kéo đến đánh chiếm Archenland. Tisroc bao giờ cũng có cuồng vọng xâm lược những nước này, nới rộng lãnh thổ của y cho đến vô tận. Eustace và Jill năn nỉ quyết liệt đến nỗi cuối cùng Tirian phải tuyên bố họ có thể đi cùng với chàng, chấp nhận may rủi của họ, hay như chàng gọi một cách có lí hơn là chấp nhận cuộc phiêu lưu mà Aslan đã gửi đến họ. Ý kiến đầu tiên của vua là họ không nên quay về đổi vượn ngay bây giờ - lúc này họ rất kinh sợ cái tên ấy – mà hãy đợi đến khi đêm xuống. Nhưng chú lùn lại nói, nếu họ quay về vào lúc mặt trời còn chiếu sáng thì họ có thể phát hiện thấy nơi này hoàn toàn hoang vắng, có lẽ chỉ trừ mộttên lính canh Calormen. Muông thú quá sợ cái điều mà vượn (và Ginger) nói với chúng về cơn giận dữ mới của Aslan – hay Tashlan – sắp giáng xuống để còn dám lai vãng quanh đấy. Trừ phi chúng bị buộc phải triệu tập đến dự những buổi họp kinh khủng vào lúc nửa đêm. Vả chăng bọn Calormen không bao giờ là những người quen thuộc với địa hình rừng núi. Poggin nghĩ là dưới ánh sáng ban ngày họ có thể dễ dàng tìm chỗ núp sau lều mà không bị phát hiện. Điều này sẽ khó thực hiện hơn trong bóng đêm vì rất có thể vượn sẽ triệu tập thú rừng và bọn Calormen lại làm nhiệm vụ canh phòng. Khi cuộc gặp mặt bắt đầu, họ sẽ để Puzzle đứng sau lều, tránh xa tất cả các cặp mắt chờ đến thời điểm có thể đem trưng chú ta ra. Kế hoạch này xem ra là rất hay, bởi vì cơ hội duy nhất của họ là tạo cho người Narnia một sự ngạc nhiên lớn. Mọi người nhất

https://thuviensach.vn

trí với kế hoạch này và toàn đội đi theo lộ trình mới– về hướng bắc – về ngọn đồi đáng sợ đó. Thỉnh thoảng đại bàng bay trước mặt họ, có lúc lại đậu trên lưng Puzzle. Không ai, kể cả vua cũng không dám mơ đến chuyện cưỡi một con kỳ lân – trừ phi là trong những trường hợp cần thiết. Lần này Jill và Eustace đi bên nhau. Chúng cảm thấy trong người đầy dũng khí khi yêu cầu để được cùng đi với mọi người, nhưng lúc này bao nhiêu dũng khí đã sơ tán đi đâu hết. - Pole à, - Eustace hỏi với một tiếng thì thầm, - tớ để cho cậu biết sự thật là tớ có hơi quá khích một chút. - Ồ không, cậu làm thế là đúng, Lông vịt ạ. Cậu có thể chiến đấu được mà. Nhưng còn tớ… tớ hơi run nếu như cậu muốn biết sự thật. - Run thì có nghĩ lí gì. Tớ cảm thấy tớ phát bệnh đến nơi rồi. - Đừng nói như thế nữa, vì Chúa đừng nói thế! - Pole này. – Eustace gọi bạn sau vài phút im lặng. - Gì cơ? - Chuyện gì xảy ra nếu ta bị giết ở đây? - Nhưng tớ cho là trước sau gì mình cũng chết. - Không, tớ muốn nói là điều gì sẽ xảy ra trong thế giới của chúng ta? Tớ và cậu sẽ thức dậy và thấy mình đang có mặt trên tàu chứ? Hay chúng ta chỉ tan biến vào không trung và không bao giờ còn có ai nói gì về mình nữa?Hoặc giả chúng ta sẽ chết ở Anh? - Kỳ lạ thật. Tớ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ấy. - Sẽ là một cú sốc với Peter và những người khác nếu họ thấy tớ bay qua cửa sổ và rồi khi con tàu về bến lại chả tìm thấy tớ ở đâu cả. Cũng có thể họ tìm thấy cả hai – tớ muốn nói nếu chúng ta chết ở Anh. - Trời đất ơi! – Jill nói. – Đó là một ý nghĩ thật kinh khủng. - Nó sẽ không kinh khủng đối với chúng ta. – Eustace nói. – Chúng ta đâu có ở đấy. - Tớ gần như chỉ mong là như thế… dù vậy…không tớ không…- Jill ngập ngừng nói. - Cậu muốn nói gì vậy? - Tớ đang định nói ước gì chúng ta không bao giờ đến đây. Nhưng không, không, không được nói thế. Dù chúng ta có bị giết chăng nữa. Tớ thà bị chết trong khu chiến đấu cho Narnia còn hơn trở nên già nua, ngu ngốc ở nhà và rất có thể còn phải ngồi trên xe lăn trong những năm cuối đời mà suy cho cùng rồi cũng chết mà thôi. - Hoặc có thể bị tàu hỏa cán chết ở Anh. - Tại sao cậu lại nói thế? - Phải, khi tàu giật một cú chết người như thế - một cú dường như ném chúng ta vào Narnia – tớ đã nghĩ: “Rồi, đây lại là một tai nạn đường sắt. ” Thế là tớ đã mừng đến phát điên lên khi phát hiện chúng ta đang ở đây. Trong khi Jill và Eustace nói những chuyện này thì những

https://thuviensach.vn

người khác thảo luận về kế hoạch chiến đấu và tình hình xem ra bớt bi đát hơn. Đó là bởi vì bấy giờ họ chỉ nghĩ đến chuyện sẽ làm gì tối nay, còn ý nghĩ chuyện gì đang diễn ra ở Narnia, cái ý nghĩ rằng tất cả những vinh quang và niềm vui của nó đã qua rồi thì bị đẩy ra khỏi đầu óc. Nếu họ thôi không nói về những chuyện này nữa thì những suy nghĩ u sầu kia sẽ quay lại và khiến họ rơi vào cảm giác khốn khổ, vì thế họ cứ nói liên tu bất tận. Poggin tỏ vẻ lạc quan với cuộc tấn công đêm nay. Chú lấy làm chắc chắn rằng gấu, heo rừng và tất cả chó rừng sẽ về phe họ. Ngay lập tức, chú không tin là tất cả những người lùn khác sẽ theo đuôi Griffle. Đánh nhau dưới ánh lửa và len lỏi giữa các lùm cây sẽ tạo lợi thế cho bên yếu hơn. Và nếu như họ có thể chiến thắng tối nay thì họ đâu nhất thiết sẽ mất mạng trong cuộc đụng độ với cánh quân chủ lực của địch vào mấy ngày sau. Tại sao không lẩn trốn trong rừng hoặc thậm chí trốn đến miền Tây hoang dã ở bên ngoài thác nước hùng vĩ kia mà sống như những kẻ ngoài vòng pháp luật? Bởi vì họ sẽ có thể mạnh dần lên, những con thú biết nói và người Archenland có thể gia nhập vào đội ngũ của họ. Rồi đến một lúc nào đó có thể thoát khỏi cuộc sống chui lủi, kéo quân về quét sạch bọn Calormen (vào cái lúc chúng mất cảnh giác) ra khỏi bờ cõi và Narnia sẽ hồi sinh. Sau cùng chẳng phải có một cái gì tương tự xảy ra vào thời của vua Miraz hay sao? Tirian nghe tất cả những điều này và thầm nghĩ, “Nhưng còn Tash thì sao?” và chàng cảm thấy từng đốt xương trong người mình nói rằng sẽ không có một chuyện như thế xảy ra đâu. Và chàng chỉ giữ ý nghĩ đó cho riêng mình. Khi họ đến gần ngọn đồi, ai nấy đều yên lặng. Công việc bây giờ mới thật sự bắt đầu. Từ lúc họ nhìn thấy quả đồi cho đến lúc tới được phía sau túp lều phải mất hai tiếng. Và không thể miêu tả đầy đủ những gì đang diễn ra trừ khi bạn phải tốn hao nhiều giấy mực cho nó. Cuộc hành trình từ gốc cây này đến gốc cây kia bản thân nó đã là một cuộc phiêu lưu riêng biệt. Bao giờ cũng phải chờ đợi rất lâu và có cả những tín hiệu giả. Nếu bạn là hướng đạo sinh giỏi hoặc một lính trinh sát dày dạn kinh nghiệm bạn sẽ biết tất cả những chuyện này như thế nào. Dù sao vào lúc nhá nhem tất cả đã an toàn ngồi trong một bụi cây ôrô cách túp lều khoảng mươi, mười lăm mét. Họ ăn một ít bánh quy và nằm chờ đợi. Đó là khoảng thời gian kinh khủng nhất. May

https://thuviensach.vn

cho bọn trẻ là chúng đã ngủ được vài giờ và thức giấc khi đêm trở nên lạnh cóng, tệ hơn là chúng thức giấc vì khát khô cả cổ mà lại không được uống nước. Puzzle đứng im, run rẩy vì lo lắng nhưng không nói gì cả. Còn Tirian với cái đầu tựa vào lườn Jewel ngủ say sưa như thể chàng đang nằm trong long sàng ở Cair Paravel cho đến lúc tiếng cồng đánh thức chàng dậy. Chàng ngồi dậy, nhìn thấy ánh lửa ở bên kia lều và biết rằng giờ đã điểm. - Hãy hôn tôi đi anh bạn Jewel. – Chàng nói. – Bởi vì chắc chắn đây là cái giờ phút cuối cùng của chúng ta trên trần gian. Nếu như có bao giờ tôi gay gắt với bạn dù là chuyện lớn hay nhỏ xin bạn hãy tha thứ cho tôi nhé. - Bệ hạ yêu quý, tôi cũng chỉ mong là bệ hạ đã từng làm như thế để tôi có dịp tha thứ. Vĩnh biệt. Chúng ta đã cùng nhau chia sẻ bao niềm vui lớn nhỏ trong đời. Nếu Aslan cho tôi có quyền lựa chọn, tôi quyết không chọn một cuộc đời nào ngoài cuộc đời này và không chọn cái chết nào ngoài cái chết đang đợi chúng ta phía trước. Đến đây họ đánh thức Thiên lý nhãn dậy. Đại bàng ngủ đứng, đầu rúc vào dưới cánh (trông như thể nó không hề có đầu). Cả bọn lặng lẽ bò về phía lều. Họ để Puzzle lại phía sau (với những lời trìu mến vì lúc này chẳng ai có lòng nào giận chú), bảo chú đừng đi đâu cho đến khi có ai đó đến tìm và chiếm lấy một vị trí ở cuối lều. Đống lửa trước lều được nhóm lên không mất nhiều thời gian lắm và chẳng bao lâu đã bắt đầu cháy đượm. Ngọn lửa bốc cao hơn, nó chỉ cách họ có vài mét và đám đông các sinh vật Narnia tụ tập ở phía bên kia. Vì thế thoạt đầu Tirian không phân biệt được các con thú rõ lắm mặc dù chàng thấy hàng mấy chục đôi mắt phản chiếu ánh lửa lấp lánh như các bạn có thể nhìn thấy trong mắt thỏ hay mắt mèo cái ánh phản chiếu của đèn pha. Vừa khi Tirian ổn định vị trí thì tiếng cồng vang lên, cùng lúc từ một chỗ nào đó bên trái chàng ba bóng người xuất hiện. Đó là Rishda Tarkaan, tên chỉ huy người Calormen. Kẻ thứ hai là vượn, lão nắm tay Tarkaan và luôn miệng lẩm bẩm, rên rỉ: - Đừng đi nhanh quá! Đừng đi nhanh quá, tôi không được khỏe lắm. Ôi cái đầu khốn khổ của tôi. Những cuộc gặp gỡ nửa đêm nửa hôm thế này là quá sức đối với tôi. Loài vượn đâu có quen thức khuya thế này. Cứ làm như tôi là dơi hay chuột không bằng. Ôi cái đầu tội nghiệp! Dìu vượn phía bên kia là mèo Ginger, đi đứng nhẹ nhàng, oai vệ với cái đuôi dựng thẳng lên trời. Cả ba đi

https://thuviensach.vn

đến gần đống lửa và dừng lại ở gần Tirian đến nỗi chúng hẳn sẽ thấy chàng ngay nếu tình cờ nhìn đúng hướng. May thay không có chuyện đó. Tirian nghe thấy Rishda hạ thấp giọng nói với Ginger: - Nào Ginger, chú mày hãy đến đúng vị trí đi. Để coi chú mày diễn ra sao. - Ngao, ngao. Cứ trông cả vào tôi! – Ginger đáp, đoạn nó vòng qua đống lửa ngồi xuống ở hàng đầu tiên, trong đám khán giả - như các bạn có thể nói như thế. Trong thực tế những điều xảy ra cũng giống như trên sân khấu. Đám đông cư dân Narnia giống những khán giả ngồi chật các hàng ghế trong rạp. Bãi cỏ xanh ngay trước túp lều nhỏ hoặc nói cho đúng hơn trước chuồng gia súc, nơi ngọn lửa cháy phừng phực cũng là nơi vượn và tên chỉ huy sẽ đứng nói chuyện với đám đông là bục sân khấu. Tirian và các bạn chàng là những người núp sau tấm rèm trong cánh gà len lén nhìn ra. Đó là một vị trí lý tưởng, nếu có bất cứ ai trong bọn bước ra chỗ ánh lửa chiếu sáng,tất cả các cặp mắt sẽ lập tức tập trung vào người ấy ngay; mặt khác, chừng nào họ còn đứng ở chỗ khuất sau bức vách lều thì dám chắc một trăm ăn một là họ sẽ không bị phát hiện. Rishda Tarkaan lôi vượn lại gần đống lửa. Cả hai quay về phía đám đông và như thế có nghĩ là chúng quay lưng lại Tirian và các bạn chàng. - Này con vượn già, - Rishda Tarkaan nói nhỏ, - bây giờ hãy nói những điều mà những cái đầu khôn ngoan đã mớm cho mày. Hãy ngẩng đầu lên – Vừa nói hắn vừa dùng mũi chân hích hoặc đá vào đít con vượn già một cái. - Đừng để tôi lại một mình – Vượn lẩm bẩm. Nhưng nó đã đứng thẳng lên và bắt đầu nói với giọng cao hơn. – Hãy nghe đây tất cả các bạn. Một việc vô cùng khủng khiếp đã xảy ra. Một tai họa khôn lường. Một tai họa thảm khốc nhất từng xảy ra ở Narnia. Hỡi ôi Aslan… - Tashlan, đồ ngu. – Rishda Tarkaan xiết chặt răng lại, khẽ nhắc. - Tất nhiên tôi muốn nói là Tashlan. – Vượn chống chế. – Tashlan rất giận dữ trong chuyện này. Một phút im lặng khủng khiếp, các con thú đợi nghe xem tin dữ nào sắp giáng xuống đầu. Cái nhóm nhỏ đang núp trong bóng tối cũng nín thở chờ nghe. Chuyện quái quỷ gì nữa đây? - Phải, - vượn nói - vào lúc này khi cái con vật kinh khủng ấy đang ở giữa chúng ta - ở trong các chuồng sau lưng tôi – con vật khốn nạn ấy đã làm một việc mà không ai trong chúng ta dám làm cho dù ngài có ở cách đây hàng ngàn hàng vạn dặm đi nữa. Còn vật ấy đã khoác một tấm da

https://thuviensach.vn

sư tử lên người và lang thang trong rừng giả danh sư tử - Aslan. Trong một tích tắc Jill tự hỏi không biết con vượn già này có điên không khi nói hết ra sự thực. Tiếng gầm, rống khủng khiếp vang dậy trong đám thú rừng: - Gừ… rừ.. rừ…? – Đám đông gào lên. – Nó là ai? Nó ở đâu? Để tôi lấy răng xé xác nó thành từng mảnh! - Mới đêm qua nó còn ở đây! – Vượn kêu lên thống thiết. –Bây giờ nó đã đi rồi. Đó là một con lừa. Một con lừa tầm thường, khốn khổ! Nếu có bất cứ ai trông thấy lừa… - Gừ ừ…! – Những con thú rống lên – Chúng tôi sẽ thấy, sẽ gặp, sẽ tìm ra. Khôn hồn thì nó cứ tránh xa đường chúng tôi đi. Jill nhìn nhà vua trẻ, cái miệng há ra, khuôn mặt thể hiện một nỗi khinh hoàng khôn tả. Bây giờ thì cô bé hiểu kế hoạch độc ác của kẻ thù. Bằng việc nhào nặn với một chút sự thực, chúng làm cho lời nói dối của chúng có sức thuyết phục hơn. Còn có ích gì nữa khi vạch trần sự thật ấy ra, khi nói với muông thú rằng lừa đã đội lốt Aslan để lừa dối chúng! Vượn chỉ việc múa tay trong bị mà rằng: “Đó chẳng phải là điều tôi vừa nói sao?” Còn có ích gì khi để lừa ra gặp mọi người? Chắc chắn những con thú đang trong cơn giận dữ sẽ xé xác nó ra thành trăm mảnh. - Có khác nào hướng gió đổi chiều, không thổi vào buồm của chúng ta nữa. – Eustace thì thào. - Và đất đang sụt dưới chân chúng ta. – Tirian lẩm bẩm - Đáng nguyên rủa, sự ma lanh đáng nguyền rủa! Poggin rít lên khe khẽ: - Tôi dám thề rằng việc lật lại thế cờ này là tác phẩm của Ginger.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 104

J

ill cảm thấy có cái gì nhột nhột ở vành tai. Đó là kì lân Jewel đang thì thào vào tai cô bé, với tiếng nói thì thầm của loài ngựa. Nghe xong cô bé gật đầu rón rén quay lại chỗ Puzzle đang đứng đợi. Nhanh nhẹn nhẹ nhàng hết mức, cô bé cắt những sợi dây cuối cùng buộc tấm da sư tử trên người lừa. Chú lừa tội nghiệp không cần thiết phải mang khổ hình sau những gì vượn đã nói. Nếu có thể, Jill chỉ muốn đem giấu tấm da đó đi thật xa nhưng nó lại quá nặng. Điều tốt nhất mà cô bé có thể làm là đá nó vào một bụi cây rậm rạp. Đoạn cô ra hiệu cho Puzzle đi theo mình và cả hai đi đến chỗ các bạn. Đến đây vượn lại nói tiếp: - Sau sự việc báng bổ này, Aslan... tức là Tashlan giận dữ hơn bao giờ hết. Ngài nói ngài đã quá tốt đối với các ngươi, đêm đêm đến đây để chăm lo các ngươi. Bây giờ thì... ngài sẽ không bao giờ đến nữa. Tiếng hú, tiếng tru, tiếng gào, tiếng hí của các loài vang lên đáp lại nhưng đột nhiên một giọng rõ ràng tách bạch cất lên kèm với tiếng cười lanh lảnh. - Nghe cái con già kia nói kìa. Chúng tôi biết tại sao nó không thể mang Aslan quý báu của nó ra. Tôi sẽ cho quý vị biết tại sao. Là bởi vì nó không có Aslan. Nó chẳng có cái quái gì hết ngoài một con lừa già với tấm da sư tử trên lưng. Bây giờ hắn đã mất con vật đó và không biết phải làm gì. Tirian không thể phân biệt rõ các khuôn mặt phía bên kia đống lửa nhưng chàng đoán đó là Griffle – thủ lĩnh người lùn. Và chàng thêm chắc hơn khi giọng tất cả những người lùn hòa vào với nhau, chế giễu: - Không biết làm gì! Không biết phải làm gì! Không biết làm! - Câm ngay! – Rishda thét vang. – Câm ngay, lũ con bẩn thỉu của bùn đất. Nghe ta nói đây, những cư dân Narnia, nếu không ta sẽ hạ lệnh cho đám lính của ta dùng mũi gươm của chúng dạy các người biết thế nào là phép tắc. Ngài Shift đã nói với các ngươi về lừa độc ác. Vì vậy mà các ngươi nghĩ không có Tashlan trong lều ư? Phải vậy không? Hãy coi chừng, coi chừng! - Không, không, gần như cả đám đông kêu lên. Nhưng các chú lùn nói: - Được rồi, tên mọi kia, rồi

https://thuviensach.vn

ngươi sẽ thấy. Tiếp tục đi, con vượn, cho chúng ta xem có gì ở trong lều, trăm nghe không bằng một thấy. Sau một quãng im lặng ngắn ngủi, vượn lên tiếng: - Bọn một mẫu chúng bay nghĩ mình khôn ngoan lắm hả? Đừng có đi quá trớn. Ta chưa bao giờ nói các ngươi không thể trông thấy Tashlan. Có ai muốn gặp người không? Cả đám đông lặng đi. Rồi, gần một phút sau, một con gấu nói với giọng ngập ngừng, bối rối: - Tôi... tôi không hiểu những chuyện này cho lắm, tôi nghĩ ông nói... - Ngươi nghĩ! – Vượn đay lại. – Cứ như ai cũng gọi cái có trong đầu ngươi là suy nghĩ ấy. Tất cả hãy nghe đây, bất cứ ai cũng có thể gặp Tashlan, nhưng ngài không ra ngoài này đâu. Các người phải vào trong kia mà gặp. - Ôi! Xin cảm ơn, cảm ơn! Khoảng một chục cái giọng cùng cất lên. Đó là điều chúng tôi muốn! Chúng ta có thể vào trong lều gặp Tashlan trực tiếp. Bây giờ ngài đã hiền lại và mọi việc sẽ trở lại như cũ. Bầy chim chíu chíp với nhau, lũ chó sủa gâu lên vì kích động. Chợt bất thình lình vang lên những tiếng ồn, tiếng các con thú đứng lên và một giây sau các con vật lao lên trước, chen lấn nhau cùng đến trước cửa lều. Nhưng vượn đã hét lên: - Quay lại! Khẽ thôi! Đừng đi quá nhanh. Các con vật đứng lại, nhiều con đưa một chân lên cao, có con vẫy đuôi lia lịa và tất cả nghiêng đầu sang một bên. - Tôi nghĩ ông nói... – Gấu bắt đầu. Nhưng Shift đã cắt ngang - Ai cũng có thể vào trong nhưng từng người một. Ai vào trước nào? Ngài không nói là cảm thấy dễ chịu trong lòng đâu. Ngài đã liếm môi nhiều lần từ lúc ăn thịt tên vua độc ác đêm hôm kia đấy. Sáng nay ngài cứ gầm gừ suốt thôi. Ta cũng chả dám đi vào lều tối nay đâu, nhưng nếu bọn bay thích thì cứ việc. Ai vào trước nào? Đừng có trách ta nếu người chỉ làm gọn một miếng xơi tái các ngươi hoặc biến các ngươi ra nước bằng ánh mắt khủng khiếp của mình nhé. Đó là việc của các ngươi. Ai vào đầu tiên nào? Hay là một trong những thằng lùn? - Thôi đi, thôi đi, vào để mà bị giết à! – Griffle cười khẩy. – Làm sao chúng tôi biết ông có gì ở trong đấy? - Ô hô hô! Vượn kêu lên. – Vậy ra các người bắt đầu nghĩ là có cái gì trong đấy? Cách đây một phút bọn bay còn làm ồn ào lắm kia mà. Cái gì làm cho cả lũ chúng bay hóa câm cả lũ thế kia? Ai vào trước nào? Đầu tiên những con thú nhìn nhau rồi bắt đầu tránh xa cửa lều. Chỉ còn một vài cái đuôi là vẫn còn ve vẩy. Vượn già lạch bạch đi tời đi

https://thuviensach.vn

lui nhìn chúng chế giễu: - Ối trời ơi! – Nó cười khùng khục trong cổ. – Ta nghĩ các ngươi nóng lòng muốn gặp mặt Tashlan mà. Cụp hết cả đuôi rồi hả? Tirian cúi thấp đầu xuống để nghe điều Jill cố thì thầm vào tai chàng. - Anh có nghĩ là thật sự có một cái gì trong lều không? - Ai mà biết được. Anh nghĩ có thể có hai tên Calormen cầm kiếm lăm lăm trong tay, mỗi tên đứng một bên. - Thế anh không nghĩ là có thể... anh biết đấy... có thể đó là con vật kinh khủng mà chúng ta đã thấy sao? - Tash ư? – Tirian nói. – Không biết trước được điều gì đâu. Nhưng em hãy can đảm lên cô bé, tất cả chúng ta đang ở trong cái móng của một Aslan thật sự. Rồi một điều hoàn tòan không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra. Ginger nói bằng giọng tưng tửng rành rẽ, cứ như thể nó không hề bị kích động: - Tôi sẽ vào nếu mọi người muốn. Tất cả các con vật quay lại, dán mắt vào nó. - Hãy nhớ đến sự xảo quyệt của bọn chúng thưa bệ hạ. – Poggin nói với vua. – Con mèo trời đánh này đang thực hiện một âm mưu ghê gớm mà lại là một trong những kẻ chủ mưu. Bất cứ cái gì trong lều cũng sẽ không đụng đến nó, tôi thề đấy. Rồi, nó sẽ quay trở ra nói rằng nó đã chứng kiến một điều gì thật kỳ diệu. Nhưng Tirian không có thời gian trả lời chú lùn. Vượn đã bảo mèo đi trước. - Hô hố! Ra là một con mèo xấc xược muốn gặp mặt ngài. Được lại đây nào. Tao sẽ đích thân mở cửa cho. Đừng có đổ tội là tao không báo trước nếu ngài làm cho mi sợ đến rụng cả ria mép nhé. Đó là việc của mi, không phải chuyện của tao. Mèo đứng lên, bước ra khỏi đám đông, đi đứng một cách trang nghiêm và điệu đàng, đuôi dựng lên, không một sợi lông nào không đúng chỗ. Nó cứ đủng đỉnh đi qua đống lửa, gần Tirian đến nỗi từ chỗ chàng đứng với một bên vai dựa vào vách lều có thể nhìn thẳng vào mặt nó. Đôi mắt to xanh lè không hề chớp. - Cha cha, tỉnh rụi. – Eustace lẩm bẩm. Nó biết rõ không có gì phải sợ mà. Vượn già vừa cười sằng sặc vừa nhăn mặt, lập cập đi cạnh mèo, giơ một chân trước lên rút gióng ngang và mở cửa. Tirian nghĩ chàng nghe thấy tiếng mèo gừ gừ khi nó đi qua cái cửa tối om. - Gâu... gâu... geo! – Mèo gào lên với âm điệu thê thảm nhất mà bạn có thể nghe thấy. Tiếng kêu làm cho tất cả giật bắn cả người lên. Bạn đã từng giật mình thức giấc vì tiếng mèo trên mái nhà vào lúc giữa đêm thì bạn sẽ biết tiếng kêu ấy. Nhưng tiếng kêu này còn đáng sợ hơn. Vượn ngã chổng

https://thuviensach.vn

vó lên trời bởi mèo lao ra khỏi cửa như tên bắn. Nếu bạn không biết rõ đó là con mèo bạn có thể nghĩ đấy là một dải ánh sáng màu củ gừng. Mèo phóng qua bãi cỏ về lại chỗ của nó trong đám đông súc vật. Không con thú nào muốn gặp nó trong tình trạng này và bạn có thể thấy những con thú chạy dạt sang trái và sang phải. Mèo vọt tuốt lên một cây cao chạy một vòng rồi chúc đầu xuống dưới đất. Cái đuôi nó xù ra cho đến khi to gần bằng thân hình nó, đôi mắt tròn rực lên ngọn lửa xanh, trên lưng nó tất cả mọi sợi lông đều dựng đứng cả lên. - Tôi sẵn sàng vặt trụi bộ râu mình, – Poggin thì thào - để biết con quái này đóng kịch hay quả thực nó thấy một cái gì trong đó làm nó sợ đến vãi đái ra thế kia. - Im lặng nào ông bạn. – Tirian nhắc bởi vì vượn và tên thủ lĩnh người Calormen đang thì thầm trao đổi với nhau và chang muốn biết chúng nói gì. Chàng không nghe được hết trừ một câu lẩm bẩm của vượn: “Ôi cái đầu tôi, cái đầu tôi,“ nhưng chàng có cảm tưởng rằng hai tên này cũng bối rối về phản ứng của mèo hệt như chàng vậy. - Này Ginger. – Thủ lĩnh nói. – Ồn ào như thế là đủ rồi đấy. Hãy bảo cho bọn chúng biết mi nhìn thấy gì đi. - Ngao... ngao... ngao! – Mèo gào lên. - Ngươi không còn là một con thú biết nói nữa hay sao? Thủ lĩnh hỏi. – Nếu không thì hãy chấm dứt những tiếng kêu vô nghĩa ấy mà nói cho ra môn ra khoai coi. Những gì diễn ra tiếp theo thật đáng sợ. Tirian cảm thấy chắc chắn (và cả những người khác nữa) rằng mèo cố gắng nói một cái gì đó nhưng chẳng có gì thoát ra ngoài những tiếng ngao ngao chói tai, vô nghĩa mà bạn có thể nghe thấy từ bất cứ con mèo nào đang hoảng sợ hoặc giận dữ ở sân sau nhà bạn trên nước Anh. Nó càng kêu bao nhiêu thì càng không phải là một con thú được chọn để nói tiếng người bấy nhiêu. Những tiếng kêu bồn chồn vànhững tiếng gầm gừ ngắt quãng giữa đám thú. - Coi kìa! Coi kìa! – Giọng một con gấu vang lên. Nó không thể nói được, Nó đã quên mất tiếng nói. Nó trở thành một con thú câm. Coi mặt nó kia. Ai cũng thấy điều gấu nói là thật. Và một nỗi kinh hoàng khôn tả chụp xuống tất cả những cư dân Narnia này. Bởi vì mỗi con thú đều được cha mẹ chúng nói cho biết từ lúc bé tí cách thức mà Aslan trong buổi đầu hình thành thiên địa đã biến một số thú vật thành những sinh vật biết nói ra sao, sau đó răn đe thêm là nếu chúng không cư xử cho phải phép thì một ngày kia sẽ trở thành

https://thuviensach.vn

những con thú đang thương không có đầu óc, không biết nói như người ta có thể gặp ở những nơi khác. - Thế là bây giờ điều này đã xảy ra với chúng ta. – Những con thú rên lên. - Xin hãy rủ lòng thương! Hãy rủ lòng thương! – Bầy thú kêu than. – Hãy cứu giúp chúng tôi và Aslan. Ông, xin ông hãy đi vào nói chuyện với Aslan giúp chúng tôi một tiếng. Chúng tôi không dám.... không dám... không dám! Ginger trèo lên ngọn cây và biến mất trong đám cành lá. Từ đây không ai nhìn thấy nó nữa. Tirian đứng lặng, một tay đặt lên chuôi kiếm, mái đầu gục xuống. Chàng choáng cả người trước những sự kiện đêm nay. Có lúc chàng nghĩ tốt nhất là cứ rút kiếm ra mà xông vào chiến đấu với bọn Calormen nhưng ngay sau đó chàng lại nghĩ, thôi cứ chờ thêm xem mọi chuyện xoay chuyển ra sao. Và bây giờ lại có một chuyện khác. - Thưa cha... – Một giọng nói rõ ràng cất lên từ cánh trái đám đông. Tirian biết ngay đó là một tên lính Calormen bởi vì quân lính không gọi người chỉ huy của mình là “thưa ngài chỉ huy“ mà lại gọi là “thưa cha”. Jill và Eustace không được biết điều này, nhưng sau khi nhìn về hướng này, họ đã trông thấy người vừa lên tiến bởi vì lẽ tự nhiên họ dễ dàng nhìn thấy những người đứng ở ngòai rìa đám đông hơn là những người đứng giữa đám đông nơi ánh lửa làm cho tất cả trông như hòa vào thành một khối đen đen, nhất là khi bạn đứng ở phía bên này đống lửa. Đó là một người lính trẻ, cao và mảnh dẻ có thể nói là một người đẹp trai theo kiểu kiêu kì, nhưng u uẩn của người Calormen. - Thưa cha, – anh ta lặp lại một lần nữa với viên sĩ quan chỉ huy, – tôi cũng muốn vào thử xem sao. - Trật tự, Emeth! – Tên chỉ huy nói. – Ai mượn đến nhà ngươi xen vào chuyện này? Không cần đến một đứa miệng còn hôi sữa dúng mũi vào chuyện này. - Thưa cha, – Emeth nói, – đúng là tôi còn đầu xanh tuổi trẻ, nhưng tôi cũng mang dòng máu quý tộc và tôi là một kẻ tôn thờ thần Tash. Vì thế... - Im đi. – Rishda Tarkaan nạt nộ. – Ta không phải là cấp trên của ngươi hay sao? Ngươi chẳng có việc gì liên quan đến cái chuồng kia hết. Bởi vì nó dành cho bọn Narnia. - Không đâu thưa cha. – Emeth đáp. – Ngài chẳng từng nói rằng Aslan của bọn chúng với Tash của chúng ta là một đó sao? Nếu đó là sự thực thì Tash đang ở trong ấy. Sao ngài có thể nói là tôi không có liên quan gì tới người? Bởi vì tôi vui lòng chết một ngày lần nếu được nhìn vào mặt thần Tash một lần. -

https://thuviensach.vn

Ngươi là một thằng ngu chẳng hiểu lí lẽ gì cả. – Rishda sẵn giọng. Đây là vấn đề của các đấng bề trên. Khuôn mặt Emeth đanh lại. - Nếu vậy, Ashlan và Tash không phải là một phải không? Con vượn kia đã lừa gạt chúng ta. - Tất nhiên họ là một. – Vượn nói. - Thề độc đi. – Emeth nói, giọng quyết liệt. - Ôi trời cao đất dày ơi! – Shift rên rỉ, tôi chỉ mong sao ông trẻ im đi cho tôi nhờ. Cái đầu tôi đang nhức ong ong lên đây này. Được được, để tôi thề. - Nếu vậy thì thưa cha, – Emeth nói, – tôi nhất định phải vào trong ấy. - Đồ ngu! – Rishda sủa lên tức tối. Các chú lùn đồng thanh gào lên: - Vào đi chàng đen. Tại sao ông không để cho chàng ta vào? Tại sao ông để cho người Narnia vào mà lại cản không cho người của ông vào. Ông có cái gì ở trong ấy mà không muốn cho người của ông bước vào? Tirian và các bạn của chàng chỉ thấy cái lưng của Rishda Tarkaan nên họ không biết vẻ mặt hắn như thế nào khi hắn nhún vai nói: - Hãy chứng kiến tôi vô tội trong chuyện cái thằng nhóc ngu ngốc này. Được, vào nhanh lên! Rồi cũng như Ginger, anh lính Emeth bước qua bãi cỏ nằm giữa ngọn lửa trại và cái lều. Đôi mắt sáng long lanh, khuôn mặt trang nghiêm, một tay đặt lên đốc kiếm và cái đầu ngẩng cao, anh hiên ngang đi vào. Jill cảm thấy mình sắp khóc khi nhìn vào khuôn mặt ấy. Jewel thì thầm vào tai vua: - Nhân danh Bờm Sư Tử, tôi gần như đã yêu quý chàng dũng sĩ trẻ này mất rồi mặc cho chàng ta là một tên Calormen. Chàng ta xứng đáng được tôn là thần thánh hơn chính Tash. - Ước gì chúng biết được có gì đang ở trong đó. – Eustace thầm nói. Emeth mở cửa bước vào bên trong cái miệng đen ngòm của cái lều, rồi đóng cửa lại phía sau. Chỉ một vài tích tắc trôi qua – nhưng nó có vẻ kéo dài đến vài phút – và cánh cửa lại mở ra lần nữa. Hình nhân trong chiếc áo giáp Calormen loạng choạng bắn ra khỏi cửa lều, ngã bổ ngửa và nằm ngay đơ không nhúc nhích, cánh cửa lại khép lại. Tên chỉ huy bật dậy lao về phía hình nhân, cúi xuống, nhìn chằm chằm. Hắn bật ra một tiếng kêu hãi hùng, đoạn trấn tĩnh lại quay về phía đám đông kêu to: - Thằng nhỏ ngông cuồng đã có được điều nó muốn. Nó đã được nhìn thấy Tash và đã chết. Tất cả các ngươi hãy mở to mắt ra mà nhìn. - Chúng tôi biết rồi, chúng tôi biết rồi. – những con thú khốn khổ kêu lên. Nhưng Tirian và các bạn chàng nhìn chăm chú cái xác một lần rồi lại một lần nữa. Bởi vì họ đứng rất gần nên họ có

https://thuviensach.vn

thể thấy cái mà đám đông ở xa hơn lại cách một đống lửa không thể thấy. Người chết không phải là Emeth. Đây là một người hoàn toàn khác một người già hơn, mập hơn và thấp hơn Emeth rất nhiều lại có một bộ râu rậm đen kịt. - Hô hô hô! – Vượn cười sằng sặc, hả hê. – Còn ai nữa nào? Có bất cứ ai muốn vào nữa không? À bởi vì tất cả bọn bây đều có gan thỏ đế, tao sẽ chọn kẻ tiếp theo. Mi, con heo đực kia, đến lượt mi đó. Giải nó đến đây, những anh em Calormen. Nó sẽ được gặp mặt Tashlan. - Hừm. – Heo đực gầm gừ, nặng nề đứng lên. – Được, thì đi! Tôi sẽ có dịp thử cái nanh của mình. Khi Tirian nhận thấy con thú dũng cảm nhất đã sẵn sàng một cuộc chiến đấu cho sự sống của nó. Bọn Calormen ở gần chàng đã rút mã tấu ra và quân ta sẽ không có một sự giúp đỡ nào thì có một cái gì như bùng cháy trong chàng. Tirian không quan tâm đến chuyện can thiệp vào lúc này đã đúng thời điểm hay chưa nữa. - Tuốt gươm ra, – chàng nói nhỏ với các bạn, – chuẩn bị cung tên. Theo tôi. Một giây sau những cư dân Narnia kinh ngạc trông thấy bảy cái bóng nhảy ra trước cửa lều, bốn người trong số họ mặc áo giáp sáng choang. Lưỡi kiếm của vua rực sáng trong ánh lửa khi chàng vẫy lên đầu và kêu lên với một giọng hùng hồn: - Tôi ở đây, Tirian của Narnia, nhân danh Ashlan sẽ lấy tính mạng mình ra để chứng minh rằng Tash là một kẻ thù xấu xa, vượn là một tên phản bội ghê gớm và tất cả bọn Calormen này đều đáng chết. Hãy đứng về phía tôi, hỡi những cư dân Narnia chân chính. Các bạn sẽ khoanh tay ngồi đợi tên chủ giết từng người một hay sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 105

Nhanh như chớp, Rishda nhảy phắt lại đọ kiếm với nhà vua. Hắn không phải là một kẻ nhát gan và có thể đấu tay đôi với nhà vua và chú lùn nếu cần. Nhưng hắn không thể đấu lại với cả đại bàng và kì lân. Hắn biết đại bàng có thể phóng vào mặt hắn, mổ vào mắt hắn và làm hắn mù mắt với đôi cánh của nó. Hắn từng nghe cha mình (ông này đã từng đánh nhau với người Narnia) nói rằng không thể so tài với kì lân bởi vì nó có thể đá hậu khi nó nhảy xổ vào đối phương, sau đó thì cả móng, cả sừng, cả răng nó đều tấn công cùng một lúc. Vì thế mà trong ba mươi sáu chước, chước chuồn là hơn, hắn lao về phía đám thú vật kêu to: - Theo ta, theo ta các chiến binh của Tisroc (Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế). Theo ta, tất cả thần dân Narnia, nếu không cơn giận của thần Tash sẽ bổ xuống đầu các ngươi. Trong khi đó, có hai sự việc xảy ra cùng một lúc. Vượn không nhận ra mối nguy hiểm của nó nhanh như Tarkaan. Trong vòng một hoặc hai giây nó còn đứng thộn mặt ra bên đống lửa nhìn những người mới đến. Thế là Tirian lao đến bên con vật đáng nguyền rủa, thộp vào gáy nó lôi đến trước cửa lều, miệng thét lớn: - Mở cửa ra! - Poggin mở cửa. - vào mà uống liều thuốc của mày, Shift! Tirian đẩy mạnh vượn qua cái cửa tối om. Nhưng khi chú lùn sập cánh cửa lại, một ngọn lửa xanh sáng rực đến lóa mắt bốc lên từ trong lều, mặt đất rung chuyển và một tiếng động lạ lùng - nghe như tiếng kêu và tiếng cục cục ghê tởm của một con chim ghê rợn nào đó. Muông thú rên rỉ, hú vang và kêu lên thảm thiết. - Tashlan! Tránh cho chúng tôi khỏi gặp hắn! Nhiều con ngã gục, nhiều con giấu mặt trong đôi cánh hoặc sau những cái móng, không có ai ngoài đại bàng Thiên lý nhãn - có đôi mắt tinh tường hơn bất cứ loài vật nào - có thể nhìn thấy khuôn mặt Rishda vào lúc ấy. Và từ cái nhìn ấy, Thiên lý nhãn hiểu làRishda cũng kinh ngạc và hoảng sợ không kém bất cứ ai. “Đó là kết quả của việc gọi tên vị ác thần mà hắn không tin. ” - Đại bàng nghĩ. – “Sao, chuyện này có thể xảy ra với hắn,

https://thuviensach.vn

chuyện gì phải đến đã đến chăng?" - Việc thứ ba - xảy ra cùng một lúc và là việc tốt đẹp duy nhất xảy ra trong đêm ấy - tất cả những con chó biết nói (có chừng 15 con) nhảy lên vui mừng chạy về phía nhà vua. Đó là những con chó rất to với đôi vai vạm vỡ và những hàm răng cực khỏe. Chúng phóng đến như một con sóng lớn ùa vào bờ, gần như có thể quật ngã bạn. Mặc dù là những con chó biết nói, chúng vẫn có thói quen của loài chó. Tất cả bọn chúng đứng trên hai chân sau, hai chân trước đặt lên vai mọi người trong bọn, liếm mặt họ và tất cả cùng nói: -Chào mừng! Chào mừng! Chúng tôi sẽ giúp,giúp,giúp. Cho chúng tôi biết cần phải giúp như thế nào đi. Nhanh, nhanh, nhanh. Mọi chuyện xem ra tốt đẹp đến mức khiến bạn phát khóc. Cuối cùng, đó chính là điều ai nấy đều mong đợi. Và (sau đó một chút) những con vật nhỏ hơn (như chuột, chuột chũi, sóc. v. v…) cùng chạy đến, nhảy cẫng lên vì vui mừng mà nói: "Thấy chưa, thấy chưa. Chúng tôi cũng đến đây!". Kế đến là heo rừng, gấu. Eustace cảm thấy, cuối cùng thì mọi chuyện cũng đâu vào đấy. Nhưng Tirian nhìn quanh thấy một số con thú vẫn không nhúc nhích. - Theo tôi! Theo tôi! - Chàng hô vang. - Có phải các bạn trở nên hèn nhát chỉ vì tôi là vua của các bạn không? - Chúng tôi không dám. – Một số con vật cùng rên lên thiểu não. - Tashlan sẽ nổi trận lôi đình. Hãy che chở chúng tôi khỏi cơn thịnh nộ của chúa tể. - Thế những con ngựa biết nói đâu? - Tirian hỏi. - Chúng tôi biết, chúng tôi biết. - Chuột chin chít kêu lên. - Vượn bắt họ phải làm việc, tất cả đều bị cột lại ở dưới chân đồi kia kìa. - Vậy thì tất cả những loài vật bé nhỏ, - Tirian nói, - những con vật gặm nhấm, ăn hạt dẻ hãy chạy đi thật nhanh, chạy hết sức mình, tìm hiểu xem ngựa có đứng về phe ta không. Nếu họ theo ta, hãy dùng răng cắn đứt dây buộc ngựa, giải phóng và đưa họ về đây cho tôi. - Xin tuân lệnh bệ hạ. - Những giọng nói chin chít vang lên rồi với những cái vẫy đuôi, những con vật tinh mắt, răng dài ấy biến mất. Với một nụ cười chan chứa tình yêu thương, Tirian nhìn theo chúng. Nhưng đã đến lúc nghĩ đến những việc khác. Rishda đang ra lệnh cho đám lính của hắn: - Xông lên. Bắt sống tất cả bọn chúng nếu có thể, dồn chúng vào lều, hoặc quẳng chúng vào lều. Khi chúng đã nằm gọn trong đó hãy phóng hỏa biến chúng thành lễ vật để tế sống thần Tash thiêng liêng của chúng ta. - A ha! - Thiên lý nhãn tự nhủ. -

https://thuviensach.vn

Đó là cách hắn đền bù với hi vọng Tash sẽ tha thứ cho hắn về tội báng bổ thần linh. Một đám lính, vào khoảng một nửa đạo quân của Rishda bây giờ đang lao đến gần họ và Tirian chỉ còn vừa đủ thời gian ra lệnh. - Jill, nhắm vào cánh trái, cố bắn thật rát trước khi chúng đến chỗ ta. Heo rừng và gấu, yểm trợ sau lưng cô bé. Poggin đứng bên trái tôi, còn Eustace thì đứng bên phải, Jewel lo bên cánh phải. Puzzle hãy đứng sau lưng Jewel, cố sử dụng móng của mình. Bay lên tấn công đi Thiên lý nhãn. Các bạn chó đứngsau lưng chúng tôi. Cùng nhau xông vào khi cuộc chiến bắt đầu. Aslan sẽ phù hộ cho chúng ta! Eustace đứng đó, trái tim lồng lên như điên dại, cậu chỉ còn biết hi vọng là mình sẽ có đủ can đảm. Cậu chưa bao giờ gặp bất cứ cái gì (dầu đã đối mặt với rồng và rắn biển) lại làm cho máu cậu đông lại như khi những người đàn ông mặt ngăm đen, mắt sáng quắc lao về phía mình. Đó là 15 người lính Calormen, một con bò mộng biết nói, con cáo Slinkey và đười ươi Wraggle. Cậu nghe choang choang bên trái, một tên Calormen gục xuống, rồi vèo vèo một cái nữa thì đười ươi nằm thẳng cẳng. - Bắn giỏi lắm, em gái! - Giọng Tirian vang lên và quân thù xông đến. Eustace không bao giờ nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra trong vòng hai phút sau. Nó giống như một cơn ác mộng (vào lúc bạn bị sốt đến trên 40 độ C) cho đến lúc nó vẫn nghe thấy giọng Rishda vang lên từ đằng xa: - Dừng tay! Lùi lại, chấn chỉnh đội hình! Đến đây thì đầu óc Eustace có thể làm việc bình thường, cậu thấy bọn Calormen túm tụm quay lại chỗ đồng bọn. Nhưng không phải tất cả. Có hai xác chết nằm lại. Một tên đã chết vì lòi ruột do cái sừng của Jewel, một vì nhát kiếm của vua Tirian. Con cáo nằm chết dưới chân cậu và cậu tự hỏi không biết có phải mình đã giết chết nó hay không. Bò mộng cũng nằm đó, bị một mũi tên của Jill cắm vào mắt và một vết thương bên sườn bởi răng của heo rừng. Nhưng quân ta cũng có tổn thất. ba con chó bị giết, con thứ tư đang bị tập tễnh trên ba chân ở phía sau và rên rỉ vì đau. Gấu nằm dưới đất, cử động một cách yếu ớt. Đoạn nó kêu òng ọc trong cổ rồi kêu to hơn vào phút cuối. “Tôi… tôi… không… hiểu,” nhưng nó lại ngả cái đầu to xuống cỏ, nhẹ nhàng như một em bé đặt đầu xuống gối và không bao giờ cử động nữa. Thực ra cuộc tấn công đầu tiên của quân địch đã bị đẩy lùi. Eustace dường như không có khả năng vui mừng về điều đó. Cậu khát khô cả cổ và

https://thuviensach.vn

cả hai cánh tay đều đau nhức. Khi đội quân Calormen thất trận rút về chỗ tên chỉ huy, những người lùn bắt đầu chế diễu bọn chúng: - Thế đã đủ chưa hỡi bọn mặt đen kia? - Họ gào lên. - Không thích thế à? Tại sao đại nhân của các người không xông trận mà lại để cho các người bị giết. Tội nghiệp quá đi. - Những người lùn kia, - Tirian kêu lên, - hãy đến đây, dùng lưỡi kiếm của các ngươi chứ không phải cái lưỡi. Vẫn còn kịp đấy hỡi những người lùn Narnia. Tôi biết các bạn chiến đấu rất cừ. Hãy quay lưng lại với quân thù. - Thế hả? - Đám người lùn chế nhạo. - Không dễ thế đâu. Ngươi cũng chỉ là một tên đại bịp như những kẻ khác thôi. Chúng tôi không cần bất cứ một ông vua nào, người lùn vẫn là người lùn. Thế thôi! Chợt có tiếng trống vang lên nhưng lần này không phải là tiếng trống của người lùn mà là kiểu trống da bò to của người Calormen. Ngay từ đầu mấy bạn trẻ đã ghét tiếng trống này: Bum - bum - bập - bập - bập. Nhưng họ sẽ còn ghét hơn nếu biết rõ nó có ý nghĩa gì. Tirian thì biết. Nó có nghĩa là có những đội quân Calormen ở gần đâu đây và Rishda Tarkaan đang gọi quân đến cứu viện. Chàng và Jewel đưa mắt nhìn nhau, buồn bã. Họ vừa mới le lói một tia hi vọng sẽ chiến thắng đêm nay. Nhưng thế là hết nếu quân địch có tiếp viện. Tirian tuyệt vọng đưa mắt nhìn quanh. Một số cư dân Narnia lại trở về bên kia chiến tuyến, đứng với người Calormen, đó là những kẻ ăn ở hai lòng hay chỉ thuần túy vì sợ “Tashlan”? Những con khác vẫn ngồi, hoang mang nhìn quanh không biết nên đi theo ai. Nhưng bây giờ chỉ còn lại một ít con thú, đám đông đã teo lại nhiều. Rõ ràng một vài con trong bọn đã lặng lẽ lẻn đi lúc cuộc giao tranh bắt đầu. Tiếng trống dễ sợ của bọn Calormen vẫn vang lên liên hồi. Nhưng đã có âm thanh khác bắt đầu hòa lẫn với nó. - Nghe kìa! - Jewel nói. - Nhìn kìa! - Đại bàng tiếp lời. Sau đó thì không còn ai nghi ngờ gì về tiếng động ấy nữa. Với tiếng vó ngựa dồn dập, với những cái đầu ngẩng cao, lỗ mũi nở rộng và những cái bờm tung bay, đội quân ngựa biết nói tràn lên ngọn đồi. Những con vật gặm nhấm, răng dài đã hoàn thành sứ mệnh của mình. Poggin và mấy người bạn trẻ há miệng định reo lên nhưng tiếng reo không bao giờ được thoát ra. Trong không trung vang lên tiếng căng dây cung rồi tên bay vèo vèo. Người lùn ra tay - trong một khoảnh khắc nào đó, Jill không thể tin vào mắt mình - họ

https://thuviensach.vn

đang bắn những con ngựa biết nói. Bọn người lùn thảy đều là thiện xạ. Hết con ngựa này đến con ngựa khác khuỵu xuống. Không có một con tuấn mã nào tới được chỗ nhà vua. - Đồ súc sinh! - Eustace rít lên, cậu muốn điên lên vì cơn giận. - Đồ bẩn thỉu, đồ xấu xa, đồ phản trắc… những con quỷ lùn kia. Cả Jewel cũng nói: - Thưa bệ hạ, để tôi đuổi theo bọn lùn kia đâm một lượt tất cả bọn chúng. Nhưng Tirian với khuôn mặt vô cảm như hóa đá đã nói: - Đứng ra xa Jewel. Nếu em muốn khóc cô bé ạ (câu này chàng nói với Jill) em hãy quay mặt đi mà gạt lệ, đừng làm ướt dây cung của em. Eustace, em hãy bình tâm, đừng chửi bới như một cô gái quê như thế, không có một chiến binh nào chửi thề cả. Những lời lẽ lịch thiệp hoặc những cú đánh rắn như đá đó là thứ ngôn ngữ duy nhất của chúng ta. Những người lùn đã quay lại chế nhạo Eustace. - Ngạc nhiên hả, thằng oắt kia? Nghĩ chúng tao về phe mày hả? Đừng sợ. Chúng tao không cần bất cứ con ngựa biết nói nào. Chúng tao không muốn bên nào thắng. Chúng bay không thể lôi bọn tao vào cuộc. Người lùn vẫn là người lùn. Rishda Tarkaan vẫn nói chuyện với người của hắn, không nghi ngờ gì, chúng đang bàn định kế hoạch tấn công sắp tới, có lẽ tên chỉ huy đang thầm tiếc nuối là phải chi hắn phái tất cả đội của mình vào cuộc tấn công đầu tiên. Tiếng trống vẫn dồn dập. Rồi, trước sự kinh hoàng tột độ, Tirian và các bạn chàng nghe thấy từ đằng xa vọng lại một hồi trống khác trả lời. Một phân đội Calormen khác đã nghe thấy tiếng trống xin tiếp viện của Rishda và đang kéo đến yểm trợ hắn. Chẳng cần phải nhìn vào mặt Tirian bạn cũng có thể thấy rõ là chàng đã từ bỏ tất cả mọi hy vọng. - Nghe đây. - Chàng thì thầm giọng thản nhiên. - Chúng ta phải tấn công ngay trước khi bọn tà giáo kia có thêm quân tiếp viện. - Xin hãy nghĩ cho kín kẻ thưa bệ hạ. - Poggin nói. - Ở đây chúng ta có bức tường gỗ án ngữ sau lưng. Nếu tiến lên, chúng ta sẽ có thể phá vỡ vòng vây được không? - Tôi cũng nghĩ như ông đó, - Tirian đáp, - thế không phải bọn chúng có kế hoạch đẩy ta chui vào lều sao? Chúng ta tránh xa cái cửa lều đáng sợ kia bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. - Bệ hạ nói rất phải. - Thiên lý nhãn đáp. - Hãy tránh xa cái lều đáng nguyền rủa và bất cứ con yêu tinh nào sống trong đó bằng mọi giá. - Đúng, cứ làm như thế, tôi chán cái cảnh này lắm rồi! - Eustace nói. - Tốt. - Tirian nói. - Em hãy quan tâm đến cánh bên

https://thuviensach.vn

trái. Em hãy nhìn tảng đá lớn trắng như đá hoa cương dưới ánh lửa kia. Đầu tiên chúng ta hãy xông vào đánh bọn Calormen. Còn em, Jill, em hãy rời khỏi cánh tay trái, bắn thật nhanh như em có thể làm được. Đại bàng, bạn hãy bay trên đầu chúng ở bên phải, trong khi đó những người còn lại sẽ chiến đấu với bọn chúng. Khi chúng tôi tiến đến quá gần, Jill à, em hãy tạm dừng bắn vì có thể sẽ bắn nhầm chúng tôi, và em hãy trở lại tảng đá kia đứng đợi chúng tôi. Tất cả những người khác hãy chú ý lắng tai nghe ngay cả lúc đang đánh nhau. Ta chỉ lôi chúng vào giao chiến trong vài phút thôi không hơn, bởi vì lực lượng của chúng ta mỏng hơn chúng. Ngay khi tôi kêu lên "Rút" thì mọi người hãy quay lại chỗ Jill đứng đợi. Ở đấy chúng ta có sự bảo vệ từ phía sau và có thể nghỉ được một lát. Nào đi đi em, Jill! Cảm giác cô đơn thật kinh khủng, Jill chạy đi một quãng khoảng sáu, bảy mét rồi rút chân phải và bước chân trái lên phía trước, lắp một mũi tên vào dây cung. Cô bé ước tay mình đừng run bắn lên như thế. "Mũi tên chết tiệt," cô nói khi mũi tên đầu tiên bay bổng qua đầu quân địch. Nhưng cô lại lắp một mũi tên khác và hiểu rằng tốc độ là điều tối quan trọng. Cô bé thấy một cái gì to và đen lao thẳng về phía bọn Calormen, đó là Thiên lý nhãn. Đầu tiên là một tên sau đó là hai tên lính vứt gươm đi đưa cả hai tay lên bảo vệ đôi mắt. Một mũi tên của cô bắn trúng một tên lính, một mũi tên khác bắn trúng chó sói Narnia hình như vừa gia nhập vào hàng ngũ quân địch. Nhưng Jill chỉ bắn thêm được một vài phút thì phải dừng lại. Những lưỡi kiếm vung lên loa lóa, nanh của heo rừng, sừng của Jewel, tiếng chó sủa, Tirian và đồng đội lăn xả vào quân địch. Trông toàn cảnh họ như các vận động viên trong cuộc chạy thi 100 mét. Jill kinh ngạc khi thấy đội quân Calormen trở nên rối loạn như thế nào. Cô không xác định được đó là do những mũi tên của cô hay là cú mổ của đại bàng. Chỉ có một vài tên lính còn trụ lại ở hàng trước, số còn lại bị những mũi tên bay vèo vèo và cái mỏ của đại bàng làm dạt sang hai bên. - Cừ lắm! Cừ lắm! Jill reo lên. Đội quân ít ỏi của nhà vua đã cắt một đường qua cánh phải quân địch. Kì lân tung mấy tên lính lên như bạn bới rạ bằng một cái chĩa. Trước mắt của Jill, cả đến Eustace cũng đánh nhau với những đường kiếm rất tài tình (thực ra cô chẳng biết nhiều về kiếm thuật). Bầy chó nhảy lên cắn cổ lính Calormen.

https://thuviensach.vn

Mọi việc xem ra rất thuận lợi. Chiến thắng gần như đã cận kề. Nhưng với một cú sốc lạnh cả người, Jill nhận ra một việc rất kì lạ. Mặc dầu quân Calormen ngã xuống dưới mỗi nhát kiếm Narnia, dường như đội quân ấy không hề ít đi, trái lại còn đông hơn trước khi trận đánh bắt đầu. Vài phút sau bọn chúng chạy đến từ tứ phía, đông đến nỗi cô bé khó nhìn ra quân mình nữa. Chợt cô nghe giọng Tirian kêu lên: Rút! Quân địch đã được tăng cường. Tiếng trống đã có tác dụng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 106

Theo phân công, đáng lý Jill phải có mặt ở chỗ tảng đá trắng nhưng cô bé quên mất điều đó vì tập trung theo dõi diễn biến trận đánh. Bây giờ thì cô bé nhớ ra và vội vã chạy ngay về đó, chỉ đến trước những người khác một giây. Trong một khoảnh khắc, họ quay lưng về quân địch. Họ chạy một nửa vòng tròn để tới chỗ tảng đá. Một cảnh tượng kinh khủng đập vào mắt họ. Một người Calormen chạy về phía cửa lều ôm một cái gì đó đang giãy giụa, đá loạn lên. Khi hắn đến gần đống lửa, họ có thể nhìn rõ bóng tên lính và cả cái vật mà hắn ôm. Đó là Eustace. Tirian và Jewel lao đến cứu cậu bé. Nhưng tên lính Calormen ở gần cửa hơn họ, trước khi họ chạy được nửa đoạn đường thì hắn đã ném Eustace vào trong lều và đóng cửa lại. Khoảng sáu,bảy tên lính khác chạy theo hắn. Chúng đứng dàn thành một hàng ngang ngay trước cửa lều. Không ai có thể vượt qua được. Thậm chí cả vào lúc ấy Jill cũng nhớ ra là phải quay mặt đi. - Nếu mình không thể ngăn chặn được những giọt nước mắt này, mình sẽ làm ướt dây cung mất. - Cô bé thầm nhủ. - Chú ý tên bay. - Poggin bất thần kêu lên. Mọi người ngồi thụp xuống, kéo mũ trụ xuống tận mũi. Lũ chó thu mình lại phía sau. Nhưng mặc dù tên bay rào rào về phía họ, chẳng bao lâu họ đã biết rằng họ không phải là mục tiêu. Griffle và người của ông ta đã giương cung lên. Lần này họ lạnh lùng nhắm vào quân Calormen mà bắn. - Các chàng trai ngắm cho kỹ. – Giọng Griffle oang oang. Tất cả cẩn thận! Chúng ta không cần bọn mặt đen hơn bọn khỉ… hay sư tử… hay vua chúa gì. Người lùn là người lùn. Dù có nhiều điểm để chê giống người này thì bạn cũng không thể nói là họ thiếu can đảm. Họ có thể dễ dàng rút lui mà không rụng một sợi tóc nhưng họ thích ở lại giết được quân của hai bên càng nhiều càng tốt, trừ phi là cả hai bên đủ tử tế tránh cho họ khỏi chuyện phiền toái phải ra tay. Họ muốn giành lấy Narnia cho chính họ. Nhưng họ đã không tính đến một điều là quân Calormen mặc áo giáp còn lũ ngựa thì không có gì che chở. Ngoài ra

https://thuviensach.vn

chúng còn một tên chỉ huy. Giọng Rishda Tarkaan vang lên: - Ba mươi người bao vây bọn ngu ở chỗ tảng đá. Số còn lại theo ta, chúng ta có thể dạy cho lũ con của bùn đất kia một bài học… Tirian và bạn bè của chàng vẫn còn thở hồng hộc sau trận đánh, cảm thấy nhẹ nhõm khi có được mấy phút nghỉ ngơi hiếm hoi, đứng lặng nhìn theo khi Tarkaan dẫn người của hắn xông lên đánh nhau với người lùn. Bây giờ mọi chuyện diễn ra rất kỳ lạ. Ngọn lửa gần tàn, ánh sáng của nó yếu đi và có một màu đỏ sậm hơn. Như bạn có thể thấy, chiến trường bây giờ gần như trống rỗng chỉ trừ đám người lùn và bọn Calormen. Ánh sáng không đủ soi cho họ thấy mọi chuyện đang diễn ra. Có vẻ như người lùn đánh nhau rất khá. Tirian có thể nghe thấy Griffle luôn miệng văng tục, thỉnh thoảng Tarkaan lại rống lên: - Bắt sống tất cả bọn chúng nếu có thể! Bắt sống tất cả bọn chúng! Dù trận giao chiến như thế nào nó cũng không kéo dài quá lâu. Âm thanh của nó tắt dần. Rồi, Jill nhìn thấy Tarkaan quay lại chỗ túp lều, có 11 tên lính đi theo hắn kéo theo 11 chú lùn bị trói (Những người còn lại đã bị giết hay đã bỏ trốn thì điều này không bao giờ được làm sáng tỏ). - Ném chúng vào đền thờ Tash! Rishda ra lệnh. Khi 11 người lùn lần lượt bị quẳng hay đá vào trong cái cửa tối om và cánh cửa lại đóng lại, tên chỉ huy cúi đầu thật thấp xuống, nói: - Những tên này sẽ được tế sống để dâng lên thần Tash. Tất cả đám lính Calormen đều nhất loạt đập chuôi kiếm vào tấm khiên của chúng và gào to: - Tash! Tash! Thần Tash vĩ đại! Thần Tash bất khả chiến bại! (Bây giờ thì thật vô nghĩa nếu nói “Tashlan”). Cái nhóm nhỏ của Tirian đứng bên tảng đá trắng quan sát cảnh này và chụm đầu vào nhau trao đổi. Họ đã tìm thấy một dòng suối nhỏ chảy ngay dưới tảng đá và đã uống cho thỏa thích - Jill, Poggin và vua thì uống bằng tay còn những người bạn bốn chân thì cúi đầu xuống uống từ cái vũng nước nhỏ ở dưới chân tảng đá. Bởi vì họ khát đã lâu cho nên đấy là ngụm nước ngon nhất họ từng uống trong đời và trong lúc uống nước họ hoàn toàn thanh thản, trong đầu không còn vấn vương bất cứ chuyện gì khác. - Tôi cảm thấy với từng khớp xương trong người, - Poggin nói, - rằng tất cả chúng ta từng người từng người một sẽ phải đi qua cái cửa tối om kia trước khi trời sáng. Tôi có thể nghĩ ra 100 cách chết khác mà tôi thích hơn. - Đó đúng là một cửa ải trần gian, - Tirian

https://thuviensach.vn

nói, - thật giống hệt một cái miệng tham lam, đen tối. - Ôi, chúng ta không thể làm gì để ngăn chặn lại hay sao? – Jill hỏi với giọng run rẩy. - Không, cô bạn thân yêu ạ. – Jewel nói, âu yếm dụi dụi cái mũi vào người cô bé. – Có thể nói, với chúng ta nó là một cái cửa đi vào đất nước của Aslan và chúng ta sẽ dùng bữa tối ở bàn của người đêm nay. Rishda Tarkaan quay lưng lại cái lều, chậm rãi đi đến trước tảng đá trắng: - Hãy nghe rõ đây, - hắn nói, - nếu heo rừng, chó và kỳ lân chạy sang phe của ta, đặt mạng sống vào sự che chở của ta thì tính mạng của bọn ngươi sẽ được đảm bảo. Heo rừng sẽ được cho vào chuồng trong vườn thượng uyển của thánh thượng, chó sẽ nhốt trong cũi còn kỳ lân sau khi ta cho cưa cái sừng đi sẽ được dùng vào việc kéo xe. Còn đại bàng, bọn trẻ, thằng lùn và vua sẽ được dùng để tế sống thần Tash, ngay đêm nay. Chỉ có tiếng gầm lên trả lời hắn. - Tiến lên các chiến binh dũng cảm! – Tarkaan gào lên. – Giết chết bọn thú, nhưng hãy bắt sống tất cả các con vật hai chân. Và thế là trận đánh cuối cùng của ông vua cuối cùng ở Narnia bắt đầu. Điều làm cho trận đánh trở nên vô vọng là ngoài việc đạo quân của kẻ thù đông áp đảo, chúng còn có những mũi giáo. Đám lính cũ hộ tống vượn không dùng giáo, bởi vì chúng đi riêng lẻ từng người một hoặc hai người một, giả dạng là những thương nhân chuộng hòa bình và tất nhiên chúng không thể đem theo giáo mác bởi vì đó là một thứ vũ khí bạn không giấu đi đâu được. Toán quân mới đến chắc là mới kéo qua, sau khi vượn đã mạnh lên và chúng có thể công khai ra mặt. Mũi giáo rất lợi hại và có thể làm nên những sự khác biệt đáng kể. Với mũi giáo dài bạn có thể đâm chết một con heo rừng trước khi nó tiếp cận bạn với cái nanh đáng sợ của nó, bạn cũng có thể đâm chết kỳ lân trước khi nó dùng sừng tấn công bạn, tất nhiên với điều kiện bạn phải nhanh nhẹn và vẫn còn cái đầu nguyên vẹn trên cổ. Bây giờ thì các mũi giáo đã tiến đến giáp lá cà, Tirian và các bạn phải chiến đấu cho sự sống còn của họ. Ở một phương diện nào đó, điều này cũng không đến nỗi quá bi đát như bạn nghĩ đâu. Khi bạn đã phải dùng đến tất cả các cơ bắp – thụp người xuống né mũi giáo, phóng người lên cao, nhảy bật người về phía trước, giật lùi về phía sau, quay mòng mòng – bạn sẽ không có thời gian để mà buồn chán hay hoảng sợ. Tirian biết rằng chàng không thể làm gì cho người của mình, cả bọn sẽ

https://thuviensach.vn

chết chung, hẳn thế rồi. Chàng loáng thoáng thấy heo rừng chạy ở một bên chân mình, Jewel chiến đấu rất hăng máu. Liếc sang một bên, chàng thấy, và chỉ thấy mà thôi, một tên Calormen to lớn đang nắm tóc Jill, xềnh xệch lôi cô bé đến một chỗ nào đó. Nhưng chàng khó mà có thể nghĩ đến một chuyện gì khác. Ý nghĩ duy nhất của chàng vào lúc này là làm sao bán cuộc đời mình đi một cách có ý nghĩa. Điều tệ hại nhất là chàng không thể cố thủ ở nơi chàng bắt đầu, gần tảng đá trắng. Một người chiến đấu với hàng chục kẻ thù một lúc phải đón bắt cơ hội ở bất cứ nơi nào có thể, phải lao đến nơi chàng thấy một bộ ngực hoặc một cái cổ không bị che chắn. Chỉ vài đường kiếm có thể đẩy bạn đi xa vị trí ban đầu. Chẳng bao lâu chàng phát hiện càng lúc chàng càng rời xa cánh phải và đến gần cái lều hơn. Chàng có một ý nghĩ mơ hồ trong đầu rằng chàng có lý do chính đáng để tránh xa chỗ này. Nhưng vào lúc ấy chàng không thể nhớ ra đó là lý do gì. Và suy cho cùng, chàng cũng không thể tránh khỏi điều đó. Bất thình lình tất cả mọi việc đều trở nên sáng tỏ. Chàng thấy mình đang đánh nhau với chính Tarkaan. Đống lửa (lúc này chỉ còn chập chờn yếu ớt) ở ngay trước mặt chàng. Trong thực tế chàng đang chiến đấu ở ngay cửa lều bởi vì cánh cửa đã mở ra, có hai tên Calormen trực ở hai bên chuẩn bị sập cửa lại khi chàng chui vào trong đó. Bây giờ thì chàng nhớ lại mọi chuyện, chàng biết kẻ thù dồn chàng đến cửa lều với mục đích ấy ngay từ lúc cuộc chiến đấu bắt đầu. Trong lúc nghĩ như vậy chàng vẫn luôn tay ra đòn với tên chỉ huy bằng tất cả sức lực của mình. Một ý nghĩ mới mẻ chợt nảy ra trong đầu chàng. Tirian vứt kiếm đi lao lên trước, cả người ở dưới trận mưa mã tấu của Tarkaan, cố tóm được thắt lưng hắn bằng cả hai tay và chạy bổ về phía cửa lều, la lớn: - Vào đi, hãy tự gặp Tash của mày! Một sự im lặng chết chóc. Khi tên chỉ huy bị ném vào trong, mặt đất rung lên và lại bùng lên một luồng ánh sáng lóa mắt. Những tên lính bên ngoài la oai oái. “Tash!, Tash!” và sập cửa lại. Nếu Tash cần tên chỉ huy của chúng thì Tash phải có hắn. Dù sao thì chúng cũng không muốn gặp Tash. Trong vòng một hoặc hai giây Tirian không biết chàng đang ở đâu, thậm chí không còn biết mình là ai nữa. Đoạn chàng cố trấn tĩnh, nhấp nháy mắt và nhìn quanh. Trong lều không tối như chàng nghĩ. Trái lại, chàng còn ở trong một luồng ánh sáng rất mạnh, đó là lí do vì sao chàng bị

https://thuviensach.vn

lóa mắt… Chàng quay lại nhìn Rishda Tarkaan nhưng Rishda không nhìn chàng. Hắn rên lên một tiếng dài và đưa tay chỉ, rồi hắn đưa cả hai tay bưng lấy mặt, cứ thế gục đầu xuống đất. Tirian nhìn theo hướng Tarkaan chỉ. Và rồi chàng hiểu. Một hình thù hết sức quái gở tiến về phía họ. Nó nhỏ hơn cái hình thù họ đã nhìn thấy từ tháp canh mặc dù vẫn lớn hơn một người có tầm vóc trung bình nhiều, ngoài ra không có gì thay đổi. Nó có cái đầu của một con kền kền và có tới bốn chi, cái mỏ há ra, đôi mắt sáng quắc. Một tiếng quàng quạc kinh hồn đáng tởm thoát ra từ cái mỏ đó. - Ngươi đã kêu gọi ta tới Narnia, Rishda Tarkaan. Và ta đã đến đây. Ngươi có gì để nói nào? Nhưng Tarkaan không dám ngẩng đầu lên khỏi mặt đất mà cũng không thốt ra được một lời. Hắn run lẩy bẩy như một người đang nấc liên hồi. Trong chiến trận hắn là một chiến binh có thừa dũng cảm, nhưng một nửa lòng can đảm ấy đã rời khỏi hắn từ khi hắn nghi ngờ (lần đầu tiên) rằng có thể có một thần Tash thật sự. Bây giờ cái nửa còn lại cũng rời bỏ hắn mà đi nốt. Với một phản xạ bất thần – như một con gà mái cúi xuống mổ một con giun đất – Tash cúi xuống người tên Rishda khốn khổ, xốc hắn lên bằng hai chi trên. Đoạn, Tash ngoái đầu sang một bên nhìn xoáy vào Tirian với một trong hai con mắt kinh khủng. Bởi vì theo lẽ tự nhiên, với một cái đầu chim nó không thể nhìn thẳng vào bạn. Nhưng ngay lúc đó từ phía sau Tash đã vang lên một giọng nói sang sảng và bình thản như mặt biển êm đềm trong một sớm đầu hè. - Cút đi quái vật kia, hãy mang theo con mồi hợp pháp kia về chỗ của mi, nhân danh Aslan và người cha vĩ đại của người, Thương Hải Đại Vương. Quái vật đáng ghê tởm biến mất cùng với Tarkaan cắp dưới nách. Tirian quay đầu về chỗ phát ra tiếng nói. Cái điều mà chàng chứng kiến làm cho tim chàng lồng lên man dại còn hơn là trong bất cứ một cuộc giao tranh dữ dội nào. Bảy vị vua và nữ hoàng đứng trước mặt chàng, đầu đội vương miện, toàn thân sáng lên trong những tấm hoàng bào rực rỡ, các vị vua cũng mặc những áo giáp rất đẹp và thanh kiếm tuốt trần cầm trên tay. Tirian cung kính cúi đầu một cách tao nhã và đang định nói một câu gì đó thì vị nữ hoàng trẻ nhất khúc khích cười. Chàng trố mắt nhìn vào mặt nàng, miệng há ra vì kinh ngạc, bởi vì chàng biết nữ hoàng này. Đó là Jill nhưng không phải Jill mà chàng vừa trông thấy. Khuôn mặt nhem nhuốc,

https://thuviensach.vn

nước mắt lưng tròng, chiếc áo vải thô cũ kỹ đã tuột một nửa khỏi một bên vai. Trông cô bé tinh khôi và tươi tắn, tươi tắn như vừa mới tắm gội xong. Thoạt tiên chàng nghĩ trông Jill trưởng thành hơn, nhưng cũng không hẳn thế, chàng không thể làm cho đầu óc mình tập trung vào một điều gì nhất định. Và rồi chàng nhìn vị vua trẻ nhất là Eustace nhưng cậu cũng thay đổi, giống như Jill vậy. Tirian xấu hổ vì đã ra mắt những con người cao quý này trong bộ quần áo nhuốm đầy máu, bùn đất và mồ hôi trong trận chiến vừa rồi. Nhưng chàng bất giác cúi đầu nhìn xuống và thấy mình không còn trong tình trạng ấy nữa. Chàng cũng sạch sẽ, tinh khôi và tươi mới y như họ và cũng đang mặc bộ quần áo mà chàng vẫn diện vào những bữa dạ tiệc ở Cair Paravel. (Ở Narnia những bộ quần áo đẹp không bao giờ là những bộ gò bó. Họ biết cách làm cho những bộ lễ phục vừa lộng lẫy vừa trang nhã lại thoải mái dễ chịu. Dù có đốt đuốc đi tìm khắp Narnia cũng không thấy những thứ như là vải hồ cứng, vải phalen và vải có pha nilông). - Thưa bệ hạ - Jill nói, bước lên một bước và làm một điệu chào nhún gối với cử chỉ cực kỳ duyên dáng tao nhã, - xin giới thiệu đây là Peter, vị vua tối cao trong các vị vua ở Narnia. Tirian không cần phải giới thiệu mới biết ai là vua Peter vì chàng vẫn nhớ khuôn mặt hiện lên trong giấc mơ của mình dù ở đây khuôn mặt vị vua này có một vẻ đặc biệt cao quý. Chàng bước lên một bước, khuỵu một gối xuống, trịnh trọng hôn lên tay Peter. - Muôn tâu thánh thượng, - chàng nói, - tiểu vương rất hân hạnh được ra mắt thánh thượng. Peter Đại đế nâng chàng dậy, hôn lên hai má chàng với cử chỉ tôn quý của một vị hoàng đế tối cao. Đoạn Peter Đại đế đưa chàng đến giới thiệu với vị nữ hoàng cao tuổi nhất, nhưng bà không phải là một cụ già - không có một sợi tóc bạc trên đầu và một nếp nhăn trên má. - Vua Tirian, đây là quý bà Polly, người đã đến đây từ khi trời đất sinh thành, vào lúc Aslan làm cho cây cối mọc lên và những con thú biết nói. Sau đó vua Peter quay sang người đàn ông lớn tuổi bên cạnh bà. Một người có bộ râu vàng óng chảy dài trên ngực và một khuôn mặt đầy vẻ minh triết. - Và đây là ngài Digory đã đến cùng với bà Polly vào cái ngày đầu tiên ấy. Đây là em trai ta, vua Edmund và đây là em gái ta, nữ hoàng Lucy. - Thưa bệ hạ! – Tirian nói khi đã kính cẩn chào hỏi tất cả mọi người. – Nếu hậu sinh hiểu đúng tinh thần

https://thuviensach.vn

của những cuốn sử nghiêm túc thì có phải còn có một người nữa. Chẳng phải vua Peter có hai người em gái sao? Nếu vậy nữ hoàng Susan ở đâu ạ? - Em gái tôi, Susan - Peter nói và trở về với cách nói giản dị, bởi vì trong giọng nói ấy có chứa chất nỗi buồn, - không còn là một người bạn của Narnia nữa. - Đúng thế, - Eustace nói thêm, - bất cứ lúc nào chúng tôi cố gắng kéo chị ấy vào cuộc và nói về Narnia hay làm một cái gì đó cho Narnia, chị ấy đều nói, "Ô hay, sao mọi người vẫn còn nhớ đến những chuyện ấy nhỉ? Lạ thật, sao mọi người vẫn còn bám lấy mãi những trò chơi ấu trĩ mà chúng ta thường chơi khi còn bé? - Ôi, Susan ấy à. – Jill xen vào. – Bây giờ thì chị ấy chẳng quan tâm đến gì ngoài váy, son môi và những thư mời dự tiệc. Chị ấy đặc biệt khoái những gì thuộc về thế giới người lớn. - Người lớn, thật thế. – Bà Polly lên tiếng. – Tôi cũng chỉ mong cô gái ấy lớn nhanh. Nó đã lãng phí tất cả khoảng thời gian ngồi trên ghế nhà trường để đợi cho đến cái tuổi này. Và nó sẽ phí cả quãng đời còn lại để cố giữ lại cái tuổi thơ ngây ngày ấy. Toàn bộ suy nghĩ của nó chỉ tập trung chạy đua trong khoảng thời gian ngu ngốc của một đời người, nhanh như trong mức có thể để rồi đứng lại một chỗ lâu như nó muốn. - Thôi đừng nói đến chuyện đó vào lúc này. – Peter nói. – Coi này! Ở đây có những cây ăn trái thật tuyệt. Ta hãy nếm thử. Và rồi khi Tirian nhìn Peter một lần nữa, lần đầu tiên chàng hiểu ra rằng đây là cuộc phiêu lưu có một không hai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 107

Tirian những tưởng rằng họ đang ở trong một túp lều cỏ, chiều ngang hai mét chiều dài bốn mét. Nhưng thực ra họ đang đứng trên bãi cỏ, bầu trời xanh biếc cao vời vợi trên đầu, làn gió hây hẩy mơn man trên mặt họ là của một sớm mùa hè đấy chứ. Cách họ không xa là một cánh rừng cành lá rậm rạp, dưới mỗi kẽ lá lại lấp lánh những chùm quả màu vàng rộm hoặc vàng chanh hoặc tím đỏ hoặc ửng hồng… một loại trái cây mà chưa từng có ai nhìn thấy trên đời. Cây trái sum xuê tươi tốt làm Tirian ngỡ mùa thu đã về, mặc dù có cái gì đó trong không khí nói với chàng rằng vẫn còn chưa đến tháng sáu. Mọi người chạy ùa đến khu rừng nhỏ. Ai nấy đều giơ tay lên để hái những quả mà mình thấy thích nhất nhưng rồi ai nấy cũng đều khựng lại. Những trái táo đẹp đến mức khó có thể tin là thật, nên ai cũng cảm thấy nó không dành cho mình… và chắc chắn là họ không được phép hái. - Tất cả đều ổn. – Peter nói. – Tôi hiểu suy nghĩ của mọi người. Tôi biết rõ, tôi đoán chắc là không cần ngại ngần như vậy. Tôi có linh cảm rằng chúng ta đang ở trên một đất nước, nơi tất cả đều được phép. - Vậy thì cứ việc tự nhiên. – Eustace nói. - Thế là tất cả đều ăn. Vậy những trái cây ấy như thế nào? Thật không may là không ai có thể miêu tả lại mùi vị của nó. Tất cả những điều tôi có thể nói là so với những trái cây chín mọng này thì những chùm nho tươi ngon nhất mà bạn từng ăn chẳng mùi vị gì, chỉ đem đến cái vị chua chua, nhạt thếch; những trái cam chín mọng nhất của ta so với nó có khác nào rơm khô, trái đào ửng đỏ thì chỉ là một loại rau quả dại cứng ngắc và toàn xơ, còn trái dâu rừng so với nó thì có vị chua loét. Khu rừng không có cỏ dại, đá dăm hay ong vò vẽ. Nếu bạn từng nếm qua thứ trái cây này thì tất cả những gì ngon lành nhất, ngọt ngào nhất trên đời mà bạn nếm sau đấy sẽ chỉ đắng như thuốc. Tôi chịu không thể miêu tả rõ ràng được, vả chăng chắc bạn cũng không có cơ hội nếm thử mùi vị của nó trừ phi bạn đến Narnia và tự tay hái một trái trên cành. Ăn xong, Eustace nói với vua Peter: - Anh còn

https://thuviensach.vn

chưa kể cho chúng em biết là mọi người đã đến đây như thế nào. Mọi người đi ngay sau khi vua Tirian đến à? - Cũng chẳng có gì nhiều để nói. – Peter đáp. – Edmund và anh đang đứng trên sân ga thì thấy con tàu chở các em lao tới. Anh nhớ lúc ấy mình đã nghĩ con tàu này đánh vòng cua quá nhanh, và anh đã cho rằng thật buồn cười khi nghĩ rằng người của chúng ta chắc chắn là đang đi trên cùng một con tàu mặc dù Lucy không biết điều đó. - Người của bệ hạ ư thưa đức vua tối cao? – Tirian. - Tôi muốn nói đến cha mẹ tôi, cũng là cha mẹ của Edmund và Lucy. - Tại sao họ lại ở đây? – Jill hỏi – Anh không muốn nói là họ cũng biết về Narnia đấy chứ. - Ồ không, bố mẹ anh chẳng có gì liên quan đến Narnia hết. Họ đang trên đường đi tới Briston. Anh chỉ nghe nói là họ ra đi vào buổi sáng hôm ấy. Nhưng Edmund nói rất có khả năng họ đi đúng chuyến tàu ấy. Chả là Edmund là một người hiểu nhiều chuyện về ngành đường sắt. - Sau đó thì có chuyện gì xảy ra ạ? – Jill hỏi. - À cũng không dễ gì miêu tả lại phải không Edmund? – Vua Peter hỏi. - Không dễ lắm. – Edmundnói. – Không giống như những lần chúng ta bị lôi ra khỏi thế giới chút nào. Có một tiếng gầm thật đáng sợ rồi một cái gì đánh mạnh vào người tôi nhưng lại không hề đau đớn. Mà tôi cũng không cảm thấy sợ hãi gì, chỉ thấy rất hứng thú. Ồ phải, đó là một điều thật kì lạ. Tôi bị sưng một cục ở đầu gối sau một trận đá bóng bầu dục. Thế mà vào lúc chuyện ấy xảy ra cục u bất thình lình biến mất. Tôi cảm thấy nhẹ nhàng, thư thái. Và rồi… chúng tôi có mặt ở đây. - Điều tương tự cũng xảy ra với chúng tôi trên toa khách tàu hỏa. – Giáo sư Digory nói, từ tốn gạt một vài vết nước trái cây nhỏ xuống bộ râu vàng óng. - Chỉ có điều tôi cảm thấy, bà Polly ạ, rằng những người già cả như chúng ta… sao tự nhiên xương cốt lại không còn cứng đơ, khô khốc như trước. Điều này đám trẻ con các cháu không hiểu rõ đâu… thật vậy, chúng tôi không còn cảm thấy gánh nặng của tuổi tác… của sự lão hóa nữa. - Trẻ con chúng cháu! – Jill kêu lên. – Cháu không tin là hai người già hơn chúng cháu đấy. - Phải, nếu bây giờ chúng tôi không già hơn thì chúng tôi đã từng đáng tuổi ông bà các cháu. – Bà Polly nói. - Đúng thế, - Peter nói, - trong một thời gian dài (hoặc ít nhất thì tôi cũng cho rằng đó là một khoảng thời gian dài) chẳng có gì xảy ra cả. Rồi cánh cửa mở ra. - Cánh cửa? – Tirian hỏi. - Phải, - Peter đáp, - chính cái

https://thuviensach.vn

cánh cửa mà các bạn bước vào hoặc bước ra ấy. Thế mọi người quên rồi à? - Nhưng nó ở đâu ạ? - Nhìn kìa, - Peter nói, giơ tay chỉ. Tirian nhìn theo và thấy một điều buồn cười nhất, kì cục nhất mà bạn có thể hình dung ra. Chỉ cách chỗ họ đứng vài mét, sáng rõ dưới ánh mặt trời là một cái cánh cửa gỗ thô, xù xì và quanh đó là một cái khung cửa, đứng chơ vơ ra đó chẳng gắn với cái gì, chẳng có tường có mái gì. Chàng bước vế phía đó, hơi bối rối, những người khác đi theo, theo dõi xem chàng làm gì. Chàng đi vòng sang đầu bên kia cái cửa, nhưng lạ quá, chàng vẫn đứng ngoài trời trong một sớm mùa hè tươi thắm. Cái cửa chỉ mọc lên giữa không trung như một cái cây mọc lên giữa một khoảng đất trống. - Tâu bệ hạ! – Tirian nói với vua Peter. – Đây là một điều kỳ diệu khó tưởng tượng được. - Đó là cái cánh cửa mà anh vừa đi vào cùng với tên Calormen ôm trên tay. – Peter vừa nói vừa mỉm cười. - Nhưng chính tiểu vương lao từ chỗ tảng đá trắng đến chỗ lều cỏ cơ mà? Trong khi đó, cánh cửa này dường như không dẫn đến bất kỳ đâu. - Nó có vẻ như thế nếu anh bạn đi quanh nó. – Peter nói. – Nhưng bạn hãy ghé mắt vào cái khe giữa hai phiến gỗ kia mà nhìn thử xem. Tirian ghé mắt qua khe cửa. Đầu tiên chàng chẳng thấy gì ngoài bức màn tối đen. Một lúc sau, đôi mắt chàng làm quen với nó và thấy một đống lửa đỏ đã gần tàn, phía trên là bầu trời đen thăm thẳm lấm tấm các vì sao. Tiếp đó chàng có thể thấy những cái bóng đen đen di chuyển hoặc đứng im trong khoảng cách giữa chàng và đống lửa. Chàng có thể nghe thấy những giọng nói lao xao, mơ hồ nghe như giọng nói của những người Calormen. Thế là chàng hiểu rằng mình đang nhìn ra ngoài cửa lều, nhìn vào cái khoảng không chìm ngập trong bóng đêm đen kịt của vùng Cột đèn hoang, nơi diễn ra trận chiến đấu khốcliệt vừa rồi. Những người này đang tranh cãi xem họ có nên đi vào để tìm Rishda Tarkaan hay không hay là nên châm lửa đốt quách cái lều. Chàng đưa mắt nhìn quanh lần nữa, khó có thể tin vào mắt mình. Bầu trời xanh biếc trên đầu, đồng cỏ trải ra bao la khắp mọi hướng và những người bạn mới quanh chàng đang cười vui, tiếng cười giòn tan trong nắng sớm. - Thế ra, - Tirian nói, cũng mỉm cười, - cái lều cỏ này thật khác khi được nhìn từ bên trong và bên ngoài nhưng kì thực vẫn chỉ là một. - Phải. – Ông Digory nói – Bên trong nó còn lớn hơn bên ngoài nữa. - Đúng như vậy, - nữ

https://thuviensach.vn

hoàng Lucy lên tiếng, - cả trong thế giới của chúng ta cũng thế, có một túp lều đã từng chứa một cái gì còn lớn hơn cái thế giới của chúng ta nữa. Đây là lần đầu tiên Lucy tham gia vào câu chuyện và từ cái âm điệu đầy nhạc tính trong giọng nói của cô, Tirian hiểu ra một điều, chất Narnia trong cô đã đậm đà hơn, sâu sắc hơn, trở thành máu thịt hơn ở những người khác. Và cô quá hạnh phúc để có thể nói nên lời. Vua Tirian muốn nghe giọng nói của Lucy thêm một lần nữa vì thế chàng gợi ý: - Thưa nữ hoàng, xin nàng hãy kể tiếp. Hãy kể cho tôi nghe toàn bộ cuộc phiêu lưu của mình. - Sau vụ va chạm và sau tiếng động đó, - Lucy nói. – chúng tôi thấy mình có mặt ở đây. Chúng tôi cũng tự hỏi về cái cửa giống như anh vậy. Rồi cánh cửa mở ra lần đầu tiên (chúng tôi thấy bóng đêm dày đặc bên ngoài khi cửa mở ra) và đi qua đó là một người đàn ông to lớn với một thanh kiếm tuốt trần. Nhìn hai cánh tay ông ta chúng tôi biết đó là một người Calormen. Người này đứng cạnh cửa, thanh kiếm tuốt trần giơ cao trên đầu, trong một tư thế sẵn sàng bổ xuống đầu bất cứ ai đi qua. Chúng tôi đến gần ông ta, nói với ông ta nhưng chúng tôi nghĩ người này không nhìn thấy mà cũng không nghe thấy điều chúng tôi nói. Ông ta chẳng hề nhìn lên bầu trời đón ánh nắng sớm mai, hoặc nhìn xuống lớp cỏ mềm dưới chân. Tôi nghĩ ông ta cũng chẳng nhìn thấy những thứ này nốt. Thế là chúng tôi đợi một lúc lâu. Sau đó, chúng tôi nghe thấy tiếng mở gióng cửa ở phía bên kia. Nhưng người đàn ông không sẵn sàng bổ nhát kiếm xuống cho đến khi ông ta xác định rõ ai là người đi vào. Vì thế chúng tôi đoán rằng người ta đã lệnh cho ông ta giết người này mà không đụng đến người kia. Nhưng đúng lúc cánh cửa mở ra thì bất thình lình, Tash đã ở đó, bên này cánh cửa, không một ai trong số chúng tôi biết quái vật từ đâu tới. Đi qua cửa là một con mèo thật bự. Nó đưa mắt nhìn Tash rồi chạy bán sống bán chết, thật vừa đúng lúc bởi vì Tash nhảy xổ vào nó, cánh cửa đập vào mỏ quái vật khi đóng lại. Bây giờ thì người đàn ông có thể nhìn thấy Tash. Mặt ông ta tái đi, cả người đổ sụp xuống trước mặt quái vật, nhưng nó đã biến mất. Chúng tôi lại đợi thêm một lúc nữa. Cuối cùng cánh cửa mở ra lần thứ ba và một thanh niên Calormen bước vào. Tôi cảm thấy mến người này. Tên lính đứng gác bên cạnh cửa giật mình, có vẻ ngạc nhiên lắm lắm khi thấy người mới đến. Tôi

https://thuviensach.vn

nghĩ ông ta chờ một người khác kia. - Bây giờ thì tôi hiểu rõ mọi chuyện rồi. – Eustace nói (cậu ta có một thói quen xấu là ưa cắt ngang câu chuyện của người khác) – Mèo đi vào lều đầu tiên, người lính được lệnh không làm gì hại đến nó. Sau đó mèo sẽ đi ra ngoài nói rằng đã gặp Tashlan kinh tởm và giả vờ hoảng sợ để khủng bổ những con thú khác. Nhưng điều mà Shift không thể lường trước được là Tash bằng xương bằng thịt đã xuất hiện, thế là Ginger được một cú nhớ đời. Và sau đó, Shift sẽ bắt bất cứ ai mà lão muốn thanh toán vào đó còn tên đồ tể kia chỉ việc chém chết. - Còn… - Này Eustace thân mến, - Tirian nói giọng nhẹ nhàng, - em lại cắt ngang câu chuyện của nữ hoàng rồi. - Vâng, - Lucy từ tốn nói tiếp, - tên lính gác bên trong rất đỗi ngạc nhiên và điều đó tạo cho người lính mới bước vào có đủ thời gian phòng vệ. Họ đánh nhau, chàng trai trẻ giết chết tên lính già rồi vứt xác ra ngoài cửa. Sau đó chàng ta lững thững bước lại chỗ chúng tôi đứng. Chàng ta có thể thấy chúng tôi và tất cả mọi vật. Chúng tôi cố nói chuyện với chàng nhưng chàng cứ như một người mộng du, luôn miệng nói: Tash! Tash! Tash ở đâu? Tôi sẽ đến chỗ thần Tash. Vì thế chúng tôi bỏ cuộc, rồi chàng ta đi đến một chỗ nào đó - ở ngoài kia. Tôi mến chàng lắm. Và sau đó… ôi!... – Lucy nhăn mặt lại. - Sau đó, - Edmund nói, - có một ai đó ném một con vượn qua cánh cửa. Và Tash lại xuất hiện. Cô em tôi có một trái tim quá đỗi nhân hậu nên cô ấy không muốn nói cho mọi người biết rằng Tash đã mổ một cái và con vượn biến mất. - Thật đáng đời! – Eustace nói. - Với lại, tôi hy vọng lão cũng bất đồng ý kiến với Tash nữa. - Sau đó, - Edmund nói tiếp, - có khoảng một chục người lùn vào lều rồi đến Eustace, Jill và cuối cùng là anh. - Tôi hy vọng là Tash ăn thịt bọn người lùn đáng ghét luôn. – Eustace nói. - Đồ súc sinh đáng ghét. - Không, Tash không làm thế. – Lucy đáp. – Mà em cũng đừng tỏ ra dữ dội như vậy. Họ vẫn đang ở đây. Thật vậy, bệ hạ có thể thấy họ từ chỗ này. Tôi đã cố gắng, hết sức cố gắng bắt chuyện với họ nhưng không ăn thua gì. - Làm bạn với họ! – Eustace kêu lên. - Nếu chị biết họ đã cư xử như thế nào! - Thôi đi, Eustace, - Lucy nói, - hãy đi đến gặp họ đi vua Tirian, có lẽ chàng có thể làm gì cho họ chăng. - Lúc này trong tôi không còn một tình cảm yêu thương nào dành cho họ, - Tirian đáp, nhưng để tỏ lòng tôn trọng nàng, tôi

https://thuviensach.vn

sẵn lòng còn làm nhiều hơn thế. Lucy dẫn đường và chẳng bao lâu sau họ có thể nhìn thấy những người lùn. Đó là một đám người trông rất tức cười. Họ không đi lại và vui hưởng không khí tự do (bởi vì những sợi dây trói trên người họ đã biến mất) mà cũng chẳng nằm xuống thảm cỏ xanh nghỉ ngơi. Họ ngồi thành một vòng tròn nhỏ, đối mặt với nhau. Họ không thể nhìn quanh hay nhận ra sự có mặt của người khác cho đến lúc Lucy và Tirian đi đến, gần đến mức có thể chạm vào người họ. Đến lúc ấy, tất cả bọn người lùn ngẩng đầu lên như thể họ không nhìn thấy ai mà đang lắng tai nghe một cái gì đó rất chăm chú và cố đoán qua những âm thanh ấy, chuyện gì đang xảy ra. - Nhìn đi đâu vậy? - Một người trong bọn họ nói với giọng cộc cằn, lỗ mảng. – Các ngươi đi đâu vậy? Đừng có bước vào mặt chúng tôi chứ. - Được rồi! Eustace phẫn nộ. – Chúng tôi đâu có mù. Chúng tôi có mắt trên đầu chứ. - Chắc phải là mắt cú vọ mới có thể nhìn thấy ở đây được. – Cũng người lùn vừa lên tiếng có tên là Diggle lại càu nhàu. - Ở đâu? – Edmund hỏi. - Người đâu đần độn thế, tất nhiên là ở đây chứ còn ở đâu nữa. – Diggle nói. – Trong cái hố bé tí, tối tăm, chật chội, hôi hám ở trong lều này. - Các người không nhìn thấy gì à? – Tirian hỏi. - Ai mà nhìn thấy được trong đêm tối. – Diggle đáp lại. - Nhưng mà trời đâu có tối, hả những người lùn ngớ ngẩn đáng thương kia? – Lucy lên tiếng. - Mọi người không thấy gì à? Ngẩng đầu lên coi. Nhìn bốn xung quanh đi. Có thấy bầu trời xanh, cỏ cây hoa lá không? Có thể trông thấy tôi không? - Nhân danh tất cả những tên đại bịp, làm sao tôi có thể nhìn thấy những thứ ấy? Sao tôi có thể trông thấy cô hơn là cô có thể thấy tôi trong cái hố đen ngòm này? - Nhưng tôi lại nhìn thấy ông, - Lucy nói. - Tôi có thể chứng minh điều đó. Ông ngậm một tẩu thuốc trên miệng. - Bất cứ ai biết rõ mùi thuốc lá cũng có thể nói thế. – Diggle đáp. - Ôi thật là những con người đáng thương! Chuyện này thật kinh khủng. Lucy thở dài, đoạn cô nảy ra một ý. Cô cúi xuống ngắt vài bông hoa dại màu tím. - Nghe đây chú lùn. Dù cho mắt ông có vấn đề thì mũi ông cũng ổng ông có thể ngửi cái này không. Cô cúi xuống, chìa những bông hoa còn đẫm sương đêm và tươi roi rói vào cái mũi xấu xí của Diggle. Nhưng cô đã phải nhảy phắt ra sau để tránh một cú đấm phóng tới. - Không được! – Diggle gầm lên. – Sao ngươi dám? Người có

https://thuviensach.vn

mục đích gì khi dí búi rơm rạ đầy phân trong lều vào mặt ta? Có cả một quả kế trong đó nữa. Cũng như sự xấc láo của ngươi. Dù sao thì người là kẻ nào vậy? - Này những đứa con của đất, - Tirian nghiêm giọng nói, - nàng là nữ hoàng Lucy, được Aslan mời đến đây từ trong quá khứ xa xưa. Cũng chỉ vì nàng mà ta, Tirian, vị vua hợp pháp của ngươi, mới không chặt đầu tất cả bọn ngươi, những kẻ đã hai lần tự chứng minh mình là kẻ phản bội Narnia, phản bội tổ quốc. - Được, dám làm thì dám nhận, sợ quái gì chứ. – Diggle kêu lên. – Sao ngươi có thể tiếp tục nói đến tất cả những chuyện thối tha này? Sư tử tuyệt vời không đến giúp đỡ ngươi phải không? Nghĩa là không. Và bây giờ - thậm chí cả vào lúc này – khi bọn ngươi đã bị đánh cho không còn một mảnh giáp và bị vứt xuống cái hố tối đen này, ngươi vẫn tiếp tục chơi cái trò của ngươi hả? Lại bắt đầu một điều dối trá khác phải không? Cố gắng làm cho chúng ta tin rằng không ai trong chúng ta bị nhốt, nơi đây không tối đen như mực và chỉ có trời mới biết đây là chỗ nào phải không? - Đây không phải là cái hố tối đen, cứ giữ lại những tưởng tượng quái đản của ngươi đi, đồ ngu. – Tirian kêu lên. – Ra khỏi đó đi. Và cúi người về phía trước, một tay chàng tóm lấy thắt lưng Diggle, một tay đỡ cái đầu đội mũ trùm bế bổng ông ta ra khỏi vòng người. Nhưng vào lúc chàng đặt Diggle xuống đất, ông ta lại quay về chỗ cũ, vừa xoa xoa cái mũi vừa tru lên: - Ối! Ối! Ngươi làm cái gì vậy? Dám đập mặt ta vào tưởng hả? Ngươi suýt làm gãy mũi ta đấy. - Trời ơi! – Lucy thất vọng kêu lên. - Biết làm cái gì cho họ đây? - Để mặc kệ họ một mình. – Eustace nói. Trong lúc cậu nói thì mặt đất rung chuyển. Không gian trong trẻo chung quanh ngào ngạt mùi hương. Một luồng sáng bừng lên sau lưng họ. Tất cả quay lại. Tirian là người cuối cùng, vì chàng cảm thấy có gì sờ sợ. Kia, đúng như trái tim chàng hằng khao khát là sư tử vàng, đường bệ và có thật, chính làAslan bằng xương bằng thịt. Tất cả mọi người quỳ xuống, vây quanh chân người, nắm lấy bờm, vùi mặt vào cái bờm vàng óng trong lúc sư tử cúi cái đầu vĩ đại xuống chạm vào mặt từng người với cái lưỡi mềm mềm. Đoạn ông nhìn đăm đăm vào Tirian, chàng bước đến gần hơn, run lẩy bẩy. Chàng sụp xuống chân sư tử, ông hôn chàng và nói: - Cừ lắm, vị vua cuối cùng của Narnia đã đứng vững trong những giờ phút sóng gió, đen tối nhất. - Aslan, -

https://thuviensach.vn

Lucy nói qua hai hàng nước mắt, - người có thể… người nhất định… sẽ làm một cái gì đó cho những người lùn khốn khổ này chứ? - Con rất mực yêu quý của ta, - Aslan nói, - ta sẽ cho con biết điều ta có thể làm được và cả điều ta không thể làm được. Sư tử đi đến gần những người lùn, gầm lên một tiếng nho nhỏ, nhỏ nhưng vẫn làm cho không gian như rung lên. Bọn người lùn hỏi nhau: Có nghe thấy gì không? Đó là cái bọn ở ngoài lều. Cố làm chúng ta hoảng đấy. Đừng để ý. Chúng không thể lừa chúng ta được đâu. Aslan ngẩng đầu lên, rung bờm, lập tức những món cao lương mỹ vị bày ra trước mặt mỗi người lùn. Nào là bánh ngọt, nào là lưỡi heo, thịt bồ câu, bánh xốp tẩm rượu vang ăn với kem. Mỗi chú lùn còn có một bầu rượu ngon cầm bên tay phải. Nhưng họ có phúc mà không biết hưởng. Họ bắt đầu ăn uống ngồm ngoàm, lỗ mãng nhưng rõ ràng họ không thưởng thức được mùi vị của nó. Họ nghĩ mình đang xơi những rơm cùng rạ là những thứ bạn có thể tìm thấy trong một cái chuồng ngựa. Một người nói mình đang nhai rơm khô, một người khác lại bảo mình đang ăn phải củ cải ôi, người thứ ba làu bàu rằng mình vớ phải lá bắp cải giả. Họ giơ những bình rượu bằng vàng đựng đầy một thứ rượu quý lên dốc vào miệng mà nói rằng: - Khiếp! Chắc là uống phải nước đái con lừa chết giẫm kia rồi. Ai biết được chúng ta lại đi đến nước này. Nhưng chẳng bao lâu sau mỗi người trong bọn họ lại ngờ rằng kẻ ngồi bên cạnh chén được một cái gì ngon lành hơn mình. Họ bắt đầu giành giật của nhau, cướp trên tay nhau, cãi vả ồn ào và chỉ vài phút sau thì đã có một cuộc ẩu đả thật sự làm cho những món ăn ngon lành dính tèm lem trên mặt, đổ lên quần áo hoặc bị dẫm nát dưới chân. Cuối cùng, họ cũng ngồi xuống xoa xoa cặp mắt bầm tím, cái mũi chảy máu và đồng thanh nói: - Được rồi, dù sao thì cũng chẳng còn kẻ lừa bịp nào ở đây. Chúng ta quyết không để cho bất cứ ai lôi kéo. Người lùn vẫn là người lùn thôi. - Con thấy đấy, - Aslan nói, - họ không để cho ta giúp đỡ. Họ đã chọn sự nghi kị thay cho niềm tin. Nhà tù của họ chính là ở ngay trong đầu óc họ. Đúng họ đang ở ngay trong sự giam cầm ấy, bởi vì họ sợ một cái gì đó mà khi đến đây, các con, ta còn có một việc khác phải làm. Ông đi đến chỗ cảnh cửa và tất cả đi theo. Sư tử cất cao đầu, gầm lên vang dội. - Bây giờ đã đến lúc! Một tiếng gầm to hơn: - Thời gian! To hơn nữa đến mức có thể làm

https://thuviensach.vn

cho cả những ngôi sao trên đầu cũng run rẩy: - THỜI GIAN. Và cánh cửa bật mở.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 108

Tất cả đứng cạnh Aslan, bên phải ông nhìn qua cánh cửa mở. Đống lửa đã tắt ngấm. Cả trái đất là một màn đêm thăm thẳm, thật ra bạn không thể nói được rằng mình đang nhìn vào một khu rừng một khi bạn không thể thấy rõ những cái bóng cây đen sẫm chấm dứt ở đâu và nơi nào thì những vì sao bắt đầu. Nhưng khi Aslan gầm lên lần nữa, phía bên tay trái họ hiện lên một bóng đen khác. Bây giờ, họ chăm chú nhìn một mảng trời nơi không có một ngôi sao. Cái mảng đen ấy vươn lên cao, cao hơn, dần dần có hình người, còn cao to hơn tất cả những người khổng lồ trên đời. Bất cứ một ai có hiểu biết về Narnia đều đoán được nơi người này đứng. Chắc là ông đang đứng ở dải đồng hoang trên cao nguyên trải dài đến tận miền bắc vượt qua cả sông Shribble. Chợt Jill và Eustace cùng nhớ ra là có một lần, lâu lắm rồi, trong một cái hang sâu ở dưới đồng hoang này, họ đã gặp một người khổng lồ vĩ đại nằm ngủ và được cho biết rằng tên ông là Cha Thời Gian và ông sẽ thức dậy vào ngày tận thế. - Phải. – Aslan nói, mặc dù cả hai chưa hề thốt ra lời nào. – Trong giấc ngủ, ông ấy có tên là Cha Thời Gian. Bây giờ, khi thức dậy ông ấy có một cái tên khác. Đúng lúc đó người khổng lồ vĩ đại đưa một cái tù và lên miệng. Bạn có thể biết điều này nhờ vào sự thay đổi của cái bóng đen của ông in trên nền trời. Sau đó – lâu hơn một chút bởi vì âm thanh truyền đi rất chậm – họ nghe thấy tiếng tù và- một âm thanh cao chói lói, làm tất cả nổi da gà nhưng rất hay với một âm hưởng thật kì lạ. Rồi đột nhiên bầu trời nở bung lên vô số những vì sao băng. Chỉ một ngôi sao băng đã là một cảnh tượng đáng ngắm nhìn, đằng này lại có hàng chục rồi nhiều hơn nữa cho đến lúc có hàng trăm và rồi bầu trời trở thành một vũ hội sao băng, một trận mưa bạc cứ thế tiếp tục mãi. Một lúc sau, một hoặc hai người trong bọn bắt đầu nhận ra, có một cái bóng đen khác in lên nền trời, cũng lại là một cái bóng khổng lồ. Nhưng xuất hiện ở chỗ khác, thẳng ngay trên đầu họ, vươn lên đến tận đỉnh trời như bạn có thể gọi như thế. “Có lẽ

https://thuviensach.vn

đó là một đám mây," Edmund thầm nghĩ. Trên cái mảng đó không có ngôi sao nào, chỉ có một màu đen, trong khi bốn phía chung quanh sao băng vẫn tiếp tục bắn xuống. Dần dần cái mảng đen không sao ở trung tâm bầu trời bắt đầu bung ra như cây dù, rộng ra mãi. Một phần tư bầu trời trở nên đen thẳm, rồi một nửa là màu đen và cuối cùng mưa sao chỉ tiếp tục đổ xuống nơi gần với đường chân trời. Với một sự ngạc nhiên đầy xúc động (có cả một cái gì rất đáng sợ trong đó nữa), tất cả bất thần nhận biết điều gì đang xảy ra. Tấm màn đen đang trải ra không phải là một đám mây - nó chỉ là một sự trống rỗng mà thôi. Mảng đen của bầu trời là cái phần không có một ngôi sao nào còn ở lại. Tất cả các ngôi sao đang rơi xuống. Aslan đã gọi chúng về nhà. Mấy giây cuối cùng trước khi trận mưa sao thật sự chấm dứt thật là những giây phút kì thú có một không hai. Sao bắt đầu rơi xung quanh họ. Nhưng những vì sao trong thế giới này không phải là những quả cầu lửa cực lớn như trong thế giới chúng ta. Họ là những con người (Edmund, Lucy và Eustace đã từng gặp một người như thế). Vì vậy mà giờ đây người ta thấy cả một đám đông những con người rực sáng, tất cả đều có những mái tóc dài trắng như bạc, tất cả đều cầm những ngọn giáo như một thứ kim loại trắng nóng bỏng, họ lao ra khỏi bức màn đêm đen như nhung, bay đi chứ không phải rơi bịch xuống như một hòn đá. Họ tạo ra âm thanh xì xì khi họ đáp xuống đất và cháy trên cỏ. Tất cả những ngôi sao này đi lướt qua đám người đang đứng, dạt vào một chỗ nào đó phía sau, chếch sang bên phải một chút. Thế cũng có mặt lợi của nó, bởi vì nếu không, trong khi trên trời không có một vì sao nào, trên thế gian sẽ chìm ngập trong một tấm màn đen hoàn toàn và bạn không còn nhìn thấy cái gì hết. Còn bây giờ, đám đông những vì sao đứng ở phía sau phát ra một thứ ánh sáng trắng, gay gắt chiếu xuống vai họ. Mọi người có thể nhìn xa hàng dặm dài, những cánh rừng Narnia trải ra trước mặt họ trông như thể được rọi bằng ánh đèn pha. Mỗi bụi cây và hầu như mỗi một chiếc lá đều có một cái bóng đen đen phía sau nó. Rìa của mỗi chiếc lá đều sắc đến nỗi bạn nghĩ mình sẽ đứt tay nếu chạm vào đó. Trên thảm cỏ phía trước mặt chính là cái bóng của họ. Nhưng vĩ đại nhất là cái bóng của Aslan, nó trải dài về phía bên tay trái, lồng lộng và uy nghi. Tất cả đều ở dưới một gầm trời tuyệt

https://thuviensach.vn

không có một vì sao nào. Ánh sáng phía sau lưng họ (và hơi chếch sang phải một chút) mạnh đến nỗi nó thắp sáng quả đồi nhấp nhô của những dải đồng hoang miền Bắc. Có một cái gì đó đang di chuyển ở nơi đó. Những con vật khổng lồ đang bò và trượt xuống Narnia, những con rồng vĩ đại, thằn lằn khổng lồ, chim không có lông vũ với đôi cánh dang rộng như cánh dơi. Chúng biến mất trong rừng và vài phút sau một không khí chết chóc bao trùm. Sau đó vang lên – đầu tiên còn nghe rất rõ như tiếng khóc và rồi từ khắp các hướng là tiếng sột soạt và tiếng đập của những đôi cánh. Tiếng động này mỗi lúc một đến gần hơn, gần hơn. Chẳng bao lâu người ta đã có thể phân biệt được tiếng chạy lướt đi thoăn thoắt của một đôi chân nhỏ với tiếng huỳnh huỵch của những chiếc móng guốc lớn, tiếng bước chân nhún nhảy của những bộ vó nhẹ với những bước chân rầm rập của những bộ vó nặng nề. Và rồi thoắt một cái bạn đã có thể bắt gặp hàng ngàn những cặp mắt sáng long lanh. Cuối cùng, bên ngoài cái bóng của những hàng cây đang chạy lên đồi vì cuộc sống của chính mình là hàng ngàn hàng triệu các sinh vật đủ loại – những con vật biết nói, người lùn, thần dê, thần rừng, khổng lồ, người Calormen, người Archenland và cả những vật siêu phàm kì lạ đến từ những hòn đảo hoang hoặc mảnh đất miền Tây chưa được biết đến. Tất cả đều chạy đến cái cửa mà Aslan đang đứng. Vào lúc ấy mỗi nhân vật của chúng ta đều có cảm nhận của một người đang thức trong một giấc mơ sống động như thật và sau này họ không có cách nào làm sống lại cái giấc mơ ấy. Nhất là người ta không thể xác định được là nó kéo dài bao lâu. Có lúc nhớ lại tưởng đâu nó chỉ diễn ra trong vài phút, nhưng lại có những lần hồi tưởng khiến họ ngỡ đâu nó kéo dài hàng năm. Rõ ràng nếu không phải là cái cửa lớn lên rất nhanh, to ra mãi thì chắc chắn những con vật phải bất thần nhỏ lại như con muỗi, nếu không thì một đám đông vô tận như thế không thể đi qua cửa. Nhưng không có ai nghĩ đến một chuyện như vậy vào lúc ấy. Những con vật tiếp tục lao lên, đôi mắt sáng hơn, sáng hơn khi chúng đến gần chỗ các ngôi sao đứng. Nhưng khi chúng đến thẳng chỗ Aslan, có một hoặc hai sự việc xảy ra cho mỗi con thú. Tất cả bọn chúng đều nhìn thẳng vào mặt Aslan, và tôi không nghĩ là chúng có bất cứ một sự lựa chọn nào khác. Khi nhìn như vậy, nét mặt chúng thay đổi một cách đầy

https://thuviensach.vn

kịch tính – đó là nỗi sợ hãi và thù địch, có một điều, trên khuôn mặt những con thú biết nói, sự sợ hãi và thù địch ấy chỉ kéo dài một phần trăm giây. Bạn có thể thấy rõ là chúng đột nhiên mất đi tiếng nói trở thành những con thú tầm thường. Muông thú nhìn Aslan theo một đường hơi chệch sang bên phải chúng tức là bên trái ông rồi biến mất trong cái bóng đen vĩ đại của ông, cái mà (như các bạn đã nghe nói đến rồi đấy) biến mất ở bên trái cái cửa. Những người bạn trẻ của chúng ta không bao giờ gặp lại chúng nữa. Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra với chúng. Trong khi đó những con vật nhìn sư tử biểu lộ tình cảm quyến luyến thì những con khác lại rất khiếp sợ. Tất cả những con vật này đều bước qua cánh cửa đi vào phía bên phải Aslan. Lẫn trong đám này có một số loại rất kì quái. Thậm chí Eustace còn nhận ra một trong những sinh vật này là những người lùn đã đang tâm giết chết bầy ngựa. Nhưng cậu không có thời gian chú tâm đến những việc như vậy (dù sao thì đó cũng không phải là việc của cậu) bởi vì một niềm vui bao trùm đã gạt tất cả mọi chuyện khác ra khỏi tâm trí cậu. Những con vật hạnh phúc giờ đây đang vây quanh Tirian và các bạn của chàng là tất cả những người mà họ nghĩ là đã chết. Có nhân mã Roonwit, kì lân Jewel, những con heo rừng, gấu trung hậu, đại bàng Thiên lý nhãn, bầy chó và ngựa thân yêu, còn có cả chú lùn Poggin nữa. - Xa hơn và cao hơn! – Roonwit hí vang và chuyển sang phi nước đại về phía tây. Mặc dù những con thú khác không hiểu thật rõ, nhưng lời nói của Roonwit phần nào làm cho những nỗi phân vân của chúng tan biến. Heo rừng khụt khịt một cách vui vẻ. Gấu toan làu bàu là nó chẳng hiểu gì cả thì nhìn thấy những trái cây nặng trĩu trên cành ở phía trước. Nó phóng ngay về phía đó nhanh như tấm thân nặng nề có thể di chuyển được và ở đấy, không còn hồ nghi gì nữa, tìm thấy cái mà nó hiểu rất rõ. Bầy chó vẫn đứng lại, ve vẩy đuôi, cả Poggin cũng thế. Chú bắt tay tất cả mọi người, nụ cười nở rộng trên khuôn mặt trung hậu. Jewel tựa cái đầu trắng như tuyết lên vai nhà vua và còn vua thì nói nhỏ một cái gì đó vào tai bạn. Sau đó mọi người tập trung chú ý vào cái mà họ nhìn thấy qua cái cửa. Rồng và thằn lằn khổng lồ bây giờ đã làm chủ Narnia. Chúng quần thảo khắp nơi, nhổ những cây cổ thụ trốc đến tận rễ và giẫm nát như thể đó chỉ là những cành đại hoàng. Chỉ sau vài phút khu rừng đã biến mất. Cả một

https://thuviensach.vn

dải đất trở nên trống trải hoang tàn và bạn chỉ có thể đoán ra mọi vật nhờ vào hình thù đặc trưng của chúng – chỉ là những cái gò nhỏ và những cái hố - một điều mà trước đó bạn đã không nhận ra. Cỏ héo úa. Chẳng bao lâu Tirian phát hiện ra rằng chàng đang nhìn vào một thế giới chỉ có đất và đá ngổn ngang. Bạn khó lòng tin rằng nơi đây đã từng có sự sống. Những con quái vật già đi rất nhanh, nằm xuống và chết. Da thịt chúng tan rữa, bộ xương hiện ra và chẳng mấy chốc chúng chỉ còn là những bộ xương hóa thạch khổng lồ nằm rải rác đây đó trên một vùng cát đá hoang tàn thê lương tựa hồ như chúng đã chết hàng ngàn năm rồi. Tất cả chìm trong một bầu không khí im lặng, thảm khốc, kéo dài. Cuối cùng có một vệt trắng như sữa xuất hiện, đều đặn kéo dài đến tận nơi những vì sao đang đứng, nghĩa là từ cuối chân trời phía đông từ từ di chuyển về phía họ. Một tiếng động lan ra mãi phá vỡ sự yên tĩnh. Đầu tiên là tiếng rì rầm, rồi tiếp đó là tiếng ầm ầm và sau cùng là tiếng gầm réo. Bây giờ mọi người có thể thấy rõ cái gì đang chạy ào ào tới và nó di chuyển nhanh đến mức nào. Biển đang xô tới. Trong một vùng đất trơ trụi không cây cối bạn có thể thấy điều đó rất rõ. Bạn có thể thấy các dòng sông tràn lên đôi bờ, nước trong các hồ dâng cao từng giây, những chiếc hồ nằm rải rác đó đây bây giờ nhập vào làm một, thung lũng trở thành những cái hố mênh mông mới đào, những ngọn đồi trở thành những hòn đảo và rồi cả những hòn đảo này cũng chìm nghỉm trong biển nước. Dải cao nguyên bên tay trái và rặng núi cao bên tay phải vỡ vụn ra, đổ xuống ầm ầm và lọt thỏm trong sóng nước mênh mông. Nước cuộn thành xoáy ở ngay ngưỡng cửa (nhưng không bao giờ tràn qua) vì thế mà bọt nước bắn cả vào hai chân trước của sư tử. Bây giờ thế giới này trở thành một biển nước không có bờ, chạy từ chỗ họ đứng cho đến chỗ trời và đất gặp nhau. Và tít tận nơi xa xôi ấy ánh sáng bắt đầu hửng lên. Vệt bình minh thảm khốc, thê lương chạy dài suốt chân trời, lan rộng ra, trở nên sáng hơn cho đến lúc mọi người khó có thể nhận ra ánh sáng của các vì sao đứng sau lưng họ. Cuối cùng mặt trời lên. Khi nó đi lên như vậy ngài Digory và bà Polly đưa mắt nhìn nhau gật đầu khe khẽ. Hai người này, trong một thế giới khác đã từng thấy một mặt trời đang hấp hối, thế là họ biết mặt trời này cũng sắp tắt. Nó to gấp ba lần – hai mươi lần – kích cỡ bình thường và có

https://thuviensach.vn

một màu đỏ bầm như dòng máu đen. Khi ánh sáng của nó chiếu xuống người khổng lồ Thời gian, cả người ông cũng hóa ra màu đỏ và bóng mặt trời soi xuống nước, nhuộm biển nước không có bến bờ này thành máu. Rồi mặt trăng đi lên, chẳng đúng chỗ tí nào, nó đứng rất gần mặt trời và cũng đỏ lựng. Cùng với sự xuất hiện của mặt trăng, những lưỡi lửa lớn như những nhát gươm hoặc con rắn của một ngọn lửa đỏ bầm chập chờn, trông cứ như thể mặt trời là một con bạch tuộc đang cố nuốt mặt trăng vào bụng với những cái xúc tu. Có lẽ nó đã làm được điều đó. Mặt trăng cũng nhích to gần mặt trời, lúc đầu rất chậm rồi càng lúc càng nhanh hơn cho đến lúc những cái lưỡi dài của mặt trời liếm quanh mặt trăng, cả hai chạy đến với nhau, nhập vào làm một, trở thành một quả cầu khổng lồ giống như một hòn than rực cháy. Những cụm lửa lớn, rụng thành chùm xuống biển nước làm một đám mây hơi nước bốc lên. Đến lúc ấy Aslan nói: - Chà, đã đến lúc đi đến kết thúc. Người khổng lồ ném cái tù và của mình xuống biển, rồi duỗi một cánh tay đen như bóng đêm ra, cánh tay kéo dài hàng vạn dặm, ngang qua bầu trời cho đến khi bàn tay chạm phải Mặt trời. Ông nắm lấy Mặt trời bóp vụn nó trong tay như cái cách bạn bóp một quả cam. Và ngay lập tức cả đất trời chìm trong một màn đêm sâu thẳm. Tất cả mọi người, chỉ trừ Aslan, đều chạy giật lùi tránh làn không khí băng giá lúc này đang thổi qua cái cửa. Khung cửa đã bắt đầu phủ trắng băng tuyết. - Peter, vị vua tối cao của Narnia, - Aslan ra lệnh, - hãy đóng cửa lại! Toàn thân run lên vì lạnh và kích động, Peter lao vào trong bóng tối đóng cánh cửa lại. Tiếng lạo xạo của cánh cửa miết trên băng vang lên. Rồi, với một cử chỉ lóng ngóng (bởi vì lúc ấy đôi tay vua đã tái nhợt và tê cứng), vua cầm lấy chiếc khóa vàng, xoay ổ khóa. Họ đã chứng kiến bao nhiêu điều kì lạ qua cánh cửa ấy. Nhưng điều kì lạ hơn cả là khi mọi người nhìn quanh, họ thấy mình được ủ trong ánh nắng ấm áp, bầu trời xanh cao vời vợi trên đầu, thảm cỏ non điểm những bông hoa dưới chân và ánh vui cười trong đôi mắt Aslan. Ông quay một vòng thật nhanh, thu mình nhỏ lại để lấy đà, quật đuôi một cái rồi vút đi như một mũi tên vàng. - Xa hơn! Cao hơn! - Tiếng gầm của ông vọng lại phía sau. Ai có thể đuổi theo ông với tốc độ ấy? Nhưng họ theo ông, nhằm hướng tây mà tới. - Thế là, - Peter nói, - cuối cùng đêm đen đã trùm lên

https://thuviensach.vn

Narnia. Cái gì vậy, Lucy? Em đang khóc đấy ư? Với Aslan dẫn đường và tất cả những người thân yêu bên cạnh ư? - Đừng cố ngăn cản em, anh Peter, - Lucy nói, - em chắc chắn là Aslan sẽ không cản em. Em chắc là không có gì sai trái khi khóc thương cho Narnia. Cứ nghĩ đến tất cả những sự sống ở đây đã chết và đóng băng vĩnh viễn đằng sau cánh cửa kia… - Đúng thế và chị đừng hy vọng, - Jill xen vào, - rằng nó có thể kéo dài mãi mãi. Em biết thế giới của chúng ta không thể trường tồn. Vì vậy em tưởng tượng là Narnia sẽ được như thế. - Tôi đã chứng kiến cái ngày nó ra đời, - ngài Digory nói, - và có biết đâu là mình lại sống đến cái ngày nhìn thấy nó chết đi. - Thưa các ngài, - Tirian nói, - các quý cô đây khóc được là rất tốt. Nhìn xem, tôi cũng phải rơi lệ. Tôi đã chứng kiến cái chết của mẹ tôi. Tôi có được biết đến thế giới nào khác ngoài Narnia đâu? Không có gì là không xứng đáng thậm chí sẽ là một sự bất kính lớn nếu chúng ta không khóc cho Narnia thân yêu. Họ đi ra khỏi cánh cửa, ngang qua chỗ những người lùn vẫn ngồi dúm vào với nhau trong một cái chuồng tưởng tượng. Và vừa đi họ vừa cùng nhau ôn lại khoảng thời gian chiến tranh và hòa bình, về các đời đế vương ở Narnia và tất cả những vinh quang của Narnia. Bầy chó vẫn đi theo họ. Chúng không tham gia vào câu chuyện bởi vì chúng quá bận rộn với việc chạy quanh chỗ này chỗ kia, lúc thì lao lên trước mặt mọi người, lúc thì tụt lại phía sau, sục mõm vào những bụi cỏ tìm một cái gì đó cho đến lúc chúng hắt xì nhặng cả lên. Rồi bất thình lình chúng hít phải một cái mùi dường như có tác dụng kích thích. Chúng bắt đầu cãi vã nhau về mùi đó. - Đúng, nó đấy! - Không, không phải! Đó là cái mà tôi đã nói, ai cũng có thể ngửi và biết nó là cái gì! - Quay cái mũi bự của ông bạn đi chỗ khác, chừa chỗ cho người khác ngửi với chứ. - Có chuyện gì vậy, những người anh em? – Tirian hỏi. - Tâu bệ hạ, có một tên Calormen. – Mấy con chó đồng thanh đáp. - Vậy thì hãy dẫn đường đến chỗ anh ta, - Peter nói. – Dù người này gặp chúng ta trong chiến tranh hay hòa bình thì vẫn được nghênh tiếp. Bầy chó phóng vụt lên trước, một lúc sau quay lại, chạy thục mạng như thể cuộc sống của chúng phụ thuộc vào điều đó, chúng sủa lên ông ổng vẻ như muốn nói có một người Calormen thật sự (Những con chó biết nói, cũng giống như loài chó thường cư xử cứ như thể chúng nghĩ bất cứ cái gì mình làm

https://thuviensach.vn

vào bất kỳ lúc nào cũng đều tối quan trọng). Mọi người đi theo bầy chó, trông thấy một người Calormen trẻ tuổi ngồi dưới một gốc cây dẻ gai mọc bên một dòng suối trong xanh. Đó là Emerth. Anh đứng lên cúi đầu chào mọi người với vẻ nghiêm trang. - Thưa ngài, - anh nói với Peter, - tôi không biết ngài là bạn hay thù, nhưng tôi rất lấy làm vinh dự tiếp nhận ngài với cả hai danh nghĩa đó. Không phải có một nhà thơ đã từng nói một người bạn cao quý là một món quà quý nhất và một kẻ thù cao quý là một món quà quý thứ hai sao? - Thưa ngài, - Peter nói, - tôi không biết là có nên có bất cứ một sự tranh chấp nào giữa chúng ta hay không? - Hãy cho chúng tôi biết anh là ai và điều gì đã xảy đến với anh. - Jill nói. - Nếu đó là một câu chuyện dài, thì tất cả chúng ta hãy uống nước và ngồi xuống đã. – Bầy chó sủa lên. – Chúng tôi sắp xì khói ra vì mệt đây. - Phải, tất nhiên các chú mày sẽ như thế nhất là sau khi cứ nhặng xị lên. – Eustace nói. Mọi người ngồi xuống cỏ. Khi lũ chó đã ồn ào uống nước xong, chúng quay về thở hồng hộc, lưỡi thè sang một bên mõm và nằm bẹp xuống lắng nghe. Duy chỉ có Jewel vẫn đứng, nghiêng cái sừng sang một bên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 109

Thưa các đức vua hùng mạnh, - chàng trai lạ mặt nói, - và thưa các nữ hoàng mà vẻ đẹp làm rực sáng cả hành tinh này, xin giới thiệu tôi là Emeth, con trai thứ bảy của Harpha Tarkaan của thành phố Tehishbaan, ở về hướng tây sa mạc. Tôi vừa đến Narnia cùng với 29 người khác dưới sự chỉ huy của Rishda Tarkaan. Đầu tiên khi nghe nói rằng chúng tôi sẽ hành quân đến Narnia, tôi lấy làm vui sướng lắm bởi vì tôi đã nghe bao nhiêu chuyện về mảnh đất của các ông và chỉ ao ước được giao đấu cùng các chiến sĩ dũng cảm ở đây. Nhưng khi phát hiện ra rằng chúng tôi sẽ ngụy trang như những tên lái buôn (đó là một điều sỉ nhục cho một chiến binh và một đứa con trai của một Tarkaan) rồi phải làm những việc không minh bạch, nói những lời dối trá thì niềm vui cũng rời bỏ tôi mà đi. Nhất là khi chúng tôi biết chúng tôi phải làm theo lời một con vượn và khi nó bắt đầu nói rằng Tash và Aslan là một thì lời tuyên bố ấy làm cho thế giới tối sầm lại trước mắt tôi. Bởi vì bao giờ cũng vậy, từ khi còn là một cậu bé tôi đã tôn thờ và phụng sự Tash, khát vọng lớn nhất của tôi là được biết rõ hơn về người và nếu có thể thì được diện kiến vị thần của mình. Cái tên Aslan là một cái gì rất đáng ghét với tôi. Và nếu như quý vị đều biết, chúng tôi được lệnh triệu tập bên ngoài cái lều cỏ ấy, hết đêm này đến đêm khác, chứng kiến cảnh con vượn già mang ra khỏi lều một cái gì đó đi trên bốn chân mà tôi không thể nhìn cho rõ. Người và thú cúi chào cung kính và tỏ lòng kính trọng nó. Thế rồi tôi nghĩ Tarkaan đã bị con khỉ này lừa dối bởi vì cái vật được đưa ra khỏi lều ấy chẳng phải là Tash cũng không phải bất cứ vị thần nào khác. Nhưng khi quan sát nét mặt Tarkaan, chú ý đến lời lẽ mà ông ta nói với vượn thì tôi thay đổi ý kiến, bởi vì tôi thấy rõ hơn, chính Tarkaan cũng không mảy may tin tưởng vào chuyện đó. Thế là tôi hiểu ra rằng Tarkaan không hề tin vào Tash, nếu tin vào vị thần này sao ông ta dám cả gan đem ngài ra đùa cợt. Hiểu ra điều đó, một cơn giận ngùn ngụt bốc lên trong tôi, tôi tự hỏi không

https://thuviensach.vn

biết Tash chân chính có phóng lửa từ trên thiên đường xuống thiêu ra tro cả vượn và Tarkaan không. Dù sao thì tôi cũng cố kiềm chế cơn giận, giữ mồm giữ miệng và đợi xem mọi việc diễn tiến như thế nào. Vào đêm cuối cùng, như mọi người đã biết, vượn không mang cái vật vàng vàng ấy ra ngoài mà nói rằng tất cả những ai muốn được gặp Tashlan - bởi vị bọn chúng đã ghép hai tên ấy lại làm một, giả vờ rằng đấy chỉ là một người - đều phải đi từng người một vào trong lều. Thế là tôi thầm nghĩ: “rồi, không có gì phải hoài nghi, đây lại là một trò lừa bịp mới. ” Nhưng khi mèo đi vào, rồi phóng ra ngoài sợ đến thất điên bát đảo lên thì tôi tự nhủ: “chắc chắn là có một Tash thật sự đã hiển linh không cần viện đến tri thức hay niềm tin gì hết, người đang ở giữa chúng ta và sẽ trả thù cho tội báng bổ người. ” Mặc dù trái tim tôi tan ra thành nước trong lồng ngực vì sự vĩ đại và khủng khiếp của Tash, khát vọng của tôi còn mạnh hơn nỗi sợ, tôi buộc đầu gối của mình phải cứng lên không được mềm nhũn ra như thế, buộc hàm răng của mình không được đánh vào nhau cầm cập và quyết định phải diện kiến Tash một lần, dù thần có phanh thân tôi ra cũng được. Tôi đã lên tiếng xin được tự mình đi vào lều và Tarkaan mặc dù rất miễn cưỡng cũng đã để cho tôi vào lều. Bước chân qua ngưỡng cửa, điều đầu tiên làm tôi vô cùng ngạc nhiên sửng sốt là tôi thấy mình đứng trong một vùng rực rỡ ánh mặt trời (như chúng ta đang chứng kiến vào lúc này) mặc dù nhìn từ bên ngoài vào thì thấy túp lều tối om. Nhưng tôi không có thời gian ngạc nhiên nhiều về chuyện đó bởi vì ngay lập tức tôi đã phải so gươm với một trong những đồng đội của mình để giữ lấy mạng sống. Vừa nhìn thấy hắn tôi đã hiểu, thì ra vượn già và Tarkaan đã bố trí hắn ở đây để giết chết bất cứ ai bước vào nếu người ấy không phải là người của chúng. Như thế tên này cũng lại là một kẻ dối trá, báng bổ thần linh và không phải là một tên đầy tớ trung thành của Tash. Tôi có một lý do chính đáng để so gươm với hắn, băm vằm tên khốn kiếp này và ném xác hắn ra khỏi cửa. Sau đó tôi nhìn quanh mình, trông thấy bầu trời, mảnh đất rộng mênh mông này, ngửi thấy tất cả những mùi hương ngào ngạt. Tôi tự nhủ, lạy các vị thánh thần, đây là một nơi thật đẹp và có thể cuối cùng tôi đã đến được mảnh đất của Tash. Thế là tôi bắt đầu đi vào mảnh đất kì lạ này để tìm kiếm người. Tôi cứ thế đi qua cánh đồng cỏ điểm

https://thuviensach.vn

nhiều loài hoa cùng với những loài cây có những trái chín ngon lành cho đến lúc tôi thấy từ một con đường hẹp bị kẹp giữa hai vách đá một con sư tử to lớn hiện ra, đi đến chỗ tôi. Sư tử đi nhanh như một con đà điểu, thân hình to như một con voi, bộ lông như một thứ vàng ròng còn đôi mắt thì tỏa ánh hào quang như vàng nung chảy trong lò luyện. Sư tử trông còn khủng khiếp hơn cả một núi lửa ở Lagour, vẻ đẹp của ông vượt xa tất cả những gì đẹp đẽ trên đời này cũng giống như một bông hồng rực rỡ so với cát bụi trên sa mạc vậy. Tôi sụp xuống chân ông, bụng bảo dạ: “Tiêu rồi, giờ chết của mình đã điểm bởi vì sư tử (người xứng với mọi hình thức tôn thờ) sẽ biết mình thờ phụng Tash từ hồi nào đến giờ chứ không phải sư tử. Dù sao thì được gặp mặt sư tử một lần và nhận lấy cái chết cũng còn tốt hơn là trở thành Chúa tể thế giới mà kéo dài cuộc sống vô nghĩa và không được biết đến sự hiện diện này. Nhưng sư tử chói sáng đã cúi cái đầu vàng rực xuống, chạm nhẹ cái bờm lên trán tôi mà nói: - Con trai, rất mừng khi được gặp con. Thế là tôi kêu lên: - Trời ơi, ngài cũng biết rằng tôi không phải là con ngài mà lại là một kẻ làm tôi tớ cho Tash. - Con trai ạ. - Aslan đáp. - Tất cả những điều con làm cho Tash ta coi như con đã làm cho ta. Cũng bởi vì lúc nào tôi cũng có khát khao vượt qua được khiếp đảm nên có đủ sức mạnh mà hỏi sư tử Chói Sáng rằng: - Thưa ngài, nếu vậy điều mà vượn nói rằng ngài và Tash là một là đúng ư? Sư tử bèn gầm lên một tiếng làm rung chuyển cả đất trời (nhưng cơn giận của ngài không phải nhằm vào tôi) và nói: - Sai rồi. Không phải bởi vì ta và Tash là một, mà vì ta và hắn hoàn toàn đối lập nhau mà ta nhận cho mình sự phụng sự của con đối với hắn. Bởi vì ta và hắn khác nhau đến thế nên không có một việc làm độc ác nào được thực hiện nhân danh ta và không một cái gì tốt đẹp làm cho hắn. Vì thế bất cứ người nào đem Tash ra mà thề và giữ lời thề ấy với một niềm tin trong trẻo thì với ta người ấy là một tín đồ chân chính, dù kẻ đó không biết đến điều ấy và ta sẽ quý trọng người này. Và ngược lại bất cứ kẻ nào làm một điều ác nhân danh ta thì mặc dù hắn gọi tên ta nhưng Tash mới là kẻ mà hắn thờ phụng và việc làm của hắn chỉ được Tash chấp nhận. Con đã hiểu rõ chưa, con trai?” Và tôi đáp: - Ngài cũng biết là tôi hiểu điều đó như thế nào. Nhưng tôi cũng nói thêm (vì sự thực làm tôi nghẹt thở): “tôi đã tìm kiếm

https://thuviensach.vn

Tash cả đời". - Con thân yêu, - đấng Chói Sáng nói, - khát vọng hướng đến sự toàn thiện toàn mĩ là khôn cùng. Cuối cùng ai cũng sẽ tìm ra cái mà họ thật sự phải tìm kiếm. Rồi sư tử phà hơi thở lên người tôi, cuốn đi tất cả nỗi sợ hãi nãy giờ làm tôi run rẩy cả tứ chi, hơi thở giúp tôi đứng thẳng lên. Sư tử không nói gì nhiều, chỉ bảo rằng chúng tôi còn gặp nhau và tôi phải đi cao hơn, xa hơn. Sau đó sư tử xoay người trong một cơn lốc vàng chói lọi và đột ngột biến mất. - Và từ lúc đó thưa các nhà vua và nữ hoàng, tôi đã đi lang thang tìm Aslan. Hạnh phúc của tôi lớn đến nỗi nó làm tôi yếu đi như một người bị một vết thương chí mạng. Điều kì diệu nhất trong những điều kì diệu là người lại gọi tôi là "con thân yêu" cứ như thể tôi không phải là một con chó... - Ê nói cái gì vậy? - Một chú khuyển lên tiếng. - Thưa ngài, - Emeth nói, - đó là cách chúng tôi thường nói ở Calormen. - À, tôi không thể nói là tôi thích điều ấy lắm đâu. - Chó nói. - Anh ta không có ý gì xấu, - một con chó già nói, - với lại chúng ta chả gọi mấy cún con là "thằng cu" khi chúng không ngoan là gì. - Đúng thế! - Con chó khác thừa nhận. - Hoặc ta gọi là "cái đĩ". - Suỵt! - Con chó già nhắc. - Đó không phải là một từ hay ho để dùng. Hãy nhớ cậu đang ở đâu chứ. - Nhìn kìa. - Jill thình lình kêu lên. Một con vật đang đi đến gần họ với dáng rụt rè, bẽn lẽn. Một con vật xinh xắn bốn chân, toàn thân nó phủ một màu trắng bạc. Mọi người tròn mắt nhìn nó trong vòng mười giây, rồi năm sáu giọng cùng bật lên: - Ôi đây là anh bạn già Puzzle! Họ chưa thấy chú lừa dưới ánh sáng ban ngày kể từ lúc bỏ bộ da sư tử ra và bây giờ trông thấy chú ta hoàn toàn khác. Giờ đây chú còn đẹp hơn chính mình - một con lừa thật bảnh với bộ lông mềm màu xám bạc, khuôn mặt dịu dàng, thật như đếm và nếu bạn trông thấy chú, bạn sẽ làm cái điều mà Jill và Lucy lúc này đang làm - chạy lên trước quàng tay ôm cổ chú, hôn lên mũi chú và vuốt ve đôi tai dài. Khi họ hỏi chú nãy giờ đã ở đâu thì chú kể là mình đã đi qua cánh cửa cùng với những con vật khác nhưng thật thà mà nói chú giữ một khoảng cách đối với chúng và nhất là luôn tìm cách lánh mặt Aslan. Bởi vì chỉ cần nhìn thấy Aslan bằng xương bằng thịt là chú đã cảm thấy đau đớn về việc làm ngu xuẩn của mình, ai lại đi nghe lời vượn mà khoác một tấm da sư tử lên người và chính vì thế chú không dám nhìn vào mặt ai. Nhưng khi thấy tất cả những người bạn tốt của

https://thuviensach.vn

mình đều đi về hướng tây và sau khi đã ăn no một bụng cỏ (Tôi chưa bao giờ được thưởng thức một loại cỏ ngon đến thế trong đời. - Lừa nói), chú đã thu hết cả can đảm đi theo họ. - Nhưng tôi biết làm gì nếu tôi gặp Aslan. Quả tình tôi không hiểu phải làm thế nào nữa. - Puzzle nói thêm. - Bạn sẽ thấy mọi chuyện đều ổn khi được gặp người. - Nữ hoàng Lucy nói. Cả đoàn người lại tiếp tục đi, bao giờ cũng nhắm thẳng hướng tây bởi vì hình như đó là hướng mà Aslan muốn nói khi ông kêu lên, “Cao hơn, xa hơn!” Nhiều con thú cũng từ từ đi theo hướng này, vùng cỏ này quá rộng và đủ chỗ cho tất cả. Trời vẫn còn rất sớm và cái mát lạnh của sớm mai bàng bạc trong không gian. Họ luôn dừng lại nhìn quanh, ngoái đầu về phía sau, một phần vì phong cảnh nơi đây quá đẹp, một phần bởi vì có một cái gì đó về nó mà họ chưa thật hiểu. - Anh Peter, - Lucy hỏi, - đây là đâu, anh có ý niệm gì về nó không? - Anh không biết. - Peter đáp. - Nó nhắc anh nhớ đến một nơi nào đó nhưng anh không thể gọi tên ra được. Có thể là một nơi chúng ta đã đến nghỉ khi chúng ta còn rất rất nhỏ. - Nếu bậy thì đó là một kỳ nghỉ tuyệt vời. - Eustace nói. - Em đoán không có một đất nước nào như thế này, ở bất kỳ đâu trong thế giới của chúng ta. Nhìn cái gam màu kia. Anh không thể có được một màu xanh như cái màu xanh trên các rặng núi kia trong thế giới của chúng ta. - Đó không phải là đất nước của Aslan ư? - Tirian hỏi. - Không giống như đất nước của người ở trên đỉnh núi bên ngoài cực đông thế giới này đâu, - Jill đáp, - em đã từng ở đó, em biết. - Nếu em hỏi anh, - Edmund nói, - thì theo anh, nó giống một nơi nào đó trong thế giới Narnia. Nhìn rặng núi trước mặt kia kìa - và những ngọn núi băng khổng lồ nằm xa hơn nữa. Chắc chắn chúng giống những ngọn núi chúng ta thường ngắm nhìn từ Narnia, có phải là rặng núi ngược lên phía tây ở bên ngoài thác nước hùng vĩ phải không? - Phải, trông giống lắm, - Peter nói, - chỉ có điều những ngọn núi này to hơn. - Em không nghĩ những ngọn núi này giống với bất cứ cái gì ở Narnia, - Lucy nói. - nhưng các anh hãy nhìn kìa. Cô chỉ về hướng Nam, phía bên trái họ, mọi người đứng lại nhìn theo tay cô. - Những dải đồi này, - Lucy nói, - những cánh đồng xinh đẹp kia và những dãy núi xanh biếc phía sau... chẳng phải rất giống biên giới phía nam Narnia sao? - Giống lắm! - Edmund kêu lên sau một phút im lặng. Hoàn toàn chính xác.

https://thuviensach.vn

Coi kìa, chẳng phải là Mount Pire với cái đầu chĩa ra và kia là cái đèo ngăn cách với Archenland... tất cả đều giống. - Tuy vậy, nó lại không thật giống. - Lucy tư lự nói, - có cái gì rất khác. Nhiều màu sắc hơn, nom như xa xôi hơn những gì em còn nhớ được... và nó... có cái gì đó... ôi... em cũng không rõ nữa... - Có một cái gì đó còn giống hơn thật. - Ngài Digory nói nhẹ nhàng. Bất thình lình đại bàng Thiên lý nhãn sải rộng đôi cánh sà xuống từ độ cao mười, mười lăm mét, lượn một vòng rồi đậu xuống trước mặt họ. - Thưa các vua và các nữ hoàng, - nó kêu lên, - tất cả chúng ta hồ đồ mất rồi. Chúng ta chỉ mới bắt đầu biết chúng ta đang ở đâu. Từ trên cao tôi đã trông thấy tất cả, Ettinsmoor, đập Hải Ly, sông Vĩ Đại, Cair Paravel... tất cả vẫn còn sáng lên ở bên bờ biển Đông. Narnia không chết. Đó chính là Narnia. - Nhưng sao chuyện này có thể xảy ra? - Peter hỏi. - Bởi vì Aslan đã nói với chúng tôi rằng chúng tôi quá lớn để quay về Narnia, thế mà bây giờ chúng tôi đang ở đây. - Đúng. - Eustace nói. - Chúng ta đã thấy cảnh tất cả bị phá hủy và mặt trời cũng đã tắt. - Và tất cả mọi vật mới khác biệt làm sao! - Lucy nói. - Đại bàng nói đúng, - giáo sư Digory lên tiếng, - hãy nghe đây Peter. Khi Aslan nói các cháu không thể quay lại Narnia là người muốn nói đến một Narnia trong suy nghĩ của cháu. Nhưng đó không phải là một Narnia thật sự. Nó có một sự khởi đầu và đã có một kết thúc. Đó chỉ là cái bóng hoặc một bản copy của một Narnia thật sự bao giờ cũng ở đây và sẽ luôn luôn ở đây. Cũng như trong thế giới của chúng ta, nước Anh và tất cả những nơi khác chỉ là cái bóng hoặc bản copy của cái gì đó trong thế giới thật của Aslan. Cháu không cần phải khóc thương cho Narnia nữa Lucy. Tất cả những gì gắn bó với một Narnia cũ, tất cả những con thú thân yêu đều đã được hút vào một Narnia thật sự qua cánh cửa kia. Và tất nhiên đã có sự khác biệt, cũng giống như một vật thật khác với cái bóng của nó hoặc một cuộc đời thực khác với một giấc mộng. Giọng nói của ông sang sảng trầm hùng như tiếng kèn trumpet làm cho ai cũng cảm thấy máu chảy cuồn cuộn trong người và ông nói thêm với giọng thâm trầm: - Tất cả những điều này đều có trong triết học Plato, tất cả đều trong Plato. Lạy Chúa tôi, không hiểu họ dạy dỗ cho bọn trẻ trong trường cái gì nữa. Mấy anh em nhà Pavensie cười vang. Đó đúng là những lời họ nghe ông nói, đã lâu lắm rồi ở

https://thuviensach.vn

một thế giới khác vào lúc râu ông có màu xám bạc thay cho màu vàng óng như bây giờ. Giáo sư biết vì sao họ cười và bản thân cũng hòa vào tiếng cười trẻ trung của họ. Nhưng chẳng bao lâu tất cả mọi người đều im trở lại, bởi vì như bạn cũng biết niềm vui tuyệt đỉnh và những điều kỳ diệu đến như vậy bao giờ cũng làm cho bạn trở nên nghiêm túc. Nó quá tốt đẹp để có thể đem ra cười đùa. Cũng khó giải thích nổi tại sao mảnh đất chói chang ánh mặt trời này lại khác với một Narnia xưa cũ cũng như khó có thể giải thích với bạn trái cây ở miền đất này có cái vị như thế nào. Có lẽ bạn sẽ có một ý niệm nào đó nếu bạn hình dung như thế này: Bạn đang ở trong một căn phòng trong đó, có một cửa sổ trông ra vịnh hoặc một thảo nguyên xanh tươi uốn lượn dưới núi đồi. Trên bức tường đối diện với cửa sổ có một tấm gương. Khi bạn quay đầu khỏi cửa sổ bất chợt bạn bắt gặp cảnh vịnh hoặc thung lũng, một lần nữa hiện trên tấm gương. Và mặt biển hoặc thung lũng xanh tươi trong tấm gương ấy về một phương diện nào đó chính là một đối lập với các vật thật. Nhưng cũng lúc đó nó lại là một cái gì hoàn toàn khác biệt - sâu sắc hơn, tuyệt diệu hơn, giống như những nơi chốn trong một câu chuyện, một câu chuyện mà bạn chưa hề nghe nói đến nhưng rất muốn biết về nó. Đấy, sự khác nhau giữa một Narnia cũ và một Narnia mới cũng giống như vậy đấy. Cái mới là một vùng đất có chiều sâu hơn. Mỗi tảng đá, bông hoa, cọng cỏ đều trông như thể chúng có một ý nghĩa nhiều hơn chính bản thân nó. Tôi không có một cách nào miêu tả điều này rõ hơn, thôi thì đành nói rằng nếu bạn đến đây bạn sẽ hiểu rõ hơn điều mà tôi muốn nói. Và đây, kỳ lân đã nói ra được cái điều mà ai cũng cảm thấy đang trào dâng trong lòng. Nó giậm chân trước bên phải xuống đất, hí vang trời rồi kêu lên:
- Cuối cùng tôi đã về đến nhà! Đây là đất nước thật sự của tôi! Tôi thuộc về nơi này! Đây là mảnh đất mà tôi tìm kiếm suốt đời mặc dù tôi không biết là nó có cho đến lúc này. Lý do tôi yêu Narnia cũ là bởi vì có những lúc nó có cái gì giống với nơi này. Hu ra! Lên cao hơn, xa hơn! Nó rung bờm, bật sang phi nước đại - nước phi như vũ bão của một con kỳ lân, nếu ở trong thế giới của chúng ta sẽ đưa nó khuất khỏi tầm mắt chỉ trong vài giây. Điều kỳ lạ nhất đã xảy ra. Mọi người bắt đầu chạy theo kỳ lân và trước sự ngỡ ngàng quá đỗi họ thấy mình có thể theo kịp nó. Không chỉ có người và bầy

https://thuviensach.vn

chó mà đến cả chú lừa phục phịch nặng nề lẫn chú lùn Poggin với đôi chân ngắn củn. Không khí tạt vào mặt họ giống như họ đang ngồi trên cỗ xe phóng hết tốc lực mà không có kính. Miền quê vun vút lao qua như họ có thể nhìn thấy từ ô cửa sổ một toa tàu cao tốc. Họ chạy nhanh hơn, nhanh hơn nữa nhưng chẳng có ai cảm thấy nóng, hay mệt hay phải thở gấp cả.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 110

Nếu người ta chạy mà không có cảm giác mệt thì tôi nghĩ là không có ai còn muốn làm một điều gì khác. Nhưng ở đây vẫn còn lý do đặc biệt để dừng lại và có một lý do chính đáng khiến cho Eustace hét toáng lên. - Bà con ơi! Chú ý! Nhìn coi chúng ta chạy đến đâu! Cậu bé có lý khi làm thế. Bởi vì bây giờ tất cả mọi người có thể thấy trước mặt họ là hồ Caldron và xa hơn một chút, từ những vách núi cao không thể nào vươn tới một dòng thác hung hãn đổ xuống hàng ngàn tấn nước trong một giây. Lóe sáng như một viên kim cương khổng lồ giữa một vùng cây cỏ xanh biếc là Thác Lớn, tiếng nước đổ ào ào như sấm dậy vang lên bên tai họ. - Đừng dừng lại! Lên cao hơn, xa hơn! - Thiên lý nhãn kêu lên, tiếp tục chạy đường bay của nó ở trên cao. - Với nó thì dễ ợt! - Eustace nói, nhưng Jewel đã kêu to hơn: - Đừng dừng lại! Lên cao hơn, xa hơn!!! Hãy nâng bước cao hơn... hơn! Giọng nói của nó không chỉ át tiếng gầm réo của thác nước mà ngay sau đó mọi người còn thấy nó lao xuống hồ nước. Cả đám đông sôi động chạy theonó, tùm, tùm, những cột nước bắn tóe lên, tất cả đều theo gương nó. Nước không những không hề lạnh buốt như họ nghĩ - nhất là Puzzle, chú ta đã từng nhảy xuống đây một lần rồi - mà lại mát mẻ, sảng khoái với lớp bọt êm như bọt sữa tắm. Tất cả mọi người nhất loạt bơi thẳng về phía thác nước. - Hào hứng không sao tả nổi. - Eustace kêu lên với Edmund. - Anh biết. Và còn... - Edmund đáp. - Không phải trên cả tuyệt vời sao? - Lucy hỏi. - Anh có thể nhận thấy là không ai có cảm giác sợ hãi, dù người ấy có muốn thế đi chăng nữa. Cứ thử coi. - Trời ơi, không ai có thể sợ hãi được! - Eustace kêu lên khi thử chiêm nghiệm cảm giác sợ hãi. Jewel bơi đến chân thác trước, tiếp theo nó là Tirian. Jill về cuối nhưng nhờ thế cô bé có thể thấy được toàn cảnh rõ hơn. Cô trông thấy một vật gì trăng trắng di chuyển đều đặn lên cao trên bề mặt dòng thác. Cái vật trăng trắng đó là kỳ lân. Bạn không thể nói rõ được là nó đang trèo hay đang bơi nhưng nó cứ di chuyển

https://thuviensach.vn

ngược lên, cao hơn, cao hơn nữa. Cái sừng nhọn trên đỉnh đầu rẽ dòng nước trên đầu làm nước tuôn thành hai cầu vồng óng ánh quanh vai nó. Bám sát kỳ lân là vua Tirian. Chàng cử động chân tay như thể đang bơi nhưng thực ra chàng cứ thẳng trước mặt mà bước tới tựa như người ta có thể đi trên một bức tường. Buồn cười nhất vẫn là bầy chó. Trong lúc chạy chúng không hề thở mạnh thế mà bây giờ trong lúc chúng chen nhau, quẫy đạp bơi ngược lên chúng thổi phù phù và hắt xì liên tục, đó là bởi vì chúng cứ sủa gâu gâu và mỗi lần sủa, nước lại sộc vào mõm vào mũi chúng. Nhưng trước khi Jill có thời gian nhận ra tất cả những cảnh này thì cô bé đã lên được đỉnh thác. Đó là một việc không thể nào làm được trong thế giới chúng ta. Nếu bạn không chết đuối, thì cũng bị bầm dập như tương bởi sức nước hung hãn đổ xuống những phiến đá lởm chởm, nhọn hoắt. Nhưng trong thế giới này bạn có thể thực hiện được. Bạn cứ việc đi tiếp lên cao hơn, các loại ánh sáng phản chiếu từ dòng nước hắt lên người bạn, những tảng đá nhiều màu phát sáng qua dòng nước cho đến khi dường như bạn cảm thấy đang bước tới một biển hào quang. Bao giờ cũng cao hơn, cao hơn cho đến lúc cảm giác về độ cao có thể làm bạn choáng nếu như bạn còn có cái cảm giác sợ hãi đó. Sau đấy chỉ còn là một cảm giác hân hoan sáng lạn, bay bổng. Và rồi cuối cùng, hiện lên trước mắt đoàn lữ hành một khúc quẹo xanh mướt, êm đềm, tuyệt đẹp, từ đó dòng nước bạc tràn qua đỉnh. Họ thấy mình đang ở một con sông êm đềm trên đỉnh thác. Dòng nước chảy xiết nhưng vì ai cũng là một tay bơi cừ khôi cho nên họ bơi qua sông mà như đi bộ qua cánh đồng hoa. Chẳng bao lâu tất cả đã sang bờ bên kia, ướt sũng nhưng hạnh phúc. Thung lũng xanh tươi và những đỉnh núi tuyết phủ trắng xóa đã tiến đến gần hơn, vươn thẳng lên bầu trời. - Cao hơn và xa hơn! - Jewel hô vang và tất cả lại lập tức lên đường. Bây giờ họ đã ra khỏi Narnia, ngược lên miền tây hoang dã, nơi mà cả Tirian, Peter lẫn đại bàng đều chưa từng biết. Nhưng ông Digory và bà Polly lại luôn miệng hỏi nhau: “Ông còn nhớ?”, “Bà có nhớ không?”. Họ trao đổi với nhau bằng một giọng bình thản, nhịp thở không hề thay đổi, mặc dù mọi người lúc này đã chạy nhanh hơn cả tốc độ của một mũi tên lao ra khỏi dây cung. - Thưa tiên sinh! - Tirian hỏi. - Như vậy các huyền thoại đã nói thật khi kể rằng hai người đã đến tận đây vào cái ngày

https://thuviensach.vn

khai thiên lập địa? - Đúng. - Ông Digory đáp. - Và dường như với tôi nó mới chỉ xảy ra vào ngày hôm qua. - Trên một con ngựa bay phải không ạ? - Tirian hỏi. - Điều đó cũng là thật chứ ạ? - Chắc chắn rồi. - Ông Digory đáp. Nhưng bầy chó đã sủa vang: - Nhanh hơn, nhanh hơn nữa nào! Thế là họ chạy nhanh hơn, nhanh hơn cho đến khi có cảm giác bay bổng, thậm chí cả đại bàng trên đầu cũng không bay nhanh hơn họ. Họ bay qua hết thung lũng uốn lượn này đến thảo nguyên quanh co khác, vượt lên những quả đồi dốc đứng và còn nhanh hơn nữa vượt xuống dốc bên kia, xuôi theo các triền sông. Đôi khi vượt qua sông, bơi qua những chiếc hồ trên núi cứ như thể họ là những chiếc ca nô cao tốc sống động. Và cuối cùng, bên kia một chiếc hồ rộng lớn, nước xanh màu ngọc lam, họ trông thấy một quả đồi xanh biếc. Sườn đồi dốc đứng như cái cạnh của một kim tự tháp, một bức tường xanh rờn bao quanh đỉnh. Vượt lên cao hơn bức tường ấy là những cây cổ thụ cành lá rườm rà với những chiếc là bạc và những trái cây vàng. - Cao hơn và xa hơn! - Kỳ lân hí vang dội không trung. Không một ai dừng lại. Họ phóng thẳng đến chân đồi cũng giống như nước từ một con sóng vỡ ra, trào lên kè đá ở một bờ vịnh nào đó. Mặc dù sườn đồi dốc như mái nhà, cỏ mượt trơn như thoa mỡ, chẳng có ai trượt té. Chỉ đến khi họ lên đến đỉnh họ mới chạy chậm lại, đó là bởi vì trước mặt họ hiện ra một chiếc cổng vàng đồ sộ. Giây phút đầu không có ai đủ táo bạo trèo qua cái cổng đóng kín ấy. Họ đứng trước cánh cổng, và có cảm giác như khi họ đứng trước những hàng cây trĩu quả. - Chúng ta có nên vào không? Làm thế có đúng không? Nó có dành cho chúng ta không? Nhưng khi tất cả dừng lại, một tiếng khèn vang lên với âm điệu tưng bừng, hân hoan, mê ly, rõ ràng nó được phát ra từ khu vườn bên trong tường. Cánh cổng lập tức mở ra. Tirian đứng lại, nín thở tự hỏi không biết ai sẽ bước ra. Và kia, đó là điều cuối cùng mà chàng chờ đợi. Một chú chuột nhỏ, bộ lông mượt như nhung, đôimắtsáng long lanh với một cọng lông chim đỏ thắm cắm trên cái vòng kim loại gắn trên đầu, bàn tay trái chuột đặt trên chuôi một thanh trường kiếm. Chuột cúi chào, một cái cúi đầu tao nhã nhất và nói bằng cái giọng chin chít của họ nhà chuột. - Mời quý khách quá bộ vào trong. Nhân danh Aslan, mời vào, mời vào! Sau đó,Tirian thấy vua Peter và Edmund,nữ hoàng Lucy và Eustace cùng chạy

https://thuviensach.vn

đến, quỳ xuống một gối chào chú chuột và sung sướng kêu lên: “Reepicheep! Ôi Reepicheep!” Tirian thở mạnh, xao xuyến bởi một niềm vui thuần túy trào dâng trong lòng bởi vì chàng biết, trước mặt mình là một trong những đại anh hùng ở Narnia,chú chuột Reepicheep, người đã tham gia trận đánh Beruna và sau đó đã cùng vua Caspian - Nhà hàng hải giong buồm đến tận Nơi tận cùng thế giới. Nhưng chàng không có thời gian để nghĩ ngợi nhiều bởi vì đột nhiên có hai cánh tay lực lưỡng ôm chầm lấy chàng, tiếp theo đó là hai cái hôn nhột nhột vì một chòm râu cọ vào má chàng và chàng nghe thấy giọng nói xiết bao thân thương, tưởng đã đi vào cõi vĩnh hằng: - Cái gì thế này chú nhóc. Con cao hơn, to hơn kể từ khi ta ôm hôn con lần cuối. Đó là cha chàng, đức vua hiền minh Erlian. Nhưng đó không phải là người mà Tirian nhìn thấy lần cuối khi người ta đưa ông về nhà với một vết thương chí mạng trong cuộc chiến đấu với người khổng lồ. Thậm chí cũng không phải là hình ảnh vài năm sau đó, như chàng vẫn còn nhớ, khi ông đã trở thành một chiến binh đầu bạc. Đấy là người cha trẻ trung, vui vẻ đúng như cái hình ảnh mà chàng còn lưu lại trong ký ức từ ngày bản thân chàng chỉ là một đứa bé, chơi các trò vui với cha trong vườn ngự uyển ở Cair Paravel trước giờ đi ngủ trong những buổi tối mùa hè. Nghe như có mùi bánh mì và mùi sữa tươi mà chàng vẫn dùng trong bữa tối ùa về. Jewel chứng kiến cảnh này và nghĩ thầm: - Mình sẽ đợi cho họ hàn huyên một lát rồi đến chào hỏi vua Erlian nhân đức. Tiên hoàng đã cho mình không biết bao nhiêu quả táo ngon khi mình còn là một con kỳ lân non. Nhưng chỉ một vài giây sau đã có một chuyện khác khiến nó phải quan tâm đến, bởi vì từ bên trong cổng chạy ra một con ngựa cao quý và đường bệ đến nỗi có một vóc dáng đẹp đẽ như kỳ lân mà nó cũng cảm thấy xấu hổ khi ngắm nhìn - một con ngựa có cánh tuyệt đẹp. Ngựa nhìn ngài Digory và bà Polly rồi hí vang: - Cái gì thế này người anh em! Cả hai người già cùng chạy đến gần, reo vang như trẻ con: - Fledge! Anh bạn cũ Fledge! - Và họ tới tấp hôn lên bờm ngựa. Nhưng lúc này Reepicheep khẩn khoản mời mọi người vào trong vườn. Thế là tất cả mọi người đi qua cánh cổng vàng. Làn gió mang mùi hương thanh tao tinh khiết phả vào mặt họ trong khi đoàn người đi vào khoảng không trong lành dưới ánh mặt trời, dưới những bóng

https://thuviensach.vn

cây râm mát, dẫm chân lên thảm cỏ mềm điểm những bông hoa trắng mà sau mỗi bước chân của họ, cỏ hoa lại vươn mình đứng dậy. Điều đầu tiên làm mọi người kinh ngạc là nơi này to lớn hơn cái cảm tưởng mà nó gây nên khi nhìn từ bên ngoài. Nhưng chẳng ai có thời gian tự hỏi về điều đó bởi vì có những người mới tới ùa ra từ tứ phía. Hình như tất cả những người mà bạn đã nghe nói tới (nếu bạn hiểu lịch sử những đất nước này) đều tụ họp về đây. Đó là anh chàng cú Glimfeather, Puddleglum - Cung quăng vùng đầm lầy, ông vua Rilian bị yêu thuật, có mẹ vốn là ái nữ của một ngôi sao và người cha vĩ đại của chàng - Caspian. Đứng gần ông vua này là ngài Drinian, ngài Berne, chú lùn Trumpkin, bác Lửng và nhân mã Glenstorm cùng hàng trăm anh hùng đại hiệp khác trong cuộc Chiến tranh Giải phóng vĩ đại. Dẫn đầu một đoàn người khác là Cor - Vua Archenland cùng phụ vương của mình là vua Lune, hoàng hậu Aravis và hoàng tử Corin - người anh em sinh đôi của vua Cor, cặp ngựa Bree và Hwin. Nhưng điều kỳ diệu nhất trong những điều kỳ diệu đối với Tirian là những nhân vật xa xưa nhất trong lịch sử: vợ chồng bác hải ly và thần rừng Tumnus. Đâu đâu cũng vang lên tiếng chào hỏi, những cái hôn kêu chun chút, những cái bắt tay và những câu đùa xa xưa lại sống lại (bạn không thể hiểu được là một chuyện đùa cũ cách đây hàng thiên niên kỷ một khi được nhắc lại có ý nghĩa như thế nào đâu). Tất cả mọi người tiếp tục đi đến khu vực giữa vườn, nơi có một con phượng hoàng đậu trên một ngọn cây đang nhìn xuống tất cả mọi người. Bên gốc cây chim đậu có hai cái ngai vàng và ngồi trên ngai vàng là một đức vua và một hoàng hậu vĩ đại và đẹp đẽ đến nỗi tất cả đều phải cúi đầu cung kính trước mặt họ. Cũng là điều tự nhiên thôi vì đó chính là vua Frank và hoàng hậu Helen, thủy tổ của tất cả những đời vua cổ nhất ở Narnia và Archenland. Tirian có một cảm giác đúng như bạn sẽ có nếu bạn đứng trước mặt Adam và Eve với tất cả ánh hào quang của họ. Vào khoảng nửa tiếng sau - hoặc có thể là nửa thế kỷ sau, bởi vì ở đây thời gian không còn là đơn vị đo lường nữa - Lucy cùng với người bạn thân thiết của cô là thần rùng Tumnus đứng cạnh bức tường bao quanh khu vườn nhìn xuống Narnia đang trải rộng bên dưới. Nhưng khi nhìn xuống, bạn cảm thấy quả đồi cao hơn bạn nghĩ, nó dìm những ngọn núi cao sáng lấp lánh xuống dưới

https://thuviensach.vn

hàng ngàn mét và rừng cây ở thế giới bên dưới trông không lớn hơn những hạt muối màu xanh. Một lúc sau, Lucy quay lưng lại bức tường hướng mặt về phía vườn cây. - Cháu thấy, - cuối cùng cô nói giọng suy tư, - bây giờ thì cháu biết rồi. Cái vườn này cũng giống như túp lều. Bên trong rộng lớn hơn bên ngoài. - Tất nhiên rồi, con gái của Eve. - Thần rừng đáp. - Càng lên cao hơn, vào sâu hơn, mọi thứ càng to hơn. Bên trong bao giờ cũng lớn hơn bên ngoài. Lucy nhìn khu vườn thật chăm chú và thấy nó không hẳn là một khu vườn nữa mà là cả thế giới, với sông suối và những khu rừng, biển cả và núi non. Tất cả không có gì xa lạ, đều là những cái đã quen thuộc với cô. - Cháu hiểu rồi. Đấy cũng vẫn là Narnia, thật hơn và đẹp hơn một Narnia bên ngoài cánh cửa lều cỏ! Cháu đã thấy một thế giới trong lòng thế giới, một Narnia trong lòng Narnia... - Phải, - ông Tumnus nói, - cũng giống như khi cháu tiếp tục đi vào trong một củ hành, mỗi một lớp áo của nó lại lớn hơn lớp cuối cùng. Lucy đưa mắt nhìn quanh, chẳng mấy chốc cô phát hiện ra một điều mới mẻ và đẹp đẽ đã xảy ra với mình. Bất kể là cô nhìn vào cái gì, dù nó cách xa cô bao nhiêu đi nữa thì một khi cô tập trung ánh mắt vào đấy nó trở nên rõ ràng hơn và gần hơn như thể cô đang nhìn qua kính hiển vi. Cô có thể thấy toàn bộ sa mạc phía nam và bên ngoài nó là thành phố lớn Tashbaan, đưa mắt sang hướng đông cô thấy Cair Paravel nằm trên cửa một con sông lớn đổ ra biển và có thể thấy cửa sổ văn phòng trước kia đã thuộc về cô. Phóng tầm mắt ra biển, cô thấy đảo nối tiếp đảo đến tận nơi cuối trời và bên ngoài nơi tận cùng ấy là quả núi vĩ đại mà họ gọi là đất nước của Aslan. Bây giờ thì cô thấy rõ nó là một mắt xích trong một chuỗi dãy núi chạy vòng quanh ôm lấy toàn thế giới. Vào lúc này, khi hiện lên trước mặt cô, nó có vẻ rất gần. Đoạn cô nhìn sang trái trông thấy cái mà cô nghĩ là rìa của một đám tinh vân ngũ sắc bị cắt rời với họ bởi một khoảng trống. Nhưng nhìn kỹ hơn cô thấy nó không phải là mây mà là một mảnh đất thật sự. Và khi tập trung vào một điểm trên đó cô lập tức kêu lên: - Anh Peter! Anh Edmund! Đến đây coi này! Nhanh nhanh lên! Họ chạy đến nhìn, bởi bây giờ mắt họ cũng có khả năng như mắt cô. - Kỳ lạ! - Peter thốt lên. - Đó là nước Anh. Và kia là trang trại của giáo sư Kirle ở miền quê, nơi các cuộc phiêu lưu của tất cả chúng ta bắt đầu. - Em nghĩ ngôi nhà này đã bị phá hủy.

https://thuviensach.vn

- Edmund nói. - Quả là thế, - thần rừng góp lời, - nhưng bây giờ mọi người đang nhìn vào một nước Anh bên trong nước Anh, nước Anh chân chính cũng giốngnhưmột Narnia chân chính vậy. Và trong lòng các nước Anh này không có cái gì thực sự tốt đẹp mà lại bị hủy hoại. Bất thình lình họ đưa mắt sang một điểm khác, cả ba anh em há miệng ra vì ngạc nhiên, rồi vừa kêu lên vừa vẫy tay lia lịa. Bởi vì họ thấy cha mẹ họ đang vẫy tay đáp lại qua một thung lũng lòng chảo rộng lớn. Cũng giống như bạn thấy người nhà vẫy tay với bạn từ trên boong một con tàu lớn trong lúc bạn chờ đón họ ở bến cảng. - Làm sao chúng ta có thể đến chỗ cha mẹ đây? - Lucy hỏi. - Dễ như trở bàn tay, - ông Tumnus nói, - đất nước ấy và đất nước này - tất cả những đất nước thật sự - chỉ là những cái đinh thúc ngựa nhô ra từ rặng núi của Aslan. Chúng ta chỉ cần dọc theo triền núi đi lên và hướng vào trong cho đến lúc trông thấy chỗ nối. Nhưng nghe kìa. Đó là tiếng kèn hiệu triệu của vua Frank, chúng ta phải đến ngay. Chẳng bao lâu họ lẫn trong một đám đông từ tứ phía đổ về và tất cả cùng nhau - một đám rước rực rỡ, choáng ngợp - đi lên và đi về phía những ngọn núi cao hơn trong thế giới này nếu như có thể nhìn thấy rõ. Không có tuyết trên những đỉnh núi ấy, chỉ có rừng cây, những cái dốc xanh rờn, vườn cây trĩu nặng quả ngọt trái lành, những thác nước lấp lánh... cái này chồng lên cái kia vươn lên cao, cao mãi. Mảnh đất mà họ đi mỗi lúc một hẹp hơn với một cái vực sâu bên cạnh và ở bên kia cái vực là mảnh đất - chính là một nước Anh thật sự và nó đang trở nên gần hơn, gần hơn nữa. Ánh sáng trước mặt cũng mạnh hơn. Lucy nhìn thấy một dãy các vách đá đủ màu, xếp chồng lên nhau như bậc thang của người khổng lồ, cao sừng sững trước mặt. Nhưng cô quên đi tất cả những chuyện khác bởi vì chính Aslan đang đi tới, nhảy từ vách núi này sang vách núi kia như một thác nước sống động của Quyền năng và Cái đẹp. Người đầu tiên mà Aslan cất tiếng gọi là chú lừa Puzzle. Bạn chưa bao giờ thấy một con lừa kém cỏi và ngu ngốc hơn Puzzle lúc chú đi đến trước mặtAslan đâu. Và ở bên Aslan, chú có cái vẻ bé bỏng của một con miu con bên cạnh thánh Bernard. Sư tử cúi cái đầu vĩ đại xuống nói nhỏ với Puzzle làm cho đôi tai dài của chú rũ xuống, nhưng sau đó ông lại nói một cái gì khác làm cho đôi tai lại vểnh lên. Cả hai lần người ta đều không nghe thấy gì. Sau đó, Aslan

https://thuviensach.vn

quay lại nói với tất cả: - Sao các con lại không có vẻ hạnh phúc như ta hết lòng mong muốn cho các con? Lucy thay mặt tất cả nói: - Chúng con sợ lại bị đưa đi khỏi đây thưa Aslan. Người thường trả chúng con về lại thế giới của mình. - Con không cần phải lo sợ chuyện đó nữa. Con có đoán ra lý do không? Những trái tim đập gấp với một hy vọng mãnh liệt được nhóm lên trong lòng mỗi người. - Đã có một tai nạn tàu hỏa thảm khốc, - Aslan nói giọng dịu dàng, - cha mẹ các con và tất cả các con - như các con thường dùng để gọi trên mảnh đất bóng hình kia - đã bị chết. Năm học đã kết thúc, kỳ nghỉ hè bắt đầu. Giấc mộng cũng chấm dứt, bây giờ đang là buổi ban mai. Và trong lúc ông nói những điều này, đối với họ ông không còn trong hình dạng một con sư tử nữa và những gì xảy ra tiếp sau đó thì quá tuyệt diệu và đẹp đẽ để ngòi bút của tôi có thể thuật lại với chúng ta, thế là chấm hết tất cả các câu chuyện. Có thể nói một cách trung thực là, tất cả bọn họ sống hạnh phúc đời đời. Nhưng với họ đấy mới chỉ là khởi đầu của một câu chuyện thật một trăm phần trăm khác. Tất cả cuộc đời họ trong thế giới này và tất cả những cuộc phiêu lưu của họ ở Narnia đều xuất hiện trên bìa sách và trong các tựa đề. Cuối cùng thì họ đã bắt đầu chương một của một câu chuyện vĩ đại mà không một ai trên trần thế này được đọc. Một cuốn sách kéo dài mãi mãi trong đó các chương sau đều hay hơn chương trước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn